

Thâm tình không dừng dẫn

Review by
Hôn Quân

THẤT BẢO TÔ

Mục lục

- Chương 1: Có muốn lên nhà ngồi một lúc không?
- Chương 2: Kề ăn vạ
- Chương 3: Sao nào? Coi trọng người phụ nữ kia à?
- Chương 4: Phải, buồn chán ●^●
- Chương 5: Âm hôn không tiêu tan
- Chương 6: Anh im lặng được chưa?
- Chương 7: Không cần ngủ với tôi
- Chương 8: Tôi theo đuổi cô thì sao?
- Chương 9: Chúng ta đều bị người phụ nữ đó vút bỏ
- Chương 10: Có phải rất đẹp trai không?
- Chương 11: Cô im miệng!
- Chương 12: Muốn kết hôn với tôi?
- Chương 13: Anh đã trở về, em cũng quay lại, được không?
- Chương 14: Chỉ có cô thôi, hiểu không?
- Chương 15: Đừng nghĩ nhiều, tôi vẫn là của cô
- Chương 16: Để chị cậu làm việc trả nợ đi
- Chương 17: Làm dây an toàn cho cô
- Chương 18: Người phụ nữ này thật khó thu phục
- Chương 19: Sợ cô ngồi đợi trong xe sẽ cô đơn
- Chương 20: Mặt dày cũng là một loại ma lực
- Chương 21: Để có thêm thời gian ở bên cô
- Chương 22: Cảnh Thắng tôi, chỉ là một người đàn ông rất thích cô
- Chương 23: Tôi chết rồi, vì hôn cô
- Chương 24: Thử thích tôi một chút?
- Chương 25: Cho anh kẹo "bằng chứng"
- Chương 26: Cô thích nhãn hiệu nhãn nào?
- Chương 27: Muốn nghe cô hát
- Chương 28: Có được rồi có lẽ sẽ không ngày ngày nhớ mong
- Chương 29: 52 là gì? Tôi yêu... Hay là tôi yêu em?
- Chương 30: Tri Nhạc...
- Chương 31: Hôn thì sao?
- Chương 32: Cảnh Thắng, chúng ta bên nhau thử xem?
- Chương 33: Không thể không ôm em
- Chương 34: Hoàng tử xương rồng bị em hôn hóa thành người
- Chương 35: Mọi người thấy anh ấy ngốc, tôi lại vừa vặn thích đồ Ngốc
- Chương 36: Tìm cách bảo vệ phượng Trần
- Chương 37: Miệng cũng dính lại, không cần ăn cơm nữa
- Chương 38: Vu Tri Nhạc, em giống như cây kem vậy.
- Chương 39: Cảm giác này chính là yêu
- Chương 40: Giây phút này có phải đặc biệt muốn hôn anh bày tỏ khen ngợi không
- Chương 41: Qua đây ở chung với anh, được không?
- Chương 42: Để anh tới đi, anh con mẹ cực kỳ hoảng loạn

Chương 43: Không làm gay, chỉ làm em
Chương 44: Cho em, muốn bao nhiêu đều cho em
Chương 45: Cún cún nhỏ, Cảnh Thắng Thắng
Chương 46: Việc quan trọng phải làm ba lần
Chương 47: Thế nên, có muốn lên nhà ngồi một lúc không?
Chương 48: Cho anh làm em
Chương 49: Cảnh Thắng, anh từng có ước mơ không?
Chương 50: Em đang tiến về phía anh
Chương 51: Tôi không muốn có ràng buộc với Nghiêm An
Chương 52: Chúng ta chia tay đi
Chương 53: Không muốn bị thứ này trói buộc nữa
Chương 54: Cô ấy không cần tôi
Chương 55: Mỗi nét bút đều là những mong ước chân thật trong đời tôi
Chương 56: Hôm nay anh mặc ngẫu thế này, không nhìn một cái sao?
Chương 57: Với em, anh vĩnh viễn không sợ thất bại
Chương 58: Sẽ để em được tự do. Tự do, là sự dịu dàng của anh
Chương 59: Lúc đó tôi cho rằng được giải thoát, thực chất là đổi gông tù?
Chương 60: Từ giờ trở đi đình chỉ nuôi thả Vu Tri Nhạc
Chương 61: Cá Khô Nhỏ, anh rất nhớ em
Chương 62: Anh là fan nào bại liệt của Vu Tri Nhạc
Chương 63: Không đảm bảo sẽ không làm ra chuyện mất trí gì khác
Chương 64: Cầu hôn là chuyện của đàn ông

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 1: Có muốn lên nhà ngòi một lúc không?

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

LY THỨ 1

Vu Tri Nhạc nhận được thông báo tới chở khách từ khách sạn Inter-Continental đến quảng trường Chung Sơn.

Lúc đó cô đang đứng ở quầy tạp chí trong cửa hàng tiện lợi. Cửa hàng tiện lợi cách khách sạn đó không gần lắm nhưng cô vẫn giương mắt chờ thêm đơn cùng trên tuyến đường đó.

Vu Tri Nhạc để tạp chí lên kệ, chào nhân viên thu ngân một tiếng rồi lên xe đi về hướng khách sạn.

Giá rét ủa về khiến toàn bộ thành phố Ninh chìm trong cái lạnh thấu xương. Cùng với đó ánh đèn sáng trưng trên những tòa nhà cao tầng. Ánh đèn ấm áp phát ra từ hàng trăm ô cửa sổ kia là minh chứng cho sự xa hoa lãng phí vật chất.

Trời thật lạnh.

Dừng ở cổng khách sạn, Vu Tri Nhạc kéo khóa áo khoác lên. Khuôn mặt cô vốn nhỏ, chỉ cần kéo khóa áo lên là cổ áo đã che mắt

gần nửa khuôn mặt rồi.

Những cô gái làm nghề này cực ít, Vu Tri Nhạc lại có gương mặt khá xinh đẹp nên một đám người đang đứng nói chuyện nhận ra cô ngay. Một gã trong đám người đó gác chân lên đầu xe rồi gọi cô lại hỏi: "Cô nhận đơn đi quảng trường Chung Sơn à?"

Vu Tri Nhạc ừ một tiếng, mặt lại giấu sau cổ áo, tiếng đáp lại nhỏ tới mức người khác không nghe thấy.

Gã kia lại nói tiếp: "Cô là phụ nữ sao so bì tốc độ tay với bọn tôi được."

Một người khác lại tiếp: "Hơn nữa còn không có bạn trai..."

Hai gã đó một tung một hứng tạo nên chuyện cho cả đám người cười lớn.

Thu hồi tầm mắt, Vu Tri Nhạc cũng lười phản ứng lại. Cô đi thẳng vào khách sạn. Ở cửa và đại sảnh đều là mấy tốp người tụm năm tụm ba lôi lôi kéo kéo...

Có người say tới mức nói lung tung, không đứng thẳng được người, chỉ thiếu nước để người ta khiêng đi. Đa số người đã tỉnh rượu thì cười xòa làm lành, đồng thời ai cũng đi cùng một cô gái say đến đỏ mặt bên cạnh. Về đêm là nơi này lại có cảnh tượng như vậy, Vu Tri Nhạc đã sớm quen rồi.

Vu Tri Nhạc cởi một bên găng tay rồi lấy điện thoại ra. Đối phương vẫn chưa gọi điện cho cô, cô đành phải liên lạc trước.

Chờ một lúc thì bên kia bắt máy. Không ngoài dự liệu, đầu bên kia là giọng nói không rõ ràng của một chàng trai trẻ: "Ài vậy..."

Vu Tri Nhạc đáp: "Lái xe thuê."

"Ờ...?" Anh mờ mịt trả lời, hơi rượu như phảng phất theo điện thoại truyền tới khiến người ta phải nhú mày.

Vu Tri Nhạc cau mày: "Anh gọi lái xe thuê mà không nhớ sao?"

"Tôi có gọi lái xe thuê à?" Có vẻ như anh ta bỏ điện thoại ra rồi hỏi người bạn bên cạnh một câu như vậy. Bởi tiếp sau đó có tiếng trả lời ngay: "Là tôi gọi đấy."

"Tôi gọi giúp cậu." Người đàn ông bên cạnh nói: "Để người ta lái thay cho, cậu cũng bảo hôm nay trợ lý của cậu bận mà."

"Lái thay cái gì mà lái thay? Bao nhiêu tiền?" Người ở đầu dây bên kia rất khó hiểu hỏi lại: "Vậy tôi phải làm gì? Muốn tôi trả tiền xe à?"

Vu Tri Nhạc: "..."

Ngu ngốc.

Mấy gã đàn ông dính hơi rượu vào rồi đều ngu ngốc.

Chờ người anh em này hiểu rõ sự tình có lẽ trời đã sáng rồi. Vu Tri Nhạc không cúp điện thoại mà dứt khoát hỏi lại: "Anh đang ở đâu?"

Đầu dây bên kia đã đổi thành bạn anh ta nghe điện thoại, giọng nói có vẻ tỉnh táo hơn một chút: "Bọn tôi đang ở thang máy bên hông, thang ở trong cùng ấy."

"Được." Vu Tri Nhạc đã quen đường quen lối tìm theo chỉ dẫn của anh ta. Rất nhanh sau đó cô đã tìm được hai người họ.

Đó là hai người đàn ông. Người đã say đến độ nói năng không rõ ràng kia có lẽ là chủ xe, nhìn qua chắc chỉ khoảng hơn 20 tuổi. Anh ta đang đứng dựa vào tường, hai má đỏ bừng, luôn miệng rên rĩ. Người say thường như vậy, một là mệt lử nếu không thì cũng ngủ mất hoặc sẽ cáu kỉnh.

Người bên cạnh giúp anh ta nghe điện thoại đeo một chiếc kính không gọng, tuổi có lẽ lớn hơn một chút. Anh ta hết nhìn trái lại nhìn phải, chắc là đang tìm cô. Vu Tri Nhạc tắt điện thoại, đứng trước mặt hai người bọn họ.

"Là cô à?" Người đàn ông đeo kính thả điện thoại vào túi áo khoác.

Vu Tri Nhạc gật đầu.

Người đàn ông đeo kính quan sát cô, lông mày hơi nhíu lên rồi đẩy đẩy người đang dựa trên tường một cái: "Người tới rồi, đi thôi."

Vu Tri Nhạc đi theo, nhìn liếc qua mới thấy người nọ để lộ cả mảng da thịt từ cổ đến xương quai xanh. Tất cả đều ửng hồng vì ngấm hơi rượu. Vì anh ta ngửa đầu dựa vào tường nên cảnh tượng đó lại càng rõ ràng.

Người đàn ông đó "hừ hừ" hai tiếng trong cổ họng như chú cún nhỏ, lại cúi xuống đối mắt với Vu Tri Nhạc. Anh ta híp mắt, ánh mắt có chút ướt át, trong suốt mà lấp lánh.

Nhưng anh ta nhìn Vu Tri Nhạc không quá hai giây, sau đó mở mắt to một chút, tiếp theo giơ tay lên vò tóc đến rối bời.

Người đàn ông đeo kính đưa áo khoác màu xám cho anh ta nói: "Mặc áo khoác vào, đừng để bị cảm."

Anh ta ngoan ngoãn nhận lấy áo, nhưng tay chân lại không phối hợp, mặc thế nào cũng không được... Thật giống đứa trẻ ba tuổi lần đầu tiên tập mặc áo.

Người đàn ông đeo kính không chịu được nữa, mau chóng giúp con ma men này khoác áo vào. Sau đó anh ta mới nhìn về phía Vu Tri Nhạc: "Cô có thể đưa cậu ta về được chứ?" Đằng sau cặp mắt kính kia là sự hoài nghi không che giấu.

Trong lòng Vu Tri Nhạc nghĩ anh ta có to gấp ba thế này cô cũng đưa ra xe được. Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chỉ trả lời: "Có thể."

Vừa dứt lời liền khoác một cánh tay của chàng trai trẻ tuổi kia lên vai mình, động tác thuần thục mà nhanh nhẹn. Khuôn mặt cô vẫn trắng nõn như cũ, biểu cảm cũng thoải mái, không có chút gì là tổn sức cả.

Người đàn ông đeo kính cong môi cười, lúc này mới yên tâm đưa chìa khóa xe trong tay ra: "Đưa tới quảng trường Chung Sơn, đừng đi nhầm đấy."

**

Cảnh Thắng đang mơ màng thì tỉnh dậy. Cả người anh nôn nao khó chịu tới mức muốn nổi tung. Khoảng 10 giây sau anh mới ý thức được mình đang ở đâu. Đây chẳng phải ghế sau xe mình sao?

Cửa kính trong xe đóng chặt, điều hòa sưởi tỏa ra nhiệt lượng khắp cả không gian xe chật hẹp. Nhiệt độ này khiến người ta hít thở không thông.

"Mẹ nó..." Cổ họng nóng rát, Cảnh Thắng lẩm bẩm hai tiếng rồi lại ồn ào: "Tiểu Tống... nước."

Phía trước không có người trả lời nhưng rất nhanh đã đưa tới một chai nước suối. Cảnh Thắng gắng sức ngửa cổ uống nước.

Nhưng khi nhìn thấy cánh tay đưa nước kia thì không khỏi ngẩn người. Đây rõ ràng không phải tay của Tiểu Tổng mà...

Lại còn là tay phụ nữ nữa chứ, vừa nhỏ nhắn lại thon dài. Trong không gian mờ tối thế này cánh tay ấy lại càng trở nên chói mắt. Trong lúc anh đang quan sát, người phía trước cho là anh đã ngủ nên đem nước để lại chỗ cũ.

Cảnh Thắng ngồi thẳng người, muốn lấy chai nước: "Đưa cho tôi, sao lại lấy lại?" Người phụ nữ lái xe không giải thích nửa câu, lại đưa chai nước ra giống lúc nãy. Cảnh Thắng nhận lấy chai nước, uống một hồi hết hơn nửa chai. Uống xong đầu óc đã tỉnh táo hơn, nhớ lại giây phút mê man lúc trước, anh dần nhớ lại.

Anh hạ cửa sổ xuống một nửa, để gió lạnh khiến mình tỉnh táo rồi hỏi: "Cô là lái xe thuê à?"

"Phải." Người ngồi ở vị trí tài xế cuối cùng cũng mở miệng.

Nữ... Tài xế nữ.

Cảnh Thắng híp mắt, cười nhẹ một tiếng rồi lại hỏi: "Cô có bằng lái sao?"

Cô đáp: "Có."

"Có mang ở đây không?" Cảnh Thắng lấy điện thoại trong túi áo, muốn xem hồ sơ của cô trên ứng dụng gọi lái xe thuê. Anh lại tiếp: "Chủ xe muốn xem bằng lái chắc không quá đáng đâu nhỉ?"

Anh đã khôi phục chút giọng điệu khi tỉnh táo, không giống như lúc uống say tới hồ đồ khi nãy. Ngược lại giọng nói có chút ngả ngón, đùa giỡn.

Vu Tri Nhạc cũng không phản đối, dứt khoát lấy bằng lái xe trong túi đưa cho anh xem. Cảnh Thắng cầm lấy, mở ra đối chiếu với tư liệu trên di động.

Lại còn là một cô gái xinh đẹp nữa chứ. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, chỉ là miệng mím thành một đường, chụp ảnh cũng không thích cười. Trên bằng lái xe là tóc ngắn tới mang tai, còn ở ứng dụng là cô gái tóc dài ngang vai.

"Vu Tri Nhạc." Anh nhìn bằng lái rồi đọc tên cô lên.

Cô không đáp lại.

Cảnh Thắng bới móc hỏi: "Tên cô nghĩa là vui vẻ sao?"

Người phía trước trả lời lái đi: "Không phải cá, sao biết niềm vui của cá?"

Cảnh Thắng cau mày: "Ý tôi không phải như vậy."

Cô gái phía trước không đáp lại, giống như lười phản bác lại anh vậy.

Cảnh Thắng nghiêng đầu quan sát người phía trước. Như vậy vừa vặn thấy được một phần cổ của cô. Cổ cô rất nhỏ, da thịt trắng như châu ngọc ẩn dưới rặng san hô vậy. Cảnh Thắng liếm liếm hàm trên rồi bắt đầu chuyển từ trong góc xe ra phía ngoài.

Tuy nhiên ghế lái xe hơi cao, liên tục chắn tầm nhìn của anh. Anh phát hiện có như vậy nữa cũng không thấy rõ mặt cô. Thấy hơi bực bội, Cảnh Thắng hách dịch hô: "Dừng xe!"

Vu Tri Nhạc nhanh chóng đảo mắt nhìn biển báo nói: "Dừng xe ở đây là phạm luật, chờ tới lúc rẽ sang giao lộ kia rồi nói sau."

"Bây giờ dừng xe luôn đi." Anh ra lệnh, ngữ khí chính là vô cớ gây sự.

Vu Tri Nhạc cho rằng anh muốn nôn, rất quen tay lấy ra một thứ từ túi của mình rồi đưa ra phía sau, cả quá trình phát ra tiếng sột sột soạt soạt.

Làm cái gì vậy?

Cảnh Thắng cũng đưa tay ra cầm lấy. Là một đồng túi nilon nhãn nhúm. Cô nghĩ anh muốn nôn sao?

Cảnh Thắng càng đau đầu hơn, ném túi nilon lại: "Tôi cho phép cô dừng xe." Lúc này Vu Tri Nhạc dừng xe lại, dù sao cô cũng đâu phải người phải chịu phạt.

"Tôi muốn xuống xe."

Vu Tri Nhạc quay lại đã thấy anh ngồi cạnh cửa, tay đặt trên chốt muốn mở cửa. Cô hỏi: "Đi đâu?"

Cảnh Thắng nhẹ giọng nói hai chữ: "Đi tiểu! Đi tiểu, được chưa?"

Vu Tri Nhạc: "..."

"Lừa cô thôi." Cảnh thắng đẩy cửa ra, cười tới mức đôi mắt cong thành hai mảnh trăng lưỡi liềm nhỏ. "Tôi muốn ngồi ở ghế phó lái."

"..."

Thực ra mục đích của anh rất đơn giản, chỉ là muốn biết trông cô thế nào mà thôi.

Xe lăn bánh lần thứ hai, Cảnh Thắng cũng được ngồi ở ghế phó lái như ý muốn, lại được thấy rõ khuôn mặt cô. Anh nhìn sang khuôn mặt nghiêng của Vu Tri Nhạc. Cái nhìn chăm chăm này thật không có chút kiêng dè nào cả.

Sườn mặt của cô.

Thật xinh đẹp, không khác tiêu chuẩn của anh là bao.

Vàng trán đầy đặn, cằm nhỏ, cái mũi thanh tú, đặc biệt nhất chính là trên mặt cô còn có một cái nốt ruồi nhỏ, trông không khác biệt mấy với ngôi sao Hàn Quốc anh yêu thích.

Xương gò má của cô hơi cao, nhưng không vì thế mà trở nên kém sắc, ngược lại tăng thêm mấy phần thờ ơ, lạnh lùng.

Ánh vàng của dòng xe chạy qua, ánh sáng phát ra từ các cửa hàng cứ lướt qua không ngừng rồi ánh lên gương mặt thanh tú cô.

Đúng là vượt qua mong đợi của anh. Ngay trong giây phút này, Cảnh Thắng nảy ra một ý. Trong lòng ngứa ngáy, anh đưa tay mình vào chỗ tối, mở ra rồi lại nắm lại nhiều lần trên chộc, làm vậy chính là muốn thử cô một chút.

Một lúc sau, anh thấy quai hàm cô hơi động. Động tác nhỏ này diễn ra cực nhanh, người bình thường khó thấy được.

Nhưng anh nhìn thấy rồi, Cảnh Thắng cười nhạo một tiếng. Cô hơi nghiêng răng, rõ ràng đã bị anh thấy rõ tính khí nhưng vẫn ản ản không bộc lộ.

Nhấn nhin gì chứ? Anh lại càng muốn thử xem.

Xem kìa, xem kìa. Cô như vậy có mệt không chứ?

Nghĩ đến đây, Cảnh Thắng lại cười thật tươi, đôi mắt vẫn luôn chăm chú nhìn thẳng vào cô, một giây cũng không rời. Anh còn cố tình bật bài hát để phụ trợ, cố đổ thêm dầu vào lửa.

Đó là bài Animals của nhóm Maroon 5.

"Baby I'm preying on you tonight.

Đêm nay anh sẽ bắt được em.

Hunt you down eat you alive.

Truy đuổi và nuốt trọn em.

Just like animals.

Như những con thú vậy.

Maybe you think that you can hide.

Em nghĩ mình có thể lảng tránh sao?

I can smell your scent for miles...

Cách xa ngàn dặm anh cũng cảm nhận được mùi hương của em..."

Không có những lời nói dư thừa, sau khi bài hát kết thúc, xe dừng ở hầm để xe B1 của quảng trường Chung Sơn. Quảng trường Chung Sơn là khu dân cư xa hoa nhất ở trung tâm thành phố. Diện tích cùng giá cả ở đây không khác biệt thực là mấy.

Vu Tri Nhạc tắt nhạc, tắt máy, trả lại chìa khóa xe cho Cảnh Thắng sau đó xuống xe, không ngoảnh đầu lại mà tiến về phía ghế sau. Cảnh Thắng thấy vậy liền bám sát theo sau. Vẫn còn chút men say nên anh đi bộ thôi cũng có chút lão đảo.

Vu Tri Nhạc mở cửa xe, cúi người lấy bằng lái xe rồi kẹp ở cánh tay. Cô đang định đóng cửa sau lại thì có một cánh tay đã chặn trước, không cho cô đóng cửa lại.

Vu Tri Nhạc giương mắt nhìn, người chặn cửa lại chính là chủ của chiếc xe.

Anh buông tay, nhìn chằm chằm vào cô rồi hỏi: "Xe này thế nào?"

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn anh một cái, không vui không giận bình luận một câu: "Rất tốt."

"Thế sao?" Dòng xe thượng hạng của Porsche có thể không tốt à?

Ầm một tiếng, Cảnh Thắng đóng cửa xe lại, một tay khác đút vào túi áo. Anh lại nhìn về phía Vu Tri Nhạc lần nữa, đáy mắt đều là ý cười.

Cảnh Thắng là điển hình của người có mắt một mí. Chỉ cần cười một cái muốn bao nhiêu xấu xa đều có, thật hấp dẫn người khác. Lúc này, anh lại tươi cười ám chỉ lộ liễu như thế. So với bản nhạc trong xe lúc trước cũng không kém là bao.

Sau đó, anh cong khoe môi hỏi cô: "Có muốn lên nhà ngồi một lúc không?"

Hết chương 1.

Lời của B.: Đọc chương này các bạn hãy nghe bài Animals của Maroon 5 để thấy độ ầu trĩ của bạn tiểu Cảnh nhà ta =))

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 2: Kẻ ăn vạ

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

LY THỨ 2

Hôm sau, Cảnh Thắng choàng tỉnh thấy cả người bủn rủn. Đầu đau như muốn nứt ra, bên cổ cũng thấy đau. Anh trở mình, rằm rì một tiếng rồi ôm chần lặn lộn hơn nửa ngày mới có sức ngồi dậy.

Sao lại bị như vậy?

Đầu óc Cảnh Thắng trống rỗng. Ký ức chỉ dừng lại ở cảnh bãi đỗ xe hôm qua, anh chân thành mời cô gái kia lên nhà "ngồi" một lúc, sau đó thì sao?

Nghĩ tới đây, Cảnh Thắng cúi đầu một cái.

"Mẹ nó!" Đau quá đi mất.

Hít sâu một hơi, anh sờ tay lên cổ, bị đau chỗ này sao? Anh cũng không dám dùng nhiều lực để xoa. Không lẽ bị sái cổ?

Càng nghĩ càng thấy nghi hoặc, Cảnh Thắng nhú mày. Xoay xoay cổ một chút, từ từ thở ra một hơi rồi xoay người xuống giường,

đi về phía nhà vệ sinh.

—

Chuẩn bị xong xuôi đã là giữa trưa, anh mặc áo khoác, cầm cặp giấy tờ rồi vào thang máy xuống tầng 1 của chung cư.

Lúc ra khỏi, Cảnh Thắng soi mình trong gương phản chiếu màu vàng của cửa thang máy. Thấy hình tượng của mình đã hoàn hảo rồi mới sải bước về phía đại sảnh. Nhưng mới đi được hai bước, anh lại không nhịn được quay về. Nhìn lại mình trong gương một lúc rồi thu hồi tầm mắt.

Chắc. Đúng là không thể nhìn lâu.

Đẹp trai tới mức chói mắt luôn rồi.

Một tay nhét vào túi áo thong dong đi tới đại sảnh, bác bảo vệ An vừa cười vừa chào anh: "Cảnh tổng, hôm qua cậu uống nhiều thật đấy."

Cảnh Thắng dừng bước, chớp mắt một cái: "Dạ?"

"Cậu mà ngủ bên ngoài thì to chuyện rồi." Nếp nhăn trên mắt bảo vệ An càng giãn ra: "Hôm qua cậu ngã ở bậc thềm đại sảnh rồi ngủ mất, phải trả tôi tiền bo vì đưa cậu lên gác đấy nhé."

Cảnh Thắng: "..."

"Ở chỗ đó sao?" Cảnh Thắng không dám tin hất cằm một cái, bậc thềm vững chắc bằng đá cẩm thạch kia lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Đúng vậy." Bác bảo vệ đáp.

"..." Cảnh Thắng không hiểu nhưng cũng không hỏi lại bác bảo vệ mà đi thẳng ra cửa.

Bầu trời trong xanh như mới được gột rửa.

Đi quanh cửa chung cư một lúc, Cảnh Thắng vẫn không nhớ được hôm qua mình đã ngã ở nơi này. Tuy nhiên, anh lại nhớ chút việc liên quan đến cô gái kia. Lúc anh hỏi câu kia, cô ấy cũng không lập tức trả lời mà trầm mặc một lúc giống như đang suy nghĩ.

Cảnh Thắng nghĩ có lẽ lòng cô đang xao động. Bởi người như anh muốn tiền có tiền, mặt mũi lại đẹp trai như thế, chỉ cần là người có mắt nhìn đều không cự tuyệt được.

Chưa đến hai phút, cô nhìn anh mỉm cười trả lời: "Không cần lên lầu, ở trong xe là được rồi."

Nụ cười của cô vẫn nhàn nhạt như vậy, giống như hoa hòe hé nở vào ban đêm vậy, mang một khí chất riêng biệt. Cô còn bổ sung thêm: "Xe của anh lớn lắm."

Ôi, kích thích như vậy sao?

Phụ nữ thoải mái thế này đúng là hiếm có, khiến anh thấy thật hăng hái.

Cảnh Thắng nhớ rõ lúc đó đầu óc anh rất tỉnh táo, tuy nhiên trong lòng cũng có chút bối rối.

Sau đó thì...

Anh vui vẻ vào trong xe, lòng cực kì mong đợi một lần xuân sắc này.

Kết cục thì sao?

Cảnh Thắng càng nghĩ càng thấy không đúng, cổ anh đau đến mức không động đậy được, có thể không phải bị sai cổ.

—

"Đương nhiên là không phải bị sai cổ." Trong bệnh viện, bác sĩ có mái tóc hoa râm nhìn kết quả chụp X-Quang trong tay, mặt mày nghiêm túc ấn vào cổ Cảnh Thắng một cái: "Đây đâu phải bị sai cổ, là bị đánh mới đúng."

"Bị đánh sao?!" Cảnh Thắng không thể tin được duỗi cái cổ vừa tê vừa đau. Hành động này trông thật giống chú rùa rút cổ tới lui.

"Đúng vậy." Bác sĩ bỏ kết quả xuống, cầm bút viết mấy chữ rỗng bay phượng múa: "Tiểu Cảnh, không phải hôm qua cậu bị côn đồ đánh đấy chứ? Cậu nói không biết vì sao lại ngủ ở bên ngoài, tôi lại cho là cậu bị đánh tới hôn mê."

Bác sĩ già đặt bút xuống, xòe bàn tay ra rồi làm mẫu động tác trên cổ mình: "Cậu nhìn xem, chỉ cần dùng bàn tay để đánh cũng chạm được tới vị trí động mạch. Chỉ cần làm vậy đã đủ khiến người ta choáng váng, ra tay mạnh thêm chút nữa thì cậu sẽ mất đi ý thức."

Ông ấy lại cầm bút viết tiếp: "Người đánh cậu có lẽ là người tập võ, cú đánh này đã là khổng chế lực rồi, nhưng vẫn đủ để đánh ngất cậu."

"..." Cảnh Thắng nghe xong dờ khóc dờ cười, lông mày cau chặt lại.

Xâu chuỗi lại tất cả các sự việc là có thể rõ ràng tới hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Cô nói: "Xe của anh lớn lắm." Thì ra lời đó là có ý tứ, khen xe đâu phải để anh được lợi, mà tiện cho cô ra tay mới đúng?

Lần đầu gặp mặt mà đã động tay động chân rồi? Không cự tuyệt người ta mà ra tay liền đánh ngất luôn?

Đánh anh tới bất tỉnh rồi vút lại cửa đại sảnh là có ý gì? Cô không biết trời rất lạnh sao?

"Cậu về nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe." Bác sĩ già đóng sổ khám bệnh lại, mỉm cười dặn dò.

Người đàn ông trẻ không lên tiếng đáp lời, càng nghĩ lại càng giận. Anh kéo tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn: "Bác sĩ kiểm tra cả chỗ khác đi, nếu không mấy bệnh cộng lại thì sao? Có lẽ còn bị tụt huyết áp nữa?"

Bác sĩ già trấn an nói: "Không sao đâu, trên người cậu không vấn đề gì, đầu óc cũng bình thường, không cần phải kiểm tra. Cậu yên tâm."

"Không được, tôi muốn kiểm tra." Cô chọc ai không chọc, lại đụng đúng đại gia là tôi đây! Anh muốn tìm cô tính sổ: "Nếu không ông giúp tôi viết giấy khám bệnh nghiêm trọng một chút, tôi không thể bị đánh oan được."

"Cậu biết người đánh cậu là ai sao?" Bác sĩ già tò mò nhướng mày.

"Tôi biết." Cảnh Thắng thả tay áo xuống. Anh nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên là tôi biết rồi!

Bác sĩ già lắc đầu than nhẹ, trên mặt người này hiện rõ mấy chữ: "Kẻ ngốc lắm tiền nhiều của". Nghĩ vậy rồi ông cũng viết bệnh án cho anh.

Trong cả quá trình chờ đợi, Cảnh Thắng rất nôn nóng, ngón tay cứ gõ vào mặt bàn không ngừng. Nhìn anh như có thâm thù đại hận với người ta, bác sĩ già quan tâm hỏi: "Cậu không mất thứ gì chứ?"

Muốn bắt đền người ta như thế này, không vì tham tiền thì cũng là tự lợi.

"Mất..." Cảnh Thắng vừa trả lời, phút sau đã sửa miệng, uể oải nói: "Không... mất."

"Nếu không sao cậu tức giận thế?"

Cảnh Thắng không trả lời mà đứng lên tạm biệt bác sĩ, đi ra khỏi phòng khám.

Trên hành lang, anh lấy di động, mở ứng dụng thuê lái xe. Đơn hàng từ hôm qua cũng hiện ra. Tìm được ảnh của cô gái kia trong hồ sơ dữ liệu, Cảnh Thắng nhìn chăm chăm như muốn đốt cháy người ta vậy.

Có thể mất cái gì chứ?

Đương nhiên là mất mặt. Chính là khuôn mặt đẹp trai sáng giá của anh chứ gì nữa?

Anh phải lấy lại mặt mũi cho mình. Cứ chờ đó.

—

Giữa trưa, một chiếc xe máy hạng nặng từ trong hẻm rẽ ra. Tiếng động cơ nổ ầm ầm khiến lũ chim đang kiếm ăn dưới đất bay toán loạn. Bọn chúng bay lên đậu trên mái hiên, cúi đầu nhìn xuống chiếc xe kia đi càng lúc càng xa.

Chiếc xe máy cuối cùng cũng dừng lại ở một cửa hàng bánh ngọt tên là "Think Sweet". Cửa tiền của tiệm bánh được sơn màu hồng phấn, tú kính phía sau bày những miếng bánh ngọt tinh xảo, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy được tay nghề làm bánh tài giỏi của thợ làm bánh.

Vu Tri Nhạc gạt chân chống xuống, cởi mũ bảo hiểm, vì bị mũ đè ép mà mái tóc hơi lộn xộn một chút. Cô có mái tóc đen nhánh, chính là màu đen tự nhiên mà mượt mà, dưới ánh mặt trời lại càng thêm bóng mượt.

Vu Tri Nhạc xoay người xuống xe, đi thẳng vào tiệm bánh.

Rõ ràng chủ tiệm bánh là một cô gái trẻ tuổi. Đặc biệt, trên cửa của tiệm bánh còn treo một cái chuông có thắt nơ con bướm màu hồng phấn, khi có người đẩy cửa vào chuông sẽ kêu leng keng.

Tiếng chuông leng keng kêu lên.

Cô gái ngồi sau quầy đưa mắt nhìn tới, ban đầu ánh mắt đang phiền chán muốn chết nhưng khi thấy rõ người tiến vào, đôi mắt lập tức sáng ngời. Cô nhẹ nhàng gọi: Tri Nhạc..."

Giọng cô ấy vốn ngọt ngào, khi kéo dài giọng âm điệu mềm nhũn thật giống như làm nũng. Người vừa gọi tên cô là Trương Tư Điềm, cô chủ của tiệm bánh này.

Gọi là cô chủ, thật ra cô ấy có 60% tiền vốn, 40% còn lại là của Tri Nhạc.

Bản thân cũng có chút thiên phú, Trương Tư Điềm muốn kinh doanh gì đó. Cô thích bánh ngọt nên mở tiệm làm bánh luôn là được rồi. Ngoài ra, tiệm bánh cũng không thuê người làm. Trương Tư Điềm phụ trách làm bánh, còn Vu Tri Nhạc phụ trách giao hàng. Hai người phân công rõ ràng như thế, lợi nhuận thì chia nhau.

Tiệm bánh đã kinh doanh khoảng gần 2 năm, lợi nhuận tuy hơi ít nhưng cũng có khách.

Vu Tri Nhạc mím môi cười một tiếng, hỏi: "Hôm nay có người đặt hàng sao?"

"Có chứ, ngày nào mà tớ chẳng có người đặt hàng." Trương Tư Điềm nói rồi nở nụ cười đắc ý, đi đến chỗ Vu Tri Nhạc, ôm cánh tay cô hỏi: "Cậu ngủ tới giờ này đấy à?"

"Không." Vu Tri Nhạc cũng không khó chịu với kiểu thân mật này, để mặc kệ cô ấy lôi kéo tay mình, còn đi theo cô ấy để treo áo và mũ vào.

"Tớ dậy sớm, tranh thủ đi bảo trì xe."

"Xe máy có vấn đề à?"

Vu Tri Nhạc treo mũ và áo khoác lên giá: "Vấn đề nhỏ thôi, tiện nên bảo dưỡng luôn."

"Đã xong chưa?" Trương Tư Điềm quay đầu nhìn ra phía cửa, mặt trời đã lên cao, chiếc xe máy màu đen vẫn mới như lúc đầu.

"Rồi." Trả lời xong, Vu Tri Nhạc hỏi ngược lại: "Cậu cần giao bánh à?"

"Đúng vậy." Người vẫn luôn quán lấy cô cuối cùng cũng buông lỏng tay ra, đưa cô vào phía trong: "Một bà mẹ đặt bánh cho sinh nhật 10 tuổi của con gái, tớ vẫn chưa gói bánh."

Vu Tri Nhạc cũng đi theo vào, trên bàn bếp là một chiếc bánh kem với những viên anh đào nhỏ. Trên đó được trang trí mấy cụm cỏ xanh, các nhân vật trong truyện tranh đang cười đùa với nhau, trông thật trong sáng, sinh động. Hình những nhân vật này được làm bằng đường thật tinh xảo, không khác biệt với bản gốc của Nhật Bản là bao.

"Cậu đóng gói đi." Vu Tri Nhạc nói.

"Được." Trương Tư Diễm cúi người, từ phía sau lấy ra một tấm bìa màu trắng có viền hoa gấp thành hộp quà, động tác rất nhanh nhẹn. Vu Tri Nhạc cẩn thận để chiếc bánh lên, đang định đem vào trong...

Mới vừa đi được vài bước, điện thoại di động đã rung lên. Vu Tri Nhạc dừng tay một lát, liếc mắt qua túi áo. Trương Tư Diễm cười cười lộ cả hai lúm đồng tiền, hất cằm ý nói: "Cậu nghe đi."

Để bánh kem lại, Vu Tri Nhạc lấy điện thoại di động ra. Trên màn hình điện thoại là một dãy số lạ, lại là số máy ở đây. Không chút do dự, Vu Tri Nhạc đã ấn bắt máy: "A lô?"

"Cô là Vu Tri Nhạc à?" Giọng nói của người đàn ông này có chút quen tai, hình như đã nghe được ở đâu rồi, chỉ có giọng điệu của anh lộ ra sự bức bối, khí thế bưng bưng giống như đòi nợ vậy.

"Phải." Cô lên tiếng hỏi lại: "Anh là ai?"

"Bố của cô." Câu trả lời khiến người khác giật mình.

Vu Tri Nhạc nhú nhú mi.

Bị bệnh thần kinh sao? Vu Tri Nhạc muốn ngắt điện thoại.

Cô đang muốn ngắt điện thoại trước, đối phương đã nói to hơn, khí thế cũng tăng vọt: "Có nhớ tôi là ai không? Có phải sợ tới mức muốn cúp điện thoại không? Nếu không sợ thì đi tìm hiểu người có tên Cảnh Thắng xem."

Anh cười một tiếng, trong lời nói đều là sự khinh khỉnh: "Cũng không xem lại xem mình là ai. Đánh người say không có năng lực phản kháng như tôi mà vẫn dám sống thoải mái sao? Đừng có mơ."

Vu Tri Nhạc bừng tỉnh, thì ra là anh ta.

Tối hôm qua thật ngu ngốc.

Cô làm lái xe thuê cũng đã 3 năm, nhiều lần gặp được chủ xe, họ vừa thấy cô xinh đẹp liền háo sắc mà động tay động chân. Phương pháp đối phó với bọn họ rất đơn giản, chính là không nhiều lời mà lập tức đánh ngất. Hiệu quả cũng rất nhanh chóng.

"Thấy cô là phụ nữ, tôi cho cô cơ hội xin lỗi. Hãy nói anh Cảnh, tôi biết lỗi rồi. Nói không chừng tôi sẽ mềm lòng mà không so đo với cô nữa..."

Đối phương vẫn không ngừng lái nhai nhưng Vu Tri Nhạc không nghe được bao nhiêu. Cô mím môi muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào mà cúp máy.

Thấy anh ta trẻ tuổi, xem chừng vẫn còn non nớt. Tối hôm qua cô đã nường tay với anh ta rồi. Vu Tri Nhạc đem điện thoại di động để sang một bên, tiếp tục chuyên tâm đóng gói bánh kem.

Lại rung thêm lần nữa, điện thoại ở trên bàn rung đến nghiêng ngả. Không tới 2 giây sau lại rung lên tiếp, nhìn vậy thôi cũng thấy đối phương gấp gáp đến mức nào.

Để bánh ngọt vào hộp giấy, Vu Tri Nhạc vươn tay ra dập tắt cuộc gọi, không trả lời điện thoại.

Trương Tư Điềm đứng cách đó tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Vu Tri Nhạc rũ mắt, hời hợt nhả ra ba chữ: "Kẻ ăn vạ."

Hết chương 2.

Tác giả có lời muốn nói: Nhiều lần bị từ chối, bạn Tiểu Cảnh ba tuổi đấm ngực giậm chân: Ông-đây-rất-tức-giận!!!!

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 3: Sao nào? Coi trọng người phụ nữ kia à?

LY THỨ 3

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Tòa nhà Cảnh Nguyên cao 52 tầng, phía sau là những tấm cửa kính sát đất. Đây cũng là nơi tập đoàn Cảnh Nguyên sử dụng để họp hội nghị. Cuối năm đều họp cổ đông ở đây.

Trên chiếc bàn gỗ lim dài, những người đàn ông trung niên mặc âu phục thẳng thớm ngồi theo thứ tự. Người ngồi đầu tiên là chủ tịch, sau lưng ông là màn chiếu tổng kết năm cũ và phương hướng của năm sau.

Cảnh Thắng giơ tay lên vuốt vuốt tóc, trên người mặc bộ âu phục càng khiến anh trở nên anh tuấn hơn. Ông nội anh còn đang đứng trên kia nói về công ty, Cảnh Thắng lại đang thất thần, tay trái cứ xoay tới xoay lui di động trên đùi.

Thỉnh thoảng anh lại mở màn hình điện thoại, rũ mắt liếc một cái. Trông cực kì giống học sinh trung học giấu chủ nhiệm lớp xem trộm điện thoại dưới ngăn bàn.

Không có cuộc gọi tới.

Lại càng không có một mẫu tin nhắn.

Này là thế nào? Theo lý thuyết thì anh đã báo tên tuổi, cũng đã qua 24 giờ rồi, người phụ nữ đó có dã tâm lớn như vậy, từ chối không nhận điện thoại cũng được, không lẽ cũng không lên Baidu tìm xem Cảnh Thắng là ai à?

Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy cảnh đó thật thú vị.

Nghĩ như vậy, Cảnh Thắng không nhin được nhếch môi, im lặng cười một tiếng.

Haiz.

Haiz.

Anh cứ thất thần như vậy, chủ tịch từ xa đã chú ý tới, gọi một tiếng: "A Thắng." Ngay lập tức, hai hàng người hai bên đồng loạt quay ra nhìn anh.

Cảnh Thắng nghe tiếng gọi, nhanh chóng quay về với hiện thực, rất đáng hoàng mà hỏi: "Có chuyện gì vậy ông?"

Ông nội vượt chòm râu bạc, khóe miệng cười cười: "Cháu có ý kiến gì về mảnh đất ở phường Trần không? Nên để lại hay phá bỏ?"

Pường Trần? Cảnh Thắng chớp mắt, suy nghĩ hai giây. Chính là nơi nghèo khó tồi tệ đó sao?

Pường Trần là cổ trấn từ thời dân quốc tới nay, nằm ở phía tây thành phố Ninh. Nơi này tồn tại cùng với thời gian, tránh được chiến tranh lửa đạn, vẫn lưu lại dấu tích như năm xưa.

Người trong nghề đều biết, Cảnh Nguyên từng là một trong những bên cạnh tranh đất đai, luôn dòm ngó phường Trần. Dù sao phường đó cũng nằm ở phía Tây khu trung tâm, sở hữu nơi này rất tốt cho việc kinh doanh. Nhưng một thời gian sau, việc phá bỏ và xây dựng gặp phải sự phản đối của người dân. Việc này đã kéo dài tới mấy năm vẫn không giải quyết được. Việc chính phủ muốn khai thác khu phía Tây cũng phải gác lại.

"Phá bỏ ạ, đương nhiên là phải phá bỏ rồi." Cảnh Thắng cau mày, cố làm ra mặt nghiêm túc phân tích: "Phải phá bỏ từ sớm mới đúng, ở đó nhà cũng không ở được, không rõ người dân ở đó cứ giữ nhà làm gì. Muốn phát triển thành di sản văn hóa để buôn bán cũng không đồng tình. Rồi mấy năm nữa, người khổ sở chính là bọn họ."

Cảnh Đồng ở phía trước gật đầu: "Thật đúng lúc. Ta, bố cháu và các chú đã thương lượng rồi, muốn giao nhiệm vụ này cho cháu, cháu thấy thế nào?"

"..."

Ông nội ra chiêu khiến người khác không kịp trở tay, Cảnh Thắng có chút cứng người. Tất cả đều là ông nội ruột, bố ruột và các chú bác thân thiết mà lại thông đồng với nhau đẩy nhiệm vụ này cho anh.

Tất cả mọi người đều biết, phường Trần chính là củ khoai nóng phỏng tay. Mấy gia đình ở đó rất cứng nhắc, cố chấp, lại không coi trọng tiền bạc. Chính phủ cũng không làm gì được họ, nói gì đến thương nhân các anh.

Gần 10 năm, dự án từ nơi khác ném tới đây, từ đời trước chuyển cho đời sau là anh, ai mà vui vẻ làm cho được?

Nghĩ thế nào sao? Anh có thể nói cháu không muốn tiếp nhận, tìm người khác làm đi, được không?

Cảnh Thắng chỉnh đốn lại suy nghĩ, nhỏ giọng phản kháng. Vậy mà ông nội lại tự cho rằng anh đã ngầm đồng ý, cười tủm tỉm tuyên bố: "Tốt nhất là từ giờ tới cuối năm cho chúng ta thấy chuyển biến."

"Nếu được vậy, qua xuân chúng ta có thể bắt tay vào khai thác."

"Tới lúc đó, Cảnh Nguyên chúng ta sẽ khiến khu thành Tây trở thành khu buôn bán kinh tế phát triển hàng đầu."

Ông vừa nói ra lời này, các cổ đông đều khen ngợi, còn vui mừng ra mặt, có vẻ như rất tin tưởng vào kế hoạch của mấy năm tiếp theo. Tiếp đó bọn họ nhìn về phía giám đốc Tiểu Cảnh của chúng ta với ánh mắt đầy kỳ vọng...

Leo lên lưng cọp thì khó lòng xuống được, Cảnh Thắng nghiêng đầu suy nghĩ, rồi chống tay đứng dậy nhìn khắp cả phòng. Cuối cùng dừng ánh mắt ở mặt ông nội, ngoài cười mà trong không cười nói: "Cảm ơn ông nội, cháu nhất định sẽ làm thật tốt."

Cả phòng hội nghị vỗ tay vang rền, kéo dài mãi không thôi.

...

Khi cuộc họp kết thúc, Cảnh Thắng cầm máy tính xách tay vội vàng đi ra ngoài, muốn đuổi theo bố mình. Không ngờ ông ấy đi cùng dòng người ra ngoài, chớp mắt đã không thấy tung tích đâu.

Một lúc sau, Cảnh Thắng nhận được tin nhắn của Cảnh Trí gửi tới. Nội dung chính là lời động viên khích lệ cũng như kì vọng của bố với con trai: "Thắng, trách nhiệm của con rất nặng nề, cứ coi như cơ hội tốt để rèn luyện ý chí tự lực của bản thân đi. Cố lên!"

Cảnh Thắng vẫn đứng im tại chỗ, nhìn đi nhìn lại tin nhắn này, anh cắn răng trả lời: "Đúng là bố của con."

Nghĩ lại một chút, anh thấy có lẽ chú Hai nhà mình kiếp trước cứu cả thế giới cũng nên. Được làm tổng giám đốc ở công ty điện ảnh và truyền thông Cảnh Nguyên, được lăn qua lăn lại với các nữ diễn viên không biết bao nhiêu lần, thật khiến người ta mơ ước.

Anh đâu có tốt số như thế?

Anh đang phải chôn thân ở nơi quái quỷ này đây.

Vì nỗi buồn bực trong lòng, tối nay anh sẽ về nhà tán gẫu với mẹ một chút, còn phải viết ra cuốn sách có tên: "Bố không muốn biết những chuyện này."

**

Chiều tối, Cảnh Thắng trở về nhà, ngủ một giấc tới tối. Lúc anh tỉnh dậy đã là chạng vạng tối, mùa đông trời luôn tối sớm. Khi kéo rèm cửa ra, nhà nhà đã sáng đèn như ngàn bông hoa điểm tô cho thành phố.

Cảnh Thắng ngồi lại mép giường, cho chân lên giường rồi quay ra với lấy điện thoại di động. Người phụ nữ lái xe thuê kia vẫn không gọi điện hay nhắn tin cho anh, một chút tin tức cũng không thấy.

Người bạn tốt Lâm Nhạc của anh nghe nói anh phụ trách việc phá bỏ phường Trần, bày tỏ thái độ vui sướng khi người gặp họa mà nhắn tin WeChat cho anh: "Cảnh nhì, khỏe không?"

Fuck!

Cảnh Thắng trả lời tin nhắn của anh ta: "Sao tôi lại là Cảnh nhì được?"

Lâm Nhạc nhắn lại: "Việc phá nhà ấy."

Cảnh Thắng mắng một câu: "Cậu cút đi."

Lâm Nhạc lại cười hì hì: "Bố tôi nói cậu bị người lớn trong nhà sắp xếp, để cậu làm người xấu phải đi phá bỏ nhà người khác."

Cảnh Thắng thật muốn đập điện thoại: "...Được lắm, đúng là không phụ lòng tôi. Đúng là người nhà tôi mà."

Lâm nhạc lại hỏi: "Tối nay đi uống rượu không?"

Nhắc tới chuyện này lại khiến Cảnh Thắng giận điên lên: "Uống gì mà uống, hôm trước cậu giúp tôi gọi cái gì mà lái xe thuê?"

Lâm Nhạc đáp: "Người đẹp lái xe thuê. Hầu hết đều là nam lái xe thuê, tôi gọi một cái lại được nữ lái xe thuê. Đúng là anh em tốt phải không?"

Cảnh Thắng cười khan: "Đúng là bạn tri kỉ, gọi một cái liền chọn đúng người."

Cảnh Thắng ngồi ở mép giường, đột nhiên nghĩ ra liền hỏi: "Nhạc tử, mau nói tên ứng dụng đó cho tôi. Có được chỉ định người lái xe thuê không?"

Lâm Nhạc cảm thấy kì lạ hỏi lại: "Sao nào? Coi trọng người phụ nữ kia à?"

"Không."

"Thế thì là gì?"

"Có thù."

"Phụ nữ thôi mà, sao có thể có thù được."

"Cậu không hiểu đâu, trả lời câu hỏi của tôi đi."

"Không được, chỉ có người lái thuê chọn chủ xe thôi."

"Haiz..." Cảnh Thắng than thở, trong lòng có chút thất vọng.

"Rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Lâm Nhạc hỏi.

Cảnh Thắng ngã người xuống giường: "Muốn gặp cô ấy."

"Không phải cậu có số điện thoại của cô ấy à?"

Cảnh Thắng: "Không bắt máy."

Lâm Nhạc khịt mũi coi thường: "Còn nói không vừa ý người ta đi."

"Không phải thật, không kể bằng một hai câu được. Chỉ cần gặp mặt để tôi nói vài câu với cô ấy là được."

"Nếu không cậu đưa số điện thoại của cô ấy cho tôi," Lâm Nhạc đề nghị: "Cô ấy không nhận điện thoại của cậu không có nghĩa là không nhận điện thoại của người khác. Để vợ tôi gọi hộ, nói rằng

trước kia là khách quen cũ, bây giờ đã uống nhiều rồi nhưng không dám gọi lái xe thuê là nam."

"Vẫn là cậu thông minh!" Đã tìm thấy cách giải quyết, Cảnh Thắng hưng phấn giậm chân từ giường nhảy lên.

—

Đêm đó, ngoài cửa quán rượu Central Park. Vu Tri Nhạc cảnh giác quay đầu, nhìn thấy một gương mặt hơi xa lạ nhưng cũng có mấy phần quen mắt.

Một đôi mắt đang nhìn cô, người đi tới nhếch khóe miệng cười cười. Nụ cười này có phần quen mắt, nháy mắt Vu Tri Nhạc đã biết anh ta là ai.

Hôm nay anh còn vuốt tóc lên để lộ vàng trán, chẳng trách nhìn một cái không nhận ra được. Ánh đèn neon phủ lên mặt anh giống như màu sắc của ly cocktail vậy.

"Trùng hợp quá nhỉ... cao thủ võ lâm." Anh mở miệng chào hỏi, còn cố ý kéo dài giọng, đặt biệt hiệu cho cô.

Người bị cô đánh đã tìm tới cửa, Vu Tri Nhạc hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ ngạc nhiên chứ không hề sợ hãi. Cô xoay người lại, đối mặt hỏi: "Có việc gì sao?"

"Không có việc gì, tình vờ gặp thôi. Vừa may tôi cũng có chuyện muốn tính với cô." Anh bày ra vẻ mặt cà lơ phát phơ, nói ra ý đồ của mình.

Vu Tri Nhạc dừng xe lại, dù bận nhưng vẫn nói: "Anh nói đi, tôi nghe."

"Hôm qua tôi đã cho cơ hội xin lỗi nhưng cô không muốn," Cảnh Thắng lấy bệnh án từ trong túi áo ra, nhú mào thở dài: "Tôi cũng không còn cách nào khác. Đây là bệnh án của tôi, tôi chuẩn bị báo cảnh sát. Cô đã đánh người thì cũng nên biết..."

Không đợi anh nói xong, Vu Tri Nhạc đã hỏi luôn ba chữ: "Chứng cứ đâu?"

Cảnh Thắng lại chưa hiểu ngay: "Chứng cứ gì?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Chứng cứ tôi đánh anh," Cuối cùng cô còn bổ sung thêm một câu: "Chứng cứ xác thực."

Cảnh Thắng đã hiểu, vậy là cô có chết cũng không chịu thừa nhận sao?

Anh nắm chặt bệnh án trong tay, giống như nắm cô trong tay vậy: "Đây còn không phải là chứng cứ à? Bác sĩ đã chẩn đoán là bị người khác đánh, ngoài cô ra thì còn ai nữa? Cũng không xem tôi là ai mà dám đánh?"

Vu Tri Nhạc mặt không đổi sắc nói: "Đây mà cũng tính là chứng cứ?"

Cảnh Thắng như nghe được chuyện cười, hỏi ngược lại: "Cái này mà còn không phải chứng cứ?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Đương nhiên không phải, nó có thể chứng minh tôi đánh anh sao? Bác sĩ chỉ đích danh người đánh anh là tôi à?"

Cô hùng hổ truy vấn lại khiến Cảnh Thắng hơi sửng sốt. Người phụ nữ này rõ ràng thấp hơn anh, có sao khí thế lại lớn hơn

anh hai phần vậy?

Cảnh Thắng trầm tư, nghĩ đi nghĩ lại mới tìm được lí do cãi lại: "Cô đừng quên, tôi có thể xin đoạn băng ghi hình ở bãi đỗ xe. Chỉ cần xem là biết ngay cô đã làm gì với tôi." Nói xong anh còn nhướn mày ra oai.

Nghe vậy, Vu Tri Nhạc lại không chút suy nghĩ đáp ngay: "Anh xin đi, dù sao cũng diễn ra trong xe."

Ý chính là máy quay không quay đến được, anh không làm khó dễ được tôi.

Cảnh Thắng: "..."

Thì ra muốn anh vào trong xe chính là vì mục đích này sao?

Thực ra, lúc này khi nhắc đến máy quay, Cảnh Thắng cũng nghĩ ra ý khác rồi. Anh rất nhanh đã trả lời lại: "Tôi còn thu âm ở trên xe nữa, cô còn chối được không?"

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Cảnh Thắng cũng chính là một tên đại ma vương.

Vu Tri Nhạc hơi nhú mày, tạm thời không trả lời.

"Có phải đột nhiên lại thấy sợ rồi không..." Cảnh Thắng ý cười như nước, cầm bệnh án gõ gõ: "Chứng cứ ư? Còn muốn tôi đưa ra chứng cứ nữa, cô có thấy phiền không? Không có chứng cứ thì sao chứ? Xã hội này vốn dĩ đã bất công rồi."

"Hiểu được đạo lý này rồi chứ? Anh vỗ ngực nói: "Tôi..."

Thêm một chút lại nói: "Là người có tiền."

Nghe anh ba hoa mấy câu, Vu Tri Nhạc mở mắt, cười khế một tiếng.

Nhưng ngay lập tức đã trở về với khuôn mặt nghiêm chỉnh, nhìn thẳng vào anh nói: "Tiểu thiếu gia, tôi cũng không định đưa ra nhưng anh đã nói như vậy, thì tôi cũng không lừa anh làm gì."

Cô thò tay vào túi quần lấy điện thoại ra: "Tôi đã ghi âm lại."

Vu Tri Nhạc thu hồi tầm mắt, rũ mắt nhìn điện thoại. Cô tìm tệp ghi âm trên điện thoại rồi giờ màn hình lên cho Cảnh Thắng nhìn.

"Muốn nghe một chút không? Những lời này đủ để buộc tội anh quấy rối đấy." Cô cười nhạt: "Tôi chỉ tự vệ theo bản năng, không vấn đề gì chứ?"

"Tôi biết anh là cháu của Cảnh Diên Quảng." Vu Tri Nhạc không nhanh không chậm nói.

"Tôi đương nhiên không nhiều tiền bằng anh, nhưng cũng là người lăn lộn trong xã hội mấy năm, mấy việc thế này đã gặp không ít. Nếu tung đoạn ghi âm quấy rối này ra, sẽ phá hủy hình tượng bao nhiêu năm của Cảnh thị các người. Như vậy anh cũng khiến ông nội mình tự hào đấy nhỉ?"

Giọng cô như chất vấn nhưng rất bình thản, giống như cây kim đâm vào ma trướng của đại ma vương.

Vốn là người đang nắm đằng chuôi, đột nhiên bị phản kích như vậy, nhất thời Cảnh Thắng không thốt ra được tiếng nào.

Thấy anh không nói lời nào, Vu Tri Nhạc bỏ điện thoại di động xuống, ấn út bật tập tin ghi âm.

Khi tất cả các động tác đó qua đi, Cảnh Thắng có thể nghe được rõ ràng đêm hôm đó anh đã nói những lời tùy tiện vô lễ: "Cô muốn tôi sờ ở đâu trước nào, tôi sẽ thỏa mãn cô..."

.....

.....

.....

"Đừng đừng! Có chuyện gì chúng ta từ từ nói chuyện, tung tẹo ghi âm gì chứ!" Dù gì cũng là người trẻ tuổi da mặt mỏng, Cảnh Thắng muốn dừng đoạn ghi âm trên điện thoại Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc thu tay lại, nhìn lướt qua động tác của anh, đồng thời cũng tắt đoạn ghi âm, hỏi lại: "Còn muốn tính sổ không?"

"Không tính, thực sự không tính." Cảnh Thắng cất bệnh án vào trong túi, đối mặt với người phụ nữ này vừa tức giận lại vừa khó hiểu. Tuy nhiên anh vẫn giả mù sa mưa chân thành mời một câu: "Hay là tôi mời cô một ly, coi như thanh toán nợ nần, từ giờ coi nhau như bạn bè?"

—

Hai phút sau, Cảnh Thắng nhìn theo bóng lưng người phụ nữ biến mất trong màn đêm, sau đó anh nhận được tin nhắn thăm hỏi của bạn mình: "Thế nào? Đạt được mục đích chứ?"

Cảnh Thắng xoa vai, cảm thấy mình như bị lừa dối: "Đạt được cái gì? Suýt nữa thì tự chui đầu vào rọ."

Hết chương 3.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 4: Phải, buồn chán ●^●

LY THỨ 4

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Sau khi cự tuyệt ly rượu Cảnh Thắng mời, Vu Tri Nhạc lấy điện thoại ra. Sau khi mở ứng dụng trên điện thoại, noti của các đơn gọi lái xe thuê liên tiếp hiện lên, nhưng cô lại không có tâm trạng tranh đơn.

Thở ra một hơi khói trắng, Vu Tri Nhạc thả điện thoại vào túi, không nghĩ điện thoại lại rung lên.

Lấy điện thoại ra lần nữa, cô liếc mắt nhìn số gọi đến.

Trên màn hình điện thoại nhấp nháy cái tên khiến cô đau đầu. Nhìn về phía dòng xe cộ phía xa, Vu Tri Nhạc nặng nề thở ra một hơi, cuối cùng mới hạ quyết tâm nghe điện thoại.

"Mẹ à."

Giọng cô đều đều, không nghe ra tâm tình trong đó.

"Con có tiền không?" Người nói không lòng vòng mà trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Vu Tri Nhạc không đáp lại.

"Họ tìm thấy bố con rồi." Giọng bà đột nhiên hạ xuống, giống như tiếng quỷ hiện hồn vậy.

"Tiền của mẹ đâu?" Vu Tri Nhạc hỏi lại: "Một tháng lương được 3200 đồng, cũng không ít mà."

"Tri An đi học không cần tiền nhưng nó có bạn gái, còn là con gái của phó huyện." Mẹ lại đặc ý: "Muốn lấy lòng con gái cũng phải có quà cáp, mua một chiếc vòng cổ cũng đến 1000 đồng rồi."

Nhìn dòng người trên đường, Vu Tri Nhạc cho tay vào túi áo, hỏi: "Tháng này lại muốn lấy của mẹ bao nhiêu tiền?"

"Ba ngàn."

"Chỉ để lại cho mẹ 200 tệ thôi?" Đêm lạnh khiến mũi Vu Tri Nhạc đỏ lên, cô hỏi với giọng trào phúng.

"Mẹ ở cùng chủ nhà, cũng không tốn tiền gì." Bà lại trở về chủ đề chính: "Con đang ở đâu? Mẹ nói với họ tối đi tìm con gái có việc rồi về ngay. Buổi tối ông chủ muốn hâm trà, mà ông ta lại rất hung dữ, về muộn chắc chắn sẽ bị cản nhân."

"1912." Vu Tri Nhạc nói.

"Con lại chạy đến chỗ đó làm gì? Một cô gái ngoan sẽ đến chỗ đó sao?" Mẹ cô lại trách cứ: "Nhanh về đi, mẹ đứng ở đầu ngõ chờ con."

Bà ấy lại hạ thấp âm thanh đến mức không thể nghe thấy: "Bọn họ chờ ở nhà trọ của bố con, mấy người bắt ông ấy đòi lấy tiền xong mới chịu đi."

Vu Tri Nhạc yên lặng hồi lâu, nhắm mắt nói: "Con sẽ qua đó."

"Được, con nhanh lên chút." Mẹ lại thúc giục lần nữa rồi cúp điện thoại.

Vu Tri Nhạc bắt xe đến chỗ ngân hàng Nông Nghiệp. Quả nhiên mẹ cô đã đứng ở cây ATM trong góc, ngơ ngẩn nhìn về một hướng.

Tóc bà rối bù, trên cổ vẫn đeo chiếc khăn màu đỏ mà cô tặng sinh nhật từ ba năm trước.

Không nhìn được, đúng là không đành lòng mà.

Vu Tri Nhạc dờ mắt, bước nhanh vào trong.

Cửa kính trong suốt mở ra, mẹ Vu thấy con gái, mặt mày hớn hờ.

Không có ý định trò chuyện, Vu Tri Nhạc hỏi thẳng: "Bố muốn bao nhiêu tiền?"

"50 ngàn, con có không?"

"Trong thẻ của con chỉ có hơn 40 ngàn." Vu Tri Nhạc rút thẻ từ trong ví ra.

"Hơn 40 ngàn à?"

"43 ngàn."

"Vay Điềm Điềm được chứ?" Mẹ cô đề nghị.

Vu Tri Nhạc cự tuyệt không chút suy nghĩ: "Không vay."

Tuần trước, cô cùng Trương Tư Điềm mới tổng kết doanh thu hàng năm của cửa tiệm bánh. Cô nói thêm: "Không có nhiều tiền như thế."

"Được rồi," mẹ cô tiếc nuối nhú lông mày, lấy điện thoại từ trong túi nhỏ ra, nói: "Lão già, Tri Nhạc chỉ có hơn 40 ngàn, ông hỏi xem họ có thể chầm chước cho không?"

Hai phút chờ đợi trôi qua trong im lặng.

Dùng ánh mắt của người thường đánh giá, thì cuộc nói chuyện của họ không giống hai mẹ con chút nào.

"Họ đồng ý rồi!" Mẹ cúp điện thoại, cười cười nhìn con gái mình: "Tri Nhạc, họ đồng ý trả trước một ít, con mau chuyển tiền đi."

Vu Tri Nhạc không đáp lại, chỉ đi đến máy ATM cho thẻ vào chuyển tiền.

Mẹ cô đi theo, không ngừng nói, giọng điệu rất vui mừng: "Mẹ báo chuyển cho họ 40 ngàn, để lại cho con 3 ngàn."

Vu Tri Nhạc đang nhập mật khẩu thì dừng lại mấy giây, rồi lại tiếp tục.

Ngân hàng làm việc rất nhanh, mấy phút sau bên kia gọi điện thoại tới, mẹ cô thở phào một hơi.

Hai mẹ con đi tới cửa ngân hàng.

Vu Tri Nhạc hỏi: "Mẹ về bằng cách nào?"

Mẹ trả lời: "Mẹ đi bộ về, cũng không xa lắm."

"Vâng."

Hai người không nói chuyện nữa.

Trước khi tạm biệt, mẹ cảm kích nói: "Bố nói cảm ơn con đấy."

Vu Tri Nhạc im lặng, cô muốn "Vâng" một tiếng nhưng cổ họng giống như bị chặn, cuối cùng cũng không nói được.

Biết con gái tính kiêu kì, mẹ cô nói: "Con về đi, mẹ cũng về đây."

Vu Tri Nhạc cầm thẻ ngân hàng trong tay. Một lúc sau, cô rút tiền trong ví ra, lấy 400 tệ đưa cho mẹ.

Mất mẹ cô đỏ bừng, đẩy tiền lại nói không cần.

Vu Tri Nhạc có chút không kiên nhẫn, nói: "Mẹ cứ cầm đi!"

Người phụ nữ trung niên cầm lấy, vẫn nhìn cô bằng đôi mắt đỏ bừng.

Vu Tri Nhạc nghĩ nghĩ, lại lấy găng tay trong túi đưa cho mẹ. Lúc này mẹ cô cầm điện thoại cũng run rẩy, đầu ngón tay như muốn rút ra.

"Con nhóc này, đưa găng tay cho mẹ làm gì?" Mẹ cô dờ khóc dờ cười.

Vu Tri Nhạc đáp: "Găng tay của mẹ đâu?"

"Quên không đeo."

"Mẹ đeo cái này đi." Vu Tri Nhạc lại đem tay đút vào túi áo, giống như không muốn nhận lại gì cả, cô nói: "Con đi đây."

Cô nói lời tạm biệt vời mẹ.

Mẹ cô cúi đầu nhìn đôi găng tay, nước mắt đã rơm rớm, suýt chút nữa đã chảy xuống. Bà cong cong khóe miệng: "Đắt tiền thật, găng tay da đấy."

"Giả da thôi." Nói xong câu này, Vu Tri Nhạc đã quay đầu đi mất.

—

Cùng lúc đó, Cảnh Thắng mới bị phụ nữ từ chối, tự nhiên cũng mất hết hứng thú nên không ở lại quán bar tìm vui nữa.

Anh trở về nhà, ủ rũ cúi đầu nhập mật mã, vừa bước vào, đèn ở cửa đã sáng lên. Sau khi anh vào nhà, đèn cảm ứng phía trên cũng bật lên, cả căn nhà lập tức sáng bừng, ấm áp.

Cảnh Thắng tùy tiện vứt áo khoác trên sofa, lấy máy tính đặt lên bàn trà nhỏ sát cửa kính. Bức tường kính hiện lên ánh đèn rực rỡ của cả thành phố.

Cảnh Thắng ngồi trên thảm, ấn nút khởi động máy định xem phim giải sầu. Nhưng vừa khởi động xong, bên phải màn hình máy tính hiện ra nhắc nhở có mail mới.

Cảnh Thắng click vào.

Tên file là "Thông tin và phương thức liên lạc của 317 nhà ở phường Trần.xlsx"

Thư kí của bố anh gửi tới.

Mẹ nó!

Vừa nhìn thấy Cảnh Thắng đã muốn vứt máy tính xuống dưới cho vỡ tan nát. Nóng nảy nghĩ là vậy, nhưng anh vẫn mở tệp tin đó ra.

Anh cứ lẩn chuột mãi mà không thấy điểm cuối của tệp tin, nhìn tệp tin khiến anh đang tức giận thành không còn gì để nói.

Anh không chỉ muốn đập máy tính xách tay, mà còn muốn đi theo nó luôn.

Ôi, đau đầu quá.

Cảnh Thắng đỡ trán, bắt đầu rì rì lẩn chuột đọc những cái tên này.

Trương Kiến Nghiệp.

Kiến Nghiệp, sao không đi nơi khác xây nhà xây cửa mà còn ở lại nơi rách nát kia.

Trương Xuân Phượng.

Sao không thấy cất cánh như phượng hoàng?

...

...

Triệu Tài Toàn.

Chu Tới Phú.

Trâu Đại Phúc.

Mấy người này, có thể đặt tên sát thực tế một chút được không?

Cảnh Thắng xoa xoa mi tâm, vẫn là tên Cảnh Thắng hợp với anh, người cũng như tên.

Sau đó, anh bắt đầu kéo chuột dọc cả tệp tin. Bắt đầu từ chữ họ chữ "D" đến tận chữ "V".

Dương...

Viên...

Với...

.....

Từ từ, chờ một chút.

Anh vừa nhìn thấy gì nhỉ?

Cảnh Thắng dừng chuột, chậm rãi kéo lên. Cuối cùng con trỏ chuột click vào một cái tên trong đó.

Chủ nhà: Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc!

Trùng họ trùng tên sao?

Cảnh Thắng lập tức quay lại lấy điện thoại di động, tìm số điện thoại của Tri Nhạc rồi so sánh với số trên máy tính.

"132....."

Mắt nhìn qua lại hai màn hình, miệng tự nhiên cũng lẩm nhẩm theo.

"7956....."

"653x....."

Fuck!

Thiếu chút nữa Cảnh Thắng đã đá bay máy tính xách tay. Đúng là cô ấy rồi!

Trùng hợp như vậy sao?

Cảnh Thắng vẫn sững sờ tại chỗ, đôi mắt cong lên không giấu được vẻ đắc ý.

Ha ha ha, ông trời đúng là không phụ lòng người. Ai bảo cô đừng phải đại gia là tôi chứ?

Hôm nay cô lạnh lùng với ông đây, ngày mai ông đây sẽ khiến cô quỳ rạp trên mặt đất.

Anh thật không chờ được, chỉ muốn gọi điện điều võ dương oai. Nhưng lại nhớ đến, mình đã liên tiếp bị cô gái này từ chối. Từ chối thì sao chứ? Cảnh thắng cong môi, lấy điện thoại gọi cho trợ lý Tổng.

Gần 10 giờ, Vu Tri Nhạc về đến nhà. Thay giày xong, cô giơ tay bật đèn nhưng không có động tĩnh gì, trong phòng vẫn tối đen.

Vu Tri Nhạc cau mày, lúc này mới chú ý đến thông báo trên cửa thông báo khu này bị mất điện. Có lẽ là dán vào buổi chiều, mất điện từ 8 giờ tối đến 6 giờ sáng mai, đề nghị mọi người chuẩn bị.

Vu Tri Nhạc xé tờ thông báo xuống, vứt vào thùng rác.

Cô xoay người đi vào trong, lấy một cây nến trắng từ trong ngăn kéo ra, vặn bếp ga châm nến.

Tiếng tí tách nhỏ vang lên, ánh nến được thắp lên thoáng chói đã chiếu sáng căn nhà nhỏ hẹp này.

Trừ phòng vệ sinh là phòng riêng, những phòng khác dường như được gộp chung ở một chỗ, bếp chỉ có một cái bếp ga, bên cạnh có bàn ghế vừa làm bàn ăn vừa làm bàn làm việc.

Giường được kê gần tường, chắn với bên ngoài bằng một tấm rèm để trở thành phòng ngủ.

Tuy cô cả ngày ở ngoài, chỉ tối mới về nhà, nhưng nơi này vẫn được thu dọn sạch sẽ. Trên tường dán mấy tấm poster, cạnh gối có vài cuốn sách, một ít đĩa nhạc từ thời xưa được xếp ngay ngắn ở tủ đầu giường, cuối giường có một cây guitar.

Vu Tri Nhạc nghiêng cây nến để sáp nến chảy xuống. Cô nhìn từng giọt từng giọt rơi xuống có chút xuất thần. Bỗng thấy bao thuốc lá trên tủ, có lẽ mấy ngày trước đã để quên.

Cô dựng nến xuống chỗ sáp nến chưa khô, đợi nến đứng vững mới bỏ tay ra, cầm lấy bao thuốc lá kia.

Cô lắc nhẹ, có tiếng đập vào hộp vang lên. Vu Tri Nhạc mở bao ra, thấy còn lại một điếu thuốc. Cô rút thuốc ra, đem thuốc hơ trên

đầu nén. Chẳng mấy chốc, đầu điều thuốc đã bén lửa.

Một hơi khói nhẹ bay lên từ đầu cây thuốc lá. Vu Tri Nhạc kẹp thuốc giữa hai ngón tay, đưa lên hút một hơi.

Là một hơi sâu.

Cô bỏ thuốc xuống, chậm rãi thở ra một hơi.

Bỗng di động trên bàn sáng lên.

Vu Tri Nhạc nhìn điện thoại, thì ra có tin nhắn mới đến.

Vu Tri Nhạc mở ra, lại là tin nhắn đến từ số máy lạ, nội dung chỉ có một chữ: "Tôi"

Ngay sau đó, cô liên tiếp nhận được tin nhắn từ các số máy lạ.

Hơn nữa, mỗi tin nhắn chỉ có đúng một chữ.

Sâu chuỗi lại tất cả các tin, sẽ có được một câu hoàn chỉnh.

"Tôi"

"Có"

"Mười"

"Cái"

"Điện"

"Thoại"

Không cần nghĩ cũng biết là ai, Vu Tri Nhạc nhắm mắt, không muốn để ý.

Qua vài phút, điện thoại cô lại bị đột tin nhắn "một chữ" khác khủng bố.

"Có"

"Bản"

"Lĩnh"

"Thì"

"Cho"

"Hết"

"Vào"

"Danh"

"Sách"

"Đen"

"Đi"

Vu Tri Nhạc: "..."

Đúng là không nói lí lẽ.

Vu Tri Nhạc cười một tiếng, không ngờ mình lại bị điều này chọc cười.

Một lát sau, sắc mặt cô lại lạnh lùng như cũ, nhấn lại:

"Buồn chán?"

Mấy giây sau, đối phương đáp lại: "Phải, buồn chán."

Anh còn kèm theo một icon, nhìn qua trông rất tủi thân, ●^●

Giống như đang giả vờ đáng thương, hay lại như giống đùa cợt vậy.

Hết chương 4.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 5: Âm hồn không tiêu tan

LY THỨ 5

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

"Phải, buồn chán ●^● "

Thấy câu trả lời này, Vu Tri Nhạc trực tiếp tắt màn hình, ném điện thoại sang một bên.

Não có kết cấu khác nhau, khó mà trao đổi được gì.

Vu Tri Nhạc treo áo khoác lên ghế, đi vào phòng vệ sinh.

Vừa đi, cô vừa cởi áo len cổ lọ, bên trong không còn lớp áo nào, thoáng chốc da thịt trắng nõn của cô lộ ra ngoài.

Eo cô rất nhỏ, khi đi lại dưới ánh đèn, ánh sáng chiếu lên áo ngực màu đen làm nổi bật những đường cong tinh tế.

Sau khi cởi hết quần áo, Vu Tri Nhạc mở vòi hoa sen.

Tay bỗng chốc khựng lại, nước lạnh cắt da xối xuống, trong chốc lát, Vu Tri Nhạc tự cười giễu một tiếng. Cô quên mất hôm nay bị mất

điện, không mở được bình nóng lạnh.

Cô cũng không để ý, lấy dầu gội ở giá bên cạnh rồi tắm rửa bằng nước lạnh.

Tí tách.

Tí tách.

Cùng lúc đó...

Trong nhà vệ sinh khu căn hộ ở quảng trường Chung Sơn.

Một người đàn ông để trần đứng dưới vòi hoa sen. Khi nước đang xối xuống, anh cao giọng hỏi bên ngoài: "Có ai trả lời tin nhắn không? —— Khụ khụ..."

Anh nuốt vào nhiều nước quá.

"Không có!"

Trợ lý Tống ngồi trên sofa ở phòng khách, nghiêm túc nhìn sang bàn trà nhỏ, xác định màn hình điện thoại vẫn tối liền cao giọng đáp lại.

Mặc dù anh ta không hiểu được vị tổ tông này vì sao nửa đêm lại bắt anh ta ra ngoài tìm đủ 10 chiếc điện thoại di động cùng 10 thẻ sim, còn muốn điện thoại kết nối thật tốt, đảm bảo rằng chắc chắn có thể nhắn tin.

Dù là vậy, trợ lý Tống vẫn làm rất tốt và đưa tới cửa với tốc độ ánh sáng.

"Cái gì cơ..."

Rõ ràng là vị kia bị tiếng nước mơ hồ khiến cho nghe không rõ.

Trợ lý Tổng thanh thanh cổ họng, cao giọng nói lại: "Không có tin nhắn."

Một giây tiếp theo, tiếng nước trong phòng vệ sinh ngừng lại.

Tiếp đó, nhà vệ sinh phát ra một tiếng "xoảng" - đó là tiếng vật gì đó rơi xuống đất, có thể là chai sữa tắm vô tội, hoặc cũng có thể là chai dầu xả đáng thương.

Hai phút sau, người đàn ông khoác áo choàng tắm bước ra. Cả người anh ẩm ướt, hằm hằm đi thẳng tới bàn trà để điện thoại di động.

Sau đó anh mở từng cái, từng cái điện thoại một nhìn thật kĩ, tựa như không tin được cô gái ấy không trả lời tin nhắn của anh. Tới khi xác nhận đến cái điện thoại cuối cùng, anh mới uể oải ngồi lại ghế sofa.

Suy sụp trên ghế ghế sofa mềm mại, Cảnh Thắng với chiếc gối rồi ôm trong ngực, nửa ngày vẫn im lặng, giống như một ông lão sầu não vậy.

Trợ lý Tổng đang ngồi ngay ngắn liếc trộm anh rồi hỏi: "Giám đốc Cảnh, anh đang đợi tin nhắn của ai vậy?"

Vừa ôm gối gõ gõ ngón tay, Cảnh Thắng nghiêm mặt, thuận miệng trả lời: "Một cô gái đã chết."

"..."

Câu nói này mang vẻ hơi hờn dỗi.

Trợ lý Tổng lại hỏi: "Cậu yêu đương à?"

"Không."

"Vậy là gì?" Dừng một chút lại hỏi: "Theo đuổi sao?"

"Không."

"...?" Cho nên?

Cảnh Thắng thở dài: "Không nói."

Nói xong anh đi từ ghế sofa ra giường để lấy máy tính xách tay. Sau khi nhập mật mã vào, một tờ đơn liền hiện ra.

Cảnh Thắng xoay máy tính xách tay để trợ lý Tổng nhìn thấy, tay chỉ vào chỗ nói: "Cậu sắp xếp đi, mai đến nhà này."

Trợ lý Tổng liếc nhìn, đề nghị: "Hay là đến các nhà ở phường Trần theo thứ tự..."

"Đi nhà này luôn." Người đàn ông trẻ tuổi kéo dài âm cuối, miệng hơi cười nhưng ngữ khí tràn ngập uy hiếp.

Trợ lý Tổng bị cưỡng ép liền nói: "Vâng."

Hôm sau, Cảnh Thắng mang theo người của đội "Phá bỏ và di dời" hiên ngang bước vào phường Trần.

Buổi sáng ở phường Trần có hương thơm của sữa đậu nành, của bánh tiêu. Có ông lão xách lồng chim hạc ở đầu ngõ, nắng nhẹ

chiếu lên từng phiến lá non trên cửa sổ. Nơi này không ồn ào huyên náo như trung tâm thành phố, mà tĩnh lặng yên ỗi.

Mười mấy người đàn ông mặc tây trang đen xuất hiện ở con ngõ chật hẹp giống như đám mây đen lúc trời sắp mưa vậy. Sau đó không phải cảnh mưa gió thì cũng là tuyết rơi.

Những đứa trẻ đang vẽ phấn trên nền đất cũng ngẩng đầu và nhìn những người lạ mặt chúng chưa từng gặp bao giờ.

Đặc biệt là ở nơi này, anh lại càng khác biệt với bọn họ. Khác với những người mặc tây trang đen, anh mặc áo khoác màu be đất tiền.

Anh nhướn lông mày, không để ý đến ánh mắt người khác, cứ như vậy mà bước đến.

Mấy người ngồi ở quán ăn sáng cũng vây quanh, có người nhận ra anh. Đó là cháu trai của chủ tịch tập đoàn Cảnh Nguyên. Báo địa phương cùng đài phát thanh thường đưa tin về anh.

Ở bên ngõ đều là những ngôi nhà bằng gạch ngói. Tuy bên ngoài hình dáng khác nhau nhưng thực chất, chúng chưa bao giờ thay đổi.

"Nhà số 15, đường Hoa Phồn, phường Trần." Trợ lý Tổng báo cáo địa chỉ đáng nhớ này. Anh ta nhìn sang hai nhà kế bên nói: "Đây là nhà số 17, vừa rồi là 18."

"Vậy nhà còn lại là số 15 rồi."

Đến lúc rồi.

Cảnh Thắng vô thức bước đến thật nhanh, khuôn mặt cũng thoáng chốc trở nên tập trung hơn. Tay anh nắm thành quyền, cả

người nóng lên, chỉ hận đang không đi giày nên không thể nhảy liên hai bước. Dù sao phía trước cũng là chiến trường.

Chỉ có điều chiến trường này trông giống như bãi rác vậy.

Cuối cùng cũng tới nơi, nhưng không may cửa nhà lại khép chặt.

Dừng lại trước cửa nhà số 15, phía trước cửa có chữ Phác Tố.

Cảnh Thắng bước lên thềm đá duy nhất trước cửa, đoàn người sau lưng anh đứng yên, nín thở chờ đợi. Dù mọi người cũng không rõ vì sao giám đốc Cảnh lại chỉ định nhà này.

Nhưng cũng đâu có vấn đề gì. Trước nay anh vẫn luôn là người thích làm gì thì làm và làm ra những chuyện không tưởng tượng được. Hơn nữa, việc này cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Đầu tiên anh gõ nhẹ vào cửa hai cái.

Không có tiếng trả lời.

Lại gõ thêm hai cái nữa, lần này tăng thêm mấy phần lực.

Vẫn yên lặng.

Mẹ nó, đập cửa bằng chân.

Vẫn yên lặng không có tiếng trả lời như trước, nhưng lại làm kinh động đến lũ chim.

Giống trống khua chiêng mà tới, không nghĩ lại lãng xẹt thế này. Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút lúng túng.

Trợ lý Tổng nhanh chóng phá tan bầu không khí: "Tôi đi hỏi nhà bên cạnh xem."

Vẫn nắm chặt tay trên cửa, Cảnh Thắng quay đầu lại, xua tay nói: "Đi nhanh."

Anh ta vừa đi qua nhà số 16 thì có một bóng người đi ra. Người đàn ông trung niên có mái tóc hoa râm, ánh mắt liếc tới không giận mà uy, có vẻ như là chủ nhà. Ông hỏi trợ lý Tổng tìm ai.

Trợ lý Tổng trả lời đúng sự thật, muốn tìm người ở nhà số 15.

Người đàn ông trung niên đi lướt qua anh ta, quan sát người phía sau rồi thu hồi tầm mắt đáp: "Nhà này lâu rồi không có người ở."

Quả nhiên Cảnh Thắng cũng nghe được lời này, xa xa hỏi lại: "Sao lại không có người ở?"

Người đàn ông trung niên đáp: "Lâu rồi tôi không thấy ai cả. Bà lão qua đời vào cuối năm ngoái, con trai chuyển đi vùng khác, con dâu đi làm giúp việc cho người ta, cháu trai vẫn còn đi học, cháu gái đi làm và thuê phòng ở bên ngoài."

"À..." Cảnh Thắng như có điều suy nghĩ, lại hỏi: "Cô cháu gái tên là Vu Tri Nhạ sao?"

Người đàn ông trung niên nhíu mày, cảnh giác hỏi thẳng: "Cậu hỏi điều này làm gì?"

"Nhìn phản ứng của ông thì đúng rồi." Cảnh Thắng nhếch miệng cười: "Nhà này là của cô ấy sao?"

Nói nhiều sai nhiều, người đàn ông trung niên không nói nữa, chỉ để lại một câu: "Dù sao nhà này cũng không có người ở." rồi quay người vào trong nhà.

Dù không thấy người nhưng cũng không coi là đi uống công. Cảnh Thắng xoay người, bước xuống thềm đá, chuẩn bị rời đi.

Trước khi rời đi, anh nhìn xuống hai bên cửa, cây cối ở đó vẫn được dọn dẹp và tưới tắm, rõ ràng hai ngày trước vẫn có người qua đây.

Sau đó...

Tất cả người trong đội "Phá bỏ và di dời" chính mắt nhìn thấy giám đốc tiểu Cảnh nhà mình bưng bưng khí thế rút điện thoại di động ra rồi ngồi xổm xuống...

Anh hướng điện thoại về phía mấy chậu cây nhỏ, tách tách vài tiếng đã chụp xong mấy tấm ảnh.

????

—

Tại tiệm bánh ngọt.

Điện thoại đã kêu hồi lâu, Trương Tư Điền không thể làm gì khác, đành phải bỏ lại đồ làm bánh trong chậu rửa bát, lau tay rồi xoay người đi nghe điện thoại.

Ngay khi cô ấy rời đi, cô nhanh chóng giúp cô ấy rửa chỗ đồ còn lại.

Một lúc sau, cô đặt một hộp kem tay nhỏ lên bàn.

Trương Tư Diễm nghe điện thoại xong, vội chạy vào, giọng nói gấp gáp: "Tri Nhạc! Tri Nhạc! Bố tớ nói bọn họ tới nhà cậu đấy!"

"Ai?" Cô đang rửa khuôn bánh chống dính thì dừng tay lại.

Trương Tư Diễm nhướn lông mày: "Những kẻ đòi nợ bố cậu." Cô ấy lại nói: "Bố tớ nói họ đều mặc tây trang đen, trông rất cao và đáng sợ."

Vu Tri Nhạc có chút bất ngờ: "Bố cậu chắc chứ?"

"Bố tớ nói chắc là vậy."

Vu Tri Nhạc không nhắc đến chuyện hôm qua mẹ cô tới lấy tiền, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi hoặc, cô nói: "Tớ về qua nhà một chút."

Trương Tư Diễm cầm cánh tay cô, gấp gáp đến mức hốc mắt đỏ ửng: "Đừng, bố tớ nói bọn họ vẫn còn ở đó. Họ dùng bữa ở quán của chú Tiền, người nào cũng mang tính khí như địa chủ vậy."

"Tớ thật sự muốn ra ngoài một chuyến." Tri Nhạc gỡ tay cô ấy ra.

"Cậu đừng đi mà!"

"Đi một chút xem là ai."

Đáng nghi thật. Trước đó những kẻ đến đòi tiền thường thô lỗ, không đạo mạo như lời chú Trương nói. Trương Tư Diễm còn kích động hơn cô, cô nhẹ giọng an ủi: "Đừng lo, tớ chỉ đứng nhìn từ xa thôi."

Thấy cô gái sắc mặt trắng bệch có chút chuyển biến, cô mới cảm mũ bảo hiểm đi ra ngoài.

Biết rõ bạn mình đã quyết định, Trương Tư Điềm cũng không ngăn cản nữa, chỉ nhìn ra phía cửa. Chuông cửa rung nhẹ, Vu Tri Nhạc đã ra ngoài.

Cảm xúc vẫn chưa trở lại bình thường, Trương Tư Điềm nhìn thấy cái hộp nhỏ trên bàn. Đó là một lọ kem tay. Vành mắt cô lại đỏ lên, xoay người chạy ra cửa.

Vừa tới cửa lại thấy Vu Tri Nhạc dựng xe máy lại, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn.

Trương Tư Điềm hỏi: "Không đi nữa à?"

Vu Tri Nhạc đẩy cửa vào, nhàn nhạt "Ừ" một tiếng.

"Sao vậy?"

Cô đi đằng trước, cầm mũ bảo hiểm ở tay, quay lại nói: "Không phải những người đó."

"Vậy thì là ai?" Trương Tư Điềm gặng hỏi.

Vu Tri Nhạc không đáp lại, cả người lâm vào trầm mặc.

Một phút trước, khi cô vừa khởi động xe thì điện thoại kêu lên. Lại là kiểu âm thanh chấn động như tối qua, so với tiếng xe máy của cô còn rung hơn nữa, khiến cô không thể không chú ý.

Có người gửi cho cô 9 bức ảnh cộng thêm một dòng tin nhắn.

Mấy bức ảnh đó chính là mấy chậu cây trước cửa nhà cô.

Nội dung tin nhắn chính là: Đang ngắm hoa ở cửa nhà cô, năm mới vui vẻ.

Lúc này Vu Tri Nhạc đã biết rõ chú Trương miêu tả đám người nào, hoặc nói đúng hơn là cô đã biết người kia là ai.

Đúng là âm hồn không tiêu tan.

Hết chương 5.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 6: Anh im lặng được chưa?

LY THỨ 6

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Buổi chiều, Vu Tri Nhạc nghỉ ngơi ở tiệm bánh ngọt một chút.

Khi đi lái xe thuê thường phải làm đến rạng sáng mới về nhà, thế nên mỗi trưa cô thường nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng.

Sau buổi trưa phòng Trần rất yên tĩnh, cảm giác như có thể nghe cả tiếng bước chân hay tiếng gió khẽ thổi qua.

Vu Tri Nhạc nằm trên chiếc giường màu hồng nhỏ, chỉ mới chớp mắt được mấy phút thì có người bên tai nhỏ giọng hỏi: "Tri Nhạc, cậu ngủ chưa..."

Âm thanh đứt quãng.

Là giọng của Trương Tư Điềm.

Vu Tri Nhạc hơi cau mày, mở mắt ra thì thấy Trương Tư Điềm ngồi ở mép giường, đáy mắt cô ấy hiện lên chút bối rối: "Không phải tớ cố ý đánh thức cậu đâu..."

Vu Tri Nhạc ngồi dậy, ngồi ra mép giường, ngáp một cái: "Cậu nói đi."

Có vẻ như Trương Tư Điềm thực sự thấy có lỗi với cô, tay bấu vào nhau nói: "Tớ mới nhận được đơn hàng lớn đặt tám cái bánh ngọt, tối tám giờ đưa tới quán của chú Tiền."

"Tám cái?" Lần đầu tiên nghe thấy số lượng đặt hàng lớn như thế, ngay cả Vu Tri Nhạc cũng cảm thấy như đang mơ.

"Ừ." Trương Tư Điềm gật đầu liên tục: "Tớ không định đánh thức cậu, nhưng một người thì làm không xuể..."

Tại quán của chú Tiền...

Vu Tri Nhạc nghĩ một lát, liên hệ với tin tức nhận được vào sáng nay, hỏi lại: "Là nhóm người kia đặt sao?"

"Không, là chú Tiền gọi điện tới để đặt."

Vu Tri Nhạc đứng dậy hỏi: "Không nói là ai đặt à?"

"Không." Trương Tư Điềm đáp: "Chỉ nói là khách muốn đặt thôi."

Trương Tư Điềm đột nhiên nghĩ ra: "Ý cậu nói người đặt bánh là những người hôm nay đã đến nhà cậu à?"

"Ừ." Vu Tri Nhạc gật đầu.

Trương Tư Điềm che miệng: "Chết rồi! Tớ nghĩ đám người đó chỉ ăn cơm trưa xong là rời đi. Còn chú Tiền giúp khách đặt bánh sinh nhật cho tiệc rượu buổi tối thôi. Làm thế nào bây giờ? Tiền cũng nhận rồi, hay là bây giờ chúng ta nói không nhận nữa?"

Vu Tri Nhạc khom người đi giày: "Sao lại không nhận?"

Cô đứng lên, tay kéo chun buộc tóc xuống, vuốt tóc vài cái đã buộc thành tóc đuôi ngựa, lại tiếp: "Ngốc hay sao mà có tiền không kiếm?"

Cô lại ngửi một chút, trong không khí ngập tràn mùi cốt bánh nhàn nhạt: "Mà cậu cũng đang làm bánh rồi."

Mặc áo khoác xong, Vu Tri Nhạc xuống nhà, Trương Tư Điềm đi phía sau, suy nghĩ lung tung: "Tri Nhạc, cậu biết mấy người đó là ai không? Xã hội đen? Sao lại biết địa chỉ nhà cậu?"

"Không phải xã hội đen."

"Vậy vì sao lại chạy tới tận nhà, còn ghi hận với cậu nữa?"

Trương Tư Điềm tiếp: "Có phải chú Tiền biết cậu là người của tiệm bánh nên cố ý bảo cậu đi giao hàng không?"

"Chắc vậy."

"Thật là..." Trương Tư Điềm đi nhanh hai bước, sóng vai với Vu Tri Nhạc ở cầu thang: "Như vậy không phải là chui đầu vào rọ sao?" Hay là cậu đừng đi nữa? Tớ cũng không cần đơn hàng này, để bọn họ đặt của chỗ khác đi."

"Không sao cả." Vu Tri Nhạc chỉ đáp lại ba chữ.

Trương Tư Điềm dừng lại, nhìn cô gái đứng trên cầu thang, gấp đến độ thiếu chút nữa giậm chân: "Họ có tới mười người đàn ông đấy!"

Người phụ nữ nào đó lại không chút để ý mà trả lời: "Chỉ là mấy tên yếu đuối thôi."

"..."

Trương Tư Điềm giậm chân, không nói gì nữa, thực chất là không biết phải làm sao. Sau đó chỉ biết nhanh chân đi theo.

——

Bảy giờ năm mươi phút tối.

Mặt trời đã khuất bóng từ lâu, Vu Tri Nhạc lái xe ba gác đến quán rượu của chú Tiền.

Đúng vậy, chính là xe ba gác.

Cô mượn xe ba gác chở hàng của ông chủ bán gạo nhà bên cạnh, vì xe máy của cô không mang được hết tám cái bánh ngọt. Cửa tiệm bánh ngọt lại ở khá xa, không thể mượn ô tô ngay được nên cô chỉ có thể dùng loại phương tiện này.

Xe đi chậm lại khi đến cửa quán rượu, Vu Tri Nhạc vừa vặn thấy được lá cờ đề tên quán rượu. Nhìn xuống dưới có thể thấy trên bậc thềm đá có một người ngồi. Anh ôm đầu, ngồi không nhúc nhích.

Lúc Vu Tri Nhạc phanh xe lại, xe phát ra tiếng kêu tựa như có thể xé tan đêm tối.

Kết.

Cùng lúc đó cũng có tiếng cười của ai đó vọng đến.

Vu Tri Nhạc tìm kiếm theo hướng giọng cười thì thấy người vốn đang ôm đầu đã ngẩng đầu lên. Có vẻ như anh thấy cảnh gì đó thú vị lắm, cứ nhìn cô không chớp mắt, sau đó toét miệng cười mãi không dứt.

Hàm răng trắng của anh quả thực rất nổi bật trong đêm, một cái tay còn không ngừng đập xuống đùi, chỉ thiếu nước cười ngả nghiêng, khua chân múa tay nữa thôi.

Vu Tri Nhạc không để mắt tới, cô nhảy xuống cố định xe, xoay người ra phía sau lấy bánh.

"Này."

Người phía sau gọi, cô không trả lời.

"Này!"

Lại gọi lớn tiếng hơn chút nữa, cô vẫn không đáp như cũ.

"Vu Tri Nhạc!" Anh cố tình gọi, dường như ba chữ đọng đầy ý cười.

"..."

Người phụ nữ đưa lưng về phía anh, đang bê hai hộp bánh ngọt. Khi chuẩn bị bê đến hộp thứ ba, cô lại nghe anh gọi.

"Vu! Tri! Nhạc!" Gọi từng chữ một thật rõ ràng.

"..."

"Vu Tri Nhạc, cô giỏi thật đấy, xe gì cũng lái được. Ô tô cũng lái được, giờ đến xe ba gác cũng lái được nữa. Tôi nể cô quá, ha ha.

Giỏi, đúng là giỏi siêu cấp, giỏi nhất hệ mặt trời..."

Anh vừa nói vừa cười khẽ, giọng điệu lười biếng vang vang, rõ ràng là đang tiến lại gần chỗ cô.

Vu Tri Nhạc nghiêng mặt đã thấy Cảnh Thắng đứng bên cạnh cô. Anh cong môi, mắt chứa ý cười đang quan sát cô, còn có người đầy mùi rượu nữa.

Vu Tri Nhạc nhìn thẳng vào mắt anh trong chốc lát, sau đó trực tiếp không để ý nữa, tiếp tục ra xe lấy bánh ngọt.

"Có muốn tôi giúp một tay không?" Anh hát hàm về phía chiếc xe ba gác.

"Không cần." Vu Tri Nhạc từ chối thẳng thừng.

"Tôi lại càng muốn giúp cô." Anh lão đảo người đi tới, bê ngay một hộp bánh ngọt ra.

Vu Tri Nhạc lạnh giọng: "Bỏ xuống."

"Không bỏ." Hai hàng lông mày xinh đẹp nhú lại bướng bỉnh: "Quyết không bỏ."

Vu Tri Nhạc quan sát, người này đã uống quá nhiều rượu, đầu óc cũng không còn tỉnh táo nữa.

Mắt thấy Cảnh Thắng kéo một hộp bánh ngọt ra bên ngoài, Vu Tri Nhạc cầm cổ tay anh, người đàn ông bắt đầu ngả ngón: "Cô dám nắm tay tôi..."

Hừ hừ hai tiếng, lại nói: "Nắm cái gì mà nắm! Mau buông tay ra!"

Đương nhiên Vu Tri Nhạc không thả ra, ngược lại còn hơi dùng sức.

"Lần này muốn đến khoa xương à?" Cô nhìn vào mắt anh, bình tĩnh hỏi một câu.

Ngón tay Cảnh Thắng mất đi toàn bộ sức lực, chỉ biết trơ mắt nhìn hộp bánh bị người phụ nữ đó ung dung đoạt mất.

Mới vừa rồi tay vẫn còn bị nắm, cuối cùng cũng được buông ra. Mặt anh hơi đỏ, không biết là vì đau hay tức giận nữa.

"Cô điên hả? Giúp cô bê đồ một chút mà cũng bạo lực như thế? Cảnh Thắng trừng mắt lên án: "Cô còn là phụ nữ không?"

"Anh còn giống hơn tôi đây." Vu Tri Nhạc không chút nghĩ ngợi đáp lại, sau đó bê ba chiếc bánh vào thẳng quán rượu.

"Mẹ nó!"

Cô bước vào cửa quán sau lưng có người mắng một tiếng, có vẻ như ném món đồ gì xuống đất để trút giận nữa.

Lúc này, hai bàn ngồi ở gần cửa quán đều nhìn về phía người phụ nữ này. Nội tâm của họ lúc này đều rõ ràng.

Là người này phải không?

Đây chính là Vu Tri Nhạc trong truyền thuyết?

Đúng không đúng không?

Bởi lúc ngồi đánh bài buổi chiều, giám đốc tiểu Cảnh nhà bọn họ không ngừng quán lấy ông chủ quán này hỏi đủ các loại tin tức liên quan đến "Vu Tri Nhạc".

Khi biết được cô ấy làm chân đưa hàng cho tiệm bánh ngọt nào đó, bạn tiểu Cảnh liền vung tay nói muốn đặt tám cái bánh ngọt.

Trợ lý Tống dị nghị: "Trong chúng ta... làm gì có ai đến đến sinh nhật?"

"Nhiều lời, chính là cậu." Giám đốc Cảnh lại tiếp: "Hôm nay chính là sinh nhật cậu."

Sau khi nhìn rõ khuôn mặt người phụ nữ kia, nội tâm mọi người liền rõ ràng hơn nữa. Xinh đẹp thật đấy. Dáng người cũng không tệ, chân dài eo thon. Nhưng lại nói, bên cạnh giám đốc Cảnh cũng không thiếu người đẹp mà.

"Ai đã đặt bánh ngọt?" Vu Tri Nhạc nhìn một lượt rồi hỏi.

"Tôi tôi tôi!", "Thọ tinh" Tống "bị ép sinh nhật" nhanh chạy đến nhận bánh trong tay cô.

Trợ lý Tống đếm đếm mấy cái bánh, thấy hành động này của anh ta, Vu Tri Nhạc liền nói: "Ngoài kia vẫn còn mấy cái, tôi sẽ mang vào ngay."

Nói xong liền đi ra ngoài.

"Được, cảm ơn. Tôi đi lấy cùng cô." Trợ lý Tống nhanh nhẹn đi theo, dù sao cũng là người phụ nữ giám đốc coi trọng, không thể thờ ơ được.

Cửa mở ra, không khí lạnh liền ùa vào.

Đi được hai bước thì thấy người phụ nữ trước mắt dừng bước, một lúc lâu sau cũng không tiến thêm nữa bước.

Sao vậy nhỉ? Trợ lý Tổng có chút nghi ngờ, đi vượt lên phía trên nhìn thì lập tức sửng sốt.

Chẳng biết từ lúc nào, bánh ngọt trên xe ba gác đều bị lấy ra rồi để xuống đất. Mà giám đốc tiểu Cảnh nhà bọn họ lại chiếm lấy không gian bên trong. Hơn nữa, anh còn ngồi như tượng không hề nhúc nhích, chỉ có ánh mắt nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Chính là ánh mắt đầy thù địch, cộng thêm gương mặt như đứa trẻ đang tức giận.

Ai là người nói thấy không thoải mái nên đi tản bộ? Sao lại chạy lên xe ba gác ngồi rồi? Còn để hết bánh ngọt xuống đất nữa chứ!

Trợ lý Tổng sợ hãi, nhanh nhẩu nói: "Giám đốc Cảnh uống nhiều quá rồi, tôi sẽ khuyên anh ấy xuống xe!" Vừa dứt lời anh ta đã chạy đến phía xe ba gác.

Người đàn ông trẻ tuổi trên xe lại bịt tai không nghe, nửa chừng còn đổi tư thế dựa vào thành xe, gác chân lên nghỉ ngơi.

Trợ lý Tổng: "..."

Vu Tri Nhạc đi tới, liếc mắt nhìn "giận dữ" boy, cúi người bê bánh ngọt lên, quay đầu nói với trợ lý Tổng: "Trước mắt đem bánh vào trong đã."

Cô còn nói: "Anh tìm thêm mấy người, khiêng anh ta xuống."

Ba phút sau, 10 người vây quanh chiếc xe ba gác trong gió rét, hết lòng khuyên bảo. Ngay cả ông chủ quán cũng chạy ra góp vui.

"Giám đốc Cảnh, anh xuống đi."

Cảnh Thắng: "Mấy người ra đây làm gì?"

"Dù uống nhiều cũng không thể làm loạn như thế mà, đúng không?"

Vốn đã say, tinh thần không tỉnh táo, lại thêm tiếng tranh cãi đến đau đầu, tính khí nóng nảy của Cảnh Thắng lại trỗi dậy: "Tất cả đi ngay cho tôi, đừng có động vào tôi. Hôm nay ông đây muốn nghỉ ngơi ở chỗ này."

Nói xong còn ôm chặt tay vịn sau lưng, ý nói 10 con trâu cũng đừng hòng kéo được ông đây xuống.

"..." Tất cả yên lặng như tờ.

Vu Tri Nhạc đứng ở một bên, lạnh lùng quan sát hồi lâu. Cũng không biết xử lý thế nào, cô chào hỏi chú Tiền, chỉ có thể bảo trước mắt để xe ở lại đây một đêm, sáng mai tới lấy. Nói dứt lời liền đi về phía trước.

Một giây tiếp theo, mọi người đột nhiên thấy giám đốc tiểu Cảnh nhà mình như được giải huyết mà đứng phắt dậy từ trên xe ba gác, hướng về phía trước gào lên: "Cô đi đâu hả? Không cần cả xe..."

Thấy người phụ nữ nào đó không để ý, anh lập tức nhảy xuống, vừa chạm đất liền lao đảo đuổi theo. Giống như chú chó nhỏ vậy.

Trợ lý Tổng cúi đầu đỡ trán.

Ai da... Đúng là không dám nhìn thẳng. Đây là lần đầu tiên thấy giám đốc theo đuổi phụ nữ đến mức này.

Có một nhân viên tốt bụng chạy như bay vào trong quán lấy áo khoác dài tới khoác thêm cho anh, không may lại bị Cảnh Thắng nổi giận bắt quay về. Cuối cùng, anh ta không thể làm gì khác ngoài việc đứng yên đưa mắt nhìn theo giám đốc nhà mình.

—

Một nữ một nam, một trước một sau đi một mạch 10 cây số tới một thị trấn. Vu Tri Nhạc nghĩ rằng đi tới nơi nào hẻo lánh một chút, tên nhóc này sẽ không dám đuổi theo nữa, không nghĩ tới anh kiên trì đi theo như thế.

Đột nhiên có tiếng chất vấn: "Cô không cần cả xe, phải không? Xe ba gác cơ đấy, giỏi thật, người bình thường cũng không lái được đâu..."

Vu Tri Nhạc nghĩ có đáp lại cũng như đâm bị gáo. Có lẽ anh đã say lắm rồi.

Vu Tri Nhạc bị anh đi theo cũng thấy phiền, nghe lái nhải cũng thấy phiền, cô dừng lại hỏi: "Anh muốn đi cùng tôi đến khi nào?"

"Tôi không biết..." Cảnh Thắng cũng dừng lại, chậm rì rì đáp lại ba chữ.

Có vẻ như anh say thật, đôi mắt trắng đen rõ ràng có phần ươn ướt. Trong đó lại chứa vẻ ngây thơ và tủi thân vô hạn.

"Đừng có đi theo tôi." Vu Tri Nhạc ra lệnh: "Về đi."

Nói xong cô tiếp tục đi.

Cảnh Thắng cũng đi tiếp.

Tình cảnh này thật giống như đi trên đường giẫm phải kẹo cao su mà không gỡ ra được.

Vu Tri Nhạc dừng lại lần nữa: "Anh có thể dừng đi theo tôi nữa không? Anh đứng lại đây đi."

"Ừ..." Anh đồng ý.

Vu Tri Nhạc lại tiếp tục đi.

Được rồi, chó nhỏ đáng ghét còn ở đằng sau.

Không nhịn được nữa, Vu Tri Nhạc quay người lại lần thứ ba: "Tôi sẽ đi hướng ngược lại, tôi cũng không muốn anh đứng ở nơi đông không mong quanh."

Cảnh Thắng: "..."

Cô vô tình đe dọa một câu như vậy, khiến cho bóng người kia cứng lại một chút rồi rơi vào âm trầm. Cảnh Thắng hít mũi, đáp: "Tôi không nhìn thấy đường, không nhớ phải quay về thế nào."

Vẫn là đôi mắt chó con ngập nước kia...

Vu Tri Nhạc đứng tại chỗ một lúc, suy nghĩ rồi nói: "Tôi đưa anh về quán rượu, sau đó dừng đi theo tôi nữa."

Cũng tiện để cô lấy xe ba gác luôn, không cần mất công đi lần nữa. Cảnh Thắng gật đầu nhẹ nhẹ, tỏ vẻ đồng ý. Vì vậy, hai người quay đầu theo đường cũ mà về.

Đi chưa được mấy bước, đột nhiên Cảnh Thắng thấy choáng váng, trời đất cũng theo đó mà quay cuồng, khiến anh phải dừng lại.

Cổ họng liên tục thấy vị chua, có vẻ như có thứ gì sắp trào ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, anh ôm bụng rồi nôn ra. Một lần rồi lại một lần, đã nôn rất lâu rồi. Da dầy co rút, quặn lên đau dữ dội, giống như có bàn tay vừa vặn vừa kéo vặn.

Sau khi làm lái xe thuê, cô đã gặp không ít người say rượu, Vu Tri Nhạc đã quá quen với cảnh tượng trước mặt. Cô tiến thêm hai bước, lấy điều thuốc từ trong túi quần ra, ngậm lấy rồi châm lửa. Cô lẳng lặng hút thuốc, chờ anh nôn xong.

Cũng không biết đã nôn bao nhiêu, người phía sau ngồi xồm trên mặt đất, người run lên. Nhưng sau khi nôn xong, những thứ trong dạ dày đã không còn, cả người Cảnh Thắng thoải mái hơn không ít.

Gió lạnh thổi đến, anh cầm khăn lau miệng hai cái. Sau đó mới chống chân đứng lên, đưa mắt tìm Vu Tri Nhạc. Người phụ nữ ấy đứng cách đó không xa, sợi tóc bay tán loạn trong gió. Giữa tay cô có ánh lửa, ánh sáng ấy thấp thoáng ánh lên khuôn mặt xinh đẹp và chóp mũi nhỏ xinh.

Cảnh Thắng lê bước chân tê dại, vụng về tiến gần tới chỗ cô.

"Ồn rồi?" Vu Tri Nhạc quay đầu nhìn anh, sắc mặt người đàn ông trẻ trắng như tờ giấy vậy.

Anh đáp: "Ừ."

Khói thuốc tan đi làm ẩn hiện đôi môi đỏ của người phụ nữ, cô kẹp thuốc ở giữa hai ngón tay, nhìn về phía dãy núi phía xa nói: "Hút xong rồi đi."

Cảnh Thắng chớp mắt mấy cái, nhìn cô chăm chú. Ánh mắt không rời khỏi mặt cô dù chỉ một giây.

Cô gõ nhẹ tay lên đầu lọc điếu thuốc rồi nhả ra một hơi khói. Khói thuốc chìm vào màn đêm rồi biến mất.

Yết hầu khẽ động, Cảnh Thắng hỏi: "Tôi hút được không?"

Vừa mở miệng đã phát hiện cổ họng mình đau rát, khó chịu.

Vu Tri Nhạc liếc anh một cái, cô kẹp điếu thuốc đưa tới trước mặt anh. Người đàn ông liền mở to đôi mắt, chớp mắt mấy cái, không tưởng tượng nổi nhìn về phía điếu thuốc lá.

Làm gì đây?

Sao lại đưa luôn điếu thuốc dở cho anh? Cô ấy đang hút rồi mà...

Mọi giác quan trong phút chốc đều bất an, Cảnh Thắng đáp: "Trên này có nước bọt của cô, không bản sao?"

Anh cố ý ghét bỏ ra mặt: "Không thể cho tôi một điếu mới à?"

Vu Tri Nhạc không nói gì, cô rút tay lại, đem điếu thuốc ngậm trong miệng lần nữa.

"Không phải." Mặt người đàn ông ửng đỏ giống như vừa mới uống say.

"Cô mời người khác hút thuốc thì cũng phải có thành ý một chút chứ. Phải lấy ra một điếu mới, sau đó dùng hai tay chầm thuốc, không phải là nên như vậy à?"

Mặc dù anh không hút thuốc nhưng trước kia đã từng thấy, đều là như vậy mà...

Anh nhìn cô, lại bắt đầu dài dòng: "Cô để người khác hút tiếp điều dở của mình, cô cũng đã hút một..."

Chữ "nửa" còn chưa kịp nói ra, giọng của Cảnh Thắng đột nhiên ngưng bật.

Bởi trong miệng anh đang có một thứ. Đó là điều thuốc hút dở bị cô cứng rắn nhét vào. Đúng là bất ngờ không kịp đề phòng.

Vu Tri Nhạc: "Anh im lặng được chưa?"

Cảnh Thắng quả thật không lên tiếng nữa, thân thể cứng đờ không nhúc nhích.

Miệng cũng hóa đá, chỉ có thể dùng răng cắn đầu lọc điều thuốc kia. Thứ cô tùy tiện nhét vào, không phải thuốc lá, mà là thuốc nổ mới đúng. Nếu không trong đầu anh tại sao lại nổ bùng đoàng như vậy được?

Không để ý đến người đàn ông ở phía sau, Vu Tri Nhạc quay trở lại đường đi. Đi được một lúc lại nhận ra không có người đi theo mình.

Cô quay đầu, thấy Cảnh Thắng vẫn đứng ở đó hồi lâu, không phát ra chút tiếng động nào.

Vị thiếu gia này lại làm sao đây...

Vu Tri Nhạc thầm nghĩ tối nay đã khiêu chiến quá nhiều giới hạn của mình rồi, cô nhắm mắt, giọng đờ nén nói: "Anh không đi thì tôi đi

đây."

Đầu bên kia nghe được, chậm rãi đứng dậy. Chờ anh đến gần, miệng lại trống không, Vu Tri Nhạc hỏi: "Thuốc đâu?"

Cảnh Thắng rũ mi: "Sợ bản nên ném đi rồi."

Vu Tri Nhạc "ha" một tiếng rất nhẹ, âm thanh đó nhanh chóng bị màn đêm nuốt chửng.

Cảnh Thắng vẫn đi phía sau cô, tay đút trong túi áo không ngừng sờ một thứ. Anh cứ cầm lên rồi lại đặt xuống.

Khi còn ngồi ở chỗ kia, Cảnh Thắng đã vùi đầu thuốc xuống đất để dập tắt. Sau đó... Vì sợ ai đó nhìn thấy nên lặng lẽ nhét vào túi áo... Ngay cả anh cũng không biết lí do mình làm vậy là gì.

Hết chương 6.

Lời của tác giả:

Bạn Cảnh Thắng ba tuổi gào thét nỗi lòng thiếu nam: Ông đây bị người phụ nữ kia trêu ghẹo...

Lời của biên tập: Chương này dài muốn chết TxT

THÂM TÌNH KHÔNG ĐÚNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 7: Không cần ngủ với tôi

LY THỨ 7

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Sáng thứ Hai, Lâm Nhạc vừa mới nhấp một ngụm trà đã nhận được tin nhắn chat.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Hỏi cậu một chuyện."

Chỉ cần liếc mắt Lâm Nhạc cũng biết đó là ai, nhắn lại: "Nói."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Cậu nhìn giúp tôi xem cô gái này có xinh không?"

SCC Lâm Nhạc: "Gửi đi."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng đã gửi ảnh.

Ảnh mờ mờ hiện ra, Lâm Nhạc phát hiện có gì đó không đúng. Cô gái này cũng nhỏ nhắn quá đi? Có khi còn nhỏ hơn mẹ anh nữa?

Đợi đến khi ảnh nét hẳn, Lâm Nhạc suýt nữa phun ra ngụm trà trong miệng. Đây là cái gì vậy?

Khung hình rất nhỏ, lại còn bị cắt xén. Trên nền ảnh trắng có khuôn mặt người phụ nữ nào đó. Trông khá giống ảnh trên thẻ căn cước. Nhưng vì độ phân giải quá thấp nên ảnh mờ. Trong chốc lát Lâm Nhạc đã nghĩ mình bị lão thị.

Lâm Nhạc trả lời: "Nhìn cái rắm."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Tôi chỉ có ảnh này thôi."

Lâm Nhạc: "??? Cậu gửi cho tôi bức ảnh nhỏ hơn 10KB, ngũ quan người ta đều dùm đó hết cả, sau đó cậu hỏi tôi cô ấy xấu hay đẹp?"

Đối phương chần chừ trong chốc lát rồi trả lời: "Chờ một chút, tôi gửi ảnh gốc."

Ba giây sau.

Khi anh bạn Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng gửi tới "ảnh gốc", Lâm Nhạc đang ngồi trên ghế suýt chút nữa ngã ngửa.

Đây là ảnh chụp màn hình phần mềm thuê lái xe. Ở dưới có thông tin liên quan của tài xế.

Vu Tri Nhạc: ★5. 0

1024 đơn. Số hiệu: 930766. Đã lái xe 7 năm.

Bên trái phần thông tin là ảnh người lái xe. Lúc này thì đã rõ mười mươi, chỉ là...

Lâm Nhạc tức giận gõ bàn phím: "Cậu đúng là có vấn đề! Sao hôm trước thuê lái xe không hỏi tôi cô ấy trông có được hay không?"

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "..."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Quên mất."

Thấy anh im lặng, Lâm Nhạc lấy lại bình tĩnh hỏi: "Dáng dấp cũng bình thường, thực sự thích cô ấy à?"

Đợi một lát, Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng đáp: "Cậu gửi ảnh cô gái xinh đẹp nhất trong điện thoại của cậu cho tôi xem."

Lâm Nhạc nhanh chóng gửi ảnh đến: "Đây là nữ thần của tôi, đáng tiếc đã trở thành vợ người khác. Tháng Tám năm nay, trái tim tôi vỡ thành trăm mảnh."

Trong ảnh đúng là cô gái cực lí thanh tú, nụ cười tỏa nắng.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Xinh thật."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Nhưng vẫn không xinh đẹp bằng cô ấy." Nói xong liền gửi kèm hình ảnh.

Vẫn là bức ảnh dung lượng không tới 10KB kia:)

Lâm Nhạc: "... Tốt hơn chỗ nào hả?" Rõ ràng cô gái anh gửi nữ tính hơn nhiều.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Không tả được, cô ấy hút thuốc trông đẹp lắm."

Lâm Nhạc: "Trông thì thấy thanh cao, lãnh đạm như Thiên Sơn Tuyết Liên, không ngờ lại như ông lão hút thuốc vậy."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Nhưng trông đẹp thật mà." Anh như tưởng tượng lại cảnh ngày hôm đó, lại càng hưởng thụ vẻ đẹp này.

Lâm Nhạc: "Trước kia cậu không quen phụ nữ hút thuốc à?"

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Có quen."

Lâm Nhạc: "Thế thì có gì mới mẻ đâu?"

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Nhưng không có ai hút thuốc đẹp như thế."

Lâm Nhạc đỡ trán, anh cũng sắp không nhận ra chữ "đẹp" viết thế nào nữa rồi.

Lâm Nhạc: "Vậy theo đuổi người ta đi, ngồi dài dòng với tôi làm gì?"

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Cô ấy không giống những người kia, theo đuổi thì không hay lắm."

Lâm Nhạc: "Có gì mà không giống? Phụ nữ trên đời đều như nhau cả, ăn cần hỏi han không bằng dùng số tiền lớn mua về."

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Thật không?"

Lâm Nhạc: "Cậu nhớ lại xem, mấy người phụ nữ chúng ta gặp đều như vậy, lạt mềm buộc chặt cả thôi, ban đầu đều..."

Nói đến đây, anh giả giọng nữ: "Ca ca tốt, tiểu Sảnh Sảnh không thích tiền của anh chút nào."

Lâm Nhạc: "Cuối cùng khi đi dạo phố một vòng, nhìn thấy mấy nhãn hiệu túi xách nổi tiếng mắt cũng sáng lên như hai viên ngọc, cứ nhìn mãi không dứt ra được!"

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: "Nói có lý."

Sau đó tạm biệt Lâm Nhạc: "Tôi biết rồi. Tạm biệt."

Lâm Nhạc thở phào nhẹ nhõm, đúng là trẻ con dễ dạy mà. Sau đó bê ly ra khỏi phòng họp.

—

Từ lúc mặt trời lên cao đến lúc hoàng hôn, Cảnh Thắng chỉ nhốt mình trong văn phòng, nghiên cứu hơn nửa ngày làm thế nào để đưa số tiền lớn một cách khéo léo cho Vu Tri Nhạc.

Đồng hồ treo tường điểm đã gần đến lúc tan làm.

Sau khi nhìn nhìn chằm chằm vào đồng hồ, tâm trạng Cảnh Thắng đã tốt trở lại. Hy vọng đã tìm về với anh sau cơn chán nản. Anh nhanh chóng mở điện thoại, và chọn số điện thoại của Vu Tri Nhạc.

Sao chép.

Dán.

Dán vào khung tìm kiếm của WeChat.

Xác nhận lần cuối.

Màn hình điện thoại nhanh chóng hiện ra kết quả. Cảnh Thắng không khỏi giật mình, số WeChat này là số của "Tiệm Bánh Tư Điềm".

Phát hiện ngoài ý muốn này làm người đàn ông vui sướng đến mức muốn nhảy lên. Mau kết bạn nào, nhanh nhanh nhanh, thật không chờ được tới lúc kết bạn.

Lý do tiếp cận hoàn hảo nhất chính là: Đặt bánh ngọt.

Chặn lại đã, không thể để cô ấy thấy vòng bạn bè của anh quá sớm được. Chỉ chờ vài phút mà như cả thế kỉ vậy, cuối cùng đối phương cũng chấp nhận lời mời. Sau đó còn gửi lại hai chữ: "Xin chào."

Cảnh Thắng lập tức đứng ngồi không yên.

Người phụ nữ kia chủ động nói chuyện với anh kìa!

Lần đầu tiên cô ấy chủ động nói chuyện với anh đấy! Có đúng không đây?

Cảnh Thắng ngồi thẳng lưng, anh đang mặc tây trang, khép hờ tay trước miệng, thanh thanh giọng hai lần, trông giống như sắp tham dự buổi họp quan trọng. Anh bắt đầu đánh máy...

Mãi mới đánh lại được hai chữ: "Xin chào."

Đối phương lời ít ý nhiều: "Bạn muốn đặt bánh gì?"

Lại gửi thêm mấy chữ: "Hãy xem mẫu trên vòng bạn bè."

Cảnh Thắng tỏ vẻ của một khách hàng: "Để tôi xem một chút."

Chọn mẫu chỉ mất một giây nhưng giả bộ phải tới hai tiếng đồng hồ. Người đàn ông giả vờ chọn lựa hồi lâu, sau đó gửi ảnh bánh chỉ chọn mất vài giây qua. Lấy kiểu mẫu bánh đầu tiên trong vòng bạn bè đi.

Đối phương: "Mẫu bánh Giáng sinh. Bạn lấy cỡ nào?"

Cảnh Thắng: "Có những cỡ nào?"

Đối phương: "Bánh cho bao nhiêu người ăn?"

Cảnh Thắng: "Một người."

Suy nghĩ thêm một chút lại bổ sung: "Có thể là hai người."

Đối phương: Bánh cỡ 12 hay 16cm đều được.

Cỡ 12cm đi, Cảnh Thắng trả lời nghiêm chỉnh.

Sau khi trả lời, anh không nhịn được mà đập lên bàn, ha ha ha. Nói chuyện với người phụ nữ này vui thật đấy.

Vui quá, vui quá đi.

Đối phương hỏi: "Bạn muốn lấy bánh lúc mấy giờ?"

Cảnh Thắng gãi đầu: "Trước 9 giờ tối là được."

Đối phương: "Bạn cho địa chỉ đi."

Địa chỉ...

Địa chỉ...

Cái này không ổn lắm.

Dù nói là ở cao ốc Cảnh Nguyên hay căn hộ ở quảng trường Chung Sơn đều bị lộ cả. Không được, anh phải gây ấn tượng không thể quên được với cô trên WeChat trước đã.

Cảnh Thắng nhớ tới mục đích ban đầu của mình nên hỏi: "Không cần trả tiền trước à?"

Đối phương đáp: "Căn cứ vào địa chỉ của bạn mới tính tổng đơn hàng được."

Cũng đúng nhỉ? Quên mất chuyện này.

Nhưng Cảnh Thắng muốn thử thái độ của cô với chuyện tiền bạc nên đáp: "Tôi ở trung tâm thành phố nên hơi xa, bạn thử tính chi phí đưa hàng cao nhất xem."

Đợi hai giây, đối phương thẳng thắn báo giá vận chuyển: "Tiền bánh ngọt cộng thêm chi phí vận chuyển, tổng là 128 tệ."

Lúc này, Cảnh Thắng xác nhận người anh em Lâm Nhạc của mình nói không sai, mỗi người phụ nữ đều có khao khát mãnh liệt với tiền bạc.

Mà thứ anh không thiếu nhất, lại chính là tiền.

Tốt lắm.

Lúc này đây, thời cơ đã đến rồi.

Cách phường Trần 30 cây số, tại tiệm bánh Tư Diễm.

Vu Tri Nhạc đứng dựa tường, bỏ điện thoại vào trong túi. Cô đi vào phòng làm bánh báo cho Trương Tư Diễm rằng có đơn đặt bánh cỡ 12cm.

Người phụ nữ đang đánh lòng trắng trứng nhìn cô cười cười sau đó đưa tay làm dấu OK. Vu Tri Nhạc đến bên cạnh, cầm miếng vải sạch lên giúp cô ấy lau chén, đĩa vừa rửa.

Vừa lau được vài cái thì điện thoại lại rung lên. Có lẽ là tin nhắn của khách hàng kia. Vu Tri Nhạc đặt cái đĩa trở về, thuận tay cầm điện thoại, liếc mắt nhìn.

Vừa nhìn vào mi tâm lập tức nhăn chặt.

Người có tên "Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng" vừa chuyển tiền cho cô, không phải 128 tệ mà là...

50.000 tệ.

Đúng 50 nghìn tệ.

Bàn tay cô cầm điện thoại run run.

Đối phương còn gửi tin nhắn.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: Đây là hạn định gửi lớn nhất của một ngày.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: Hơi ít một chút.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: Có điều, cô không cần trả lại đâu.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: Đem số tiền còn thừa mua thứ mình thích đi.

Cuối cùng, anh dừng lại một chút.

Một Trong Số Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng: Không cần ngủ với tôi.

Mấy câu này như muốn nói ông đây rất khí chất vậy.

Hết chương 7.

Lời của tác giả:

Vu Tri Nhạc: Trường kiếm 40 mét của tôi đâu?

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 8: Tôi theo đuổi cô thì sao?

LY THỨ 8

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc giống như bị sinh vật quỷ dị nào đó quán lấy tay chân, chỉ có thể đứng im không nhúc nhích.

Cô nhìn câu nói cuối cùng, sau đó cười khẩy.

Trương Tư Điềm thấy vậy, tò mò: "Sao vậy?"

Vu Tri Nhạc cầm điện thoại di động: "Không có gì."

Trương Tư Điềm lại tiếp tục bận rộn việc của mình.

Vu Tri Nhạc để điện thoại di động xuống bàn, cầm miếng giẻ tiếp tục lau khuôn bánh. Cô nhăn mày, có vẻ như chất chứa nhiều tâm sự lắm. Một lúc sau, cô cầm điện thoại lên lần nữa rồi nhận 50 nghìn tệ kia.

Sau đó nhắn cho đối phương hai chữ: Địa chỉ.

Chuyển tiền thành công, lại nhận thêm được một tin nhắn cực ngắn gọn, Cảnh Thắng sửng sốt hồi lâu.

Sau khi xác nhận đi xác nhận lại hơn 10 lần, anh nhảy lên ghế giám đốc, sau đó leo lên bàn nhảy một mình. Tự nhảy một mình một hồi, Cảnh Thắng lại ngồi trở lại ghế, tâm tình kích động khó kiềm chế, anh gọi điện cho Lâm Nhạc.

Cảnh Thắng: "Nhạc tử, cô ấy nhận tiền của tôi!"

"Nhận tiền của tôi đấy!" Anh lên giọng nhắc lại lần nữa, giống như động cơ được sạc điện vậy.

Lâm Nhạc nghe giọng điệu này thì trợn trắng mắt: "Có ai không thích tiền đâu?"

Cảnh Thắng nói: "Tôi cho rằng cô ấy không thích."

"Dù sao tôi cũng hơi thất vọng." Cảnh Thắng than thở: "Bây giờ tâm tình rất phức tạp."

Lâm Nhạc: "... Tâm tình của tôi cũng rất phức tạp, tôi rất muốn đánh cho cậu. Nhưng lại mệt phải chạy đến tận nhà cậu."

Cảnh Thắng đỏ má, miệng lẩm bẩm: "Tôi nghĩ cô ấy khác với những phụ nữ kia..."

"Được rồi, đừng ở đó diễn phim thần tượng nữa." Lâm Nhạc chê: "Cậu cũng không xem bây giờ là thời đại nào, chính là thời đại của tiền đấy. Mọi người ai mà chê tiền cơ chứ?"

Lâm Nhạc: "Được rồi, tôi còn có việc, cúp trước đây."

Cảnh Thắng cho Vu Tri Nhạc biết địa chỉ nhà mình.

Anh từng bị cô đánh ở đó, hôm nay lại muốn chính mắt nhìn thấy cô quy hàng mình vì tiền tài.

Đúng vậy...

Con mẹ nó, tại sao mình lại thích người phụ nữ đã ra tay với mình cơ chứ??

Trên đường về nhà, Cảnh Thắng ngồi ở phía sau xe ngắm cảnh, tâm sự nặng nề, nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi mình.

Dù là không hiểu, anh vẫn ra lệnh khó hiểu với trợ lý Tống đang lái xe: "Lát nữa về đến nhà, anh đừng về vội."

"Có chuyện gì vậy, giám đốc Cảnh?" Trợ lý Tống khó hiểu nhìn vào gương chiếu hậu.

Cảnh Thắng chỉ tăng hăng: "Anh cứ lên nhà cùng tôi một chuyến."

Hai mươi phút sau, trợ lý Tống ngồi trên ghế sofa, chứng kiến tiểu tổ tông nhà mình thay bộ quần áo mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Áo len cổ lọ dày màu đen, quần dài màu tàn thuốc lá.

Trợ lý Tống: "... " Làm gì đây?

"Dáng người thế nào?" Cảnh Thắng đứng trước mặt anh ta.

Cảnh Thắng: "Trông có thành thực chút nào không?"

Hóa ra anh ta bị gọi lên đây để xem diễn thời trang hả?

"Đẹp lắm." Trợ lý Tổng gần từng chữ một.

Cảnh Thắng đưa ra điều kiện tiên quyết: "Sau đây tôi sẽ gặp người phụ nữ lớn hơn mình một tuổi."

"Vu Tri Nhạc?" Trong đầu Trợ lý Tổng nghĩ ngay tới người phụ nữ này.

Giống như bị giẫm phải đuôi, Cảnh Thắng lập tức dộp lại: "Không phải chuyện của anh! Anh xem mặc thế nào ổn là được."

Nhớ tới bộ dạng tối qua của anh, trợ lý Tổng có chút đau lòng, quyết định an ủi cấp trên nhà mình.

Trợ lý Tổng: "Không phải bây giờ phụ nữ đều thích mấy "tiểu thịt tươi" sao? Vợ tôi 28 tuổi rồi mà vẫn thích cái gì mà Ngô X, Dương X, Lý Dịch X."

Trợ lý Tổng kết luận: "Người phụ nữ đó 26 tuổi, cũng không khác là bao."

"Vậy sao..." Cảnh Thắng cúi người xem quần áo của mình, lại phi vào phòng ngủ như một làn khói.

Khi anh đi ra lần nữa thì đã mặc áo len màu trắng. Anh lại hỏi: "Bộ này thì sao?"

Quả thật không khác nhau là bao, nhưng trợ lý Tổng vẫn nghiêm túc nịnh hót: "Giám đốc Cảnh, anh dáng cao da trắng, mặc cái gì trông cũng rất đẹp trai."

"Không cần tặng tôi mấy lời khen lộ liễu này đâu." Cảnh Thắng mát kiên nhẫn: "Nói điều anh nghĩ trong đầu xem."

Việc này cũng giống như lúc làm việc vậy. Đầu tiên, bạn phải nêu ý kiến và kế hoạch. Nếu không có ý kiến gì thì cũng phải cố nặn ra.

Trợ lý Tổng nghĩ một lát rồi hỏi: "Nếu cậu đã đi hẹn hò, sao không mặc quần áo lịch sự một chút?"

Cảnh Thắng xoa xoa gáy: "Tôi phải ăn mặc giống ở nhà một chút, không thể để cô ấy thấy tôi đang đợi cô ấy được. Chẳng qua tôi chỉ đang nằm nhà xem ti vi, thuận tiện chờ cô ấy đưa bánh ngọt tới. Hiểu không?"

"Cậu lại tìm cô ấy đưa bánh à? Trợ lý Tổng hỏi hộ tiếng lòng Vu Tri Nhạc.

"Đó không phải trọng điểm." Cảnh Thắng chỉ vào áo trên người mình: "Quần áo! Anh phải chọn xong giúp tôi trước 8 giờ!"

Trợ lý Tổng lại quan sát anh một lúc: "Đàn ông lúc làm việc là đẹp mắt nhất. Hay giám đốc mặc lại tây trang đi làm hôm nay, sau đó tỏ vẻ mệt nhọc khi tan làm về. Như vậy còn khiến phụ nữ nảy sinh lòng thương tiếc đấy."

Người đàn ông gia đình nào đó tự khẳng định: "Vợ tôi cũng như vậy."

"Cũng có lý đấy." Cảnh Thắng nghĩ nghĩ rồi gật đầu, chạy vào phòng ngủ lần thứ ba.

—

Lại trở về với bộ dáng đi làm sáng nay. Cảnh Thắng thấp thỏm đi quanh bàn trà, lúc thì rót nước vào cốc, lúc thì lấy điều khiển ti vi chỉnh kênh dự báo thời tiết.

Điện thoại của anh đặt ở vị trí chính giữa bàn trà, luôn trong trạng thái sẵn sàng.

Gần tám rưỡi, điện thoại rung.

Cảnh Thắng bước nhanh về phía bàn trà, cầm điện thoại lên nhìn.

Tiệm Bánh Tự Diêm: "Tôi đến rồi."

Đến rồi, đến rồi, đến rồi!

Trái tim treo lơ lửng đã hạ cánh, Cảnh Thắng nhanh chóng trở lại ghế sofa, có cảm giác như mình mất nửa cái mạng rồi vậy.

Anh giờ điện thoại lên, trả lời bằng như đã dự tính: "Tôi mới tan làm, đang rất mệt mỏi. Cô đem bánh lên phòng 1818 đi."

Bên kia hồi âm icon "OK" rất nhanh.

Đồng ý rồi sao?!

Lần trước mời cô lên nhà còn khó hơn lên trời kìa?! Còn phải trả giá bằng máu và nước mắt nữa kìa?

Đúng là không hiểu nổi.

Nghĩ thế nào cũng không thông, Cảnh Thắng đè nén cảm giác bồi hồi trong lòng, chờ cô lên. Anh có một thói quen xấu, đó là khi lo lắng sẽ rung đùi, càng lo lắng càng rung mạnh.

Khoảng năm phút sau, chuông cửa kêu.

Cảnh Thắng như bừng tỉnh, đứng dậy từ ghế sofa, sau đó... chạy về phòng ngủ.

Soi... Soi gương đã.

Anh cẩn thận nhắm mắt lại, xác nhận ánh mắt có phần uể oải, âu phục nhăn nhúm rồi mới bước ra. Ra cửa, anh bắt chước hành động lấy tay xoa mi tâm của người khác. Được rồi, đã chuẩn bị sẵn sàng, mở khóa cửa nào.

Cảnh Thắng đẩy một cái, cửa tủ động mở ra. Ở đó có bóng người đang đứng.

Đến lúc... Cửa hoàn toàn mở ra.

Đúng là cô ấy rồi.

Người phụ nữ anh nhớ đến cả ngày nay đang đứng ở cửa.

Trái tim khó hiểu đã thả lỏng. Chắc chắn là cô ấy, cô ấy đến đưa bánh mà. Cô còn mặc áo khoác màu đen giống lần đầu họ gặp nhau, nhưng khí chất xung quanh ôn nhu hơn mấy lần.

...

...

Ngây ngô nhìn Vu Tri Nhạc mấy giây, Cảnh Thắng xoay người lấy lại tinh thần.

Không không không, không đúng.

Mình còn kế hoạch mà.

Người đàn ông nhanh chóng chặn ở cửa, kéo dài giọng hỏi: "Bánh của tôi đâu?" Thanh âm có phần trầm thấp hơn.

Dù thấy cô cầm bánh ở phía trước nhưng vẫn cố hỏi.

Vu Tri Nhạc cũng nhìn lại, sau đó im lặng đưa bánh cho anh.

Cảnh Thắng đưa tay nhận, vừa định xoay người thì nghe được âm thanh nhàn nhạt của cô gọi tên mình: "Cảnh Thắng."

Đột nhiên choàng tỉnh, Cảnh Thắng ngẩng đầu trong nháy mắt, trong mắt ngập tràn tia sáng long lanh, giống như chú chó con được chủ gọi tên vậy.

Sau đó, Cảnh Thắng hồi hận muốn cho mình một cái bạt tai, kẻ hoạch giả vờ mệt mỏi đâu rồi?

Không khí xung quanh ngưng lại hai giây, thật cần ai đó phá tan sự yên tĩnh này.

Rất nhanh sau đó, Vu Tri Nhạc đã mở miệng, hỏi mấy chữ: "Anh đang theo đuổi tôi?"

...

...

...

...

Nếu lúc trước giữa hai người chỉ là mặt hồ đóng băng nhỏ, thì sau vấn đề này giữa cả hai đã là Nam Cực buốt giá. Trạng thái đóng

bằng này duy trì được khoảng 10 giây thì núi lửa phía sau phun trào. Về mặt người đàn ông trẻ ánh lên vẻ không thể tin được.

Cảnh Thắng: "Tôi theo đuổi cô? Ai theo đuổi cô?!"

Cảnh Thắng phồng mặt đến đỏ bừng, nóng lòng phản bác: "Hơn nữa, tôi theo đuổi cô thì sao?"

Đáy mắt Vu Tri Nhạc là một mảng yên tĩnh. Cô cầm điện thoại mở ra, hỏi: "Thế này sao? Theo đuổi bằng tiền?"

Không đúng sao?

Không phải cô nhận tiền của anh rồi à?

Cảnh Thắng nhếch miệng cười, nhìn Vu Tri Nhạc: "Không phải phụ nữ mấy người chỉ thích tiền sao?"

Mặt anh vẫn còn chưa hết đỏ, nhưng lời nói lại tỏ vẻ cao cao tại thượng khiến người khác không khỏi buồn cười.

Vu Tri Nhạc nhìn anh, có vẻ như đã dự liệu được thái độ của người đàn ông này. cô tắt điện thoại vào túi, hỏi: "Anh từng bị từ chối chưa?"

Cảnh Thắng chớp mắt mấy cái, không hiểu mục đích câu hỏi này, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Chưa, tôi như thế này sao có thể bị từ chối?"

Nói xong câu này, anh thấy người phụ nữ kia cười cười. Đây là lần thứ ba anh nhìn thấy nụ cười quen mắt này. Đó là nụ cười nhẹ, không phát ra tiếng, miệng chỉ kéo lên độ cong rất nhỏ, khiến cho người ta có cảm giác cô đang châm chọc.

Cười xong, cô nói: "VẬY bây giờ có rồi đấy."

Vu Tri Nhạc giờ tay lên, đưa túi vải màu đen lên trước mặt anh:
"Bên trong có 49.874 tệ."

Cô dừng lại một chút rồi bổ sung: "Cảm ơn anh đã đặt bánh của
Tiệm Bánh Tự Nhiên."

Hết chương 8.

Lời của tác giả:

Giám đốc Cảnh: Thật mất hứng, ném tiền chơi.

Để tác giả ném thay cho nè...

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 9: Chúng ta đều bị người phụ nữ đó vút bỏ

LY THỨ 9

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

"Cảm ơn anh đã đặt bánh của Tiệm Bánh Tự Diềm."

Cô vừa dứt lời, người đàn ông đang đứng dựa tường bỗng đứng thẳng ngay lại. Anh nhìn Vu Tri Nhạc, đáy mắt thoáng qua nhiều ý vị, có chút hứng thú, giật mình, hoang đường, nghi hoặc, lại không thể tin được.

Anh không nhận túi tiền, chỉ nhìn người phụ nữ trước mặt không chớp mắt. Nhìn một chút thì hàng lông mày đang hăng hái cũng không tự chủ mà nhíu lại, có mấy phần ủy khuất.

Túi vải dày đó vẫn treo giữa không trung, Vu Tri Nhạc không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt người đàn ông trước mặt. Cô cũng không gấp gáp, chỉ lẳng lặng chờ đợi anh phản ứng.

Cô có chuẩn bị mà đến, có đủ kiên nhẫn để xử lý người này cũng như những chuyện liên quan đến anh. Cùng nhau đối mặt, cô phát

hiện Cảnh Thắng có đôi mắt chó con điển hình, đuôi mắt sụp xuống, không có chút lực sát thương nào cả.

Không khí tựa như ngưng lại. Duy chỉ có đồng hồ điện tử trong phòng vẫn không ngừng biến đổi, chứng minh thời gian vẫn trôi đi.

Sau khi im lặng một lúc, Cảnh Thắng mới hỏi: "Vì sao lại từ chối tôi?" Hỏi xong, khóe miệng không tự chủ hạ xuống, có vẻ không tự tin lắm.

"Không có lí do gì cả." Vu Tri Nhạc nói. Cái này không phải câu trả lời chuẩn bị từ trước, mà là phản xạ có điều kiện. Không thích chính là không thích, không cần lí do.

Cảnh Thắng lại im lặng, mắt rũ xuống liếc về túi trong tay cô, mũi hừ hừ tức giận: "Cô không nói lí do, tôi không nhận lại tiền."

"Anh không nhận?" Vu Tri Nhạc hỏi lại, đem túi nâng cao lên. Gần 50 nghìn tệ bị cô coi như không, giống như phút chốc muốn quăng đi như cỏ rác vậy. Thật giống như đang uy hiếp người khác.

Cảnh Thắng quay mặt đi chỗ khác, đưa tay ra lấy chiếc bánh không được ngó ngang phía sau. Vu Tri Nhạc thấy vậy, nhanh chóng bắt lấy cánh tay anh, cườm ngạnh kéo anh quay lại đối mặt với mình. Cô đúng là đánh giá cao sự kiên nhẫn của mình rồi.

Giống như bị nắm lấy đuôi, suýt chút nữa Cảnh Thắng đã nhảy cẫng lên tại chỗ. Lửa giận ngàn ngút, Cảnh Thắng muốn vặc lại, có điều sức lực của người phụ nữ này lớn hơn anh nhiều.

Phản kháng không có hiệu quả, Cảnh Thắng bất động. Mặt không ngừng nóng lên, anh chỉ có thể ra vẻ trấn định, để lại cho

mình chút thể diện: "Mỗi lần đều làm vậy? Cô chỉ có chiêu này thôi à?"

Có thể nghe được giọng anh đã hơi tức giận.

Vu Tri Nhạc đưa túi tiền đến: "Cầm đi, sau đó tôi sẽ thả tay anh ra."

Cảnh Thắng: "..."

Cảnh Thắng nhìn chằm chằm khuôn mặt ung dung của cô, tức giận mà không có chỗ phát tiết. Trong lòng quỳnh lên, ném luôn chiếc bánh trên tay trái ra. Cả hộp bánh trắng xinh đẹp đã tiếp đất.

"Ông đây không cần bánh ngọt nữa!" Người đàn ông then quá hóa giận mặt đỏ bừng, nhanh chóng giật lấy túi tiền trong tay Vu Tri Nhạc. Anh vào nhà, đóng cửa rầm một cái.

Phụ nữ cái gì chứ?

Đúng là người phụ nữ không bình thường.

Đúng là người phụ nữ không biết điều.

Cảnh Thắng cầm túi tiền kia hằm hằm bước vào phòng khách. Đi ngang qua thùng rác, anh không chút suy nghĩ mà ném thẳng vào, sức lực lớn đến mức nghiêng ngả cả thùng rác.

Tức giận đến váng đầu, Cảnh Thắng trở về ghế sofa, ngã ngửa xuống. Nhìn chằm chằm trần nhà, Cảnh Thắng lấy điện thoại từ túi quần ra xem đoạn chat trên WeChat vừa nãy. Cuộc nói chuyện kết thúc bằng icon "OK" của cô.

Anh đã chủ tâm chuẩn bị cho tối nay chỉ để được nhìn thấy cô, cũng để cô nhìn anh một cái. Dù sao cũng khác với trước đây, hôm nay anh mang vẻ đẹp trai mệt mỏi cơ mà.

Kết quả thì sao?

Cảnh Thắng xem lại cuộc nói chuyện lúc trước, một chủ một khách nói chuyện thật thân thiết hòa thuận biết bao, vì sao vừa thấy đã trở mặt vậy?

Một bên giận dữ mắng cô trong lòng, nhưng vẫn mở vòng bạn bè ra xem. Từ đầu đến cuối không phải bánh ngọt lớn thì là bánh ngọt nhỏ, không có chút tin tức gì liên quan đến ngày thường, ảnh selca cũng không có.

Selca...

Đúng vậy, selca. Cảnh Thắng mở camera trước của máy ảnh lên. Nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai ngời ngời, nhưng vì dí sát điện thoại vào nên chỉ thấy cặp má, có điều trông cũng rất đáng yêu.

Sao lại cự tuyệt?

Anh cũng muốn biết nữa.

Cảnh Thắng ngồi dậy, ngồi xem ảnh trước đây, càng xem càng thấy bất bình cho mình. Anh muốn người phụ nữ kia phải hối hận muốn nhảy xuống hồ tự tử, hoặc là khi anh đóng cửa không lưu tình, cô đã hối không kịp.

Có khi cô vẫn còn đứng ở cửa nhà ấy nhỉ?

Nghĩ như vậy, Cảnh Thắng đứng dậy, đi dép vào rồi chậm chậm tiến ra cửa. Khi đến cửa, một tay chống tường, một tay mở lỗ mắt mèo để nhìn ra bên ngoài.

Trong hành lang không có một bóng người.

Cô ấy đi rồi.

Cảm giác thất bại lại dội vào lòng, nhưng Cảnh Thắng vẫn nhất quyết mở chốt cửa ra. Sau khi mở cửa, gió lạnh thổi tới, nhưng cũng chỉ có gió mà thôi, không có người nào cả.

Có điều, hộp bánh ngọt vẫn nằm ở đó. Cảnh Thắng ngồi xổm xuống nhìn cẩn thận, hộp bánh bị móp ở trên, chứng minh anh vừa mới vứt bỏ người kia.

... Cô để lại bánh ngọt cho anh.

Ném hỏng bánh ngọt giá rẻ rồi.

Dùng hai tay bê hộp bánh trở lại bàn trà nhỏ. Anh ngồi trên thảm, rút phần nơ bướm bên trên hộp ra. Bánh bên trong đúng là bị ném hỏng, phần kem bị xô dính hết lên thành hộp.

Cảnh Thắng mở cái hộp ra, lấy dao đĩa nhỏ bên trong, sau đó lại nghĩ có mình ăn thôi nên để lại dao đĩa, chỉ dùng dao nhựa để quệt kem.

Ném thử chút nào, vẫn còn ngọt lắm.

Cảnh Thắng bỏ dao cắt bánh xuống, khó hiểu nghĩ về chuyện ném bánh ngọt này, có phải anh hơi quá đáng rồi không?

Giống như khi anh xử lý chuyện buôn bán đất cũng đã gặp vài người buôn bán nhỏ. Những người này không giàu có, thường chỉ có khoảng 20 mét vuông cửa hàng để buôn bán nhưng đặt toàn tâm toàn ý vào. Anh nghĩ Vu Tri Nhạc cũng giống những người này.

Bánh ngọt chính là tâm huyết, cũng là thành quả lao động của cô. Ném đi như vậy, có lẽ cô sẽ tức giận cùng đau lòng lắm.

Có nên xin lỗi không đây?

Cảnh Thắng đưa tay đỡ trán suy nghĩ.

Nhưng xin lỗi thì cũng quá "low"(1) rồi.

(1) Ý bạn Thắng "low" ở đây là mất mặt.

Cô ấy còn nói với mình mấy lời như thế cơ mà. Không bằng cứ đi tắm rồi ngủ một giấc đã.

Nhưng mà... Có vẻ như có lỗi với cô ấy thật thì phải?

Vất tay lên trán, Cảnh Thắng rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan. Sau đó khi cúi xuống nhìn thấy chiếc bánh bị ném kia, sau một lúc lâu anh cũng thông suốt. Anh đã nghĩ ra biện pháp, vừa không phải xin lỗi, lại khiến mình không còn áy náy nữa.

Cảnh Thắng vào phòng bếp lấy một cái thìa lớn, hăng hái bắt đầu... ăn bánh ngọt. Một miếng lớn, một miếng nhỏ, không ngừng nghỉ ăn một miếng rồi lại một miếng.

Vừa ăn vừa hướng về phía chiếc bánh hùng hổ tự hỏi tự trả lời.

"Mày bị ném vỡ thật đáng thương, hôm nay lòng ông đây cũng đau lắm, sao không ai tới thương xót vậy?"

"Ôi bánh ngọt quá."

"Mày với Vu Tri Nhạc là thế nào? Đương nhiên không phải, Vu Tri Nhạc đem mày đến để bị tao ăn hết. Chúng ta đều rất đáng thương, đều bị người phụ nữ đó vứt bỏ ở đây."

"Đúng là bánh cỡ 12cm không vậy? Sau ăn mãi không hết, chắc phải là 20cm."

"A! Nốt một miếng cuối cùng..."

"Tạm biệt! Bạn tốt của tao!" Người đàn ông vẫy vẫy tay, một tay với điện thoại: "Vài ngày nữa lại gặp nhau ở bồn cầu, lúc đó tao không ăn thịt mày nữa... Đừng nghĩ nhiều."

Cảnh Thắng ợ một cái, lấy điện thoại ra hướng về phía hộp bánh còn một ít vụn bánh, sau đó chụp ảnh. Anh ngắm ảnh một lúc, ai nhìn vào cũng thấy rằng đã ăn hết sạch bánh, đúng là rất có thành ý.

Gửi ảnh cho Vu Tri Nhạc nào. Trước khi gửi ảnh, anh còn kèm theo một câu: "Dù nó bị vỡ nhưng ăn vẫn rất ngon."

Nhìn thấy ảnh rồi nhất định cô sẽ hỏi tâm chuyển ý, vì anh có thiện chí như thế mà. Nghĩ một lúc lại sửa chữ "nó" thành "anh ấy" (2)

Hay là "cô ấy"? (3)

(2)他 với 她 (3) ở đây là từ chỉ anh ấy và cô ấy. Bạn Thắng phân vân dùng từ thế nào cho Tri Nhạc thấy được thành ý. "Anh ấy" vừa để chỉ bánh, vừa để chỉ bản thân Thắng. Mệt quá, Thắng ạ =))

Dùng "anh ấy" vậy, một lời mang hai nghĩa, hy vọng người phụ nữ kia có thể cảm nhận được một tầng ý nghĩa khác.

Cảnh Thắng ngồi dưới đất, mi tâm nhắm lại, cẩn thận nhấn một dòng tin như vậy. Sau khi gửi dòng tin đi, anh gửi kèm bức ảnh ngay lập tức để cả tin nhấn lẫn ảnh hiển thị cùng lúc, như vậy cô sẽ có cảm tình hơn.

OK.

Cảnh Thắng ngồi thẳng người.

Gửi.

...

...

...

Cảnh Thắng không nghĩ tới, ngoài dự liệu của anh điện thoại hiện thông báo:

"Cần Tiệm Bánh Tư Diễm chấp nhận yêu cầu kết bạn, bạn vẫn chưa phải bạn bè của cô ấy. Hãy gửi lời mời kết bạn, sau khi đối phương đồng ý mới có thể bắt đầu trò chuyện."

Không phải chứ? Mới vừa nãy vẫn thấy được vòng bạn bè có hình bánh ngọt mà? Cảnh Thắng nhanh chóng mở vòng bạn bè ra thì không thấy bức ảnh nào xuất hiện nữa.

Đêm đó, bên trong căn hộ ở quảng trường Chung Sơn có tiếng động kinh thiên động địa. Các nhà ở tầng trên tầng dưới đều suy đoán xem đó là tiếng kêu của vật gì...

Hôm sau, khi trời vừa sáng, dì quét dọn theo lệ đến dọn dẹp nhà cửa. Dọn dẹp một hồi, dì không rõ tại sao linh kiện điện thoại lại vương vãi khắp thảm. Dì lại càng không hiểu tại sao thùng rác ở ngay bên cạnh, nhưng người chủ nhà trẻ tuổi không vứt đĩa bánh ngọt đi, mà lại vứt hơn mấy chục nghìn tệ vào.

Có lẽ người thường bọn họ không thể nào xâm nhập được vào thế giới của những người giàu có được.

Hết chương 9.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 10: Có phải rất đẹp trai không?

LY THỨ 10

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Thứ Hai, Vu Tri Nhạc dậy thật sớm rồi trở về phường Trần.

Khi cô về tới nhà, mặt trời đã lên cao, các gia đình cũng mở rộng cửa sổ, đón chào ngày mới. Từ đây có thể ngửi thấy mùi hương của sữa bay thoang thoảng. Hàng quán ven đường cũng đã mở bán, xe ba bánh chở hoa quả, rau củ đầy ắp. Thỉnh thoảng những chiếc xe đẩy đi qua Vu Tri Nhạc sẽ phát ra âm thanh kẹt kẹt. Một ngày mới bắt đầu như vậy đấy.

Vu Tri Nhạc dựng xe máy ở cửa nhà bên, bỏ mũ bảo hiểm xuống, đuôi tóc cô thấm mồ hôi nên hơi ướt.

Vu Tri Nhạc đi lên bậc tam cấp, vừa định lấy chìa khóa ra, đột nhiên nghĩ đến điều gì lại liếc mắt chầu cây phía dưới. Tất cả cây cỏ vẫn như cũ, giống như hôm Cảnh Thắng chụp ảnh gửi cho cô xem. Chỉ có điều, bông hoa đầu tiên giữa khóm cây đã nở, mang màu vàng rực rỡ.

Mỉm cười một cái, Vu Tri Nhạc mở cửa vào nhà. Có vẻ như đã có người tới đây, trên bàn có ấm nước quên không đầy nắp lại, để một lúc lâu nên nước đã lạnh như băng. Bên cạnh còn có cốc mì ăn liền, chỉ còn chừa lại nước mì. Túi nylon đựng đồ bị vứt xuống đất, chỉ có mùi mì vẫn còn thoang thoảng, chứng minh có người từng ở đây.

Đoán được ai đã quay lại, Vu Tri Nhạc mở cửa sổ thông gió rồi đi lên gác. Cô bước tới phòng ngủ có dán hình nữ minh tinh. Sau đó, cô mở cửa đi thẳng vào, đá một cái lên chiếc giường.

Trên giường có một thiếu niên cao gầy, chân đệm xóc xếch. Cậu đắp chăn trùm lên tận đầu, chỉ để lộ bắp chân thon dài ra bên ngoài.

Vu Tri Nhạc nhìn quanh phòng một vòng, túi hành lý cùng ba lô để ở chân giường. Ba lô chỉ mở ra một nửa, quần áo để ở trên nom chừng muốn đổ ra ngoài. Vu Tri Nhạc hít một hơi, đi đến bên bàn đọc sách rồi đưa tay kéo rèm cửa ra.

Ánh sáng chiếu vào khiến người trên giường động đậy một chút, cậu hừ một tiếng: "Ai vậy..."

Vu Tri Nhạc quay lại bên mép giường, vén một góc chăn lên. Khí lạnh ập tới, thiếu niên mơ mơ màng màng mở mắt ra, liếc người phụ nữ đứng ở đầu giường, chán ghét gắt một tiếng, lại kéo chăn qua đỉnh đầu lần nữa.

"Vu Tri An." Vu Tri Nhạc gọi.

Vu Tri An: "Cái gì..."

Vu Tri Nhạc: "Dậy đi."

"Bây giờ mới là mấy giờ?" Thiếu niên oán giận.

Vu Tri Nhạc: "Xuống dưới dọn đồng đồ ăn em bày ra rồi ngủ tiếp."

"Ra ngoài ra ngoài... Chì ra ngoài đi." Trong chăn truyền ra tiếng rền dĩ: "Phiền quá đi mất!"

"Dậy đi." Vu Tri Nhạc không báo trước đã giật chăn của cậu ra.

Vu Tri An bật dậy, nổi giận quát: "Vu Tri Nhạc!"

"Ừ." Người phụ nữ nhìn cậu, trả lời nhàn nhạt.

"Bố mẹ không ở nhà, chị thích khó dễ với em đúng không? Chị ném mấy thứ kia đi thì quăng mất tay luôn hay sao?" Vu Tri Nhạc liếc mắt.

Thiếu niên lại định nằm xuống, Vu Tri Nhạc hướng về phía ót của cậu bắt dậy: "Không quăng mất tay, còn có thể ném em đi như rác luôn."

Vu Tri An xoa đầu: "Đau mà lại!"

"Biết đau thì dậy ngay, dọn dẹp đồ của em lại. Nếu không thì đừng ở nhà."

"Biết rồi." Vu Tri An đứng lên: "Em muốn thay quần áo! Chì ra ngoài đi!"

—

Nửa tiếng sau, Vu Tri An ngồi bên cạnh bàn nhấm nháp cháo trắng, mắt cũng không dám ngước lên. Bởi chị cậu đang ngồi đối diện, người đàn bà hung dữ đó...

"Sao chị lại về đây?" Vu Tri An dùng đũa đảo trong bát.

"Chị còn chưa hỏi em đấy." Vu Tri Nhạc đáp.

Vu Tri An liếc mắt: "Đang trong tuần ôn thi, em không có lớp. Sau mấy ngày nghỉ, em sẽ quay về."

Nói xong lại hừ lạnh: "Nếu biết chị về nhà, em thà ở kí túc xá còn hơn, ít ra ở đó có điều hòa."

"VẬY ăn xong rồi về đi." Vu Tri Nhạc thuận tay cầm lon đồ ăn rồi đóng nắp lại.

"Làm gì vậy?" Vu Tri An giật lại, ôm trong tay: "Làm gì vậy? Em còn muốn ăn tráng miệng mà."

"Hôm nào đi?" Vu Tri Nhạc hỏi.

"Chiều thứ Hai."

"Mấy ngày này ở nhà ôn tập cho tốt."

"Ờ." Vu Tri An đảo mắt: "Vậy một ngày ba bữa em làm thế nào?"

"Em không có tiền?"

"Không có, em lấy đâu ra tiền?"

Vu Tri Nhạc cười một tiếng: "Tiền mẹ mới cho em đâu?"

Vu Tri An cảnh giác: "Sao chị biết?"

"Sao lại không biết?"

"Tiêu hết rồi." Mi tâm thiếu niên giãn ra, đắc ý: "Chắc mẹ cũng kể cho chị rồi, bạn gái em gia cảnh lợi hại lắm, không tốn tiền sao được."

"Đồng hồ này ở đâu ra?" Vu Tri Nhạc liếc cổ tay cậu.

Vu Tri An thấy tình hình không ổn, giả vờ lơ đãng: "Cũng là đàn ông trưởng thành, tự mua cho mình một cái đồng hồ thì sao?"

"Tùy em." Vu Tri Nhạc thu hết biểu cảm của em trai vào mắt, sau đó đứng lên: "Đừng có đòi tiền chị là được."

"Biết rồi." Vu Tri An khinh khỉnh: "Ai thèm trông cậu vào chị chứ?"

"Chị ra tiệm bánh đây, em đem bát đĩa vào rửa đi." Vu Tri Nhạc quay đầu đi đến giá treo quần áo.

Vu Tri An nhìn bóng lưng cô rời đi, nói: "Chị..."

Cậu nhướn lông mày: "Tối qua em trở về, nghe con gái chú Tiền nói chị được leo càn cao rồi, cháu trai của người giàu có nhất thành phố Ninh đang theo đuổi chị. Chuyện này là thật hay giả?"

Hỏi xong chính cậu cũng che miệng, không dám tin mà phì cười ra tiếng.

Người phụ nữ đang mặc áo khoác dừng lại một chút, quay đầu lại mỉm cười: "Thật."

Ngược lại, Vu Tri An hít một hơi lạnh, hỏi lớn: "Thật sao? Không phải chứ?" Thật không?!"

"Có thật thì em cũng không được đồng nào đâu." Người phụ nữ cười tươi hơn, chẳng qua nụ cười này có phần chế giễu.

"Chị đi đi." Vu Tri An vui đầu vào rửa bát, một tay hướng về phía cửa xùy xùy: "Đi đi, đi đi."

Đêm qua bận rộn đến ba giờ sáng, hôm nay trong tiệm bánh lại rảnh rỗi, ăn cơm trưa xong, Vu Tri Nhạc lên gác nghỉ ngơi một chút. Chỉ còn Trương Tư Điềm ở dưới trông tiệm bánh.

Buổi trưa, ánh nắng chiếu qua các ngăn tủ kính thật ấm áp, khiến người ta mơ mơ màng màng muốn ngủ. Trương Tư Điềm đang lim dim bên quầy bánh, một lúc sau, tiếng chuông cửa khiến cô tỉnh giấc.

Đưa mắt nhìn ra cửa, Trương Tư Điềm không khỏi nheo mắt lại. Mặt trời chiếu vào, người đàn ông tiến vào lại ngược sáng, khiến cả người anh như ánh lên màu vàng lấp lánh.

Anh không chút nghĩ ngợi mà đi vào tiệm bánh, dần tiến vào chỗ khuất nắng, nhưng làn da trắng và đường nét trên khuôn mặt anh không vì thế mà ảm đạm đi chút nào.

Đúng là khuôn mặt hái ra tiền mà.

Trương Tư Điềm có chút sững sờ. Khi bừng tỉnh lại, cô không quên lễ nghĩa cơ bản. Cô đứng dậy sau quầy bánh, chào hỏi: "Chào anh."

Người đàn ông nhàn nhạt đáp một tiếng, sau đó đưa mắt đánh giá cả tiệm, ánh mắt cứ tìm kiếm mãi. Nhìn vòng vòng hai lượt, không thu hoạch được gì, anh quay đầu lại hỏi Trương Tư Điềm: "Trong tiệm bánh này chỉ có mình cô thôi à?"

"Phải..." Trương Tư Điềm đáp.

"Chỉ có một mình cô?" Anh giống như không tin được, trợn mắt hỏi lại lần nữa.

Trương Tư Điềm đáp lại: "Lúc này chỉ có mình tôi thôi, còn một người đang nghỉ ngơi trên gác."

Thấy người đàn ông nhìn về phía cầu thang, cô dừng lại rồi hỏi: "Anh cần gì sao?"

Người đàn ông chậm rãi quay trở lại quầy, để tay lên bàn, mở miệng: "Tôi à..."

"Phải." Nhìn ở khoảng cách gần lại càng đẹp trai hơn, Trương Tư Điềm thấy nhịp tim mình đập rộn ràng.

Đáy mắt anh có ý cười: "Hôm qua tôi đặt bánh ở tiệm các cô."

"Vâng." Trương Tư Điềm gật đầu, nhanh chóng nhớ lại kiểu dáng bánh ngày hôm qua, "Xin hỏi là loại nào?"

Người đàn ông nhướn mày: "Là hình có sừng đó."

Trương Tư Điềm nói: "Bánh hình tuần lộc?"

"Đúng vậy, chính là nó." Anh xoay người gõ gõ vào mặt kính, xác nhận.

"Cô..." Anh cao giọng, chất giọng lười biếng: "Các cô có đọc đánh giá về tiệm bánh không?"

"Dạ?" Đánh giá của khách hàng sao? Trương Tư Điềm nhanh chóng lấy điện thoại trong túi quần ra.

"Đánh giá sáng nay là do tôi viết."

"À..." Trương Tư Diễm gật đầu không ngừng, mở ra xem. Quả nhiên, ngày tháng của đánh giá là hôm nay, đánh giá 3 sao. Còn kèm theo một bức ảnh.

Nội dung đánh giá là: Bánh ngọt ăn không tẻ, tôi ăn hết sạch, vốn có thể cho 5 sao. Có điều thái độ người đưa bánh rất kém, đem bánh tới thì đã bị đổ rồi, chỉ có thể chụp lại hai ảnh này thôi.

Hình như... đây là lần đầu khách hàng nhận xét về chuyện này thì phải?

Nhưng chơi với nhau mấy năm, cô biết rõ tính Vu Tri Nhạc. Trương Tư Diễm im lặng mấy giây, sau đó cúi người thể hiện có lỗi: "Thật xin lỗi, có thể chính cô ấy cũng không biết bánh bị đổ. Rất xin lỗi anh."

"Không sao." Người đàn ông trẻ ho nhẹ một tiếng, nhú mày trịnh trọng phân phó: "Cô nhất định phải đưa bình luận này cho cô ấy đọc đấy."

Cảnh Thắng: "Để cô ấy ý thức được sai lầm của mình."

"Nhất là tám ảnh này", anh lặp đi lặp lại nhấn mạnh: "Nhất định phải cho cô ấy xem bức ảnh này."

Trương Tư Diễm a một tiếng, nghiêm túc đề nghị: "Hay là tôi gọi cô ấy xuống đây, bảo cô ấy xin lỗi anh nhé? Dù sao cô ấy cũng đang ở đây, chúng tôi có sai phải sửa."

"Không! Không cần!" Người đàn ông vội vàng bác bỏ: "Tôi còn có việc nên phải đi đây." Anh nói xong cũng thẳng người bước ra khỏi

tiệm.

Trương Tư Điềm đưa mắt nhìn anh rời đi, giờ phút này mới ý thức được bên ngoài có một bóng người cao gầy, mặc âu phục đang đợi anh. Anh vừa mới ra khỏi cửa đã được người kia khoác thêm áo khoác, vâng vâng dạ dạ đi theo sau.

Trương Tư Điềm ngồi lại, trong lòng giật mình suy đoán: Cả người khí chất như vậy, căn bản không hề giống người ở đây, rốt cuộc là ai nhỉ?

—

Cô vẫn không chịu nói với Vu Tri Nhạc. Đến khi bố gọi điện tới, Trương Tư Điềm không thể không lên gác đánh thức bạn dậy.

Lâu lắm rồi không ngủ tới bất tỉnh như vậy, Vu Tri Nhạc xoay người xuống giường, quơ tay tìm một thứ.

Chỉ cần nhìn động tác của cô, Trương Tư Điềm đã tự động mở tủ lấy một chai nước suối đưa tới gần: "Vu Tri Nhạc, cậu cùng tớ trở về một chuyến đi."

Người phụ nữ ngửa đầu uống nước xong đáp: "Sao cơ?"

"Hình như nhà trường trấn Từ có khách tới, bảo bố tớ làm vài món. Bố tớ gọi tớ về trợ giúp, còn bảo nếu cậu rảnh thì..." Trương Tư Điềm mân mê tạp dề: "Đưa cậu đi cùng."

"Được thôi." Vu Tri Nhạc đồng ý không chút do dự.

Trương Tư Điềm thiếu chút nữa đã muốn nhảy lên thơm cô một cái: "Tri Nhạc, cậu thật tốt."

"Được rồi, dọn dẹp đi, xong sớm rồi chúng ta đi."

"Ừ!"

—

Cô chở Trương Tư Điềm trên xe mô tô, một đường phóng đi vùn vụt. Khăn trên cổ cô gái ngồi phía sau chỉ trực bay mất.

Sau khi đến trước cửa nhà trường trấn Từ, Trương Tư Điềm xuống xe, Vu Tri Nhạc gạt chân chống, sau đó cũng xuống xe.

Trương Tư Điềm đứng bên cạnh cô, cởi mũ bảo hiểm. Đột nhiên cô nhớ ra một chuyện: "Tri Nhạc, hôm nay có một người đàn ông rất đẹp trai đến tiệm bánh chúng ta..."

Ở đầu ngõ không xa, có thể nghe thấy tiếng cười nói và bước chân rõ ràng của đàn ông. Đang đón lấy mũ bảo hiểm, Vu Tri Nhạc nghe được âm thanh này.

Trương Tư Điềm đột nhiên kinh ngạc hô một tiếng: "Ơ! Là anh ấy!"

Ai cơ?

Tùy ý treo mũ bảo hiểm lên tay nắm mô tô, Vu Tri Nhạc cũng ngẩng đầu lên, cùng nhìn theo tầm mắt cô bạn. Hoàng hôn buông xuống, chân trời nhuộm đỏ sắc chiều. Con đường lát gạch cũng vì vậy mà mang màu đỏ nhàn nhạt.

Người đi ở đầu đoàn dường như cũng nhìn thấy gì đó, anh dừng chân lại. Đoàn người dường như đều kiêng kị anh, nên cũng phải đứng lại phía sau.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cả hai đều sửng sốt một chút.

Chẳng qua, thần sắc kinh ngạc trên mặt người đàn ông nhanh chóng biến mất. Sau đó, anh diều võ dương oai cười thật đắc ý, đắc ý đến mức làm người ta phật ý.

"Có phải anh ấy đang cười với chúng ta không? Trương Tư Điềm kéo kéo tay áo Tri Nhạc, tâm tình kích động hỏi.

Cô nhỏ giọng hấp tấp: "Trùng hợp quá, trưa nay chính anh ấy đã đến tiệm của chúng ta đấy."

Vu Tri Nhạc thu hồi tầm mắt, dứt tay vào túi, xoay người định vào cửa. Trương Tư Điềm đuổi theo cô, lộ dáng vẻ thiếu nữ sùng bái: "Có phải rất đẹp trai không?"

Trương Tư Điềm: "Nhiều đàn ông như vậy, mà tớ liếc mắt một cái đã nhận ra anh ấy!"

Vu Tri Nhạc liếc mắt một cái cũng nhìn thấy, chẳng lẽ không phải chỉ vì đến một nơi nhỏ bé thế này, mà người đàn ông đó còn mặc áo khoác lông chồn sao nên mới bắt mắt hay sao?

Hết chương 10.

Lời của tác giả:

Bạn Cảnh ba tuổi: Ông đây không mặc khoác áo lông chồn thì gì? Không lẽ lột da cô làm áo?

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 11: Cô im miệng!

LY THỨ 11

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Tiệc tối nhà trưởng trấn Từ được bày trong đại sảnh, tổng cộng có ba bàn. Bố của Trương Tư Điềm là Trương Trung, ông cũng coi như đầu bếp về hưu có tiếng ở đây, được mời tới để chuẩn bị cho tràng tiệc rượu này. Nhưng vì không đủ người nên đã gọi cho con gái mình cùng Vu Tri Nhạc đến hỗ trợ. Trong bếp người ra vào tấp nập, việc xào nấu cứ liên tiếp, khiến cả phòng bếp nóng lên.

Vu Tri Nhạc ngồi xổm dưới đất, xắn cao tay áo, chăm chú nhặt rau. Trương Tư Điềm thì ngồi một bên gọt ngô sen. Cô vẫn còn nhớ người đàn ông đến tiệm bánh buổi chiều, cũng là người vô tình gặp lại lúc này đã giao phó một chuyện.

Cô liền nói với Vu Tri Nhạc: "Anh đẹp trai kia bảo tớ cho cậu xem cái này."

"Không hứng thú." Vu Tri Nhạc trả lời.

Thần kinh anh ta không bình thường như vậy thì có thể cho xem thứ gì tốt chứ?

"Anh ấy nói hôm qua cậu đưa bánh tới thì bị đổ." Trương Tư Diễm mở vòi nước, nước chảy xuống ngó sen trắng như tuyết.

Trương Tư Diễm: "Vì vậy bánh hơi xấu một chút."

Vu Tri Nhạc: "..."

Dám cắn sau lưng cô một nhát, đúng là hành vi của chó nhỏ mà. Vu Tri Nhạc không đáp lại lời bạn mình.

"Có điều anh ấy khen tớ làm bánh ngon lắm, anh ấy ăn hết sạch." Trương Tư Diễm nhỏ giọng, nghe có vẻ rất hưởng thụ.

Vu Tri Nhạc: "..."

Trương Tư Diễm đi ngang qua chỗ Vu Tri Nhạc, giao ngó sen đã rửa cho bác đang thái đồ ăn.

Trương Tư Diễm: "Nghe nói Cảnh Thắng là cháu đích tôn của tập đoàn Cảnh Nguyên, người có tiền đều tốt như vậy à?"

"Tốt cái gì mà tốt." Bà bác làm bầm một tiếng: "Đều là một đám bọ hút máu, không làm được chuyện gì tốt hết."

"E là lại vì chuyện phá bỏ và di dời." Bố Trương lấy đĩa nấm tươi trong tay cô, nói: "Tưởng tưởng trấn Từ có khách quý thật, không nghĩ phải phục vụ đám chủ đất này. Chỉ mong họ mau đi đi, đừng có quay lại đây nữa."

"Phá bỏ và di dời?" Trương Tư Diễm tròn mắt: "Không phải nhiều năm rồi không có ai tới sao?" Lúc đó cô còn nhỏ, nhưng vẫn nhớ rõ

cảnh họ đập cửa từng nhà một.

"Giờ Cảnh Nguyên muốn lấy lại đất. Chỉ cần phường Trần còn một ngày, thì vẫn bị đám thương nhân đó dòm ngó thôi." Bố Trương cảm khái. Ông cho thịt xay vào nồi đảo đều, trong nồi phát ra những tiếng xì xèo.

Trương Tư Diễm chạy lại chỗ Tri Nhạc, nhặt rau cùng cô, được một lúc lại hỏi: "Tri Nhạc, tớ nhớ bà cậu để lại ngôi nhà kia cho cậu, phải không?"

"Ừ." Vu Tri Nhạc nhẹ nhàng đáp lại.

Sáu năm trước, bà đã viết di chúc để lại căn nhà này cho cô. Cô ngồi bên giường nắm tay bà, bà nói: "Cháu đấy, miệng lưỡi không khéo léo, không dễ bộc lộ bản thân. Nhưng bà biết cháu là người phù hợp nhất, cháu giữ lại ngôi nhà đi."

Trương Tư Diễm than thở: "Họ muốn phá bỏ, liệu tiệm bánh ngọt của chúng ta có bị phá luôn không?"

"Đâu có dễ bị phá bỏ như thế." Vu Tri Nhạc nhặt xong, bưng rổ lên đi về phía vòi nước.

Trong sảnh, đoàn người Cảnh Thắng đã ngồi xuống. Ở bàn họ ngồi đã được dọn lên mấy món ăn, sau đó trưởng trấn Từ ôm bình rượu đá ngâm mấy chục năm ra rót cho bọn họ: "Giám đốc Cảnh, cậu ném thử xem."

Cảnh Thắng đưa tay nhận lấy ly từ tay ông ấy, nhấp thử một ngụm, gật đầu nói: "Không tệ lắm."

Nghe vậy, trưởng trấn Từ cũng ngồi xuống, mỉm cười nói: "Cậu thích thì tốt rồi, tôi bảo bọn họ chuẩn bị thêm mấy chai rượu, là chút đặc sản quê nhà để giám đốc Cảnh mang về."

"Cũng tốt." Cảnh Thắng thờ ơ đáp.

Đảo mắt một chút, anh quay lại hỏi nhỏ trợ lý Tống: "Anh nhìn thấy không?"

"Cái gì?"

"Khụ." Anh cố ý thanh thanh cố họng.

"À..." Trợ lý Tống bừng tỉnh, thì ra ý anh muốn chỉ Vu Tri Nhạc vừa đi lướt qua cửa.

Cảnh Thắng cười một tiếng: "Có phải tôi với cô ấy rất có duyên không?"

"Đúng... Đúng vậy!" Trợ lý Tống lờ đãng gật đầu, nhìn tiểu tổ tông nhà mình: Lúc này, anh giống như học sinh trung học vô tình gặp được nữ thần trên đường vậy, không thể che giấu vẻ vui mừng, phấn khích được.

Trưởng trấn Từ thấy hai người thì thầm, cũng tiến lại gần hỏi: "Lần này giám đốc Cảnh tới trấn nhỏ của chúng tôi là có chuyện gì?"

Cảnh Thắng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Trưởng trấn Từ."

Anh nhìn xung quanh, thấy hai bàn bên cạnh cũng dần đủ người, lại nói: "Tôi bảo ông mời những người cao tuổi tại trấn đến, ông mời họ tới rồi chứ?"

"Dĩ nhiên đã mời rồi."

"VẬY ĐƯỢC RỒI, ĂN UỐNG XONG RỒI NÓI SAU." Cảnh Thắng liếm môi, anh sợ rằng nếu nói trước thì bọn họ không nuốt trôi cơm.

"ĐƯỢC."

Trong nhà bếp được phân công rõ ràng, thức ăn nhanh chóng được bung lên. Chỉ trong chốc lát, mọi người đã cụng ly với nhau, uống rượu một cách thoải mái.

Nhiều lần Cảnh Thắng cũng đưa mắt nhìn Vu Tri Nhạc bê mâm tới, sau đó lại đưa mắt nhìn cô bê mâm ra khỏi cửa. Cô luôn nhìn thẳng, ngay cả liếc mắt cũng không nhìn về phía anh.

Thật ra, anh cũng không muốn nhìn cô đâu, nhưng lại nhịn không được mà nhìn thêm mấy lần. Trời ạ, rõ ràng người phụ nữ này không trang điểm, còn mặc chiếc tạp dề màu ghi, nhưng sao trên người vẫn tỏa ra "mị lực" vậy? So với lực hút của trái đất lại càng lợi hại hơn, là loại mị lực không thể cưỡng lại được.

"Biết thế mình đã đi bê thức ăn." Cảnh Thắng tay cầm đĩa, miệng lẩm bẩm tiếc nuối. Nếu vậy, không biết chừng có thể lơ đãng đụng vào cánh tay cô ấy cũng nên.

"Giám đốc Cảnh nói gì vậy?" Trần trường Từ mặt mũi đỏ lên vì rượu quay ra hỏi.

Trợ lý Tổng nhanh chóng giúp anh giải vây: "Không có gì, giám đốc Cảnh của chúng ta uống rượu vào hay nói lung tung."

Trong lòng trợ lý Tổng lại đang kêu gào: Thân phận của anh như thế, ai dám để anh đi bê thức ăn??

Cơm nước xong xuôi, mọi người vẫn còn đang vui vẻ trò chuyện với nhau. Để giữ mình tỉnh táo, hôm nay Cảnh Thắng không uống nhiều rượu. Cuối buổi tiệc, anh còn bảo trợ lý Tổng rót cho mình ly trà để nhâm nhi.

Trưởng trấn Từ đứng dậy chủ trì: "Mọi người hãy im lặng nào. Hôm nay có mấy vị quản lý đặc biệt của tập đoàn Cảnh Nguyên tới trấn nhỏ của chúng ta khảo sát, nhà họ Từ chúng tôi thật vinh dự khi được đón tiếp họ. Trước khi ăn cơm, giám đốc Cảnh đã nói với tôi rằng sau khi ăn xong, cậu ấy có mấy lời muốn nói với mọi người. Tôi thấy bây giờ cũng không còn sớm, giám đốc Cảnh cùng mọi người còn phải trở về trong thành phố, chúng ta hãy mau tiến hành thôi."

Trưởng trấn Từ vừa dứt lời, mọi người đều không nói chuyện nữa, không gian lặng ngắt như tờ.

"Mọi người tới đông đủ rồi chứ?" Cảnh Thắng ngồi trên ghế hỏi.

Trưởng trấn Từ: "Đã tới rồi."

"Gọi cả người trong nhà bếp tới nữa." Anh phân phó: "Tất cả mọi người cùng nghe."

Vợ trưởng trấn Từ rời khỏi chỗ, tới gọi những người trong bếp ra ngoài sảnh.

Cảnh Thắng liếc nhìn Vu Tri Nhạc, cô dẫn cô gái trong tiệm bánh kia đi tìm chỗ ngồi, mắt cô gái kia cong cong, vẻ mặt đầy mới lạ. Chỉ có cô là miệng mím thành một đường, không hề nở nụ cười.

Nhưng vì sao chỉ cần nhìn thấy cô anh đã thấy vui vẻ chứ? Xinh đẹp, khác biệt, đáng yêu chết đi được.

Thu hồi tầm mắt, Cảnh Thắng lại nhắp một ngụm trà rồi đứng lên. Trước khi ăn cơm, trợ lý Tổng đã giúp anh cởi áo khoác lông chồn, bên trong là bộ âu phục màu xám tro. Anh chống bàn đứng dậy, tỏ ra cực kì khí khái.

Cảnh Thắng ngẩng đầu, vỗ vỗ vào bả vai trưởng trấn Từ, bắt đầu: "Cảm ơn trưởng trấn Từ hôm nay đã nhiệt tình chiêu đãi, cũng cảm ơn mọi người đã không ngại cực khổ đến đây một chuyến, cùng tôi dùng bữa cơm này."

Cảnh Thắng: "Hôm nay, người của tập đoàn Cảnh Nguyên chúng tôi tới đây không vì mục đích gì khác. Có lẽ nhiều người cũng đã đoán được." Anh nhướn mày: "Phá bỏ và di dời, chính là việc này."

Lời vừa nói ra, khắp nơi rộ lên tiếng xì xào bán tán. Nhưng tiếng xì xào này cũng chỉ kéo dài mấy chục giây, sau đó dần chìm xuống. Ánh đèn trên cao chiếu xuống, sắc mặt mọi người đều đánh lại, trở nên nghiêm túc.

Một bữa cơm với những người cao tuổi, nhìn mặt mũi họ có vẻ hiền lành, nhưng trong lòng cũng đã đoán ra mười mươi.

"Vậy mấy người có thể về rồi, chuyện này không thể thương lượng được." Ở bàn bên cạnh có một ông lão mở miệng, giọng nói nghiêm túc, dường như không thể suy suyển.

Cảnh Thắng quay lại phía ghế ngồi, nghiêng đầu nhìn sang, ngang ngược hỏi: "Ồ? Vừa rồi là ông nói sao?"

Ông lão phùng mang trợn mắt, lời nói vang vang: "Là tôi!"

"Được, là ông." Cảnh Thắng tùy ý gật đầu một cái, đảo mắt một vòng đánh giá khuôn mặt già nua đó, lại mở miệng: "Tôi biết là ông,

tôi biết cả mấy vị nữa."

Anh bắt đầu nhắc lại tên của nơi này: "Phường Trần, ngõ Phồn Hoa, hẻm Thanh Mai, phố Tây Minh, hồ Tịch Thảo... Tôi muốn hỏi, các vị cố thủ ở nơi này làm gì?"

Anh lười biếng cười một tiếng: "Sao lại cố bảo vệ nơi này? Vì môi trường tốt? Hay vì đồ ăn ngon?"

Có người muốn mở miệng, Cảnh Thắng xua tay một cái: "Chờ chút, đừng nói gì cả, để tôi nói xong đã."

Cảnh Thắng cầm đũa trên bàn, nắm trong tay: "Tôi biết các vị có thể đưa ra hàng trăm lí do chứng minh nơi này tuyệt vời biết bao. Nhưng tôi muốn hỏi các vị ở đây, nếu nơi này tốt như vậy, con cái các vị có tình nguyện ở lại nơi này không?"

"Con cháu đời sau của các vị có tình nguyện ở lại xây dựng, bảo vệ nơi này không? Cho dù những ngôi nhà ở đây đã sớm bị thời gian tàn phá, nhưng cũng chỉ những ngày lễ tết họ mới quay về đốt pháo bông là đã thể hiện được tình yêu gia đình, nhà cửa sao?"

Anh nghiêng đầu nhìn về phía trưởng trấn Từ: "Trưởng trấn Từ, năm nay ông đã 70 tuổi rồi, con trai lớn định cư ở Canada, con gái thì ở lại Bắc Kinh."

Sau đó anh nhìn ông lão ngồi bàn kế bên: "Đừng trừng mắt với tôi, Dịch Quyền con trai ông cũng an ổn ở thành phố, nghe nói con anh ta còn học ở trường tiểu học của tập đoàn Cảnh Nguyên chúng tôi."

Không để ý tới vẻ mặt dần cứng ngắc của mấy ông lão, Cảnh Thắng nhíu mi nói: "Liệu các vị có muốn con cái, cháu chắt mình

cũng chôn chân ở đây và không có tương lai không? Các vị sống chết giữ lấy nơi được cho là di sản văn hóa này chỉ để cứu vãn cho lòng tự ái hèn mọn của mình hay sao?"

Cảnh Thắng: "Cứ ôm lấy mảnh đất này chỉ vì thứ gọi là hoài niệm năm xưa thì có thực tế không?" Cảnh Thắng gõ bàn, cười nhạt: "Chẳng qua các vị chỉ muốn trông lấy phần mộ cho mình, nhưng chưa tới 20 năm nữa, những hậu bối trẻ tuổi sẽ bỏ đi hết, liệu lúc đó còn có người mai táng cho các vị không? Nếu các vị không muốn phải vùi mình ở đây, chi bằng hãy để xe ủi của chúng tôi dọn dẹp trước hạn thì hơn."

Anh ngẩng đầu, nhìn về phía trước không né tránh: "Có lẽ các vị cũng nên theo những người trẻ chuyển tới thành phố đi thôi. Vai các vị không còn gánh vác được vận mệnh nơi này nữa rồi. Vài năm trước, các vị có thể vác gậy gộc, bừa cào ra đuổi người, bây giờ chỉ cúi người nhặt cây kim cũng khổ sở như muốn lấy mạng vậy."

Cảnh Thắng liếm răng, giọng nói có phần cuồng vọng: "Vì vậy, các vị đấu tranh với đồng tiền để làm gì? Nhà trong thành phố có thang máy, không cần đi cực nhọc để xuống tầng, công viên ở đó cũng có không khí mát mẻ, trong lành. Các vị nên nhận lấy khoản tiền bồi thường của mình, từ bỏ nơi mờ mịt này mà nằm trong phòng điều hòa mát mẻ tận hưởng tuổi già thì hơn. Nếu các vị thích, tôi có thể gửi phụ cấp cho từng nhà..."

Chưa kịp nói hết câu đã có người đập bàn đứng dậy, mắt nhìn trừng trừng như muốn nứt ra: "Toàn những lời lẽ vô liêm sỉ!"

"Cút đi! Cút khỏi trấn của chúng tôi ngay!" Một người khác không kiềm được tức giận mà phụ họa.

Cùng lúc đó, Cảnh Thắng đứng lên, mấy người đàn ông cao lớn cũng đồng loạt đứng dậy. Quả nhiên, từ lúc Cảnh Thắng tới bọn họ đã ngỡ ngợ, đây đâu phải nhân viên của tập đoàn Cảnh Nguyên, là vệ sĩ của vị thái tử gia này mới đúng.

Cảnh Thắng một lần nữa ung dung đứng lên, nghiêng đầu nhìn sang: "Tôi nói chắc là rất khó nghe, nghe xong sẽ thấy tức giận, chỉ muốn xông tới đánh người đúng không? Nhưng làm thế nào đây? Bởi đó đều là lời nói thật, mà lời thật lòng lại không dễ nghe chút nào."

Cảnh Thắng: "Tôi biết trước đây các vị luôn áp dụng chiêu đóng cửa không tiếp, nhưng đừng hy vọng tôi cũng giống những người trước đây. Bọn họ luôn dùng cái chính sách dụ dỗ không hiệu quả. Tôi chỉ nói ra sự thật cho các vị nghe, mong các vị đừng tự lừa mình dối người nữa. Các vị bây giờ chỉ có thể giương mắt nhìn nơi này dần lụi tàn. Nhưng chỉ có tôi mới có thể cứu sống nơi này, giúp các vị tu sửa lại, khiến nơi này trở nên có giá trị hơn, đem đến làn sinh khí mới cho nó, các vị hiểu không?"

Anh vừa dứt lời thì tiếng "choang" vang lên phá tan bầu không khí. Đó là tiếng đĩa bị ném xuống đất mà thành. Tất cả mọi người ở đó cùng đổ mồ hôi lạnh. Đa số người trong sảnh đều im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dồn dập của những ông bà lão cao tuổi.

Bởi tất cả mọi người đều không phản bác lại được lời Cảnh Thắng nói.

Trưởng trấn Từ vẫn ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, nhưng vành mắt ông đã ửng đỏ.

Bầu không khí ngưng lại trong chốc lát.

Đột nhiên, một giọng nữ trầm tĩnh vang lên: "Anh không thể dùng vài ba lời để phán xét chúng tôi mang tâm tình gì với nơi này được."

Cảnh Thắng nhìn về phía phát ra tiếng nói, à, thì ra là cô.

Nhưng là cô thì sao chứ? Hiện giờ anh đang là cấp trên, là ai cũng đừng nghĩ đến chuyện phản bác anh.

Cảnh Thắng chỉ tay: "Cô im miệng!"

"Người thuê nhà bên ngoài, một năm ở nhà không tới 10 lần cũng có tư cách nói lời này?" Anh thể hiện thái độ gay gắt khiến trợ lý Tống đứng bên cạnh cũng rung mình một cái.

Vu Tri Nhạc không đáp lại, cũng không tranh thiết hơn nữa. Bởi những gì anh nói đều là sự thật, hoàn toàn là sự thật.

Cảnh Thắng hừ lạnh, lại ngồi xuống ghế.

Anh uống một ngụm nước, bình tĩnh lại tuyên bố một câu: "Nhất định tôi sẽ phá bỏ nơi này."

Vu Tri Nhạc chỉ nhìn anh, yên lặng nhìn một mặt khác của người đàn ông này. Giờ phút này, cô mới biết người đàn ông điên điên khùng khùng trước đây thật ra có bao nhiêu đáng sợ, mạnh mẽ cùng quyết liệt.

Cũng chính giờ phút này, cô mới hiểu được câu nói trước khi ra đi bà nội từng nói, tất cả thương nhân đều gây tổn thương cho người khác.

Hết chương 11.

Lời của tác giả:

Giám đốc Cảnh: Không nổi đóa nên các người đều quên ông đây là giám đốc phải không?!

Lời của biên tập: Hơi bất ngờ vì bạn Cảnh ở chương này, trả Cảnh ba tuổi đây...

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 12: Muốn kết hôn với tôi?

LY THỨ 12

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Đi tới cửa trấn, vừa ngồi lên xe, Cảnh Thắng đã mở một chai nước ra rồi uống liên tục. Giả bộ ép bức thật kích thích. Máy chiếc xe đều lên đường, những đồng ruộng ngoài cửa xe cứ xa dần. Ở nông thôn chỉ có những chiếc đèn nhỏ, mọi vật cũng vì thế mà mang một màu vàng mờ mịt.

Đến khi nước suối mát lạnh khiến những nóng nảy kia qua đi, Cảnh Thắng mới bắt tri bắt giác...

Ý thức được...

Một chuyện...

Anh dụi dụi mắt, hướng tới người đang ngồi ở ghế lái xe, giọng bi thương: "Trợ lý Tống, ông đây xong đời rồi, làm thế nào bây giờ?"

Hai tay trợ lý Tống đang đặt trên tay lái chột căng thẳng, vội hỏi lại: "Sao vậy, giám đốc Cảnh?"

"Tôi hỏi anh..." Cảnh Thắng dựa vào ghế sau, "Có phải lúc này tôi rất hung dữ với Vu Tri Nhạc không?"

Trợ lý Tổng: "..."

Về cũng về rồi, lời nói ra không thu lại được, bây giờ anh hối hận có phải hơi muộn rồi không?

Trợ lý Tổng than thở trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: "Anh đối với Vu Tri Nhạc..."

Cảnh Thắng ngắt lời anh ta, hăm dọa: "Vu Tri Nhạc là để cho anh gọi?"

"... Đúng là anh đã hung dữ với cô ấy."

"Ừ..." Trong nháy mắt Cảnh Thắng tê liệt trên ghế sau, "Tôi biết! Nhưng tôi phải làm vậy, không nói ra thì sao được? Sao tôi biết đột nhiên cô ấy lại lên tiếng, làm cho người ta ngại chết đi được? Mà cũng không phải, vốn có thể nhìn thấy cô ấy đã rất vui rồi, sao lúc đó không kiềm nén lại nhỉ?!"

Người đàn ông bắt đầu hối hận không thôi: "Dù cô ấy đối với tôi rất hung dữ, còn rất lạnh nhạt, nhưng dù thế nào cô ấy vẫn là phụ nữ. Sao tôi có thể hung dữ với phụ nữ, sao có thể hung dữ với cô ấy chứ?"

Trợ lý Tổng ghen lời: "Dù sao lời cũng nói ra rồi bây giờ không làm gì được nữa, sau này tìm cơ hội xin lỗi cô ấy vậy."

"Không được, như thế sao được?" Càng nghĩ càng thấy áy náy, Cảnh Thắng ra lệnh: "Quay lại."

Trợ lý Tổng giết mình: "???"

"Anh vẫn còn lái nữa?!" Cảnh Thắng vọt người lên ghế trước.

Đột nhiên bên phải nhô ra một cái đầu, trợ lý Tổng sợ hãi vội vàng phanh xe lại, quay đầu nói: "Giám đốc Cảnh, bây giờ quay lại làm gì? Nói lời ân hận với cô ấy sao? Anh mới nói ra những lời đó, bây giờ quay lại chính là muốn ăn đánh."

Anh ta đưa mắt nhìn về phía trước: "Còn cả bọn họ nhất định sẽ đi theo nữa, đến đó giống như chịu phạt vậy, nhất định dân ở đó sẽ làm ầm lên."

Ba chiếc xe chờ vệ sĩ thấy xe phía giám đốc dừng lại nên cũng dừng lại bên đường, kiên nhẫn chờ đợi.

"Không cần, anh bảo họ về trước đi, hai chúng ta quay lại. Tôi quay lại chỉ yên lặng nhìn cô ấy thôi." Cảnh Thắng phiền não xoa xoa tóc: "Mấy người già kia nhất định đã ra về rồi, tôi chỉ muốn xem Vu Tri Nhạc có khóc không."

"..." Nhìn thế nào cũng thấy Vu Tri Nhạc không giống người sẽ khóc vì chuyện đó, có được không hả?

Cảnh Thắng: "Dù thế nào đi nữa, tôi cũng muốn quay lại nhìn xem."

"Nếu cô ấy cũng đi rồi thì sao? Trợ lý Tổng đưa ra giả thiết.

Cảnh Thắng: "Thì chúng ta quay về."

"Giám đốc Cảnh à..." Giọng trợ lý Tổng lộ vẻ khó xử.

"Quay lại." Cảnh Thắng lạnh giọng, "Tôi nói lần cuối."

"Được rồi... Đi vậy." Trợ lý Tổng thật muốn đập đầu vào vô lăng để biểu hiện mình không biết phải làm sao.

Màn đêm buông xuống, chiếc SUV màu đen lướt qua con hẻm nhỏ, một lần nữa đổ cách nhà trấn trưởng Từ không xa. Từ trong xe nhìn ra, đèn nhà họ Từ vẫn sáng. Có điều, đèn ở cửa đã tắt, rõ ràng khách khứa đã về hết.

"Hôm nay Vu Tri Nhạc không đi cửa chính, nhất định là đi cửa sau." Đem cầm để lên thành cửa, Cảnh Thắng làm bầm.

"Có một, hai cửa sau gì đó, lúc tôi đi ngang qua sân đã thấy, cửa đó bên cạnh phòng bếp." Đây là bệnh nghề nghiệp, khi đến mỗi nơi, trợ lý Tổng thường quan sát địa hình và cách bố trí của nơi đó.

Cảnh Thắng đẩy cửa xe ra, nhỏ giọng: "Vậy chúng ta cũng đi cửa sau."

Trợ lý Tổng xuống xe theo anh, nhỏ giọng: "Anh đã nói rồi đấy, chỉ nhìn từ xa thôi, nếu cô ấy không có ở đây, chúng ta sẽ đi luôn. Không khóc cũng sẽ đi luôn."

"Biết rồi!" Cảnh Thắng không nhịn được, nhẹ giọng gắt.

Vì vậy, hai bóng người màu đen rón rén vòng qua cửa sau nhà họ Từ. Chỉ cần ngẩng đầu lên cũng thấy được phòng bếp nhà họ vẫn sáng đèn, còn mơ hồ truyền ra tiếng nước chảy và bát đĩa chạm vào nhau. Tiếp nữa, xe mô tô của Vu Tri Nhạc vẫn đỗ bên cạnh cửa.

Cảnh Thắng như phát hiện điều gì kì diệu lắm: "Tôi đã bảo cô ấy vẫn còn ở đây mà!"

Đương nhiên Vu Tri Nhạc vẫn còn ở đây. Ba mâm cỗ ăn xong để lại chén bát bừa bãi, vẫn cần các cô ở lại dọn dẹp gọn gàng mới được. Đem chồng chén bát nhỏ để vào xe ba gác của chú Trương, Vu Tri Nhạc cởi tạp dề ra, cầm túi rác trong bếp đi ra cửa sau. Vừa bước ra cửa, cô đã thấy một bóng người quay ngoắt đi. Giờ phút này, người đó đang quay lưng về phía cô.

"Ai vậy?" Vu Tri Nhạc cảnh giác hỏi.

Bóng lưng người đó cứng lại, có vẻ không cách nào thích ứng được.

Vu Tri Nhạc dừng chân, ăn mặc nổi bật như vậy, cô chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra vị thiếu gia này. Người kia cũng quay đầu lại, xoa xoa trán, bộ dáng giống như học sinh trốn học bị thầy chủ nhiệm bắt được, người lúc này còn lớn tiếng thông báo trong bữa cơm đã không còn nữa.

Anh sờ sờ túi áo, mặt dày nghi hoặc: "Điện thoại của mình đâu rồi nhỉ?"

Thấy Vu Tri Nhạc đang nhìn mình chằm chằm, anh mới xua tay với cô, làm tự thế "xin cứ tự nhiên", mắt lại nhìn xuống đất, miệng lầm bầm: "Cô cứ làm việc của cô, không cần để ý đến tôi. Tôi quay lại tìm điện thoại di động."

Vu Tri Nhạc nhỏ giọng ha một tiếng, sau đó cầm túi rác đi lướt qua anh. Cảnh Thắng lúc này còn đánh mắt tìm kiếm khắp nơi bây giờ đã ngẩng đầu, nhìn theo bóng lưng người phụ nữ đang dần xa mình.

Đầu óc anh nóng lên, không nghĩ được gì nhiều, chạy tới bên cạnh cô, ân cần nói: "Tôi xách giúp cô."

Vừa đưa tay đến, anh thuận miệng kiếm cớ: "Tôi không quen nhìn phụ nữ làm việc nặng."

Vu Tri Nhạc quét mắt nhìn anh, lộ ra tư thế né tránh. Cảnh Thắng cắn răng, một mực đi theo cô đến bãi rác ở cuối hẻm. Nửa bước cũng không rời.

Vứt túi rác xong, Vu Tri Nhạc phúi tay, nhìn về phía anh: "Anh không tìm được điện thoại phải không? Nghi ngờ điện thoại bị vứt ở đây?"

Cuối cùng người phụ nữ này cũng chịu nhìn thẳng vào anh, Cảnh Thắng nhanh chóng gật gật đầu.

Vu Tri Nhạc: "Tôi về nhà chú Từ tìm giúp anh, nếu thấy rồi anh phải đi luôn, được chưa?" Giọng điệu đui khách rất rõ ràng, nhưng người đàn ông vẫn ngoan ngoãn gật gật đầu.

Hai người cùng sóng vai trở về trong trên con đường nhỏ hẹp. Không biết tại sao, Cảnh Thắng lại rất tung tăng, vui vẻ ra mặt, không ngừng hỏi chuyện Vu Tri Nhạc, giọng điệu và ánh mắt đều như phát sáng.

Cảnh Thắng: "Có lạnh không?"

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Đưa áo khoác cho cô mặc này."

Vu Tri Nhạc: "...Không cần."

Cảnh Thắng: "Hôm nay trên bàn cơm..." Anh lúng túng xoa tóc: "Không phải cố ý hung dữ với cô đâu."

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Tôi uống nhiều nên đầu óc không tỉnh táo."

Vu Tri Nhạc: "... Đầu óc anh có lúc nào bình thường à?"

Cảnh Thắng: "Nhưng bắt buộc phải quy về một mối, tôi vẫn phải phá hủy nơi này, cô hiểu không?"

Vu Tri Nhạc: "Ừ."

"À..." Anh nghiêm túc: "Cô xem nhận xét về đơn giao bánh chưa?"

Vu Tri Nhạc: "Chưa."

"Chậc." Hiệu suất làm việc thấp như vậy, ông đây sốt ruột chết đi được: "Trở về nhớ xem, có người nhận xét rất đúng trọng tâm."

Vu Tri Nhạc: "Ừ."

Đến cửa, Vu Tri Nhạc dừng bước, quay đầu nói: "Tôi vào trong tìm, anh chờ ở đây."

"Ừ." Cảnh Thắng gật đầu liên tục. Cảnh Thắng thở dài nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn cô đi vào trong, một tay âm thầm nắm thành quyền.

Đúng đấy!

Quá đúng đấy!

Đến tận nơi là quyết định đúng đắn mà, vốn chỉ định đứng ở cửa nhìn cô, không nghĩ còn có thể trò chuyện với cô nhiều như vậy. Môi cong lên, anh tủm tỉm nhìn theo Vu Tri Nhạc.

Nhưng người phụ nữ đi được mấy bước đã dừng lại, cho tay vào túi lục tìm gì đó. Cô cúi đầu xuống, bấm điện thoại di động. Không quá mấy giây, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Cảnh Thắng: "..."

Âm thanh quen tai quá, là tiếng chuông điện thoại của anh đây mà.

Âm thanh này lại phát ra từ túi quần anh.

Reng reng.

Tieu rồi.

Tieu thật rồi.

Cảnh Thắng cứng ngắc một chút, giờ chỉ muốn xuyên tường, chui xuống đất hoặc tàng hình biến mất. Lúng túng chết mất thôi, ai có thể cầm cánng khiêng anh đi được không?

Vu Tri Nhạc bỏ điện thoại xuống, nhấn nút hủy cuộc gọi, quay đầu đi về phía cửa sau. Cô bình tĩnh chăm chú nhìn Cảnh Thắng.

"Hóa ra ở trên người tôi." Người đàn ông xoa xoa gáy, muốn chữa cháy cho bản thân: "Cũng kì quái thật, chắc mất có vấn đề rồi, tìm khắp nơi hóa ra điện thoại lại ở ngay trong túi."

"Ừ." Vu Tri Nhạc khoanh tay dựa người vào tường, tỏ ý tiễn khách: "Tìm được rồi, giờ đi được chưa?"

"Rồi..." Anh rũ mi, xoay người muốn đi.

"Cảnh Thắng." Vu Tri Nhạc bỗng gọi anh lại.

Cảnh Thắng quay đầu với tốc độ thần tốc. Tại sao mỗi lần người phụ nữ này gọi anh đều mang bộ dáng đó? Tại sao cứ dùng chất giọng lãnh đạm, nhưng lại khiến anh có cảm giác như bị điện giật. Tại sao vậy?

Mắt Vu Tri Nhạc tựa như bóng đêm, sâu thẳm mà đen láy: "Đừng tiếp cận tôi."

Cảnh Thắng buồn bực: "Đâu có." Trong lòng lại chế giễu, tiếp cận sao? Ông đây có tiền như vậy mà phải tiếp cận người nghèo như cô sao?

"Trần này không dễ dàng biến mất như anh nghĩ đâu." Cô thấp giọng, mơ hồ lộ ra uy hiếp và cảnh cáo.

Người phụ nữ trước mặt chắc đã hiểu lầm gì rồi, Cảnh Thắng cười khẽ một tiếng: "Cô cho rằng tôi làm quen cô để tiện tay xử lý phường Trần? Như vậy trường trần Từ sẽ nhảy ra kiện cô tội bắt kình đó?"

"Không, tôi biết anh thấy sắc nổi lòng tham." Cô đối đáp rất nhanh.

Cảnh Thắng: "... " Tốt lắm, khái quát rất đúng.

Cảnh Thắng cho hai tay vào túi áo, ngẩng đầu thẳng thắn thừa nhận, cũng không thấy ngượng ngùng: "Đúng vậy, theo đuổi cô là chuyện của tôi. Cô có ý kiến gì không?"

"Là chuyện của anh." Vu Tri Nhạc đáp: "Nhưng anh nên dừng làm việc không có ý nghĩa hay kết quả lại."

"Sao lại không có ý nghĩa, không có kết quả?" Cảnh Thắng mở to mắt, không hiểu vì sao mình phải đứng ở đây và bị cô cự tuyệt đến lần thứ hai.

Anh lại nhìn về phía cô, không sợ hãi nhìn thẳng vào mắt: "Nếu vậy tôi càng muốn có kết quả."

Ánh mắt Vu Tri Nhạc an tĩnh, trả lời: "Phải không? Muốn kết hôn với tôi?" Giọng cô nhàn nhạt, giống như chuyện không liên quan tới mình.

Cảnh Thắng: "..."

...

.....

.....

Cảnh Thắng hoàn toàn lâm vào bối rối. Người phụ nữ này đang nói gì vậy?

Kết hôn? Kết hôn cùng cô sao?

Cô ấy nghĩ tới tận đâu rồi? Đột nhiên dọa người như vậy làm gì?

Hôn nhân với anh mà nói là một từ vô cùng xa lạ, cũng mang tính chấn động rất lớn. Đến lúc này mặt anh bỗng chốc đỏ lên, nửa ngày không nói ra được một chữ.

"Được rồi." Vu Tri Nhạc tổng kết, muốn cáo biệt: "Về sớm đi, đừng như vậy nữa."

Trở về xe, Cảnh Thắng ngồi ở ghế sau, thần sắc ngưng trọng. Trợ lý Tổng ngồi lái xe đằng trước cũng không dám thở mạnh. Dù sao lúc này anh ta cũng trốn trong góc tường nghe được cấp trên của mình nói chuyện với người phụ nữ kia.

Lúc sắp về đến trung tâm thành phố, trợ lý Tổng mới yếu ớt mở miệng: "Giám đốc Cảnh..."

"Đừng nói chuyện!" Quả nhiên lời nói bị cắt đứt ngay lập tức.

Trợ lý Tổng có chút đau lòng, anh ta nhất định phải đề nghị việc này: "Giám đốc, hay là anh đổi người khác đi. Trước kia anh đâu có như vậy, còn rất nhiều phụ nữ mà, cô Vu không xứng với anh."

Cảnh Thắng: "Sao lại không xứng?"

Trợ lý Tổng: "..."

"Tất cả mọi điều kiện đều không theo kịp anh." Trợ lý Tổng ưu sầu: "Chắc chắn cô Vu cũng hiểu rõ điểm này, nên đã cự tuyệt để anh không theo đuổi nữa."

Cảnh Thắng ngã cả người xuống, nằm trên băng ghế đằng sau, cả người mất hết sức lực.

"Không đâu." Hai tay anh để sau gáy, giọng làm bầm như đứa nhóc không giận dỗi.

"Vậy anh cho tôi biết lí do vì sao anh thích cô Vu đi, tôi thực sự không hiểu nổi." Là một trợ lý trung thành, trợ lý Tống đi theo cũng thấy mệt mỏi lắm.

Người ở đằng sau nhất thời không có động tĩnh gì.

Mấy giây sau lại phát ra tiếng giận dữ xé tan màn đêm: "Con mẹ nó tôi bị coi thường đấy, biết không hả?!"

Hết chương 12.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 13: Anh đã trở về, em cũng quay lại, được không?

LY THỨ 13

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Không biết do lời Cảnh Thắng nói hôm đó trên bàn cơm có ảnh hưởng hay lo lắng em trai ở nhà một mình sẽ làm bậy, mà sau khi lái xe thuê, mấy ngày liền Vu Tri Nhạc sẽ ngủ lại ở phường Trần. Cô không nói với Vu Tri An, mà cơ bản cũng không gặp được cậu. Không biết tên tiểu tử này chơi bời lêu lổng ở đâu, thường đêm mới mò về nhà.

Qua bốn ngày, Vu Tri Nhạc không thấy cậu đụng đến sách vở chút nào. Dĩ nhiên cô cũng không muốn quản em trai mình, mỗi ngày vẫn dậy sớm đến tiệm bánh, bắt đầu công việc của một ngày mới.

Hôm nay Vu Tri Nhạc đến sớm hơn Trương Tư Điềm, nên tự mình dọn dẹp tiệm bánh trước. Nhặt cuốn sách trên ghế lên, lau tủ kính một lần xong thì mặt trời cũng lên tới đỉnh, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Có tiếng bước chân vang lên bậc thang gỗ, Trương Tư Điềm vừa ngáp vừa bước xuống nhà.

Vu Tri Nhạc nhìn sang: "Hôm qua cậu không về nhà?"

Trương Tư Điềm vẫn còn mặc quần ngủ bằng nhung màu san hô, tiện tay cầm lược chải tóc: "Ừ, hôm qua có một em nhỏ đặt bánh sinh nhật, tớ thức đêm làm cho xong."

Vu Tri Nhạc: "Mấy giờ cậu ngủ?"

Trương Tư Điềm: "Ba rưỡi."

Vu Tri Nhạc hát hàm, giọng hơi ra lệnh: "Cậu lên ngủ thêm đi."

Trương Tư Điềm khoát tay: "Không được, bình thường toàn dậy giờ này, giờ không ngủ thêm được."

Cô đi đến bên quầy bánh, cúi người tìm một lúc, không tìm thấy mới ngẩng đầu hỏi: "Sách của tớ ở đây đâu?"

"ĐỂ trên bàn." Vu Tri Nhạc quay lại, đi giặt giẻ lau.

Trương Tư Điềm nâng người, cao giọng: "Ờ, cái này..."

Cô dựa vào cửa phòng làm bánh, mở quyển sách kia ra, cầm món đồ kẹp bên trong vầy vầy: "Cậu không thấy cái này hả?"

"Cái gì?" Vu Tri Nhạc quay đầu, vừa vặn nắng chiếu vào nửa mặt cô, nơi đó làn da trắng đến mức trong suốt, "Không để ý."

Trương Tư Điềm tùy ý mở quyển sách ra, trong đó kẹp hai tấm vé: "Đây này, vé mời đấy."

Vu Tri Nhạc: "Ừ?"

"Cậu đoán xem hôm qua ai tới đây?" Trương Tư Điềm đột nhiên nhẹ giọng như nước, muốn bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu.

Cô ấy vòng vo như vậy, Vu Tri Nhạc cũng không để ý, chỉ đáp lại lầy lệ: "Ai?"

"Nghiêm An!" Trương Tư Điềm hào hứng, lại dừng một chút: "Nghiêm An đấy! Cậu tin được không? Anh ấy quay lại rồi, còn đến cửa tiệm của chúng ta nữa!"

Cô bạn tốt phần khích đến mức này nên cũng không để ý tới Vu Tri Nhạc. Ngược lại, cô như rơi xuống hồ băng, ánh mắt lạnh lùng. Người phụ nữ đứng trước bồn rửa không phát ra âm thanh gì, chỉ một mực im lặng. Giống như chỉ cần động một cái thì thứ gì đó sẽ lập tức bùng lên.

Trương Tư Điềm chú ý đến điểm đó, nói: "Anh ấy hỏi cậu đấy, nhưng lúc đó cậu không có ở đây."

Vu Tri Nhạc cúi thấp đầu, giống như muốn đàn áp tâm tình, một lúc cô mới hỏi Trương Tư Điềm: "Vé mời gì?"

Trương Tư Điềm đưa một tấm vé tới: "Anh ấy mở quán bar, tối mai sẽ khai trương. Buổi tối anh ấy còn lên hát nữa, nên mời chúng ta đến xem. Đây là vé VIP đấy."

Vé mời bị cô ấy kẹp giữa ngón tay, nhìn qua bạn mình giọng nói nghịch ngợm: "Ồi chao, trọng điểm đương nhiên tìm cậu rồi."

Vu Tri Nhạc thu hồi tầm mắt, liếc nhìn cái tên trên tấm vé, có chút sững sờ.

Trở Về.(1)

(1) Tên quán bar của Nghiêm An, cũng là tên bài hát Nghiêm An sáng tác cho Vu Tri Nhạc

Anh từng hát cho cô nghe, đó là bài anh sáng tác cho cô. Lúc đó cô cũng mới trở thành học sinh của anh không lâu.

—

Tối thứ Hai, hơn tám giờ, sau khi hoàn thành một đơn lái xe thuê, Vu Tri Nhạc đi lại trên đường, vừa vặn đi qua con phố này. Quán bar của Nghiêm An lại ở ngay bên cạnh. Khai trương ngày đầu tiên, công thêm ông chủ lại là ca sĩ hát ballad có chút danh tiếng trong nước, nên quán bar cũng khá đông người. Dù là hát nhạc ballad đi nữa thì cũng không thể khinh thường số lượng những người ủng hộ được.

Đi qua vỉa hè, Vu Tri Nhạc đã thấy tên quán được căng lên, hình dáng giống y hệt tấm vé mời kia.

Ở những nơi xa hoa trụy lạc thế này, sẽ khiến con người ta nảy sinh hai loại cảm giác. Ngọn đèn mềm mại nhẹ nhàng, lặng lặng ánh lên trên từng khung cửa sổ. Có những nơi để con người đắm mình chuốc tới ngàn ly, rơi nước mắt trên sàn nhảy không người quen biết, có thể thỏa mãn gào thét. Nhưng lại có nơi, chỉ cần ngồi im lặng một mình nâng chén tiêu sầu, tự ngẫm lại những năm tháng nỉ nộ ái ố.

"Trở Về" đem lại cho người ta cảm giác thứ hai.

Vu Tri Nhạc đứng ở cửa một lúc, hình như đang chần chừ.

Người phục vụ mặc đồ trắng trông thấy liền nói: "Cô à, bên ngoài lạnh lắm, hay cô vào bên trong ngồi một chút, nếu không muốn uống rượu thì có thể dùng trà."

Vu Tri Nhạc quan sát mắt anh ta, đưa tay vào trong túi áo lấy ra tấm vé đã bị cô làm cong một bên mép.

"Ôi!" Thấy tấm vé trong tay cô, người phục vụ kêu lên, "Là khách của ông chủ, mời cô đi bên này."

Vu Tri Nhạc đi theo anh ta vào vị trí phía trước trong quán, nơi này chỉ bày mấy bàn, nhưng có tầm nhìn rất rộng. Người phục vụ nói có thể ngồi chỗ nào tùy thích, cô liền chọn vị trí trong góc. Sân khấu bài trí rất đơn giản, có một người đàn ông đang ôm đàn ghi-ta hát trên đó, chỉ có một mình anh.

Vu Tri Nhạc đương nhiên nhận ra anh, có lẽ đã qua một thời gian, nhìn qua anh có vẻ già hơn, giọng nói so với trước đây cũng nhuốm màu thời gian.

Vu Tri Nhạc nghe đến xuất thần. Đến lúc người phục vụ bê nước chanh tới, cô mới thu hồi tầm mắt, nói tiếng cảm ơn. Trong quán bar có người nói chuyện phiếm, nhưng những người im lặng nghe anh đàn hát lại nhiều hơn.

Anh lại hát bài "Trong Nháy Mắt", đây là ca khúc giúp anh thành danh. Hai năm trước khi anh biểu diễn ở một quán bar, có người đã quay lại rồi đăng lên Weibo. Chỉ trong hai ngày, đoạn băng dưới 6 phút đã đạt được hàng triệu lượt xem.

Người đàn ông ôm cây đàn ghi-ta trong tay, ngũ quan tuyệt đẹp khiến dân mạng bùng nổ. Từ đó, cái tên Nghiêm An góp mặt trong

rất nhiều bài hát ballad, bao gồm cả những bài anh tự sáng tác. Anh ngồi hát trên sân khấu, ở dưới khán đài có rất nhiều người hâm mộ chăm chú lắng nghe. Trong lúc nhất thời, trong quán tràn ngập giai điệu êm ái, khiến nhiều thiếu nữ trẻ lệ hoen bờ mi.

"Chỉ có mỗi em thấy anh hát hay." Vu Tri Nhạc nhớ lại, anh một tay cầm ghi-ta, một tay xoa nhẹ đầu cô, nhẹ giọng than thở một câu như vậy.

Lúc đó cô không sợ hãi phản bác: "Anh hát rất êm tai mà, một ngày nào đó, chắc chắn không chỉ có mình em thích nghe anh hát. Sẽ có một đám người, cực nhiều cực nhiều người đều tụ lại để nghe anh hát."

Nghĩ tới đây, Vu Tri Nhạc cười nhẹ một tiếng. Hôm nay cô tới đây cũng chỉ có một mục đích, đó là chứng kiến được cảnh này. Giờ phút này, có vẻ như anh cũng đang rất mãn nguyện. Bài hát kết thúc, Vu Tri Nhạc đứng dậy chuẩn bị rời đi. Cũng chính vào lúc này, đột nhiên đèn sân khấu vụt tắt, như thể mây đen che lấp mặt trời vậy.

Nghiêm An ở trên sân khấu, nghiêng đầu nhìn qua, nói qua micro: "Mùa hè năm nay tôi sẽ quay lại thành phố Ninh. Mọi người cũng biết, mấy năm trước, tôi đều hát ở thành phố Xuyên."

Anh nói tiếp: "Mọi người đều nói tôi áo gấm về làng, nhưng trước đó tôi cũng chỉ là một người bình thường, chắc mọi người cũng biết nhỉ?"

Dưới khán đài có tiếng vỗ tay, có cả tiếng cười của mọi người.

"Đừng cười." Nghiêm An nói: "Thật ra tôi một mực không dám quay về, vì sợ nhìn thấy một người."

"Một học sinh của tôi."

Anh cười một tiếng: "Tôi là thầy giáo lại sợ học sinh. Nói ra chắc không ai tin, phải không?"

Lại một trận cười từ phía dưới vang lên.

Nghiêm An: "Thành phố Ninh là quê hương tôi, sau khi tốt nghiệp tôi ở lại nơi này. Tôi vừa mở cửa hàng nhạc cụ với bạn, vừa làm giáo viên dạy ghi-ta."

"Những người theo đuổi âm nhạc chắc chắn sẽ có nhiều ước mơ, vọng tưởng. Tuy nhiên, lúc đó tôi rất không tự tin, cho là mình không làm được gì cả."

"Sau đó, có một cô gái nhỏ thích tôi."

"Chính là cô bé học sinh kia."

"Cô ấy theo tôi học ghi-ta, nhưng lại không hề tập trung. Mỗi ngày chỉ chạy theo muốn nghe tôi hát."

Người đàn ông trên sân khấu than thở: "Lúc đó thấy rất phiền, cô nhóc luôn quấn lấy tôi, không thể cự tuyệt được."

"Không còn cách nào khác, tôi lại một lần rồi một lần hát cho cô nhóc ấy nghe."

"Sau đó..." Nghiêm An dừng lại trong chốc lát: "Tôi đã yêu cô nhóc phiền phức đó."

Người đàn ông vừa dứt lời, trong quán rượu liên vang lên những tiếng hét chói tai.

"Tôi sáng tác một bài hát dành riêng cho cô ấy, tôi cũng chỉ hát bài ấy cho một mình cô ấy nghe."

"Sau khi 6 năm chia ly với cô ấy, cuối cùng tôi cũng dám quay lại nơi này, chính là quê hương của tôi, cũng là nơi cô ấy đang sống."

"Tôi biết cô ấy đã tới đây, vì vậy tôi muốn vì cô ấy mà hát một lần nữa, hát lên bài hát chỉ thuộc về cô ấy."

Nghiêm An bắt đầu đưa tay gảy đàn, những âm điệu phát ra từ cây đàn ghi-ta trong tay anh.

"Tên bài hát cũng chính là tên của quán bar này, Trở Về."

"Anh đã trở về, em cũng quay lại, có được không?"

Những thiếu nữ ở đây đều bừng mặt xấu hổ, tựa như họ là nhân vật chính của bài hát này vậy. Chỉ có người đàn ông trên sân khấu ánh mắt vô định, không nhìn về phía người nào, giống như đặt câu hỏi với hư không. Không rõ người anh vừa đặt câu hỏi chân tình kia đang ở nơi nào?

Vu Tri Nhạc dừng ở thang gỗ, không hề ngạc nhiên với những gì vừa xảy ra. Nhưng cô vẫn muốn nghe hết bài hát này rồi mới đi.

Cảnh Thắng bị Lâm Nhạc cứng rắn đẩy tới quán bar, liên tục mấy ngày liền, anh ngật đầu vì việc phá bỏ và di dời, không dứt ra được.

Biết phường Trần là di tích lịch sử còn sót lại, nhưng vấn đề lớn như vậy, anh chưa kịp ứng phó.

Ngoài Lâm Nhạc, còn có thêm mấy người bạn tốt khác nữa. Trong đó có một người tên là Chu Hãn Minh, anh ta là cổ đông của quán bar này, nên cố ý mời mấy anh em bọn họ tới uống mấy ly. Thỉnh thoảng sinh hoạt văn nghệ một chút coi như tiêu khiển.

"Tôi rất thích mấy bài hát của lão Nghiêm." Chu Hãn Minh nhìn những người nhốn nháo bên dưới: "Có anh ấy ở đây, không lo nơi này kinh doanh không thuận."

Cảnh Thắng chống trán, không bình tĩnh cầm ống hút. Là người hâm mộ nhạc Rock và nhạc điện tử, mấy âm điệu nhàn nhạt thế này không phải gu của anh. Anh không thích chút nào.

Chu Hãn Minh quay đầu, kì lạ hỏi: "Sao hôm nay Thắng tử lại không uống rượu?"

"Cậu ấy đau đầu." Lâm Nhạc trả lời thay anh.

Chu Hãn Minh cười cười: "Chắc chắn là do chuyện của phường Trần rồi."

Chuyện quái quỷ gì cũng truyền ra được, Cảnh Thắng nghiêng răng trong lòng.

Tiếp theo, ca sĩ kia bộc bạch lòng mình, Cảnh Thắng nghe mà nổi da gà đầy người. Ngược lại, những người bạn bên cạnh lại kích động khen ngợi anh ta. Anh rùng mình, đột nhiên muốn đi vệ sinh.

Người đàn ông bắt đầu hát:

"Anh không thể ngủ được,

Trong lòng đều ngập tràn hình bóng em,

Không vì lí do nào cả,

Anh cũng không muốn trốn tránh,

Cô nhóc à, vì sao khi nghĩ đến em,

Anh lại luôn than thở,

Vì sao lại than thở ư?

Bởi vì em, anh không còn là chính mình nữa..."

Vốn đang rũ hai vai, Cảnh Thắng lại ngẩng đầu lên. Câu từ của bài hát này như nói lên nỗi lòng anh vậy, quá chính xác.

Lúc này, phía dưới đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai. Bởi người đàn ông trên sân khấu vẫn thấp giọng hát nhưng lại nhìn về một hướng, từ đó trở đi chưa từng rời mắt đi phút nào. Lâm Nhạc luôn thích tham gia náo nhiệt cũng nhìn theo hướng tiếng hét chói tai kia.

Nghiêm An trên sân khấu vẫn hát tiếp:

"Anh đã thử kiềm chế,

Muốn giữ khoảng cách với em,

Anh đã cố gắng như vậy,

Nhưng vẫn không làm được,

Cô nhóc à, có sao chỉ cần thấy em,

Lòng anh lại như ghen lại,

Vì sao ghen lại ư?

Bởi vì em là điều đẹp đẽ, tuyệt vời nhất..."

Mọi người nhìn theo tầm nhìn của anh, Lâm Nhạc nhấp một ngụm rượu, cũng hào hứng cùng mọi người tìm kiếm. Anh ta thấy một người phụ nữ cao gầy, đang đứng ở cầu thang gỗ. Cô đứng dựa vào tường, sắc mặt không vui không buồn, không giận không sợ hãi.

Tại sao lại có chút... quen quen nhỉ?

Gặp ở đâu rồi nhỉ?

Quen thật đấy...

Lâm Nhạc cố sức nhớ lại, lúc này bài hát kia đã đến đoạn cao trào.

"Anh không muốn dừng lại..."

Cũng không thể dừng lại..."

Người hâm mộ không ngừng vỗ tay, tán thưởng thần tượng của mình. Trong đầu Lâm Nhạc bỗng nhớ tới một bức ảnh, cả một cái tên nữa.

Anh ta theo bản năng kéo bạn mình bên cạnh, vẫn chưa thông suốt: "Cảnh Thắng! Cảnh Thắng!"

"Làm gì vậy?" Cảnh Thắng chán ghét đáp lại. Lời bài hát này khiến anh đau lòng quá đi.

Lâm Nhạc kéo tay anh, sau đó chỉ về phía trước: "Cậu nhìn xem! Kia có phải người phụ nữ lái xe thuê không? Người phụ nữ Nghiêm An nhìn có phải người phụ nữ lần trước tôi gọi để lái xe thuê cho cậu hay không?"

Cảnh Thắng không nghĩ ngợi mà ngẩng đầu lên ngay. Anh nhìn cô chằm chằm, xung quanh đó khá tối, anh chỉ có thể gắng sức nhìn.

Vào lúc này, điệp khúc của bài hát vang lên:

"Cô nhóc à,

Anh muốn thấy em dưới núi hoa,

Anh muốn nhìn em cạnh tàng cây,

Muốn thấy em trong màn mưa,

Muốn thấy em dưới làn tuyết trắng..."

Trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đúng là cô ấy, thực sự là cô ấy. Anh lại gặp được cô ở nơi này. Cảnh Thắng nhìn cô không chớp mắt, hô hấp dồn dập. Trước mắt rất tối, duy chỉ có dáng người cô như tỏa sáng rực rỡ, như có tinh quang bên người vậy.

Tiếng hát vẫn quần quanh bên tai anh:

"Cô nhóc của anh, em phải cười thật tươi, em chính là mái nhà của anh,

Cô nhóc của anh, mau quay về nào, anh rất nhớ em,

Mau về nhà nào, cô nhóc của anh. Anh rất muốn thấy em."

Hết chương 13.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 14: Chỉ có cô thôi, hiểu không?

LY THỨ 14

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Cảnh Thắng nhận ra đó đúng là Vu Tri Nhạc.

Cùng lúc đó, anh cũng nghe tiếng tim mình đập rộn ràng. Xung quanh rất ồn ào, dường như tiếng động đến từ bốn phía.

"Là cô ấy phải không? Tôi không nhận làm đâu!" Lâm Nhạc không ngừng hỏi anh, muốn nghe anh trả lời, nhưng Cảnh Thắng giống như người mất hồn, chỉ nhìn theo hướng anh chỉ nhưng không nói lời nào.

Bị anh ta kéo kéo, anh mới tâm phiền ý loạn đáp một câu: "Đúng vậy."

Chu Hãn Minh bên cạnh tò mò: "Ai cơ? Đó là ai?" Cảnh Thắng không đáp, cứ nhìn cô mãi.

Cái nhìn của Nghiêm An quá lộ liễu khiến mọi người cũng từ từ hướng về phía người phụ nữ đứng ở chỗ cầu thang. Có một anh

chàng nói to với Vu Tri Nhạc: "Này, cô mau xuống đi! Mau đồng ý rồi đi tìm anh ấy!"

Lâm Nhạc như thấy kì lạ lắm: "Thật không ngờ, hoa Tuyết Liên lại bị cướp đi rồi?" Cướp cái đầu cậu, Cảnh Thắng mắng trong lòng một câu. Nhưng lúc này, người phụ nữ khiến anh không thể rời mắt kia bỗng cử động, bắt đầu bước xuống từng bước.

Cô muốn làm gì?

Muốn làm gì hả??

Lưng Cảnh Thắng chợt lạnh, lòng dạ rối ròi, dâng lên sự khủng hoảng không tên. Nghiêm An vẫn đang hát, lời bài hát tình tứ, thể hiện thật rõ ràng. Rất nhiều người huýt sáo, ánh mắt sáng lên như sao, tâm tình kích động bởi sắp được chứng kiến cái kết viên mãn của câu chuyện tình lãng mạn.

Vu Tri Nhạc bước nhanh, giống như không chờ được nữa. Lâm Nhạc nhận ra mặt bàn đang rung lên. Anh ta mau chóng đề lại cánh tay kia của Cảnh Thắng, anh biết sắp không được ngồi yên rồi.

Người phụ nữ bước tới trong tiếng vỗ tay, bước xuống khỏi góc cầu thang khuất bóng xuống dưới. Tiếp theo, cô đưa mắt nhìn thẳng, đi nhanh về phía trước.

"Đừng xúc động..." Lâm Nhạc tăng thêm lực giữ tay Cảnh Thắng.

Anh cảm nhận được Cảnh Thắng đang cố gắng khắc chế, khắc chế lại để không bùng nổ. Mà nếu bùng nổ, có lẽ anh sẽ lật cả một bàn này, thậm chí là...

Đập phá cả dưới lầu nữa.

Lâm Nhạc khuyên: Là đàn ông phải biết chấp nhận chuyện không cam lòng, sau đó chúc phúc cho cô ấy, như vậy..."

Lời còn chưa dứt, dưới nhà đã vang lên tiếng thở than, tiếc cho một màn vừa rồi. Bởi nhân vật chính của ngày hôm nay không hề chạy lên sân khấu để ôm người đàn ông vừa hát tặng mình. Mà lại rẽ vào cửa bên hông quán để ra ngoài.

Thật đáng tiếc!

Cảnh Thắng đột nhiên đứng dậy, một đường đi xuống cầu thang. Đi nửa đường còn vấp phải băng ghế, anh lắc đầu một chút, nhưng lại hăm hăm bước qua.

Chu Hân Minh ngạc nhiên, thiếu chút nữa nhảy lên, trong lòng giật mình: "Cậu ấy... Thắng tử làm sao vậy?!"

Lâm Nhạc cầm chai rượu lên để về chỗ cũ, phát tay: "Cậu ta có bệnh, đừng để ý."

—

Vu Tri Nhạc đi ra ngoài, hơi lạnh thấm vào da thịt, lúc này cô mới thấy dễ chịu hơn một chút. Cô đã sớm đoán được Nghiêm An sẽ làm gì đó. Anh cố ý mời cô tới đây, có lẽ để chứng kiến một màn vừa rồi. Cô không ngạc nhiên, cũng không vui mừng hay vui thích. Tuy không uống ngụm rượu nào nhưng dạ dày lại đảo lộn, có cảm giác muốn ói.

Khi Nghiêm An kể lại chuyện cũ, cô đột nhiên ý thức được một bát canh khi đã lạnh, cô vẫn nghĩ nó có thể giữ lại chút hương vị, nhưng khi múc một muôi lên, không cần đưa lên miệng nếm thử, cũng có thể nhận ra nó đã lạnh lẽo, nhạt nhẽo đến mức nào.

Cảm giác như có ai đó luôn đuổi theo, Vu Tri Nhạc gấp rút rời đi. Nhanh thêm chút nữa, cô chỉ muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút. Bên cạnh đều là những người đi tới quán bar, có tiếng cười, tiếng nói chuyện, tràn đầy mong đợi với đêm nay. Duy chỉ có cô đi ngược chiều bọn họ, cô đơn lẻ bóng.

Đột nhiên cánh tay phải bị níu lại, lực đạo của người kia rất mạnh mẽ, kéo cả người cô lại. Vào thời khắc xoay người, không hiểu sao Vu Tri Nhạc rất sợ hãi, không đề phòng khiến mình phải đối mặt với người kia.

Gió đêm lạnh và cơn hoảng loạn khiến trái tim cô như ngộp thở. Có điều, người đang cứng rắn kéo cô trở lại còn thở gấp hơn so với cô. Anh nhìn cô, mi tâm nhíu thật chặt, lồng ngực phập phồng kịch liệt, khuôn mặt đỏ lên.

Rõ ràng đã mệt mỏi đến như vậy, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt anh, không rõ tại sao lại thấy kiên định cùng an tâm.

Là anh.

Trong đầu cô hiện lên tên anh.

Sao anh lại ở nơi này?

Lòng Vu Tri Nhạc ngập tràn nghi ngờ, cho nên đã quên mất năm ngón tay anh vẫn đang nắm lấy cổ tay mình.

Cảnh Thắng: "Cô là kẻ xấu sao, chạy nhanh như thế làm gì?"

"Làm ông đây đuổi theo mệt chết đi được, trên đường toàn người là người!"

Giọng nói anh đứt quãng, cố hết sức để nói: "Tôi... Đúng là mệt chết tôi rồi!"

Anh đột nhiên bóp chặt tay cô, ngón tay chỉ về phía sau, ánh mắt đăm đăm chất vấn:

"Ca sĩ trên sân khấu đó là bạn trai cũ của cô?"

"Già như vậy sao?"

"Vừa già vừa xấu xí!"

"Hát khó nghe nữa chứ!"

"Dáng người cũng không cao hơn tôi!"

"Cô tìm bạn trai như thế à?"

...

Cảnh Thắng phun ra một đồng câu hỏi, nhưng người phụ nữ chỉ nhìn thẳng vào anh mà không nói tiếng nào, cảm giác có chút quái dị. Anh bắt đầu nghĩ lại, có phải giọng mình hung dữ quá không? Giống như lần trước vậy...

Anh ổn định lại tâm trạng, khẽ hỏi: "Cô có sao không?"

Sự xuất hiện của Cảnh Thắng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Vu Tri Nhạc. Lúc này, cô mới phản ứng được, nhay bén nhận ra Cảnh Thắng vẫn còn nắm lấy cổ tay mình.

Cô hít sâu một hơi, ra lệnh: "Buông tay tôi ra."

Cảnh Thắng không động đây, hô hấp cũng thuận hơn trước rất nhiều, tiếp đó nói một câu: "Cô không muốn quay lại với anh ta." Một đường đuổi theo tới đây, luôn lo lắng nghĩ về vấn đề này. Ngay cả anh cũng không rõ sẽ thế nào.

Vu Tri Nhạc nâng khóe môi, cười như không: "Tôi để anh tự buông ra." Giọng cô rất lạnh, giống như cơn gió đêm lúc này vậy.

Dù cô có tỏ thái độ như vậy cũng không khiến người đàn ông trẻ buông tay. Anh nâng một tay khác lên, tiếp tục nắm chặt tay cô. Cảnh Thắng biết với sức lực của người phụ nữ này, nếu như muốn thoát ra sẽ thành công ngay lập tức. Nhưng anh vẫn muốn thử một chút, nói điều trong lòng: "Vu Tri Nhạc, nghe tôi nói đây, cô không được tái hợp với anh ta."

Thấy anh gọi tên mình, Vu Tri Nhạc lại càng phát hiện người trước mắt này đúng là không màng lí lẽ. Cô liếc mắt nhìn tay mình bị hai tay Cảnh Thắng cầm thật chặt, giống còng trên tay vậy. Anh cũng không biết hành động của mình trẻ con đến mức nào, giống như đứa nhóc mẫu giáo vô lí đòi ăn kẹo vậy.

Vu Tri Nhạc hỏi ngược lại: "Tôi cùng anh ấy thế nào thì liên quan gì đến anh?"

Nói xong, Vu Tri Nhạc thấy Cảnh Thắng giật mình trong chốc lát, cả người anh dường như lạng lại.

Có điều, rất nhanh sau đó, Cảnh Thắng vẫn không buông tay, cố chấp phản bác: "Có liên quan."

Vu Tri Nhạc ha một tiếng, khói lạnh tan trong không khí: "Liên quan thế nào?"

Người đàn ông thanh cổ họng, có chút khản trương, nhưng lại như hạ quyết tâm nói: "Tôi thích cô."

Anh nói: "Không phải người nào cũng được tôi thích đâu."

Anh lại tiếp, câu sau chắc chắn hơn câu trước: "Không phải ai cũng có thể cùng tôi có quan hệ này đâu!"

"Chỉ có cô thôi, hiểu không?"

...

...

Qua màn bày tỏ kì quái này, người nghe lại không có chút phản ứng, còn mặt anh đã nóng như lửa đốt rồi đây.

Vu Tri Nhạc chăm chú nhìn anh mấy giây, chậm rãi mở miệng: "Xin lỗi, tôi không cần quan hệ này, anh có thể buông tay rồi." Lực trên cổ tay bất chợt nhẹ đi rất nhiều, giống như sợi dây bị kéo căng lâu ngày cũng trùng xuống.

Lúc này, đằng sau có người gọi tên anh: "Cảnh Thắng!"

Cảnh Thắng quay đầu lại, là Chu Hãn Minh, bên cạnh còn có Lâm Nhạc, cùng với... tình địch mới của anh, Nghiêm An. Sắc mặt người đàn ông đó khá nóng nảy, rõ ràng thấy được Vu Tri Nhạc đứng phía sau, liền nhanh chân bước về phía này.

"Cô đi mau!" Cảnh Thắng buông tay cô ra, quay đầu nói: "Chạy mau đi!" Tuyệt đối không thể để họ gặp nhau được. Anh không ngừng thúc giục, Vu Tri Nhạc quay đầu bước đi.

Cô vừa đi, Cảnh Thắng đã cản rằng xông lên phía trước, dùng toàn lực chắn trước mặt Nghiêm An, giống như muốn tiến hành trận chiến một mất một còn vậy.

Một người đàn ông lạ mặt quay lại ngăn cản, Nghiêm An không hiểu gì. Anh đi sang một hướng khác lại bị chặn lại, chỉ có thể nhìn người phụ nữ kia đi càng lúc càng xa. Nghiêm An cũng tức giận, bắt đầu đẩy Cảnh Thắng.

"Làm gì vậy?"

Thấy hai người họ bắt đầu nóng nảy, Chu Hãn Minh và Lâm Nhạc cùng lao vào tách hai người ra.

"Đừng có kéo tôi! Bỏ ra!"

Cảnh Thắng đấm đá vào không khí, nói to: "Hát ballad sao? Nói cho anh biết, Vu Tri Nhạc là người của tôi! Anh đừng nghĩ đến việc đụng đến cô ấy! Anh có tin ngày mai tôi có thể khiến quán bar này sập tiệm không? Trở Về đúng không? Tôi để anh không có nơi nào trở về luôn!"

"Còn nữa," anh kiêu ngạo: "Tôi con mẹ nó cao hơn anh nhiều!"

"Đây là ai?" Nghiêm An quay đầu, chỉ vào Cảnh Thắng mà hỏi Chu Hãn Minh.

Chu Hãn Minh đang đại ra: "...Một người bạn." Anh ta nói với Cảnh Thắng: "Cậu làm gì vậy? Đừng lộn xộn! Cậu nào loạn cái gì? Đây cũng là quán bar của tôi, mới khai trương mà, đừng làm vậy chứ."

Những người đi đường cũng dừng lại, hứng thú xem náo nhiệt.

"Được rồi, tiểu tổ tông của tôi, cô ấy đi rồi mà." Lâm Nhạc thấp giọng, trấn an tên nhóc kích động như điên này: "Người đã đi rồi, cậu còn không yên tâm sao? Cậu vừa nói, cô ấy liền đi luôn, rõ ràng là không thích người đàn ông này. Nể mặt Minh tử, đừng làm loạn nữa, trở về thôi."

Cảnh Thắng nghe vậy thì không giãy dụa nữa, tránh khỏi tay Lâm Nhạc, tự mình đứng vững. Anh kéo lại quần áo xốc xếch, lườm Nghiêm An một cái sắc lẹm, sau đó rời đi.

—

Đêm đó, Vu Tri Nhạc không trở về phòng Trần mà quay lại phòng trọ của mình.

Tắm xong, lau khô tóc, cô bước đến bên chiếc ghi-ta anh tặng. Cô lấy nó xuống, đã lâu rồi không đánh, cũng không bảo dưỡng, không biết bây giờ đánh lên sẽ thế nào. Quan sát một hồi, Vu Tri Nhạc để đàn lại chỗ cũ, mở hộp đàn ghi-ta bên cạnh. Cô lấy túi vải nhỏ bên trong ra, rút ra một tờ giấy.

Là một tờ giấy note màu vàng, trên đó chỉ có duy nhất một câu. Vu Tri Nhạc cầm nó trở lại giường, cứ nhìn mãi. Chỉ một mẩu giấy nhỏ như vậy, trên đó cũng chỉ có vài chữ, lúc trước nét chữ rất cứng rắn, nhưng dường như nó đã bị thời gian làm phai nhạt.

Sáu năm trước, khi cô đọc được những dòng này, Nghiêm An đã lên chuyến tàu tới một nơi cách xa cô ngàn dặm. Cô biết anh có mong ước đi xa để thực hiện giấc mơ của mình, cô cũng từng xin anh hãy mang cô theo. Cô đã sớm không muốn ở lại nơi này rồi.

Sau đó cô cũng hiểu chuyện, không níu kéo anh nữa. Nhưng đời người thật trớ trêu, phúc đến thì ít, họa đến thì nhiều. Lúc đó, cô phải đối mặt với việc bà nội đang hấp hối, người yêu không tiếng động mà biến mất. Sau khi Nghiêm An đi, bà nội cũng qua đời.

Bà nội luôn yêu mến cô, dường như đoán được cô có kế hoạch chạy trốn nên giao nhà cho cô, từ đó đã chặt đứt mọi vọng tưởng của cô. Mà cô cũng không nghe được tin tức gì từ người đàn ông đó, thầy giáo của cô, người cô yêu.

Cô cũng không muốn đi tìm anh, dù anh còn sống hay đã chết, cô cũng lười nhớ đến. Cho đến năm ngoái, Trương Tư Điềm cho cô xem một đoạn băng rồi hỏi đây có phải Nghiêm An không?

Cô liếc mắt, đúng là anh.

"Thật xin lỗi. Anh không thể đưa em theo, cũng không chăm sóc cho em được."

Vu Tri Nhạc nghĩ thà rằng anh không quay lại. Cô vò nát lá thư, ném thẳng vào thùng rác. Cô trở về giường, đột nhiên cảm thấy bản thân mình đã tình nguyện buông tay. Chiếc giường này bình thường rất cứng rắn bây giờ lại mềm mại không lí do.

Lúc này, điện thoại di động của cô lại rung lên. Vu Tri Nhạc cầm lên, màn hình hiện lên số lạ. Điện thoại kêu một lúc, cô bấm không nhận. Không lâu sau, điện thoại lại rung lên.

Vu Tri Nhạc nằm trên giường nghe máy: "A lô? Ai vậy?"

Bên kia im lặng mấy giây rồi vang lên giọng một người: "Tôi đây."

Không thể đoán được là ai, Vu Tri Nhạc hỏi lại: "Anh là ai?"

"Tôi tôi, là tôi." Người này không nói tên, chỉ nhắc lại lời này, nhưng giọng điệu đã lớn hơn một chút.

Vu Tri Nhạc nghe ra, là Cảnh Thắng. Giọng anh rất nhẹ nhàng, dễ chịu như làn nước mát rót vào lòng người. Cô nghi ngờ anh có tới hàng trăm số điện thoại.

Nhưng không rõ vì sao, Vu Tri Nhạc lại thở phào nhẹ nhõm, nên cũng không bài xích việc anh đột nhiên gọi tới: "Có chuyện gì?"

Bên kia đáp: "Không biết, muốn gọi điện cho cô thôi."

Vu Tri Nhạc không nói gì nữa.

Một lúc lâu sau, Cảnh Thắng lại hỏi: "Này, cô cúp máy rồi à?"

"Không phải ngủ rồi đấy chứ?" Anh lại nói ra một suy đoán khác của mình.

Vu Tri Nhạc đáp một tiếng: "Không."

Cảnh Thắng khẽ ừ một tiếng, chính thức nói: "Muốn nói chuyện với cô."

"Không có hứng thú." Vu Tri Nhạc lập tức đáp lại.

Cảnh Thắng: "..."

Đầu kia bắt đầu nóng lòng: "Chuyện liên quan đến cô, cô nhất định phải nghe!"

Thần thần bí bí cái gì, Vu Tri Nhạc trả lời: "Nói đi."

Người trong điện thoại ho khan một tiếng: "Cô không nên quay lại với người hát ballad đó."

Vu Tri Nhạc: "... " Lại là chuyện này?

Cô không đáp lại ngay, đầu bên kia lại gấp gáp: "Đừng cúp máy! Cô cúp máy nghĩa là ngầm đồng ý với tôi sẽ không quay lại với anh ta!"

Vu Tri Nhạc: "... "

Vu Tri Nhạc híp mắt, đèn trên đầu khiến mắt cô hơi khô. Cô đáp lại người kia: "Tôi không quay lại với anh ấy, nhưng cũng không định qua lại với anh."

Cô đang nghĩ, có lẽ phải nói nhiều lời thẳng thừng thế này để anh thấy khó mà lùi, đừng đâm đầu vào như vậy nữa.

Không ngờ, đối phương lại chẳng may may bị ảnh hưởng, chỉ đáp: "Ừ", không sao. Hẹn gặp lại. Ngủ ngon." Nói ra một tràng xong, anh cúp điện thoại luôn.

Vu Tri Nhạc buông điện thoại xuống, cô mơ hồ cảm thấy hình như lúc nãy giọng nói của Cảnh Thắng lộ ra chút ý cười.

Hết chương 14.

Lời của tác giả: Gần đây trước khi đi ngủ, tôi phải hồi tưởng lại cảnh giữa em gái Cảnh và Vu đại ca mới có thể ngủ được.

Lời của biên tập: Làm một lèo 3 chương không dứt ra được =))
Muốn làm thêm C15 quá, C15 em gái Cảnh dễ thương lắm =w=

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 15: Đừng nghĩ nhiều, tôi vẫn là của cô

LY THỨ 15

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Cúp điện thoại xong, Cảnh Thắng đặt điện thoại di động cạnh gối. Anh nằm quay sang một bên, nhìn chăm chăm điện thoại một lúc. Một phút, hai phút, ba phút. Sau đó anh lật người lại, kéo chăn đắp qua đỉnh đầu.

Anh mỉm cười trong im lặng, chỉ có cơ thể không ngừng run rẩy. Cứ như vậy một hồi, Cảnh Thắng bỏ chăn ra, hít sâu một hơi rồi nhảy xuống giường, đi dép trong nhà vào nhà bếp.

Anh mở tủ lạnh ra, lấy một chai nước lạnh ra ghế sofa uống từng ngụm một. Uống đủ rồi mới để lại chai nước lên bàn trà, đột nhiên hô lên một tiếng: "Thật dễ chịu!"

Khi bình tĩnh lại, anh ngả ra ghế sofa, với lấy điện thoại di động mở nhóm chat trên WeChat có tên "Trụ cột kinh tế của thành phố Ninh" ra.

Anh bắt đầu nhập tin nhắn:

"Ông đây yêu rồi."

Tin nhắn được gửi đến từ "Một Trong Những Người Đẹp Trai Nhất Vùng".

Nhóm chat vẫn yên tĩnh. Cảnh Thắng gửi thêm một icon ngầu (😎)

Nhóm chat vẫn yên tĩnh như cũ.

Lâm Nhạc không chịu nổi nữa, chỉ đáp lại "...". Chỉ cần nhìn vào mấy dòng "..." là đã thấy có bao nhiêu khinh bỉ.

Cảnh Thắng vẫn tiếp tục điên cuồng gửi tin nhắn: "Các cậu đã bao giờ thích người phụ nữ nào như vậy chưa? Bây giờ tôi thật con mẹ nó cao hứng, không ngủ nổi."

Lâm Nhạc: "...", lau mồ hôi.

Chu Hãn Minh tò mò: "Ai vậy? Người tối nay?"

Cảnh Thắng: "Đúng vậy."

Chu Hãn Minh: "Ở đâu ra vậy? Người mẫu sao? Dáng người cao quá."

Cảnh Thắng: "Không nói cho cậu."

Cảnh Thắng: "Người của tôi."

Lâm Nhạc: "Tôi thật muốn out khỏi nhóm."

Chu Hãn Minh: "Người phụ nữ đó có gì mà lợi hại như vậy?"

Chu Hãn Minh: "Lão Nghiêm cũng chạy đuổi theo, cả cậu cũng nhớ nhung nữa, trước kia không thấy cậu theo đuổi mấy cô em như thế."

Cảnh Thắng: "Mấy cô gái kia có thể giống sao?"

Lâm Nhạc: "Sao lại không giống?"

Cảnh Thắng: "Giống ở đâu? Thấy mấy cô đó là tôi mất hứng."

Lâm Nhạc: "... Cậu mất hứng thì còn đi ngắm mấy cô ấy làm gì?"

Cảnh Thắng: "Trước kia mù mắt."

Lâm Nhạc: "Có người điên rồi, tự mắng chính mình kìa."

Cảnh Thắng không để ý tới lời giễu cợt của Lâm Nhạc, tiếp tục nhắn tin, giọng nói còn vui vẻ đến không kiềm được: "Nhưng đúng là vậy mà, tôi vừa thấy cô ấy liền vui vẻ. Cô ấy nói với tôi hai câu thôi tôi cũng vui chết luôn. Nghĩ đến cô ấy là cười, bây giờ tôi đang như thế đấy. Bây giờ đang cùng các cậu nói chuyện cũng đang cười, dù không biết cười cái gì."

Ba giây sau, "SCC Lâm Nhạc" sửa tên nhóm thành "Đừng để ý tới Cảnh ngu ngốc, ngu ngốc sẽ lây."

Cảnh Thắng: "..."

Cảnh Thắng: "Cút."

Quên đi, tự anh thưởng thức hương vị ngọt ngào này là được rồi. Nhóm người sống bằng nửa thân dưới không biết thật lòng là gì sẽ không hiểu được cảm giác này đâu.

Sáng sớm thứ Hai, Vu Tri Nhạc quay lại tiệm bánh. Hôm nay phải làm nốt mẻ bánh quy hình gà con đưa đến trường mẫu giáo, đây là món quà năm mới cho các bạn nhỏ. Trương Tư Điềm trộn bột bánh xong, bỏ phới đánh bột vào bồn rửa. Lúc này Vu Tri Nhạc xắn tay áo vào làm cùng cô.

Trương Tư Điềm vừa đảo đường xay, quan tâm hỏi chuyện tới qua: "Tri Nhạc, hôm qua cậu... có đến đó không?"

Vu Tri Nhạc không ngẩng đầu: "Cậu đi à?"

Trương Tư Điềm cười cười, khua tay khiến đường vãi ra bên ngoài một chút: "Không, tớ muốn hai người có không gian riêng."

Vu Tri Nhạc khẽ vuốt cằm: "Tớ có đi."

"Gặp anh ấy chứ?" Trương Tư Điềm truy hỏi.

Vu Tri Nhạc đáp: "Ừ."

Trương Tư Điềm không khỏi dừng động tác tay, tập trung hỏi chuyện bạn: "Sau đó thì sao?"

Vu Tri Nhạc vẫn liên tay: "Không có sau đó."

Trương Tư Điềm: "Thật sao?"

Vu Tri Nhạc: "Ừ." Lời đáp lại có vẻ uể oải, hờ hợt. Trong lòng Vu Tri Nhạc hơi bài xích khi nói về chuyện này.

Dùng màng bọc thực phẩm bọc bột đã trộn lại sau đó để vào tủ lạnh, Vu Tri Nhạc quay lại thì thấy điện thoại trên bàn sáng lên. Cô

dùng khăn lông lau sạch tay, cầm điện thoại di động lên xem. Thì ra có tin nhắn mới.

Mở ra.

Tin nhắn đến từ một số lạ.

"Cô Vu, ăn sáng cùng tôi nhé?" (Cảnh Thắng)

Gọi tên trọng như thế đã kì lạ rồi, cuối tin nhắn còn chú thích thêm tên mình nữa, sợ người khác không nhận ra anh là ai sao?

Lại nữa rồi...

Có phải anh không nghe hiểu những gì có liên quan đến "cực tuyệt" không. Vu Tri Nhạc mím môi, liếc mắt nhìn đồng hồ, 9 giờ 32 sáng, "sớm" ghê nhỉ?

Lúc này cô mở mục tin nhắn ra, nhấn lại hai chữ: "Không ăn."

Nghĩ tin nhắn sẽ không tới nữa nên cô ném điện thoại về chỗ cũ, đối phương lại nhanh chóng nhấn lại.

Tin nhắn MMS.

Là một bức ảnh, thêm một dòng chữ.

Vu Tri Nhạc cau mày, mở ảnh ra. Trong ảnh là một bàn ăn phong phú hơn cả bên ngoài. Có salad rau củ đầy màu sắc, bánh sừng bò, trứng ốp và sữa yến mạch. Ngoài ra còn có thêm mấy đĩa dưa chuột bao tử ăn kèm nữa. Cảnh Thắng đang cầm đĩa ngồi sau một bàn ăn sáng phong phú này hướng đến ống kính mỉm cười hồn nhiên.

Dòng chữ dưới bức ảnh kia là lời nói trêu chọc: "VẬY cô chỉ có thể nhìn tôi ăn."

Vu Tri Nhạc xóa luôn cả hai tin nhắn, bỏ điện thoại vào túi áo. Nếu anh còn nhắn tới nữa, cô sẽ cho số của anh vào danh sách đen. Dù anh thực sự có hàng trăm số di động.

Thấy Trương Tư Điền đảo đường xay xong rồi, Vu Tri Nhạc cúi người tìm màu thực phẩm: "Muốn dùng màu gì?"

Trương Tư Điền nghĩ mấy giây rồi đáp: "Vàng này, màu đỏ nữa để làm mỏ gà, màu đen làm mắt. Ba màu đó là được rồi."

Vu Tri Nhạc chọn màu cẩn thận, nhặt từng lọ lên một. Lúc này, điện thoại trong túi lại lớn mật rung rung. Vu Tri Nhạc cắn răng, bỏ lọ màu thực phẩm xuống, một lần nữa thò tay vào túi lấy điện thoại ra.

Quả nhiên là tin nhắn của Cảnh Thắng.

"Ảnh này là một người phụ nữ chụp giúp tôi."

Điện thoại di động trong tay cô vẫn rung không ngừng, tin nhắn liên tục hiện lên:

"Đừng nghĩ nhiều."

"Là cô giúp việc nhà tôi."

"Tôi vẫn là của cô."

...

Không biết phải nói gì nữa.

Vu Tri Nhạc ha một tiếng, tắt màn hình di động rồi lại ném lên bàn.

"Cậu cười gì vậy?" Đột nhiên Trương Tư Điềm cất tiếng hỏi.

Vu Tri Nhạc nhanh chóng ngược lên, nhìn cô ấy với ánh mắt nghi hoặc.

Cười sao?

Cô vừa cười à?

Có lẽ cũng chú ý tới ánh mắt nghi ngờ của Vu Tri Nhạc, Trương Tư Điềm khẳng định: "Đúng mà, lúc nãy cậu vừa cười xong, lúc xem điện thoại ấy."

Cô tiếp tục suy đoán: "Có gì buồn cười lắm à?"

Vu Tri Nhạc sửng sốt nghĩ lại, có lẽ mấy phút trước cô không tự chủ mà cong khóe miệng.

...Chỉ bởi vì mấy tin nhắn khó hiểu kia.

Vu Tri Nhạc thu hồi biểu cảm, lại nhìn thẳng vào Trương Tư Điềm lần nữa, có điều lúc này đã trở về biểu cảm lãnh đạm: "Không có gì."

—

Đầu giờ chiều sau khi ăn uống đơn giản ở tiệm bánh xong, Vu Tri Nhạc gói kĩ bánh quy Trương Tư Điềm làm lại, chuẩn bị đi giao hàng. Trương Tư Điềm đi bên cạnh dặn dò: "Tớ gửi địa chỉ của nhà trẻ trên WeChat rồi."

"Ừ." Người phụ nữ thuận tay cầm mũ bảo hiểm ra ngoài.

"Cậu đi chậm chút, chú ý an toàn đấy." Mỗi lần tiễn cô ra ngoài, cô ấy lại dặn dò vài câu như vậy. Nhiều năm như thế, lời nói cũng không thay đổi, nhưng vẫn ấm áp, thân thiết như thường lệ.

"Tớ biết rồi." Vu Tri Nhạc kéo cửa ra, chuông trên cửa vừa rung lên, cả người cô đã chìm trong ánh nắng.

"Đừng đi vào làn của ô tô đấy!" Trương Tư Điềm ở bên trong nói vọng ra.

Vu Tri Nhạc khẽ mỉm cười, hơi quay đầu lại, muốn vẫy tay với cô ấy ý bảo đã nghe thấy rồi, nhưng tay cô bỗng khựng lại giữa không trung.

Đồng thời vẻ mặt cũng đông cứng lại.

Bởi cô vô tình nhìn thấy một người.

Người đàn ông đứng dưới một cái cây đã rụng hết lá, ánh mặt trời chiếu lên người anh. Anh lẳng lặng đánh giá Vu Tri Nhạc, con mắt sâu kín.

Nghiêm An.

Vu Tri Nhạc hạ cánh tay xuống, coi như không nhìn thấy rồi quay lại chỗ mô tô, quen thuộc lên xe.

Người đàn ông đi nhanh tới, đứng trước mặt cô, mi tâm hơi nhăn lại, không che giấu dáng vẻ nóng lòng của mình: "Tri Nhạc, chúng ta nói chuyện một chút đi."

Vu Tri Nhạc cắm chìa khóa vào, tay để lên đề xe, vặn ga, xe mô tô phát ra tiếng khởi động, cô nắm chặt tay cầm xe: "Bây giờ em

không rảnh, anh tránh ra đi."

Lúc nói ra lời này, cô cũng kiên định nhìn thẳng vào anh, không chột dạ cũng không sợ hãi.

Trương Tư Điềm ở trong nhà nhìn thấy thì vội chạy ra, nhìn Nghiêm An rồi lại nhìn Vu Tri Nhạc: "Hay để tớ giao bánh cho, dù sao hôm nay cũng không có đơn khác."

"Không cần." Vu Tri Nhạc tỏ thái độ từ chối, lời này giống một bàn tay vô hình gạt đi những ý niệm dư thừa còn sót lại.

"Anh lái xe đến đây." Tiếng động cơ mô tô vẫn còn đó nhưng Nghiêm An vẫn không nhúc nhích: "Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

"Không cần." Vu Tri Nhạc mím môi: "Anh về đi, đừng làm ảnh hưởng đến việc của em."

"Vu Tri Nhạc." Anh gọi cả tên cô.

"Nghiêm An." Cô cũng gọi lại giống như vậy.

Chẳng qua, một người thì rất sốt ruột còn một người đã hơi tức giận. Lúc này, điện thoại trong túi áo cô rung lên không ngừng, Vu Tri Nhạc rút ra xem.

Vu Tri An.

Em trai cô.

Do dự một chút, Vu Tri Nhạc bắt máy, cậu thiếu niên bên kia gọi cô: "Chị..."

Giọng điệu này chính là vừa phạm sai lầm lớn xong.

"Sao?" Cô hỏi.

"Chị, em xin lỗi." Giọng Vu Tri An vẫn rất hối lỗi.

"Nói thẳng đi, đừng giả vờ." Vu Tri Nhạc lạnh lùng đáp.

"Chị đến đường Phúc Khang đi." Vu Tri An nói.

"Em đi minivan của Tề Khải," Cậu áp ứng: "Không cẩn thận va vào xe người ta, chủ xe muốn làm rõ chuyện này."

"Chị, chị mau tới đi." Cậu thiếu niên khẩn cầu, nghe giọng như muốn khóc.

Vu Tri Nhạc không biết phải nói gì, liền cúp điện thoại.

Thật kì lạ. Dù đứng dưới ánh mặt trời, lòng Vu Tri Nhạc chợt trở nên lạnh lẽo. Cô nhìn về phía Nghiêm An, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi đến cực hạn.

Hay lắm, anh đi cũng không báo một tiếng rồi lại bắt chợt trở lại, trừ việc dù đi hay trở về cũng mang cho mình lí do chính đáng. Cô vẫn không nhịn được mà khen anh một câu thật giỏi.

"Tri Nhạc." Nghiêm An gọi tên cô. Anh lo lắng, không ngừng nhìn cô chăm chú. Bởi sau khi nhận cuộc điện thoại vừa rồi, ánh mắt cô có chút kì lạ. Sở dĩ nói kì lạ bởi ánh mắt cô không hề có chút cảm động hay bi thương nào, mà là ánh mắt mang ý thù địch.

Ánh mắt này khiến anh nhớ đến thời điểm vài năm trước, đến bây giờ anh vẫn thấy rất có lỗi với cô nhóc này. Cho tới giờ, bất kể là khuôn mặt hay thần sắc, cô cũng đã trưởng thành lên rất nhiều.

"Tránh ra." Giọng cô bình tĩnh nhưng mang tính uy hiếp.

Trương Tư Điềm lại quan tâm đến cuộc gọi kia: "Ai gọi vậy?"

Vu Tri Nhạc không trả lời, chỉ đem mấy hộp bánh quy đưa cho cô ấy: "Tớ có chút việc, cậu đi đưa bánh đi."

"Được, cậu đi việc của cậu đi." Trương Tư Điềm cầm lấy mấy hộp bánh.

Vu Tri Nhạc vận tay ga, động cơ mô tô gào thét những tiếng đinh tay nhức óc, sau đó phóng đi như một con sói.

Nghiêm An vẫn đứng sững ở đó như cũ. Trương Tư Điềm thấy khó xử, không biết khuyên người đàn ông này thế nào, nội tâm lại nghiêng về bạn mình hơn.

Cô đi tới khuyên người đàn ông: "Anh Nghiêm, anh để cậu ấy đi đi, cậu ấy có việc gấp mà. Sau này còn dài, còn có thể nói chuyện sau, phải không?"

Cô cảm thấy suốt hai mươi mấy năm qua, cô là người hiểu rõ nhất những thay đổi của Vu Tri Nhạc.

Nghiêm An khẽ thở dài, xoay người nhường đường rồi nói: "Anh đưa em đi."

Đáp lại lời anh chỉ có tiếng gió gào thét.

Đi thẳng một đường, Vu Tri Nhạc đã tới đường Phúc Khang. Nếu muốn đi về trấn nhà cô, nhất định phải đi qua đường này. Đường này nhiều sỏi đá khó đi, hai bên đường là rừng thông và đồng ruộng.

Cô gọi điện lại cho Vu Tri An, rất nhanh đã đến được nơi đó.

Vu Tri Nhạc dừng xe bên vệ đường, Vu Tri An chạy tới trước mặt cô, biểu hiện vô cùng áy náy và ân hận. Phía sau cậu còn có Tề Khải.

Hai cậu thanh niên dong dỏng, chiều cao tương đương như nhau, một người chạy tới trước mặt Vu Tri Nhạc, không khỏi thờ dốc.

"Sao rồi?" Vu Tri Nhạc hỏi.

"Em chết mất." Tề Khải xoa xoa mũi: "Sau đây bố em chắc chắn sẽ đánh em."

"Ai trong hai đứa lái xe?" Vu Tri Nhạc ổn định tâm trạng, cô nhớ Tề Khải có bằng lái xe.

Tề Khải đáp: "Vu Tri An lái."

Vu Tri Nhạc: "..."

Nghe vậy, Vu Tri Nhạc túm lấy cổ áo Vu Tri An, trừng cậu: "Em không có bằng còn dám lái xe!"

Vu Tri An biết mình có lỗi, liên tục cầu xin: "Chị, em xin lỗi, em nghĩ đi đường lớn sẽ không sao. Trên đường lại không có nhiều xe, tết năm ngoái em cũng lái rồi, lúc đó không xảy ra việc gì cả."

Cả người cậu ỉu xiu, ngay cả giải thích cũng yếu ớt.

Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Vu Tri Nhạc hít một hơi, buông lỏng tay: "Xe bị đâm kia đâu?"

"Ở chỗ đó." Tề Khải chỉ tay về hướng kia: "Xe em cũng ở đó."

Cậu rất sợ Vu Tri Nhạc giận cá chém thớt lên đầu mình, dù sao cậu cũng đi cùng Tri An. Dù sao chị của Tri An rất hung dữ, còn có võ nữa.

Cách đó không xa có một chiếc xe sang trọng. Có thể thấy xe của Tề Khải đâm ngang chiếc xe kia. Vu Tri Nhạc nhanh chóng quan sát, xác định rõ trách nhiệm thuộc về bọn họ.

"Chị, bọn họ đang gọi điện." Vu Tri An run run: "Họ nói nhất định phải báo cảnh sát, làm sao đây?"

"Không gọi cảnh sát thì thế nào?" Vu Tri Nhạc nhận ra hăng xe kia, logo chữ B kèm với hình đôi cánh màu bạc.

Không có bằng lái xe, không có bảo hiểm xe. Xe nhập khẩu Châu Âu, bao nhiêu tiền mới đền được đây?

Vu Tri Nhạc nghĩ cũng không dám nghĩ đến vấn đề này, nhưng vẫn phải đối mặt thôi. Cô cho tay vào túi áo, hát hàm về phía bên kia: "Đi thôi."

Phải chịu phạt và bồi thường. Chỉ có thể như vậy thôi.

Hai thiếu niên giống như có người để dựa vào, tựa như chết đuối gặp phao cứu sinh, cả hai đều đuối theo cô.

Bên cạnh chiếc xe sang trọng kia, người đàn ông mặc âu phục đang đứng đưa lưng về phía bọn họ để gọi điện thoại liên xoay người lại.

Vu Tri Nhạc hơi nheo mắt, cô cảm thấy người này hơi quen quen.

Cùng vào lúc này, cửa sổ phía sau của chiếc Bentley kia dần dần hạ xuống, lộ ra khuôn mặt trắng noãn của người đàn ông.

Bước chân Vu Tri Nhạc chậm lại một chút.

Không biết do cô nhận ra người này, hay do anh đột nhiên nở nụ cười sáng lạn với cô. Dưới ánh mặt trời, nụ cười này có phần chói mắt.

Hết chương 15.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 16: Để chị cậu làm việc trả nợ đi

LY THỨ 16

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

"Chiều tốt lành."

Người đàn ông ngồi trong xe không những nở nụ cười mà còn lên tiếng chào hỏi. Giọng nói nhanh nhẹn như súng lên nòng vậy. Tề Khải cùng Tri An có chút nghi hoặc, hai người liếc nhau.

Không biết vị thiếu gia giàu có này bị đụng xe đang thấy tức giận hay khẩu Phật tâm xà nữa. Vu Tri Nhạc liếc nhìn anh, đi vòng sang đầu xe bên kia, nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục khác. Người đàn ông ngồi sau lập tức dịch sang cùng bên, như vậy có thể nhìn thấy cô qua cửa sổ.

"Chào anh." Cô chào trợ lý Tống.

Trợ lý Tống xoay người lại, sau đó đã nhận ra vì sao ông chủ của mình lại vui vẻ ra mặt như vậy. Vẻ mặt đang lo âu của anh ta bỗng hơi giật mình, lễ phép chào lại: "Chào cô Vu."

Lúc nói lời này còn không tự chủ mà hơi cúi gười xuống. Thấy người đàn ông mặc âu phục có thái độ cung kính như vậy, hai thiếu niên cùng trở mắt nhìn nhau, không rõ sự tình thế nào.

"Này, sao cô không nói chuyện với tôi?" Người đàn ông trong xe mở cửa sổ, trong lòng bất bình.

Vu Tri Nhạc quét mắt nhìn qua nhưng vẫn không nói gì, chỉ quay đầu gọi Vu Tri An lại. Thiếu niên nhanh chóng chạy đến, đầu cúi gằm, bày ra tư thế nhận sai.

"Vừa rồi là nó lái xe sao?" Vu Tri Nhạc hỏi trợ lý Tống.

Trợ lý Tống gật đầu: "Phải."

"Xin lỗi đi." Vu Tri Nhạc nghiêm nghị.

"Lúc này... đã xin lỗi rồi..." Vu Tri An giải thích.

Coi như không nghe thấy, Vu Tri Nhạc đưa tay ra ấn gáy em trai xuống, khiến người cậu cúi xuống thấp hơn: "Nói xin lỗi cho tử tế vào."

Lòng bàn tay cô rất lạnh, chạm vào khiến cả người Tri An cũng run lên.

Trên đỉnh đầu như có sức nặng ngàn cân, Vu Tri An cúi đầu xuống thật thấp, ngập ngừng: "Tiên sinh, thật xin lỗi. Xin lỗi anh..."

"Cô Vu..." Trợ lý Tống không hiểu lắm: "Đây là?"

Vu Tri Nhạc mím môi: "Nó là em trai tôi."

Trợ lý Tổng kinh ngạc mắt chữ a miệng chữ o. Cô vừa nói ra lời này, người không ngồi yên trong xe đã đẩy cửa bước ra. Vung tay đuổi trợ lý đi, anh đứng vào đúng vị trí của anh ta lúc này, đứng trước mặt Vu Tri An đang cúi đầu, không dám ngẩng lên.

"Đây là em cô?" Giọng anh có phần mong đợi.

"Ừ." Vu Tri Nhạc đáp.

Cảnh Thắng: "Em ruột?"

Vu Tri Nhạc: "Ừ."

Cảnh Thắng chớp mắt vài cái, đúng là ngoài dự đoán.

"Nhóc con." Cảnh Thắng nói với Vu Tri An: "Ngẩng mặt lên tôi xem nào."

Ờ? Vu Tri An không hiểu mục đích của anh lắm.

"Mau, ngẩng mặt lên cho tôi nhìn xem." Cảnh Thắng hơi cau mày. Vu Tri An nghe lời ngẩng mặt lên, đối diện với anh.

Cảnh Thắng nghiêm túc nhìn cậu một lúc, lại nhìn sang Vu Tri Nhạc. Cứ lặp đi lặp lại vài lần để so sánh. Trong quá trình này, mi tâm anh đã dần giãn ra. Cuối cùng, anh nhếch miệng cười thật xấu xa.

Sau đó anh lại cười tươi hơn nữa, giọng điệu hứng thú hỏi Vu Tri An: "Cậu là em cô ấy?"

Vu Tri An không dám nhìn thẳng vào vị thiếu gia này, chỉ hòa nhã thừa nhận: "Đúng vậy."

Cảnh Thắng lại hướng về phía Vu Tri Nhạc: "Cô là chị cậu ấy?"

Dù không rõ anh hỏi đi hỏi lại việc xác định quan hệ này làm gì, nhưng Vu Tri Nhạc vẫn nhàn nhạt "ừ" một tiếng.

Ha.

Cảnh Thắng thấy thật tức cười, anh cười lộ cả hàm răng trắng tinh, dường như cảm thấy có điều gì thú vị lắm.

Ha ha.

Anh lại cười vui vẻ thêm lần nữa, lần này cười to ra tiếng.

Vu Tri Nhạc: "..."

Vu Tri An: "..."

Trợ lý Tổng: "..."

Tề Khải: "..."

Tất cả mọi người cùng im lặng bởi anh cứ cười mãi không ngừng.

Cảm nhận được ánh nhìn của tất cả mọi người đều hướng về phía mình, có chút lúng túng, Cảnh Thắng đưa tay lên che miệng, kho khan một tiếng: "Không sao, không phải tôi muốn cười đâu."

Rõ ràng là trong lời nói vẫn mang ý cười.

"Chỉ là..."

"Cảm thấy rất kì diệu." Anh cố ép mình không cười nữa, nhưng khóe mắt vẫn cong cong lên.

Thật kì diệu.

Trợ lý Tổng trong lòng phụ họa theo, ông chủ của tôi, có phải anh nên thu liễm biểu cảm của mình một chút không? Anh bây giờ không giống chủ xe vừa bị đâm trúng chút nào.

Mà giống một học sinh tan học về, vô tình bị nữ sinh mình thích đi xe đạp đâm vào mà vẫn cười ngây ngốc.

Nhưng Bentley này có giá mấy triệu đô đó.

Này...

"Ôi chao, bị đâm vào xe tôi rồi." Cảnh Thắng sờ sờ một chút, cố ý tỏ ra khó xử: "Làm sao bây giờ?"

Vu Tri An vẫn cúi đầu không tỏ thái độ gì, nhưng cậu loáng thoáng cảm nhận được người đàn ông trước mặt có gì đó với chị mình.

"Phải bồi thường bao nhiêu, chúng tôi sẽ bồi thường bấy nhiêu." Vu Tri Nhạc nói.

Cảnh Thắng nhìn cô: "Cô bồi thường sao?" Anh hừ nhẹ, không che giấu khinh khỉnh: "Liệu có bồi thường được không, em cô có bảo hiểm xe chứ?"

Vu Tri Nhạc: "Không phải xe của nó." Dừng một chút lại thêm: "Nó không có bằng lái."

"Không có bằng lái?" Cảnh Thắng kinh ngạc.

"Chị..." Vu Tri An nhất thời gấp gáp.

Vu Tri Nhạc lườm cậu một cái: "Sao?"

Vu Tri An im lặng, xấu hổ không thôi.

Cảnh Thắng nhìn Tri An: "Không có bằng còn dám lái xe, gan còn to hơn tôi nữa."

"Cậu nhóc, tôi rất thích cậu." Anh cảm khái, không tiếc lời khen ngợi.

Vu Tri Nhạc không tiếp lời. Dưới ánh mặt trời, mấy con người, hai chiếc xe, tất cả cũng yên lặng. Cảnh Thắng đi ra phía sau, gọi trợ lý Tống ra. Trợ lý Tống đi tới, hỏi anh có chuyện gì không.

Cảnh Thắng nói vọng về phía Vu Tri Nhạc, ánh mắt liếc qua đó nhưng lại phân phó trợ lý Tống: "Gọi về bảo họ cử người đến mang xe về."

"Dạ?"

"Không cần họ bồi thường tiền." Cảnh Thắng kéo khóe môi, cười híp mắt: "Ai bảo vận khí họ tốt, đâm phải tôi chứ?"

Nghe vậy, Vu Tri An kinh ngạc ngẩng đầu lên, đang nghĩ không biết mình gặp phải vận chó má gì? Chưa kể, vị thiếu gia này vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chị mình, cười đầy xấu xa.

Cậu có dự cảm xấu.

Quả nhiên, một giây tiếp theo, thiếu gia đó nói ra một điều kiện khác: "Để chị cậu làm việc cho tôi trả nợ đi."

Anh hát hàm, lông mày nhướn lên, không có chút chột dạ hay thẹn thùng nào.

Làm việc?

Có thể làm gì đây?

Vu Tri An hơi lơ mờ, sau đó máu huyết dâng trào, không tiếp nhận được việc người kia đổ hết trách nhiệm cho chị mình hứng chịu. Cậu biết mặt mũi chị mình xinh đẹp, rất có khả năng được loại người này coi trọng. Nhưng cậu không muốn như vậy, rõ ràng người phạm sai lầm là cậu mà.

Mặt Vu Tri An nóng lên, kêu toáng lên: "Anh đừng bắt chị tôi làm loại chuyện đó! Chị tôi không phải loại người như thế! Việc hôm nay đều là trách nhiệm của tôi, anh gọi cảnh sát đến bắt tôi đi. Tôi ăn cơm tù cũng được, dù sao cũng không thể để chị tôi làm cái việc đó! Chị tôi còn phải kết hôn lập gia đình!"

Dứt lời, đầu cậu bị Vu Tri Nhạc đánh một cái: "Ngậm miệng lại ngay."

Vu Tri An hít hít mũi, lập tức im lặng.

"Anh nói xem, làm gì?" Vu Tri Nhạc thoải mái cùng anh thương lượng.

Cô biết tình trạng kinh tế của gia đình mình không thể gánh thêm khoản bồi thường ô tô khổng lồ này được. Không tới hai ngày nữa, em trai cô phải về trường thi cuối kì, cô cũng không muốn chuyện này khiến cậu trẻ nãi thi cử, ảnh hưởng đến việc học. Hơn nữa vào thời gian này, cô cũng đã nắm được một chút về Cảnh Thắng, anh chỉ miệng cộp gan thỏ mà thôi, chắc chắn sẽ không tùy tiện yêu cầu

cô làm gì quá phận. Cô cũng biết bây giờ anh đang thấy hứng thú với mình, nhờ phần cảm tình này, gia đình cô có thể thông thả đôi chút.

Cô có cân nhắc của mình, trước mắt chỉ có cách này là xử lý ổn thỏa mọi chuyện.

"Vu Tri Nhạc, chị định làm gì?" Em trai gấp đến độ kêu toáng lên: "Chị đừng không biết tự trọng."

"Chị không biết tự trọng?" Vu Tri Nhạc cười khẩy: "Lên đại học mỗi tháng tiêu 3000 đồng còn không đủ là ai? Không có việc gì cũng kêu nghèo khổ, cầm tiền mẹ làm khổ cực đi nịnh nọt một cô gái khác. Nếu nói đến không biết tự trọng, chị còn kém em đấy, Vu Tri An."

"Em đã bảo không cần, không cần chị giúp em!" Mắt em trai cô đỏ ngầu, vừa ân hận vừa giận dữ.

"Nếu em có bản lĩnh thật thì đừng về nhà xin tiền nữa." Vu Tri Nhạc nói lại, cô cũng tức giận rồi: "Nếu không có bản lĩnh thì im miệng cho chị, đừng gây họa nữa!"

Lông mày Cảnh Thắng nhướn lên, đang êm đẹp mà sao lại ầm ỹ rồi.

"Sao vậy?" Cảnh Thắng ngắt lời bọn họ, quay ra đã thấy cậu thiếu niên rơi nước mắt: "Sao lại khóc? Tôi đã bắt chị cậu làm gì đâu?"

"Bắt cô ấy lên giường với tôi?"

"Tôi nói làm việc cho tôi, chính là làm việc thực sự."

"Tuổi tác mới bao lớn mà nghĩ đến việc không trong sáng như thế?"

"Tôi đây chính là người có tiền nhưng cao nhã, hiểu không? Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cậu kìa."

Vu Tri Nhạc tâm phiền ý loạn, bình ổn tâm trạng hỏi: "Nói đi, muốn tôi làm gì?"

Thấy cô đã hòa hoãn lại, Cảnh Thắng hát hàm về phía xe mình, trêu chọc gọi: Lái xe Vu, lái xe cho tôi đi."

"Thế nào?" Anh cười cười: "Chắc là không quá đáng đi."

Không ngờ tới yêu cầu này của anh, Vu Tri An đang lau nước mắt bỗng ngừng lại, có chút sững sờ.

Vu Tri Nhạc hỏi: "Trong bao lâu?"

Cảnh Thắng: "Bàn sau."

"Anh gọi thì đến?"

"Bàn sau đi."

"Phải có lịch chính xác, nếu không tôi không thu xếp được các việc khác."

"Tôi bảo là bàn sau mà." Cảnh Thắng thiếu chút nữa thì không nhận được, sao cô ấy cứ muốn ép buộc vậy? Sao anh có thể nghĩ ra ngay được, phải có thời gian mới làm ra hợp đồng được chứ. Lúc này đầu óc anh đang rất hưng phấn, không nghĩ ra điều gì đâu.

Vu Tri Nhạc không nói thêm gì nữa, tiếp tục im lặng.

"Được rồi." Cảnh Thắng ngoắc tay với trợ lý Tổng: "Anh chờ ở đây, người của cửa hàng 4S đến thì cho họ kéo xe về."

"Cứ nói là đâm phải cây." Anh đảo mắt một vòng: "Tìm bừa cái cây nào không vừa ý là được."

"Vâng." Trợ lý Tổng nghe lệnh.

Cảnh Thắng quay đầu nhìn Vu Tri An: "Nín khóc rồi à?"

Cậu nhóc cứng đờ người, giọng yếu ớt: "Cảm ơn..."

Anh hừ lạnh: "Muốn cảm ơn thì cảm ơn chị cậu, tôi cũng không giúp cậu. Đi thôi."

Cảnh Thắng nhìn Tề Khải dúi vào một góc từ nãy: "Các cậu lái xe về đi."

"Ơ!" Thiếu niên vội vàng gạt đầu, quay đầu muốn chạy ngay vào minivan, về nhà sẽ đội ơn Bồ Tát.

"Đứng lại." Cảnh Thắng gọi cậu: "Chắc cậu có bằng lái chứ?"

Tề Khải gạt đầu cười: "Đương nhiên là có."

"Ừ." Cảnh Thắng yên tâm, gạt đầu: "Hai cậu mau quay về, đi mau."

Nhanh lên một chút, đi nhanh đi, thật chướng mắt.

Bất kì ai là đàn ông bên cạnh Vu Tri Nhạc... À không, trừ anh ra thì ai cũng đều rất chướng mắt.

Trợ lý Tổng có một nghĩ vẩn suy nghĩ đã lâu, bây giờ mới không nhận được hỏi: "Giám đốc Cảnh, tôi đến cửa hàng 4S, hai cậu nhóc lái xe về rồi, còn anh thì sao?"

"Đương nhiên tôi sẽ đi với lái xe mới nhận chức." Anh nói khoác mà không biết ngượng, nhanh chóng nhập vai.

Trợ lý Tổng: "..."

Cảnh Thắng nói: "Tôi vốn có hẹn bàn bạc với trưởng trấn Từ, phải đến phường Trần một chuyến."

Sau đó nhìn về xa xa, giọng sốt ruột: "Cuối cùng lại mất thời gian ở đây."

Than thở, lại than thở.

Nói như gấp gáp lắm vậy...

Vu Tri Nhạc nhìn vào mắt anh, mở miệng nói: "Đi, tôi đưa anh về trấn."

Hết chương 16.

Tác giả có lời muốn nói:

Giám đốc Cảnh: Con mẹ nó tôi vui chết đi được, thế mà phải nín nhịn làm bộ làm tịch.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 17: Làm dây an toàn cho cô

LY THỨ 17

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Cảnh Thắng đi với Vu Tri Nhạc, tới gần mô tô ở bên vệ đường. Vu Tri Nhạc quay đầu nhìn anh, anh liền quay ngoắt mặt đi, giả vờ nhìn dãy núi phía xa.

"Sao?" Vu Tri Nhạc hỏi.

"Không, không sao." Cảnh Thắng đáp hời hợt.

Nén cười còn khổ hơn nhịn đi vệ sinh nữa.

Vu Tri Nhạc lại quét mắt nhìn anh một cái, gỡ mũ bảo hiểm màu đen trên tay nắm xe xuống, không nói gì mà đưa tới trước mặt anh.

Cảnh Thắng liếc mũ trong tay cô, hỏi: "Cô không đội sao?"

"Chỉ có một cái thôi, cầm đi." Vu Tri Nhạc đưa mũ về phía trước.

Hai tay Cảnh Thắng vẫn cầm trong túi áo, không nói gì, cũng không nhận lấy mũ.

Thấy anh không động đậy, Vu Tri Nhạc hạ giọng hỏi: "Anh không đội sao?"

Người đàn ông nhất thời trợn mắt: "Sao có thể? Đừng nực cười, sao tôi có thể đội cái thứ đồ chơi này?"

Vu Tri Nhạc như nghĩ gì đó, gật đầu, cầm lại mũ bảo hiểm: "Cúi xuống."

"Hả?" Cảnh Thắng không hiểu ý cô.

"Cúi đầu thấp xuống." Cô nhắc lại.

Cảnh Thắng cau mày, nhưng vẫn ngoan ngoãn cúi người xuống một chút, cúi xuống ngang tầm mắt cô.

Vu Tri Nhạc nâng cao cánh tay, hơi chần chừ nhưng vẫn đem mũ đội lên cho anh. Lúc này Cảnh Thắng vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Lúc này Cảnh Thắng đã đội mũ bảo hiểm kín mít, có chút bất ngờ với hành động của cô, cũng có chút xấu hổ. Cả mặt anh bị mũ bảo hiểm bao kín, chỉ lộ ra hai mắt.

Anh nhìn chằm chằm Vu Tri Nhạc, chớp mắt mấy cái.

Ngây ra đến ngốc luôn rồi.

Bị biểu cảm của anh chọc cười, Vu Tri Nhạc lơ đãng cong khóe môi, đưa tay hạ kính chắn của mũ bảo hiểm xuống, vẫy tay: "Lên xe đi."

Cảnh Thắng vẫn bất động như cũ, nói đúng hơn là, vẫn đứng nguyên tại vị trí lúc này.

Gió vẫn thổi, mây vẫn trôi.

Có điều kéo cả kính chắn gió của mũ bảo hiểm xuống nên gió không lọt vào được, lúc này đầu anh như ở trong phòng sauna vậy, không ngừng nóng lên.

Cũng bởi người phụ nữ kia vừa cười với anh.

Còn nữa, mũ này cũng là cô đội cho anh nhỉ?

Xong rồi, không ổn rồi.

Cảm giác không tốt lắm.

Bệnh tim tái phát rồi.

Không đi được nữa.

"Anh không đi à?" Vu Tri Nhạc ngồi trên xe thúc giục anh.

Cô đang hoài nghi có phải người này có thói quen ngẩn người không, cô đã nhiều lần thấy anh ngây ngẩn như vậy rồi.

"Đây." Cảnh Thắng đáp lại, chậm chạp tiến về phía cô. Nhưng không biết vì sao, chân tay có chút cứng nhắc.

Cảnh Thắng người cao chân dài lại ngồi đằng sau, ngược lại có chút thừa thãi. Đột nhiên chạm vào sống lưng của cô, dù chỉ chạm qua một chút, dù qua lớp quần áo thật dày, Cảnh Thắng cũng chột xúc động.

Hơi thở có chút bất ổn, tràn ngập cảm giác rung động.

"Ngồi xong chưa?" Tiếng động cơ vang lên, anh nghe Vu Tri Nhạc hỏi như vậy.

Lấy lại tinh thần, Cảnh Thắng co chân, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ để chân, trả lời: "Được rồi."

Ngại quá đi...

Anh không biết phải để tay ở đâu.

Đâu phải anh chưa từng chạm vào phụ nữ, sao cứ động đến Vu Tri Nhạc là tia lửa điện bắn tứ tung vậy? Sau khi lên xe, anh không dám động đậy, cũng không dám tiếp xúc với cô.

Khi anh còn đang nghĩ về vấn đề khoảng cách giữa hai người, Vu Tri Nhạc đã tăng tốc phóng xe đi. Theo quán tính đổ người về phía sau, Cảnh Thắng nắm chặt thành xe phía sau.

Xe mô tô đi cực nhanh, bên tai đều là tiếng gió phàn phật. Hai bên đồng ruộng cứ trôi qua vùn vụt, màu xanh của đồng ruộng như kéo dài vô tận.

Cảnh Thắng đội mũ bảo hiểm ngồi im lặng, nhưng vẫn quan sát người phụ nữ phía trước. Dần quen với cảm giác này, Cảnh Thắng bắt đầu cân nhắc về tư thế ngồi của mình, thật ra, anh không quá vui vẻ với tư thế này.

Anh nhích về phía Vu Tri Nhạc một chút, buồn bực một hồi mới cúi xuống gọi tên cô: "Vu Tri Nhạc."

"Sao?" Người phụ nữ phía trên hỏi.

Cô ấy nghe thấy rồi, Cảnh Thắng xoay xoay cổ, vặn vẹo hơn 10 giây. Sau đó, giọng nói buồn bực truyền ra từ mũ bảo hiểm: "Ông đây có thể... ôm cô được không?"

Vu Tri Nhạc ở bên ngoài, cách một tầng mũ bảo hiểm, tiếng gió lại rất lớn, cộng thêm tiếng động cơ xe nên không nghe rõ. Cô lớn tiếng hỏi lại: "Anh nói gì?"

Cảnh Thắng: "..."

Mẹ nó.

Cô ấy cố ý phải không?

Nói ra yêu cầu này một lần đã quá mất mặt rồi, anh không muốn phải nhắc lại lần nữa. Nghĩ thế, Cảnh Thắng bỏ tay nắm phía sau ra, không chút do dự ôm lấy eo cô.

Cô gầy quá, cùng lúc đó, anh có thể cảm nhận người cô cứng lại. Nhưng dù thế nào, anh cũng giả vờ không biết, coi như không thấy gì. Ôm cũng ôm rồi, chỉ có thể ôm chặt hơn thôi.

"Anh làm gì vậy?" Nhận ra người phía sau ôm càng chặt, Vu Tri Nhạc đi chậm lại, lạnh giọng hỏi.

Lòng ngực ấm áp của anh không nặng không nhẹ tựa vào lưng cô, không nói lời nào, an tĩnh như chìm vào giấc ngủ. Mà tay anh đã ôm trọn cô vào lòng.

"Cảnh Thắng?" Cô gọi tên anh.

Giây tiếp theo, người đàn ông không sợ chết nói một câu: "Làm đây an toàn cho cô."

Vu Tri Nhạc: "... " Lý do quái gì thế này?

Cảnh Thắng không có ý định buông tay, cô cũng không gỡ đôi tay kia xuống.

Được rồi.

Ok.

Bỏ đi, cô cũng lười so đo.

Mặc anh ôm lấy eo mình, Vu Tri Nhạc lại ga lên lần nữa, hướng phường Trần đi tới.

Lúc tới cửa nhà trường trấn Từ đã là 2 giờ chiều. Vu Tri Nhạc đạp chân chống, kiên nhẫn chờ Cảnh Thắng xuống xe.

Người đàn ông đan chéo hai tay trước bụng cô, lười biếng dựa vào lưng cô, không hề động đậy.

Ngủ thật sao?

Vu Tri Nhạc động vai, nhắc nhở: "Đến rồi."

"Thế sao?" Người phía sau đáp rất nhanh, rõ ràng không hề ngủ, chỉ là không muốn xuống xe thôi.

Vu Tri Nhạc: "Ừ."

"Ngồi thêm chút nữa..." Giọng anh có chút lười biếng, buồn rầu, nửa trêu chọc nửa làm nũng.

"Vậy anh ngồi đi." Vu Tri Nhạc gỡ tay anh ra, dứt khoát xuống xe.

Cầm nhào về phía trước, Cảnh Thắng ngẩng đầu lên, nghiêng rặng mắg trong lòng vài câu, sau đó cũng xuống xe theo. Bước xuống, anh gỡ mũ bảo hiểm ra, hít thở không khí, sau đó đem mũ trả lại cho Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc nhận lấy, nhìn về phía cửa nhà họ Từ: "Anh vào đi, tôi về đây."

"Về đâu?" Anh hỏi.

Vu Tri Nhạc: "Tiệm bánh ngọt."

"Ừ." Phải tách ra rồi, Cảnh Thắng có chút mất mát, nghĩ ra điều gì lại hỏi: "Khi nào cô tới đón tôi?"

Anh suýt chút nữa quên mất bây giờ cô có quan hệ với anh rồi. Mà mối quan hệ này an ủi anh không ít, anh dương dương đắc ý: "Cô cũng biết tôi còn phải về thành phố mà."

Vu Tri Nhạc không bỏ sót chút biểu cảm nào của anh, nhưng vẫn làm như không thấy, chỉ hỏi: "Anh ở đây đến mấy giờ?"

Cảnh Thắng nghiêm nghị, bày ra bộ dạng phân phó: "Không biết, cô tới sớm một chút, càng sớm càng tốt."

"Ừ." Cô đồng ý rất nhanh. "Ba rưỡi tôi tới, được không?"

"Được." Dừng một chút, lại nhắc lại: "Được."

Hơn cả được ấy chứ, vui quá đi mất.

"Tôi liên lạc với cô kiểu gì?"

Trước khi đi, anh gọi giật cô lại.

"Gọi điện, gửi tin nhắn, tùy đi."

...

Xế chiều hôm đó, trưởng trấn Từ phát hiện ông không thể nào bàn việc với giám đốc nhỏ này được. Trong cả quá trình anh không tập trung, như luôn nghĩ đến chuyện gì thú vị mà tự mình bật cười.

Cảnh Thắng cũng không chịu nổi mình như vậy nữa, bàn chuyện phá bỏ, di dời và bồi thường qua loa rồi sớm kết thúc. Sau đó có một người ngồi trong sân nhà trưởng trấn Từ uống trà, ngắm chim, chơi điện tử trên điện thoại, chờ Tri Nhạc tới.

Vu Tri Nhạc trở về tiệm bánh ngọt, Trương Tư Diễm lo lắng hồi lâu, thấy cô về liền chạy ra hỏi: "Có chuyện gì rồi?"

"Không sao." Vu Tri Nhạc đáp một tiếng, đi vào bên trong.

"Không có chuyện gì thật chứ?" Trương Tư Diễm không tin lắm.

"Không có thật mà." Vu Tri Nhạc đáp.

Trương Tư Diễm yên lòng, sau đó lại nhớ ra chuyện khác.

Cô gọi Vu Tri Nhạc lại, lấy tám danh thiếp trong túi quần ra đưa lại: "Nghiêm An để lại cho tớ, bảo tớ đưa cho cậu."

Vu Tri Nhạc cầm lấy xem, đây là tám danh thiếp khá đơn giản, nền trắng chữ đen. Nghiêm An, phía dưới có phương thức liên lạc.

Trương Tư Điềm chấp hay tai sau lưng, có chút không tự nhiên: Anh ấy bảo cậu hãy suy nghĩ kĩ, nếu muốn nói chuyện thì liên lạc với anh ấy."

"Ừ, tớ biết rồi." Vu Tri Nhạc lạnh nhạt đáp lại, tiện tay quăng tấm danh thiếp vào thùng rác.

Trương Tư Điềm: "..."

Ba rưỡi chiều, Vu Tri Nhạc đúng hẹn tới cổng nhà trường trấn Từ. Cô phát hiện bên cửa có một chiếc ô tô khác, là Audi A8L.

Kính bên ghế phụ hạ xuống, Cảnh Thắng ngồi bên trong nhíu mày với cô: "Cất mô tô của cô vào trong, chúng ta lái xe này về."

Lúc này, trợ lý Tổng ngồi ghế sau cũng cười tủm tỉm: "Cô Vu, lại gặp rồi."

Vu Tri Nhạc chần chừ một lát, sau đó vẫn đồng ý, cất xe đi chỗ khác. Lúc trở lại, tay cô đã trống trơn. Cô mở cửa ngồi vào vị trí lái xe.

Vu Tri Nhạc chưa lên đường vội, cô tìm hiểu và làm quen với xe một chút, sau đó mới đạp ga, đi từ từ trên đường.

Trợ lý Tổng thoái mái ngồi phía sau, vui vẻ nhìn về phía xa, không khỏi cảm khái: Lâu lắm hai tay mới được giải phóng, thật khiến lòng người ta vừa thoải mái lại vừa mất mát.

Xe đi được một lúc, không tăng tốc quá nhanh, cũng không phanh gấp, làm cho người ta có cảm giác rất vững vàng. Trợ lý

Tổng yên lòng, để cô ấy lái xe cho giám đốc Cảnh chắc sẽ không có vấn đề gì.

Sau đó anh ta nghe thấy người ngồi ở vị trí lái xe gọi: "Cảnh Thắng."

Giọng không lớn không nhỏ, còn dám gọi đích danh giám đốc của anh ta.

Có điều giám đốc Cảnh cũng không tức giận, chỉ hỏi lại: "Sao nào?"

Vu Tri Nhạc hỏi: "Anh nhất định phải ngồi như thế à?"

Ngồi thế nào?

Trợ lý Tổng hướng mắt về phía ghế phụ của giám đốc Cảnh, thấy anh đổ nghiêng cả người về phía trước, tay chống sau đầu, nhìn cô Vu không chớp mắt.

Trợ lý Tổng cong môi, đáy mắt lóe lên, coi như không thấy đi vậy.

Cảnh Thắng lắc đầu, cà lơ phát phơ: "Không được sao, tôi cứ ngồi như vậy đấy, cô có ý kiến?"

Vu Tri Nhạc hít sâu một hơi, liếc mắt qua, lời ít ỏi nhiều: "Anh ngồi như vậy tôi không nhìn được kính chiếu hậu bên ngoài."

"Thật sao?" Cảnh Thắng tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế: "Vậy đừng nhìn kính chiếu hậu nữa, nhìn tôi đi."

Dù sao anh cũng đẹp trai mà, đúng không?

Vu Tri Nhạc: "..."

"Giám đốc Cảnh, đang ở trên xe mà." Trợ lý Tổng tận tình khuyên bảo: "Anh muốn một ngày hai lần gặp tai nạn sao?"

Đúng là sát phong cảnh, Cảnh Thắng liếc mắt, tựa người vào ghế. Nhưng dù là vậy, ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm về người phụ nữ đang lái xe.

Mỗi khi đổi đường, chỉ cần nhìn sang kính chiếu hậu bên phải, liếc mắt cô cũng thấy được một người... đang cười tủm tỉm.

Bởi nụ cười ấy quá chói mắt nên không nhìn được lại liếc qua. Không biết có gì hay, có gì buồn cười đây? Vu Tri Nhạc không hiểu nổi.

Dĩ nhiên cô không biết trong đầu Cảnh Thắng đang nghĩ: Người phụ nữ này sao lại xinh đẹp như vậy? Hút thuốc đã đẹp rồi, lái xe cũng đẹp nữa.

Ai... Cảnh Thắng đúng là Cảnh Thắng mà, mắt nhìn cũng chuẩn quá đi.

Hết chương 17.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 18: Người phụ nữ này thật khó thu phục

LY THỨ 18

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Đưa trợ lý Tổng về ven đường khu nhà xong, cô lại đưa Cảnh Thắng đi về phía quảng trường Trung Sơn.

Cảnh Thắng: "Vu Tri Nhạc." Khi xe đang dừng đèn xanh đèn đỏ, Cảnh Thắng chợt gọi tên cô.

Vu Tri Nhạc nhìn thẳng phía trước: "Sao?"

"Giờ chỉ còn hai chúng ta thôi." Ý cười trong lời nói nhanh chóng lan tràn ra cả khoang xe, người ngồi ở ghế phó lái thật vui vẻ.

Ánh mắt Vu Tri Nhạc bình thường: "Thì?"

"Không có gì." Cảnh Thắng bật nhạc lên, là bài hát tiếng Anh, giọng nữ ca sĩ nhẹ nhàng êm dịu: "Chúng ta trò chuyện nhé?"

Đèn xanh bật lên, Vu Tri Nhạc nhún ga, đáp: "Anh nói đi."

"Người hát ballad kia tìm cô sao?" Anh hỏi.

"..." Vu Tri Nhạc phát hiện anh luôn để ý đến những vấn đề không chút "dinh dưỡng", nghĩ ngợi chốc lát, cô đáp: "Không."

Cảnh Thắng chỉ tay về phía cô, giọng chắc chắn: "Chắc chắn anh ta đã tìm cô. Trông cô chán chừ kìa."

Vu Tri Nhạc: "..."

"Còn muốn lừa tôi, tôi thế nhưng là sếp của cô đấy." Cảnh Thắng khinh thường, lông mày nhú chặt: "Người đàn ông kia thật con mẹ nó phiền phức."

"Tôi không để ý tới anh ấy." Để anh không nhắc lại chuyện này nữa, Vu Tri Nhạc nhanh chóng loại bỏ hoàn toàn những cơ hội có thể bị anh chất vấn.

"Thật không?" Cảnh Thắng đột nhiên nở nụ cười, lúc này ca khúc tiếng Anh kia cũng đang đến đoạn cao trào.

Sau một hồi chất vấn, trong xe phát ra âm thanh của đoạn nhạc nhẹ nhàng.

"Bài này đi." Cảnh Thắng chọn bài hát.

Vì yêu thích âm nhạc, Vu Tri Nhạc biết khá nhiều bài hát, khúc nhạc dạo vang lên cô đã biết đó là bài nào.

Ca sĩ đang hát đến câu "A best day of my life..." Lúc này Cảnh Thắng nhắm mắt, khuôn mặt mãn nguyện tự nhủ: "Đúng vậy, chính là cảm giác này."

Vu Tri Nhạc liếc anh một cái: "..."

Đồ thần kinh.

Đưa tiểu thiếu gia về đến nhà xong, Vu Tri Nhạc cũng về phòng trọ. Một ngày khó nhọc dài đằng đẵng, cô thấy hơi mệt nên không ra ngoài lái xe thuê nữa.

Mới về đến dưới tầng, tiếng điện thoại di động đã vang lên, đèn cảm ứng trên hành lang sáng lên. Vu Tri Nhạc lấy điện thoại ra xem, là số của Cảnh Thắng. Vừa rời trước khi xuống xe, anh đòi cô phải lưu lại, sau đó còn đoạt lấy điện thoại của Vu Tri Nhạc, đem tên ban đầu trong danh bạ đổi thành "Người mỗi ngày đều nhớ em".

Khi trở về cô sẽ sửa lại.

Nhận điện thoại của "Người mỗi ngày đều nhớ em", Vu Tri Nhạc còn chưa mở miệng, đối phương đã hỏi: "Về đến nhà rồi à?"

"Đến rồi." Vu Tri Nhạc đáp.

"Ừ..." Anh ý tứ hàm xúc, hỏi lại: "Về kiểu gì?"

Vu Tri Nhạc: "..."

Anh giả bộ hỏi han như người yêu cái gì, Vu Tri Nhạc cũng lười chỉ rõ ra, chỉ dứt khoát không nói câu nào.

Đầu kia ngược lại cũng không hỏi rõ ngọn ngành, chỉ nói: "Sau này lấy xe của tôi mà về."

"Không tiện." Vu Tri Nhạc bác bỏ luôn, đi lên gác.

"Tôi nói để cô đi về thì cứ đi đi." Anh hơi giận.

Với việc anh nói vô lý, Vu Tri Nhạc tỉnh táo đáp lại: "Đi xe của anh? Được thôi, vậy để chỗ nào? Tối tôi còn ra ngoài lái xe thuê nữa."

Ở bên kia, tại căn hộ quảng đường Chung Sơn.

Cảnh Thắng ngồi xếp bằng trên thảm, một tay cầm điện thoại di động, một tay nghịch mô hình chiến hạm được làm tỉ mỉ ra nghịch trái nghịch phải trên bàn trà, rõ ràng ánh mắt cong lên như mảnh trăng lưỡi liềm, ngoài miệng vẫn cố giả giọng nghiêm túc:

"Cô đừng đi lái xe thuê nữa, sau này lái xe cho tôi." Nói xong câu này, anh liền đưa điện thoại ra xa, để cười trộm không bị cô nghe thấy.

Sau khi nén lại những phần chấn kia, anh lại lần nữa đem điện thoại áp vào tai, giả giọng đứng đắn: "Cô đến đưa tôi đi làm, tôi có việc ra ngoài, cô cũng phải đưa tôi đi, hiểu không?"

Vu Tri Nhạc cau mày, dị nghị: "Tùy thời đợi lệnh? Việc ở tiệm bánh không theo lịch đó được, bạn tôi một mình không làm xuể."

"Bạn cô là ai?" Cảnh Thắng sững sốt một chút, nghĩ lại, thì ra là cô gái làm bánh ngọt kia.

Phiền chết mất, bây giờ anh còn phải tranh phụ nữ với phụ nữ nữa.

"Ngoài ra..." Vu Tri Nhạc lấy chìa khóa mở cửa: "Tôi còn phải kiếm tiền, nếu theo lịch cả ngày của anh thì không làm được gì cả."

Cô nói chắc như đinh đóng cột.

"Tôi trả tiền lương cho cô không được à?" Cảnh Thắng phản xạ có điều kiện.

"Đừng." Vu Tri Nhạc bước vào cửa phòng, thu mắt: "Dù sao cũng là tôi nợ tiền anh."

Cô mở đèn trong phòng, mọi thứ lập tức được chiếu sáng: "Vì vậy, tôi hy vọng điều kiện tiên quyết là không làm ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt bình thường, mà vẫn thỏa mãn được yêu cầu của anh."

Tay Cảnh Thắng đang nghịch bống dừng lại, cả người rơi vào trầm tư.

Anh dường như đã quên, người phụ nữ này còn phải kiếm tiền.

Cô đồng ý làm lái xe cho anh cũng vì tội lỗi của em trai mình.

Ai, cũng không thể yên tâm nhận khoản tiền lớn của anh được. Nhưng lúc nào anh cũng muốn có cô ở cạnh, lúc nào cũng muốn gặp cô, có thể thấy cô thật tốt biết bao.

Cảnh Thắng hơi tiếc nuối, một tay chống cằm, giọng không còn vui vẻ phấn chấn như lúc nãy: "Được rồi..."

"Vậy mỗi ngày cô đón tôi đi làm, buổi tối đưa đi xã giao." Anh lại nói điều kiện: "Nhưng buổi tối không đi lái xe thuê nữa, phí lái xe thuê sau này tôi sẽ trả cho cô."

Đây là nhượng bộ lớn nhất của anh rồi. Vu Tri Nhạc đi lái xe thuê như vậy, chắc chắn gặp không ít quỷ háo sắc như anh (...), nếu công phu của người đó tốt hơn cô thì phải làm sao?

"Chỉ có thể như vậy thôi, không thương lượng gì cả, ban ngày cô làm gì cũng được, muốn giao gì đi đâu là tùy cô." Anh không cho cô xen vào, không muốn làm ăn lỗ vốn.

Vu Tri Nhạc yên lặng, đi về phía bàn, rút điều thuốc ra ngậm lên miệng. Bật lửa châm thuốc xong, Vu Tri nhạc nhả ra một hơi khói, khi làn khói tan đi mới trả lời một câu: "Được."

Cảnh Thắng ở bên này nghe được tiếng bật lửa vang lên, anh mau mắn hỏi: "Cô đang hút thuốc lá à?"

Vu Tri Nhạc đáp lại ngay: "Ừ."

Đầu dây bên kia an tĩnh trong chốc lát.

Người đàn ông bỗng nghiêm túc đề nghị: "Lâu rồi không thấy cô hút thuốc, chụp tấm ảnh gửi qua đây đi?"

Vu Tri Nhạc cúp điện thoại luôn.

—

Sáng hôm sau,

Hơn 9 giờ sáng, Vu Tri Nhạc đến quảng trường Chung Sơn. Cô gọi điện cho Cảnh Thắng, bên kia nhận điện thoại rất nhanh, nở nụ cười: "Chào buổi sáng."

"Ừ." Vu Tri Nhạc đáp: "Tôi đến rồi, anh xong chưa?"

"Xong rồi, đương nhiên là xong lâu rồi." Cảnh Thắng uống nốt nửa cốc nước còn lại, vào phòng để quần áo khoác áo khoác dài lên người, đeo thêm đồng hồ sau đó mới ra khỏi phòng.

Dì giúp việc đưa cặp công văn đến, Cảnh Thắng nhận lấy, sau đó oán giận nói với đầu bên kia: "Cô lên đây đón tôi đi, hôm nay giấy tờ nặng lắm, một mình tôi bê không nổi."

Chứng kiến toàn bộ biến hóa trên mặt Cảnh Thắng, lại cả màn kịch này, dì giúp việc đứng bên cạnh không khỏi ghen hòng.

"Được." Vu Tri Nhạc đồng ý rồi cúp điện thoại.

Cô vừa ra khỏi thang máy, Cảnh Thắng đã đứng ở cửa, thần nhiên đợi cô.

"Đồ đâu?" Vu Tri Nhạc hỏi.

Cảnh Thắng nhắc cặp công văn: "Đây."

"..." Vu Tri Nhạc khó hiểu: "Giấy tờ rất nặng đây?"

Cảnh Thắng gật đầu khẳng định: "Ừ, bên trong là giấy tờ quan trọng, khá là quan trọng." Nói xong chính anh cũng không nhịn được cười ha ha hai tiếng, có vẻ rất vui vẻ.

Vu Tri Nhạc liếc mắt, không thể làm gì khác, đưa tay ra: "Đưa tôi."

"Tôi tự cầm." Người đàn ông trong nháy mắt rút tay lại: "Sao để phụ nữ xách đồ giúp mình được?"

Vu Tri Nhạc ha một tiếng: "Vậy gọi tôi lên làm gì?"

"Để nhìn thấy cô sớm hơn một chút." Anh thẳng thắn, không kiêng kị gì cả.

Nhìn thẳng vào đôi mắt tỏa sáng của Cảnh Thắng, Vu Tri Nhạc thu hồi tầm mắt, nhấc chân đi về phía trước. Không rõ tại sao, cô cảm thấy con đường phía trước dài đằng đẵng, không thấy điểm cuối.

Lên xe, Cảnh Thắng vẫn ngồi ở ghế phó lái. Trước đây, anh đều thích ngồi ở ghế sau, vì ghế sau rất rộng, anh có thể đổi đủ loại tư thế. Nhưng bây giờ anh lại yêu thích ghế phó lái không rời.

Hai bên đường đi đều chật kín người, người đến người đi như nêm. Buổi sáng là giờ cao điểm, đường hơi tắc. Cảnh Thắng lại nghiêng người như hôm qua, im lặng ngắm nhìn Vu Tri Nhạc lái xe.

Dù là làm gì, chỉ cần có người nhìn mình chằm chằm, chắc chắn sẽ không thoải mái.

Vu Tri Nhạc gợi ý: "Anh chơi điện thoại đi, được không?"

"Được." Cảnh Thắng nghe lời lấy điện thoại trong túi áo ra, giờ lên ngang mặt mình, và dĩ nhiên, vẫn hướng thẳng phía phía Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc thấy có gì đó không đúng, nhíu mày: "Anh đang chụp ảnh?"

"Không, tôi đang chơi điện thoại." Cảnh Thắng nói như thật vậy, đương nhiên anh sẽ không chụp trộm, cảnh đẹp ý vui như thế, sao chỉ có thể chụp hình? Anh quay phim luôn.

Vu Tri Nhạc không nhịn được nữa, tức giận: "Thôi ngay!"

"Ơ..." Người đàn ông đá mũi giày, thoát khỏi chế độ quay chụp, bỏ điện thoại vào trong túi, còn cố ý nhỏ giọng tủ thân: "Cô bảo tôi

chơi điện thoại đi còn gì..."

Vu Tri Nhạc: "..."

Người này...

Cô nên sớm biết lúc anh cười híp mắt, chính là lúc đang làm mấy trò nghịch ngợm, mặt dày mày dạn. Dù sao lúc mới quen, thấy anh như vậy thấy chưa quen lắm, nhưng đó là con người chân thật của anh.

Về sau, Vu Tri Nhạc dần thích nghi với tính cách không bình thường của người này.

Một đường an ổn đến nơi, xe đi xuống ga-ra của tòa nhà Cảnh Nguyên. Vu Tri Nhạc tìm được chỗ đỗ xe, thông thạo đỗ vào chỗ trống.

Định quay sang hỏi Cảnh Thắng xem chỗ xe ở đây có được không, vừa nhìn sang định gọi: "Cảnh..."

Chữ thứ hai chưa kịp phát ra, cô đã im lặng. Bởi người đàn ông trẻ đang dựa lưng vào ghế ngủ, mặt vẫn nghiêng về phía cô, có điều hai mắt đều khép lại. Khó trách nửa đoạn đường về sau lại yên ổn như vậy.

Vu Tri Nhạc dừng xe xong, nhẹ nhàng dừng động tác. Cô ngắm Cảnh Thắng đang nhắm mắt, hơi thở an ổn đều đều, có vẻ như ngủ rất say, không hề đề phòng chút nào.

Hơn 9 giờ mới bắt đầu đi, so với đa số người khác đã là muộn rồi, sao vẫn không ngủ đủ? Vu Tri Nhạc đang nghĩ có nên đánh thức anh dậy hay không.

Cô cầm điện thoại, mở lên xem giờ.

09:55.

Cô nhìn về phía trước, thở dài một cái, quyết định để anh ngủ thêm 5 phút nữa, sau đó lấy điều thuốc ra ngậm hờ.

Vu Tri Nhạc dập tắt lửa, thở ra một hơi khói.

Không giống phía trên ồn ào, huyên náo, toàn bộ ga-ra xe đều im ắng, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe tiến vào.

Có vẻ như đã lâu rồi, cô đều liều mạng đi lái xe thuê cho người ta, một ngày nghỉ ngơi thôi cũng là xa xỉ, làm việc bán mạng chỉ vì muốn có cuộc sống ấm no hơn. Cô có chút ghen tị với người này, được sinh ra trong gia đình giàu có, muốn ăn, muốn ngủ, muốn phung phí tiền của đều không thành vấn đề. Cuộc sống cũng không mấy buồn lo, không tim không phổi.

Cô đang suy ngẫm, bỗng bị tiếng mê man của người đàn ông bên cạnh cắt đứt: "Nước, cho tôi nước..."

Vu Tri Nhạc hoàn hồn, lấy chai nước đưa vào tay anh. Cảnh Thắng vẫn không mở mắt, tỏ vẻ không kiên nhẫn, đột nhiên nắm lấy tay đang cầm nước của cô.

Vu Tri Nhạc giật mình, chai nước trong tay cũng rơi xuống, lăn xuống chỗ để chân của ghế phó lái.

Cô vừa muốn rút tay ra, Cảnh Thắng đã đổi thành giữ bằng hai tay, trong miệng vẫn mơ hồ giục giã: "Nước đâu, sao không cho tôi nước..."

Dĩ nhiên, mắt anh vẫn nhắm như cũ, giọng điệu cũng nửa tỉnh nửa mơ. Vu Tri Nhạc cười nhạt, tiếp tục muốn kéo tay mình về, không ngờ anh giữ càng chặt hơn, chính là không muốn thả ra.

Mắt người đàn ông ngậm ý cười, thừa nhận mình có ý đồ xấu: "Đừng rút lại, cho tôi nắm một chút. Ba giây thôi là được rồi."

Vu Tri Nhạc nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt hơi lạnh. Có điều cô không rút tay lại nữa.

Cảnh Thắng như nói mơ: "Ba giây, tôi đếm đây..."

"Một giây, một phẩy một giây, một phẩy hai giây..."

Fuck.

Vu Tri Nhạc rút mạnh tay về, còn suýt nữa khiến anh nhào về phía cô.

Ơ kìa?

Cảnh Thắng mở mắt ra, nhìn khuôn mặt đã tức giận của Vu Tri Nhạc, anh không khỏi cong môi. Người phụ nữ này thật khó thu phục.

Có điều, anh vẫn thích.

Hết chương 18.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 19: Sợ cô ngồi đợi trong xe sẽ cô đơn

LY THỨ 19

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Đưa Cảnh Thắng đến công ty xong, Vu Tri Nhạc lại trở về phường Trần. Cảnh Thắng muốn cô đi xe của anh về, Vu Tri Nhạc không đồng ý, cho là như vậy quá khoa trương. Gần đó có một bến xe, có tuyến đi thẳng về vùng quê.

Kết quả anh trầm tư một chút, nói ra câu: Hay tôi tìm chiếc Phaeton cho cô?

Vu Tri Nhạc: "..."

Nhưng...

Sau khi bị anh làm loạn, Vu Tri Nhạc vẫn phải đi chiếc Audi AL8 kia về tiệm bánh ngọt.

Mặt trời đã lên cao, Trương Tư Điềm đang xử lý giấy tờ trong tiệm bánh ngọt. Nghe thấy tiếng chuông cửa, Trương Tư Điềm tưởng có khách tới, nở nụ cười chào đón, khi thấy là Vu Tri Nhạc thì cười càng tươi, trêu ghẹo: "Hôm nay tới đến sớm hơn cậu."

Vu Tri Nhạc dùng dây thun qua loa buộc tóc lên: "Sau này cậu cũng sẽ đến sớm hơn tớ."

"Tại sao?" Trương Tư Diễm hỏi.

Vu Tri Nhạc: "Tớ đang lái xe cho một người."

"Ai?" Trương Tư Diễm đang múc bột thì dừng tay.

Vu Tri Nhạc đáp: "Cảnh Thắng."

"À..." Trương Tư Diễm hơi sững sốt, sau đó bừng tỉnh: "Là người đẹp trai lần trước sao?"

"Ừ." Vu Tri Nhạc mở tủ lạnh, bên trong chỉ còn hai hộp kem tươi Nestle, cô quay đầu đi: "Không muốn vẫn phải vào thành phố rồi, không đủ kem."

Trương Tư Diễm có vẻ không hứng thú với việc hết kem, tập trung vào câu trả lời vừa rồi của Vu Tri Nhạc: "Sao tự nhiên cậu lại lái xe cho anh ta?"

Vu Tri đứng thẳng người, trả lời: "Vì chuyện hôm qua."

Trương Tư Diễm cắn ngón tay: "Hôm qua tớ nghe nói Tri An cùng tiểu Tề đụng phải xe người ta ở đường Phúc Khang."

"Xe kia là của Cảnh Thắng sao?" Cô ấy lại hỏi.

Vu Tri Nhạc "ừ" một tiếng.

Trương Tư Diễm đến bên cạnh cô, kinh ngạc: "Anh ta không bắt họ bồi thường mà bảo cậu làm lái xe à?"

Vu Tri Nhạc gật đầu.

Trương Tư Điềm ngạc nhiên mở mắt thật lớn, quan sát mắt Vu Tri Nhạc, nhớ lại điều gì lại cười ý vị thâm trường: "Không phải là thích cậu đó chứ?"

Vu Tri Nhạc nhướn mày, thuận miệng nói: "Cũng có thể". Có điều giọng nói hơi chế giễu.

"Ôi chao..." Trương Tư Điềm nhào bột, mỉm cười: "Khó trách cậu chướng mắt Nghiêm An."

Vu Tri Nhạc: "Không liên quan tới anh ấy."

"Tri Nhạc." Thấy cô im lặng, Trương Tư Điềm lại nói: "Tớ cứ nghĩ Nghiêm An trở lại, hai người sẽ tái hợp. Tớ nghĩ cậu muốn anh ấy trở về, dù sao trước đây cậu cũng rất thích anh ấy..." Tiếp tục nhẹ giọng: "Nhiều năm trôi qua như vậy, tớ nghĩ thời gian có thể xoa dịu tất cả."

Vu Tri Nhạc nhìn cô ấy một cái, đồng ý: Thời gian đúng là có thể xoa dịu tất cả, nhưng tớ bây giờ cũng rất bình thản, không còn vui thích cũng không oán hận."

Cô nhún vai, giống như rũ bỏ thứ gì đó: "Không còn cảm giác nữa."

"Ừ."

"Dù sao thì..." Trương Tư Điềm suy nghĩ sâu xa: "Cảnh Thắng là công tử nhà giàu, thay phụ nữ như thay áo, cậu phải cẩn thận một chút."

Lúc này, Vu Tri Nhạc lại hừ cười ra tiếng, dường như rất không để ý chuyện đó, nhưng vẫn đồng ý với Trương Tư Điềm.

Buổi trưa, Vu Tri Nhạc về nhà một chuyến. Vu Tri An đang ngồi ở phòng khách nghịch điện thoại di động, bên cạnh là túi hành lý và ba lô.

Thấy Vu Tri Nhạc trở về, cậu ngẩng đầu gọi một tiếng: "Chị." Ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào cô.

Vu Tri Nhạc liếc bao lớn bao bé bên cạnh cậu: "Phải đi à?"

"Vâng, về đi thi." Vu Tri An đứng lên: "Một lát nữa em đi."

"Ga phía Nam?" Vu Tri Nhạc hỏi.

Vu Tri An gật đầu hai cái.

"Buổi chiều đi cùng chị." Vu Tri Nhạc hơi nheo mắt, thấy bóng dáng đơn bạc của thiếu niên: "Chị tiện đường vào thành phố mua đồ cho tiệm bánh."

"Vâng." Vu Tri An chậm rãi gật đầu.

Trước khi xuất phát, Vu Tri Nhạc gửi tin nhắn cho Cảnh Thắng, hỏi có thể dùng xe để chở người khác không.

Đối phương trả lời rất nhanh: "Nam hay nữ?"

Vu Tri Nhạc: "Cả nam và nữ."

Cảnh Thắng: "Ai?"

Vu Tri Nhạc: "Bạn và em trai tôi."

Cảnh Thắng: "Đương nhiên là được, cô không vui đạp xe chơi cũng được."

Vu Tri Nhạc: "..."

Lười đáp lại, nên sau khi nghỉ một chút, ba người cùng lên đường.

Đến ga phía Nam của thành phố Ninh, Vu Tri Nhạc xuống xe trước, đến cốp sau lấy hành lý cho Vu Tri An. Thiếu niên nhanh chóng mở cửa ra theo, lấy hành lý trên tay cô, nói nhỏ: "Không cần đâu, để em cầm."

Cậu để hành lý xuống đất, kéo tay cầm để kéo lên, đi vào nhà ga. Trương Tư Điềm nhìn qua cửa kính ghế phó lái thấy hai chị em họ một trước một sau, đi đến quầy bán vé.

Phòng đợi xe đã chật kín người, người khách nào cũng dằng về vội vã, đi tới đi lui. Quầy bán vé xếp hàng dài, đến phiên Vu Tri An thì thẻ căn cước đã bị cậu cầm tới toát mồ hôi. Nhanh chóng quẹt thẻ, cậu rút vé đã mua ra khỏi máy.

Quay đầu nhìn Vu Tri Nhạc, phát hiện chị cũng không nhìn mình, chỉ tùy ý ngồi trên đồng hành lý của cậu, một chân hơi co lại, một chân khác duỗi ra.

Cô đang nhìn tòa công trình đang thi công ở phía xa. Sườn mặt bị ánh nắng phủ lên có chút mơ hồ. Vu Tri An nhìn theo tầm mắt cô, vừa vặn lúc đó có đàn bồ câu trắng bay qua.

Vu Tri An đi tới: "Xong rồi."

Người phụ nữ ngẩng đầu lên nhìn cậu, sau đó đứng lên, đem hành lý giao cho Vu Tri An.

Cô một mực muốn đưa Vu Tri An đến cửa soát vé, Vu Tri Nhạc nói: "Em vào đi."

Vu Tri An lúc này mới nhìn chị mình, có chút muốn nói lại thôi.

Vu Tri Nhạc thấy biểu cảm này của cậu, thấy hơi kì lạ: "Sao?"

"Chị." Vu Tri An cắn môi dưới, cau mày, hay là thôi không nói thì hơn.

"Đi thôi, đến lượt em rồi." Vu Tri Nhạc giúp cậu đẩy hành lý vào.

Đúng lúc này, thiếu niên tự cầm lấy hành lý, để ở trước mặt mình.

"Em làm gì vậy?" Vu Tri Nhạc hơi nhăn mày.

Người xếp hàng phía sau thấy vậy, cho là đôi tình nhất trẻ đang dùng dằng, có chút chán ghét đi vòng qua, đứng lên phía trước bọn họ.

Vu Tri An nhẹ nhàng đẩy tay cô, đứng lên, nước mắt cũng lặng lẽ chảy xuống.

Vu Tri Nhạc thấy vậy, nghiêm túc hỏi: "Vu Tri An, sao vậy?" Cậu thiếu niên vẫn không lên tiếng.

"Nói chuyện!" Vu Tri Nhạc bắt đầu nóng nảy.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, hốc mắt đã đỏ bừng. Vu Tri Nhạc thấy vậy thì hơi sửng sốt.

"Chị, em xin lỗi." Giọng Vu Tri An hơi nức nở: "Em đã lừa chị, lừa bố mẹ."

"Nói rõ ràng xem." Vu Tri Nhạc nuốt nước miếng một cái, tỉnh táo lại.

Vu Tri An dùng tay quạt nước mắt: "Thật ra em không có bạn gái..."

Vu Tri Nhạc nhíu mi tâm, hỏi ngược lại: "Không có bạn gái?"

"Phải, không có con gái huyện trưởng nào cả, là em bịa ra thôi. Chỉ vì em muốn xin nhiều tiền hơn. Em xin lỗi, bạn cùng phòng của em có rất nhiều tiền, em rất hâm mộ bọn họ."

Vu Tri An che mặt, thanh âm kìm nén: "Chị, em xin lỗi..." Cậu áy náy lặp đi lặp lại lời xin lỗi, khuôn mặt đỏ như muốn nhỏ máu.

Hai người đối mặt, không khí như đọng lại. Vu Tri Nhạc mang sắc mặt khó phân biệt nhìn em trai mình chăm chú. Chớp mắt một cái, cô buông tay em mình. Việc này thật nực cười, cũng rất hoang đường, cô hơi nghiêng rằng, sau đó đột nhiên giơ tay cho Vu Tri An một cái tát.

Thanh âm rất vang dội, khiến người xung quanh đều sợ hãi, hướng mắt tới chỗ bọn họ.

Mặt Vu Tri An nóng bừng bừng, cậu không khóc nữa, vì nén khóc và đau nên không ngừng thở hổn hển.

"Đi đi." Vu Tri Nhạc giận tới mức khiến lồng ngực đau nhói, nhưng cũng chỉ đẩy hành lý ra, hời hợt nói ra câu này rồi quay đầu rời đi.

Nhìn chị mình biến mất trong dòng người, đầu cũng không ngoái lại, Vu Tri An mới không nhận được, ngồi sụp xuống, khóc đến đứt tim đứt phổi.

Không yên tâm để Trương Tư Diễm ở Wal Mart, Vu Tri Nhạc đưa cô về phường Trần, sau đó theo con đường quen thuộc lại quay về trung tâm thành phố.

Trên đường, Cảnh Thắng gọi điện thoại tới bảo không cần đón anh tan làm, anh tan xong sẽ đi ăn cơm với khách hàng. Có điều, anh vẫn tiếp tục mặt dày: "Đừng tưởng hôm nay cô được tự do, cô phải đến đó đón tôi, hội quan Bằng Hòa nhé, đến sớm chút."

Vu Tri Nhạc nhàn nhạt đáp: "Ừ."

Không có tâm trạng làm gì cả, Vu Tri Nhạc chạy thẳng xe đến hội quán Bằng Hòa. Ở chỗ đỗ xe, cả người đều mệt mỏi, chỉ muốn yên lặng trong xe một chút, hoặc nhắm mắt dưỡng thần. Cả chiếc xe chìm vào bóng tối yên tĩnh, giống như phòng bệnh của người bị thương trong đêm tối vậy.

Mới nhắm mắt được một chút, điện thoại trong túi đã rung lên. Vu Tri Nhạc lấy ra, là có tin nhắn. Cô hé mắt, mở ra đọc.

"Cô tới chưa?"

Vu Tri Nhạc nhìn thời gian, mới hơn 7 giờ tối, ăn nhanh như thế à?

Cô trả lời: "Đến rồi."

Anh hỏi: "Ở trong xe?"

Vu Tri Nhạc trả lời: "Trong xe."

Đối phương đáp: "Ở đó chờ tôi."

Khoảng hai phút sau, cửa ghế phó đã bị mở ra, Vu Tri Nhạc liếc anh một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, nhìn thẳng phía trước.

Cảnh Thắng vừa lên xe đã ồn ào: "Sao tối vậy? Nuôi quỷ hả?" Nói xong thì gạt đèn trên trần xe lên.

Bốn phía đã rõ ràng hơn, anh nghiêng đầu nhìn Vu Tri Nhạc, không biết có phải do ánh sáng nhân nhật này không, hay do sắc mặt hiện tại của cô mà vào giờ phút này, da thịt người phụ nữ như phủ thêm một tầng sa mỏng. Khiến cô tỏa ra khí chất chưa từng có, khiến người ta cảm thấy có chút yếu ớt.

Thấy cô không nói lời nào, Cảnh Thắng bắt đầu đùa cợt, chủ động mở lời: "Chào, đã lâu không gặp."

Vu Tri Nhạc hồi thần, cuối cùng hỏi: "Đi sao?"

Cảnh Thắng lắc đầu, cả người tùy ý: "Chưa, tôi vẫn chưa ăn xong."

Anh lại giành nói tiếp: "Tôi lừa họ là đi vệ sinh, sau đó xuống đây với cô, sợ cô ngồi đợi trong xe sẽ cô đơn."

Cuối cùng lại tự khen chính mình: "Có phải tôi rất con mẹ nó tốt không, tốt đến mức khiến người ta cảm kích muốn rơi nước mắt."

Vu Tri Nhạc nhắm hai mắt, có trời mới biết cô muốn quay lại sự yên tĩnh vào ba phút trước đến thế nào.

Cảnh Thắng như đứa trẻ hiếu động vậy, nhìn cô một cái, sau đó hỏi: "Cô ăn tối chưa?"

"Chưa." Vu Tri Nhạc đáp: "Sẽ ăn sau."

"Ừ, ừ." Cảnh Thắng như có điều suy nghĩ nên gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra, cúi đầu đùa giỡn, lầm bầm: "Chưa ăn cơm à, to chuyện rồi đấy, chờ chút, tôi tìm đồ ăn cho cô."

Khoảng 10 giây sau, người đàn ông bất ngờ giờ điện thoại đến trước mặt cô, kích động không thôi: "Đây này, Vu Tri Nhạc! Cô mau nhìn xem! Tôi tìm được đồ ăn cho cô rồi."

Vu Tri Nhạc tùy ý quét mắt qua: "... " cô

Đó là ảnh một dải sườn, anh còn không ngần ngại mà dùng tay lướt thêm mấy tấm ảnh nữa, đủ loại thức ăn ngon mau chóng hiện ra, mỗi tấm ảnh lại đưa cho cô xem, cười đùa cợt nhả: "Nhìn xem, còn nhiều món khác nữa, nhìn đã thấy thơm rồi, cũng đủ để cô đỡ đói."

"..." Trong lòng Vu Tri Nhạc rất muốn đạp chân ga, mau chóng lấy mạng tên ấu trĩ này.

Người phụ nữ cũng không vì vậy mà vui vẻ, Cảnh Thắng hơi tiếc nuối, nhưng anh không ở lại lâu được, chỉ bảo: "Có phải không đói tới mức đó không? Tôi đi thật đây, ở lại đợi ngoan nhé." Nói xong liền đẩy cửa, nghênh ngang đi ra.

Cảm tạ trời đất, tên ồn ào náo loạn đó đã đi rồi.

Vu Tri Nhạc sờ trán một cái, lại dựa vào ghế lần nữa, thở phào nhẹ nhõm. Cô quyết định tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, nhưng

không bao lâu sau, lại có người gõ vào cửa kính xe bên cô ngồi hai cái.

Hơi bực bội, Vu Tri Nhạc mở mắt, hạ kính xuống. Thế nhưng cô lại thấy người đưa đồ ăn đang đứng bên ngoài, anh ta cẩn thận nhìn Vu Tri Nhạc, lễ phép mỉm cười lễ phép, giơ túi nilon thơm phức trong tay lên.

"Cô à, đây là đồ ăn cô đặt."

Vu Tri Nhạc nghi ngờ: "Tôi không đặt đồ ăn mà."

Người đưa hàng giật mình, sau đó chạy ra trước xe xác nhận lần nữa, nói chắc chắn: "Đúng biển số xe rồi, đặt chúng tôi đưa đến chỗ xe này mà."

Anh ta bỗng như nhớ tới điều gì, cười cười: "Có người khác đặt hộ cô rồi, người đó nói tôi nhất định phải chuyển lời cho cô, một vị không muốn lộ danh tính đã giúp cô đặt đồ ăn này đây."

Vu Tri Nhạc: "..."

Hết chương 19.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 20: Mặt dày cũng là một loại ma lực

LY THỨ 20

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc nhận túi đồ ăn đó, mở ra xem thì thấy là một hộp cơm, trên đó là lớp thịt bò thơm mềm, mùi thơm khiến con người ta không động lòng không được. Bên cạnh hộp cơm còn có một hộp sữa ấm, chỉ cần cắm ống hút vào là uống được.

Đưa cũng đưa tới rồi, ăn đi vậy.

Lúc Vu Tri Nhạc rút thìa dĩa trong túi ra, điện thoại bên cạnh rung một cái. Cô để thìa xuống, mở ra xem.

":d"

Một cái icon rất vui vẻ. Tất nhiên đây cũng là... vị không muốn lộ danh tính kia không kiềm chế được mà gửi tới.

Vu Tri Nhạc không trả lời tin nhắn của anh, nhanh chóng giải quyết hết hộp cơm kia, sau đó xuống xe, liếc mắt nhìn logo hộp đồ ăn rồi ném vào thùng rác gần đó.

Trở lại xe, Vu Tri Nhạc lấy tai nghe ra, nghe bài hát một chút đã nghiêng đầu ngủ. Lúc tỉnh dậy lần nữa đã là 8 rưỡi, Vu Tri Nhạc xoay xoay vai, tạm coi là vươn vai đi, lúc ngẩng đầu mới phát giác đầu hơi đau. Đang định cầm điện thoại lên tắt nhạc thì có tin nhắn gửi đến.

Cảnh Thắng: "Ba phút nữa tôi xuống dưới rồi, không cần ra ngoài đón tôi."

Vu Tri Nhạc không rõ ý của tin nhắn này lắm, anh hay miệng nói một đường, bụng dạ một nẻo, hay đúng hơn là nói một kiểu hành động một kiểu.

Nhớ tới những việc thường ngày người đàn ông này làm, hơn nữa còn khoa trương nói với cô không cần ra đón, có lẽ đang muốn nhắc Vu Tri Nhạc rằng anh uống nhiều rượu, phải đi đón anh. Vì vậy, cô lại bước xuống xe, một mình tiến về phía phòng khách của quán rượu. Vừa đúng lúc, Cảnh Thắng và đoàn người đang tiến ra bằng cửa xoay.

Ánh đèn lộng lẫy ở đó phản chiếu lên mặt anh, trợ lý của anh đi theo sau, Cảnh Thắng nói gì đó rồi mỉm cười, hai vị mặc tây trang bên cạnh cũng gật đầu không ngừng.

Chắc đã nói chuyện xong, người đàn ông trẻ ngẩng đầu lên, nhìn một cái đã thấy Vu Tri Nhạc. Anh hơi ngạc nhiên, mở mắt rất lớn, chợt dẫn hai vị kia quay đi phía khác, giả bộ không nhìn thấy, cũng coi như không quen Vu Tri Nhạc.

Xem ra cô đoán nhầm rồi.

Không đứng lại đó nữa, Vu Tri Nhạc lấy chìa khóa ra, lần nữa trở lại xe.

Mấy phút sau, Cảnh Thắng kéo cửa ra, ngồi lên vị trí phó lái, đem theo cả những cơn gió lạnh bên ngoài.

Người đàn ông kéo cửa lại, ngồi dựa vào ghế, mũi chân phiền muộn di di trên mặt đất, sau đó mới quay sang hỏi Vu Tri Nhạc: "Tôi bảo cô đợi trên xe mà, xuống làm gì?"

Vu Tri Nhạc nói lại nguyên văn: "Tôi tưởng anh bảo tôi ra đón."

"Nội dung tin nhắn tôi gửi rất rõ ràng mà."

Bình thường toàn nói một rằng nghĩ một nẻo, ai biết lúc nào anh nói thật, Vu Tri Nhạc không muốn tiếp lời, trong lòng phản bác lại.

Thấy mình hơi nôn nóng, Cảnh Thắng thở dài, hạ giọng: "Thấy hai người đàn ông trung niên đi bên cạnh tôi không? Cả hai đều rất háo sắc. Cô mà bị bọn họ thấy thì tiêu đời."

Anh bày ra giọng dọa người: "Sau này tôi đi xã giao, cô đừng ra khỏi xe, tự tôi tìm đến, nghe không?"

Còn tưởng rằng... Bị lộ có tài xế như cô, anh sẽ mất mặt với mấy người kia. Lúc Cảnh Thắng nói ra lí do đó, Vu Tri Nhạc thực sự không biết phải nói gì.

Thấy cô lại im lặng, Cảnh Thắng cho rằng mình thực sự khiến người phụ nữ này tức giận, nên lại cau mày nhìn cô một cái, sau đó không biết phải làm gì, tự mình xúc động: "Lớn lên xinh đẹp như thế, tôi con mẹ nó lo muốn chết."

Anh mở hộp gỗ nhỏ phía trước ghế phó lái, lấy ra một món đồ trang trí kiểu cổ, dáng vẻ độc đáo, cầm viên đá ở đó trên lòng bàn tay, chỉ vào, sắc mặt đứng đắn: "Cô vào đây đi, cô vào rồi tôi mới yên tâm."

Vu Tri Nhạc: "..."

Trong đầu cô đang tự thôi miên bản thân "Vu Tri Nhạc, tính khí mày rất tốt."

Sau đó mới nén giận, mím môi hỏi: "Đi được chưa?"

"Đi, đi nhanh thôi." Cảnh Thắng gật đầu, ném đồ vật kia trở về, rồi đóng hộp gỗ lại.

—

Chiếc xe màu đen nhanh chóng nhập vào dòng xe. Âm nhạc trên xe dịu nhẹ, Cảnh Thắng quay mặt nhìn cảnh ngoài cửa sổ, cực kì an phận.

Một lúc sau, anh mở WeChat ra, là tài liệu về việc bồi thường phá bỏ và di dời của phường Trần được thư ký gửi tới. Phóng to chữ trong đó, thấy điểm mấu chốt trên tài liệu, Cảnh Thắng khóa màn hình điện thoại, tiện hỏi Vu Tri Nhạc: "Nhà cô có mấy người? Bốn người à?"

Không biết vì sao anh hỏi chuyện này, nhưng Vu Tri Nhạc vẫn đáp: "Ừ."

Lấy tay gãi cằm, Cảnh Thắng trầm ngâm: "Hai triệu, cũng không tệ."

Vu Tri Nhạc càng nghi ngờ: "Hai triệu gì?"

"Phí tính trên đầu người." Người đàn ông lại dựa vào ghế: "Trừ khoản này, còn được thu xếp nhà, các cô được lời rồi."

Cuối cùng cũng biết anh nói đến chuyện gì, Vu Tri Nhạc đánh tay lái, rẽ phải vào giao lộ: "Trần trưởng Từ đồng ý để các anh phá bỏ rồi?"

"Không." Cảnh Thắng nhấn mạnh: "Có điều đây là chuyện sớm muộn."

Nghe vậy, Vu Tri Nhạc hừ cười một tiếng, không lưu tâm.

Cảnh Thắng cau mày, nghi hoặc nhìn về phía người phụ nữ: "Thái độ gì đây, cô cho là không phá bỏ được?"

"Tôi không biết." Vu Tri Nhạc trầm giọng trả lời: "Chẳng qua tôi nghĩ trên đời này có những thứ không dùng tiền để mua được."

"Hoài niệm sao?" Cảnh Thắng coi thường: "Cô đừng như vậy, cả những người già kia nữa, đều nói với tôi về việc hoài niệm, đó là thứ vô dụng nhất, căn bản không đáng nhắc tới."

Người đàn ông lại đổi giọng, có hơi thành khẩn khuyên can: "Vu Tri Nhạc, cô ngàn vạn lần đừng học theo bọn họ. Bọn họ cũng sắp nhắm mắt xuôi tay rồi, sao còn nháo loạn như vậy? Người khác nhìn vào sẽ cười nhạo."

Mặt người phụ nữ có chút u ám, lạnh giọng: "Tôi không học ai cả, tôi có kiên trì của mình, phường Trần là một trong số đó."

"Đừng cố nữa." Người đàn ông đột nhiên duỗi chân, tạo ra tiếng động khiến người ta chú ý: "Lần đừng xe trước, nghe lời nói của em trai cô, tôi cũng hiểu được chút ít tình hình nhà cô."

Anh vô cùng chắc chắn tóm lược: "Trọng nam khinh nữ, tiền cho em trai cô đều là mẹ cô đưa cho, cô cũng đưa tiền cho mẹ, đúng không?"

Vu Tri Nhạc trầm mặc không đáp.

Cảnh Thắng ha một tiếng, liếm liếm môi trên, tiếp tục: "Bình thường cô kiếm được bao nhiêu chứ? Đây là chuyện riêng tư, tôi sẽ không hỏi. Vậy tôi đoán một chút, cô làm ở tiệm bánh kia, coi như chia 50-50 với bạn mình, một năm chắc kiếm được hơn 10 ngàn đi. Sau đó đi lái xe thuê, chắc được hơn một ngàn."

Giọng anh không nghe ra là giễu cợt hay khen ngợi: "Tôi có thể trao cho cô giải làm việc chăm chỉ rồi đấy. Có thể thấy được khoản tiền đó cũng là thành công với một gia đình bậc trung. Mẹ cô đi giúp việc cho người ta, bỏ ra ngoài làm việc mà cô vẫn đầu tắt mặt tối làm đủ việc, có lẽ nhà cô đang nợ nần."

Ngực người phụ nữ phập phồng, tựa như đang cố kiềm chế gì đó.

Thấy phản ứng của cô như vậy, Cảnh Thắng lại trở về ghế, nghiêng người nhìn cô không chớp mắt: "Xem ra tôi nói không sai, cho nên tôi mới nói cô từ bỏ đi, đồng ý cho phá bỏ, nhận tiền bồi thường trả hết nợ, như vậy cả người sẽ thoải mái, tất cả đều vui vẻ."

"Không cần phải làm Thánh mẫu gì cả, cô đã cố gắng quá nhiều rồi, không phải con gái nên là bảo bối trong nhà sao?" Cảnh Thắng

nói không chút kiêng kị, càng nói càng hăng: "Dĩ nhiên những người ở trần kia lại càng không cần cô làm Thánh mẫu, cô thật ngu ngốc, cũng quá rồi việc."

Vừa dứt lời thì một tiếng động vang lên cắt ngang lời anh, Vu Tri Nhạc phanh gấp, cuối cùng đỗ ở ven đường.

Nắm chặt tay vịn, chưa kịp hoàn hồn, Cảnh Thắng đã hô to: "Cô làm gì vậy?"

Vu Tri Nhạc ngồi im, khóa máy, ném chìa khóa về, lạnh lùng: "Đưa anh đến đây thôi."

Cô ngừng một chút, như nhớ đến điều gì, lấy ra 50 tệ từ trong túi, để lại ghế: "Cảm ơn anh đã đặt đồ ăn giúp." Nói xong đẩy cửa xe ra ngoài.

"Này!" Người đàn ông phía sau gọi với theo.

"Này, cô làm gì thế?! Vu Tri Nhạc!"

Người phụ nữ đã rời khỏi xe, hành động quyết tuyệt, Cảnh Thắng nhìn từ xe hướng phía trước chỉ thấy bóng lưng nhỏ gầy của cô.

Đi ra ngoài được mấy bước thì điện thoại rung lên. Vu Tri Nhạc dừng lại, lấy điện thoại ra nhìn, biết ai gọi tới nhưng vẫn nhận. Không sao cả, không có gì phải sợ.

"Cô con mẹ nó trở lại ngay!" Giọng nói ầm chứa tức giận, lớn tiếng vô cùng: "Sao lại để tôi một mình trong xe?"

Vu Tri Nhạc đứng yên tại chỗ, sắc mặt lạnh nhạt, đáy mắt không có ánh sáng: "Tôi không lái xe được nữa, tự anh về đi." Đầu cô đau

sắp nứt ra, chóp mũi cũng không kiềm được mà chua xót.

Người khác thì hiểu gì mà đánh giá chứ? Chỉ vì được sống trong cảnh sung túc, hạnh phúc mà có quyền đánh giá như vậy sao?

"Ông đây uống rượu!" Điện thoại lại phát ra tiếng gào thét, lại thêm một câu: "Cô để tôi người có men rượu lái xe sao? Cô chịu trách nhiệm được không?"

Người phụ nữ bình tĩnh đáp lại: "Đi hết đoạn đường này rồi rẽ sang chính là khu nhà anh, giữa đường không có cảnh sát giao thông."

"Nếu có thì sao?" Đầu bên kia mất bình tĩnh hỏi lại.

"Không thể có." Theo mấy năm kinh nghiệm, cô rất chắc chắn điều này.

"Tôi không có bằng lái." Cảnh Thắng lại đưa ra lí do.

Vu Tri Nhạc cho là anh đang làm loạn, chân lại bước về phía trước.

Đầu bên kia lại càng nóng nảy, lặp đi lặp lại, nhấn mạnh thêm: "Tôi thực sự không có bằng lái, không lừa cô đâu. Cô không lái xe nữa? Tôi cũng không được lái xe, tôi chờ cô trong xe. Cô không quay về lái xe, tôi sẽ con mẹ nó chờ ở đây một đêm. Ngày mai cô còn không trở về, tôi vẫn tiếp tục chờ ở đây, ông đây cơm cũng không ăn, chết ở trong xe."

Vu Tri Nhạc: "..."

Chiều một khóc hai nháo ba thất cổ này lại vận dụng đến thành thực, khiến Vu Tri Nhạc dở khóc dở cười, cuối cùng vẫn thờ dài, cúp điện thoại rồi quay đầu lại. Cũng đúng, dù có khó chịu, cô cũng phải hoàn thành công việc của mình.

Vu Tri Nhạc lại ngồi vào ghế lái xe, khởi động rồi cho xe chạy. Cảnh Thắng ngồi vùi ở ghế phó lái, sắc mặt lạnh lùng, chỉ trợn mắt lên với cô nhưng không nói lời nào, nom như đang giận dữ với cô vậy.

Mấy phút trôi qua, trong xe vẫn yên tĩnh. Mất thấy sắp đến quảng trường Chung Sơn, Cảnh Thắng mới rời mắt, buồn bực nói: "Tôi không có bằng lái thật."

"Năm ngoái bị cảnh sát giao thông bắt vì say rượu lái xe, bị treo bằng." Anh bình tĩnh lại, chậm rãi giải thích.

"Tôi còn từng đánh nhau với con trai của đại đội trưởng phụ trách giao thông ở khu vực này, ông ta thù dai lắm."

"Gọi điện ông ta không tiếp, cũng không thuyết phục được."

"Bằng lái cũng biến mất."

"Một năm rồi tôi không lái xe."

"Tôi rất bận, chính là người đàn ông chăm chỉ đó, nên không có thời gian giải quyết việc đó."

"Sau đó đều là trợ lý Tổng lái xe cho, cô đã gặp anh ấy rồi."

"Trước đây có tiểu Tổng..." Nói đến đây, anh dừng lại một chút, giọng nói lại pha chút ý cười, tựa như ánh lửa lóe lên trong nơi u tối

này vậy.

"Còn giờ có tiểu Vu."

"Cho nên cô phải phụ trách lái xe cho tôi." Anh câu môi cười một tiếng, lại khôi phục bộ dạng đùa giỡn lúc trước: "Nếu không phải tôi thuê cô lái, cô cầu xin cũng vô dụng."

Không rõ tại sao khi Vu Tri Nhạc nghe anh lười nhác thao thao bất tuyệt một tràng như vậy, những cảm xúc bức bối tích góp của Vu Tri Nhạc bỗng chốc tiêu tan.

Cô nghĩ, có lẽ mặt dày cũng là một loại ma lực.

Hết chương 20.

Lời của B.: Làm gì có ai chọc con gái nhà người ta phát tức xong lại bày đặt dối hả các mẹ =)) Thế mà Vu đại ca vẫn phải thua Cảnh cún =))

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 21: Để có thêm thời gian ở bên cô

LY THỨ 21

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Đưa Cảnh Thắng về đến nhà, Vu Tri Nhạc mới ngồi xe buýt trở về phòng trọ của mình. Lúc này đã gần 10 giờ, đèn ở tiểu khu đình công, gió hơi lớn, giống như muốn thổi nghiêng cả khu dân cư.

Lúc đến dưới lầu, Vu Tri Nhạc nhận được cuộc gọi của một người, là mẹ cô, người cô gặp lại kể từ lần trước.

Nhận được điện thoại, câu đầu tiên mẹ Vu đã hỏi về em trai: "Tri An về trường học rồi à?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Vâng."

Giọng mẹ cô lập tức trở nên nóng nảy: "Nó trở lại sao con không nói với mẹ, mẹ sẽ làm mấy món nó thích gửi tới."

Vu Tri Nhạc hừ lạnh: "Tri An là con trai mẹ, sao mẹ không hỏi nó vì sao trở về mà không nói với mẹ? Nó cũng sắp được nghỉ rồi, sao mẹ không mang đồ ăn đến chỗ nó trọ?"

Bị lời này chặn đứng, hai giây sau mẹ Vu mới nói: "Được rồi, con muốn ăn sao? Có thời gian mẹ sẽ mang qua."

"Không cần." Đầu đau như búa bổ, lời nói của Vu Tri Nhạc như mang ngàn mũi dao: "Mẹ có rảnh đưa tới, con cũng không có thời gian ăn."

Mẹ Vu hiểu được cô đang bài xích, nhẹ giọng khuyên bảo: "Tri Nhạc, con cũng lớn rồi, mau tìm đối tượng đi. Kết hôn sớm rồi sinh con, cả đời sẽ được an nhàn, con thân gái một mình, mẹ và bố con không yên tâm chút nào."

Dừng ở trước cửa, Vu Tri Nhạc xoa lông mày, cắm chìa khóa vào cửa. Cắm xong, lại gọi một tiếng: "Mẹ."

"Ừ?"

Cô đứng im hồi lâu, không vặn khóa, tới khi đèn hành lang tắt hết, mới bình thản trong bóng tối: "Nhiều lúc con hy vọng mình là con một."

"..."

"Con cúp đây." Không muốn nghe phản ứng của đối phương nữa, Vu Tri Nhạc cúp máy rồi cho điện thoại vào túi. Ngay sau đó điện thoại lại rung lên, mở ra xem thì là: Cảnh Thắng.

Vu Tri Nhạc cũng chưa nhận điện thoại luôn, vào cửa thay giày, đi ra ghế ngồi. Cô ấn nhận điện thoại, mở loa, tùy tiện ném điện thoại xuống mặt bàn.

Tiếng chát vẫn truyền ra từ điện thoại: "Vừa rồi ai gọi mà máy bận? Muộn thế này còn gọi điện cho cô? Cô một thân một mình, lại

không đi xe về, tôi rất lo lắng. Nam hay nữ gọi đến? Tôi gọi mấy lần cũng không được..."

"Mẹ tôi." Vu Tri Nhạc nhàn nhạt trả lời hai tiếng, chặt đứt lời thao thao bất tuyệt của anh.

"À..." Hình như Cảnh Thắng có chút lúng túng, giống như quả bóng bị xì hơi, giọng điệu bực tức nhanh chóng biến mất, chỉ hỏi: "Về đến nhà chưa?"

"Đến rồi."

Người đàn ông dừng lại một chút, lại hỏi: "Có thể kết bạn trên WeChat với cô không?"

"Anh kết bạn đi." Vu Tri Nhạc đứng dậy, vào phòng bếp rót nước cho mình.

"Ý tôi nói là... WeChat cá nhân." Cảnh Thắng nói bóng nói gió, không phải WeChat của tiệm bánh đâu.

Vu Tri Nhạc xem lượng nước sôi còn lại, đã sắp hết rồi, sau đó khom người lấy ấm siêu tốc ra: "Tôi không có WeChat cá nhân."

"..."

"..."

"Không có thật?"

"Ừ."

"Vậy dùng WeChat của tiệm bánh?"

Vu Tri Nhạc mở vòi nước: "Ừ."

"Biết rồi." Cảnh Thắng cúp điện thoại.

Cắm ắm siêu tốc vào, ấn nút đun sôi nước, điện thoại Vu Tri Nhạc đã nhấp nháy. Cô cầm lên thì thấy "Rơi Vào Bể Tình" gửi lời mời kết bạn với mình.

Vu Tri Nhạc: "...". Chỉ mong cái tên này không liên quan tới cô.

Ấn đồng ý, một giây sau đã hiện lên tin nhắn của bên kia. Anh gửi tới icon hình gấu Kumamoto ngồi trên sofa, giờ móng lên vẩy vẩy, bên cạnh có chữ "Chào".

Vu Tri Nhạc trả lời bằng icon:)

Rơi Vào Bể Tình: "Hôm nay chọc cô tức giận, tôi về đã kiểm điểm lại chính mình."

Vu Tri Nhạc quét mắt qua nội dung tin nhắn, đầu hiện đầy hắc tuyến, lại nữa rồi. Vu Tri Nhạc không trả lời lại.

Đối phương vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt: "Tôi quyết định tặng cô món quà chuộc lỗi."

Vu Tri Nhạc sợ anh lại chuyển 50 ngàn qua, lập tức gõ chữ: "Không cần..." Cô vẫn đang gõ chữ, chưa kịp gõ hết, bên kia đã gửi đến một tấm ảnh, phía dưới có một dòng chữ...

"Tặng cô người đàn ông đẹp trai nhất thế giới."

Vu Tri nhạc mở tấm ảnh ra nhìn, là ảnh selca.

Quả nhiên là selca, hơn nữa còn trưng ra biểu cảm lạnh lùng thâm trầm.

Vu Tri Nhạc không biết phải đáp gì, lại bật cười tiếng, nhìn tấm ảnh này hai giây, tắt đi rồi gửi lại một icon "lau mồ hôi". Gửi xong, cô lại để điện thoại lên bàn, đi vào nhà vệ sinh.

Đầu bên kia, sau khi Cảnh Thắng nhận được icon "lau mồ hôi" kia thì không nhận được thêm tin nhắn nào nữa. Thấy icon này, Cảnh Thắng không hiểu lắm, lau mồ hôi là có gì gì? Chê sao? Khuôn mặt này của anh có điểm nào để cô "chê" chứ?

Cảnh Thắng uống một ngụm sữa, tiếp tục gửi 20 tấm selca cho cô. Sau đó lại khùng bố tin nhắn Vu Tri Nhạc.

"Không đẹp trai à?"

"Chẳng lẽ không đẹp trai thật?"

"Rất anh tuấn đấy chứ."

"Cô đặt tay lên ngực tự hỏi đi, sau đó trả lời thật khách quan."

"Không thể vì trận náo loạn tối nay mà qua quýt với tôi được."

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong chứ."

Đợi một lúc, đầu bên kia vẫn không có phản ứng. Cảnh Thắng xoa xoa gáy, tùy tiện chọn một trong mấy bức selca kia gửi đến nhóm "Trụ cột kinh tế của thành phố Ninh".

Rơi Vào Bể Tình gửi ảnh.

Rơi Vào Bể Tình: "Các cậu nói xem, ông đây có đẹp trai không?"

Lâm Nhạc là người đầu tiên trả lời lại: "Rơi Vào Bể Tình? Cậu là ai?"

Chu Hãn Minh: "Cậu là ai?"

Người A: "Ai vậy?"

Người B: "Ai đó?"

...

Lúc đó, tất cả các thành viên trong nhóm đều giả bộ như không biết Cảnh Thắng. Anh nhìn một màn này thì bật cười, mấy người này được đấy nhỉ. Có điều, anh vẫn không để tâm, tay trống trán, tiếp tục gửi qua mấy tấm selca, lại hỏi.

"Mau nói ông đây có đẹp trai không?"

Lâm Nhạc cũng gửi ảnh selca của mình vào: "Tôi lại thấy người này càng đẹp trai hơn."

Chu Hãn Minh cũng gia nhập biệt đội điên rồ này: "Các cậu có gì mà đẹp trai, nhìn anh đây đi, hôm nay mới làm tóc xong này."

Người B cũng nhanh chóng gửi ảnh chụp với bạn gái qua: "Mắt các cậu có vấn đề sao? Rõ ràng anh chàng bên trái đẹp trai đến kinh thiên động địa."

...

...

Tất cả các thành viên trong nhóm gửi qua tất cả mọi thứ chỉ để chứng minh một điều, ông đây là đẹp trai nhất. Giữa chừng, Cảnh Thắng cũng cố chen vào mấy câu nhưng không ai để ý đến anh.

Về sau, chủ đề chuyển từ "ai đẹp trai hơn" đổi thành "bạn gái ai đẹp hơn". Cảnh Thắng tự nhiên không thể tham dự vào chủ đề này, dù sao anh vẫn thuộc hàng độc thân, ngay cả tấm ảnh của Vu Tri Nhạc anh cũng không có. À không, có ảnh, nhưng là tấm ảnh cắt ra từ phần mềm gọi lái xe thuê kia.

Thật đáng giận, hỏa khí bốc lên, anh muốn nổi giận đùng đùng. Cảnh Thắng mở khung chat với "Tiệm Bánh Tư Điềm" ra, lại thấy đối phương vẫn chưa trả lời mình.

Một tay cầm điện thoại, một tay nghịch nghịch cốc sữa, Cảnh Thắng hơi buồn chán. Có điều, không bao lâu sau, điện thoại trong tay anh rung lên hai cái.

Hộp mở ra, Cảnh Thắng nhìn vào thì thấy Vu Tri Nhạc gửi tới hai nhin nhắn.

"Rất đẹp trai."

"Ngủ sớm chút đi."

Cảnh Thắng dụi mắt, sợ mình nhìn nhầm, lại giống như không biết phản ứng lại thế nào, hai câu nói mà khiến anh vui sướng không thôi.

Đã bảo mà!

Đây là sự thật không chối cãi được!

Trần áp nhịp tim đang đập thành thịch, Cảnh Thắng hỏi: "Cô làm gì mà nửa ngày không trả lời tin nhắn?"

Vu Tri Nhạc: "Tắm."

Vu Tri Nhạc: "Tôi ngủ đây, ngủ ngon."

Cảnh Thắng nhanh chóng gõ lại: "Ừ, ngủ ngon." Sau đó chụp lại màn hình đoạn chat, gửi vào nhóm bạn.

Diệu Võ Dương Oai, Ông Đây Đang Vui: "Các cậu coi nhẹ về ngoài của tôi, không sao cả, người phụ nữ của tôi biết là được rồi."

Lâm Nhạc: "..."

Lâm Nhạc: "Thắng của tôi, anh đây đau lòng hộ cậu."

Cảnh Thắng: "?"

Lâm Nhạc không nói gì nữa.

Cảnh Thắng: "Nhạc tử, lăn ra đây cho tôi. Nói cho rõ ràng, sao lại đau lòng tôi? Ông đây không cần."

...

—

Ngày hôm sau, thời tiết không còn nóng bức như trước nữa. Mặt trời như đang đùa giỡn, núp sau mấy đám mây, không khí có chút u ám, trời cũng đầy sương mù.

Vu Tri Nhạc cố ý đeo khẩu trang đi đón Cảnh Thắng, cô bị viêm mũi, thời tiết sương mù sẽ khiến bệnh của cô tái phát.

Xe đến dưới tầng, Cảnh Thắng thấy cô lại bật cười: "Lần đầu tôi thấy người hút thuốc sợ khói bụi."

Vu Tri Nhạc không để ý đến anh, kéo cửa sổ lên, bỏ khẩu trang ra, cho xe chạy. Vì thời tiết nên nhịp độ cả thành phố cũng như chậm lại. Giao thông cũng không thuận lợi, dọc đường đi, các xe đều nhích từng bước một.

Cảnh Thắng ghé mắt liếc ra ngoài cửa, vừa quay đầu nhìn người phụ nữ lái xe, lại như phát hiện ra điều gì, kinh ngạc nói: "Oa, Vu Tri Nhạc, hôm nay chúng ta mặc đồ đôi."

Vu Tri Nhạc nghe vậy, liếc anh một cái, hôm nay anh mặc áo khoác dài tầm trung màu trắng, mũ áo có lông vũ bao quanh. Lông vũ ôm lấy khuôn mặt trắng nõn của anh, lại thêm đôi mắt chó con, tổng thể khiến người ta không nhận được mà nhớ tới chú chó Husky kéo xe trượt tuyết...

Mà áo cô mặc cũng không nhiều phụ kiện như vậy, chỉ là áo phao màu trắng đơn giản thôi.

Anh liếc mắt, cười xấu xa: "Không phải cô cố ý chứ?"

Vu Tri Nhạc chỉnh nhiệt độ trong xe vừa phải, phun ra hai chữ: "Không phải."

"..." Cảnh Thắng ủ rũ cúi đầu, tựa lưng vào ghế: "Đừng phũ phàng vậy chứ, không thể thuận theo tôi chút sao?"

Giống như anh đụng phải một viên đá vậy, thỉnh thoảng cũng có chút cảm giác bất lực. Vu Tri Nhạc không lên tiếng.

Cô nhớ lại lời nói tối qua của mẹ, bà muốn cô tìm một người để chung sống cả đời. Sau khi Nghiêm An đi, trong lòng cô không có mẫu người nào cả, cô cũng không biết người đàn ông có thể khiến mình rung động sẽ như thế nào.

Cô biết Cảnh Thắng thích mình, dù không hiểu nguyên do là gì, nhưng cô rất hâm mộ anh, hâm mộ vì trong thế giới của anh, chỉ cần một điểm nhỏ cũng có thể khiến anh vui mãi không thôi.

Con người ta khi đã yêu rồi sẽ tự khép lòng lại, từ đó về sau trong tim cũng chỉ có hình bóng một người. Vu Tri Nhạc nghĩ, cô đã khép lòng mình ở tuổi 20 mộng mơ. Những năm sau này, cô cũng thờ ơ, buông bỏ chính mình.

Mất gấp đôi thời gian mới đến được tòa nhà Cảnh Nguyên, lúc xe sắp xuống đến hầm, Cảnh Thắng lại nghiêng đầu, nói: "Quay lại."

Hai tay để trên vô lăng, Vu Tri Nhạc không hiểu: "Anh quên gì à?"

"Ừ." Cảnh Thắng gật đầu: "Đồ vô cùng quan trọng."

Vu Tri Nhạc: "..."

Từ sau vụ "tài liệu vô cùng nặng", cô không còn tin "đồ quan trọng" trong miệng anh nữa.

Vì thế, cô dò xét: "Anh quên gì?"

Cảnh Thắng như suy nghĩ điều gì, ra lệnh: "Mau quay lại, đi về khu phía Tây." Giống như có chuyện gì thực sự gấp gáp.

Vu Tri Nhạc cũng theo lời anh, quay đầu, chiếc xe lại chìm vào sương mù mà đi về khu phía Tây.

"Đi đâu?" Vu Tri Nhạc hỏi.

Cảnh Thắng không vội, đưa lưng về phía cô, dán mắt lên cửa sổ nhìn ra ngoài, sau đó nói: "Chỗ này."

Vu Tri Nhạc đỗ xe ở ven đường, người đàn ông lúc này đã xuống xe, đi thẳng về phía trước. Vu Tri Nhạc nghiêng đầu nhìn xem anh rốt cuộc muốn đi đâu.

... Được rồi.

Cửa hàng tiện lợi 24 giờ, Family mart.

Lúc quay lại xe, trong tay Cảnh Thắng đã có thêm hai hộp sữa.

Anh đưa cho một hộp cho Vu Tri Nhạc: "Cầm lấy."

"..." Vu Tri Nhạc nghĩ một chút, hay là cứ cầm lấy đi. Hộp sữa vừa được hâm xong, vẫn tỏa ra hơi ấm.

Cảnh Thắng thành thực giật ống hút trên hộp xuống, bóc ra, cắm vào rồi uống. Anh ngậm ống hút, cà lơ phớt phơ không coi ai ra gì, uống một lúc mới nhìn sang Vu Tri Nhạc: "Uống đi, nhìn tôi làm gì?"

Vu Tri Nhạc cầm hộp sữa kia mãi, quan sát anh một hồi.

Cô và người đàn ông này, hoặc đúng hơn là đứa nhóc mới lớn này hoàn toàn khác biệt. Mỗi giây mỗi phút với cô mà nói đều cực kỳ quan trọng, vậy mà anh dám tùy tiện phung phí. Đi cả nửa giờ trên đường trong ngày thời tiết xấu như vậy, chỉ để mua một hộp sữa anh muốn, mà khoảng thời gian đó, cũng đủ để cô về phường Trần, kết hợp đi giao hàng cho tiệm bánh.

Cô cố sức không chế, chậm rãi hít vào một hơi: "Anh nói đồ quan trọng là cái này?"

"Không phải." Anh thuận miệng đáp: "Để có thêm thời gian ở bên cô."

Anh vừa dứt lời, Vu Tri Nhạc hơi sửng sốt.

Lúc nói lời này, Cảnh Thắng nhìn thẳng về phía cô, đôi mắt đen sáng rõ, như tia sáng không tiếng động mà đánh thẳng vào lòng Vu Tri Nhạc.

Hết chương 21.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 22: Cảnh Thắng tôi, chỉ là một người đàn ông rất thích cô

LY THỨ 22

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Lúc trở về tiệm bánh đã là gần trưa. Sương mù dày đặc đã tan đi một chút, Vu Tri Nhạc vẫn đeo khẩu trang, bước từ trên xe xuống lại thấy hai đứa nhóc dán mắt vào tủ kính, hứng thú bình luận về các loại bánh ngọt.

Theo âm thanh đóng cửa xe, hai đứa nhóc giật mình, lúc quay đầu ra, Vu Tri Nhạc cũng nhận ra chúng, một đứa là cháu gái bác Trữ nhà đối diện, một đứa là cháu trai của trưởng trấn Từ.

"Đóa Đóa." Cô gọi cô bé kia.

Cô bé để đầu nắm cũng quay lại, nhìn thấy cô thì cong miệng cười: "Chị Vu."

Bé trai cũng quay lại, từ nhỏ cậu bé đã lớn lên ở thành phố, da dẻ trắng đến không tì vết. Cậu bé không quen Vu Tri Nhạc, chỉ đưa mắt đánh giá cô.

"Ừ." Vu Tri Nhạc đáp một tiếng.

Cô bé Đóa Đóa đưa mắt nhìn, liếc chiếc xe đằng sau, cười hì hì:
"Chị Vu, chị không đi mô tô nữa à?"

"Gần đây không đi."

Đóa Đóa tròn mắt: "Bà nội em nói chị làm tình nhân nhỏ của giám đốc, nên bây giờ đi ô tô."

Vu Tri Nhạc: "..."

Lời của trẻ nhỏ không cố kị.

Đừng nói đến trẻ nhỏ, dù là người trưởng thành đã lăn lộn ở ngoài mấy chục năm, đến cả mấy cụ già cũng rất dễ tin vào lời đồn.

Vu Tri Nhạc cong môi cười một tiếng, không định giải thích, chỉ hỏi: "Các em muốn mua bánh ngọt à?"

"Không ạ." Đóa Đóa lắc đầu: "Em cùng Từ Giang Nguyên, ông nội của Từ Giang Nguyên tới đây. Ông nội cậu ấy nói sẽ mua bánh ngọt cho bọn em."

Trần trưởng Từ ở đây sao?

Vu Tri Nhạc tạm biệt hai đứa nhỏ, đi vào trong tiệm bánh, đẩy cửa một cái đã thấy ông lão đứng bên quầy, ông mặc áo lông vũ màu đen, tóc màu hoa râm, trên mặt hằn lên dấu tích của năm tháng.

Nghe tiếng chuông cửa, ông ấy quay đầu, chạm tầm mắt Vu Tri Nhạc, cười cười: "Tri Nhạc, cháu tới rồi."

"Vâng, chào bác Từ." Vu Tri Nhạc lễ phép đáp lại, ánh mắt lại nhìn quanh, muốn tìm ghế cho ông ngồi.

Trưởng trấn Từ thấy vậy, nói luôn: "Không cần, Tư Diễm cũng lấy ghế cho bác, nhưng bác không muốn ngồi, muốn xem ở đây một chút."

Vu Tri Nhạc gật đầu, vẫn đưa một cái ghế trong ra: "Con gái bác về rồi ạ?"

"Ừ, mang bọn trẻ về ăn Tết." Ông lão cũng không từ chối nữa, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ vì được đoàn viên với người nhà, có lẽ chính ông cũng không nhận ra điều này.

Lúc này, người đang làm bánh nói vọng ra: "Tri Nhạc, cậu đến rồi à?"

"Ừ." Vu Tri Nhạc cao giọng đáp lại.

"Cậu tới muộn quá, tớ hơi nhớ cậu đấy."

Nghe đoạn hội thoại của hai cô gái, trấn trưởng Từ không khỏi cười lên: "Vu Tri An về trường rồi à?"

Vu Tri Nhạc gật đầu.

Trấn trưởng Từ gật đầu một cái: "Bác biết vụ đụng xe lần trước rồi. Đứa bé đó từ nhỏ đã không an phận, đứa nhóc nhà ông Tề cũng quá rảnh rồi."

"Vẫn còn nhỏ." Vu Tri Nhạc khách sáo bao che cho em trai: "Lớn lên chút nữa sẽ tốt hơn."

"Chỉ tội cháu." Trần trưởng Từ sâu kín than thở, hỏi: "Nghe Tư Diễm nói, bà nội sang tên ngôi nhà cho cháu à?"

"Vâng."

Trần trưởng Từ nhìn cô: "Bây giờ cháu lái xe cho giám đốc Cảnh?"

Vu Tri Nhạc hơi nghiêng đầu: "Cũng gần như vậy ạ."

Trưởng trấn Từ chậm rãi gật đầu: "Lần trước cậu ấy đến tìm bác nói về việc bồi thường phá bỏ và di dời. Đúng lúc con gái bác trở về, bác cũng nói chuyện này với nó, nó bảo sao không cho phá bỏ, bây giờ có nơi nào không cho phá bỏ đâu? Còn nói những nơi phá bỏ và di dời ở Bắc Kinh khi hoàn thành xong, người ở đó đều thành thật giàu có."

Vu Tri Nhạc không lên tiếng, từ đầu tới cuối, thái độ của cô rất phức tạp. Có lẽ 10 năm trước, hoặc từ sớm hơn, cô đã muốn rời khỏi trấn nhỏ này. Nhưng tất cả cũng chỉ là trong suy nghĩ mà thôi.

Giờ năm tháng đổi thay, ý định phản nghịch đó cũng theo năm tháng mà phai nhạt, đến giờ thì không còn sót lại chút nào.

"Bác cùng những người còn lại cũng biết đây là cơ hội phát tài. Có lẽ mọi người đều thực sự không muốn rời khỏi nơi này, các bác cũng sẽ không chuyển tới thành phố. Nhà con gái bác bên kia cũng sống trên chung cư cao, nhưng ở đó các nhà đều ai biết mệnh nấy, không thể nói chuyện với một ai. Đến lỗi đánh mặt chược của họ cũng khác chúng ta. Bác già rồi, cũng không biết chuyện này sẽ đi tới đâu. Mấy năm nữa, đợi đến lúc bác nhắm mắt xuôi tay thì phá bỏ cũng được, đến lúc đó không biết được gì nữa, sẽ tốt biết bao."

Trần trường Từ hơi đắn đo, sắc mặt có chút tiêu điều: "Lúc ăn sáng, bác gặp ông Viên, chính là thầy giáo dạy số học của cháu đấy, ông ấy còn đùa với bác rằng mấy ông già chúng ta sắp xuống mồ cả rồi, có lẽ cũng không chống đỡ được bao lâu."

Trần trường Từ nói xong cũng tự cười ha ha một tiếng, có chút tự giễu.

Nhưng Vu Tri Nhạc nghe lời này, trong lòng lại thấy chua xót. Cô biết, nơi này gắn liền với cuộc đời bọn họ. Trừ lúc lấy đơn đặt hàng của tiệm bánh hay ngày lễ ngày Tết, còn lại phần lớn thời gian cô đều dành thời gian ở thành phố rực rỡ ánh đèn kia.

Chẳng qua cô không thể quên lời bà nội đã nói trước khi ra đi: "Lúc trước người chủ đất đến, ông nội cháu sống chết không cho họ vào cửa. Ông ấy nói đây là mảnh đất của tổ tiên, là từng viên gạch viên ngói chúng ta tích góp mà thành, được xây lên bằng mồ hôi nước mắt của chúng ta. Từng viên ngói cũng có tình có nghĩa. Không rõ vì sao những người đến sau như bọn họ lại nghĩ nơi này là tai họa. Lúc ông nội cháu qua đời từng nói với bà, ngàn vạn lần không được để họ phá bỏ, nếu không đến lúc nhớ bà, ông không biết phải về đâu để tìm. Sau này cũng vậy, lúc nhớ cháu, bà cũng không biết phải về đâu tìm."

Vu Tri Nhạc biết rõ rất nhiều người già coi mảnh đất này là nơi yên nghỉ của tâm hồn. Họ đã cắm rễ ở đây quá lâu, nguyện vọng duy nhất chính là được nhắm mắt xuôi tay tại nơi này.

Bọn họ cũng như từng cọng cỏ, phiến lá, hạt bụi luôn gắn liền với sinh mệnh của phương Trần theo năm tháng. Nhờ có họ, trấn nhỏ này mới có bốn mùa xanh tươi, cuộc sống an nhàn.

Vì vậy, cô luôn cảm nhận được ngôi nhà cũ kĩ của bọn họ ngập tràn sắc hoa, nơi đó vẫn luôn thấm đẫm hơi thở của bà nội. Cũng giống cô, nếu một ngày nào đó, ông lão này muốn quay lại nơi đây, muốn xem nơi mình ở đã biến thành thứ gì thì có lẽ chỉ thấy được cảnh đồ nát thê lương, hoặc là núi xi măng mù mịt. Cảm giác ấy thật xa lạ và kinh hoàng biết bao.

Cảnh Thắng từng cười nhạo cô trông vào hoài niệm không đáng một đồng. Thực chất, cô cũng không trông vào điều gì, cô chỉ muốn kiên trì vì bà nội mà thôi.

Đưa mắt nhìn trường trấn Từ dắt tay hai đứa bé rời đi, Vu Tri Nhạc thở dài một hơi.

Trương Tư Điềm đứng bên cạnh cô, vừa nhào bột vừa hỏi: "Bác Từ nói gì với cậu vậy?"

Vu Tri Nhạc thu hồi tầm mắt: "Chuyện phá bỏ và di dời, các bác ấy dù lớn tuổi cũng không muốn rời đi."

Trương Tư Điềm đồng tình: "Bố tớ cũng không vui, mẹ tớ lại trung lập. Tớ thì thấy cứ tùy theo hoàn cảnh, nhưng tớ cũng muốn chuyển tiệm bánh đến thành phố, làm ăn ở đó sẽ khá khẩm hơn nhiều."

"Có điều..." Trương Tư Điềm đổi giọng, chớp mắt nhìn Vu Tri Nhạc: "Như vậy chúng ta lại bận rộn, rất cực nhọc."

Vu Tri Nhạc liếc cô một cái, nhàn nhạt cười: "Đó là chuyện sau này." Nói xong liền xoay người vào phòng làm bánh.

Trương Tư Điềm ở phía sau nhéo eo cô, than vãn: "Để tớ tưởng tượng một chút không được sao..."

Chạng vạng tối, Vu Tri Nhạc đi giao bánh xong thì lái xe đến tòa nhà Cảnh Nguyên, chờ Cảnh Thắng tan việc.

Ngày sương mù không có chút gió nào, chiều tối bầu trời cũng như xuống thấp hơn. Cảnh Thắng hôm nay xong việc muộn, đến 6 rưỡi Vu Tri Nhạc mới nhận được điện thoại của anh hỏi cô đang ở đâu.

Vu Tri Nhạc đáp: "Hầm đề xe."

"Chờ lâu rồi à?" Anh hỏi trong điện thoại.

Vu Tri Nhạc nhìn thời gian: "Khoảng nửa tiếng."

"Ừ..." Âm thanh đầu kia có chút ý cười, như ngôi sao lấp lánh trên mặt biển: "Chờ lâu vậy sao, sao có thể chờ lâu như thế chứ? Khiến tôi có cảm giác mình như chồng cô vậy, rất áy náy."

Vu Tri Nhạc: "???" Anh đang nói gì vậy?

Cảnh Thắng nói xong đã cúp điện thoại.

Một lúc sau, cửa ghế phó lái bị mở ra, Cảnh Thắng người đầy gió bụi, kẹp áo khoác lông vũ trong tay, trên người chỉ mặc sơ mi.

"Nóng chết mất, tôi chạy tới đây." Anh làm bầm: "Phải chạy thật nhanh, có điều phải ra khỏi tòa nhà mới chạy được. Nếu làm vậy ở bên trong, bị nhân viên nhìn thấy sẽ mất mặt chết tôi."

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn anh, mặt người đàn ông trẻ có chút hồng hồng vì chạy bộ thật.

Anh đưa tay vặn nắp chai nước, uống một hơi, sau đó cười với Vu Tri Nhạc: "Hôm nay bận chết đi được, không có thời gian nhắn tin cho cô. Thư kí của tôi... À, thư kí nam nhưng không phải trợ lý Tổng mang một chồng giấy tờ đến cho tôi phê duyệt."

Anh khua chân múa tay, biểu đạt: "Nhiều thế này này, nhìn muốn mù mắt luôn..."

Cảnh Thắng không ngừng làm nhảm, kể cho cô về công việc hôm nay của mình.

Vu Tri Nhạc khởi động xe, đáp lại: "Mệt như vậy thì đừng nói chuyện nữa, nghỉ ngơi đi."

Cảnh Thắng á khẩu trong hai giây, sau đó lại nói: "Không sao, tôi tình nguyện kể chuyện cho cô, tình nguyện kể tới khô cổ cũng được."

Xe ra khỏi hầm, bầu trời bên ngoài đã tối đen, nhưng khắp nơi lại tỏa ra ánh đèn rực rỡ. Đặt tay trái lên vô lăng, xe không nhanh không chậm hòa vào dòng người. Vu Tri Nhạc nhìn về phía trước, trong lòng lại nhớ tới một chuyện, suy nghĩ không biết mở lời với Cảnh Thắng thế nào.

Sáng nay, trước khi trưởng trấn Từ rời đi đã nhờ cô giúp một chuyện. Ông hỏi cô có thể nói chuyện với Cảnh Thắng không, để phò tá Trần tồn tại thêm mấy năm. Dù sao cũng có ít người để ý đến mảnh đất này của thành phố Ninh, nếu có thể giống trước đây, kéo dài được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Vu Tri Nhạc cũng biết Cảnh Thắng không giống cô. Trông anh vui vẻ, nói năng ngọt xớt vậy thôi, khi làm việc lại rất tinh ý, có tính toán rõ ràng. Nhưng trưởng trấn Từ đã có lời nhờ, bởi cô tiếp xúc với Cảnh Thắng nhiều hơn ông ấy.

Đấu tranh một hồi lâu, lúc đi đến cầu, Vu Tri Nhạc hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng mở miệng: "Cảnh Thắng, tôi muốn nói chuyện này với anh."

Luồng ánh sáng hai bên đường ánh lên khuôn mặt Cảnh Thắng, anh ngẩng đầu, cau mày: "Chuyện gì?"

Vu Tri Nhạc mím môi: "Liên quan đến chuyện phá bỏ và di rời..."

"Suyt."

Người đàn ông cắt đứt lời cô: "Không cần nói tiếp nữa, tôi hiểu rồi." Câu trả lời rất rõ ràng, Vu Tri Nhạc không nói tiếp nữa.

Cảnh Thắng an tĩnh, một lúc sau anh quay sang, nhìn gò má cô rồi gọi: "Vu Tri Nhạc."

"Ừ?" Cô đáp.

Cảnh Thắng có chút không kiên nhẫn: "Sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa, chúng ta không có tầng quan hệ này."

"Được." Vu Tri Nhạc liền hiểu, quan hệ của bọn họ không liên quan đến việc di rời kia.

"Tôi ở cạnh cô, cũng không liên quan đến việc của phường Trần, được chứ?"

"Ừ." Người phụ nữ đáp lại thẳng thắn, anh biết tính cách cô là vậy.

Cảnh Thắng còn muốn nói gì đó, hiếm khi giọng bình tĩnh lại đứng đắn: "Tôi không phải giám đốc Cảnh muốn phá bỏ nơi cô ở, cô cũng không phải lái xe của tôi. Tôi không biết nói vậy cô có hiểu hay không, chỉ là..."

Giọng anh có chút quẩn bách, sau đó dừng lại một chút, kiên nhẫn chọn câu chữ, cuối cùng nói.

"Cô là Vu Tri Nhạc."

"Cảnh Thắng tôi, chỉ là một người đàn ông rất thích cô."

Hết chương 22.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 23: Tôi chết rồi, vì hôn cô

LY THỨ 23

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Một câu nói, lại giống như tạo nên lớp sương giá, không khí trong xe nhất thời rơi vào im lặng.

Vu Tri Nhạc không nhìn về phía Cảnh Thắng, vẫn nhìn thẳng phía trước, không nói lời nào tiếp tục lái xe.

Cảnh Thắng biết trước cô sẽ cự tuyệt như vậy, cũng không thấy bị đả kích. Nhưng đột nhiên anh nghiêm túc bày tỏ, lại khiến lòng Vu Tri Nhạc khẽ động.

Từ xưa tới nay, người phụ nữ nào cũng ưa những lời tỏ tình êm tai, Vu Tri Nhạc cũng không ngoại lệ. Còn Cảnh Thắng, chính anh cũng không biết vì sao mình lại bật ra một câu như thế.

Á khẩu mấy giây, Cảnh Thắng nhanh chóng chớp mắt, đôi mắt mở to, giả bộ không biết phải làm sao, hỏi: "Ơ? Tôi mới vừa nói gì?"

Vu Tri Nhạc: "..."

"Tôi chỉ là một người đàn ông thích cô, đúng không?" Anh hỏi lại, không đợi Vu Tri Nhạc trả lời đã rung đùi đắc ý dạt dào: "Tôi lại có thể nói ra lời tỏ tình kinh thiên động địa như vậy. Thật lợi hại, tôi yêu tôi quá."

Có giây phút nào anh không tự luyện không? Khóe mắt Vu Tri Nhạc không khỏi giật giật.

"Có điều..." Cảnh Thắng gãi cằm, như có điều suy nghĩ: "Lời nói vô thức, lại là lời trong lòng."

Anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ: "Xem ra tôi thực sự rất thích cô. Sao có thể thích đến mức đó nhỉ?"

Chính anh cũng không hiểu được.

Về vấn đề này, Vu Tri Nhạc cũng vừa thắc mắc vừa không hiểu được, nên cũng đáp lại: "Tôi cũng muốn hỏi điều đó."

"Hỏi cái gì?" Người đàn ông hơi bối rối, sau đó mới bừng tỉnh: "Hỏi vì sao tôi thích cô? Tôi cũng không biết nữa, có lẽ coi trọng dáng dấp xinh đẹp của cô."

Vu Tri Nhạc: "... Anh chưa từng thấy phụ nữ?"

Cảnh Thắng đáp như chuyện đương nhiên: "Thấy rồi."

Vu Tri Nhạc hơi đánh tay lái, để thân xe đi theo: "Vậy lại nhìn mấy người phụ nữ khác nhiều chút."

Cảnh Thắng không quá vui vẻ, hơi nghiêng răng: "Cô có thể có chút lòng tin với mình không? Sau khi gặp cô thì tôi không nhìn nổi

ai nữa, nhìn thế nào cũng không hợp ý. Đều tại cô đấy, cô bảo phải làm sao bây giờ?"

"..."

Cảnh Thắng lại vặn chai nước, uống một ngụm, tiến lại gần Vu Tri Nhạc, thần thần bí bí đề nghị: "Chỉ có cách này thôi, nếu cô làm bạn gái tôi, chúng ta qua lại một thời gian. Sau đó xem tình trạng của tôi chuyển biến tốt hơn không, hay tiếp tục tiến vào giai đoạn bệnh nguy kịch. Thế nào?"

Vu Tri Nhạc không mẫn không nhạt như trước: "Anh tự khỏi bệnh đi."

"Ừ..." Cảnh Thắng cố ý kéo dài thanh âm.

Xe vẫn chuyển bánh, bỗng Cảnh Thắng muốn Vu Tri Nhạc dừng xe. Cô cũng phối hợp, chậm rãi cho xe đổi làn đường, đi tới chỗ anh chỉ.

Cảnh Thắng gõ gõ trên cửa kính xe: "Thấy không?"

Vu Tri Nhạc hướng mắt ra ngoài, là biển hiệu một nhà hàng thịt nướng, ánh sáng đèn neon trong đêm lóe lên không ngừng.

"Mời cô đi ăn." Cảnh Thắng cong môi cười, lúc này bỏ dây an toàn, xuống xe.

Vu Tri Nhạc muốn gọi anh lại mà không kịp, chỉ đành bắt đắc dĩ tắt máy, rút chìa khóa cho vào túi rồi đi theo.

Hương thơm của thịt nướng xông vào mũi, Cảnh Thắng vắt áo khoác, quay đầu giới thiệu: "Ăn ở đây ngon lắm, số một của thành

phố Ninh đấy."

Để ý tới sắc mặt không tình nguyện của người phía sau, Cảnh Thắng mới trở ra cùng cô đi vào, một bên khua chân múa tay: "Ăn ngon thật mà, cô phải thử mới biết."

Anh vừa giống như food blogger đích thực, lại giống như nhân viên quảng cáo của nhà hàng này vậy, hành động hết sức khoa trương. Vu Tri Nhạc buồn bực không thôi, thay vì phối hợp với anh, cô coi như không nhìn thấy thì hơn.

Đi vào trong quán ăn, ông chủ quả nhiên rất thân quen với Cảnh Thắng, vừa thấy anh đã mặt mày hớn hờ ra nghênh đón: "Ôi chao, giám đốc Cảnh bận rộn đây mà."

Cảnh Thắng cười một tiếng: "Bạn gì chứ." Anh nhìn xung quanh một lượt, quán đã không còn chỗ ngồi, khiêm tốn nói: "Sao bạn bằng ông chủ Trương được."

"Tiểu tử này, một năm làm ăn của tôi đâu bằng một ngày làm việc của cậu, đừng trêu tôi nữa." Ngoài miệng nói vậy, nhưng ông chủ vẫn rất vui vẻ, ông chú ý tới người phụ nữ sắc mặt lạnh lùng phía sau Cảnh Thắng, dò hỏi: "Đây là...?"

Cảnh Thắng nhíu mày ra hiệu, ông chủ đã hiểu ý: "Ôi, tôi biết rồi, tôi tìm chỗ đẹp cho cậu."

Người phục vụ để họ ngồi ở gần cửa sổ tầng hai.

Rõ ràng hai người ngồi đối mặt, Cảnh Thắng vẫn kéo ghế qua chỗ góc bàn của Vu Tri Nhạc, sau đó cười xấu xa: "60cm chuyển thành 30cm, chỉ cách cô gần thế này thôi."

Anh ngồi xuống, cầm bát đũa của Vu Tri Nhạc, cô không định quan tâm, sau vẫn không chịu được mà hỏi một câu: "Cầm của tôi làm gì?"

Cảnh Thắng xách bình nước lên, ngẩng đầu, ánh mắt nghi hoặc: "Giúp cô khử trùng bát đũa, sợ tôi hạ độc sao?"

Vu Tri Nhạc đưa tay ra: "Tự tôi làm."

Cảnh Thắng nghe lời giao bình nước ra, yên lặng nhìn Vu Tri Nhạc rót nước, sau đó tráng qua bát đũa của mình. Đợi đến lúc cô làm xong đem bình nước trả lại, người đàn ông lại không chịu cầm, chỉ để hai tay ở dưới mặt bàn.

Anh dùng mắt liếc xuống, ý bảo Vu Tri Nhạc tráng bát đũa giúp anh. Vu Tri Nhạc đối mắt với anh mấy giây, cuối cùng thua trận, tiếp tục tráng bộ bát đũa bên cạnh.

Mắt Cảnh Thắng cong cong, khóe miệng thỏa mãn, cong lên một độ cong rất lớn. Vu Tri Nhạc không nhịn được liếc anh mấy lần, thậm chí còn hoài nghi mình thấy trên đầu anh có đôi tai nhọn, sau lưng có đuôi xù to.

Đợi một lúc, nhân viên phục vụ đã mang lên một mâm đồ ăn và vỉ nướng, vỉ nướng còn phát ra tiếng tí tách tí tách khi nướng thịt dê, tỏa hương thơm nức mũi.

"A." Cảnh Thắng tiến về phía trước, dùng sức hít hà: "Có phải thơm lắm không, thịt dê ở đây là ngon nhất đấy."

Vu Tri Nhạc vừa rót cho mình ly nước lạnh, Cảnh Thắng đã đưa tới một xiên thịt dê, anh mau chóng thúc giục, sợ chậm một giây đồ ăn sẽ không còn ngon.

"Mau ăn đi, mùa đông đồ ăn nhanh bị lạnh, lạnh rồi sẽ không ngon."

Vu Tri Nhạc nhận lấy, vẫn chưa kịp ném thử, đã bị đôi mắt lấp lánh, trông ngóng kia nhìn chăm chăm. Cô cầm đũa lên, tuốt thịt dê trên xiên ra đĩa, sau đó gấp một miếng, mặt không đổi sắc mà thưởng thức.

Cảnh Thắng nhúu chặt chân mày chờ cô nhận xét.

"Cũng được." Vu Tri Nhạc đánh giá hơi hợt: "Tôi thấy đồ nướng nào cũng như nhau cả."

Kế hoạch thất bại, Cảnh Thắng lập tức ỉu xiu, tự cầm một xiên thịt cho vào miệng, cứng nhắc nhai nhai.

Ăn hết một xiên...

Lại lấy thêm một xiên...

Cứ ăn một hồi như vậy, cũng không dám đề cử với Vu Tri Nhạc nữa.

Đột nhiên, Cảnh Thắng "a" một tiếng, đưa tay ôm bên má trai, mặt đầy đau đớn.

Vu Tri Nhạc nhìn về phía anh: "Cắn phải lưỡi à?"

"Không, không phải." Người đàn ông trẻ tuổi bỏ xiên thịt xuống, dịch người ra, đưa lưng về phía Vu Tri Nhạc. Cô chỉ thấy anh đưa tay lên che miệng, hình như nhả ra thứ gì đó.

Lại một lúc sau, Cảnh Thắng có chút buồn bực, tiếp đó dùng tay ôm một bên má, đầu lưỡi liếm liếm thử: "Hình như rụng một mảnh

răng rồi..."

Anh tỏ vẻ nghi hoặc: "Vẫn không xác định được." Tiếp đó đưa bàn tay nắm thành quyền về phía cô: "Hay cô xem giúp tôi?"

Vu Tri Nhạc cũng không nghĩ nhiều, hơi nghiêng người về phía trước để nhìn kĩ hơn. Không ngờ lúc mở ra, lòng bàn tay anh trống trơn, không có gì cả. Ý thức mình bị đùa bỡn, Vu Tri Nhạc lập tức ngẩng đầu. Sau đó có thứ gì nhẹ nhàng chạm vào trán cô, mát lạnh, mềm mại, lại có lực.

Lúc này Vu Tri Nhạc giương mắt, tay người đàn ông lại nắm thành quyền, để gần miệng ho nhẹ, bộ dáng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Anh đánh mắt đi, không dám nhìn thẳng vào Vu Tri Nhạc, chỉ có nụ cười nơi khóe mắt là tràn đầy, làm thế nào cũng không kiềm chế được.

Sắc mặt Vu Tri Nhạc khó coi, giọng nói cũng theo đó chuyển lạnh: "Anh muốn chết phải không?"

Cảnh Thắng vẫn không dám nhìn cô, chỉ tự vui trộm. Sau khi vui vẻ một hồi, mới giả vờ "hự" một tiếng, như người bị thương mà ngã nhào người lên bàn, toàn bộ mặt đều chôn ở khuỷu tay, cũng không có ai nhìn thấy biểu cảm của anh. Cảnh nằm im, giả bộ mình là một thi thể.

Sau đó, Vu Tri Nhạc lại nghe anh rầu rĩ, mặt dày mà nói: "Tôi chết rồi."

"Vì hôn cô."

Hết chương 23.

Lời của B.: Mới như chuồn chuồn lướt nước mà Cảnh cún đã không chịu được nhiệt =)) Đã có chương mới Tâm Ngựa, cơ mà tớ chưa beta nên hẹn mn tối nha:D

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 24: Thử thích tôi một chút?

LY THỨ 24

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Ăn đồ nướng xong, đến lúc ai về nhà nấy, cả Cảnh Thắng và Vu Tri Nhạc đều không nhắc lại chuyện "hôn trán" đó.

Có điều, dọc đường về, sắc mặt Vu Tri Nhạc không tốt lắm, dù Cảnh Thắng có chọc cô cười thế nào, người phụ nữ vẫn lạnh lùng như cũ, không nói một lời.

Cảnh Thắng lại nghĩ không biết mình có làm sai gì không. Dù là vậy, từ lúc đó tới lúc lên giường đi ngủ, anh vẫn không nhin được cứ cười mãi, thật là vui vẻ. Một chút cảm giác tội lỗi cũng không có, sao anh có thể xấu xa như vậy chứ?

Anh quyết định cho bàn chải đánh răng của mình "nghỉ việc" một ngày. (1)

(1) Thắng lưu giữ kỉ niệm nụ hôn Ạ, CÚ =))

Lăn qua lộn lại trên giường một hồi, Cảnh Thắng mở ngăn kéo đầu giường, rút lấy nửa liều thuốc kia của Vu Tri Nhạc. Lần này

cũng thật giống buổi tối hôm đó, khi cô đem món đồ chơi này nhét vào miệng anh, lại như nhóm lên mồi lửa trong lòng Cảnh Thắng, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn đến lục phủ ngũ tạng, sau dần lan ra toàn thân.

Anh nghĩ có lẽ hiện tại, mỗi tế bào trong cơ thể anh đều gọi tên một người phụ nữ.

Lại đem nửa điều thuốc lá kia cất về chỗ cũ, Cảnh Thắng cầm điện thoại di động mở WeChat, gửi tin nhắn cho "Tiệm Bánh Tư Điềm".

Anh gõ ba chữ luôn cắm rễ trong lòng mình: "Vu Tri Nhạc."

Vu Tri Nhạc đương nhiên nhận được tin nhắn này.

So với sự vui mừng khôn tả của Cảnh Thắng, sau khi trở về, lòng Vu Tri Nhạc lại thấy ngọt ngào đến khó hiểu. Dù sao cũng đã là phụ nữ hơn 20 tuổi trưởng thành, vậy mà còn bị người đàn ông kém tuổi, tâm hồn trẻ nhỏ đùa bỡn.

Thật kì lạ.

Vu Tri Nhạc ý thức được, nếu là hai năm trước, cô chắc chắn sẽ không vì kiểu mặt dày vô sỉ này mà chấn động, ngược lại có thể sẽ lạnh mặt bỏ đi.

Vì vậy, Vu Tri Nhạc tổng kết ra hai nguyên nhân.

Một, Cảnh Thắng là người thuê của cô, vì tinh thần trách nhiệm, cô không thể tùy tiện ném anh lại.

Hai, cô bắt đầu mềm lòng với Cảnh Thắng, chuyện này không tốt chút nào.

Để dàng mềm lòng là tật xấu trước nay của cô, mềm lòng với bố mẹ, với em trai, với bà nội cũng vậy. Chính vì vậy cô mới bị kiềm chân, không thể bỏ tới một nơi khác, sống một cuộc sống mình muốn.

Vã nước lạnh lên mặt, Vu Tri Nhạ nhìn mình trong gương, nước lạnh chảy từ trên má xuống, sau đó lần theo cằm mà nhỏ từng giọt.

Cô thở dài một hơi...

Chỉ mong... Nhiệt huyết như trẻ nhỏ của Cảnh Thắng là nhất thời.

Bởi trong lòng cô bắt đầu lo sợ, sợ rằng chính mình sẽ giao động, như vậy sẽ dễ dàng chìm vào biển sâu không đáy. Tình huống trước mắt của cô không thích hợp để nói chuyện yêu đương.

Cô đã mấy lần cự tuyệt anh, sau đó giữa hai người lại có thêm món nợ đông dài. Vì vậy, cô chỉ có thể trì hoãn, kéo dài tới khi hứng thú của người kia hoàn toàn biến mất, không còn ảo tưởng nào nữa.

15 phút rồi cô vẫn chưa trả lời, có lẽ anh sẽ không kiên nhẫn mà đi ngủ. Kết quả đối phương bắt đầu khùng bố WeChat Vu Tri Nhạ.

"Vu Tri Nhạ."

"Vu Tri Nhạ."

"Vu Tri Nhạ."

"Vu Tri Nhạ."

Vẫn chưa thỏa mãn với từng đó tin nhắn, Cảnh Thắng lại gửi đến một tràng tin nhắn khác.

"Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu
Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri
Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac
Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac Vu Tri Nhac..."

...

Trong chốc lát, màn hình di động hiện lên đầy tên cô.

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Cuối cùng cũng để ý đến tôi!"

Vu Tri Nhạc: "Có gì thì nói, đừng spam."

Cảnh Trắng: "Tôi không spam, chỉ biểu đạt tâm tình thôi."

Cảnh Trắng: "Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến cô, như tin nhắn cô thấy đó."

Cảnh Thắng: "Phiền như vậy chắc cô khó chịu lắm nhỉ? Tôi cũng bực bội nhưng không còn cách nào khác, trong lòng chính là như vậy."

Vu Tri Nhạc: "..."

Lần đầu tiên cô biết được, không phải tất cả đàn ông khi yêu đều vòng vo, nói xa nói gần.

Có một loại trêu ghẹo, gọi là tiến công trực diện. Cũng giống như ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào đáy bình thủy tinh trong veo, cứ

như vậy mà đâm thẳng vào lòng người.

Vu Tri Nhạc: "Tôi đi ngủ."

Cảnh Thắng: "Mới 9 giờ mà?"

Vu Tri Nhạc: "Mệt."

Cảnh Thắng: "Tôi hát cho cô lấy lại tinh thần nhé?"

Vu Tri Nhạc: "?"

Cảnh Thắng gửi qua tin nhắn thoại.

Vu Tri Nhạc: "..."

Hay là cứ mở ra đi.

..... "I'm yours của Jason Mraz."

Giọng hát trong suốt, lại còn dễ nghe, khẩu âm tiêu chuẩn.

Không hiểu không hiểu, Vu Tri Nhạc tự thôi miên mình không hiểu lời bài hát này.

Vu Tri Nhạc: "Anh không có chuyện để làm?"

Cảnh Thắng: "Có chứ, nói chuyện với cô, thực hiện chuyện đại sự của đời người, đây là chuyện quan trọng nhất."

Vu Tri Nhạc: = =

Cảnh Thắng: "Cô còn dùng icon sao? Thật con mẹ nó đáng yêu."

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Càng ngày càng thích cô, đừng gửi mỗi icon nữa!"

Người đàn ông này thật thần kỳ, rõ ràng cô khiến câu chuyện đi vào ngõ cụt, anh lại ngay lập tức có thể xoay chuyển, sau đó còn tự mình vui vẻ.

Vu Tri Nhạc: "Anh không thấy nói chuyện với tôi rất khô khan à?"

Cảnh Thắng: "Không có, cô không muốn nói thì đừng nói."

Vu Tri Nhạc: "... Cũng không hẳn."

Cảnh Thắng: "Vậy nói đi, tôi nghe."

Vu Tri Nhạc: "Hỏi anh một vấn đề."

Cảnh Thắng: "Ừ?"

Vu Tri Nhạc: "Anh thích phụ nữ đều như vậy?"

Cảnh Thắng bỗng nhiên tò mò: "Trả lời tôi chuyện này trước."

Vu Tri Nhạc: "Nói."

Cảnh Thắng: "Lúc cô thích đàn ông sẽ thế nào?"

Vu Tri Nhạc: "Không biết."

Cảnh Thắng: "Chuyện trước kia thì sao? Dù không muốn nhắc đến nhưng vẫn muốn hỏi chút."

Vu Tri Nhạc: "Không nhớ."

Cảnh Thắng: "Không biết, không nhớ."

Vu Tri Nhạc: "?"

Cảnh Thắng: "Tôi cũng trả lời giống cô."

Vu Tri Nhạc: "Thời điểm và nguyên nhân không giống nhau."

Cảnh Thắng: "Nhưng câu trả lời vẫn giống nhau."

Cảnh Thắng: "Tôi sao biết được thích người khác sẽ thế nào, chỉ biết tôi thích cô mới như vậy. Cũng không nhớ vì sao hôm qua thích cô, thích cô bao nhiêu. Tôi chỉ biết rằng hôm nay vẫn thích cô, như vậy là đủ rồi."

Vu Tri Nhạc: "... Ừ."

Một câu trả lời ý vị sâu xa.

Cảnh Thắng: "Nếu không ngày mai thử một chút?"

Vu Tri Nhạc: "Làm gì?"

Cảnh Thắng: "Thử thích tôi một chút?"

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Được không? Nếu tôi còn thích cô, tình cảm đến từ hai phía, mọi người cùng vui."

Vu Tri Nhạc: "Ngủ."

Cảnh Thắng: "Suy nghĩ chút đi?"

Vu Tri Nhạc: "Ngủ ngon."

Người phụ nữ tắt điện thoại di động, để lại đầu giường.

Cùng một cách thức bày tỏ, chỉ có người này áp dụng một cách ngốc nghếch như vậy. Nhưng chính cô vẫn không tự chủ bị cuốn vào.

Thật kỳ quái.

—

Hôm sau, Vu Tri Nhạc đi đón anh.

Cảnh Thắng vừa lên xe, cả người như "có chuyện vui, tinh thần thoải mái".

"Nghĩ xong chưa?"

Vu Tri Nhạc giả bộ không hiểu: "Cái gì?"

Cảnh Thắng đầy mong đợi: "Thích tôi?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Không nghĩ.", dừng một chút lại bổ sung: "Cũng không muốn."

Cảnh Thắng cũng không giận, không buồn bã, chỉ híp mắt: "Mai lại bàn sau."

Anh vừa nói xong, Vu Tri Nhạc giật mình, người này đúng là vô liêm sỉ, chỉ một mực tẩy não cô. Ngày nào cũng tồn tại bộ dáng "Tôi thích cô" mà xuất hiện. Sau đó những suy nghĩ như "Thử nghĩ đến anh một chút", "Thích anh một chút" bắt đầu nảy mầm, vô thức cắm rễ trong tiềm thức của cô. Lại sau đó, đầu óc cô cũng bị con bọ nhỏ mang tên "Cảnh Thắng" này chiếm giữ.

Vu Tri Nhạc tùy tiện đáp lại, sau đó không nói chuyện với anh nữa.

Đến công ty, Cảnh Thắng đi thẳng tới phòng làm việc của mình. Vừa vào cửa, anh đã thấy một ông cụ ngồi trên ghế, bên cạnh có một cô gái trẻ. Ông mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn, nhìn về phía Cảnh Thắng, mắt đong đầy ý cười.

"Ông nội." Cảnh Thắng gọi rồi tới bên cạnh ông.

Ông vụ quan sát anh một lượt, trêu ghẹo: "A Thắng, ông nội ngồi vị trí của cháu, không có ý kiến gì chứ?"

Cảnh Thắng liếc mắt ra cửa sổ sát đất, nhướn mày: "Cháu nào dám, cả tòa nhà này đều là của ông, ông muốn ngồi chỗ nào thì chính là chỗ đó."

Ha ha, Cảnh Viêm Hoa giương môi cười một tiếng, đứng lên từ ghế xoay: "Hôm nay tìm cháu cũng không có gì đặc biệt."

Thư ký nhanh chóng đưa gậy chống mạ vàng cho ông.

Cảnh Thắng lẩm bẩm: "Chắc chắn là có chuyện."

"Muốn đến xem cháu một chút." Tổng giám đốc Cảnh hỏi: "Có phải gầy đi không?"

Cảnh Thắng xoa xoa gò má: "Có sao? Vậy cháu lại lên một cảnh giới đẹp trai mới rồi."

Thằng nhóc xấu xa, không biết giống ai nữa. Cảnh Viêm Hoa hừ một tiếng: "Chắc phải đi lại nhiều vì chuyện ở phường Trần, đúng không?"

"Còn không phải sao..." Cảnh Thắng đồng tình không thôi, chỉ thiếu nước đập đùi phanh phách biểu đạt tâm tình.

"Giờ thế nào rồi?"

Cảnh Thắng thở dài một hơi: "Đến giai đoạn đàm phán tiền bồi thường rồi. Ông cũng biết bên đó toàn là người già, cứng đầu không thôi."

Cảnh Viêm Hoa bật cười: "Ông nội cũng cứng đầu sao?"

"Được rồi, ông hoàn mỹ không tì vết, là tấm gương cho cháu học hỏi." Cảnh Thắng giả mù sa mưa ca ngợi Cảnh Viêm Hoa.

"Ha ha." Ông lão cười càng vui vẻ hơn, lại tán gẫu với anh một lát mới rời đi.

"Cố trụ vững. Đến năm mới, những người trẻ tuổi sẽ trở về." Trước khi đi, ông cụ vỗ vai anh một cái, lực đạo tuy nhẹ nhưng khí thác kì vọng rất lớn.

"Cháu hiểu." Cảnh Thắng tiễn ông ra cửa, mỉm cười.

Chờ ông nội đi rồi, anh trở lại bàn làm việc, sắc mặt dần ngưng trọng.

—

Buổi chiều, Cảnh Thắng lại đến phòng Trần. Lo Vu Tri Nhạc đi giao bánh không rảnh, nên cũng không gọi cô đi đón, mà bảo trợ lý Tống lái xe cũ đi.

Trước khi đến nhà trưởng trấn Từ, anh bảo trợ lý Tống đưa đến "Tiệm bánh Tư Điền".

Trợ lý Tổng xoắn xuýt: "Giám đốc Cảnh, hay là làm chính sự trước... Đằng nào tôi anh cũng gặp cô Vu."

"Đừng nói nhảm." Mặt Cảnh Thắng đầy lo lắng: "Tôi chỉ nhìn một cái, lâu lắm không thấy bộ dạng cô ấy ở tiệm bánh."

"..." Không nhẽ ở đó thì cô Vu sẽ thay đổi sao?

Thấy thái độ cấp trên cương quyết, trợ lý Tổng cũng không nhiều lời, trực tiếp lái xe đến, đỗ dưới gốc cây gần "Tiệm bánh Tư Điềm".

Sau khi đỗ xe xong, trợ lý Tổng chờ một lát lại thấy phía sau không động tĩnh. Anh ta quay đầu lại thì thấy Cảnh Thắng đang nhíu chặt mày, nhìn về phía xa, hình như đang phán đoán điều gì.

Trợ lý Tổng ngẩn người, tìm kiếm theo ánh mắt của Cảnh Thắng.

Ánh sáng chiều ấm áp, chiếu vào tủ bánh cũng có vẻ chói mắt. Có điều, vẫn có thể thấy rõ một nam một nữ đang đứng trước cửa tiệm bánh, hình như đang trò chuyện.

Người phụ nữ đưa lưng về phía họ, dáng người thon dài yếu điệu. Mà người đàn ông kia mặt mũi có chút xa lạ, ăn mặc lịch sử, khuôn mặt rất điển trai.

Không rõ tại sao, trợ lý Tổng loáng thoáng cảm giác được...

Giám đốc Cảnh nhất định biết người này.

Hết chương 24.

Lời của B.: Ai thấy Cảnh tán càng ngày càng nghề không TwT Vu đại ca sắp đổ rồi...

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 25: Cho anh kẹo "bằng chứng"

LY THỨ 25

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

10 giờ cùng ngày, Vu Tri Nhạc đến Tiệm bánh Tư Điềm. Trên đường cô cũng đi rất gấp vì tối qua, trước khi đi ngủ Trương Tư Điềm đã nói hôm nay có một đơn bánh theo chủ đề Hello Kitty cho một đám cưới, cần người làm nên bảo cô đến sớm.

Sau khi đến, Vu Tri Nhạc bận bịu đến chân không chạm đất. Đến khi gói cây kẹo mút cuối cùng xong, cô thắt thêm chiếc nơ bướm xinh xắn bên ngoài rồi mới cho nó vào hộp.

Trương Tư Điềm nhẹ nhàng ngăn lại, cười nói: "Số lượng đủ rồi, cái này cậu cầm đi, coi như tiền hoa hồng của cậu."

Vu Tri Nhạc cũng xác nhận lại, trong hộp có 18 cây kẹo, đúng là bị thừa một nên cô không xếp chiếc kẹo kia vào nữa. Cô buông mắt nhìn cây kẹo hình đầu mèo múp múp mấy giây, sau đó nhét vào trong túi áo mình.

Bên trong tiệm bánh, mùi bột mì như lan ra khắp không gian, hương thơm của bánh đang nướng quanh quần nơi chớp mũi.

Bên ngoài cửa sổ, trên mái hiên, cành cây ngọn cỏ cũng không ngừng thay đổi, chứng minh rằng thời gian vẫn đang trôi đi.

Đột nhiên, tiếng chuông reo ở cửa khiến động tác của Vu Tri Nhạc dừng lại. Cho là vị khách nào tới, cô để lại chiếc hộp đang làm, đi về phía cửa tiệm bánh, nhưng lại thấy người đàn ông đã lâu không gặp đang đứng ở cửa.

Nghiêm An, bạn trai cũ của cô.

Cửa hơi hé, tay anh đang để lên trên nhưng vẫn chưa đẩy vào hẳn, giống như đang chần chừ.

Nghiêm An tự nhiên cũng thấy cô, cố gắng cong môi nở nụ cười. Có điều, nụ cười này hơi khách khí, có chút lầy lòng, lại có chút... lo sợ.

Ngay cả anh cũng không biết mình đang lo sợ điều gì.

Có thể do sắc mặt bình tĩnh của người phụ nữ, cũng có thể do ánh mắt lãnh đạm của cô, hoặc có thể chính cô cũng không ý thức được sắc mặt cùng ánh mắt của mình lúc này. Anh không thể nào lí giải được những tư thái phòng vệ từng chút một kia.

Từng trận khó hiểu ập tới khiến anh không tiếp tục bước vào trong, mà trở ra ngoài. Vu Tri Nhạc cũng dừng chân, dừng một lúc, cuối cùng vẫn tiến về phía cửa, đi ra ngoài theo.

Lần trước có chuyện khác để làm ngơ, lần này anh tự tìm tới cửa, cô cũng muốn nói chuyện rõ ràng, không muốn lòng dạ hai bên

rồi bời thêm nữa.

Hai người đi tới dưới mái hiên, không đợi Nghiêm An mở lời, Vu Tri Nhạc đã đi thẳng vào vấn đề: "Có chuyện gì thì nói đi."

"Không có gì." Đứng đối diện cô, Nghiêm An lại tiếp: "Em không liên lạc với anh, anh chỉ có thể đến tìm em."

Vu Tri Nhạc mỉm cười, nhìn anh không chớp mắt, cũng không nói lời nào.

Nghiêm An cũng lặng lẽ quan sát cô, cô cùng anh không quá khác biệt về chiều cao, anh phải dùng từ "nhìn thẳng" để tả mới đúng. Năm 18 tuổi ấy, dáng người cô cũng đã mảnh khảnh, cao gầy, chẳng qua trong trí nhớ của anh, Vu Tri Nhạc luôn là một cô bé, nụ cười của cô như có ma lực, chỉ cần mỉm cười thì như có quang nước sáng trong bao quanh.

Thời khắc này, rõ ràng cô cũng đang cười, nhưng lại không thấy được tâm tình, nếu có cũng chỉ khiến anh lạnh buốt. Dường như cô đã biến thành một pho tượng ngọc nhỏ được điêu khắc tinh xảo, không thể chạm tới. Như vậy lại khiến anh nghĩ tới câu nói: "Ta ở trên cao, vô ưu vô lo."

Quan sát lẫn nhau trong yên lặng, sau mấy giây ngắn ngủi này, Vu Tri Nhạc mở lời trước: "Nhìn đủ chưa?"

Nghiêm An hít sâu một hơi, không đáp.

"Nhìn đủ rồi thì về đi." Vu Tri Nhạc ra giọng tiễn khách: "Nghiêm An, chuyện của chúng ta kết thúc rồi, anh tìm đến đây cũng vô dụng."

Người đàn ông không nhanh không chậm nói rõ ý đồ: "Anh biết khi đó anh rời đi là vô trách nhiệm, cũng nợ em rất nhiều. Giờ anh bằng lòng quay lại, cũng muốn cho em thấy anh về để chuộc lỗi, đền bù mọi thứ. Em muốn anh làm gì cũng được."

"Muốn anh rời đi, được không?" Vu Tri Nhạc trả lời.

Nghiêm An rũ mắt, sau lại nhìn cô lần nữa, ánh mắt cũng thêm vẻ kiên định, chắc chắn: "Đi cũng được, nhưng anh sẽ lại tới, đến khi em không còn đuổi anh nữa."

Vu Tri Nhạc ha một tiếng, cười giễu: "Có lẽ anh chưa hiểu tình hình, em không giận đối, Nghiêm An." Cô gọi tên anh, làm tiền đề cho những lời trịnh trọng mà chân thực tiếp theo.

"Em không tức giận chút nào. Em không quên được anh, đây là sự thật, nhưng em sẽ không ở bên anh. Ai cũng có quá khứ, nhưng có những quá khứ con người ta không muốn quay đầu nhìn lại. Em không biết anh có hiểu chuyện này hay không, nhưng năm 9 tuổi, em nhặt được một con chim nhỏ. Đó là một con chim sẻ, nó bị thương nhẹ ở cánh. Sau khi nuôi được một tuần, em tự làm hộp giấy, làm giường, đào giun, lúc nào cũng trông coi nó, sợ nó xảy ra chuyện gì. Một tuần sau, cánh của nó lành lại nên tự bay đi, sau đó em chỉ thấy trống trải. Em vì nó mà làm mọi việc, tất cả chỉ vì nó. Lúc đó em đã mất mát, khổ sở đến bật khóc, nhưng căn bản không biết nên làm gì..."

"Tri Nhạc." Nghe đến đây, Nghiêm An không nhịn được muốn cắt ngang lời cô. Anh có quá nhiều điều muốn giải thích, muốn bày tỏ với cô.

"Đừng nói gì cả, để em nói xong đã." Vu Tri Nhạc hoàn toàn không cho anh cơ hội: "Mấy ngày sau đó, em đã chấp nhận sự thật."

"Em không định tìm lại con chim nhỏ kia, càng không muốn bắt nó quay về. Em muốn nó được tung cánh trên bầu trời của mình, hoặc trú thân tại cánh rừng bạt ngàn mà dựng tổ, xây dựng cuộc sống hạnh phúc."

"Em hy vọng nó ngàn vạn lần đừng trở lại, lú lú muốn báo ơn."

"Em không cần, dù là lời cảm ơn cũng không cần. Nhưng nếu nó muốn nói lời đó, em vẫn vui vẻ tiếp nhận."

"Em cũng muốn nói với nó rằng, em không chán ghét, thậm chí còn yêu thích quãng thời gian ở chung kia. Tất cả mọi điều trong khoảng thời gian đó, dù là hân hoan vui sướng, buồn đau tủi hổ hay chấp nhận thực tại khó khăn. Quãng thời gian đó giúp em cảm nhận được cuộc đời này có bổng có trầm. Em cũng muốn cảm ơn nó, chính nó đã giúp em hiểu dụng tâm là gì, cho dù kết quả không viên mãn, nhưng cuộc sống không phải thế giới cổ tích trong mắt trẻ thơ, vì vậy..."

Cô ôn hòa nói một câu: "Cảm ơn anh, Nghiêm An."

Cô nói lời cảm ơn chân thành từ đáy lòng: "Mong anh đi đi. Anh thấy rồi đấy, em rất ổn. Em cũng thấy anh sống tốt. Mọi người đều ổn cả, vì vậy không quấy rầy cuộc sống của nhau chẳng phải tốt hơn sao?"

Tiếng gió thổi xào xạc qua những phiến lá, bóng lưng hai người đứng đó thẳng tắp.

Thế nhưng Nghiêm An lại cảm nhận được một hồi tuyệt vọng. Cho tới lúc miệng lưỡi khô khốc, anh không thể mở miệng hay thốt ra lời nào.

Cô thực sự không tức giận, cũng không phẫn nộ, chỉ bình tĩnh, điềm đạm tới thấu tim gan. Lại tỉ như một màn sương khói, có đưa tay bắt lấy cũng phí hoài. Có ai ngờ được cô nhóc đeo cây đàn ghi-ta luôn chạy theo anh lại vô tình tới mức này.

Hai bờ môi khẽ động, muốn mở miệng nói gì đó nhưng... Anh muốn nói rằng năm xưa không bằng thực tại, quá khứ của anh không êm đẹp, giờ đây anh đã chuẩn bị đầy đủ để bắt đầu lại với cô. Anh cam tâm tình nguyện trở lại cái lồng son này, chờ đợi cả đời cũng không oán hận nửa câu.

Cũng chính lúc này, tiếng điện thoại di động phát ra ngăn anh mở lời, mà âm thanh này lại đến từ túi của người phụ nữ.

Vu Tri Nhạc lấy điện thoại ra, liếc mắt nhìn tên người gọi tới rồi nhận điện thoại.

"A lô?"

"Vu Tri Nhạc, giờ cô đang ở đâu?" Giọng đối phương gấp gáp.

"Tiệm bánh." Cô trả lời.

"Phải không?" Rõ ràng đầu kia vô cùng lo lắng, lại cố gắng giả giọng lạnh băng: "Giờ tới lái xe cho tôi."

Đột nhiên anh yêu cầu như vậy, Vu Tri Nhạc không hiểu lắm: "Bây giờ?"

"Ông đây phải ra ngoài! Cô nhanh lên!"

"Tôi vẫn đang ở phòng Trần." Vu Tri Nhạc giải thích: "Có thể dừng..."

Cảnh Thắng cắt ngang lời cô: "Cô quay đầu lại, hướng 8 giờ, tới đây-ngay!"

Vu Tri Nhạc nghe vậy thì xoay người, híp mắt nhìn về phía xa. Đúng như dự đoán, ở cuối hẻm có một chiếc SUV màu đen, không biết xe đã đậu ở đó bao lâu, chỉ im lìm không tiếng động.

"Không phải anh..."

"Nhanh lên!" Giống như biết cô đang nghi ngờ điều gì, đối phương lập tức cúp máy.

Vu Tri Nhạc nhìn về phía chiếc xe kia, cau mày quay đầu, nói với Nghiêm An: "Anh về đi, em không tiễn." Sau đó để lại mình Nghiêm An, đi nhanh về phía chiếc SUV kia.

Vừa tới trước xe, cửa kính phía sau đã bị ai đó hạ xuống. Cảnh Thắng làm mặt lạnh lùng liếc cô một cái: "Ra phía sau."

Sau đó lại đóng cửa kính xe lên không chút lưu tình, tình cảnh này giống như đứa nhóc phản nghịch đang giận dỗi nháo loạn vậy.

Vu Tri Nhạc lên xe, vẫn không rõ anh đang làm gì. Vừa ngồi vào ghế sau, Vu Tri Nhạc đã thấy trợ lý Tổng ngồi ở ghế lái xe, anh ta quay đầu lại, cười cười rồi hỏi thăm sức khỏe cô, nhìn qua vô cùng lúng túng.

Vu Tri Nhạc gật đầu đáp lại, sau đó mới liếc người đang khoanh tay, xoay nghiêng người ở bên kia. Tròng mắt mở lớn, liếc Vu Tri Nhạc với vẻ "ông đây không vui".

Vu Tri Nhạc tốt tính hỏi trước: "Không phải có lái xe rồi à?"

"Ừ." Cảnh Thắng trả lời.

"Tôi còn có việc." Vu Tri Nhạc nói, cô thật sự có việc phải làm.

Người đàn ông lập tức ngồi ngay ngắn lại: "Chuyện gì? Cô có thể có chuyện gì quan trọng. Chỉ có chuyện của tôi mới là quan trọng với cô, người khác không tính."

Thấy anh giãn dỗi lòng vòng một hồi như vậy, Vu Tri Nhạc thấy hơi buồn cười, nhưng cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ nói thật: "Hôm nay có đơn đặt bánh cho đám cưới, tôi vẫn chưa gói bánh xong, lát xong còn phải đi giao cho người ta, như vậy tối nay họ mới tổ chức tiệc được."

Cảnh Thắng vẫn thông dong, cô càng gấp anh càng khó chịu, vì thế càng phải tỏ vẻ không vội: "Cô ngồi đó, không được đi đâu cả."

"Cảnh Thắng."

"Sao?"

Đại khái đoán được anh tức giận điều gì, Vu Tri Nhạc lên tiếng: "Nếu anh vì thấy tôi và Nghiêm An ở chung một chỗ mà không thoải mái, thì không cần lo nữa. Vừa rồi tôi đã nói rõ với anh ấy, sau này anh ấy sẽ không quay lại."

Cảnh Thắng nghe vậy, hơi nhú mào, sau đó rút cuộc cũng chịu nhìn về phía Vu Tri Nhạc, có điều anh vẫn không quá tin tưởng: "Thế sao..."

"Ừ." Chỉ đáp lại một chữ nhưng độ tin cậy rất cao.

"Có bằng chứng không?" Cảnh Thắng được tiện nghi lại được đà lấn tới, cố ý gây khó khăn: "Không phải cô thích ghi âm à? Có thu âm mấy lời vừa nói không, nếu có thì tôi tin."

"..." Vu Tri Nhạc cười. Sau đó lại nhớ ra điều gì, cô nói: "Đưa tay đây."

Cảnh Thắng nghi hoặc liếc mắt một cái, cuối cùng vẫn vẫn xòe tay ra, ngón tay thon dài trắng nõn.

Một tay Vu Tri Nhạc kéo tay người đàn ông tới, một tay cho vào túi, lấy cây kẹo hình Kitty ra.

Cô không thấy Cảnh Thắng vì bị cô kéo tay mà trên mặt có hơi hồng hồng. Vu Tri Nhạc nhét kẹo vào tay anh.

Cái gì đây?

Cảnh Thắng hoàn toàn quên phải rút tay về, mau chóng bị cô để một món đồ lên. Anh thu mắt, thấy hình đầu mèo múp míp đáng yêu.

Kẹo?

Kẹo... Kẹo que?

"Cái gì đây? Cảnh Thắng ngồi thẳng người: "Cho ông đây cái này làm gì?"

"Bằng chứng." Vu Tri Nhạc đáp lại: "Cả ngày nay tôi bận rộn làm cái này."

"..." Cô ấy làm sao? Thật kỳ lạ, chuyện gì xảy ra thế này? Vì suy nghĩ này, bao kiêu căng trong mắt Cảnh Thắng vơi đi phân nửa: "Thế mới nói, sao lại cho tôi?"

"Cho anh ăn." Còn có thể làm gì chứ? Vu Tri Nhạc nhìn anh: "Giờ tôi phải về làm việc, làm xong phải đi giao hàng. Chắc anh cũng tới phòng Trần bàn chuyện công, chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa. Xong việc rồi, tôi đưa anh về, được không?"

Cảnh Thắng nhìn cô không chớp mắt, nhìn đôi môi đầy đặn, từng hành động cử chỉ, và cả khuôn mặt cô. Tất cả đều đang biểu thị một điều, cô hiểu rõ đường đi nước bước, ý định cũng như nguyên nhân anh tức giận.

Người phụ nữ anh thích thật lợi hại.

"Được." Anh không tự chủ mà đáp ứng, hoàn toàn bị Vu Tri Nhạc điều khiển, nghe theo lời cô.

"Được." Vu Tri Nhạc trả lời một câu tương tự, như lời trấn an cuối cùng với Cảnh Thắng. Sau đó, cô thở phào một hơi, đưa tay mở cửa xe.

"Vu Tri Nhạc." Âm thanh mở cửa khiến Cảnh Thắng thanh tỉnh lại, anh gọi cô, tùy ý xoay xoay cây kẹo trong tay, có chút không phục, lại có chút nghi hoặc: "Cô không xem tôi là trẻ nhỏ đấy chứ?"

Vu Tri Nhạc quay đầu, liếc anh một cái, sau đó trả lời.

"Tôi không kiên nhẫn như vậy với trẻ nhỏ."

Sau khi thuận miệng nói ra câu này, cô xuống xe, đồng thời cũng khiến người đàn ông trẻ tuổi trong xe cứng đờ.

Hết chương 25.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 26: Cô thích nhãn hiệu nhãn nào?

LY THỨ 26

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Sau khi Vu Tri Nhạc đi, trợ lý Tống cho xe chạy tới nhà trưởng trấn Từ để xử lý việc chính hôm nay.

Cảnh Thắng sống người ở phía sau hồi lâu, đột nhiên gọi anh ta: "Đừng đi vội, dừng xe lại."

Trợ lý Tống chỉ có thể thuận theo anh, dừng xe lại.

"Tắt máy đi."

Được được, chìa khóa xe cũng rút ra, trong xe nhất thời im lặng.

"Trợ lý Tống." Cảnh Thắng lại gọi tên anh ta lần nữa.

Trợ lý Tống gật đầu: "Tôi đây."

Cảnh Thắng: "Hỏi anh một chuyện, vừa rồi Vu Tri Nhạc nói gì với tôi?"

"..." Trợ lý Tống nghĩ anh lại muốn "làm màu": "Anh không nhớ?"

"Đúng vậy, không nhớ."

Người yêu vào đầu óc trì độn sao? Trợ lý Tống cười nhạo trong lòng, ngoài miệng vẫn một mực cung kính: "Cô Vu nói, cô ấy không kiên nhẫn với trẻ nhỏ đến vậy."

Cảnh Thắng vỗ đùi, vui sướng cười hai tiếng: "Đúng, đúng, chính là câu này! Thật ra tôi nhớ cả, chỉ muốn nghe người khác nói lại lần nữa thôi."

"..."

Cảnh Thắng vênh môi, tựa như hiểu được nhưng vẫn hỏi: "Trợ lý Tống, anh nói lời này của cô ấy là có ý gì?"

Tôi con mẹ nó chỉ là một trợ lý, đâu phải cố vấn tình cảm! Trợ lý Tống vẫn nhin: "Đại khái ý chính là cô ấy đối xử với anh không giống những người khác, rất kiên nhẫn dễ dàng anh?"

"Phải." Cảnh Thắng đánh một cái vào đùi, vô cùng vui vẻ: "Dễ dàng, từ này dùng hay lắm, tăng lương tháng sau cho anh."

Không nghĩ mình còn được lợi, trợ lý Cảnh thở ra một hơi: "Cảm ơn giám đốc Cảnh."

Cảnh Thắng xoay xoay cây kẹo mèo Kitty kia trong tay, mắt nhìn chằm chằm: "Lần đầu tiên tôi gặp một người phụ nữ hoàn mỹ đến vậy."

"..." Về điểm này thì trợ lý Tống không hẳn đã tán đồng: "Thật ra tôi thấy cô Vu tương đối ưu tú, nhưng nếu nói là hoàn mỹ thì cũng... hơi quá."

"Sao lại không hoàn mỹ?" Nghe lời này, Cảnh Thắng mất hứng, hùng hổ chất vấn.

"Vợ anh có xinh đẹp như cô ấy không?"

"Không."

"Vợ anh biết đi mô-tô tốc độ cao ngầu như thế không?"

"Không biết."

"Cô ấy còn làm kẹo, vợ anh biết làm không?"

"Biết chứ, vợ tôi còn làm sô-cô-la, ở nhà có rất nhiều tài liệu làm bánh."

"Cô ấy mở tiệm bánh, còn tự mình giao hàng, vợ anh có vậy không?"

"..."

"Lái xe có giỏi như cô ấy không?"

"Không, không, cô Vu là giỏi nhất."

"Vậy cô ấy lấy đâu ra khuyết điểm?"

"..."

"Tôi mà không bị cô ấy hấp dẫn, trời đất khó dung." Cảnh Thắng tự lảm bảm, trợ lý Tổng chỉ biết vỗ trán.

Nghe được lời này, trợ lý Tổng nghĩ ông chủ nhà mình không những yêu thầm người ta, mà còn yêu mù quáng. Nhưng là một

nhân viên trung thành, anh ta vẫn muốn nói vài điều.

"Giám đốc Cảnh, anh còn nhớ có lần chúng ta quay về phường Trần tim cô Vu, cô ấy từng hỏi anh có thể kết hôn với cô ấy không?"

"Hả?" Cảnh Thắng nghĩ ngợi một lát: "Nhớ."

Trợ lý Tổng nói: "Thật ra tôi thấy cô Vu nói rất đúng..."

Cảnh Thắng đáp: "Chuyện đó thì sao?"

Trợ lý Tổng nhìn sắc trời bên ngoài cửa xe: "Lời này của tôi có thể không dễ nghe, nhưng tôi vẫn muốn nói, anh suy nghĩ thử xem sao. Điều kiện gia đình, cấp bậc xã hội của anh và cô Vu quá khác biệt. Ông anh là chủ tịch Cảnh, người giàu có nhất ở thành phố này, còn cô Vu chỉ là con gái trong gia đình bình thường. Nếu hai người yêu nhau, cuối cùng cũng khó mà đơm hoa kết trái, khó đến được với nhau. Tôi nghĩ ngày đó cô Vu không chỉ cố ý để anh thấy khó mà lui, cô ấy cũng đang nhắc nhở anh, so với một người có thân phận như anh, cô ấy tìm một chàng trai xuất thân trong gia đình giống mình sẽ thích hợp hơn. Xã hội này dù sao vẫn tồn tại một thứ gọi là môn đăng hộ đối."

"Người đàn ông phổ thông, ý là người hát ballad đó?" Cảnh Thắng giận dữ chỉ ra ngoài cửa sổ: "Anh ta mà rất tốt? Rất thích hợp với cô ấy?"

Giám đốc Cảnh, trọng điểm của anh... Trợ lý Tổng đáp lại: "Tôi không phải có ý đó. Tôi cũng chỉ muốn hỏi vấn đề tương tự, nếu anh thực sự nói chuyện yêu đương với cô Vu, anh sẽ cùng cô ấy kết hôn, chung sống cả đời sao?"

"Tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện này." Cảnh Thắng hơi im lặng, thẳng thắn thừa nhận.

Trợ lý Tổng than thở: "Nếu chỉ là đột nhiên thích hay chưa từng gặp người phụ nữ như vậy, muốn tìm thứ gì mới mẻ thì tôi nghĩ anh không nên tìm cô Vu. Năm nay cô ấy cũng 26 tuổi rồi, có lẽ anh chỉ trêu đùa một chút thôi, nhưng phụ nữ bọn họ sẽ buồn khổ tới mấy năm, như vậy quá thua thiệt. Phụ nữ đến tuổi này không chịu được đả kích lớn như thế."

"Cô ấy không phải người như vậy." Cảnh Thắng thẳng thừng bác bỏ.

"Người như thế nào?"

"Cô ấy không giống những phụ nữ khác."

"Không giống thì có thể tùy anh trêu đùa sao?"

Cảnh Thắng lập tức tâm phiền ý loạn: "Tam quan của anh có vấn đề rồi, trợ lý Tổng. Chẳng phải có cảm tình rồi mới tính đến chuyện sau này sao?"

Trợ lý Tổng lại ngoài dự đoán mà cực kỳ nghiêm túc: "Tôi không biết người khác có như vậy hay không, nhưng từ lần đầu nhìn thấy vợ mình, tôi đã có ý nghĩ nhất định sẽ kết hôn với cô ấy. XX đã từng nói, tất cả những kẻ không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương đều là đùa bỡn lưu manh."

"Tôi chính là lưu manh mà." Tuy có ý nhạo báng, nhưng lời nói ra lại khiến Cảnh Thắng có chút chột dạ, anh nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên suy nghĩ hỗn loạn: "Trước kia tôi chưa từng nghĩ đến, tới nay về sẽ suy nghĩ thật kĩ."

Anh vẫn cho rằng, hôn nhân với mình quá xa vời. Trong kế hoạch cuộc đời anh, 30 tuổi, thậm chí 35 tuổi mới cân nhắc đến chuyện kết hôn.

Giờ có người đột nhiên cưỡng ép đẩy những vấn đề này tới trước mặt anh, liệt kê từng thứ cho anh thấy, còn lợi dụng điều này mà uy hiếp, nói với anh đây là điều kiện tiên quyết, nếu anh không theo thì sẽ không có được gì cả.

Cảnh Thắng ngả lưng về ghế sau, cảm giác mệt mỏi toàn thân, ngáp một cái nói: "Đi thôi, tới nhà trưởng trấn Từ."

Ngoài việc phá bỏ và di dời, sau này anh cần xử lý nhiều việc to lớn khác nữa.

Vu Tri Nhạc trở lại tiệm bánh, phát hiện Nghiêm An vẫn chưa đi, đang đứng sau tủ kính để bánh ngọt. Trương Tư Điềm đang đứng cạnh anh, giới thiệu các loại bánh trong tiệm.

Thấy Vu Tri Nhạc trở lại, hai người cùng ngẩng đầu, cười với cô một tiếng. Vu Tri Nhạc cũng mím môi, khóe môi cố nhếch lên, coi như cười đáp lại, cô tiếp tục bước vào, dọc đường bị Nghiêm An gọi lại.

"Tri Nhạc." Anh nhìn về phía cô: "Nghe tiểu Điềm nói, bây giờ em lái xe cho một người?"

Vu Tri Nhạc nhìn lại: "Giờ em làm gì không liên quan tới anh."

"Tên là Cảnh Thắng, phải không? Chính là người cản anh bên ngoài quán rượu hôm đó." Anh không chần chờ nói ra thân phận

của Cảnh Thắng, bởi anh cũng đã nghe Chu Hãn Minh nói qua.

"Là anh ấy." Vu Tri Nhạc cũng không giấu giếm.

"Cậu ta đang theo đuổi em?" Nghiêm An hỏi rất dứt khoát.

Vu Tri Nhạc không lập tức lên tiếng, sau một lúc mới bình tĩnh đáp lại: "Phải."

Một đoạn đối thoại đơn giản giữa hai người như vậy, trong nháy mắt lại dựng lên không khí giương cung đoạt kiếm.

Trương Tư Điềm rõ ràng cũng cảm nhận được điều này, liền chen vào làm dịu: "Nói tới những chuyện này làm gì, Tri Nhạc xinh đẹp như vậy, lại còn độc thân, có đàn ông thích cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, Tri Nhạc cũng chưa đồng ý mà."

Ánh mắt Nghiêm An lập tức sắc bén như kiếm: "Anh khuyên em không nên để ý tới người như vậy."

Vu Tri Nhạc bật cười: "Dù em có tính toán thế nào cũng không đến lượt anh quản."

Đáy mắt Nghiêm An như bùng lên ngọn lửa: "Cậu ta là bạn của một cổ đông ở quán rượu của anh, quan hệ của anh với người kia cũng không tệ. Bình thường cậu ta cũng thường chơi bời cùng mấy kẻ công tử này, không ai trong số họ không chơi đùa phụ nữ, anh không muốn em biến thành một trong mấy người đó."

Vu Tri Nhạc vẫn trầm ổn như cũ, cười khẩy: "Mọi người đều nói vậy, phải không? Nhận xét một người không quen biết qua con mắt của người khác thì dễ dàng lắm. Nhưng thực sự nhận định được con người thật của anh ấy thì còn khó hơn lên trời. Trước mắt em

với Cảnh Thắng không phát triển gì cả, em cũng không biết rốt cuộc anh ấy là dạng người thế nào. Nhưng em có thể khẳng định, em không muốn trở thành người như vậy."

Cô nói đúng trọng điểm, Nghiêm An lập tức á khẩu không nói tiếp được.

Sau khi Nghiêm An đi, bầu không khí trong tiệm bánh trở nên rất kì lạ.

Dọn dẹp đồ đạc xong, Trương Tư Diễm mới dè dặt hỏi: "Tri Nhạc, những lời lúc nãy cậu nói với Nghiêm An..."

"Ừ?" Vu Tri Nhạc ngẩng đầu nhìn cô ấy.

"Có chút bao che đấy." Trương Tư Diễm nghiêng đầu: "Không biết cậu có thấy vậy không?"

Vu Tri Nhạc mỉm cười: "Có thể lắm, tớ chỉ không thích anh ấy đánh giá Cảnh Thắng như vậy, bởi tớ từng giống Nghiêm An, làm Cảnh Thắng là một loại người, sau đó tớ phát hiện, mỗi người đều độc lập, có tính cách riêng, tớ cũng tin tưởng những gì mình cảm nhận được."

Trương Tư Diễm nghe xong yên lặng, hồi lâu mới mỉm cười: "Vậy cậu cảm thấy tớ là kiểu người gì?"

"Cậu là cô gái xinh đẹp nhất thế giới." Vu Tri Nhạc không chút nghĩ ngợi đáp lại.

"Mẹ của con ơi, Tri Nhạc, tớ sắp bị cậu quyến rũ rồi, nếu không tìm được đàn ông tốt, chúng ta qua lại đi."

"Được." Vu Tri Nhạc vui vẻ đáp ứng.

—

Giao bánh xong, Vu Tri Nhạc trở lại nhà họ Trần, theo lời hẹn buổi chiều, tới đến lái xe đưa Cảnh Thắng về trong thành phố.

Vừa đúng lúc Cảnh Thắng nói xong chuyện, Vu Tri Nhạc dứt hai tay vào túi, từ xa thấy con trai cả của trưởng trấn Từ tiến anh và trợ lý Tống ra cửa, biểu cảm của tất cả đều hòa hoãn.

Vừa lên xe, người đàn ông ngồi ở vị trí phó lái đã vặn chai nước suối, chưa kịp uống một ngụm đã quay ra phía sau nói với trợ lý Tống.

"Thấy không, ông nội còn nói đợi hết năm mấy người trẻ trở về sẽ dễ nói chuyện hơn, tôi đã bảo mấy người từ thành phố về tất cả đều tham như quỷ, không có ai tốt cả. Con gái, con rể trưởng trấn Từ vẫn muốn đặt thêm điều kiện. Con mẹ nó, may mà tôi ứng phó được, có kè dao vào cổ tôi cũng không tăng tiền bồi thường cho cái nơi đồ nát này, đúng là chiếm tiện nghi của người khác."

Vu Tri Nhạc: "..."

Trợ lý Tống: "... " Người phụ nữ anh đang theo đuổi sinh ra tại nơi đồ nát này, hiện cũng đang ngồi cạnh anh đấy, anh có thể chọn lời lẽ uyển chuyển một chút không?

Cảnh Thắng chuyển mắt qua, nhìn sang phía Vu Tri Nhạc: "Đi giao bánh xong rồi?"

"Ừ."

"Ừ." Anh lại thêm một tiếng: "Vắt vả rồi."

Trợ lý Tổng:????

Người dậy sớm làm trâu làm ngựa cho anh là tôi này, người đi giao bánh là cô ấy lại đòi lại được một câu thương tiếc "vắt vả"?

Trợ lý Tổng lại không biết, vì đoạn nói chuyện sáng nay, Cảnh Thắng đang tự ý thức rằng mình có thể sẽ kết hôn người người phụ nữ trước mặt này, đột nhiên anh thấy hơi khó đối mặt với Vu Tri Nhạc.

Khó đối mặt đem đến di chứng là bồn chồn trong lòng, đứng ngồi không yên, khó mà mở miệng...

Xe chạy một lúc, người ở ghế phó lái lại im lặng một cách dị thường, khiến người ta có chút không quen.

Cũng may một lúc sau, Cảnh Thắng lại mở miệng: "Vu Tri Nhạc, cô định lúc nào kết hôn?"

Vu Tri Nhạc: "... Cái gì?" Cô cho là mình nghe không rành.

"... Không có gì." Cảnh Thắng hơi khó xử, định giữ trong lòng nhưng lúc sau vẫn thừa nhận: "Tôi mới vừa hỏi, cô định lúc nào mới kết hôn?"

Trợ lý Tổng ngồi phía sau đang nhin cười khổ sở.

"Không biết." Vu Tri Nhạc đáp.

Cảnh Thắng đưa tay lên xoa cổ, có chút khẩn trương không giải thích được: "Cô muốn gả cho mẫu đàn ông như thế nào?"

"Không biết."

"Hỏi cô cái gì cũng con mẹ nó không biết!"

Trợ lý tổng tiếp tục nín cười.

"..." Vu Tri Nhạc nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Tùy duyên đi."

Cảnh Thắng bất mãn: "Chuyện chung thân đại sự mà cô đáp quá tùy ý."

Vu Tri Nhạc không nói thêm gì, bởi cô đã thành thật trả lời hai vấn đề này rồi.

Không khí trong xe rơi vào im lặng, chiếc xe vẫn tiếp tục chạy trên đường. Đến thành phố, thả trợ lý Tổng về nhà xong, trong xe lại chỉ còn hai người bọn họ.

Vu Tri Nhạc mở radio, trong đó phát ra giọng nữ dịu dàng. Cảnh Thắng nghiêng mặt nhìn cảnh đêm bên ngoài, mi tâm nhíu chặt.

Sau một lúc, anh quay đầu, tắt radio, buông xe lại lập tức tĩnh mịch.

Như muốn tuyên bố chuyện đại sự gì, Cảnh Thắng thanh giọng rồi mới hỏi: "Cô..."

Dừng hai giây mới tiếp: "Cô thích nhãn hiệu nhãn nào?"

Vu Tri Nhạc: "...". Lúc này đến phiên cô bị sặc, chỉ biết ho khan hai tiếng.

"Làm gì?" Cô hỏi.

Cảnh Thắng mặt đầy nghiêm túc: "Lần trước cô hỏi tôi muốn kết hôn với cô sao, tôi không thể đảm bảo điều này."

"..."

"Vì thế tôi phải chuẩn bị trước nhẫn cho cô, phải mua chiếc máy trăm, hơn mười vạn đi, như vậy mới có giá trị. Để đó để nhắc nhở mình, nhất định phải kết hôn với cô. Trước kia theo chủ nghĩa không kết hôn, nhưng tôi thực sự rất thích cô, muốn cùng cô nói chuyện yêu đương."

Cảnh Thắng nói ra lời trong lòng, lại tiếp tục khẳng định: "Đây là lời nghiêm túc, tôi đã suy nghĩ cả một ngày."

Hừ...

Lần này Vu Tri Nhạc chân chính hừ một tiếng, cười ra tiếng. Ngay cả cô cũng không rõ vì sao.

Hết chương 26.

Lời của B.: Sr mọi người, tớ đã trở lại sau cơn bạo bệnh và đóng deadline TxT Chương mới nha~

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 27: Muốn nghe cô hát

LY THỨ 27

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Người phụ nữ cười một tiếng, như ánh sáng chiếu rọi qua màn mây u ám, không khí vui vẻ lan tràn trong không gian.

Cảnh Thắng nghe có chút thất thần, hình như đây là... Lần đầu tiên Vu Tri Nhạc cười thành tiếng trước mặt anh.

Vì vậy, anh nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Cô cười cái gì?" Rõ ràng anh rất nghiêm túc suy nghĩ chuyện sau này của bọn họ.

"Lời anh vừa nói..." Vu Tri Nhạc chớp mắt hai cái: "Ai nghe xong cũng sẽ cười."

"Thật sao?" Cảnh Thắng chau mày.

Vu Tri Nhạc đáp lại: "Phải." Cô hơi đánh tay lái sang bên phải, ánh mắt cũng hướng về phía anh: "Lời đó nghe... rất ngốc."

"Ngốc chỗ nào?" Cảnh Thắng lại hỏi.

Trong lời nói Vu Tri Nhạc vẫn mang ý cười: "Trông tôi giống kiểu phụ nữ muốn kết hôn như vậy à?"

"Không giống!" Hai người có ý nghĩ tương đồng, Cảnh Thắng thở phào, anh biết mà, Vu Tri Nhạc không giống những phụ nữ khác. Đáng lẽ anh nên tin tưởng phán đoán của mình, không nên nghe lời tùy tiện của trợ lý Tống.

Anh thở dài "Nhưng cô rất giống người..." anh đánh bạo, "cần người đàn ông như tôi yêu thương."

Giọng anh vẫn nghiêm chỉnh, nhưng lời nói ra lại tạo cho người ta cảm giác trái ngược, càng nghe càng muốn cười.

Cô đèn nén ý cười trong lòng, trấn định trả lời: "... Một mình tôi vẫn ổn."

"Vậy sao?" Cảnh Thắng hiểu ý cô nhưng vẫn nói: "Nhưng có tôi cô sẽ thấy đời mình bước vào một cảnh giới mới."

Vu Tri Nhạc hỏi: "Cảnh giới gì mới?"

Cảnh Thắng đáp: "Tôi cũng không biết..."

Vu Tri Nhạc dứt khoát không nói nữa.

Cảnh Thắng mím chặt môi, sau một lát mới nói: "Cô rẽ vào giao lộ trước mắt đi, sau đó dừng xe lại."

Vu Tri Nhạc liếc mắt thấy chỗ đó có cửa hàng tiện lợi, cho là cậu bé to xác trong anh lại lên cơn nghiện sữa, nên cũng không nhiều lời mà làm theo. Xe dừng lại, điều hòa nhiệt trong xe vẫn mở, phả ra luồng khí ấm áp về phía hai người.

"Đi đi." Vu Tri Nhạc nói.

Cảnh Thắng liếc mắt cô một cái, không hiểu: "Đi đâu?"

Vu Tri Nhạc: "Không phải anh muốn đi mua đồ à?"

Cảnh Thắng: "Không, tôi muốn đầu óc yên tĩnh để nghĩ vấn đề cô vừa nói, xe đi rung lắc ảnh hưởng đến việc suy nghĩ của tôi."

Vu Tri Nhạc: "...". Chịu anh rồi, tâm phục khẩu phục.

Sau hai giây yên lặng, Cảnh Thắng đột nhiên hỏi: "Có phải cô muốn ăn gì không?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Không muốn."

Cảnh Thắng lại hỏi với ánh mắt hoài nghi: "Cô đói bụng sao?"

Vu Tri Nhạc: "Không đói."

Cảnh Thắng ngồi trở về, người anh nghiêng sang một bên, góc độ này vừa vặn hướng về phía ghế người lái, vì vậy anh có thể thấy rõ người phụ nữ đang ngồi đó.

Anh cong khóe miệng một cách khó hiểu: "Tôi ngồi suy nghĩ, cô nghỉ ngơi đi."

Vu Tri Nhạc chuyển tầm mắt, nhìn về đèn đuốc sáng chói bên ngoài: "Tôi lại càng muốn về nghỉ ngơi sớm một chút."

Cảnh Thắng: "..."

"Được rồi." Anh bắt đầu nói những suy nghĩ trong lòng sau bao lâu đúc kết: "Có phải ngày nào cô cũng mệt mỏi không? Nhưng làm

việc kiếm tiền có việc nào là không đau đầu, tôi cũng mệt mỏi lắm chứ. Tôi muốn trở thành "cái đó" cho cô, chỉ cần cô cười một cái giống như vừa rồi vậy, tôi cũng không biết phải hình dung thế nào, gọi là "your destination", hoặc là... "shelter", đúng rồi, "a shelter of soul", hiểu không?"*

*Ý bạn Thắng ở đây là muốn làm chỗ dựa tinh thần cho chị Nhạc.

Ở nước ngoài học tập mấy năm, thường giao tiếp bằng tiếng Anh nên giờ đây anh vẫn còn chút thói quen. Cảnh Thắng hơi luống cuống, không biết phải biểu đạt lời nói của mình thế nào, chỉ đành theo bản năng dùng một cụm từ tiếng Anh để hình dung, như vậy mới thấy thoải mái hơn một chút.

"Cảnh Thắng." Vu Tri Nhạc gọi anh.

"Ừ?" Ánh mắt anh trong bóng đêm như ánh sáng dịu nhẹ của vàng trắng.

"Tôi không được học đại học." Vu Tri Nhạc hời hợt nói về trình độ học vấn của mình, như thể đó cũng không phải chuyện gì mất mặt.

"..." Cảnh Thắng xoa xoa gáy, kinh ngạc: "Cô ngẫu quá đi, tôi rất thích những người không cần tới trường cũng không cần đọc sách."

"..."

"Cô hiểu câu tôi vừa nói nghĩa là gì không?"

"Không hiểu hết." Cô nghiêm túc đáp lại anh, hai người như hai học sinh trung học đang học nhóm vậy: "Nhưng nghe hiểu từ tâm hồn."

Ừ... Cảnh Thắng gặp chút khó khăn, nếu phải dùng tiếng Trung để diễn tả, anh sẽ thấy ngượng ngùng.

Cho nên, anh ngoắc ngoắc tay: "Cô lại đây một chút."

Vu Tri Nhạc bắt giắc đề phòng: "Làm gì?"

"Nói câu trả lời cho cô nghe, câu đó quá sến sảm, nói to ra sẽ ngượng ngùng." Cảnh Thắng giả bộ khó khăn.

"Vậy không nói nữa." Vu Tri Nhạc rất bình thản.

"Cô không tò mò sao?" Cảnh Thắng cười tươi: "Như vậy sau này cô cũng không hiểu ý nghĩa lời nói đó."

Tò mò là bệnh chung của tất cả mọi người, Vu Tri Nhạc nửa tin nửa ngờ quan sát anh: "Vậy anh nói nhanh lên một chút." Sau đó nghiêng người về phía anh.

Cũng trong chớp mắt này, Cảnh Thắng bỗng nhiên đưa hai cánh tay ra, không nghĩ ngợi mà ôm lấy cô. Cách lớp quần áo mỏng nhẹ, người đàn ông tình nồng ý đậm đang ôm lấy người phụ nữ trong xe.

Vu Tri Nhạc muốn cự ra nhưng vòng tay của ai đó đã không tiếng động siết thật chặt.

"Đừng động đây." Hơi thở ấm áp của anh ở gần tai cô, vùng da từ tai tới ngực dường như đều cảm nhận được độ ấm cơ thể anh.

Nhịp tim Vu Tri Nhạc tăng lên, âm âm vang dội. Hai tay cô rũ xuống hai bên, không biết phải để ở đâu cho phải. Cô nghĩ cô có thể đẩy anh ra, nhưng không rõ tại sao khi xảy ra chuyện bất ngờ thế này, cô lại không cử động được.

"Cảnh Thắng." Cô gọi anh, toàn thân vẫn cứng ngắc.

"Chính là thế này, ôm một chút thôi. Cô đừng cử động, cứ dựa vào tôi." Cô nghe thấy giọng nói của Cảnh Thắng cất lên như vậy, từng câu từng chữ lọt vào tai, lại cứ như vậy ngằm lắng đọng tại nơi nào đó.

"Ai..." Anh không tự chủ được mà than thở: "Người phụ nữ khó nắm bắt này, ý câu nói vừa rồi chính là như vậy."

—

Tới khi về nhà, mặt Vu Tri Nhạc vẫn còn nóng ran, tựa như cô vừa uống hết một chai rượu vậy. Dĩ nhiên cô không để Cảnh Thắng ôm nhiều mấy giây, sau khi anh nói xong, cô đã thoát ra khỏi vòng tay ấy.

Cảnh Thắng vẫn nhìn cô, anh năm lần bảy lượt trêu chọc cô, nhưng không hề có chút né tránh, thậm chí còn thích khoe khoang. Trên mặt anh lộ ý cười, đáy mắt cong cong tỏa sáng như ánh mặt trời.

Lúc cô muốn mở miệng nói mấy lời khó nghe, người này lại đánh đòn phủ đầu mà đưa tay che ngực, mặt đầy ủy khuất và nghi hoặc: "Trời ạ, không phải chỉ ôm một chút thôi sao? Tim tôi đập nhanh muốn chết, tôi phải chết, không được! Nhất định sẽ chết! Nhanh nhanh đưa tôi về nhà, tôi phải lên giường nghỉ tim một chút."

Thấy mặt người phụ nữ u ám, anh hé mắt sau đó than thở: "Cô không tin thì sờ thử xem, tim muốn vọt ra ngoài rồi đây này."

Sau đó anh lại dựa vào ghế, mở phanh áo ngực, thản nhiên chờ cô tới kiểm nghiệm.

Vu Tri Nhạc: "...". Thật muốn một quyền đánh bay kẻ mặt dày thích diễn xuất này bay ra cửa sổ.

Nghĩ tới chuyện này, Vu Tri Nhạc ngồi cạnh bàn, tiện tay lấy một điếu thuốc ra châm. Marlboro vị bạc hà, rất nhiều người không thích mùi vị này, cô ngược lại khá thích.

Đối với một vài người nghiện thuốc lá mà nói, có lúc hút thuốc không phải đơn thuần là vì hút thuốc. Thuốc lá với bọn họ giống như công cụ trấn định tinh thần, dường như nhờ nó đầu óc sẽ được thả lỏng. Những muộn phiền đang hiện hữu ngoài kia sẽ theo làn khói hư vô, một chút lẩn xuống lòng đất, một chút theo những cơn gió mà tan đi.

Lúc Vu Tri Nhạc đang hút thuốc, từng làn khói trắng mỏng lung nhẹ nhàng uốn lượn bên cạnh cô. Đột nhiên điện thoại rung, cô cầm lên xem.

A Shelter Of Your Soul: "Về tới nhà chưa?"

Ai đây?

Vu Tri Nhạc sững sờ, sau đó kịp nhớ tới, thì ra là người cuồng đổi ID kia.

Vu Tri Nhạc gõ chữ: "Đến..."

Đang gõ chữ thì cô dừng lại, kể cũng lạ, sao càng ngày cô trả lời tin nhắn của người này càng thuận tay, như một thói quen vậy.

Cùng lúc đó, một tin nhắn WeChat khác lại hiện ra. Vu Tri Nhạc nhìn thử lại thấy là tin của Vu Tri An gửi tới, đó là ảnh chụp màn hình máy tính. Bức ảnh kia chụp lại bảng thành tích thi cuối kì của

Vu Tri An, hầu như tất cả các môn đều trên 90 điểm, tất cả đều được ghi lại rất rõ ràng.

Vu Tri An còn gửi kèm tin nhắn: "Muốn báo tin này với chị trước tiên. Em xin lỗi."

Đột nhiên cảm xúc mãnh liệt ủa tới, sống mũi Vu Tri Nhạc cay cay, nhưng cô chỉ cười một tiếng, nhả ra một hơi khói.

Đây là đền đáp cho những năm cô đã hy sinh đó ư? Cô cũng không rõ cảm giác này là chua xót, buồn tủi hay nhẹ nhõm. Cũng không biết phải trả lời em trai thế nào, Vu Tri Nhạc mở lại khung chat với Cảnh Thắng ra, chần chừ một chút rồi gõ chữ "về rồi" để báo tin.

Dựa theo tần số đổi ID của anh, Vu Tri Nhạc cân nhắc có nên đổi lại tên anh trong danh bạ không. Suy nghĩ một chút, cô thuận theo lòng mình, đem tên đổi lại thành hai chữ "Cảnh Thắng".

Lời ít ý nhiều, nói trúng tim đen.

Cảnh Thắng trả lời: "Thật trùng hợp, tôi cũng vừa về tới nhà."

Trong lòng Vu Tri Nhạc nghĩ, nói nhảm, tôi đưa anh về, có thể không tới nhà sao? Nghĩ vậy nhưng trong khung chat cô chỉ đáp lại một tiếng: "Ừ."

Cảnh Thắng: "Tôi vừa về đến nhà, lúc nãy chạy bộ dưới nhà một hồi."

Sau đó anh gửi tới một tấm hình chụp cảnh đêm, không bao lâu sau lại gửi đến một tin nhắn thoại dài gần 50 giây.

Có vẻ hôm nay nhiều người thích gửi ảnh qua. Vu Tri Nhạc một bên mở tấm ảnh, một bên dập tắt tàn thuốc, sau đó mở tin nhắn thoại.

Ảnh anh gửi tới chụp bầu trời đêm có trăng, có sao, những ngôi sao đối nhau như tạo thành một nụ cười đáng yêu.

Còn tin nhắn thoại sao...

Là đoạn mở đầu của bài "Em Nói Ánh Trăng Đêm Nay Thật Đẹp, Em Nói Như Vậy Đây" của Xuân Hoa Hoa.

Vu Nhạc đột nhiên phát hiện thanh âm của anh không tệ, hát không hề lạc giọng. Vừa nghĩ tới đây, người đối diện lại gửi tới một tràng tin nhắn.

Cảnh Thắng: "Tôi con mẹ nó ghét ballad."

Cảnh Thắng: "Nhưng cô thích."

Cảnh Thắng: "Tôi sẽ học."

Cảnh Thắng: "Tôi hát không kém hơn cái gã An gì đó chứ?"

Vu Tri Nhạc vốn im lặng lắng nghe, thấy anh tủi thân như vậy khiến cô hơi buồn cười, vì vậy cũng trả lời đúng trọng tâm câu hỏi.

"Cũng không tệ."

Cảnh Thắng: "Đến lượt cô."

Vu Tri Nhạc: "?"

Cảnh Thắng: "Hát thi mà, cô không biết hát?"

Vu Tri Nhạc: "Vô vị."

Cảnh Thắng: "Một mình tôi hát cả đêm sao? Đúng là không cho người khác mặt mũi, tôi không tin cô không biết hát."

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Rất muốn nghe cô hát."

Không thấy Vu Tri Nhạc trả lời, Cảnh Thắng đã gửi tới một tin nhắn thoại khiến người khác mềm lòng, không còn cách nào khác phải đồng ý.

"Đi mà..." Người đàn ông thoải mái làm nũng, giọng điệu như giọt mưa trên lá mùa xuân.

"Ừ." Không hề kiêu cách, Vu Tri Nhạc dứt khoát đồng ý.

"Hát đi." Anh lại nói: "Tôi đây nín thở chờ đợi."

Vu Tri Nhạc hít sâu một hơi, hình như từ rất lâu rồi cô chưa hát lại lần nào, cây đàn ghi-ta cũng phủ bụi mờ.

"Hát đi, hát đi, hát đi." Đối phương vẫn rất hào hứng.

Dù rất lâu không ca hát, nhưng thực chất, Vu Tri Nhạc là một người rất yêu âm nhạc.

Cô hỏi: "Anh muốn nghe bài gì?"

Cảnh Thắng đáp: "Cô hát bài gì cũng được."

Vu Tri Nhạc cũng không quá lo lắng, cũng không cần thanh thanh cổ họng. Sự tự tin từ trước tới giờ như phá kén chui ra, nó như bông

hoa nở rộ, lơ đãng khoe sắc cùng hương.

"Tôi tự hỏi liệu bản thân có còn trẻ?

Tâm hồn mình liệu có còn thuần khiết?

Trong đám đông kia, khi khó khăn ai sẽ là người đứng lại?

Và ai sẽ là người trông đợi vào vận mệnh?

Đời người như giống như một cuộc hành trình

...

Bạn muốn già đi theo cách nào?

Những gì bình dị mà vĩ đại mới là đáng trân trọng

Tôi vẫn luôn ước mơ về một ngày mai..."

*Bài chị Nhạc hát là "Gửi Bản Thân" của Tề Nhất.

Hết chương 27.

Lời của B.: Ôm cũng ôm rồi, hát cũng hát rồi, cố lết đến chương hôn rồi thịt thịt thịt nào:">

Spoil tí, không nhớ là chương bao nhiêu cơ mà sau chị Nhạc sáng tác một bài dành riêng cho Cảnh, và hình như bài hát có tên là "Cảnh Cún" =))))

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 28: Có được rồi có lẽ sẽ không ngày ngày nhớ mong

LY THỨ 28

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Giọng Vu Tri Nhạc không thanh lãnh như con người cô, mà tựa như dòng nước dịu nhẹ trong vắt, lặng lẽ chảy trôi qua màng nhĩ người nghe.

Giọng hát này cũng giống như thân nhiệt của cơ thể con người, không dễ dàng bị phát giác. Vào đêm tối, những suy nghĩ trong trí não cũng dần bay bổng, giống như những lời hát Vu Tri Nhạc cất lên lúc này, những ca từ ấy vang lên thực sự rất êm tai.

Cảnh Thắng chống cằm, nghe đến si mê.

Tới khi bên kia hát xong, một hồi lâu anh vẫn không có phản ứng, mãi sau đó mới hồi thần.

"Hát hay quá..." Cảnh Thắng thốt lên, ảo não vì mình không ghi âm lại đoạn nhạc này.

"..."

"Cô đợi một chút." Cảnh Thắng cầm điện thoại di động, chạy đến phòng gym trong nhà: "Tôi không xuống nhà chạy nữa, tôi sẽ chạy ở nhà."

Vu Tri Nhạc nghi hoặc: "Cái gì?"

Cảnh Thắng đem điện thoại để vào túi đeo trên bắp tay: "Cô rất cuộc là ai? Một bài hát mà cũng siêu độ cho tôi được, không không, là cô siêu độ cho tôi mới đúng."

"..."

"Hát hay lắm." Cảnh Thắng vừa cảm khái, vừa tăng tốc độ trên máy chạy: "Thật muốn đề cử cô cho chú hai tôi, công ty chú ấy ký hợp đồng với rất nhiều nghệ sĩ, trong đó có nhóm Red gì đó, nhóm nhạc đặc biệt hoạt động trong 2 năm của Trung Quốc, cô biết không?"

"Biết." Vu Tri Nhạc đã từng nghe qua.

"Không!" Người đàn ông đột nhiên nói: "Không, không, không được, tuyệt đối không được, tôi sẽ không đề cử. Chú hai tôi là người háo sắc, sao tôi có thể đưa cô đến bên cạnh chú ấy được. Hơn nữa, nhớ cô giận lên, đi thích người đàn ông lớn tuổi hơn thì tôi biết làm thế nào?"

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng dừng máy chạy bộ lại: "Coi như cô là ca sĩ nhỏ của tôi đi."

Biệt danh gì kì lạ thế này, Vu Tri Nhạc lại phát hiện ra anh không biết lớn nhỏ, nghiêm giọng nói: "Cảnh Thắng, tôi lớn hơn anh."

Cảnh Thắng hắc hắc cười thản nhiên: "Ừ, nhưng cô không phải nhận cụm "(người) của tôi" kia nhỉ?"

Vu Tri Nhạc trầm giọng, không nghĩ anh có thể để ý như vậy, cô cũng lười giải thích. Cứ theo anh đi vậy, suy nghĩ linh tinh còn giỏi hơn phụ nữ nữa.

Gửi lời chúc ngủ ngon xong Cảnh Thắng tắt máy, trở về ngồi trên sofa. Buồn bực ngồi một lúc, anh mở WeChat của chú hai ra. Thực chất, anh chỉ mở khung chat ra chứ chưa viết tin nhắn gì.

Cảnh Thắng hơi xoắn xuýt, anh đã nghe nhạc hơn 20 năm, tự thấy có thể nghe và cảm nhận sự chân thành trong từng bài hát. Ở một số bài hát khác nhau, còn có thể cảm nhận được sự độ nhiệt huyết cũng như niềm vui, sự yêu thích với âm nhạc.

Với Vu Tri Nhạc chính là như vậy, vừa rồi cô hát rất đơn giản mộc mạc, nhưng lại khiến người nghe thoải mái, lời bài hát cũng đượm bao mệt mỏi của tháng năm.

Ai nhắn tâm nhìn tài năng bị vùi lấp, ngọc trai bị chôn dưới lòng đất chứ?

Một lúc sau, Cảnh Thắng đánh chữ "Chú", rồi gửi đi.

Vị đối diện cũng khá nể nang vị thái tử gia nhỏ này, đáp lại rất nhanh: "Sao?"

Hay là thôi đi, anh không muốn nhiều người biết đến Vu Tri Nhạc...

Cảnh Thắng hé miệng, sau đó cúi đầu từ bỏ, tiếp đó gõ bốn chữ: "Năm mới vui vẻ."

Chú hai: "..."

Chú hai: "Còn bao lâu nữa mới sang Xuân, năm nay lại chúc sớm vậy. Nói đi, muốn WeChat của nữ minh tinh nào?"

Cảnh Thắng: "Bỏ đi, cháu có bạn gái rồi."

Chú hai: "Không xong rồi, trước kia cũng không nghe cháu nói có bạn gái."

Cảnh Thắng: "Có thật mà."

Chú hai: "Nói thử xem?"

Cảnh Thắng: "Chưa nói rõ được, trước mắt cháu yêu vụng trộm đã."

Chú hai: "Còn vụng trộm, thật sự nghĩ mình là học sinh lớp 10 yêu sớm sao?"

Cảnh Thắng: "Cháu chính là học sinh lớp 10, ở trước mặt cô ấy cháu chính là học sinh lớp 10. Cô ấy là mối tình đầu của cháu."

Chú hai: "... Thích đến vậy sao? Nhà ai?"

Cảnh Thắng: "Người nhà cháu."

Chú hai: "Cũng đúng, sớm muộn gì cũng là người nhà họ Cảnh ta."

Nghe được lời này, Cảnh Thắng vui mãi không thôi, ngay lập tức gửi bao lì xì đỏ cho chú hai, gửi trên dòng chữ "Cũng đúng, sớm muộn gì cũng là người nhà họ Cảnh ta."

Chú hai mở ra, bên trong là 200 đồng, không nhìn được cười một tiếng: "Nhìn bộ dạng cháu kìa."

Cảnh Thắng: "Rõ ràng là bộ dạng đẹp trai."

Chú hai: "Được, được, cháu đẹp trai cháu đẹp trai, đẹp trai nhất nhà họ Cảnh. Mau mời bạn gái đến ăn cơm, cho chú hai nhìn một chút."

Cảnh Thắng: "Được chứ, cô ấy còn đẹp hơn mấy nữ minh tinh kia."

Chú hai: "Ai..."

Cảnh Thắng: "Xinh đẹp thật mà, xinh đến cực điểm."

Chú hai: "Được rồi, chú còn có việc, cháu cứ từ từ cảm khái "xinh trai đẹp gái" đi."

Cảnh Thắng gật gù đắc ý: "Đâu phải cháu mới đẹp trai, rõ ràng đã đẹp trai từ lâu rồi, sẽ còn đẹp trai đến già."

Chú hai bật cười: "Ha ha, nhóc con cháu tự đi chơi đi."

Tất khùng chat với chú hai, Cảnh Thắng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn hơi sợ hãi.

May mắn thay anh không giới thiệu Vu Tri Nhạc như ca sĩ tiềm năng cho chú hai. Dù vẫn chưa xác lập quan hệ, nhưng giới thiệu cô với tư cách là bạn gái trước mặt gia trưởng trong nhà vẫn chưa thích hợp lắm.

Dù sao, anh cũng nhất định sẽ kết hôn với cô.

Hắc.

Hắc hắc.

—

Hôm sau, khi vừa lên xe, Cảnh Thắng đã đầy mong đợi nhìn Vu Tri Nhạc. Người phụ nữ không chịu nổi loại ánh mắt thẳng thắn này: "Đừng nhìn tôi."

Cảnh Thắng thu hồi tầm mắt một chút: "Cô lại hát đi?"

"Tôi bán nghệ kiếm ăn sao?" Vu Tri Nhạc liếc anh một cái, không nhanh không chậm đáp lại.

"Không phải." Cảnh Thắng giơ tay lên, chỉ điện thoại di động: "Hôm qua tôi mơ cả đêm đều là cảnh cô hát. Hôm nay là thứ Sáu, bọn họ nói thứ Sáu mà năm mơ sẽ thành sự thật."

"Không phải tối qua thành sự thật rồi à?"

"Đó là trước khi mơ."

"Như vậy không tính."

"..."

Cho qua đi, Vu Tri Nhạc.

Xe vừa lên đường, anh lại không che giấu mà quan sát Vu Tri Nhạc: "Vu Tri Nhạc, tôi thực sự cảm thấy cô không giống lái xe chút nào."

Vu Tri Nhạc cười nhẹ một tiếng: "Anh cũng không giống giám đốc."

Cảnh Thắng không hiểu: "Này... Sao tôi lại không giống giám đốc?"

Vòng cung trên khóe miệng Vu Tri Nhạc vẫn duy trì: "Giống học sinh đang đi học." Học sinh tiểu học, trong lòng cô không nhin được bổ sung, ngoài miệng ngược lại không nói ra.

Sao lại nói giống chú hai vậy? Cảnh Thắng hơi buồn bực, nhưng tiếp nhận rất nhanh: "Đúng vậy, tôi yêu sớm."

Anh vuốt mái lên, lộ ra khuôn mặt đẹp trai, ngẩng đầu cười hỏi: "Cô có thích tiểu thịt tươi không?"

Điều bộ này, Vu Tri Nhạc nhìn anh một cái, thấy hơi muốn cười.

"Có thích hay không?" Anh nhướn mày, giọng thêm cường điệu, vừa chuyên tâm vừa vô lại mà tra hỏi.

Lúc này xe vừa vặn rẽ sang trái, Vu Tri Nhạc nghiêng mặt nhìn kính chiếu hậu, cũng mượn làn rẽ này để che khuất những biểu cảm không áp chế được của mình.

Cô phát hiện Cảnh Thắng chính là người bình sinh đã mang đầy hào quang rực rỡ, hơn nữa anh cũng rất quen thuộc với loại năng lực này, có thể tùy hứng sử dụng, còn lây lan cho người xung quanh. Có lẽ, Vu Tri Nhạc cô chính là một trong những người chịu ảnh hưởng đó.

Vu Tri Nhạc vẫn chưa trực tiếp trả lời, người bên cạnh đã tự tiêu khiển, miệng còn đặc chí: "Tôi lại chỉ thích kiểu người không lên

tiếng, ngậm đồng ý như cô."

Hôm nay Cảnh Thắng không tới công ty, mà để Vu Tri Nhạc đỗ xe trước tòa nhà Cảnh Nguyên. Anh gọi điện gọi hai người xuống, nói phải tới phường Trần. Một người trong đó là trợ lý Tổng, người còn lại mặc âu phục, đi giày da, hơi lớn tuổi một chút, có lẽ là quản lý ở công ty.

Sau khi đến phường Trần, Cảnh Thắng cũng không vội vã bảo Vu Tri Nhạc đánh xe đến nhà trưởng trấn Từ mà phân phó: "Đến tiệm bánh ngọt." Vu tri Nhạc cũng làm theo.

Đến nơi, trợ lý Tổng cùng người đàn ông mặc âu phục một mực cung kính đi theo Cảnh Thắng vào tiệm bánh ngọt. Vu Tri Nhạc cũng khóa cửa xe rồi vào theo.

Thấy người tới, Trương Tư Diễm có chút ngạc nhiên, cô chớp chớp mắt, đối với mấy vị khách "không mời mà đến" này có chút khó hiểu. Có điều ánh mắt nhàn nhạt của Vu Tri Nhạc khiến cô bình tĩnh lại.

Lúc này Trương Tư Diễm nhìn về phía Cảnh Thắng, để lộ nụ cười quy chuẩn: "Chào anh, giám đốc Cảnh."

"Lại gặp rồi." Cảnh Thắng tùy ý đáp lại.

Đáy mắt Trương Tư Diễm lộ ra vẻ kinh ngạc cùng mừng rỡ: "Lần này anh muốn mua bánh gì?"

"Hai người mua không?" Cảnh Thắng quay đầu hỏi hai người không rời nửa bước đằng sau.

Trợ lý Tổng nhỏ giọng đáp: "Giám đốc, anh không mua sao? Vậy tôi đây làm gì?"

"Mua chứ." Anh đáp lại câu hỏi, cũng hạ thấp giọng xuống: "Tôi cho mình nghỉ ngơi nửa tiếng, không được à?"

Trợ lý Tổng: "Tôi đây đứng nghỉ ngơi sao?"

Cảnh Thắng: "Anh biết gì chứ, tôi đến đây sẽ được nhìn cô ấy lâu hơn nửa tiếng..." Anh hát hàm một cái, hướng về phía Vu Tri Nhạc: "Chính là để gột rửa tâm hồn."

Trợ lý Tổng nhìn theo tầm mắt anh: "..."

Thấy người đàn ông có nhu cầu mua bánh, Trương Tư Điềm hỏi lần nữa: "Anh muốn mua loại nào, có thể tùy ý chọn."

Khóe môi Cảnh Thắng cong cong, cười híp mắt, một bên tiện tay chỉ Vu Tri Nhạc: "Có bánh cô ấy làm không?"

Anh lại nói thêm: "Thứ gì giống cây kẹo que lần trước ấy."

Vu Tri Nhạc quay đầu, đánh gãy hy vọng của anh: "Tôi rất ít khi làm đồ."

Trương Tư Điềm mở to mắt, sau đó đáp: "Kẹo que..." Cô chợt tỉnh ngộ: "Cái đó... thì cũng có."

Sau đó cô nhìn về phía Vu Tri Nhạc: "Tri Nhạc, cậu biết làm bánh không?"

"Không." Người phụ nữ từ chối.

"Được rồi." Cảnh Thắng có vẻ hơi tiếc nuối, khoát khoát tay: "Vậy coi như tôi tới xem một chút, về sau ở đây sẽ xây trung tâm thương mại, tôi đang nghĩ có thể dành ra một ki-ốt cho hai người hay không."

"Hả?" Trương Tư Diễm vẫn chưa phản ứng kịp.

Cảnh Thắng liếc bóng lưng Vu Tri Nhạc đi vào phòng làm bánh, trong mắt cô giống như hoàn toàn không có anh: "Cửa hàng bên này của các cô nhất định sẽ bị phá bỏ, chờ xây trung tâm thương mại xong, tôi sẽ chuẩn bị một khu cho tiệm bánh của các cô. Không thể bởi vì phá bỏ nơi này mà không mở lại tiệm được, dù sao cũng đã bỏ vào bao nhiêu tâm huyết rồi. Dĩ nhiên cũng không được cho miễn phí, sau khi xây xong tôi sẽ báo bọn họ giảm giá thuê địa điểm cho hai người."

Trợ lý Tổng ở phía sau muốn đẩy anh nhắc nhở:... Mọi thứ vẫn còn trên giấy tờ, kể cả có xây xong thật thì cũng là chuyện của hai ba năm sau, giám đốc Cảnh anh lấy gì để đảm bảo đây?

Cảnh Thắng đảo mắt nhìn quanh tiệm bánh một vòng, nghiêm túc nghĩ ngợi: "Không biết lúc đó Vu Tri Nhạc sẽ thế nào?"

"Anh yên tâm." Trương Tư Diễm một mực cười cười, khiến người khác an tâm: "Tôi chắc chắn sẽ ở bên cạnh cô ấy."

"Nói vậy cũng thật trùng hợp." Cảnh Thắng đứng đó, vẫn là người đàn ông trẻ cao lớn đẹp đẽ đó: "Tôi cũng vậy."

Trương Tư Diễm sững sốt một chút, sau đó khéo môi dần cong lên.

Cảnh Thắng cũng không thực sự ở lại tiệm bánh nửa tiếng, anh cũng không rõ tại sao mình lại kích động mà đưa ra cam kết kia.

Việc phá bỏ và di dời là không tránh khỏi, nhưng anh vẫn có khát vọng bảo vệ người phụ nữ kia trong khả năng của mình. Các trưởng bối trong nhà đều nói anh giống lưu manh, làm chuyện gì cũng chỉ biết thô bạo, đối với phụ nữ cũng vậy, chỉ cần sử dụng chút tiền là xong chuyện.

Có điều không biết từ lúc nào, anh cũng dùng trăm phương ngàn kế, thận trọng tiến đến từng bước một để tới bên cạnh cô.

Sau khi Cảnh Thắng đi, Trương Tư Điềm vào phòng làm bánh, trêu ghẹo Vu Tri Nhạc: "Cậu được đấy..."

"Sao vậy?" Vu Tri Nhạc nhìn lên.

"Hóa ra cậu cầm kẹo que lần đó đi dỗ đàn ông." Trương Tư Điềm chép miệng: "Tri Nhạc, quan hệ của cậu với Cảnh Thắng bây giờ thật tốt."

"Cũng được, ngày nào cũng gặp." Vu Tri Nhạc quay lại hỏi: "Hôm nay có đơn bánh không?"

Trương Tư Điềm than thở: "Vốn là có, nhưng bị cậu ồn ào nên thành không có rồi."

Vu Tri Nhạc cười khế: "Vậy chính tớ làm hỏng chuyện kinh doanh của tiệm bánh rồi."

Trương Tư Điềm cắn môi dưới: "Nhưng tớ cảm thấy... người đàn ông giàu có đó hình như rất để ý đến cậu."

"Phải không?" Nghe lời Trương Tư Điềm nói xong, cô đột nhiên có cảm giác như bị bỏ lại nơi đồng quê trống trải, gió thổi từng cơn qua tai cô. Dường như trong lòng cô vẫn còn phủ lớp cỏ dại um tùm, từng lớp từng lớp đan xen thành mạng lưới chằng chịt, chính những mạng lưới dày đó đã ngăn cô tiếp xúc với những âm thanh sinh động ngoài kia.

Vì vậy Vu Tri Nhạc chỉ bình tĩnh mỉm cười, cũng bình tĩnh đáp lại lời bạn mình: "Anh ấy chính là đứa nhóc muốn có được món đồ chơi. Có được rồi có lẽ sẽ không ngày ngày nhớ mong."

Hết chương 27.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 29: 52 là gì? Tôi yêu... Hay là tôi yêu em?

LY THỨ 29

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Không có đơn giao hàng, Vu Tri Nhạc trở về nhà một chuyến. Vừa tới cửa, cô thấy cửa nhà rộng mở, hình như có ai đó trở về.

Vu Tri Nhạc thả chìa khóa vào túi, đi vào nhà. Vừa bước qua cửa, tuy chưa thấy người nhưng đã có tiếng gọi vọng ra: "Tri Nhạc."

Giọng điệu trầm khàn, lại như có dấu tích của tháng năm, đó là tiếng gọi của người cha Vu Tri Nhạc đã không gặp một năm kia.

Vu Tri Nhạc nhìn bố mình, ông đang ngồi trước bàn ăn, một tay tùy ý đặt trên bàn, ánh mắt cũng đang nhìn con gái. Ánh mắt này không mang biểu tình gì, mi tâm ông có hai vết hằn nhỏ, nhìn qua trông khá nghiêm nghị.

Ngồi bên cạnh ông còn có bố của Trương Tư Điềm, có lẽ hai người bạn cũ lâu ngày không gặp nên cùng nói chuyện, hàn huyên chuyện xưa.

"Bác Trương." Vu Tri Nhạc chào trường bối xong, đảo mắt qua rồi mới nhẹ nhàng gọi: "Bố."

Thanh âm của cô mỏng mà nhẹ, giống như viên đá nhỏ ném vào mặt nước, nước còn chưa kịp rung động đã lắng xuống.

"Ừ." Bố Vu đáp lại, sau đó hỏi: "Tiệm bánh mở đến hai mấy Tết thì nghỉ?"

"Con chưa biết." Vu Tri Nhạc đáp: "Vẫn chưa bàn bạc với Tư Diễm."

Nghe ông hỏi như vậy, cô mới ý thức đã tới cuối năm rồi, mỗi ngày đều bận bịu chạy đông chạy tây, nên không có chút ý thức về việc thời gian trôi đi.

Bác Trương ở bên cạnh trả lời thay: "Hôm qua tôi hỏi thử tiểu Diễm rồi, nó nói làm đến 27 Tết rồi đóng cửa." Ông cười tủm tỉm nhìn bố Vu: "Cũng phải về giúp mọi người dọn dẹp nhà cửa một chút, trên dưới đều phủ bụi rồi."

"27 Tết..." Bố Vu nhấp một ngụm trà: "Ngày mai Tri An và mẹ nó cũng trở về."

"Sắp hết năm rồi cũng phải trở về chứ, sụm họp sẽ náo nhiệt lắm đấy."

"Đúng vậy."

Đợi bố Vu nói xong, bác Trương lại thở dài ngao ngán: "Chỉ không biết nơi này của chúng ta có thể náo nhiệt trong bao lâu nữa."

"Chuyện phá bỏ và di dời sao?" Bố Vu lúc này mới hỏi.

"Phải." Bác Trương đáp: "Tập đoàn Cảnh Nguyên bên kia muốn lấy lại ngoại ô phía Tây, họ chuyên chế như vậy, nói không bao lâu nữa sẽ phá hủy nơi này."

Trong tay bác Trương cầm tách trà trong suốt: "Có lẽ ông là người cuối cùng của phường Trần biết tin này."

Bố Vu hỏi: "Trưởng trấn Từ nói thế nào?"

Bác Trương nói: "Trưởng trấn Từ không ổn, tính ông ấy quá hiền lành, vừa làm việc đã dễ bị bên kia thâm tóm."

Bố Vu lại hỏi: "Khoản đền bù thì sao? Có nhắc đến không?"

Bác Trương đáp: "Tạm thời chưa nói đến, vẫn đang giữ bí mật." Nói đoạn ông lại nhìn về phía Vu Tri Nhạc đang rửa tay trong phòng bếp: "Con gái ông bây giờ đang lái xe cho giám đốc Cảnh, không thì ông hỏi nó một chút?"

"Nó lái xe cho ai?" Bố Vu dường như không nghe rõ.

"Giám đốc Cảnh, cháu trai của Cảnh Viêm Hoa." Bác Trương nói đến đây liền một lời hai nghĩa tiếp tục: "Vị cháu trai của chủ tịch Cảnh này phụ trách việc phá bỏ và di dời đấy."

Bố Vu nhìn bóng lưng con gái mà hỏi: "Tri Nhạc, con không lái xe thuê nữa à?"

Vu Tri Nhạc nghiêng người, dùng khăn lau khô tay nhưng cũng không đáp lại.

"Tiểu Diễm nói với tôi rồi, nó không làm việc đó nữa." Bác Trương nói với giọng khó xử: "Còn không phải do Tri An gây họa sao."

"Gây họa gì?" Bồ Vu nhất thời nhướn mày.

Bác Trương liếc mắt nhìn Vu Tri Nhạc đi lên gác, nói tể nhị: "Thôi không nhắc tới nữa, chuyện cũng qua lâu rồi."

Buổi chiều Vu Tri Nhạc đi mô-tô trở về thành phố. Trong nhà chỉ có bố cô, không khí ngột ngạt, giống như trong một cái hồ lớn gió thổi qua cũng không thông vậy.

Chỉ một bữa ăn trưa đơn giản thôi, hai người ngồi đối diện nhau mà không khí quẩn bách, huyết thái dương Vu Tri Nhạc không ngừng nảy lên. Cô không sợ bố mình, nhưng có lẽ có chút cảm giác bài xích khiến cô đứng ngồi không yên. Đây là những tích tụ nhỏ từ nhiều năm gom lại mà thành.

Để mô-tô ở nhà để xe của phòng trọ, Vu Tri Nhạc ngồi xe buýt đến tòa nhà Cảnh Nguyên. Hôm nay không đi chiếc xe phô trương kia nên cô đi lại rất thuận lợi, đến nơi liền đứng an tĩnh đợi trong đại sảnh.

Được coi là văn phòng cao cấp của thành phố Ninh, tầng một của tòa nhà Cảnh Nguyên đồ sộ được bài trí tao nhã nhưng khá trống trải. Bốn bề đều là cửa sổ sát đất, nhìn qua giống như trái tim trong suốt của thành phố, trái tim to lớn này ban ngày đón trọn ánh nắng mặt trời, ban đêm đón ánh đèn mê hoặc ngoài kia.

Vu Tri Nhạc đứng chờ ở trước cửa sổ một lúc thì nhận được tin nhắn của Cảnh Thắng hỏi cô đang ở đâu.

Cô trả lời: "Dưới lầu."

Cảnh Thắng: "Chờ tôi."

Vu Tri Nhạc buông cánh tay xuống rồi quay đầu, nhìn hướng lên thang máy hành lang một lúc thì thấy bóng dáng quen thuộc của Cảnh Thắng.

Anh vốn đi không nhanh không chậm, tuy bận rộn nhưng vẫn thong dong. Liếc mắt thấy người đang chờ mình, Cảnh Thắng tăng nhanh bước chân, nhưng cũng không thể hiện quá rõ ràng.

Dọc theo đường đi đều có những người mặc âu phục lễ phép chào hỏi anh, Cảnh Thắng cũng khéo léo đáp lại. Cả người một bộ âu phục, trông có mấy phần giống lãnh đạo.

Cảnh Thắng tới trước mặt Vu Tri Nhạc, những biểu cảm khí thế trước đó trong nháy mắt tiêu tan, sau đó nhanh chóng đổi thành nụ cười chân thành.

"Hôm nay chúng ta đã gặp nhau chưa?" Anh kinh ngạc nhướn mi: "Hình như sáng nay đã gặp, nhưng sao tôi lại cảm giác như một năm chưa gặp vậy?"

"Chỉ có một mình anh thôi?" Vu Tri Nhạc cũng không để ý đến lời tiện miệng tỏ tình của anh, chỉ nhìn hướng phía sau.

"Trừ tôi ra cô còn muốn thấy ai nữa?" Trong nháy mắt anh có chút mất mát.

Vu Tri Nhạc lần nữa nhìn vào mắt anh: "Hỏi vậy thôi."

Cảnh Thắng cũng không bám vào chuyện đó nữa, chỉ nói: "Tôi vẫn chưa tan làm."

Vu Tri Nhạc: "... Vậy anh xuống đây làm gì?" Khó trách anh người không đi xuống, không mang theo gì cả.

Cảnh Thắng đáp như chuyện đương nhiên: "Xuống đón cô, không phải ai cũng có đái ngộ này đâu." Anh chỉ mấy cô gái ở quầy lễ tân: "Thấy mấy người kia không? Người bình thường muốn gặp tôi phải hỏi mấy cô gái ngồi kia..."

Anh còn cố ý bắt chước giọng nói của mấy cô lễ tân, mặt mày vui vẻ: "Xin chào, anh/chị có hẹn trước không? Thật xin lỗi, nếu không có hẹn trước thì không thể gặp giám đốc Cảnh."

Lại pha trò, Vu Tri Nhạc rất muốn cười.

"Có thể hôm nay tôi phải làm thêm giờ, cô có bận gì không? Nếu không thì theo tôi." Cảnh Thắng yêu cầu không chút chần chừ, lại đắc ý cười cười: "Cho cô thấy phong thái làm việc của đàn ông đẹp trai tới mức nào."

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn người mặt dày mày dạn đang vui vẻ kia: "Tôi đợi ở đây."

"Vậy thì buồn chán lắm." Cảnh Thắng thuyết phục thêm: "Đi nào, nửa tiếng thôi, cô không cần lo tôi có ý đồ gây rối, phòng làm việc không chỉ có mình tôi, còn có trợ lý Tổng, thư ký... Đúng vậy nhỉ? Sao phòng làm việc của tôi lại nhiều người như thế? Tất cả cùng vào họp chợ sao?"

Rõ ràng đang kể lể để thuyết phục người ta, kết quả vừa nói ra lại tự làm mình tức giận.

Có lẽ vì những biểu cảm biến đổi thoăn thoắt tựa như lấy lòng của Cảnh Thắng, Vu Tri Nhạc cũng không cự tuyệt, chỉ nói: "Nửa

tiếng thoi đẩy."

Vậy thì, cùng lên thang máy thôi.

Hai người một trước một sau đứng trong thang máy, nhìn như không quen biết nhưng vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của nhân viên trong công ty.

Tòa nhà Cảnh Nguyên có một thang máy cao cấp cho cấp trên có thể lên từ tầng 50, đây là thang máy cao cấp nhất công ty. Hiện tại, hai người bọn họ đang đứng trong thang máy này.

Lúc đứng xếp hàng, Cảnh Thắng đột nhiên ngẩng đầu, lấy tay đo từ trán mình với Vu Tri Nhạc sau đó hỏi: "Vu Tri Nhạc, hôm nay cô cao hơn à?"

Vu Tri Nhạc liếc mũi giày mình: "Hôm nay đi giày có gót." *

* Đoạn này nguyên văn là giày "mid heels": giày có gót khoảng từ 4-6cm.

Cảnh Thắng đi theo xác nhận, sau đó tự an ủi mình: "... May là tôi đủ cao."

Đứng một lúc thì cửa thang máy đóng lại, bốn bề bỗng trở nên yên tĩnh.

Vu Tri Nhạc đột nhiên phát hiện vẫn chưa bấm số tầng, cô nghiêng đầu hỏi Cảnh Thắng: "Tầng mấy?"

"Cô đoán xem." Cảnh Thắng cong môi đáp.

"... Không đoán." Vu Tri Nhạc cự tuyệt, cô không có tâm tình chơi trò đoán số nhàm chán với anh.

"Thôi vậy, tầng 56." Sau đó cũng không có hành động tiếp theo.

Vu Tri Nhạc cau mày: "Ấn số đi, anh không định đi lên?"

Người đứng bên cạnh bảng điều khiển thang máy là Cảnh Thắng vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng vững như bàn thạch: "Hôm nay cô cao như vậy, nhiệm vụ vinh quang này phần cô đi."

Vu Tri Nhạc không nói gì, tiến lên phía trước vài bước, khoảng cách giữa hai người kéo lại rất nhiều, cô đang định giơ tay lên ấn số anh vừa nói...

"Sai rồi." Người đàn ông bỗng mở miệng nhắc nhở, đồng thời không nói lời nào bắt lấy tay cô. Chưa đợi Vu Tri Nhạc bình tĩnh lại, anh đã cầm tay cô ấn vào nút hiển thị của một tầng khác.

Vu Tri Nhạc rút tay ra, con ngươi lạnh đi, muốn cảnh cáo anh một chút, đối phương đã nhanh chóng chống đỡ: "Ở đây có máy quay giám sát, chỉ cần cô động chân động tay với tôi một chút thôi, cửa vừa mở ra sẽ có 8 tay bảo vệ lực lượng đứng chờ ở ngoài."

Anh cười cười, mặt mũi có chút vô lại. Trong chốc lát, Cảnh Thắng rơi rũ mi nhìn, đột nhiên kinh ngạc nói: "Ơ? Sao lại là tầng 52? Tôi nói là tầng 56 mà?"

Vu Tri Nhạc lạnh mặt nhìn Cảnh Thắng, xem anh còn có thể xảo quyệt đùa bỡn tới đâu.

Cảnh Thắng lấy tay gãi trán, giả vờ bưng tỉnh nói: "A... Nhất định là thang máy cố ý rồi. Biết tôi thích cô nên giúp tôi bày tỏ."

Anh lại giả bộ trầm tư, mặt đầy nghiêm túc nói với Vu Tri Nhạc: "Cô nói số 52 rốt cuộc là ý gì? Là tôi yêu... hay là tôi yêu em?" **

** 520 trong tiếng Trung nghĩa là Anh yêu Em. (Cảnh và Nhạc vẫn chưa đến giai đoạn quyết định nên tớ chưa đổi xưng hô được, còn đoạn 520 này thì tạm để tôi-em tí cho nó tình nhé =))

Vu Tri Nhạc lại giận quá hóa cười, đúng là đồ đầu óc có vấn đề.

Hết chương 29.

Spoil:

Cảnh Thắng: "Đừng hút thuốc lá."

"Mặc dù dáng vẻ hút thuốc của cô... rất đẹp."

Vu Tri Nhạc: "Tôi cũng không muốn ăn."

Cảnh Thắng: "Vậy hay tôi nói chuyện cùng cô? Kể chuyện cho cô nghe? Nếu không chúng ta xuống lầu đốt pháo hoa? Tôi có mang theo đấy."

Vu Tri Nhạc: "Càng không muốn nói chuyện."

Cảnh Thắng: "..."

Không muốn ăn, cũng không muốn nói chuyện, vậy thì miệng phải dùng để làm việc khác rồi. Vu Tri Nhạc nhìn sâu vào mắt anh, nhàn nhạt hỏi: "Hôn thì sao?"

Cũng trong chớp mắt đó, Vu Tri Nhạc đưa người về phía trước, hôn người đàn ông trước mặt.

Lời của B.: Amen, cách mạng sắp thành công rồi =))

Hôm nay hai chương + spoil tí nhé mn, bù lại vài hôm nữa tớ hơi bận nên không có chương mới. Hết bận tớ lại ngoi lên cùng màn hôn hiếc:3

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 30: Tri Nhạc...

LY THỨ 30

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Vì vậy cuối cùng, phòng làm việc của Cảnh Thắng nằm ở tầng 56. Vừa vào trong, Cảnh Thắng đã để Vu Tri Nhạc ngồi ở ghế salon màu nâu phía trước.

Một cô thư kí ngồi ở góc thấy bọn họ đi vào thì có chút ngạc nhiên, từ phía sau đứng lên.

Cảnh Thắng nhìn cô thư kí: "Rót cho cô ấy cốc nước..."

Anh lại hỏi Vu Tri Nhạc: "Cô uống gì? Cà phê? Nước trái cây? Hồng trà? Sữa? Chỗ tôi cái gì cũng có."

Cảnh Thắng cong môi cười, phát tay với thư ký ý bảo cô ấy trở về chỗ, sau đó lấy cốc trong bộ dụng cụ pha trà bên cạnh bàn mình rót cho Vu Tri Nhạc cốc nước lạnh, để lên bàn trà.

Cô thư ký chứng kiến toàn bộ cảnh tượng đó mắt trừng lớn, tưởng như muốn rơi ra ngoài.

Trợ lý Tổng tay vẫn di chuột, nhưng không còn tập trung vào hồ sơ giấy tờ trên máy tính, chỉ len lén quan sát hai người, sau đó không khỏi gờ tay lên che miệng cười.

Vu Tri Nhạc nói cảm ơn một tiếng, nhấp một ngụm nước rồi để lại bàn, cô cũng tùy ý quan sát nơi này một chút. Phòng làm việc của Cảnh Thắng không giống những ông chủ khác, mang phong cách Mỹ nhiều hơn. Các bàn làm việc bài trí theo phong cách đơn giản, giấy tờ văn kiện được sắp xếp ngăn nắp, ở giữa có macbook của Apple, rất hiện đại.

Phía sau bàn làm việc còn treo bản đồ thế giới, mặt giấy hơi vàng, có vẻ cũ kĩ nhưng lại làm tăng lên khí chất của không gian nơi đây.

Cảnh Thắng trở về chỗ ngồi của mình, tiện tay lấy một tập văn kiện, mở ra nhìn qua loa. Không bao lâu sau lại liếc trộm người phụ nữ ngồi trên ghế sofa.

Cảnh Thắng cứ xem văn kiện một chút, lại nhìn Vu Tri Nhạc một chút, tầm mắt liếc qua liếc lại được mấy lần thì anh dứt khoát đứng dậy, cầm theo bút rồi đi thẳng đến salon, ngồi bên cạnh cô.

Thấy ánh mắt khó hiểu của người phụ nữ bắn đến, anh nói khoác mà không ngưng: "Ngồi gần một chút, tiện ngắm cô."

Vu Tri Nhạc: "..."

Anh nghiêng người về phía trước, kê văn kiện lên bàn trà, tay cầm bút: "Tôi phải chăm chỉ làm việc, cô không nên quấy rầy, cũng đừng nói chuyện với tôi."

Phụt.

Người ngồi bên tay phải là trợ lý Tổng cười ra tiếng.

"Trợ lý Tổng, anh cười cái gì?" Cảnh Thắng trừng mắt với anh ta.

"Không..." Trợ lý Tổng nhắc lại: "Không có gì."

Sau đó cả phòng làm việc yên lặng như tờ.

...

Ít lâu sau trong phòng cũng chỉ có tiếng lật giấy. Phòng làm việc an tĩnh mà ấm áp, không khí nơi đây như có bàn tay vô hình, chậm rãi đẩy Vu Tri Nhạc dựa lưng vào ghế salon mềm mại. Chính cô cũng không nhớ mình đã buông lỏng cả người từ lúc nào.

Lúc sau, Cảnh Thắng tiện tay cầm cốc nước lên uống một ngụm.

Khi phát hiện ra, anh lập tức giải thích: "Tôi không chú ý, cốc này với cốc trên bàn tôi giống nhau như đúc."

Anh quay đầu nhìn Vu Tri Nhạc, hai mắt mở lớn: "Cô không ngại chứ?"

Vu Tri Nhạc: "... Không ngại." Nhưng cô chắc chắn sẽ không uống nữa.

Ngồi một lúc nữa, Vu Tri Nhạc chợt nhớ ra sắp đến Tết rồi, vì vậy hỏi Cảnh Thắng: "Lúc nào thì tôi được nghỉ?"

"Vài ngày nữa là đến Tết rồi."

"..." Cảnh Thắng nhanh chóng lấy điện thoại ra xem lịch: "Mẹ nó, thật mong đến Tết."

"Muốn ăn Tết mới đúng..." Trợ lý Tổng ngồi sau màn hình nhỏ giọng: "Sáng nay kế toán gửi bản dự toán lương tháng cuối năm cộng lương thưởng Tết cho tôi, nhưng thấy anh bận rộn nên vẫn chưa đưa anh kí duyệt."

Cảnh Thắng tự mình nóng nảy: "Đưa tôi đi, sắp đến Tết rồi, không thể trì hoãn việc tiền nong được. Ai không biết lại tưởng tôi nợ tiền lương."

"À được." Trợ lý Tổng vội vàng lấy tờ giấy kia khỏi ngăn bàn, đưa qua.

Cảnh Thắng rũ mi, đọc lướt qua một lần rồi hỏi Vu Tri Nhạc: "Cô muốn nghỉ vào ngày nào?"

Vu Tri Nhạc nghĩ nghĩ, trả lời: "27 Tết."

"Được." Anh cũng không truy hỏi nguyên nhân cụ thể, đáp lại một cách thoải mái: "Cô chọn ngày nào thì chính là ngày đó, nghỉ muộn một ngày thì tôi được gặp cô nhiều hơn một ngày, nghỉ sớm một ngày, tôi lại nhớ cô nhiều hơn một ngày, đều được cả."

Khoảng thời gian tăng qua trôi qua thật yên ổn.

Sau khi Vu Tri Nhạc và Cảnh Thắng rời đi, thư ký Tường vào dọn dẹp cốc chén trong phòng, nhướn mày tò mò: "Vị mỹ nữ kia là ai vậy? Trước kia cũng không thấy giám đốc Cảnh đưa phụ nữ tới phòng làm việc."

Trợ lý Tổng chớp mắt: "Lái xe của giám đốc Cảnh."

Thư ký Tường nhú mày, nghiêng đầu: "À... Là kiểu lái xe như tôi hiểu sao?"

Trợ lý Tổng cười ha ha một tiếng: "Coi là vậy đi."

—

Xuân sắp sang, số lần Vu Tri Nhạc quay trở về phường Trần ngày càng nhiều. Vu Tri An được nghỉ đông, mẹ cô cũng theo sau mà về, cả nhà đoàn tụ. Sau đó việc dọn dẹp nhà cửa, mua bán đồ cho dịp Tết đều là nhiệm vụ của phụ nữ.

Năm nay Vu Tri An chủ động xin đi, nói phải thay mẹ vào thành phố chọn đồ, mẹ Vu miệng cười vui vẻ, không ngừng khen con trai đã trưởng thành. Vu Tri Nhạc đứng một bên chỉ im lặng, nhưng cũng không cự tuyệt.

Ngồi trên chiếc xe sang trọng của Cảnh Thắng, Vu Tri An có chút bứt dứt. Đàn ông thường bị cuốn hút bởi những chiếc xe, đầu tiên cậu nghiên cứu chiếc xe một lần, sau đó mới quan sát dáng vẻ lái xe của chị gái.

Cô lái xe trầm ổn, không phải chỉ là lái xe thôi sao, vậy mà tác phong của Vu Tri Nhạc lại đẹp mắt đến thế.

Xe chạy một lúc, xua đi vẻ thiếu niên tò mò của mình, Vu Tri An tỏ ra quan tâm: "Chị lái xe cho mấy người đàn ông như vậy, họ không làm gì chị chứ?"

Vu Tri Nhạc lạnh lùng: "Có mấy người đàn ông có thể làm gì chị?"

"À..." Vu Tri An dài giọng, đồng tình với sự "dững mãnh" của chị mình: "Cũng đúng."

Thiếu niên lại dè dặt hỏi: "Chị còn giận em à?"

Vu Tri Nhạc nhìn thẳng phía trước, lông mi không động: "Không có gì đáng giận cả."

Vu Tri An nói: "Vậy vì sao chị không trả lời tin nhắn WeChat của em? Đến giờ em vẫn thấp thỏm, bất an."

Vu Tri Nhạc đáp: "Em để ý đến chị làm gì? Em sống là vì mình, đương nhiên với tiền đề là không làm liên lụy tới người khác."

Vu Tri An than thở: "Chị mới bao nhiêu tuổi chứ, lúc nào cũng nói những câu như nhìn thấu sự đời của người già này. Tâm tình thiếu nữ của chị đâu rồi? Có người tới 40, 50 tuổi vẫn giống như thiếu nữ, em nói thật, em nghĩ chị phải tìm bạn trai đi."

"Phải không?" Sắc mặt Vu Tri Nhạc lạnh băng: "Còn chị cảm thấy em nên im lặng đi."

"..."

Ngày giao thừa, nhà nhà ở phường Trần đều chằng đèn kết hoa. Ở mỗi con ngõ, mỗi cảnh cửa đều treo đèn lồng đỏ, khi đêm xuống trở thành chuỗi đèn kéo dài, giống như con đường ánh sáng đón xuân về vậy.

Con cháu trong các gia đình cũng trở về ngày một đông, họ mang những khuôn mặt trẻ đuối đầy khí khái, cũng khiến trấn nhỏ cổ xưa an tĩnh này thêm mấy phần sinh động.

Sáng sớm, Vu Tri Nhạc bê một chồng chữ Xuân và chữ Phúc ra dán ở cửa nhà, mẹ Vu cầm cốc sữa, đứng phía sau nhìn giúp cô xem dán có bị lệch không.

Đến cả Vu Tri An bận rộn chơi trò quét "Năm Chữ Phúc"*, quét một chữ lại một chữ, hứng thú bưng bưng.

Sau khi quét được một tấm hoàn chỉnh, Vu Tri An đặc ý đưa điện thoại di động cho mẹ Vu xem: "Mẹ xem này, con quét đủ rồi! Chữ Phúc chị viết có tác dụng rồi."

*Theo tứ hiệu thì trò này yêu cầu đi quét 5 chữ để tạo thành một câu chúc phúc ngày Tết, Vu Tri An quét chữ Vu Tri Nhạc viết nên ghép được thành câu hoàn chỉnh.

Mẹ Vu nghe vậy thì chuyển tầm mắt nhìn lên những chữ thư pháp đẹp để phiêu dật kia, nở nụ cười yếu ớt: "Chữ có đẹp hơn nữa cũng có tác dụng gì, đâu dùng để đi học..."

Vu Tri Nhạc đang chuyên tâm dán giấy thì nghe được lời này, năm ngón tay cô hơi dừng lại một chút, sau đó cũng không nói gì.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Trương Tư Điềm sang chơi, cũng đem theo quà năm mới. Cô đưa cho Vu Tri Nhạc một hộp quà nhỏ: "Đây, quà năm mới."

Vu Tri Nhạc cũng chuẩn bị quà đáp lễ, cô không bọc quà đẹp để như Trương Tư Điềm, nhưng rõ ràng bộ trang sức đó cũng không hề rẻ.

Mỗi khi tới dịp cuối năm, hai người đều tặng quà cho nhau, muốn cổ vũ nhau năm sau lại tiếp tục cố gắng.

Vu Tri An ngồi ăn mía bên cạnh, hàm hồ hỏi: "Chị tặng chị Diễm món đồ gì vậy? Không phải là nhẫn đấy chứ?"

Trương Tư Diễm vui vẻ cười lớn, chế nhạo: "Đúng đấy, là tín vật đính ước."

"Lợi hại thật." Vu Tri An chống cằm, cười cười: "Hai chị biết nhau từ khi còn quần tã, hay là đừng kết hôn nữa, cả đời này cứ ở chung với nhau đi."

Bố Vu đi ngang qua gõ đầu cậu: "Nói lời ngu ngốc gì vậy!"

Vu Tri An xoa xoa đầu kêu đau, Trương Tư Diễm cười to vì bị Tri An chọc cười. Có lẽ bị sự vui vẻ của bạn lan truyền, Vu Tri Nhạc đột nhiên cảm thấy khoảng thời gian Tết này cũng không khó chịu đến vậy.

Hơn 5 giờ chiều, Vu Tri Nhạc giúp mẹ mang những món ăn như thịt muối, lạp xưởng... lên bàn ăn. Vu Tri An đứng cạnh bàn khó nhọc mở chai rượu vì mở nắp chai nhà cậu đã bị hỏng. Bố Vu bảo cậu sang nhà bên mượn một cái nhưng cậu khẳng khẳng không đi, nói mình có thể mở được.

Đến cuối cùng vẫn không mở được, đành phải chạy ra ngoài, chạy đi chạy lại một hồi mới có thể rót rượu cho bố và chị mình.

Cơm được dọn lên, một bàn con hình vuông gồm bốn người, tất cả đều nâng ly. Vu Tri An hăng giọng nói: "Năm mới vui vẻ", giọng điệu cậu trang trọng tựa như ông lão lớn tuổi vậy.

Bố mẹ Vu đều tươi cười hơn hở, Vu Tri Nhạc thu mắt, nhấp miệng một chén rượu bồ đào.

Mẹ Vu chưa ngồi ẩm chỗ được hai phút đã trở về phòng bếp, Vu Tri Nhạc cũng đi theo, xem mẹ có cần giúp gì không. Sau khi bê thêm đồ ăn lên, mẹ Vu để con gái trở về chỗ ngồi, còn mình quay lại phòng bếp hâm thức ăn. Vu Tri Nhạc cũng nghe lời, ngồi vào vị trí của mình.

Tới 6 giờ, Vu Tri An nhìn chăm chăm điện thoại di động, chờ bắt được bao lì xì trên trời rơi xuống.

Lúc này, điện thoại trong túi Vu Tri Nhạc lại rung lên, cô lấy ra nhìn. Là tin nhắn WeChat của Cảnh Thắng.

Đó là một bức ảnh mâm cơm giao thừa ở nhà anh, trong đó có một chiếc bàn gỗ gài màu đỏ, xung quanh được trang trí theo phong cách Châu Âu long lẫy.

"Ăn cơm chưa?" Anh hỏi.

Vu Tri Nhạc trả lời lại hai chữ: "Đang ăn."

Cảnh Thắng lại nói: "Sang năm ăn Tết cùng tôi, ngồi bên cạnh tôi."

Gửi kèm theo lời này là một icon bưng mặt mong đợi.

Vu Tri Nhạc: "..."

Cô vừa muốn gửi lại icon "cạn lời" thì bố cô đã gọi: "Tri Nhạc."

Trên mặt ông có chút không vui, có ý khiển trách: "Ăn cơm thôi mà con dùng điện thoại làm gì? Tri An nhỏ tuổi sờ mó điện thoại thì cũng thôi đi, con lớn như vậy cũng dùng điện thoại. Tri An nói chuyện với bạn gái còn thông cảm được, con có sao? Dùng điện

thoại trước mặt người lớn như vậy, có phải không tôn trọng bố mẹ không?"

Ngón tay dừng lại, Vu Tri Nhạc không gõ chữ nữa, trực tiếp thoát ra khỏi WeChat, mặt không đổi sắc cất điện thoại lại chỗ cũ.

Ngược lại với Vu Tri Nhạc là Vu Tri An đang lúng túng, cậu đảo mắt nhìn chị, lại liếc trộm bố mình, muốn nói lại thôi. Không khí trên bàn cơm đột nhiên trở nên căng thẳng. Tới khi mẹ Vu bưng nồi thịt dê hầm lên, không khí mới dịu đi đôi chút.

Cô cũng không để ý đến xung đột nhỏ trước đó, nhưng lúc này Vu Tri An lại mời bố mẹ hai ly, sau đó ngồi lại, ấp úng nói: "Bố, mẹ, con muốn thú nhận việc này."

Tuy vẫn chưa nói đến chủ đề chính, nhưng mặt cậu đã đỏ lên.

"Chuyện gì?" Bố Vu đặt đũa xuống.

"Thật ra..." Đối với một người lương thiện, khi bị lời nói dối cuốn lấy quá lâu, trong lòng sẽ càng thêm khổ sở. Vu Tri An thực sự không chịu được việc đó nữa, nhân dịp giao thừa tâm trạng cả nhà không tệ, cậu muốn nói ra hết mọi việc. Vì thế cậu không do dự nữa mà nói: "Con không..."

"Vu Tri An." Vu Tri Nhạc bình tĩnh gọi tên cậu, lời này giống như đang nhắc nhở, cũng như ngăn cậu lại.

"Nói đi." Với tư cách là một người cha, bố Vu có thể nhận thấy điều không hợp lý ở đây.

Cậu thiếu niên khép mắt, lấy tinh thần rồi cúi gằm mặt nói rõ: "Con không có bạn gái Mọi chuyện đều là lừa cả nhà. Con làm vậy

để muốn có tiền tiêu vặt. Con xin lỗi bố mẹ!"

Cậu vừa dứt lời, cả gian nhà cũng trở nên yên ắng. Vu Tri Nhạc than một hơi trong lòng, sau đó cũng buông đũa trên tay xuống. Mẹ Vu kinh ngạc tới mức mím môi, nháy mắt chán động.

Bố Vu yên lặng một lát rồi hỏi: "Nói vậy là có ý gì? Con muốn nói thực ra con không có bạn gái, nói như vậy để lừa mẹ cho nhiều tiền hơn?"

Vu Tri An không dám nhìn thẳng bố mình, chỉ có thể gật đầu hai cái.

Bố Vu cười nhẹ: "Vậy con cần nhiều tiền hơn để làm gì? Tiêu cho bản thân sao?"

Vu Tri An ngập ngừng giải thích: "Vâng, vì bạn cùng phòng con rất có tiền. Con sợ bị xem thường..."

"Tiêu cho mình là được rồi." Bố Vu quay đầu, nhìn vợ và con gái mình rồi nói như chuyện đương nhiên: "Cũng không phải con tiêu tiền bậy bạ, dù sao cũng là tiêu cho bản thân, như vậy thì có sao? Đi học ở thành phố lớn, chút lòng hư vinh đó cũng là chuyện bình thường."

Thấy thần sắc hai người phụ nữ không tốt, ông lại như không để ý mà cười, nói với vợ mình: "La Ái Trinh, giờ là Tết, bà đừng bày ra biểu cảm đó, con trai tiêu thêm chút tiền thì có sao? Nó đã xin lỗi rồi, biết sai liền sửa sai, sau này không nói dối nữa là được."

"Ừ..." Vành mắt mẹ Vu đã phấp phấp, nhưng bà không kiềm chế được, cũng không muốn để mọi người nhìn thấy nên vội vã đứng dậy, không thể làm gì khác ngoài cầm khăn bếp lên lau tay, sau đó

quay về phòng bếp... Nơi củi đèn đơn sơ ấy trong mấy năm qua lại gần như là nơi bà cảm thấy thoải mái nhất.

Vốn không muốn nhắc lại chuyện này, nhưng khi thấy biểu cảm không phân biệt phải trái của bố mình, Vu Tri Nhạc bỗng chốc bực bội, muốn ngang ngạnh một lần.

Cô nâng mắt nhìn bố mình, hỏi ngược lại: "Nó lừa dối người khác là đúng sao?"

Thấy bố nhìn lại mình, cô chỉ về hướng phòng bếp: "Một tháng mẹ chỉ kiếm được hơn 3000, vậy mà cho nó 3000 còn bản thân chỉ dám tiêu số lẻ, cuộc sống khó khăn như vậy. Bố không thương mẹ mà còn bênh vực Tri An, bố còn lương tâm không?"

"Bà ấy là mẹ nó!" Lâu rồi không thấy con gái tỏ ý kiến, bố Vu nhất thời giận lên: "Không phải bà ấy chủ động cho nó tiền sao? Mẹ nuôi con trai không phải lẽ thường à? Bà ấy cho con trai mình tiền chứ cũng không đưa cho bố, bây giờ còn dám tỏ thái độ với bố sao?"

"À..." Vu Tri Nhạc giận tới bật cười: "Con là do bố nuôi lớn? Từ khi con ra đời, bố đã ra ngoài rồi, không phải mẹ thì chính là bà nội chăm sóc con. Năm con học lớp 11, bố đi làm đàn giáo kiểu mới với bạn, sau đó người xảy ra chuyện không phải bố hay sao? Bố bị ngã gãy chân, mấy người cho vay lãi suất cao kia cũng tìm tới cửa đòi nợ. Con cả ngày không đọc được một chữ nào trong sách, bố dám nói việc đó không phải do bố gây nên?"

"Con nói gì?!" Bố Vu lên giọng, vỗ bàn một cái: "Bố muốn xảy ra chuyện sao? Bây giờ con nói thế là có ý gì? Con vừa nói gì với bố?"

"Không." Không tự chủ mà rơm rớm, Vu Tri Nhạc chế giễu: "Bố nói mẹ không có quyền tỏ thái độ với bố, vậy chắc con cũng xứng đáng. Mấy năm nay bố cầm không ít tiền của con, ở nhà này ai có tiền, người đó có quyền lên tiếng. Vu Trung Hải, bố tính sao đây?"

"Con nói gì?" Bố Vu gầm lên.

Thấy chồng đột nhiên giận dữ, trách mắng con, mẹ Vu chạy đến, ra sức ấn vai, khuyên ông ngồi xuống: "Ồn ào gì vậy? Đang Tết mà."

"Tết..." Bố Vu mở mắt, cũng không thèm nhìn Vu Tri Nhạc, giọng đầy khinh bỉ: "Tôi cũng biết là đang Tết, vậy bà xem nó nói chuyện với tôi thế nào, đây chính là đứa con bà nuôi dạy ra đấy, chỉ biết khinh người!"

Vu Tri An cũng gấp gáp, khuyên giải bố: "Bố đừng nói vậy, chị chỉ hơi bực bội thôi, trong lòng không có ý đó đâu." Vừa nói xong một bên liều mạng nháy mắt với Vu Tri Nhạc đang ngồi im lặng.

Bố Vu cười nhạt: "Bố nói sai sao? Bây giờ nó ghê gớm rồi, ngủ với người ta rồi có chút tiền, lại nghĩ mình thực sự là người cao quý, dám phân thua thiệt hơn với ông già này."

"Bố..." Vu Tri An cũng thấy bố mình quá lời: "Con thề chị không làm chuyện như vậy."

"Bố trở về đây ăn Tết, đâu đâu cũng có người nói sau lưng, thế diện bị nó vứt đi hết rồi." Bố Vu tiếp tục coi thường: "Nó có phải người như vậy không, trong lòng nó rõ nhất!"

"Trung Hải, ông đừng nói như vậy, nó cũng là con gái ông." Một giọt nước mắt rơi ra từ mắt mẹ Vu. Bà quay đầu nhìn Vu Tri Nhạc, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi: "Con cũng biết tính khí của bố

rồi, sao không kiềm chế lại một chút. Con tranh cãi với bố làm gì, sao phải khiến mọi người đều không vui như vậy?"

Vu Tri Nhạc hít nhẹ một hơi, đè nén những cảm xúc mãnh liệt trong lòng.

Cô đứng lên, dáng vẻ đứng dậy có chút tuyệt vọng: "Được, con không quấy rầy cả nhà ăn cơm giao thừa nữa." Nói xong cũng xoay người, cầm áo khoác rời đi.

Nhịp bước chân của cô rất nhanh, không hề quay đầu lại. Vu Tri Nhạc lên xe mô tô, một đường phóng đi khiến không ai đuổi kịp.

Cô đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy rồi. Vào thời điểm hơn 10 tuổi đó, cô rất hâm mộ những gia đình êm ấm khác, những ông bố bà mẹ khác không có tư tưởng cổ hủ như vậy, con gái sinh ra mềm mại như hoa, phải để trên lòng bàn tay mà nâng niu, chiều chuộng.

Cô cho là mình có thể tiếp tục nhịn xuống, cứ bình thản đối diện, nhẫn nhịn một chút, coi như ý thức của mình đã tê dại mà không để ý đến. Cứ như vậy, có lẽ sau này mọi chuyện cũng tốt hơn. Nhưng giờ cô không chịu được nữa, vết nứt tinh thần đó ngày một lớn hơn, dần dần trở thành giọt nước tràn ly, cô nhất định phải bộc phát một lần.

Nhưng Vu Tri Nhạc không hề nghĩ tới thời điểm bộc phát lại là đêm 30 Tết như hôm nay, khi nhà nhà đều đoàn tụ viên mãn.

Cô cũng không biết tới nay mình đang chạy trốn hay giải phóng cho hy vọng của chính mình.

"Tri Nhạc..." Sau lưng có tiếng gọi tê tâm liệt phế, tiếng gọi đó cùng gió áp tới, mơ hồ ập vào tai cô. Tiếng gọi này đến từ mẹ cô,

chính nó đã thành công dập tắt mọi gắng gượng trong lòng Vu Tri Nhạc, như một nhát dao đâm vào tim cô khiến nó khuyết một lỗ. Nước mắt lạnh thấu chảy dọc theo gò má cô.

Hết chương 30.

Lời của B.: Đôi lúc những người thân thiết gần gũi nhất lại là những người không hiểu chúng ta nhất, mà cảm giác này thực sự rất bất lực.

Chương này nặng nề tí thôi, chương sau có Cảnh là lại vui rồi

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 31: Hôn thì sao?

LY THỨ 31

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Xe mô tô đi một đường vun vút. Vu Tri Nhạc không đội mũ bảo hiểm, gió lạnh ập tới, thổ lộ lướt qua mặt cô, nhưng cô cũng không thấy đau. Nước mắt đã ngừng rơi từ bao giờ, chỉ đọng lại những vệt dài trên má ngưng đọng lại lạnh như băng.

Đèn điện hai bên như những tia sáng vụt qua. Hôm nay là đêm 30, đa số các cửa tiệm đều đóng cửa, họ đều tận dụng thời cơ nghỉ ngơi duy nhất trong năm này.

Một số quán rượu vẫn mở, có người vừa ăn bữa cơm giao thừa xong đang tụ năm tụ ba, trên mặt đều là nụ cười.

Mang cả tiền lẫn thẻ căn cước trong túi, Vu Tri Nhạc không muốn trở về phòng trọ vắng lặng kia nữa, cô dứt khoát đi dọc một đường tìm nhà nghỉ tiện lợi mở 24 giờ, định qua đêm ở nơi đó.

Dù chỉ có một mình, cô cũng không cô đơn lưu lạc đau khổ tới vậy. Thấy đêm giao thừa còn có người tới thuê phòng, cô gái lễ tân

hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khéo léo thu lại biểu cảm này.

Cô ấy làm thủ tục nhanh chóng cho Vu Tri Nhạc, lúc giao thẻ phòng cho cô, cô ấy còn mỉm cười nói một câu: "Năm mới vui vẻ".

"Cô cũng thế nhé." Vu Tri Nhạc mỉm cười đáp lại.

Mỗi người chúc nhau một câu, đem lại cảm giác ấm áp cho nhau trong đêm giao thừa này.

Hai cô gái không thể nào trở về nhà, tuy vì những lí do khác nhau nhưng vào ban đêm như vậy, nếu có thể gặp mặt nhau cũng là duyên phận.

Sau khi vào trong, Vu Tri Nhạc cầm thẻ phòng vào, trong phòng bỗng chốc sáng lên. Cô đảo mắt nhìn một vòng, sau đó tiến vào bên trong. Chiếc giường màu trắng dưới ánh đèn có chút gai mắt, giống như tấm ga giường bệnh lâu ngày không thay, đang chờ đợi những kẻ nay đây mai đó.

Vu Tri Nhạc cởi áo khoác dài xuống, vứt ở đầu giường. Cô không cởi giày, chân để ở ngoài.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, trên đó hiển thị cuộc gọi nhỡ của mẹ và em trai, tổng cộng có 23 cuộc gọi nhỡ. Vu Tri Nhạc để chế độ im lặng, có thể vẫn nghe được điện thoại nhưng chưa chắc cô đã bắt máy.

Ngoài ra điện thoại còn có tin nhắn WeChat, đa số đều là chúc Tết, cô tùy tiện mở một cái ra thì thấy màn hình tràn ngập icon gà con. Lúc trước cô không trả lời, Cảnh Thắng vẫn gửi tin nhắn tới.

Anh hỏi cô: "Ăn xong rồi à?"

Tin nhắn gửi từ 3 phút trước.

Cô đột nhiên để ý đến ava của Cảnh Thắng, mở ra thì thấy là tranh hoạt hình vẽ động vật nhỏ màu vàng, không biết là mèo hay chó, trong ngực nó ôm chặt một cây hoa, ánh mắt mở lớn to tròn.

Cô không biết anh đã thay hình này từ lúc nào.

Không biết do điều gì thôi thúc, Vu Tri Nhạc mở vòng bạn bè của anh ra xem, muốn nhìn thử cuộc sống mà mình chưa từng thấy, cũng chưa từng mong đợi của người kia. Có người sinh ra đã như ở trên mây, có người sinh ra lại chỉ an vị nơi bùn lầy. Cảnh Thắng chính là về phía trước.

Như dự đoán, anh chia sẻ ảnh bữa cơm gia đình, còn có ảnh toàn thể gia đình. Gia đình anh mang phong thái khí thế, bức ảnh lộ ra ánh sáng ấm áp, một nhà già trẻ ai cũng vui cười. Cảnh Thắng là người vui vẻ nhất trong đó, chỉ hận không thể cười tươi hơn nữa.

Anh còn giơ hai tay lên đầu làm hình trái tim, đứng giữa một nhóm những người đàn ông trung và cao tuổi, đem lại cảm giác xa lạ.

Người đàn ông trẻ viết dòng trạng thái cùng tấm ảnh này: "Cô có thể không thấy tôi, nhưng nhất định phải thấy rõ trái tim này."

Vu Tri Nhạc đương nhiên biết rõ lời này là dành cho ai, cô sẽ không tự mình đa tình, nhưng đọc xong cũng không được thoải mái.

Cô tiếp tục kéo xuống xem, những bài đăng không phải là về cuộc sống hằng ngày của anh.

Anh thích nhạc Rock and Roll, vòng bạn bè chia sẻ rất nhiều bài hát thuộc thể loại này.

Anh thích đi du lịch, dường như mỗi quý sẽ đi một quốc gia khác nhau, đi xem núi lửa, cực quang, biển rộng, hải đảo và cao nguyên.

Anh cũng có rất nhiều bạn bè, trong tất cả, anh luôn mang nụ cười rực rỡ nhất, luôn là người đi trêu chọc người khác.

Vu Tri Nhạc biết cô và anh hoàn toàn đối lập nhau, nhưng khi nhìn những bức ảnh đó, cô cảm thấy dường như mình cũng được dừng chân tại những thời điểm đó. Dường như cô cũng được trải nghiệm những khung cảnh trong mơ, một cuộc sống tuyệt vời. Tâm trạng dường như đã tốt hơn, héo úa trong lòng như những giọt mưa, một chút lại một chút rơi xuống.

Ngay tại lúc cô đang khôi phục vết thương lòng, màn hình điện thoại bỗng chốc sáng lên, nhấp nháy không tiếng động.

Vu Tri Nhạc hơi hoảng hốt, nhìn qua thì thấy Cảnh Thắng gọi đến, do dự hai giây, hay là cứ bắt máy đi.

"Vu Tri Nhạc!" Người đối diện hưng phấn gọi to.

Vu Tri Nhạc đáp lại: "Ừ."

"Sao cô không trả lời tin nhắn của tôi?" Anh vừa hỏi vừa thở hổn hển, như vừa đi chạy 100 mét trở về vậy.

"Tìm tôi làm gì?" Vu Tri Nhạc hỏi thẳng vào vấn đề.

"Sao bên cô yên tĩnh thế?" Không thể không nói tới, Cảnh Thắng có chút nhay bén với hoàn cảnh cũng như sự buồn phiền của người

khác.

Vu Tri Nhạc cẩn thận nghe anh nói, cũng nghe tiếng động ở đầu bên kia: "Không phải bên anh cùng vậy à?"

"Tôi đang ở tầng thượng." Cảnh Thắng nói: "Tôi chạy một mạch lên đây, đứng ở chỗ cao nhất xem có thấy phường Trần không."

"Vậy có thấy không?"

"Quá thấp nên không thấy, khu nhà tôi tàn đó..."

Người phụ nữ không nói nữa.

Yên lặng một lúc, Cảnh Thắng đột nhiên thăm dò thử: "Năm Dậu đại cát?"

"Năm Dậu đại lợi?" Anh lại tiếp.

"Tôi đang nói gì thế này." Anh lập tức phủ nhận lời nói của bản thân, sửa lại: "Thật ra tôi muốn nói..."

"Tôi nhớ cô."

"Đúng thế." Anh xác nhận, giọng thêm chắc chắn: "Nhớ cô, rất nhớ, nhớ muốn chết, muốn điên luôn rồi. Sao tôi có thể nhớ cô đến thế?"

Đối mặt với một loạt những lời lặp đi lặp lại này, Vu Tri Nhạc vẫn cảm nhận được sự chân thật của anh.

"Cô không ở nhà sao?" Cảnh Thắng đột nhiên hỏi.

Vu Tri Nhạc lừa anh: "Ở nhà."

Cảnh Thắng cười cười: "Được, vậy bây giờ tôi đến phường Trần, hôm nay chắc chắn không có cảnh sát giao thông."

Lòng Vu Tri Nhạc hoảng sợ: "Làm gì?"

"Tôi gặp cô." Cảnh Thắng trả lời không chút do dự: "Muốn cùng cô đón năm mới."

Vu Tri Nhạc cự tuyệt: "Ngoan ngoãn ở nhà đi." Dừng một chút cô lại nói: "Ở bên cha mẹ."

"Tôi đã ở cạnh họ mấy tiếng rồi." Cảnh Thắng kêu than: "Mấy ngày rồi không được thấy mặt cô, không được nhìn một cái, có gì sánh được với điều này à...?"

"Nếu không chúng ta gọi video?" Cảnh Thắng đề nghị.

"Không được."

"Cái này không được, cái kia không được, vậy tôi phải làm gì?"

"Không được làm gì cả."

"Ở nhà chờ tôi." Cảnh Thắng dường như rất quyết tâm: "Bây giờ tôi xuống nhà lấy xe."

Vu Tri Nhạc: "..."

Hóa ra còn có người hành động nhanh tới mức này, coi như cô được mở rộng tầm mắt.

"Không phải đùa chứ?" Cô mơ hồ nghe được tiếng chân người đàn ông đi xuống cầu thang.

"Không đùa." Giọng của Cảnh Thắng rất chắc chắn: "Đợi tôi 30 phút. Có muốn tôi mang pháo hoa tới đốt không?" Anh hoàn toàn đắm mình vào không khí Tết.

Vu Tri Nhạc không có cách nào khác, đành phải đem gia trưởng ra uy hiếp người ta: "Muốn gặp bố mẹ tôi sao?"

"Hả?" Cảnh Thắng có chút không phản ứng kịp.

"Anh đến đây tìm, bố mẹ tôi đều ở nhà, muốn tới ra mắt gia trưởng sao?" Cô nói bằng giọng châm chọc, cũng lạnh nhạt như gió.

"Không sao! Tôi trẻ tuổi lại đẹp trai, là bạn em trai cô, tìm em trai cô đi chơi." Anh cười hì hì.

"..." Đồ vô liêm sỉ.

Không viết làm gì với việc anh làm theo cảm tính như vậy, Vu Tri Nhạc chỉ có thể ra chiêu cuối cùng, thẳng thắn tất cả: "Cảnh Thắng, tôi không có ở nhà."

"Vậy cô ở đâu?" Người đàn ông đột nhiên kích động: "Đêm rồi mà cô còn chạy đi đâu?"

"Tôi đang ở ngoài." Vu Tri Nhạc chọn lời, đem chuyện tối nay kể qua loa nhưng lại dùng giọng không để ý, hờ hợt mà nói: "Có chút bất hòa với bố nên tạm thời không ở nhà."

"Ông ấy đuổi cô ra khỏi nhà?" Ở phương diện gia đình, Cảnh Thắng có chút thấu hiểu.

"Không phải, tôi tự bỏ ra ngoài." Vu Tri Nhạc lại nói: "Lát nữa sẽ về."

"Ở đâu? Cảnh Thắng nói: "Tôi đi tìm cô."

"Bên ngoài."

"Chỗ nào?" Cảnh Thắng có chút nóng nảy.

"Tôi nói sẽ trở về mà."

"Được rồi." Cảnh Thắng đột nhiên cúp điện thoại.

Lên cơn sao?

Giờ điện thoại lên, nhìn màn hình cuộc nói chuyện tắt ngóm không rõ lí do, Vu Tri Nhạc không hiểu gì cả.

Nhưng giây tiếp theo, Cảnh Thắng đột nhiên gửi tới thông báo muốn xác nhận vị trí, đúng hơn là muốn xác thực vị trí của cô.

Vu Tri Nhạc không bấm vào.

Người đàn ông đối diện lòng như lửa đốt: "Cô ở đâu?"

"Ở đâu?"

"Nói cho tôi biết."

"Không nói tôi lục tung cả thành phố lên."

"Tìm một đêm, từ giao thừa tới Tết nguyên tiêu."

Vu Tri Nhạc vẫn như cũ không phản ứng.

Đầu bên kia vẫn gửi tin nhắn không dứt: "Tôi đi đây."

Anh gửi tới hình chụp vô lăng tay lái.

"Đi đây."

"Tôi phải đi tìm cô."

"Tìm từng nhà một."

Anh không ngừng lảm nhảm một loạt những lời nóng nảy này, sau đó gửi tới vị trí của mình, cho cô biết anh thực sự đang đi trên đường, dù thế nào cũng phải tìm được cô.

Đồ thần kinh...

Sao lại cố chấp như thế?

Vu Tri Nhạc không thấy cảm động, nhưng cũng không thể coi nhẹ việc này. Có lẽ những u buồn tối nay cùng với chuyện xưa ập về khiến ý chí cô giảm sút, hoặc là nói cô cũng không thấy chán ghét người khác can dự vào việc của mình. Cô bắt đầu có chút chờ mong, kỳ vọng có người ở bên cạnh mình. Cô cũng muốn tìm cho mình mục đích sống, một chút ánh sáng, chút mùi hương. Chỉ cần chút xíu thôi là được rồi.

Khi còn đang đón nhận những yếu ớt nhỏ nhoi trong lòng, Vu Tri Nhạc phát hiện mình đã theo bản năng nói cho anh địa chỉ nơi này, cho anh biết cô đang ở đâu.

"Ở đó chờ tôi!"

Cảnh Thắng hình như đã ra khỏi cửa, hùng hổ gửi tới tin nhắn như vậy.

—

Vu Tri Nhạc từ trên giường ngồi dậy, bắt tri bắt giác hơi tưng quẩn, trong lòng lại có chút thấp thỏm.

Bởi Cảnh Thắng sắp đến rồi.

Chút cảm giác khẩn trương này lúc đầu rất nhỏ, sau đó cô phát hiện ý niệm này dần lớn hơn, rồi lại lớn hơn nữa. Nhịp tim Vu Tri Nhạc đập rộn ràng, thể hiện tâm trạng lúc này của cô.

Vu Tri Nhạc xuống giường, bật lò sưởi, cô cầm áo khoác lên định mặc vào nhưng cuối cùng cũng không làm vậy, chỉ thuận tay sờ vào túi áo. Cô nhớ bên trong có một hộp thuốc lá, mà bên trong đúng là có như trí nhớ của cô thật.

Vu Tri Nhạc lấy bao thuốc lá ra, rút một điếu rồi nhẹ nhàng châm thuốc, hút một hơi.

Từng làn khói trắng như sương mù lượn lờ như ẩn như hiện.

Nếu nói rượu khiến người ta dưỡng cảm, cơm giúp người nghèo sống qua ngày, mà với Vu Tri Nhạc, khói thuốc chính là liều thuốc giúp cô bình tĩnh lại.

Vu Tri Nhạc ngồi trên mặt tủ đầu giường, một chân hơi cong lên, áo len trên người để lộ ra đường cong của ngực và hông. Mọi cảnh tượng này chìm trong làn khói đều mang vẻ mờ mịt mà quyến rũ.

Chưa hút được nửa điếu thuốc, điện thoại đã vang lên, Vu Tri Nhạc bắt máy.

"Tôi đến rồi!" Giọng nói mang chút âm điệu phong trần của người từ xa tới: "Tầng mấy? Phòng nào?"

Vu Tri Nhạc đi tới cửa, cầm thẻ phòng mở cửa ra nhìn, căn phòng lại chìm vào bóng tối. Sau đó cô báo số phòng cho Cảnh Thắng. Cô cũng không quay lại chỗ cũ nữa, một tay kẹp điều thuốc, một bên mở xích chống trộm, đứng ở bên trong chờ anh.

Cảnh Thắng lên tầng nhanh hơn cô nghĩ, không bao lâu sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa, gọi tên cô. Vu Tri Nhạc đứng ở đó, nhanh chóng vặn tay nắm cửa.

Cửa vừa mở ra, Cảnh Thắng vốn chạy lên thở không ra hơi lại bị khói thuốc bên trong làm sặc một trận.

"Khụ khụ." Anh vỗ ngực: "Tôi... khụ khụ, mẹ nó, sao cô lại hút thuốc?"

Vu Tri Nhạc không tiếp lời, chỉ nhìn anh, nhìn dáng vẻ lúc tới đây của anh. Anh rất gấp gáp, hình như đã chạy một đường lên đây, tóc mái cũng tán sang hai bên, chưa kịp sửa sang lại.

Cô đứng bên trong, anh đứng bên ngoài cửa, cách nhau một vách cửa, có lẽ cô cũng không muốn vạch rõ ranh giới với anh nữa.

Cảnh Thắng nghỉ ngơi một lúc rồi ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt. Ánh mắt cô rất sâu, như biển đêm khó dò vạy.

Nhìn nhau chừng hai giây, Vu Tri Nhạc khôi phục trở lại, xoay người đi vào trong.

Cảnh Thắng xách hai túi không rõ là món đồ gì, ở phía sau phán nản: "Cô ở nơi quỷ quái này sao? Bỏ nhà ra đi thì tới khách sạn tiện lợi nào tốt một chút, sắp sang năm mới rồi."

Vu Tri Nhạc không để ý, cầm áo khoác trên giường treo lên móc. Hai người cùng đang đứng nhưng chỉ có một cái ghế, cô đẩy cái ghế qua, ý bảo anh ngồi đó.

Cảnh Thắng cũng chưa ngồi vội, chỉ hỏi lại: "Cô ngồi đâu?"

Vu Tri Nhạc hất hàm một cái, cô ngồi giường, nhưng sau đó vẫn hỏi lại: "Nếu không anh ngồi giường đi?"

Cảnh Thắng nhìn vào mắt cô, lần đầu tiên anh thấy trong mắt cô không có tia lạnh lùng, kháng cự người đi từ xa tới đây. Cô không mặc áo khoác dài, chỉ mặc áo len trắng, trông rất thuần khiết, ấm áp.

Anh cố ý không lộ ra ý cười: "Không cần, ngàn vạn lần đừng để tôi lên giường."

"..." Vu Tri Nhạc nghiêng mặt, liếc anh một cái rồi ngồi ở mép giường.

Điều thuốc kẹp giữa ngón tay vẫn còn cháy.

Cảnh Thắng kéo ghế đến trước mặt cô một chút, gần như không còn kẽ hở.

Anh bắt đầu lật đồ trong túi mình mang đến: "Tôi mang cho cô rất nhiều đồ ăn, muốn uống cái này không?" Đó là một lon sữa nhập khẩu, không rõ của hãng gì.

"Vẫn còn ấm đấy!"

"Sô-cô-la này ăn cũng ngon lắm." Anh lại tiếp tục lôi ra một hộp sô-cô-la: "Rất ngọt."

"Nếu cô không muốn ăn ngọt thì còn có đồ mặn nữa, muốn ăn gì, cá khô nhé?" Có những thứ đồ ăn vặt ngay là anh cũng không biết là gì, thỉnh thoảng anh lại lục lọi một chút, sau đó đề cử: "Cái này là khoai tây chiên, hương vị thơm ngon lắm."

Nhiệt tình đề cử một hồi, thấy Vu Tri Nhạc không hứng thú, Cảnh Thắng cũng không giận, bỏ mấy món đồ lại, sau đó ngẩng lên nhìn cô: "Tất cả đều là bà tôi mua, bà vẫn coi tôi là đứa nhóc. Tôi không còn ăn mấy món này nữa rồi, lúc đó cầm vội tới cho cô."

Vu Tri Nhạc an tĩnh nhìn anh chăm chú, nhưng chưa nói lời nào. Cuối cùng cô lại hít một hơi thuốc lá, để làn khói nhẹ nhàng vẫn vút giữa hai người bọn họ.

Cảnh Thắng không nhắc lại chuyện đồ ăn vặt nữa, bỏ lon đồ uống trong tay xuống nói: "Đừng hút thuốc lá."

"Dù dáng vẻ hút thuốc của cô... rất đẹp." Câu phía sau thanh âm kéo dài một chút.

Vu Tri Nhạc dập tắt thuốc rồi ném vào sọt rác: "Tôi không muốn ăn."

"Vậy thì không ăn." Cảnh Thắng cất hết đồ trong tay vào sau đó để túi đồ xuống dưới chân, anh ngẩng đầu lên nhìn Vu Tri Nhạc, con người đen như mực, giọng nói lộ ra vẻ thương lượng: "Hay là tôi nói chuyện với cô? Kể chuyện cho cô nghe? Nếu không chúng ta xuống lầu đốt pháo hoa, tôi có mang theo đấy."

Anh thao thao bất tuyệt đưa ra đề nghị, chỉ một mực muốn cô vui vẻ.

"Càng không muốn nói chuyện." Vu Tri Nhạc nói.

"..." Cảnh Thắng không lên tiếng nữa.

Không muốn ăn, cũng không muốn nói chuyện, vậy thì miệng phải dùng để làm việc khác rồi. Vu Tri Nhạc nhìn sâu vào mắt anh, nhàn nhạt hỏi: "Hôn thì sao?"

Cảnh Thắng đầu tiên là sửng sốt, mắt tròn tròn vì kinh ngạc.

Cũng trong chớp mắt đó, Vu Tri Nhạc đưa người về phía trước, hôn người đàn ông trước mặt.

Nếu như giây phút này cô có thể hồn lìa khỏi xác mà thấy chính bản thân mình, thì sẽ thấy đáng vẻ cô hôn anh lúc này chính là dốc lòng triền miên.

Hết chương 31.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 32: Cảnh Thắng, chúng ta bên nhau thử xem?

LY THỨ 32

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Không chỉ hôn một cái, miệng người đàn ông này so với tưởng tượng còn ấm nóng mềm mại hơn. Cô đưa đầu lưỡi tới, linh hoạt nhu mềm trượt vào kẽ hở giữa môi anh.

Ngực Cảnh Thắng phập phồng kịch liệt, trong khoảnh khắc đó lại cảm thấy hơi lạnh. Anh vẫn còn hết sức ngạc nhiên, người phụ nữ trước mặt đã nhắm nghiền hai mắt, lông mi gài trong gang tấc như cánh bướm đen dập dờn.

Cảnh Thắng ngồi ở chỗ rất thấp, nhưng cả cơ thể lại như ở trên cao nguyên. Anh như nghẹt thở, buông tim co thắt lại một đoàn, đầu vừa đau vừa nóng.

Người phụ nữ này hôn anh?

Anh căn bản chưa hề nghĩ tới, cũng không kịp phản ứng.

Nhận ra Cảnh Thắng đang cứng ngắc, Vu Tri Nhạc mở mắt, tách ra nhìn anh. Đáy mắt cô có ánh sáng lấp lánh, giống như hồ nước

mê hoặc người ta vậy.

"Không muốn hôn em sao?" Cô hỏi anh.

Hôn vía Cảnh Thắng lại bị câu nói này chấn động, lúc này anh đang xoa nhẹ nửa bên mặt Vu Tri Nhạc thì bị cô kéo trở lại, tiếp tục hôn. Những cái hôn luôn tới lúc không ngờ, người phụ nữ này luôn khiến anh thụ sủng nhược kinh.

Đầu lưỡi hai người quấn lấy nhau, anh không kiềm được mà mút đầu lưỡi, vội vã công thành đoạt tặc trong miệng cô. Anh thậm chí không muốn để bản thân mình hay cô có chút cơ hội lấy hơi nào.

Mùi vị thuốc lá như chất dẫn chết người, hô hấp của hai người dần trở nên nặng nề.

Điều đáng sợ nhất là người phụ nữ này căn bản không che giấu điều gì, cô để lộ ra từng cơn thờ dốc của mình. Cô cũng không hề xấu hổ hay e dè, hoàn toàn phóng túng bản thân, phô bày cho anh thấy dáng vẻ buông thả lúc này.

Cánh tay cô mạnh mẽ, trắng nõn như rắn nước quàng lấy cổ anh. Động tác này thực sự là điểm chí mạng với đàn ông, Cảnh Thắng không ngồi yên được nữa, anh dứt ra khỏi cái hôn, đứng dậy lấn đến mép giường. Anh bế xốc cô lên, để cơ thể cô dán chặt lấy anh.

Vu Tri Nhạc cũng ôm lấy anh, mặc cho anh chần chọc môi dưới của cô từng chút từng chút một. Từng hơi thở ấm nóng của anh như gần như xa phủ lên mặt khiến da thịt cô ửng đỏ.

Cánh tay anh ôm chặt eo Vu Tri Nhạc, cô chân chính cảm nhận được sự ấm nóng của thân thể, cũng chính là sức nóng rực của cơ

thể đàn ông.

Hơi thở của Cảnh Thắng nặng nề, anh kê ở tai cô thở hổn hển, tưởng như bản thân đã chết đi sống lại. Sau đó anh nở nụ cười lưu manh: "Vu Tri Nhạc, anh là cảm thú, bây giờ anh chỉ muốn..."

Giọng anh trầm khàn: "... Chỉ muốn làm em."

"Cảm thú gì?" Vu Tri Nhạc bật cười, đây là nụ cười phát ra từ nội tâm: "Ava WeChat của anh chính là hình đó sao?"

"..."

"Đúng vậy, chính là hình đó." Cảnh Thắng đồng tình với lời giải thích này, anh đặt cô nằm lên giường rồi áp lên, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, cười mà không cười: "Anh là chó nhỏ."

Ánh mắt anh trong treo dịu dàng, tràn ngập tình ý, cứ nhìn cô mãi không buông: "Chính là chó nhỏ của Vu Tri Nhạc."

Nghe vậy, Vu Tri Nhạc hừ cười một tiếng. Cô nằm thẳng, ngực phập phồng kịch liệt, chớp mắt: "Thì ra là hình chó nhỏ."

"Ừ, có điều chó nhỏ này hơi kì lạ, không giống những chú chó khác. Chó nhỏ này bị điên, chỉ thích ăn cá." Anh nói xong lại cúi xuống gặm môi cô, sau đó lui xuống cổ và vành tai. Anh thực sự muốn ăn sạch người phụ nữ này.

Anh nằm sấp trên người cô, những lần hôn sâu kịch liệt khiến họ không tự chủ mà ma sát, chần đệm cũng vì thế mà nhăn nhúm.

Sau khi miệng lười quán quít, Vu Tri Nhạc lại ôm chặt lấy người đàn ông.

Có lẽ cô thực sự là xà tinh ngàn năm, trong người chỉ mang dòng máu lạnh băng cùng sự phòng bị cao nhất. Vậy mà Cảnh Thắng lại đang truyền nhiệt lượng cho cô. Thời điểm anh ấn cô vào ngực, Vu Tri Nhạc cảm thấy nguyên đan trong người như bị thức tỉnh, nó loáng thoáng sáng lên, từ đó dẫn độ nguồn nhiệt đi khắp cơ thể, giống như ánh sáng của kì tích vậy.

Kích tình khó nhịn, Cảnh Thắng ôm mặt cô không ngừng hôn xuống. Một tay kia cũng vói vào áo len, vuốt dọc theo từng tác da thịt, xuôi theo eo mà đi xuống.

Anh phát hiện cô không mặc áo khác dưới lớp áo len, bên trong chỉ có áo lót mỏng manh không được tính là chướng ngại. Thân thể cô cũng rất nhạy cảm, không phải kiểu ôn hương nhuyễn ngọc mà là mềm mại thuần thực.

...

Cảm giác được vạt áo mình bị đẩy lên, Vu Tri Nhạc phủ lên cổ tay người đàn ông: "Cảnh Thắng."

Cổ họng cô khô khốc, bởi anh đã chiếm đoạt hết dưỡng khí cũng như mật ngọt trong đó.

"Ừ..." Anh đang nhào nặn ngực cô, tay còn lại lần mò tới móc khóa áo lót.

Vu Tri Nhạc nói: "Không làm."

"..."

"Em không định làm." Mặc dù cô đang nằm dưới thân anh, gương mặt đỏ bừng như đã chuẩn bị sẵn sàng. Anh đang nắm giữ

chìa khóa đi tới bước cuối, cô dường như cũng đón nhận anh...

"..."

Cảnh Thắng chống người lên, dục vọng như men say, mắt anh cũng ướt át như người say vậy: "Sao lại không làm?"

Vu Tri Nhạc buông lỏng tay, một tay đưa lên sờ mặt anh: "Em chưa nghĩ xong."

"Yêu còn phải nghĩ sao? Muốn làm liền làm."

Vu Tri Nhạc cười: "Muốn nghĩ về anh trước."

"Ý em là gì?"

"Chính là bây giờ không làm."

"... Được rồi." Người đàn ông trở mình, từ trên người cô ngã sang bên trái. Anh không cởi quần áo xuống nên mồ hôi trên người đã sớm ướt đầm.

"Cho em nợ." Anh nghiêng răng, sau đó tự mình bình tĩnh lại.

Vu Tri Nhạc cũng kéo áo lên xuống, nằm song song với Cảnh Thắng trên một chiếc giường.

Sau một hồi im lặng, hô hấp dần ổn định, Cảnh Thắng ngồi dậy, nghiêng mắt nhìn cô: "Tâm trạng em tốt hơn chưa?"

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn anh một cái: "Tốt rồi." Sau đó cô lại nói thêm: "Cảm ơn anh."

Cảnh Thắng quay đầu, nhìn về phía cửa sổ rồi thở ra một tiếng, lúc quay lại nhìn cô lần nữa, trên mặt như cười như không, như giận như không: "Vu Tri Nhạc, em thật con mẹ nó coi anh là chó nhỏ."

Vu Tri Nhạc cũng không tránh né ánh mắt anh: "Em sẽ không cùng chó nhỏ hôn môi."

Nhận được câu trả lời khiến mình hài lòng, Cảnh Thắng cười rộ lên, anh chống người, lại khom lưng xuống hôn vào miệng Vu Tri Nhạc, nhanh như chuồn chuồn lướt nước vậy.

Sau đó, anh lại hôn nốt ruồi nhỏ bên cánh mũi cô, đây là nơi anh thích nhất.

Anh còn nói: "Vẫn muốn hôn em."

Ánh mắt Vu Tri Nhạc cong cong: "Hôn em có cảm giác gì?"

"Cảm giác muốn chết."

"Vậy sao còn muốn hôn?"

"Muốn chết một lần nữa, muốn chết vô số lần."

"Ha..." Cô cười nhẹ nhàng, đúng là đồ ngốc.

Cảnh Thắng cũng ở lại qua đêm tại nơi này, trước 12 giờ đêm, họ cùng đi xuống lầu.

Cảnh Thắng nhét một cây pháo bông vào tay cô, tùy ý để chúng cháy tí tách, bắn từng luồng sáng lên trời.

Pháo hoa lóe sáng, trong nháy mắt đã chiếu sáng khuôn mặt và mắt người phụ nữ. Cô không còn giống thiếu nữ giờ cao pháo bông, khua tay múa chân mà lại giống tiên nữ nhỏ chỉ lẳng lặng đứng thẳng, miệng mang ý cười nhàn nhạt, băng thanh ngọc khiết như tuyết đầu mùa khoan thai đến muộn.

Cảnh Thắng cũng đốt pháo bông trong tay mình, nhưng ánh mắt vẫn như cũ không rời khỏi mặt Vu Tri Nhạc. Cô đẹp đến vậy, tựa như cổ nhân đã bao lần xuất hiện trong giấc mộng của anh.

Năm Đinh Dậu đã tới, mọi gia đình đều thi nhau bắn pháo hoa chào đón xuân về. Bầu trời ban đêm bỗng chốc trở nên huyền ảo, lại sáng như ban ngày. Vạn vật nơi đây như khoác thêm một tầng áo rực rỡ.

Trở về phòng, đánh răng rửa mặt đơn giản xong, hai người chui vào trong chăn. Vu Tri Nhạc tựa vào đầu giường chơi game trên điện thoại, Cảnh Thắng nhận hai cuộc điện thoại, tùy tiện qua loa đáp vài câu rồi quay đầu nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Nhìn, rồi lại nhìn... Trước tiên anh hơi ngượng ngùng, sau đó cắn môi dưới, muốn ngăn lại nụ cười kì lạ của mình.

"Vu Tri Nhạc, thật là lạ, em thấy thế không?"

Vu Tri Nhạc giương mắt, sắc mặt dừng đọng: "Lạ gì?"

Cảnh Thắng khua tay múa chân, mừng rỡ vẫn chưa thích ứng được: "Không biết nữa, chúng ta ngủ trên cùng một giường! Anh không biết phải hình dung thế nào."

Vu Tri Nhạc trả lời rất đơn giản dứt khoát: "... Nếu không anh ngủ dưới đất?"

Người đàn ông trẻ tuổi chui đầu vào trong chăn, cố thủ khăn giọng nói: "Anh phải ở bên cạnh em!"

Chờ tắt đèn rồi, Vu Tri Nhạc cũng nằm xuống. Cô nằm phía bên phải, người hơi co lại, tư thế này lại vừa vặn lưng về phía Cảnh Thắng.

Cô thấy người đàn ông đang xích lại gần, cánh tay khoác lên eo mình, anh ở phía sau dùng âm thanh không lớn không nhỏ nói: "Quay về phía anh."

Vu Tri Nhạc: "Làm gì?"

"Em quay về phía anh ngủ đi." Cảnh Thắng lại thêm lí do: "Đừng đưa lưng về phía anh, muốn xem em ngủ."

"Không thích." Vu Tri Nhạc nói: "Anh thích hít khí CO2 của người khác sao?"

Có lý do lại có chứng cứ khiến người ta tin tưởng, Cảnh Thắng á khẩu không trả lời được, mãi sau mới đáp lại: "Thành tích hóa học hồi Trung học cũng không tệ, biết nhiều ghê."

Vì thế, anh cũng không yêu cầu như vậy với cô nữa. Chẳng qua chỉ xích lại gần hơn nữa, ngực anh dán vào lưng cô.

Cảnh Thắng cho rằng mình sẽ kích động tới động tình, đêm tối không ngủ được. Nhưng không phải vậy, anh chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật gầy, cũng giống như lần trước anh ngồi sau lưng cô trên xe máy. Chẳng qua lần này hai người mặc đồ mỏng hơn, Cảnh Thắng lại càng cảm nhận được xương sống đơn gầy của cô, những khớp xương nổi rõ, như chuỗi tràng hạt của thánh thần vậy.

Anh không tự chủ mà nhắm mắt lại, cảm nhận được nhiệt độ cũng như hơi thở đều đặn của cô, sau cùng cũng thiếp đi.

Hôm sau, vì quy luật bình thường của đồng hồ sinh học, Vu Tri Nhạc tỉnh dậy trước. Cô nhớ rõ tối qua mình cố tình đưa lưng về phía Cảnh Thắng, nhưng dậy rồi mới thấy mình đang đối mặt với anh.

Anh vẫn đang ngủ, hơi thở đều đều, thi thoảng còn chép miệng một cái. Điều này khiến cô nhớ lại năm mình 6 tuổi, lần đầu tiên thấy mẹ ôm em trai trong lòng, lúc đó Vu Tri An mới sinh được không lâu.

Mấy năm nay, cô rất ít bị điều gì làm cho cảm động. Đặc biệt là khi tuổi càng tăng thêm, những thứ có thể khiến cô kích động đã ít lại càng ít.

Mấy năm này, cô một mực muốn dành được những thứ thuộc về mình, hơn nữa còn sống rất nghiêm túc. Chỉ có điều phải có tiền mới thực hiện được những việc mình muốn, nên cô không ngừng bôn ba mệt mỏi, lại rất cực nhọc, hơn nữa còn làm ngày làm đêm.

Tới giờ chính cô cũng không tin, nhưng trái tim đã tự có lựa chọn của mình. Cảnh Thắng là người đàn ông đáng yêu nhất cô từng gặp.

Không, là người đáng yêu nhất trên đời này.

Cô cho là anh đáng yêu, có thể cô đã hiểu về anh, cũng có thể chưa. Nhưng tối qua cô đã xác nhận được một điều, cô cần tình yêu, cần được quan tâm, cần một người đáng yêu như vậy. Cô cũng biết thân phận của anh, cô và anh khác nhau một trời một vực

nhưng không sao cả, cô căn bản không truy cầu kết quả gì. Cảnh Thắng nói muốn cùng cô kết hôn, cô nghe thì thấy giống như lời lừa gạt trẻ nhỏ hay một trò cười vậy.

Cô cũng biết, chiếc xe buýt cũ nát muốn cô lên đó lần nữa, tiếp tục đi chặng đường còn lại trắc trở, mưa bão bập bùng.

Có điều, ở trạm xe này, sau cơn mưa ánh nắng vừa vặn chiếu vào một băng ghế dài, để cô ngồi an tĩnh một lúc. Lúc này, một người bước tới, anh tới ngồi cạnh, nắm tay cô, nói chuyện với cô. Hơn nữa còn nói, anh yêu cô.

Người này chính là người trước mắt cô, người đàn ông đáng yêu đang ngủ.

—

Lúc Cảnh Thắng tỉnh lại, anh dùng một tay lật chăn ra. Trong cơn mơ màng anh hé mắt nhìn phần giường bên cạnh, bên đó đã không còn một bóng người, anh bừng tỉnh, ngồi dậy thật nhanh.

Anh đảo mắt nhìn cả phòng một vòng, chân mày nhíu chặt, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Anh thề đây là lần đầu tiên anh ở một nhà nghỉ tiện lợi bàn hàn như vậy. Anh còn phát hiện những món đồ của Vu Tri Nhạc ở đây đã biến mất, chỉ còn lại bao thuốc lá hôm qua.

Trong lòng có chút hoảng hốt, Cảnh Thắng luống cuống tay chân lấy áo khoác, rút điện thoại ra gọi cho Vu Tri Nhạc.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Số điện thoại bạn gọi tạm thời không có ai nghe máy.

Câu nói này như tiếng sấm rền vang với Cảnh Thắng, anh chỉ muốn rút điện thoại di động đi. Ngủ qua một đêm đã muốn quăng anh đi? Còn để lại anh một mình ở nhà nghỉ nữa? Có cần phải như vậy không?

Cảnh Thắng cứng người trở về ghế ngồi, phiền não di di mũi chân. Anh liều mạng tự nhủ mình hãy chịu đựng một chút, sau đó nghĩ lại tối qua có biểu hiện nào không tốt, mới dẫn đến kết quả như sáng nay.

Mẹ nó, chỉ bị hôn một cái, sờ ngực một lần, những chuyện khác rõ ràng chưa hề làm. Đây là điều khiến anh tức giận nhất.

Vào lúc này, cuối hành lang lại truyền đến tiếng gõ cửa.

Cô trở lại sao?

Cảnh Thắng cúi người muốn tìm dép đi trong phòng, nhưng loại nhà nghỉ này chỉ có duy nhất một đôi dép lại rất khó đi. Vì vậy anh bỏ cuộc, để chân trần chạy ra cửa phòng.

Cửa mở ra.

Thấy Vu Tri Nhạc đứng bên ngoài, sự căng thẳng trong lòng anh cũng hạ xuống, cả người bỗng chốc dịu đi.

"Em vừa đi đâu?" Cảnh Thắng nóng nảy.

Vu Tri Nhạc nghi hoặc nhìn anh, nhấc túi giấy trong tay lên: "Đi mua đồ ăn sáng, đi xa mới thấy."

"Gọi điện sao em không nghe máy?"

"Về đến dưới lầu rồi nên lười nhận." Sắc mặt Vu Tri Nhạc nhẹ nhàng, không hiểu vì sao anh lại gấp như vậy.

Giây kế tiếp, Cảnh Thắng giống như người thất lạc người thân mấy chục năm, bỗng nhiên kéo tay cô về phía mình, ôm vào trong ngực.

Anh ôm cô rất chặt, buồn bực nói ra điều trong lòng mình, chỉ không dám nói sợ mất đi cô.

"Em đi đâu nói trước với anh một tiếng được không?"

"Đừng chạy loạn."

"Ông đây tỉnh dậy không thấy em liền gấp muốn chết."

...

Để mặc anh ôm, Vu Tri Nhạc cũng không nâng túi đồ trong tay nữa, chần chờ một chút lại lấy tay đặt lên lưng anh.

Cô mím môi, miệng hơi động, lúc sau nói ra lời trong lòng.

"Cảnh Thắng, chúng ta bên nhau thử xem?"

...

...

...

Bốn phía yên ắng, vòng tay đang ôm cô của người đàn ông cứng lại, toàn bộ tay chân lẫn thân thể anh đều căng thẳng.

Nhưng mười mấy giây sau, anh mới chân chính phản ứng lại: "Anh tỉnh chưa?" Đây là câu hỏi hoài nghi của Cảnh Thắng.

"Chẳng lẽ vẫn chưa tỉnh ngủ? Đang nằm mơ sao?" Anh buông ra, đổi thành cầm hai bắp vai cô, đôi mắt nhìn thẳng vào cô nóng như lửa đốt: "Vu Tri Nhạc, em còn sống đấy chứ?"

Không thấy Vu Tri Nhạc trả lời, Cảnh Thắng lại ôm cô vào lòng, nói gì cũng không chịu buông tay.

Sau đó anh cười rục rờ như màn pháo hoa đêm qua, miệng nói: "Mặc kệ, có nằm mơ anh cũng đồng ý."

Hết chương 32.

Lời của B.: Thịt vụn đầu tiên trong đời tui =)) Đạo này nhà vắng vẻ ghê, tại tớ lâu không quay lại hả T_T

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẰN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 33: Không thể không ôm em

LY THỨ 33

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Đồ ăn trên tay còn nóng nên không thích hợp ôm lâu.

Vu Tri Nhạc tách người đàn ông đang vùi vào tóc mình ra, lùi lại một chút rồi nói: "Chúng ta ăn sáng đi, để lâu sẽ nguội."

"Được." Cảnh Thắng bây giờ vui tới mức có thể bay lên trời.

Vu Tri Nhạc đem túi để lên bàn, lấy từng chiếc hộp bên trong ra, bỏ dây chun rồi mở nắp, mùi hương lập tức xông lên, có bánh nướng, còn có bánh bao nhân gạch cua. Tiếp theo, cô lại lấy ra ngoài hai món đồ uống nóng.

Lấy ra thêm một đôi dưa trúc, cô để trước mặt Cảnh Thắng: "Ngồi đi."

Cảnh Thắng ngoan ngoãn ngồi trên ghế, chẳng qua ánh mắt vẫn phát sáng lấp lánh nhìn cô, giống như loài vật nhỏ nào đó đang chờ ăn vạ.

Vu Tri Nhạc ngồi xuống giường, sau đó giờ cốc nước lên, chăm chú tìm kí hiệu trên đó: "Không biết anh có uống sữa đậu nành không, nhưng hình như anh thích uống sữa hơn nên mua sữa nóng."

Cảnh Thắng nhìn người phụ nữ không chớp mắt, nụ cười cũng không suy giảm. Anh chưa từng nghĩ cô sẽ ghi nhớ sở thích của mình.

Thấy người của tiệm viết "milk" trên cốc, Vu Tri Nhạc đưa cốc đó cho Cảnh Thắng: "Cốc này đi."

Cảnh Thắng cười rồi nhận lấy, hỏi: "Uống ngon thật sao?" Lòng bàn tay cũng ấm áp, chớp mũi ngửi được hương sữa béo ngậy.

Vu Tri Nhạc nhìn cốc sữa đậu nành kia của mình, nâng mi: "Không biết, em mới uống sữa đậu nành của tiệm đó."

Nghe vậy, Cảnh Thắng để cốc sữa trong tay xuống bàn, đẩy về rồi nghiêm túc: "Uống không ngon thì làm thế nào? Yêu cầu của anh với sữa cao lắm."

Đã mua cho anh đồ uống không tệ, còn chà đạp lên lòng tốt của người ta, Vu Tri Nhạc liếc anh: "Vậy thì đừng uống."

Cảnh Thắng cong cong hai mắt: "Em giúp anh uống thử trước đi."

Cũng đâu phải có độc, Vu Tri Nhạc không thể làm gì khác ngoài liếc anh một cái, sau đó bưng cốc lên nhấp ngụm nhỏ, miệng lưỡi cảm nhận một chút...

Sau đó cô đưa ra kết luận: "Em không hay uống sữa, không thấy có gì khác biệt."

"Không sao." Cảnh Thắng đột nhiên hớn hởi, nhanh chóng lấy lại cốc sữa trong tay cô, trông lại như tùy ý nói: "Sữa bạn gái anh uống qua, giờ là cốc sữa ngon nhất thế giới."

Vu Tri Nhạc sừng sốt một chút, sau đó chậm rãi cười.

Tước giờ anh chưa từng thấy cô cười tươi, thì ra viên ngọc chìm đáy biển Đông rồi một ngày cũng thấy mặt trời.

"Uống ngon thật mà, suýt chút nữa anh một hơi uống hết này." Anh ngửa cổ uống hết nửa cốc. Lúc quay lại nhìn cô lần nữa, cốc sữa đã vơi đi nhiều, trên môi vẫn còn vương lại ít sữa.

Vu Tri Nhạc nghiêng mặt, khoe mắt cụp xuống nhưng không giấu được vui vẻ. Cô tìm khăn giấy trong túi, đưa tay tới.

Cảnh Thắng: "Làm gì vậy?"

Vu Tri Nhạc: "Miệng."

"À." Cảnh Thắng bừng tỉnh, nghiêng người ra phía trước.

Lần này đến Vu Tri Nhạc hỏi: "Anh làm gì đó?"

Cảnh Thắng chớp mắt: "Không phải em định lau miệng cho anh à?"

Vu Tri Nhạc chê: "Anh là trẻ con sao, tự lau đi."

Người đàn ông ngồi thẳng dậy, để cốc lên bàn, sau đó giữ tay Vu Tri Nhạc đang cầm khăn giấy kéo tới lau trái một chút, phải một chút, thế là đã sạch sẽ rồi.

Vu Tri Nhạc muốn tay lại, vờ trách: "Ý em là anh tự lau."

Cảnh Thắng vẫn còn nắm tay kia của cô, nắm thật chặt không buông, giả ngốc: "Anh tự lau mà."

Nói xong anh còn chớp mắt, miệng cười tủm tỉm, ánh mắt không rời khỏi cô một giây, đường lông mày cũng hết sức mê người.

...

"Mẹ nó, bánh này ăn cũng ngon quá đi."

"..."

"Bạn gái anh mua giỏi quá."

"..."

"Vu Tri Nhạc, chúng ta thi ăn đi. Ở đây có hai cái bánh nướng, mỗi người một cái. Sau khi ăn xong, ai bị rơi nhiều vụn hơn, người đó phải gửi 52 đồng tiền lì xì qua WeChat cho đối phương."

"Anh bị rảnh sao?"

"Không phải, hoạt động năm mới mà."

"Lần đầu em thấy hoạt động năm mới nào ngu ngốc như vậy."

"Sao lại ngốc? Rất ý nghĩa mà, ý nói chúng ta phải quý trọng đồ ăn, tiện thể còn xúc tiến tình cảm hai bên."

"Ăn ngon thật!"

"... Được rồi, không sao cả, yes sir, à không, yes darling. Phải rồi, my darling (bảo bối của anh)" Người đàn ông vừa nói mặt cũng vừa vịn hướng về phía cửa sổ.

Trong chốc lát, Vu Tri Nhạc cho rằng anh chính là ánh mặt trời rực rỡ kia.

...

Hơn 10 giờ, Vu Tri Nhạc trả phòng trước hạn, Cảnh Thắng đi bên cạnh cô không rời nửa bước.

Cô gái lễ tân hôm qua vẫn chưa rời đi, cô ấy đầy ấn ý đánh giá một đôi trước mặt, đoán rằng người phụ nữ này giận dữ với bạn trai hay là chồng (?) nên một thân một mình chạy ra ngoài đêm 30 Tết.

May mà tới sáng mừng 1 Tết, bọn họ đã làm lành rồi.

Tình yêu ấm áp khiến người ta trở về bên nhau. Trong quá trình trả phòng, cô gái lễ tân hỏi: "Dễ được cô ấy chưa?"

"Hả?" Cảnh Thắng không hiểu ý.

Cô ấy cong môi cười: "Bạn gái anh ấy."

"À..." Cảnh Thắng đặt tay lên vai Vu Tri Nhạc, sau đó hơi ôm vào, đáp lại cô gái lễ tân: "Đúng vậy, bạn gái tôi đấy. Có phải rất xinh đẹp không?"

Cô gái lễ tân gật đầu đồng ý: "Phải, rất xinh đẹp."

Cảnh Thắng đứng thẳng, ăn không nói có: "Chúng tôi rất xứng đôi nhỉ?"

"Phải!" Cô gái lúc này gật đầu như gà mổ thóc: "Sau này con hai người nhất định sẽ rất xinh xắn."

Mới nghe anh cười híp mắt, sau đó lấy tay xua xua: "Đừng, trẻ con phiền lắm. Tôi chỉ muốn sống cùng cô ấy, chỉ có hai người thôi. Ngày nào cũng muốn thấy cô ấy."

Lời tỏ tình nghe rất êm tai, nhưng phản ứng của anh khác với những người bình thường, khiến cô gái lễ tân hơi kinh ngạc.

Ngoài cô gái lễ tân đó còn có Vu Tri Nhạc đang im lặng đứng bên cạnh anh. Cô quay đầu sang nhìn Cảnh Thắng, anh thể hiện không quá phô trương, rất bình thản, tự nhiên.

Ra tới bên ngoài, Vu Tri Nhạc muốn đi lấy xe nhưng Cảnh Thắng không đồng ý, để cô lái xe mình, còn nói lý rằng không muốn cách ra cô chút nào.

Bước ra ngoài cửa, Vu Tri Nhạc đút tay vào túi theo thói quen. Đó chỉ là thói quen mà thôi, cũng là tư thế phòng bị rất tự nhiên.

Cảnh Thắng đi bên cạnh chú ý đến điều này, anh cũng cuộn tay mình cho vào túi, dùng cùi chỏ huých nhẹ cô một cái.

Vu Tri Nhạc nhìn anh đầy nghi ngờ.

Cảnh Thắng cau mày, ho nhẹ một tiếng, lấy một tay ra: "Năm tay chứ?"

"Sao lại năm tay?"

"Nghỉ thức mà, từ hôm nay anh chính thức là bạn trai em." Anh nói rất nhanh, miệng theo cũng đó tỏa ra khói trắng.

Vu Tri Nhạc thấy tay anh đang giơ ra, rút tay mình khỏi túi, nắm lấy tay anh. Cảnh Thắng cũng không thoát ra, chỉ đổi động tác tay, dùng năm ngón tay mình xen vào giữa các ngón tay cô, trong nháy mắt đã biến thành tình nồng ý đượm, mười ngón tay đan chặt.

"Được rồi." anh hạ tay hai người xuống, rõ ràng mặt đã nóng lên nhưng vẫn ngây thơ muốn chết mà mượn cớ: "Tay anh có keo 502, khuyên em không nên bỏ ra."

Vu Tri Nhạc ha một tiếng, tựa như không để tâm tới sự ranh mãnh của anh, lại càng như bằng lòng.

Lúc xe đi trên đường, cả hai người đều nhận được mấy cuộc điện thoại.

Vu Tri Nhạc bên này là người nhà gọi, cô đã tắt máy một đêm khiến mẹ Vu lo lắng. Cô giải thích ngắn gọn đôi câu, đầu bên kia nghe giọng con gái như bình thường mới yên lòng, chỉ nói mau về nhà đi.

Còn Cảnh Thắng thì nhận được điện thoại mời ăn uống, đánh bài, chúc Tết từ bạn bè, mấy gã công tử này chỉ thích tụ tập mà ăn chơi trác táng.

Trong số đó có Lâm Nhạc, anh ta nhiệt tình nói gần đây có cách chơi mới, còn nói ai ai cũng mang mấy cô gái xinh đẹp tới, tất cả đều mặt hoa da phấn.

Cảnh Thắng lúc này lại cự tuyệt: "Tôi là người có gia đình."

Lâm Nhạc: "Nói đùa gì vậy? Tôi còn chưa nói mình có gia đình thì thôi."

"Tôi có gia đình thật mà." Cảnh Thắng nhìn chăm chăm nhìn người phụ nữ đang lái xe, môi cong lên, thỏa mãn: "Tôi có bạn gái rồi."

Lâm Nhạc: "... Ai? Sao tôi không đánh hơi được chút đầu mối nào?"

"Cậu biết đấy."

"Người phụ nữ lái xe thuê kia?"

"Đúng vậy."

"Thật sao? Cậu nói thật?"

"Cảnh Thắng tôi còn phải nói dối sao?"

"Vậy đưa cô ấy tới cùng, nhiều thêm một người cũng chơi được."

"Không đưa."

Lâm Nhạc: "Không hiểu nổi cậu."

Cảnh Thắng: "Tôi kim ốc tàng kiều, không cho các cậu nhìn thấy."

Lâm Nhạc: "Tàng cái đầu cậu. Một câu thôi, có tới hay không?"

Cảnh Thắng: "Không tới, tôi đang thế giới hai người."

Lâm Nhạc tức giận cúp điện thoại.

Liên tiếp từ chối mấy lời mời, Cảnh Thắng mới để điện thoại xuống, gọi: "Vu Tri Nhạc."

Vu Tri Nhạc hé mắt: "Sao vậy?"

"Tới quảng trường Gia Thịnh đi." Từ sáng anh đã định cùng cô đến đó rồi.

"Được."

Có điều Vu Tri Nhạc trong lòng mơ hồ thấy bất an, cho là người này đưa cô đi tiêu tiền như nước. Lúc trong đầu cô còn đang dựng lên một màn kịch cầu huyết, Cảnh Thắng đã dẫn cô đi thẳng lên tầng 4...

Tầng 4...

Là khu vui chơi.

Khu vui chơi Gia Thịnh là nơi náo nhiệt nhất thành phố Ninh, cũng tương tự như quảng trường Nhân Dân, kích thước nơi này rộng đến không ngờ. Trò chơi các loại lớn nhỏ đều có ở nơi đây, chỉ sợ tới mà không có sức chơi hết.

Mùng 1 đầu năm, khu vui chơi đã rất nhộn nhịp.

"Anh đã sớm muốn mang người phụ nữ anh thích tới đây." Lúc đứng xếp hàng, Cảnh Thắng vung tay mua tám thẻ 1000, đi bộ cũng hưng phấn vung vẩy: "Đây là nơi giải khuây của anh."

Vu Tri Nhạc liếc xéo anh, là tự anh muốn tới chơi mới đúng.

Cảnh Thắng dừng chân, nhìn về lũ nhóc xếp hàng dài, rộng rãi đưa tám thẻ cho Vu Tri Nhạc: "Đi đi, chơi một trận cho đã."

Vu Tri Nhạc giấu cột, nhưng vẫn nhận lấy: "Em từng chơi rồi."

"Từng tới đây chơi rồi sao?"

"Ừ."

"Chơi một lần hết 1000 đồng?"

"Cái này thì không."

"Vậy giờ đi đi, tùy tiện chơi."

Gần như chỗ nào cũng đông người, hai người đi khắp nơi tìm máy trò chơi không có người, cuối cùng tìm được một máy gấp thú.

Hai người bọn họ đều không phải lũ nhóc hay chơi mấy trò này, dĩ nhiên là thất bại nhiều hơn. Vu Tri Nhạc chơi rất cẩn thận, cả người như đi trên lớp băng mỏng, nơm nớp lo lắng.

Chuyên chú với mấy trò chơi có thể giúp người ta quên đi nhiều phiền não. Chiến thắng sẽ vui mừng, thua cuộc cũng sẽ không tiếc nuối.

Giờ phút này, cô cũng dần quên đi nhưng sai sót cũng với thất bại, không quá lo lắng về mai sau, cũng không cần nghĩ tới việc gì khác.

Mỗi lần cô điều chỉnh cần gấp thú, Cảnh Thắng cũng vô cùng nghiêm túc nhìn qua tử kính, nhìn tới nhìn lui, cúi người rồi lại thẳng người, giúp cô xem hạ cần gấp thú xuống chỗ này đã chính xác chưa.

Hai người đứng đó mãi, nhưng không biết bao nhiêu lần tại lúc hạ cần gấp xuống thì đều thất bại. Vu Tri Nhạc không chơi nữa, đứng thẳng người đuổi hai vai, đánh giá: "Cần gấp có vấn đề, không có lực nên không gấp được gấu bông."

Cảnh Thắng cúi người, nghiên cứu cần gấp kia một lúc, sau đó phủ nhận đánh giá của cô: "Không có vấn đề."

Vu Tri Nhạc xoay người: "Có vấn đề, nếu không phải cần gấp có vấn đề thì là tổng thể trò này có vấn đề."

Cảnh Thắng cứng đầu cãi lại: "Anh nói không có vấn đề chính là không có vấn đề."

Vu Tri Nhạc cười: "Vậy anh chơi đi?"

Cảnh Thắng gật đầu: "Được, bây giờ anh chơi. Nếu gấp lên được thì sao?"

"Gấp lên trước rồi lại nói."

"Thế này đi." Cảnh Thắng đưa ra điều kiện: "Nếu gấp được, em ôm anh một cái."

Vu Tri Nhạc: "..."

Hai nữ sinh trung học đang đợi máy ở phía sau nhìn bọn họ cười trộm. Không muốn để hai cô nhóc phải chờ, Vu Tri Nhạc đồng ý đánh cuộc với anh.

Dứt khoát quẹt thẻ, Cảnh Thắng đứng yên lặng trước cửa thủy tinh, cầm cán tay trò chơi, mi tâm nhíu lại.

Cảnh Thắng không dùng thủ thuật hay kĩ xảo gì, anh chậm rãi điều khiển cần gấp thú di chuyển về phía mục tiêu của mình. Đến điểm chính xác, anh quay ra nhìn Vu Tri Nhạc, một bên khóe miệng cong lên, trông như có tính toán từ trước.

Không chán chừ, Cảnh Thắng nhấn nút trên máy trò chơi. Thật ra, trong lòng anh cũng hơi khấn trương, không dám nhìn tình hình trong lòng thủy tinh. Có điều, trong lòng vẫn mang khí thế không chịu thua.

Chốc lát sau, hai nữ sinh đứng xem đồng thanh hô lên... Gấp được rồi!

Cảnh Thắng quay đầu, một con gấu bông đã rơi vào ô, trượt ra bên ngoài. Anh cầm con gấu bông kia lên, chống tay lên bàn điều khiển, giơ gấu bông lên trước mặt Vu Tri Nhạc, mỉm cười xấu xa: "Thế nào?"

Hai nữ sinh phía sau cũng che miệng cười, bị người đàn ông đẹp trai xa lạ này gây ấn tượng.

Nói là làm, Vu Tri Nhạc nhìn thẳng vào mắt anh, gật đầu: "Được rồi."

Cảnh Thắng đứng sang bên cạnh cô: "Ôm?"

Vu Tri Nhạc nhìn về nơi khác, cảnh cáo trước: "Ôm một chút thôi."

"Được." Cảnh Thắng đáp ứng sáng khoái, cười híp mắt.

Vu Tri Nhạc mở biên độ tay rất nhỏ, đưa tay qua loa ôm anh một chút.

Lúc cô định buông tay, người đàn ông đã nhanh tay giữ lấy cô, khiến hai người sát lại gần nhau.

"Anh đã bảo không có vấn đề mà." Anh hành động bất ngờ khiến người khác không kịp đề phòng. Trong lòng Vu Tri Nhac như có tiếng nổ âm âm.

Cảnh Thắng lại càng không che giấu, giọng cười lộ vẻ đắc ý: "Cần gấp thú không thể không gấp được gấu bông, anh không thể không ôm em."

Hết chương 33.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 34: Hoàng tử xương rồng bị em hôn hóa thành người

LY THỨ 34

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Ra khỏi khu vui chơi, Cảnh Thắng xách theo một túi đầy gấu bông, cũng vì vậy mà khiến người ta chú ý.

Vu Tri Nhạc không thích chỗ quá đông người, nhất là khi bị một đám người nhìn chăm chăm. Nhưng Cảnh Thắng không giống như vậy, anh dường như rất hưởng thụ ánh mắt tìm tòi của người khác.

Vu Tri Nhạc muốn nhanh chóng rời đi, Cảnh Thắng lại chậm rãi thông thả, giống như đang đi dạo vậy. Hai người ngược dòng người mà đi ra, người trên đường chú ý đến họ càng nhiều.

Vu Tri Nhạc quay đầu thúc giục anh: "Nhanh lên."

Cảnh Thắng liếc nhìn túi gấu bông chật ních: "Không nhanh nổi."

Vu Tri Nhạc đưa tay ra: "Em cầm."

Cảnh Thắng lập tức đem túi thu về: "Không cần." Sau đó đưa bên tay trống không của mình ra: "Muốn em cầm cái này hơn, nặng hơn

túi gấu đấy, 73kg."

Vu Tri Nhạc dừng chân, hiểu ngầm ý rồi bật cười. Không biết làm sao hơn, cô vẫn nắm lấy tay người đàn ông.

Cảnh Thắng nhất thời như uống thuốc kích thích, tinh lực dư thừa: "Sống rồi!"

Vu Tri Nhạc thấp giọng: "Không lẽ lúc này đã chết?"

"Không chết, mà là sống không được chết cũng không xong."
Cảnh Thắng thở dài: "Giống như trúng độc."

"Anh trúng độc rồi?" Vu Tri Nhạc hỏi.

"Trúng rồi, sao lại chưa?" Cảnh Thắng nâng tay hai người đang nắm lên, đặt mu bàn tay trắng nõn của người phụ nữ ở chóp mũi rồi hít một hơi, còn cố ý nhắm mắt, gật đầu khẳng định: "Chính là loại độc này, một lần gặp phải cả đời không xong. Độc này có tên khoa học là: Vu Tri Nhạc."

Vu Tri Nhạc bật cười, cứng rắn kéo tay hai người xuống: "Anh có bệnh?"

"Đúng vậy, anh có bệnh. Chính là bệnh thần kinh." Cảnh Thắng nhanh nhẹn trả lời, đảo mắt nhìn về phía cô, nụ cười sạch sẽ mà thuần túy.

Hai người đã nắm tay, nhưng tay anh vẫn dùng thêm chút lực xiết chặt, như đặt ra ước định: "Vì vậy... Người giám hộ, em nhất định phải trông coi anh cho kĩ."

—

Để đóng gấu bông vào cốp xe xong, Vu Tri Nhạc đang định mở cửa ghế lái, Cảnh Thắng lại vẫy tay gọi cô.

Vu Tri Nhạc quay đầu: "Sao?"

Cảnh Thắng mở cửa ghế sau: "Ra phía sau đi, ngồi một chút." Nói xong cũng khom lưng ngồi vào trong.

Vu Tri Nhạc mở cửa còn lại, ngồi xuống cạnh anh, rồi hỏi: "Làm gì?"

Cảnh Thắng liếc cô một cái, nụ cười vẫn treo bên môi như ánh nắng rực rỡ, dường như không lúc nào anh không cười: "Đừng đi vội, ngồi đây đã."

Vu Tri Nhạc nhìn thẳng phía trước, không nói gì.

Buồng xe đóng chặt, không cần mở điều hòa không khí cũng tự ấm áp.

Cảnh Thắng đột nhiên ngồi gần lại, không ngần ngại thân mật: "Lần đầu tiên gặp nhau chắc là đi xe này. Có phải em đánh ngất anh ở đây không?"

Vu Tri Nhạc lùi về phía sau một chút, mặt không biểu cảm, thản nhiên thừa nhận: "Ừ."

Người đàn ông cho chân lên, quỳ trên ghế da. Một tay anh chống bên cạnh cô, một tay xoa xoa cổ: "Đánh vào đây?"

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn chỗ anh chỉ: "Không nhớ."

Thật ra cô cũng không nhớ được là bên trái hay bên phải, nhưng ánh mắt cong cong vô sỉ của người này thì không thay đổi chút nào.

"Là chỗ này, anh nhớ mà." Cảnh Thắng xoa xoa cổ, mặt đầy vẻ đau đớn: "Ai da..."

Vu Tri Nhạc cong môi, không muốn vạch trần, hỏi lại: "Vẫn còn đau?"

Cảnh Thắng nhìn thẳng vào mắt cô: "Đau chứ, xuống tay mạnh như vậy sao có thể không đau."

Vu Tri Nhạc nhìn anh chằm chằm, thấy anh diễn tới sống động thì bật cười.

Cảnh Thắng trầm ngâm trong chốc lát, lúc sau nghiêm túc đề nghị: "Em có thể như tối qua, ôm chỗ còn đau này một chút không?"

Vẫn là mấy chiêu đó, Vu Tri Nhạc hừ lạnh nhưng cũng không cự tuyệt, vòng tay qua cổ người mặt dày mày dạn nào đó.

Cảnh Thắng thuận thế ép sát lại, cũng ôm lấy cô, hài lòng: "Cánh tay này là thần dược sao, chưa gì đã khỏi rồi."

Vu Tri Nhạc nghĩ, dù là người bị tê liệt cơ mặt đi nữa cũng sẽ bị anh chọc cười.

"Anh nghĩ mình biến thành người rồi." Cảnh Thắng làm bầm.

Kết luận kì lạ gì thế này, Vu Tri Nhạc hỏi: "Trước là chó nhỏ?"

"Không." Cảnh Thắng phủ nhận: "Là cây."

"Anh cũng thay đổi nhiều quá." Mỗi ngày đều gắn mình với một thân phận mới.

"Ừ... Chính là loại cây tự quang hợp."

"Gì cơ?"

"Em không hiểu anh nói gì."

"?"

"Cửa phòng làm việc anh có một cây xương rồng, em thấy chưa?"

"Thấy rồi." Vu Tri Nhạc loáng thoáng nhớ lại, chậu cây kia có độ cao trung bình, xanh biếc một màu.

Cảnh Thắng bắt đầu hạ bút thành văn, kể chuyện trôi chảy: "Em đến chỗ anh một lần, nó thấy liền thích em. Lúc em đi, nó liều mạng bày tỏ nhưng em không nghe được, cũng không hiểu. Nó đứng trong chậu, nghĩ rằng đời này vĩnh viễn không đuổi kịp em."

Vu Tri Nhạc hỏi lại: "Sao anh biết rõ vậy?"

"Đương nhiên là biết, anh chính là nó." Cảnh Thắng luôn có thể đem chủ đề câu chuyện kết nối với bản thân.

Vu Tri Nhạc giả vờ buông tay: "Vậy không ôm nữa, gai đâm vào tay."

"Đừng, bây giờ anh là người, không có gai." Cảnh Thắng ôm cô trở lại, ngẩng đầu đối mắt với Vu Tri Nhạc: "Hoàng tử xương rồng bị em hôn hóa thành người rồi, rất đẹp trai đi."

Vu Tri Nhạc bật cười, quan sát anh: "Ừ, gai của anh đâu?"

Cảnh Thắng cũng nghi hoặc, vùi đầu tìm: "Đúng vậy, gai của anh đâu rồi?"

Cuối cùng, anh như nghĩ đến điều gì: "Tìm được rồi."

"Đâu?" Vu Tri Nhạc hỏi.

Người đàn ông cố tỏ ra thần bí, ngoắc ngoắc tay: "Em lại đây."

Giờ Vu Tri Nhạc cũng không sợ bị anh chiếm tiện nghi, lại càng muốn xem bạn nhỏ này có thể có trò gì mới, vì vậy thuận theo anh, nhích người lại gần.

Cảnh Thắng dường như vẫn chưa thấy đủ, tay đặt sau lưng cô, gương mặt đẹp trai áp tới, thân thiết lấy cằm cọ cọ hai cái vào mặt cô.

"Nào..."

Vu Tri Nhạc hiểu ra, theo bản năng lùi lại, đưa tay ngăn cách hai người.

"Nào cái gì mà nào." Cảnh Thắng nghiêm túc sờ cằm mình, nhướn mày: "Thế nào, đúng lúc hôm nay chưa cạo, mới nhất đấy. Người bình thường không được cảm nhận hương vị đàn ông này đâu."

Vu Tri Nhạc lại bật cười, thật tâm cảm thấy vui vẻ. Bởi người trước mắt này có thể tùy thời thay đổi, chọc cười người khác vì vẻ ranh mãnh của mình.

Cảnh Thắng ở ghế sau quán quít với Vu Tri Nhạc hồi lâu, có điều mẹ Vu Tri Nhạc chốc chốc lại gọi điện tới, giục cô về nhà chúc Tết.

Cảnh Thắng không muốn cô về, nghĩ đủ cách để giữ cô ở lại.

Muốn đi xem phim nhưng không đặt được vé.

Đi dạo phố? Nhìn qua đã thấy Vu Tri Nhạc không có hứng thú.

Giờ cũng chưa đến lúc ăn cơm.

Cuối cùng, anh vắt não cũng nghĩ ra cách, đó là hai người chơi game online.

Anh lên App store tìm kiếm một lúc, cuối cùng chọn trò tương đối dễ là "Rắn săn mồi". Trò này cũng rất đơn giản, rắn ăn hạt đậu sẽ dài dần ra, nhưng nhất định không được đâm vào người con rắn khác, nếu đâm phải thì game over.

Kết nối trò chơi với WeChat xong, Cảnh Thắng thấy trò này yêu cầu người chơi đặt tên, nếu không hệ thống sẽ mặc định để "Khách truy cập + một chuỗi số", loại ID này thật không sáng tạo chút nào.

Anh nghĩ một chút, đổi tên mình thành: Đại Soái vs Ngư Tri Nhạc.
(*) (**)

(*) 胜 (shèng) - Thắng và 帅 (shuài) - soái có âm gần giống nhau.

(**) Ở đây chơi chữ, 鱼(yú) - ngư (nghĩa là cá) và 于(yú) - Vu, họ của Vu Tri Nhạc. Nếu mọi người để ý sẽ nhớ ở mấy chương trước, Cảnh nói mình là chó nhỏ kì lạ chỉ thích ăn cá, chính là ý này đó.

Đổi tên xong, anh xem điện thoại của Vu Tri Nhạc, thấy ID của người phụ nữ này cũng là loại kiểu mẫu ngu ngốc kia, Cảnh Thắng lấy điện thoại từ tay cô.

Vu Tri Nhạc ngược mắt chất vấn: "Làm gì vậy?"

Cảnh Thắng quay người đi, không cho cô nhìn thấy, sau đó nhanh tay đổi ID của cô, đổi thành gì đây...

Cảnh Soái vs...

Cảnh Soái vs Ngự Tiểu Nhạc.

Được rồi, xác nhận.

Hoàn hảo!

Sau đó anh trả di động về cho Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc nhìn một cái, có chút muốn ói: "Tên nào tàn gì vậy?"

Cảnh Thắng cãi lại: "Sao lại nào tàn?" Anh giờ điện thoại của mình đến trước mặt Vu Tri Nhạc: "Chúng ta có tên đôi, thế này mới phù hợp với thân phận bây giờ."

"Em sửa lại, chịu không thấu." Ba chữ Ngự Tiểu Nhạc khiến cô không chịu được, lúc này màn hình lại hiện lên thông báo khiến cô hơi bực mình.

Thông báo trên màn hình chính là: Cần đợi 30 giây nữa mới có thể đổi tên.

Cảnh Thắng ở bên cạnh trông thấy, cười xấu xa: "Em dùng tên này đi, Ngự Tiểu Nhạc, cũng chỉ có chúng ta thấy."

Vu Tri Nhạc lườm anh, cuối cùng đồng ý lời mời vào chung nhóm.

Vì thế Đại Soái vs Ngự Tri Nhạc và Cảnh Soái vs Ngự Tiểu Nhạc đồng loạt tiến vào trò chơi.

...

Cảnh Thắng nhập tâm vào trò chơi còn mau hơn người khác. Sau đó phối hợp với nhạc nền mà nói.

"Ngươi Tiểu Nhạc! Tiểu Nhạc Nhạc, anh thấy em rồi!"

"Ca muốn đuổi theo em, có sợ không?"

"Bây giờ anh rất dài, siêu cấp dài, dài vô địch, có thể bao quanh cả người em. Đừng nghĩ tới chuyện chạy trốn, chỉ có thể cam chịu ở trong ngực anh."

"Sao anh lại chết? Mấy con rắn kia thật phiền, anh ta ngăn cản anh đến gần em, liệu đó có phải gã Nghiêm An kia không? Giờ anh đi báo thù!"

"Anh đầy máu hồi sinh rồi, chờ đó!"

"Sao lại bị em đâm đứt đôi rồi?"

"Sao em nở xuống tay? Mưu sát chồng..."

"Anh lại xuống núi, không thể để họ làm bậy. Chúng ta vợ chồng đồng lòng vô địch thiên hạ! Mẹ nó! Em đừng nhìn gã kia chăm chăm, đi giết con rắn khác được không?"

"Ài... Sao lại chết? Ha ha ha ha em cũng chết rồi, em gấp gáp tuần tiết vì tình như vậy khiến anh áy náy ghê."

"Phải chơi nghiêm túc mới được."

"Vu Tri Nhạc, đừng đi theo anh! Anh sẽ phát dục!"

"Anh muốn phát dục!"

...

...

Giữa chừng, Vu Tri Nhạc nghiêng mặt, không khỏi quan sát người đàn ông.

Anh cảm điện thoại, hai mắt sáng lên, dường như anh làm việc gì cũng sẽ như vậy.

Vu Tri Nhạc yên lặng ngắm nhìn gò má Cảnh Thắng, sống mũi anh cao ngất, tóc cũng cứng cáp. Đúng vậy, chính là cứng cáp. Không, có lẽ cô nên dùng từ đen nhánh, dày dặn thì sẽ chính xác hơn. Nhưng anh hay khiến cô nghĩ đến cụm từ "trần trề sinh lực".

Bọn họ ngồi đó, trong tiết trời xuân này cây cối cũng đâm chồi nảy lộc, bừng bừng sức sống.

Vào giây phút này, Vu Tri Nhạc đã hiểu rõ, mẫu người của mình đã có định nghĩa mới. Tiêu chuẩn đó không khuôn phép, không như bất kì ai khác mà chính là bộ dáng của Cảnh Thắng, trần trề sinh lực.

Hết chương 34.

Lời của B.: Chưa thấy đôi nào ngày đầu yêu nhau ngồi chơi Rắn Săn Mồi =)) Cảnh còn bao nhiêu kiểu bày tỏ ầu trĩ nữa đây.">

À, tớ định đào bộ Thực Cốt |Tình Yêu Nguy Hiểm cơ mà có nhà làm rồi, tiếc quá là tiếc T_T Bộ đấy khá hay đó mn nhớ đọc nha. Tớ đi tìm hồ mới đây huhu *vẫn tiếc...*

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 35: Mọi người thấy anh ấy ngốc, tôi lại vừa vặn thích đồ Ngốc

LY THỨ 35

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Gần tới chiều, Cảnh Thắng đề nghị hai người đi ăn cơm trưa.

Anh kích động yêu cầu cô cùng làm mọi chuyện, muốn cùng Vu Tri Nhạc hoàn thành những hoạt động trong một ngày.

Nhắc tới chuyện này cũng thật thần kỳ, lớn như vậy rồi, Cảnh Thắng chưa từng nói chuyện yêu đương, anh cảm thấy một cô gái đáng dập dẹt thì đương nhiên sẽ tiêu tiền vì cô ấy, rồi chứng kiến cô gái đó xà vào tất cả các nhãn hiệu túi lớn nhỏ, cười vui vẻ thỏa mãn với anh. Anh cũng sẽ chiều chuộng các cô ấy, ngủ cùng các cô ấy nhưng chưa từng nói lời yêu.

Với Vu Tri Nhạc thì không giống vậy, anh không có lí do để danh chính ngôn thuận tiêu tiền vì cô, nếu có thì cũng chỉ khiến anh thấy hổ thẹn mà thôi.

Điều này cũng thật kì lạ, một người phụ nữ không có tiền, thậm chí có thể nói là nghèo khổ cùng cực, mỗi ngày đều một lòng miệt

mài kiếm tiền. Trên người cô không có tiền, nhưng lại có một loại mùi hương khiến anh không cưỡng lại được, giống như hương vị "Bạch trà" Bulgari vậy. Anh đi bên cạnh cô sẽ không có cảm giác từ trên cao nhìn xuống, thời điểm nắm tay cô, anh cũng cảm giác như mình là chú chim lưu lạc tìm được về tổ.

Nghĩ tới đây, anh không khỏi đưa mắt nhìn Vu Tri Nhạc, cô đang đứng đó rất chân thực.

Trong thang máy chật chội đầy người, cô đứng thẳng tắp và yên tĩnh, trên mặt cũng không có mấy biểu cảm dư thừa.

Anh huyết sáo hai tiếng về phía cô, hai tiếng ngắn ngủi nhưng ngả ngón. Âm thanh này nhanh chóng khiến đám người xung quanh cũng chú ý tới anh.

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn, khóe miệng khẽ mở: "Sao vậy?"

Cảnh Thắng: "Ba mươi giây không thấy mặt em, muốn nhìn."

Nói ra lời này mà không đỏ mặt, những người xung quanh: "..."

Có một thanh niên trong đám người đó tuổi tác cũng không sai biệt với Cảnh Thắng, cao giọng nói: "Cảm ơn người anh em đã chỉ giáo!"

Sau đó bạn gái anh ta ngượng ngùng kéo anh ta trở về. Mọi người cười ầm lên.

Cửa thang máy mở ra, mọi người cũng dần dần tản ra ngoài. Không gian vốn chật trội lại trở nên rộng rãi.

Cảnh Thắng lôi kéo tay Vu Tri Nhạc, khiến cô dựa vào anh một chút. Vừa làm xong động tác này, ngoài cửa bỗng có tiếng gọi anh: "Tiểu Thắng nhi!"

Là giọng phụ nữ.

Lúc đầu Cảnh Thắng hơi kinh ngạc, sau đó từ từ nở nụ cười. Vu Tri Nhạc để ý đến biểu cảm của anh, cũng nhìn theo.

Đứng bên ngoài cửa là một nam một nữ, người phụ nữ có mái tóc xoăn, hai chân dài thẳng tắp, mặt trang điểm kĩ càng, hơn nữa còn đi một đôi boots cao đến đầu gối, tạo ra cảm giác khiến người khác không dám lại gần.

Còn người đàn ông... Vu Tri Nhạc mơ hồ cảm thấy hơi quen mắt.

Rất nhanh, cô đã nhớ ra nhờ chiếc kính mắt. Đây chính là người đã gọi lái xe thuê giúp Cảnh Thắng vào đêm đó.

Người đàn ông đeo kính mặt đầy kinh ngạc: "Trùng hợp quá."

Cảnh Thắng: "Đúng vậy."

Người đàn ông đeo kính ấn nút thang máy: "Hai người lên trên?"

Cảnh Thắng: "Phải, lên ăn cơm."

"Bọn tôi cũng vậy." Người phụ nữ tiếp lời: "Cùng nhau đi đi."

Vừa nói chuyện, hai người bên ngoài cũng đi vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, người đàn ông đeo kính một bên nhìn Cảnh Thắng, sau đó lại nhìn Vu Tri Nhạc, không nhịn được cười lên: "Được đấy, đúng là không lừa tôi, thế giới hai người thật."

Người phụ nữ bên cạnh anh cũng đưa mắt đánh giá Vu Tri Nhạc. Cô ấy thấy người phụ nữ này so với mấy cô gái trước kia hay đi với Cảnh Thắng...

Tuổi tác không giống nhau.

Hai người vẫn là không quen biết, vì vậy không gian bỗng trở nên yên lặng.

Vô tình gặp được người quen, Cảnh Thắng cũng không hốt hoảng, vẫn nắm tay Vu Tri Nhạc, không buông lỏng chút nào.

Hai đầu lông mày anh hơi nhíu, hỏi xấu xa: "Nhạc tử, sao cậu không đi..."

Khụ... Người đàn ông đeo kính ho khan một tiếng, ngăn anh mở lời.

"Không đi đâu?" Người phụ nữ đá nhẹ vào bắp chân anh ta: "Anh vốn định đi đâu?"

Cảnh Thắng thấy vậy hai mắt cong cong, ra tay giảng hòa giúp bạn: "Không định đi đâu cả, Nhạc tử hẹn tôi đi đánh bài." Sau đó đưa tay anh và Vu Tri Nhạc kề ở ngực: "Tôi không đồng ý, còn phải đi với bạn gái, một giây cũng không rời khỏi cô ấy."

Xấu hổ cùng mặt mặt mau chóng kéo tới, trong nháy mắt Vu Tri Nhạc đã kéo tay hai người xuống, muốn nhân cơ hội này gỡ ra.

Người bên cạnh lại khẳng khái không chịu, bám chặt lấy ngón tay cô như cây bén rễ.

"Mẹ nó..." Người đàn ông đứng cạnh xem cảnh này đến nóng mắt.

Người phụ nữ nghe vậy cũng cười, lại đưa mắt nhìn Vu Tri Nhạc, đôi môi đỏ mở lời: "Tiểu Thắng nhi, giới thiệu một chút đi."

"Được rồi." Cảnh Thắng nói với Vu tri Nhạc: "Lâm Nhạc, bạn anh, người phụ nữ xinh đẹp này là vợ cậu ta, Khổng..."

"Rau muống." Lâm Nhạc cướp lời.

Người phụ nữ đáp trả: "Anh mới là rau muống!"

Cảnh Thắng cười nghiêng ngả sửa lại: "Cô ấy là Khổng Hân Từ, không phải rau muống." *

*空心菜 (kōngxīncài) nghĩa là rau muống, 孔欣瓷 (kǒngxīncí) - Khổng Hân Từ là tên vợ Lâm Nhạc.

Vu Tri Nhạc không khỏi thấy buồn cười, nhưng cô vẫn mím môi nhin lại. Đây là lần đầu tiên gặp mặt, nếu cười ra tiếng thì không tốt lắm.

Cảnh Thắng nhích lại gần về phía cô, giới thiệu với bạn bè: "Đây là Vu Tri Nhạc, là... bạn gái, bạn gái tôi."

Phì, Lâm Nhạc cười.

Vu Tri Nhạc: "..."

"Có phải là lần đó..." Khổng Hân Từ chợt nhớ ra điều gì.

Lâm Nhạc hiểu ý: "Chính là lần đó."

Khổng Hân Từ cười một tiếng: "Cũng coi như bắt đầu từ vợ chồng chúng ta."

Vu Tri Nhạc không hiểu.

Khổng Hân Từ cong môi, giải thích: "Tôi từng gọi điện thoại cho cô. Năm ngoái, chồng tôi gọi điện nói Thắng tử để mắt tới một phụ nữ lái xe thuê nhưng không biết hẹn gặp người ta thế nào. Sau đó nhờ tôi gọi điện để lừa cô xuất hiện."

"À..." Vu Tri Nhạc đã hiểu.

"Này!" Cảnh Thắng không thuận theo: "Đừng vạch trần chuyện cũ nữa."

"Không sao." Lâm Nhạc vỗ vai anh: "Đều là người mình, có gì không thể nói chứ. Cậu không như vậy nữa là được."

"Bỏ ra." Cảnh Thắng quăng tay anh ta ra.

Khổng Hân Từ đi theo trêu chọc: "Lâm Nhạc, anh từng thử chưa?"

Lâm Nhạc: "... Vợ anh thật giỏi suy diễn." Anh ta liếc mắt bực bội lên Vu Tri Nhạc: "Nên ít hỏi vấn đề này thì hơn."

Vu Tri Nhạc: "...???"

Lúc này, Cảnh Thắng ở phía sau xấu hổ: "Đừng nói nhảm nữa, cậu mau đem cơm nhét đầy miệng đi."

—

Bốn người cùng bước vào một nhà hàng Thái.

Lâm Nhạc khách sáo tráng bát đĩa cho mọi người, lúc đưa cho Vu Tri Nhạc, cô khách sáo cảm ơn, Lâm Nhạc còn chưa nói gì, Cảnh Thắng đã nhanh nhẩu: "Khách khí gì chứ". Vì thế Lâm Nhạc thu bát đĩa đã tiết trùng của Cảnh Thắng về.

Ông đây đình công, không làm nữa, cậu tự đi mà làm.

Cảnh Thắng đem bát đĩa của mình đẩy cho Vu Tri Nhạc bên cạnh: "Cậu không làm, vậy bạn gái tôi làm."

Trước mặt người ngoài, Vu Tri Nhạc cũng lười phản ứng anh, vẫn tráng bát đĩa cho anh giống lần ăn đồ nướng trước.

Cảnh Thắng chống cằm, nhìn Vu Tri Nhạc không chớp mắt, thấy cô im lặng không lên tiếng mà vẫn làm hết tất cả các việc, anh cảm khái: "Yêu đương thật là tốt."

Khổng Hân Từ hừ cười: "Phải, nhưng ngàn vạn lần đừng kết hôn."

"Không được." Người đàn ông trẻ si mê lắc đầu: "Tôi muốn kết hôn với cô ấy."

Vu Tri Nhạc tự động bỏ qua lời này.

"Ai da." Lâm Nhạc ngồi đối diện không chịu nổi: "Xem cậu gấp kìa, hỏi trước xem người ta đồng ý không đã."

Khổng Hân Từ chứng kiến cảnh này thì có chút mơ ước, cô và Lâm Nhạc giờ đã lấy nhau, nhưng lúc trước cũng từng trải qua yêu đương nồng nhiệt thế này, chẳng qua bây giờ mọi chuyện lại hết sức bình thản, đều trở về như lúc ban đầu.

Cô hơi cong môi cười một tiếng chuyển đề tài: "Hai người bên nhau bao lâu rồi?"

Cảnh Thắng lấy điện thoại ra, mở đồng hồ xem giờ rồi đáp nhanh vô cùng: "4 tiếng 20 phút."

Khổng Hân Từ: "..."

Lâm Nhạc: "... Được lắm, bốn tiếng cậu cứ như vậy sao?" Anh nghĩ một lúc lại hỏi: "Cũng chưa tính là ngày đầu tiên."

"Chưa tới một ngày." Sau đó Lâm Nhạc chuyển tầm mắt qua Vu Tri Nhạc, sợ cô ngồi không sẽ buồn chán: "Cô thích cậu ta sao?"

Anh liếc Cảnh Thắng đang đầy đắc ý: "Cô không nên đồng ý với cậu ta, phải đồng ý chậm một chút. Xem cậu ta phồng mũi tới trời rồi kìa."

"Tôi đẹp trai chứ sao..." Cảnh Thắng khoác lác mà không biết ngượng.

"Ha..." Khổng Hân Từ cười ra tiếng, cũng tò mò: "Đúng vậy, sao cô lại thích cậu ta? Máy người bọn tôi đều công nhận cậu ta là 250."
*

*250 nghĩa là đồ ngốc

Cảnh Thắng: "... Mẹ nó, ông đây hối hận vì mời hai người cùng ăn cơm, hai người phụ xướng phụ tùy tới phá đám mới đúng."

Lâm Nhạc: "Đừng đừng, tôi chỉ tò mò thôi. Cậu cũng theo đuổi người ta một thời gian rồi mà."

Khổng Hân Từ nhấp một ngụm nước hoa quả xong cũng gật đầu.

Bảy giờ Vu Tri Nhạc cũng tiết trùng bát đĩa xong, cô để lại chỗ cũ, thuận miệng trả lời: "Không có gì đặc biệt, chỉ là thích anh ấy như vậy."

"Hả?" Lâm Nhạc nhất thời không hiểu.

"Mọi người thấy anh ấy ngốc, tôi lại vừa vặn thích đồ ngốc." Cô đáp rất tùy ý nhưng hai người đàn ông đều sửng lại.

Chỉ có Khổng Hân Từ cười cười, lời nói có chút đồng cảm: "Đúng vậy, nói không sai, chính là như thế."

—

Bốn người ăn hết sức thoải mái, tâm trạng của Cảnh Thắng và Lâm Nhạc vô cùng tốt. Một bữa cơm có hai người bọn họ tung hứng lẫn nhau, một người pha trò, một người phối hợp khiến bữa ăn không có lúc nào tẻ nhạt.

Hơn nữa, Vu Tri Nhạc cũng phát hiện vợ chồng Lâm Nhạc là người có tiền, dù biết thân phận của cô nhưng từ đầu tới cuối không hề tỏ ra cao cao tại thượng.

Hai người họ cũng không giống những người bình thường hay hỏi này hỏi kia, không bằng mọi cách điều tra hộ khẩu nhà người ta. Họ không hỏi gì đến những chuyện nhạy cảm, chỉ trò chuyện như những người bạn bình thường.

Cái gọi là phân tầng giữa người với người... Nghĩ đến đó cô lại liếc Cảnh Thắng đang gắp một miếng cà ri bỏ vào bát mình. Cô cũng không rõ tên nhóc này là ngốc thật hay giả bộ ngốc.

"Nhìn anh làm gì?" Cảnh Thắng đột nhiên ngẩng lên, sau đó chỉ bát trước mặt cô bị anh gấp thành núi thịt: "Ăn đi."

Vu Tri Nhạc thu mắt.

"Thấy không?" Cảnh Thắng ngay lập tức khoe khoang: "Còn không thừa nhận tôi đẹp trai? Bạn gái tôi cũng phải nhìn tôi để ăn cơm, lấy sắc đẹp thay cơm."

Câu này ngay lập tức nhận được oán hận từ Lâm Nhạc.

Vu Tri Nhạc bật cười, không biết phải làm sao. Ai...

Buổi chiều, Cảnh Thắng đưa Vu Tri Nhạc về nhà.

Người đàn ông quần quít mãi không thôi, chốc chốc lại ôm một cái. Cuối cùng Vu Tri Nhạc phải dứt khoát mới tách tên nhóc dính người này ra được.

Đi mô tô trở về con đường quen thuộc, Vu Tri Nhạc nói lỏng tay ga để tốc độ xe giảm bớt. Từ tối qua tới giây phút này, mọi chuyện như một giấc mơ, cuối cùng cũng phải tỉnh lại thôi.

Ánh chiều tà từ phía Tây chiếu xuống, trời và đất đều nhuộm một màu đỏ ảm đạm. Đầu năm mừng Một, các nhà đều mở cửa đi chúc tết hàng xóm, bọn họ còn không quên đem kẹo đi tặng cho những đứa trẻ.

Vu Tri Nhạc đỗ xe, tháo găng tay ra. Găng tay này cũng là Cảnh Thắng cứng rắn đưa cho cô. Trước đó, anh còn tự đeo lên, bắt

chước giống người mẫu quảng cáo nam biểu diễn một lần, nói dùng
găng tay này vẫn dùng được cảm ứng điện thoại.

Vu Tri Nhạc nghĩ: Cô là người nguyên thủy sao? Cô biết chứ.

Đôi găng tay của nam hơi lớn nhưng rất ấm áp, cũng coi như có
ích.

Trước cửa nhà treo đèn lồng đỏ, em trai đang chơi con quay, chỉ
chơi một mình mà chơi đến vui vẻ. Thấy cô trở về, mắt cậu sáng lên,
lập tức không để ý đến con quay đang xoay tròn trên mặt đất nữa,
chạy nhanh tới, gương mặt đỏ lên: "Cuối cùng chị cũng về rồi!"

"Chị đi đâu vậy? Sao lại ở bên ngoài cả một ngày? Em gọi điện
chị cũng không tiếp. Chị không quay về em nhận luôn bao lì xì của
chị đó. Chị, sao lại không nói chuyện? Vẫn còn tức giận với mọi
người sao?" Tri An gần như biến thành cuốn sách một vạn câu hỏi
vì sao.

Vu Tri Nhạc không để ý tới mấy câu hỏi của cậu, chỉ cau mày hỏi:
"Mẹ đâu?"

Vu Tri An chỉ hướng trong cửa: "Trong phòng khách, có khách tới
chơi."

"Ai?" Nỗi bất an dâng lên trong lòng cô, giây tiếp theo Vu Tri Nhạc
đoán chắc đó không phải mấy người đòi nợ kia, nếu không Vu Tri
An đã không ở đây chơi con quay vui vẻ như thế.

Vu Tri An trả lời: "Trưởng trấn Từ, còn có mấy chú khác nữa."

Chân mày Vu Tri Nhạc nhăn lại càng sâu, đi vào trong nhà.

Vu Tri An cũng đi theo, chị đã về nhà bình yên nên cậu rất mừng rỡ, quên luôn cả người bạn nhỏ đang quay tròn trên sân kia.

Vu Tri Nhạc đi tiếp vào trong, giữa phòng có mấy người đàn ông trung niên, tất cả đều nhìn về phía cô. Bố Vu Tri Nhạc cũng có ở đó.

Tiếng nói chuyện chợt ngừng lại, con quay kia cũng dừng lại theo tự nhiên.

Vu Tri Nhạc đứng tại chỗ không tiến lên nữa. Không rõ tại sao, cô mơ hồ cảm nhận được, bọn họ tới đây là vì mình.

Hết chương 35.

Lời của B.: Mẹ đẻ Cảnh đang mở 1 hồ thanh xuân vườn trường, không biết hay không nhĩ để tở lột hổ...

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 36: Tìm cách bảo vệ phường Trần

LY THỨ 36

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Vừa thấy người phụ nữ đứng ở cửa, một ông lão tóc bạc trong đó đứng dậy trước, chào hỏi với cô: "Tiểu Nhạc về rồi đấy à?"

Vu Tri Nhạc nhận ra ông ấy, Viên Khương Nghĩa, thầy giáo dạy tiểu học của cô. Lúc cô học lớp 10, ông ấy cũng được thăng chức làm hiệu trưởng trường tiểu học."

10 năm trước lúc cô còn đi học, thầy Viên vẫn một đầu tóc đen, không thưa thớt như bây giờ, dáng người cũng rắn chắc, đôi mắt to sáng quắc chứ không hề vẫn đục.

Giờ ông đã về hưu, nhưng người trong trấn vẫn gọi ông là thầy Viên hoặc hiệu trưởng Viên.

Vu Tri Nhạc lễ phép chào một tiếng: "Thầy Viên."

"Ừ." Ông lão cười cười đáp lại.

Ngồi bên cạnh Viên Khương Nghĩa là bố cô, cô có thể cảm nhận được ánh mắt của ông ấy bắn tới, nhưng vẫn trực tiếp bỏ qua, coi như không thấy.

Hiệu trưởng Viên trở về chỗ ngồi, trưởng trấn Từ vỗ vào chỗ trống bên cạnh, gương mặt hiền từ gọi cô ngồi xuống.

Đúng là đang đợi cô, Vu Tri Nhạc đi qua, ngồi xuống.

Một lúc sau, cô phát hiện tất cả người có quyền cùng các trưởng bối đều có mặt ở đây. Cô đều biết những người này nên không thấy sợ hãi.

Vu Tri An rập khuôn chạy về phía chị mình, bị bố Vu mắng một câu: "Nhóc con tới đây làm gì" nên chạy mất.

Đưa mắt thấy con trai trở về phòng, bố Vu mới liếc mắt nhìn Vu Tri Nhạc, trầm giọng nói: "Vẫn còn biết quay về."

Trưởng trấn Từ không hiểu, hỏi: "Tiểu Vu vừa đi đâu vậy?"

Bố Vu hừ nhẹ: "Ai biết chứ."

Nghe đoạn đối thoại này, Vu Tri Nhạc vẫn không liếc mắt nhìn bố mình, cô chỉ nhìn thẳng phía trước, mặt không biểu cảm.

Phát hiện mâu thuẫn trong nhà Vu Tri Nhạc, thầy Viên chuyển lại đề tài cũ: "Tiểu Nhạc về đúng lúc lắm, mọi người đang nhắc tới cháu đấy."

Ông giơ bao thuốc lá lên, rút một điếu đưa cho Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc lắc đầu: "Cảm ơn, cháu không hút."

"Cai rồi à?"

"Không, không hút lúc này."

Hút thuốc là thói xấu, không có mấy người phụ nữ hút thuốc lá, Vu Tri Nhạc coi như trường hợp đặc biệt, mọi người cũng không thấy lạ.

Thầy Viên không ép buộc nữa, đặt một cây thuốc vào miệng mình, sau đó để bao thuốc lá lại chỗ cũ. Bên cạnh có người mượn lửa, ông cũng tiện châm cho người đó.

Trưởng trấn Từ nhìn Vu Tri Nhạc cùng bố cô: "Vừa rồi đã nói chuyện với bố cháu, nhưng ông ấy nói chúng ta nên tự nói với cháu, vì vậy bác sẽ nói luôn. Chúng ta bên này không quan tâm tới ý của mấy người trẻ, vẫn kiên trì không cho phá bỏ. Lí do không muốn phá bỏ nơi này thì chính chúng ta cũng không nói rõ được."

Ông lão tự giễu: "Cháu cứ coi như chúng ta là một đám già cả, không chấp nhận được việc này. Người càng lớn tuổi sẽ càng cố chấp, không đành lòng nhìn nơi này sụp xuống trước chúng ta."

"Trước Tết giám đốc Cảnh đã tới chỗ bác một chuyến, đưa tới thông báo cuối cùng." Nói tới đây, trấn trưởng buồn bã: "Cậu ấy đe dọa bác, nói năm sau không tự mình quản chuyện này nữa vì quá hao tổn tâm sức. Một là cậu ấy để chính phủ ra mặt, hai là tìm công ty phá bỏ di dời tới phụ trách, tới lúc dỡ bỏ mạnh tay mà xảy ra sự cố gì cũng đừng trách cậu ấy."

Vu Tri Nhạc: "..."

Trưởng trấn Từ chậm rãi nói tiếp: "Mọi người biết quan hệ của cháu và giám đốc Cảnh rất tốt, muốn cháu nói với cậu ấy rằng

chuyện phá bỏ và di dời này không gấp được, cứ thương lượng thêm sẽ tốt hơn là quyết định qua loa."

Vu Tri Nhạc không từ chối, chỉ hỏi: "Mọi người nghe ai nói quan hệ của cháu và giám đốc Cảnh tốt?"

"Nhìn còn không biết sao." Bố Trương Tư Điềm chen vào: "Tiểu Điềm nói qua với mẹ nó rồi, bảo cháu tốt số được con nhà giàu theo đuổi."

Vu Tri Nhạc cong môi, đáy mắt chính trực: "Anh ấy theo đuổi cháu liên quan gì đến việc cháu khuyên anh ấy không phá bỏ?"

Tay cầm thuốc lá của thầy Viên run lên: "Đừng suy nghĩ nhiều, tiểu Nhạc. Không phải mọi người tới ép cháu. Nhưng cháu hẳn tâm nhìn họ phá bỏ sao?"

Bố Vu khinh thường, nhìn con gái như có ý khác: "Mọi người để nó đi khuyên giải việc phá bỏ và di dời? Lúc trước mẹ tôi giao nhà cho nó cũng không nghĩ nó chỉ mong nơi này bị phá bỏ sớm một chút, cầm được tiền rồi, nó sẽ tự chạy ra ngoài sống cuộc sống của riêng mình. Đồ con gái bất hiếu, mấy năm trước đã muốn tự cao chạy xa bay, đừng tưởng bố mẹ không biết."

Nói xong lời này, người đàn ông trung niên nhìn cô chằm chằm, đầy tức giận. Vu Tri Nhạc nghe xong thì bật cười nhưng không phản bác.

Dù sao cũng là thành phần tri thức, thầy Viên nghe không được lọt tai: "Trung Hải, sao anh lại nói con gái thế. Nhà anh mấy năm nay đều phải nhờ vào tiểu Nhạc, mọi người ai cũng biết rõ điều này. Tri

An bây giờ lên năm 2 đại học rồi, nếu không có tiểu Nhạc thì thằng bé cũng không đi học đại học được đâu."

Đúng vậy, mọi người đều đồng thanh tán thành.

"Phải, phải, nó thì giỏi rồi." Bố Vu tố khổ: "Mấy năm tôi không ở nhà, nó ngồi lên đầu lên cổ tôi luôn."

Thấy bầu không khí bí bách, trưởng trấn Từ nhanh chóng hòa hoãn: "Là người một nhà, nói lời khách khí làm gì." Ông nhẹ nhàng cười với Vu Tri Nhạc: "Tiểu Vu, bác chỉ muốn hỏi, cháu muốn dỡ bỏ nơi này sao?"

Vu Tri Nhạc không liên tiếng.

Về tình, cô không muốn phụ lòng bà nội gửi gắm.

Về lý, phá bỏ phường Trần là việc rất bình thường và sẽ xảy ra trong tương lai gần.

Khói thuốc lượn lờ quanh chớp mũi Vu Tri Nhạc. Nhiều người ghét mùi khói thuốc của người khác, nhưng Vu Tri Nhạc đã quen, mùi thuốc của người khác lại khiến cô hoàn toàn thanh tỉnh.

Cô sắp xếp lại ý nghĩ, hàng vạn nghĩ ý lộn xộn vây quanh, đột nhiên có một ý tưởng lóe lên. Vu Tri Nhạc mở miệng, hỏi ngược lại: "Mọi người ngồi đây tìm cháu có tác dụng gì? Đánh giá cháu quá cao rồi."

Thấy cô muốn cự tuyệt, thầy Viên trả lời: "Không phải đánh giá cháu cao, mà là muốn thử mọi biện pháp. Dù sao bây giờ cháu cũng gần gũi với bên kia, cũng coi như một cơ hội."

Vu Tri Nhạc cười nhạo: "Vậy bây giờ mọi người vẫn muốn tìm cháu cầu tình?" Cô dừng lại một chút, sắp xếp câu chữ: "Lời này có thể đả kích đến mọi người, nhưng trưởng trấn Từ đã nhờ cháu một lần, cháu cũng nói chuyện với Cảnh Thắng rồi, anh ấy vẫn giữ vững lập trường. Cháu nghĩ việc này sẽ không đổ lên đầu mình nữa, hôm nay mọi người vẫn đi lại."

"Đầu xuân năm mới, tất cả những vị đức cao vọng trọng trong trấn đều chạy tới nhà cháu, chỉ muốn đổ chuyện này lên đầu kẻ hậu bối này sao?"

Cô nói rành mạch: "Cháu thấy mọi người làm sai rồi."

"Không nên như vậy."

Ông lão ngồi đối diện cô nóng nảy: "Vậy cháu nói xem, mọi người nên làm thế nào?"

"Chúng ta đều sống ở phường Trần nhiều năm như vậy, cháu ở đây 20 năm, các bác có người ở tới 50, 60 năm. Mọi người đều hiểu rõ nơi này, cũng dành nhiều tình cảm cho nó nhưng lại đem hy vọng gửi gắm tới mấy người ở phe đối đầu." Giọng cô vang vang mà có lực, dường như đánh thức tất cả mọi người.

Thầy Viên là người thông minh, ông hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô, sau đó nói ra suy nghĩ của mình: "Có lẽ chúng ta già rồi, không có sức khỏe và khí lực để tranh thiết hơn, bọn trẻ cũng không ở nhà, mà dù có nhà cũng chưa chắc giữ lại được gì."

Miệng lưỡi khô tới khó hiểu, Vu Tri Nhạc hắng giọng: "Các bác tìm cháu để nói giúp với việc chờ họ phá bỏ thì có gì khác nhau? Khi

người ta phá bỏ tới cửa nhà, các bác vẫn phải cúi đầu xin xỏ họ đấy thôi?"

Vu Trung Hải không nghe được nữa, trách mắng: "Nói chuyện với trưởng bối bằng thái độ gì vậy?"

Ông Biên ngồi bên cạnh bố Vu giơ tay lên can: "Để con gái anh nói cho hết, con bé nói có lý."

"Bà nội cháu từng nói phường Trần là do các bác cùng những người cùng thời với ông nội cháu xây dựng, ở đây chứa mồ hôi, máu và nước mắt của mọi người..." Vừa nói cô vừa thấy lòng chua chát, không biết là dư vị trong lòng hay tại đáy mắt: "Nếu không dựa vào sức mình để bảo vệ nơi này mà chỉ chờ đối phương mềm lòng bố thí, thì trong chốc lát phường Trần sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Số phận của nơi này sớm muộn gì cũng không thay đổi được."

Trưởng trấn Từ nghe xong thì hoảng sợ, mãi không tiếp lời, một lúc sau mới than thở: "Vậy có thể làm gì? Như lão Viên nói đấy, mọi người đều già rồi, có thể làm sao? Thời đại này đã sớm không phải của chúng ta nữa."

"Thời đại không phải của các bác nhưng nhà là của các bác, kí ức, tình cảm cũng là của các bác, vì sao mọi người đều nặng tình với nơi này như vậy? Vì đây là quê hương của chúng ta, muốn giữ lại nhà cho mình, chẳng lẽ không phải dùng sức của chính mình sao?" Vu Tri Nhạc duy trì sắc mặt an định, tuy vài phút trước cô còn không chắc chắn, nhưng vẫn quyết định nói ra điều này: "Các bác đã lớn tuổi, không thể cứng rắn đấu sức với họ nhưng chúng ta vẫn có thể đấu văn."

Thầy Viên lúc này mới tin phục đầu óc của người trẻ tuổi, mắt ông sáng lên: "Cháu nói xem, có đề xuất gì?"

Phòng khách an tĩnh tới thấu xương, có người dập tắt thuốc lá, dường như nó cũng có thể phát ra hơi thở.

Vu Tri Nhạc quét mắt nhìn tất cả mọi người, đôi mắt bọn họ đã trải qua bao xoay vần tang thương trong đời, lúc này đây lại ánh lên chút mong đợi, mà mong đợi này lại đang hướng về phía cô.

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra ý tưởng của mình: "Cháu đang nghĩ chúng ta có thể xin công nhận phường Trần trở thành di sản."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người im lặng, sau đó tiếp lại tục xì xào bàn tán. Chưa có ai nghĩ tới phường thức mưu cầu lớn như vậy.

"Sẽ rất phiền toái." Có người lên tiếng phản bác.

Vu Tri Nhạc đáp lời: "Không thử sao biết được? Ngõ hẻm của phường Trần có đặc tính riêng, nhưng dựa theo ngõ hẻm ở Bắc Kinh, thì khó có khả năng xin được thành di sản văn hóa vật thể. Chúng ta không cần xin di sản văn hóa vật thể, cháu nhớ Thượng Hải cũng có lối kiến trúc tương tự, họ đã xin được tới cấp quốc gia, chúng ta cũng có thể thử. Không chỉ có kiến trúc, ở đây còn có tục lệ, nghề gia truyền, trò chơi dân gian, tay nghề làm gốm, công nghệ làm đồ sơn mài... Mọi thứ đều có thể thử một lần.

Thầy Viên rất kinh ngạc: "Cháu vừa nghĩ tới sao?"

Vu Tri Nhạc đáp lại: "Phải, năm ngoái cháu tới Thượng Hải mấy ngày, đi qua phường Điền Tử, chỗ đó cũng có đường giống chúng

ta, nhưng nhà ở Thượng Hải mang phong cách của phương Tây nhiều hơn, chúng ta lại theo phong cách cổ."

Nói tới đây, miệng người phụ nữ hơi cong lên, mắt cũng phá lệ ánh lên tia sáng tự tin: "Mọi người thấy không, phường Trần có nhiều vốn liếng như vậy, vì sao không xứng đáng được bảo tồn? Những tinh hoa đó đều do người thế hệ trước khổ tâm lưu lại, không lẽ chỉ vì cuộc sống hiện đại của chúng ta mà kéo dài nó một cách miễn cưỡng và mòn mỏi, chẳng lẽ không phải vì chúng ta bảo vệ nó không tốt sao?"

Mấy lời này làm thầy Viên sồn gai ốc, cũng khiến tinh thần ông phấn chấn lên: "Cháu tìm hiểu chương trình công nhận di sản chưa? Phải xin chính phủ sao? Bây giờ nhà nước và thương nhân liên hệ rất chặt chẽ, chỉ sợ sẽ khó xin."

Có cái phao cứu mạng này, trưởng trấn Từ rút cuộc cũng tìm thấy chút hy vọng: "Dù có khó chúng ta cũng phải thử, nếu thành công thì sao?"

Vu Tri Nhạc lấy điện thoại ra, hai ông lão đều sát lại nhìn, cuối cùng cô nói: "Bộ văn hóa."

"Bộ văn hóa?" Thầy Viên đột nhiên cười to, thật khéo quá mà.

Trưởng trấn Từ bên cạnh cũng nghĩ đến: "Không phải Mộ Nhiên nhà ông làm ở bộ văn hóa tỉnh sao?"

Thầy Viên hào hứng lấy điện thoại di động ra, híp mắt bấm số: "Phải, thật trùng hợp! Giờ tôi gọi nó tới đây!"

Hết chương 36.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 37: Miệng cũng dính lại, không cần ăn cơm nữa

LY THỨ 37

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Thầy Viên nói chuyện điện thoại xong, mẹ Vu đem một bàn trà lên thì nghe có người nói: "Mộ Nhiên tới rồi."

Mọi người nhìn ra sân, giữa màn đêm đơn bạc xuất hiện bóng người đàn ông mặc áo lông vũ màu đen, đang thông thả tiến vào.

Vu Tri Nhạc đã nghe kể về người này, đó là con trai hiệu trưởng Viên, Viên Mộ Nhiên, anh có trình độ học vấn cao, công việc tốt, là chàng rể tài giỏi, đẹp trai trong mắt các bà, các mẹ trăm dặm quanh đây.

Đúng như mọi người nói, dáng dấp Viên Mộ Nhiên rất chính trực, mái tóc ngắn, sống mũi cao thẳng, xương hàm cương nghị, anh lại đeo kính nên có thêm mấy phần khí chất thư sinh.

Anh vừa vào cửa, không đợi bố mình lên tiếng đã thuận thực chào hỏi các vị trưởng bối xung quanh. Mọi người ai nấy nghe đều mặt mày hớn hờ, đâu có ai không thích những đứa trẻ lễ phép.

Cuối cùng ánh mắt anh dừng trên người Vu Tri Nhạc, cô là cô gái trẻ duy nhất ngồi giữa những thúc bá, hoàn toàn không ăn khớp, giống như giữa đàn gỗ mục lại nở ra một bông hoa nhài trắng tinh khiết vậy.

Mẹ Vu rót nước, đưa ghế cho anh ngồi cạnh thầy Viên.

Viên Mộ Nhiên nói cảm ơn, sau đó vào thẳng đề: "Bố tìm con có việc gì à?"

Thầy Viên nói ý đồ của mình: "Muốn hỏi con về việc xin di sản văn hóa vật thể."

Viên Mộ Nhiên hơi ngạc nhiên: "Nhà ai muốn xin ạ?"

Thầy Viên đáp: "Vẫn chưa quyết định cụ thể, muốn hỏi về chương trình đó trước đã."

Viên Mộ Nhiên gật đầu: "Xin thành di sản không phải chuyện đơn giản, cần rất nhiều giấy tờ, quá trình làm việc này cũng dài đằng đẳng mà chưa chắc đã thành công."

Thầy Viên bật cười: "Mọi người đều biết là phức tạp, nếu không còn gọi con đến đây làm gì." Ông nhìn về phía Vu Tri Nhạc: "Con cũng biết việc họ yêu cầu phá bỏ phường Trần rồi đấy, mọi người muốn tranh thủ chút cơ hội giữ lại nơi này của tổ tiên. Tiểu Nhạc đưa ra đề xuất xin phong di sản, nếu được trở thành di sản văn hóa, là tài sản của quốc gia, người ngoài còn dám động vào sao?"

Viên Mộ Nhiên đưa mắt nhìn Vu Tri Nhạc: "Con nói đơn giản thế này nhé, nếu muốn xin thành di sản văn hóa cấp quốc gia, trước hết phải vạch ra những điểm đặc thù của nơi này, có thể là văn học dân gian, âm nhạc truyền thống, nghệ thuật múa, hí kịch, khúc nghệ, mỹ

thuật, kỹ thuật, y dược, văn văn, mọi thứ đều được. Nhưng nhất định phải đặc biệt, có độ dày lịch sử sâu xa, lịch sử càng lâu bền thì càng dễ được phong di sản. Hơn nữa, chúng ta nộp giấy tờ lên thì đầu tiên phải có chuyên gia của thành phố đến đánh giá, nếu phù hợp với tiêu chuẩn thì họ mới giao lên bộ văn hóa quốc gia. Tiếp đến, nhà phê bình của bộ văn hóa sẽ tiến hành thẩm định. Giấy tờ nộp lên xin có thể có rất nhiều, 1000 bộ hồ sơ nộp lên nhưng được chấp nhận thì không tới 300 nơi."

Anh cho rằng mọi người không nên quá khinh xuất.

"Tỉ lệ thấp như vậy sao?" Trương trấn Từ chép miệng.

"Vâng, nhất là những năm gần đây việc phong di sản càng khó, kiểm định rất gắt gao." Viên Mộ Nhiên nhìn bố mình, nói tiếp: "Bố, bố nói mọi người làm việc này vì ngăn cản phá bỏ và di dời, nhưng những thứ con liệt kê ở trên đều không phải vật chất, con không biết nói như vậy mọi người có hiểu hay không. Tuy là di sản phi vật chất, nhưng nếu được phong di sản cũng là chuyện tốt, vì một khi được ghi vào danh lục cấp quốc gia, nơi này sẽ có danh tiếng. Nhưng thứ quốc gia bảo vệ là tài nghệ và tay nghề, chứ không phải nơi bắt nguồn của nghề đó. Có rất nhiều nơi biến mất nhưng tay nghề gia truyền của họ vẫn được truyền lại, ý con chính là như vậy."

Vu Tri Nhạc nhấp một ngụm trà, lên tiếng kiến nghị: "Vì sao các phường ở Thượng Hải không bị phá bỏ?"

Viên Mộ Nhiên nhìn cô: "Ý cô nói làng nghề làm đá ở Thượng Hải nhỉ, đúng là thuộc quyền bảo vệ của nhà nước, nhưng vẫn có nơi bị phá hủy."

Nói đến đây, người đàn ông nhìn ra cửa: "Con hẻm của phường Trần chúng ta không khác chỗ đó lắm, đã có tiền lệ như vậy, trường hợp sau sẽ khó thành công."

Vu Tri Nhạc phản bác: "Phong cách hai nơi không giống nhau, ngõ ở Thượng Hải cũng tham khảo từ tứ hợp viện ở Bắc Kinh."

Viên Mộ Nhiên đáp: "Nhưng ngõ của Thượng Hải rất đặc trưng. Thời xưa, nó được người nước ngoài xây dựng để Giang Chiết cho người tị nạn sử dụng, thiết kế cửa ở đó cũng khác những nơi khác, Trung Tây kết hợp, nơi đó có tính tiêu biểu, lại có từ rất lâu rồi."

Anh Trần thuật quan điểm của mình đầu vào đây: "Giống như kiến trúc của người Hán ở lưu vực sông Hoàng Hà cũng không phải di sản văn hóa, chúng ta nhìn một cái thì biết đó là kiến trúc của họ, nếu phường Trần cũng muốn phong di sản về kiến trúc thì nhất định phải có điểm khác biệt, đánh trúng vào điều họ yêu cầu."

Nhà cửa đều là người thế hệ trước xây dựng, Vu Tri Nhạc biết rất ít về lĩnh vực này.

Những người già có mặt ở đó đều lâm vào trầm tư, dốc sức nghĩ ra điểm đặc trưng của nơi này.

Mục đích xây dựng nhà ban đầu rất đơn giản, chỉ vì an cư lạc nghiệp, ai sẽ để ý đến đặc trưng gì đó chứ.

Không gian an tĩnh hồi lâu, Viên Mộ Nhiên lấy điện thoại ra nhìn chăm chú, sau đó đưa cho Vu Tri Nhạc xem.

Vu Tri Nhạc hơi giật mình rồi nhận lấy.

Trên đó là mấy hạng mục kiến trúc truyền thống tương tự mà không phải di sản, có làng nghề truyền thống xây dựng, làng chạm trổ ở Tứ Xuyên, khu dân cư Nhạn Môn,...

Vuốt xem thêm vài bức ảnh nữa, đúng là các nơi khác rất đặc sắc, phong cách khác hẳn.

Vu Tri Nhạc trả lại điện thoại cho anh, phá tan yên lặng: "Ý anh là không đi theo cách này được?"

Viên Mộ Nhiên khẽ lắc đầu: "Không phải, là người làm về văn hóa, tôi đương nhiên phải có thái độ tích cực với việc gìn giữ văn hóa truyền thống, nhưng tôi phải nói rõ hai trường hợp..."

"Thứ nhất, nếu đã xin phong di sản thì phải tìm thứ có chất lượng, nếu không sẽ uổng công phí sức."

"Thứ hai, dù thành công trở thành di sản, phùng Trần cũng chưa chắc đã giữ lại được 100 phần trăm, mọi người một mực lấy ví dụ con ngõ ở Thượng Hải, trước đó cháu cũng đã nói, một phần nơi đó khó tránh khỏi việc bị dỡ bỏ, phần còn lại đa số phát triển thành những nơi buôn bán tụi tuc nhỏ lẻ."

"Những nơi không bị dỡ bỏ kia được tồn tại một phần vì nó đặc sắc, và cũng vì thế nên có giá trị để lợi dụng buôn bán."

"Tại sao giờ đây nơi nào trên cả nước cũng thành di sản, nói cho cùng thì vẫn là vì kiếm tiền, để kéo thêm khách du lịch đến. Mọi người thường thích chi tiền vào những thứ họ chưa từng thấy."

Thầy Viên cau mày: "Vậy ý con nói chính là dù có thành di sản, phùng Trần cũng phải thương mại hóa thì mới tồn tại được?"

Viên Mộ Nhiên nhấp một ngụm trà: "Chính là ý này, lịch sử đã chứng minh giậm chân tại chỗ không đem lại kết quả gì, chính Trung Quốc cũng phát triển sau khi cải cách."

"Đây không phải bắt chúng ta thay đổi sao!" Ông lão ngồi đối diện anh la toáng lên.

"Đổi nhưng không đổi." Viên Mộ Nhiên đẩy mắt kính: "Không nặng nề tới mức đó. Bác cho là thay đổi, nhưng còn hơn là bị nhục nhã."

Vu Tri Nhạc trầm mặc, cô nghĩ cô hiểu lời của Viên Mộ Nhiên.

Dù có bao nhiêu hoài niệm hay ôm ấp tình cảm với một nơi, thì thứ ngự trị trên đời vẫn là lợi ích. Trong khoảng thời gian 10 năm, tại sao thành phố cứ một lần rồi lại một lần muốn đóng cửa phường Trần, bởi trong mắt người ngoài, đây chính là nơi phát triển trì trệ.

Văn hóa cần có cơ sở từ kinh tế, văn hóa cá nhân cũng phục vụ cho kinh tế, đây là đạo lý học sinh cấp 2 cũng hiểu.

Dường như phát hiện mọi người dần nản chí, Viên Mộ Nhiên vỗ tay một cái: "Cháu cũng không muốn nhìn quê nhà bị dỡ bỏ, tình nguyện cố gắng vì nơi này một chút. Như vậy đi, tối nay cháu sẽ sửa lại yêu cầu xin phong di sản rồi giao lại cho bố cháu, mọi người thảo luận xem nên khai thác phương diện nào của phường Trần, có những hạng mục văn hóa truyền thống nào đặc sắc, cứ căn cứ theo những chủng loại cháu đã nói lúc trước để phân biệt, sáng mai cho cháu câu trả lời. Sau đó cháu sẽ chọn lựa và loại bỏ lại, chọn ra những phẩm chất tốt nhất, quan trọng chất lượng không quan trọng số lượng. Trước mừng 7, chúng ta tranh thủ hoàn thành giấy tờ và

tài liệu, bao gồm cả ảnh chụp nữa. Khi đi làm cháu sẽ nộp lên Bộ Văn Hóa."

Anh thấy ánh mắt mọi người sáng lên đôi chút, lại tiếp: "Nếu xin cấp quốc gia quá khó khăn, chúng ta sẽ lùi lại một bước, xin thành cấp tỉnh, như vậy cũng coi như không bỏ lỡ cơ hội. Dù sao cháu cũng làm việc tại tỉnh mà, đúng không?"

Giờ phút này, trưởng trấn Từ mới chậm rãi đứng lên, kêu gọi: "Dù kết quả thế nào chúng ta cũng hãy làm hết sức, để không hổ thẹn với lòng, không có lỗi với nơi này!"

Hôm sau, Vu Tri Nhạc trở về phòng thuê trong thành phố Ninh, đi vào phòng lấy máy ảnh. Một chiếc máy ảnh SLR mini, mua trên mạng từ mùa hè năm ngoái nhưng vẫn chưa có cơ hội ra ngoài du lịch.

Hôm qua mọi người chờ ở nhà cô tới 9 giờ mới về, giữa chừng còn ăn một bữa cơm đơn giản. Việc quan trọng còn ở phía trước, tất cả mọi người đều không dám nơi lỏng.

Nhóm người trưởng trấn Từ hưng hực khí thể liên lạc với những người có tay nghề thủ công trong trấn, không quá hai ngày nữa là cần dùng đến máy ảnh rồi.

Tối hôm qua cô không nói chuyện với Cảnh Thắng, tên nhóc kia đã gửi tới lời mời gọi video.

Vu tri Nhạc: "=="

Vu Tri Nhạc cự tuyệt: "Em lên giường nằm rồi."

Cảnh Thắng: "Nói như anh chưa thấy em nằm trên giường vậy."

Nói xong lại gửi lời mời gọi video.

Vu Tri Nhạc nghĩ thực ra cũng không có gì mất tự nhiên, nên đồng ý.

Không nghĩ vừa mở ra, đối diện lại là một cái mặt sói...

Vu Tri Nhạc: "..."

Bên kia cười ha ha ha: "Dọa em à?"

Vu Tri Nhạc cẩn thận nhìn lại, thì ra là mặt nạ: "Không, anh giả dạng chó đến nghiện rồi à?"

Cảnh Thắng cãi lại: "Em nhìn kĩ đi, đây là chó sói, chó sói hung hãn muốn sàm sỡ em, a woo..."

Vu Tri Nhạc nghe thấy bên kia có giọng đàn ông nhạo báng: "Chó mẹ cũng bị cậu gọi tới đây."

Cảnh Thắng: "Cút!"

Cảnh Thắng bỏ mặt nạ ra, lộ ra khuôn mặt phong lưu tuấn tú: "Em ở nhà à?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Ừ."

Cảnh Thắng cong môi, báo cáo hành tung của mình: "Anh đang ở ngoài, bị một đám ngu ngốc kéo ra ngoài chơi cờ bàn."

Anh nhanh chóng xoa xoa gáy: "Anh cũng phiền chết đi được! Nếu không phải họ tìm anh chơi, trong đầu anh đều là em, kín mít

như tàu điện ngầm vậy. Thế mà còn bị ép chơi trò luyện trí tuệ này."

"Mẹ của con ơi..." Bên cạnh có người giả vờ làm nhạc nền muốn ỏi.

Ông kính hơi rung một chút, dường như Cảnh Thắng đã người kia: "Mang thai ra ngoài mà ỏi, đừng ô nhiễm mắt bọn này."

"Thắng tử, cậu yêu đương cũng đừng hành hạ quần chúng vô tội!" Người ở bàn đối diện gào lên.

Cảnh Thắng ngẩng đầu trừng anh ta: "Cậu phải chịu đi, cậu thắng tôi mấy ván rồi."

Vu Tri Nhạc bên này thấy dáng vẻ kiêu ngạo của anh có chút dễ thương, cô không tự chủ mà cong môi, xỏ dèp đi lấy sạc điện thoại: "Hay anh cứ chơi đi."

"Không muốn." Cảnh Thắng đưa tay chống mặt, ánh mắt trở nên thâm sâu: "Quay mặt em đi, hướng về phía anh, để anh nhìn kĩ một chút."

"Rốt cuộc là ai vậy?" Người phía trước anh lại gần: "Cho tôi nhìn một chút."

Màn hình điện thoại dường như bị một bàn tay chặn lại, cũng vì thế mà ảnh hưởng tới màn hình của Vu Tri Nhạc: "Không cho! Mơ tưởng hão huyền!"

____ Giống như đứa trẻ giữ chặt kẹo trong lòng bàn tay, dù người ta có cạy tay cũng nhất quyết không thả ra vậy.

"Cậu không muốn cho bọn tôi xem thì gọi video làm gì, về nhà mà gọi."

"Bây giờ tôi về nhà đây."

"Ơ này..." Có người giữ lại: "Nhiều người mới chơi được."

"Vậy cậu không được xem."

"Lúc nãy tôi thấy rồi."

"... Cậu thấy gì?"

"Còn có thể thấy gì, đương nhiên là người phụ nữ của cậu."

"Cậu dám nhìn?"

"Dù sao cũng nhìn rồi."

"Xinh không?" Một người khác tò mò.

"Có vẻ như rất xinh đẹp."

"Rất xinh đẹp thôi? Là xinh cấp thế giới, được không?" Cảnh Thắng nói như lẽ dĩ nhiên.

"Ồ..."

...

Vu Tri Nhạ: "..."

Đám bạn ấu trĩ này, đúng là một đám người ngây thơ.

Cứ như vậy đùa giỡn một lúc, Cảnh Thắng mới xoay điện thoại lại, lần nữa trở lại trên màn hình.

Anh chân thành bày tỏ áy náy: "Ngại quá, lúc nãy vì bạn gái anh xinh quá nên họ xôn xao không thôi, mong không làm ảnh hưởng đến em. Mong em nhận lời xin lỗi chân thành này của anh nữa."

Nói xong anh còn hơi cau mày, vô cùng đứng đắn, mắt chuyên chú nhìn vào màn hình.

Không chịu được nữa, Vu Tri Nhạc nói: "Được rồi, cúp máy đây."

Có giọng phụ nữ nũng nịu từ phía xa: "Giám đốc Cảnh, anh còn chơi nữa không?"

"Chờ chút." Cảnh Thắng vẫy tay: "Gấp cái gì, không thấy tôi đang bận à, đừng quấy rầy bọn tôi."

Quay lại lần nữa, anh lại trưng ra bộ mặt vui vẻ lấy lòng: "Tha lỗi nhé?"

"Tha lỗi, tha lỗi." Vu Tri Nhạc không có cách nào với anh, thấy điện thoại chỉ còn một vạch pin nhỏ: "Điện thoại sắp hết pin rồi."

"Ừ, tranh thủ lúc anh vẫn đang ở hình người, vẫn còn đẹp trai, nhìn anh nhiều thêm chút đi."

"..."

Bạn bè anh không chịu được nữa, kéo Cảnh Thắng trở lại. Người đàn ông trẻ cuối cùng phải tiếc nuối đeo lại mặt nạ sói, tắt video.

Nhớ lại hình ảnh tối hôm qua, Vu Tri Nhạc liền thấy buồn cười.

Cô không biết Cảnh Thắng lấy đâu ra nhiều khí lực và tinh thần như vậy, rõ ràng là người có địa vị cao sang, nhưng trong lòng lúc nào cũng như một đứa bé.

Anh rất kỳ diệu, cô cũng rất may mắn.

Buổi trưa Cảnh Thắng lại hẹn cô đi ăn cơm, Vu Tri Nhạc vui vẻ nhận lời.

Cô đeo ba lô sau lưng, đi mô tô tới điểm hẹn.

Cảnh Thắng đã ở cửa chờ cô. Vu Tri Nhạc quên không đeo găng tay, tay lạnh buốt, bị gió cửa vào khô cứng, da trên tay dường như hơi nứt ra.

Lúc người đàn ông đang đi vào, cô tùy ý lấy kem dưỡng tay trong túi, vặn ra. Cảnh Thắng nhìn cô, gấp không chờ nổi lại đi về hướng này, đi tới trước mặt cô, đúng lúc Vu Tri Nhạc đang bóp kem dưỡng da tay ra.

Chú ý tới động tác của cô, Cảnh Thắng sửng sốt: "Em cũng dùng kem dưỡng tay?"

"..." Lời này khiến người phụ nữ dừng động tác, quay lại ngược mắt nhìn anh: "Sao em không thử dùng?"

Cảnh Thắng ý thức được phản ứng của mình hơi khoa trương, phản ứng nhanh chóng: "Tay đẹp như thế cần gì bôi kem dưỡng da?"

Vu Tri Nhạc: "..."

"Hay là cho anh đi, tay anh nứt hết rồi." Người đàn ông cười hì hì nói, một bên nâng tay cô rồi cọ cọ, thuận tiện thay cô xoa kem ra khắp tay.

Bôi kem xong rồi cũng không buông tay.

Vu Tri Nhạc cẩn thận quan sát tay anh, khớp xương rõ ràng, trắng nõn sạch sẽ, một vết nứt cũng không có.

"Anh có bị nứt tay đâu?" Cô hỏi.

"Phòng hơn chữa." Anh đáp.

Trước khi người phụ nữ kịp nổi giận, Cảnh Thắng lập tức chen tay vào giữa những ngón tay cô, cố tình thăm dò, dùng lực không lớn kéo kéo hai cái, sau đó nghi ngờ: "Vu Tri Nhạc, em xem có phải đồ em mang đến không phải kem dưỡng da tay không."

Vu Tri Nhạc chớp mắt: "Không thì là gì?"

"Là keo." Người nào đó lại khoe mẽ: "Anh làm thế nào cũng không tách ra được."

Vu Tri Nhạc muốn nói gì đó, một tay khác của anh đã đưa tới, bao lấy tay cô: "Tay lạnh quá, để anh ủ cho."

"Lúc này không sợ dính keo sao?" Vu Tri Nhạc hừ lạnh: "Không sợ cả hai tay đều dính, không ăn được cơm?"

Cảnh Thắng nghe vậy đột nhiên hạ tay hai người xuống, đưa môi tới hôn cô một cái: "Vậy miệng cũng dính lại, không cần ăn cơm nữa."

Vu Tri Nhạc dùng sức rút tay về: "Anh dứt khoát đừng nói chuyện nữa."

Động tác này có phần dư thừa, bởi mấy giây sau tay cô lại bị nắm trở về. Có điều người đàn ông thực sự không nói chuyện nữa, khóe miệng cong lên.

Đôi mắt đen thẫm của anh nhìn cô chăm chú, nụ cười tươi vẫn phạm quy như thường lệ.

Hết chương 37.

Lời của B.: Bạn Viên Mộ Nhiên 1 điểm về chỗ, cứ nói gì không biết...

Từ chương sau tớ sẽ set private trên này nên mọi người follow tớ để đọc tiếp nhé, chống bị sync sang các web khác ấy mà.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 38: Vu Tri Nhạc, em giống như cây kem vậy

Biên tập: TBB

Nơi họ dùng cơm là nhà hàng lẩu nổi tiếng ở Ninh thành. Ở đây có nước lẩu từ xương gà rất ngon, vì vậy nhiều khách hàng vẫn năng quay lại.

Cũng may Cảnh Thắng đã đặt chỗ từ sớm, không để bọn họ phải chờ bàn bên ngoài.

Hai người được đưa vào bàn gần cửa sổ, nhân viên phục vụ đưa thực đơn cùng bút chì tới, để bọn họ chọn những món muốn gọi.

Cảnh Thắng nhận lấy, quay đầu đã đưa thực đơn tới trước mặt Vu Tri Nhạc: "Em gọi đi."

"Muốn ăn gì thì gọi món đó." Anh lại bổ sung.

Nói xong lại không nhìn được mà đề cử: "Mỳ kéo, mực lát, cơm niêu... món nào cũng ngon."

Vu Tri Nhạc xoay bút, lần nữa niết trong tay, dương mắt nhìn: "Anh gọi hay em gọi?"

Cảnh Thắng vừa cười vừa phô ra hàm răng trắng tinh quen thuộc: "Dĩ nhiên là em gọi, đều nghe em."

Người phụ nữ lại cúi đầu, dứt khoát chọn hơn 10 món, mấy món Cảnh Thắng đã nhắc tới cũng có trong danh sách này.

Nhân viên phục vụ đang muốn lấy tờ thực đơn đi, Cảnh Thắng đã giữ cô ấy lại. Cô gái trẻ lập tức khom người, nghiêng tai lắng nghe. Dường như Cảnh Thắng giao phó chuyện gì, cô ấy gật đầu liên tục, mỉm cười tủm tỉm rời đi.

Cô ấy vừa đi, Vu Tri Nhạc đã hỏi: "Nói gì vậy?"

Cảnh Thắng khuấy hai chiếc đũa trong tay: "Anh bảo cô ấy mỗi món làm nhiều một chút, bạn gái anh quá gầy, phải ăn nhiều."

"À." Vu Tri Nhạc cười khế.

Cảnh Thắng mím môi, nhìn Vu Tri Nhạc không chớp mắt.

Một giây.

Mười giây.

Hai mươi giây.

Nửa phút.

...

Vu Tri Nhạc bị nhìn chăm chăm hơi không thoải mái, nhưng chưa từng tránh né anh, cô chỉ nói hai chữ: "Ánh mắt."

"Sao?"

"Quay đi."

"... Vì sao?"

"Bị nhìn tới phiền."

"Vậy anh nhìn người phụ nữ khác?" Trong nháy mắt Cảnh Thắng nhìn xung quanh, hết nhìn Đông lại nhìn Tây.

"..."

Một lúc sau, ánh mắt như xuyên thấu người kia lại trở về: "Ài... Khó coi, vẫn là em đẹp."

Vu Tri Nhạc quyết định không phản ứng lại anh nữa.

Nồi lẩu được người phục vụ áo trắng mang lên, trong lúc chờ đợi, Cảnh Thắng thấy bên cạnh Vu Tri Nhạc có đặt một cái túi nhỏ màu đen, không nhìn được nói: "Lần đầu thấy em đeo túi đấy."

Vu Tri Nhạc cũng nhìn qua nói: "Để máy ảnh."

"Mang máy ảnh làm gì?" Cảnh Thắng hỏi xong, không chờ Vu Tri Nhạc đáp đã nhanh chóng tự luyến, nhún vai: "Không lẽ muốn chụp anh?"

Vu Tri Nhạc ngược lại không từ chối, chỉ lấy ra ngoài rồi bật máy ảnh, hướng ống kính về phía mặt Cảnh Thắng, tập trung nhìn vào khung ngắm. Máy ảnh này đã lâu không dùng, cô muốn thử xem công hiệu của nó một chút.

"Ơ." Cảnh Thắng chớp mắt mấy cái, còn chưa kịp phản ứng: "Cứ chụp như vậy à?"

Tiếng màn trập máy ảnh vang lên, đơn giản mà trực tiếp trả lời anh.

Vu Tri Nhạc vừa muốn xem lại ảnh chụp, đối diện đã xuất hiện một cái tay bất ngờ lấy máy ảnh của cô đi.

"Anh nhắm mắt rồi." Cảnh Thắng ngựa quen đường cũ thao tác: "Xóa xóa xóa!"

"Đừng xóa." Vu Tri Nhạc không kịp ngăn lại, bắt đắc dĩ dựa vào ghế sofa: "Em kiểm tra máy thôi, đừng để ý chi tiết."

Cảnh Thắng tỏ vẻ thông thạo: "Sao có thể không để ý, ảnh chụp chính là dáng vẻ của mình trong mắt người khác đấy, hiểu không?"

Giọng điệu kì lạ gì thế này, Vu Tri Nhạc mỉm cười: "Vậy anh vừa rồi giống gì?"

Cảnh Thắng: "Giống người mù."

Vu Tri Nhạc nhướn mày: "Anh không mù sao?"

"Anh mù chỗ nào?"

"Thích em." Cô đáp nhẹ nhàng.

"....." *

* Ý chị Nhạc là không mù sao lại thích em.

Lời nói cùng thái độ của cô đặc biệt kín đáo, lại cho Cảnh Thắng một lí do mà anh không ngờ tới nhất.

Anh dứt khoát giơ máy ảnh lên, ăn miếng trả miếng, không nói tiếng nào đã chụp người phụ nữ đối diện. Chụp xong anh nhìn bức ảnh này chăm chú, cố ý tỏ vẻ giận dùm dùm, chất vấn: "Nhìn kĩ xem, người phụ nữ thế này sao lại không đáng thích?"

Vu Tri Nhạc quét mắt nhìn màn hình máy ảnh, trong màn hình là ảnh cô đang ngồi yên tĩnh ở đó, cô đáp: "Không biết."

Cảnh Thắng cầm đũa lên, dừng trên không trung, nói như xác nhận: "Đúng nhỉ, anh chính là thích cô ấy cố tình nói mấy lời khiến anh tức giận."

"Ừ." Lúc này Vu Tri Nhạc không nhin được nữa mà cong khóe miệng.

Trong nồi, nước lấu màu trắng như sữa bắt đầu sôi, bốc hơi nghi ngút. Người phục vụ vớt thịt gà đã nhừ ra, sau đó đem tới hai đĩa nấm và đồ nhúng, giúp bọn họ đồ nấm, cua và tôm vào nồi. Sau đó là rau cải, lúc đầu chỉ có nước lấu không thôi nên trông hơi vô vị, sau khi cho đồ nhúng vào đã nhiều maug sắc hơn rồi.

Cảnh Thắng không ngừng gấp thịt cho Vu Tri Nhạc, Vu Tri Nhạc liên tục nói để mình tự gấp nhưng không có tác dụng gì, chỉ có thể cam chịu số phận, khiến bụng mình thêm no căng.

Tới lúc không thể ăn được nữa, Vu Tri Nhạc chậm rãi gác đũa.

Lúc này một người mặc đồng phục đầu bếp đột nhiên kéo một chiếc xe đẩy, dừng bên cạnh bàn của bọn họ, đôi mắt anh ta rất to, giống như mắt cá vàng vậy.

Anh chàng này cầm tờ ghi món ăn trên bàn lên nhìn một chút rồi hỏi: "Hai vị gọi mỳ kéo, bây giờ tôi biểu diễn luôn được không?"

"Được." Cảnh Thắng nghiêng đầu nói: "Anh bắt đầu đi."

"Được." Anh chàng đầu bếp gật đầu.

Sau đó xoay người lại mở nhạc, vắt mì trong tay cũng chuyển động theo tiếng nhạc.

Nhạc dạo của bài này nghe rất quen tai, là bài "Bong Bổng Tỏ Tình" của Châu Kiệt Luân.

... Lại còn là một chàng trai trẻ hát nhạc nền...

Nhịp điệu nhanh lên một chút, vắt mì đang vo tròn đầy đặn bỗng trở nên dài ra. Vắt mì ở trong tay anh ấy như có sinh mệnh, linh hoạt tung bay trong không trung.

Đây cũng có thể gọi là vũ đạo mỹ thực, hay nghệ thuật nấu ăn. Vu Tri Nhạc cầm máy ảnh lên, chụp lại màn biểu diễn của đầu bếp.

Bài hát kết thúc, anh chàng đầu bếp xoay người đứng đối diện bàn của họ, hai tay đặt vắt mì xuống bàn. Anh ấy thở hổn hển, như đã dùng hết sức lực và tinh thần vào màn biểu diễn vừa rồi.

Vu Tri Nhạc buông máy ảnh trong tay xuống, nhìn thì thấy thành phẩm anh chàng đầu bếp đặt xuống không phải mì kéo được đặt thành hình tròn, mà được xếp thành hình trái tim nhỏ.

Vu Tri Nhạc vẫn chưa hoàn hồn, anh chàng kia đã nhìn cô cười: "Cô Vu, đây là mì kéo bạn trai cô cố ý dặn chúng tôi làm cho cô."

"..."

??

Vu Tri Nhạc hơi mông lung, quay đầu nhìn Cảnh Thắng ngồi đối diện.

Cảnh Thắng nhướn mày, cười híp mắt như đang hưởng thụ phản ứng của cô: "Năm mới vui vẻ, cô Vu."

Tới khi cho mì vào nồi lẩu, Vu Tri Nhạc vẫn không hiểu được chiêu này của Cảnh Thắng, dù là trong phim ảnh, cô cũng chưa thấy nam chính nào dùng phương pháp bày tỏ tình yêu thế này.

"Ăn đi." Thấy mặt người phụ nữ vẫn không thể tin được đang nhìn mình, Cảnh Thắng cũng thấy lạ, nhưng vẫn nhiệt tình gấp mì thay cô: "Tim anh chín rồi, ăn nhân lúc còn nóng đi, toàn bộ đều thuộc về em."

Vu Tri Nhạc thu mắt, nhìn chỗ mì nhỏ trong bát: "Đây là tim anh?"

"Phải."

"Sao lại không đúng màu, tim anh màu nhạt thế này à?" Cô cố ý giấu.

Cảnh Thắng câu môi: "Anh múc thêm nước cà rốt cho em."

"Muốn biến thành màu đỏ sao?" Thì ra do màu sắc không đúng?

"Không sao, cứ là màu vàng đi." Cảnh Thắng nói khoác không biết ngượng: "Tim anh chính là màu vàng."

Anh vẫn ngồi chỗ cũ, lắc trái lắc phải một chút, không biết xấu hổ thấp giọng: "Rất vàng, rất dữ dội, không lừa em đâu."

Vu Tri Nhạc cười thất thanh, cô không biết cuộc sống còn có nhiều điều khiến người ta vui vẻ như vậy.

Ăn cơm xong, cô vốn định đi dạo cùng Cảnh Thắng nhưng ở nhà gọi điện thoại tới, nói mừng 4 nhà bác Hoàng đi thăm họ hàng không biết lúc nào mới quay lại, sợ trước mừng 7 không kịp chụp lại hí kịch nổi tiếng trong trấn nên gọi cho Vu Tri Nhạc.

Mấy chuyện liên quan tới đồ điện tử này, mấy người già không biết gì cả, vẫn phải chờ người trẻ tuổi trở về.

Trước khi đi, Cảnh Thắng đứng cạnh xe mô tô của người phụ nữ, buồn thiu: "Tết nhất sao em còn vội hơn anh?"

"Trong nhà có việc." Vu Tri Nhạc giải thích, năm ngoái họ đã nói rõ ràng. Cảnh Thắng cũng thể hiện thái độ rõ ràng với cô về chuyện phường Trần, giữa hai người bọn họ sẽ không nhắc tới chuyện này, nên cô cũng chú ý tránh nhắc tới.

"Được rồi." Cảnh Thắng như bị hút sạch tinh thần: "Hôn một cái."

Vu Tri Nhạc: "... Hửm?"

"Hôn tạm biệt."

"..."

"Anh hôn em hay em hôn anh?" Anh suy tư chốc lát: "Em bỏ anh, nên là em hôn anh mới phải."

Vu Tri Nhạc liếc mắt nhìn thấy người đi tới đi lui: "Cảnh Thắng, chúng ta đang ở ngoài."

Cảnh Thắng tùy ý tiện tay gõ xuống mũ bảo hiểm cô treo trên tay lái: "Dù sao lúc sau đi ra ngoài em cũng là nữ hiệp che mặt, không ai nhận ra."

Vu Tri Nhạc lại thực sự tin lời giải thích này, đồng ý: "Được rồi, lại đây."

Cảnh Thắng hơi cúi người.

Người phụ nữ thật nhanh kiễng chân thơm ở khóe miệng anh, chỉ thoáng qua nhẹ nhàng rồi rời ra.

"Này không tính." Cảnh Thắng đương nhiên không hài lòng, oán giận xong dùng tay giữ lấy mặt Vu Tri Nhạc, cúi đầu dùng sức hôn lên môi cô.

Vu Tri Nhạc trừng mắt nhìn anh, cô đang giữ xe không tiện hành động, chỉ có thể để Cảnh Thắng ôm mặt mình, nhìn sâu vào mắt anh.

"Làm mẫu cho em đấy, lần sau phải hôn như thế." Cảnh Thắng lười nhác cong miệng: "Hôn sâu hơn một chút cũng không thành vấn đề."

"Biến." Vu Tri Nhạc hất tay anh ra.

Cảnh Thắng ngượng ngùng thu tay lại, có điều đắc ý trên mặt vẫn không thối lui, anh liếm môi trên, như nghiền ngẫm mà nói: "Vu Tri Nhạc, em giống như cây kem vậy."

"Lạnh thì rất lạnh."

"Nhưng cũng rất ngọt ngào."

"..."

Lúc trở lại phường Trần, trước cửa nhà đã có rất nhiều người ồn ào, náo nhiệt. Trương Tư Diễm cùng bố mẹ mình cũng có ở đó, cô ấy nhìn thấy Vu Tri Nhạc thì đứng phắt dậy khỏi ghế, ra nghênh đón.

Trương Tư Diễm mặc áo phao màu trắng, phía dưới là quần shorts với đôi chân dài mảnh khảnh. Mặc như vậy nom người cũng như tên, rất giống cây kẹo đường.

"Sao mọi người đều tới?" Vu Tri Nhạc bỏ mũ bảo hiểm xuống.

Trương Tư Diễm đáp: "Chờ cậu về, mọi người nói phải dựng sân khấu ở cửa trấn, sáng mai sẽ chụp lại buổi diễn hí kịch."

"Nhanh thế à?"

"Phải, đúng là hơi gấp." Trương Tư Diễm than thở: "Mọi người đều hao tâm về chuyện phong di sản."

Vu Tri Nhạc lấy máy ảnh trong túi ra, lại hỏi: "Ai chụp?"

Trương Tư Diễm nhìn về phía xa: "Con trai hiệu trưởng Viên nói sẽ liên lạc với nơi chuyên quay chụp."

"Ừ..." Vu Tri Nhạc rút túi trong tay lại: "Tớ cũng mang máy ảnh về, xem có cần dùng tới không."

Mặt Trương Tư Diễm đầy ngạc nhiên, mừng rỡ: "Cậu mang máy ảnh về à?"

"Ừ."

Trương Tư Diễm tự nhiên đón lấy máy ảnh, Vu Tri Nhạc cũng đưa cho cô ấy.

Cô trở về phòng, lấy khăn nhúng nước nóng lau mặt và gò má. Lúc quay ra, Trương Tư Điềm đã ngồi trên băng ghế dài ở bàn cơm, cô ấy cúi đầu, chuyên chú nhìn màn hình máy ảnh trong tay.

Vu Tri Nhạc tiến lại ngồi xuống bên cạnh cô ấy, thế nhưng phát hiện cô ấy đang xem bức ảnh kia của mình.

"Tri Nhạc, ai chụp cho cậu đây?" Trương Tư Điềm nghiêng đầu nhìn cô, trêu ghẹo: "Chụp vào hôm nay này."

Vu Tri Nhạc hơi thấp thỏm, sau đó lại nghĩ không có gì phải lo lắng cả, chỉ nhàn nhạt trả lời: "Bạn."

"Là người bạn này?" Ngón tay cô ấy khẽ bấm, màn hình máy ảnh đã chuyển sang ảnh tiếp theo. Giọng Trương Tư Điềm cũng có chút không chân thật hơi khó phân biệt.

Vu Tri Nhạc cũng nhìn chăm chú, sau đó hơi giật mình.

Là bức ảnh trưa nay người đàn ông sống chết đòi xóa, vậy mà vẫn để lại ảnh cô đã chụp.

Hết chương 38.

Lời của B.: Đọc chương này các cậu nghe bài này Bong Bồng Tổ Tình này:3

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 39: Cảm giác này chính là yêu

Biên tập: TBB

Không đề phòng bị bạn biết được bí mật, Vu Tri Nhạc cũng không nóng lòng thừa nhận hoặc phủ định. Cô chỉ bất động thanh sắc, chờ phản ứng kế tiếp của bạn mình.

Trương Tư Điềm giống như paparazzi chuyên chụp lén của giới giải trí vậy, xem đi xem lại hai tấm ảnh tới ba bốn lượt. Sau đó cô ấy nghiêng đầu nhìn Vu Tri Nhạc, trên mặt xuất hiện nụ cười hiếm lạ: "Cậu và Cảnh Thắng bên nhau?"

Vu Tri Nhạc không trực tiếp trả lời câu hỏi này, tránh nặng tìm nhẹ đáp: "Bọn tớ cùng ăn cơm."

____ Cô vốn không thích chia sẻ đời sống tình cảm của mình với bạn bè.

Trước đây hay bây giờ cũng vậy, lúc trước Nghiêm An chủ động mời nhóm bạn của cô ra ngoài chơi, Trương Tư Điềm mới biết họ yêu nhau.

Bản thân Vu Tri Nhạc vốn không phải người nhiều lời, lại càng đừng nói tới chuyện đi khắp nơi khoe mẽ tình cảm của mình.

Hơn nữa hôm trước cô cũng từ lời bác Trương biết được, có lẽ Trương Tư Diễm tâm tư quá thoải mái, miệng không kín kẽ. Bây giờ lại đang là lúc việc phá bỏ và di dời đi đến bước quan trọng, cô không muốn để nhiều người biết mối quan hệ tình cảm của mình và Cảnh Thắng, sợ mang đến những hoài nghi không cần thiết.

"Chỉ ăn cơm thôi?" Trương Tư Diễm nở nụ cười sâu kín, tỏ rõ không tin.

Vu Tri Nhạc biết mình sắp nói dối, nhưng giọng vẫn tương đối ổn định: "Anh ấy mời tớ ăn cơm."

Trương Tư Diễm vuốt ngón tay trên máy ảnh: "Ăn cơm mà còn chụp ảnh cho nhau à..." Cô ấy giơ ảnh chụp Cảnh Thắng lên: "Ảnh này là cậu chụp anh ấy đi."

"Là tớ chụp." Vu Tri Nhạc thẳng thắn nhưng cũng không nói thêm nguyên nhân, có những lúc giải thích lại như vạch áo cho người xem lưng.

"Sau đó anh ấy chụp cậu?" Trương Tư Diễm truy hỏi hơi hùng hổ dọa người: "Mối quan hệ của hai người không giống trước đây nữa nhỉ?"

Vu Tri Nhạc bình tĩnh nhìn cô ấy: "Tớ không ghét anh ấy."

"Ừ... Phải rồi." Trương Tư Diễm tiếp tục nói: "Ai lại ghét người đẹp trai nhiều tiền chứ."

Cô ấy loáng thoáng tỏ khổ, khiến lòng ngực Vu Tri Nhạc có chút không thoải mái. Nhưng cô cũng không cãi lại, việc cần làm bây giờ là bảo vệ chuyện tình cảm của cô và Cảnh Thắng.

Biểu hiện của cô trước mặt Trương Tư Điềm đơn giản là kẻ hoăn binh, không gây ảnh hưởng nhiều đến cô ấy. Huống hồ bây giờ người trên dưới trong trấn đều cho rằng cô và Cảnh Thắng có "mối quan hệ không đứng đắn".

Thấy biểu cảm ngưng trọng của cô, Trương Tư Điềm toét miệng cười, vỗ vào lưng cô một cái: "Cậu đừng nghiêm túc như vậy, dù hai người có bên nhau, tớ cũng hy vọng đó là vì cậu thực sự yêu anh ấy."

Lời này vậy mà khiến Vu Tri Nhạc thấy tức cười, hỏi ngược lại: "Tớ không thể ở bên anh ấy vì tiền sao?"

Không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, Trương Tư Điềm hơi sửng sốt: "Cậu không giống kiểu người như vậy, hơn nữa tớ luôn cảm thấy con nhà giàu khó mà thật lòng, lo cậu bị thua thiệt, thà rằng cậu tìm một người đàn ông bình thường còn hơn."

"Tư Điềm, có lẽ đến bây giờ chúng ta vẫn không hiểu nhau." Vu Tri Nhạc đột nhiên gọi tên cô ấy, để lại máy ảnh vào trong túi: "Cậu và tớ."

"Gì cơ?" Trương Tư Điềm không hiểu lắm.

"Hôm trước bố cậu tới nhà tớ, kể chuyện Cảnh Thắng theo đuổi tớ trước mặt mọi người." Vu Tri Nhạc trầm giọng: "Chuyện quá khứ của tớ và Nghiêm An, có lẽ đến lúc chia tay bố mẹ cậu vẫn không biết."

Trương Tư Điềm bừng tỉnh: "Tri Nhạc, có phải cậu nhạy cảm quá rồi không? Chẳng qua tớ thấy chuyện này rất giống trong phim nên

mới kể với mẹ. Cậu không thấy giống tình tiết trong phim thần tượng à?"

Vu Tri Nhạc không nói nhiều nữa, cô nhớ lại Trương Tư Điềm từng sử dụng từ "tốt số" sau lưng mình. Cái từ này...

Cô nhếch khóe môi, cười nhẹ: "Từ đầu cậu đã áp đặt địa vị của tớ rồi."

"Cảnh Thắng, con nhà giàu đẹp trai."

"Tớ, người phụ nữ tốt số được anh ấy coi trọng."

"Anh ấy theo đuổi tớ vì vui đùa nhất thời."

"Tớ hơi đáp lại, cũng là vì tham lam tài sản và diện mạo của anh ấy."

"Phim thần tượng là như vậy?"

"... Tri Nhạc." Trương Tư Điềm ngượng ngùng cười một tiếng.

"Những tổng kết ở trên, tớ không phủ nhận." Giọng Vu Tri Nhạc tùy ý: "Nhưng từ khi tớ và Cảnh Thắng qua lại, cậu lại rất mâu thuẫn. Vừa nói sợ tớ bị tổn thương, lại vừa nói tớ quá tốt số. Địa vị của tớ ở trong lòng cậu cũng không cao."

"Không, kết luận này không đúng đắn, nói thế này đi."

"Tớ có thể thăng cấp, nhưng tuyệt đối không thể cao hơn cậu." Vu Tri Nhạc không nhanh không chậm nói: "Tớ nhớ mấy năm trước, lần đầu tiên tớ và Nghiêm An xuất hiện trước mặt cậu, dáng vẻ chúc phúc của cậu như tận mắt thấy bọn tớ xuất hiện trong hôn lễ ở giáo đường vậy."

Trương Tư Điềm không cười nữa, ánh mắt cũng lạnh đi: "Cậu có ý gì?"

"Từ sớm cậu đã không hy vọng tớ ở bên Cảnh Thắng rồi, đúng không?" Vu Tri Nhạc hỏi chắc chắn.

"Tớ không có ý đó!" Trương Tư Điềm cố gắng bày tỏ, hốc mắt đỏ lên: "Bây giờ cậu vì một người đàn ông mà nổi giận với tớ? Tuyệt giao sao?"

Vu Tri Nhạc phủ nhận: "Không, tớ rất bình tĩnh, cũng trân trọng tình bạn của chúng ta."

Trương Tư Điềm nhìn vào mắt người phụ nữ: "Vậy rốt cuộc cậu muốn nói gì?"

Vu Tri Nhạc mím môi: "Là bạn, tớ chưa từng có ý kiến về đời sống tình cảm của cậu, vì thế tớ cũng hy vọng cậu tôn trọng lựa chọn của tớ."

"Được." Trương Tư Điềm nhanh chóng đáp ứng, mắt cô ấy đã rơm rớm, tủi thân nói nhỏ: "Tớ đồng ý, dù cậu yêu ai, tớ cũng sẽ không can thiệp nữa."

Vu Tri Nhạc nhìn Trương Tư Điềm chăm chú, sau đó rút khăn giấy đưa cho cô ấy.

Cô nghĩ cô đã nói rất rõ ràng rồi, sau đó hướng tầm mắt về phía cửa: "Đi thôi, nhóm thầy Viên tới rồi."

—

Sân khấu được dựng lên ở cửa trần.

Từ xa xưa, hí kịch xuất phát ở thành phố Ninh nên được gọi là Ninh kịch.

Trăm năm trước, tổ tiên nhà họ Hoàng căn cứ vào tính đặc sắc, tinh hoa của Ninh kịch mà sáng tạo một làn điệu cùng phong cách với hí khúc.

Sau khi phường Trần xây xong, hậu bối nhà họ Hoàng cũng tới đây định cư, ngày lễ tết sẽ biểu diễn hí khúc. Khoảng 10 năm trở lại đây, khoa học kĩ thuật phát triển từng ngày, ngày nghỉ mọi người đều ở nhà xem TV, phong tục này của phường Trần cũng dần phai nhạt.

Nhà họ Hoàng là gia đình duy nhất có chất giọng đặc biệt tốt, trước đây người trong trấn cũng học hát hí kịch nhưng không theo được họ.

____ Đây là lựa chọn Viên Mộ Nhiên đã đưa ra sau khi tuyển chọn. Anh cho rằng đây là đặc sắc lớn của nơi này, có tỷ lệ cao nhất trong việc giúp phường Trần được phong di sản.

Vì vậy mọi người cũng rất coi trọng.

Con trai nhỏ của bác Hoàng cũng tới giúp đỡ, cậu ấy có làn da trắng như tuyết, hơn 10 tuổi đã lên thành phố học võ đạo, còn từng đi biểu diễn. Khó trách dáng người đẹp như vậy, Vu Tri Nhạc cầm máy ảnh tùy ý chụp cậu ấy mấy kiểu.

Viên Mộ Nhiên để ý thấy hành động của cô, đi tới hỏi: "Lén chụp trai đẹp?"

Vóc dáng người đàn ông rất cao, đứng cạnh ai sẽ khiến người đó có cảm giác không tồn tại. Vu Tri Nhạc hạ tay xuống, hờ hững trả lời: "Anh muốn mật báo sao?"

Viên Mộ Nhiên cười khẽ: "Tôi đâu có không thức thờ như vậy."

"Có lẽ thế." Vu Tri Nhạc xoay người lại, đổi vị trí đi chụp những người khác.

Viên Mộ Nhiên không nhanh không chậm đi cùng: "Chụp những thứ này làm gì? Cũng không dính kèm tài liệu được."

Vu Tri Nhạc vẫn đang giơ máy ảnh ở trước mắt để ngắm, chuyên tâm vào ống kính: "Làm kỉ niệm."

Viên Mộ Nhiên cũng nhìn theo hướng máy ảnh của cô: "Tôi rất tò mò, sao cô nghĩ tới phương pháp phong di sản?"

"Tuyệt xử phùng sinh." Tiếng màn trập vang lên, người phụ nữ đáp lại bốn chữ. *

* Bị đặt vào bước đường cùng thì tìm được đường sống.

Viên Mộ Nhiên nói: "Chưa chắc đã được."

"Chết chậm một chút cũng tốt."

Ánh mắt Viên Mộ Nhiên mờ mịt: "Thật ra đa số người ở trấn đều muốn phá bỏ, vì sao cô không nghĩ vậy?"

"Không phải không nghĩ đến." Vu Tri Nhạc hạ máy ảnh xuống, liếc mắt nhìn anh: "Nhưng không có nghĩa là tôi muốn."

Viên Mộ Nhiên: "Có lẽ kết quả cuối cùng vẫn không được vui vẻ."

Vu Tri Nhạc đáp: "Một ông lão mắc bệnh nan y, biết rõ trị không khỏi nhưng con cháu ông ấy vẫn cầu xin bác sĩ thử xem. Tốn nhiều

tiền tài và sức lực như vậy để làm gì? Giống như bác Từ đã nói, không hổ thẹn với lòng là được."

Viên Mộ Nhiên cười một tiếng: "Cô lấy ví dụ rất sinh động, nhưng đề tài này quá nghiêm trọng. Nói vấn đề có liên quan đi, cô biết vì sao hí kịch trước kia lại không có tên không?"

Vu Tri Nhạc nâng tầm mắt: "Không biết."

"Muốn biết vì sao không?" Anh giống như bố mình, là thầy giáo luôn dẫn dắt người ta từng bước một.

"Ừ, vì sao?"

Viên Mộ Nhiên đáp: "Vì dòng họ của họ không phải con nhà thư hương, nghĩ mãi không ra được một cái tên thích hợp. Gọi là Hoàng khúc, Hoàng điệu hay Hoàng hí nghe đều không giống hí kịch. Vì vậy họ không truyền bá ra ngoài trong một khoảng thời gian dài, chỉ diễn cho họ hàng xem mà thôi."

Anh vừa nói lại khiến Vu Tri Nhạc nhớ đến một người, người rất tự tin mà thẳng thắn khẳng định bên trong người mình "rất vàng", cô không khỏi cong môi cười một tiếng. *

*Viên Mộ Nhiên nói Hoàng khúc, Hoàng điệu hay Hoàng hí ở đây là chỉ nhạc khúc, điệu hát, hí kịch nhà họ Hoàng. Mà từ 黄- [huáng] này cũng có nghĩa là vàng/màu vàng, nên làm Tri Nhạc nhớ tới Cảnh.

"Rất buồn cười đi?" Viên Mộ Nhiên chú ý tới phản ứng của cô.

Vu Tri Nhạc gật đầu, nhưng cô không cười vì chuyện đó.

Chạng vạng tối trở về nhà, Vu Tri Nhạc cất máy ảnh đi, đi thẳng vào phòng bếp giúp đỡ mẹ. Mẹ Vu đang lo lắng vì không bật được bếp ga. Rõ ràng bình ga vẫn đầy, không biết vì sao bật bếp lại không lên.

Vu Tri Nhạc đi đến bật thử vài lần, sau đó cô xoay người đến gần kéo lấy pin trong hộp. Gỡ pin cũ ra, thay pin mới vào, bật lần nữa thì bếp lại hoạt động bình thường.

"Tri Nhạc, cái gì con cũng biết." Con gái biểu hiện tốt khiến mẹ Vu không dứt lời khen ngợi: "Ai lấy được con thật có phúc."

Bà đột nhiên nhớ tới chiều nay thấy con hiệu trưởng Viên và Tri Nhạc nhà mình đứng trò chuyện hồi lâu, vừa lúc hiệu trưởng Viên có ấn tượng tốt với cô, bà nghĩ đây cũng là cái duyên, muốn thăm dò thái độ con mình một chút.

"Tri Nhạc, con thấy Viên Mộ Nhiên thế nào?"

"Cái gì thế nào ạ?" Vu Tri Nhạc đi sang bên cạnh, lấy lá cải trắng mẹ vừa rửa lên thái mỏng.

"Mẹ nghe nói cậu ấy vẫn chưa có đối tượng đâu. Cậu ấy năm nay cũng 30 tuổi rồi, rất tương xứng với con." Mẹ Vu vừa nói vừa cười, như thể chuyện này đã được ấn định.

Vu Tri Nhạc cười nhẹ: "Được rồi, người ta chướng mắt chúng ta."

"Sao con biết được?" Mẹ Vu bắt đầu khen ngợi con gái mình: "Con trừ việc trình độ học vấn không cao thì có chỗ nào không tốt?"

Người cao, dáng dấp xinh đẹp, biết kiếm tiền, có chính kiến. Trình độ học vấn với con gái vốn không quan trọng."

À, Vu Tri Nhạc chỉ muốn cười nhạo một tiếng.

Mẹ Vu thấy cô có thái độ xem thường nên gấp gáp: "Con đừng coi nhẹ, hôm nay mẹ Tư Điềm cũng đi hỏi thầy Viên chuyện này, định giới thiệu Tư Điềm cho con trai ông ấy. Tư Điềm vốn dĩ từng học đại học, mặt mũi đoan trang, lại có cửa hàng riêng. Nhưng Mộ Nhiên không chủ động nói chuyện với con bé, buổi chiều cậu ấy nói chuyện với con lâu như vậy..."

"Mẹ..." Vu Tri Nhạc đặt dao lên thớt, không nhin được cắt ngang lời mẹ mình.

"Ừ?"

"Trong mắt mẹ, con là một món hàng được ghi rõ giá cả và thông tin chi tiết. Thấy một vị khách hơi có thân phận tới cửa hàng, dừng lại trước quầy 2 giây, mẹ đã muốn bán con đi." Vu Tri Nhạc dừng lại một chút: "Trương Tư Điềm cũng vậy, chúng ta còn phải cạnh tranh để bán đi trước, phải không?"

Mẹ Vu ngen lời một lúc, sau đó cao giọng: "Nhưng tuổi tác của con lớn thật rồi, con qua 25 tuổi rồi đấy!"

Để mẹ mình không cần nhằn nữa, Vu Tri Nhạc trực tiếp chặn lại: "Con có đối tượng rồi."

"Hả?"

"Con có đối tượng rồi, được chưa?"

"Ai?" Mẹ Vu trở mắt, ghen hòng.

Vu Tri Nhạc nhin không được liếc mẹ mình một cái: "Là ai không quan trọng, con không muốn nghe mẹ nhắc lại chuyện này nữa."

Mẹ Vu vẫn không yên tâm: "Đừng như lúc trước nữa, mẹ vẫn còn nhớ người dạy ghi-ta kia."

Vu Tri Nhạc không hiểu được suy nghĩ của mẹ mình: "Cần thời gian để hiểu được lòng của một người đàn ông, ai cũng vậy cả."

Mẹ Vu hiển nhiên vẫn canh cánh chuyện con trai nhà họ Viên: "Mẹ thấy Mộ Nhiên rất chừng chặc, là đứa con ngoan, không cần lo lắng nhiều."

"Con không phải đứa con ngoan." Lưỡi dao trên thớt cuối cùng cũng dừng lại, Vu Tri Nhạc thả cải trắng vào rổ.

"Sao con lại không phải?" Mẹ Vu nhớ chuyện đêm 30, bà bỗng thấy đau lòng, khẳng định lại: "Mẹ cảm thấy con rất ngoan."

Vu Tri Nhạc: "..."

Thôi cứ như vậy đi, với cô mà nói trên đời này không có chuyện nào mệt mỏi hơn việc so sánh với tiêu chuẩn "đứa con ngoan".

—

Cùng lúc đó, Cảnh Thắng đang nằm trên giường ở nhà. Nằm chán một lúc, anh lại cùng đám bạn trong nhóm WeChat chơi cướp bao lì xì.

Luật của trò chơi rất đơn giản, một người trong nhóm gửi vào 400 đồng tiền lì xì. Mọi người cùng cướp số tiền đó, ai giành được

nhiều nhất thì tiếp tục gửi tiền vào. Đồng thời người giành được ít nhất phải chịu phạt, đó là trả lời câu hỏi của người đứng đầu...

Cứ như vậy, một đám công tử nhàn hạ thừa tiền và thích đánh cuộc chơi qua chơi lại cả một buổi chiều.

Cảnh Thắng hôm nay rất may mắn, chơi mấy tiếng liền mà chưa đội sổ lần nào. Vòng này, một người bạn có tên Từ Xước cướp được 126,13 đồng, mà Cảnh Thắng lại xếp thứ nhất từ dưới lên...

Hiếm khi thấy anh đội sổ, Lâm Nhạc cười trên sự đau khổ của người khác: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha."

Cảnh Thắng trả lời rất gọi đòn: "Ai, ông trời cũng không gặp may như tôi."

Lâm Nhạc gửi tới icon tát, sau đó xúi Từ Xước: "Hỏi mau đi, hỏi cậu ta vấn đề khó nhất đi."

Từ Xước là người phúc hậu, nghĩ một lúc rồi gửi tin nhắn vào nhóm: "Thắng tử, cậu chuẩn bị lúc nào kết hôn?"

Lâm Nhạc không còn gì để nói: "... Vấn đề này? Cậu mẹ nó đùa tôi à?"

Từ Xước: "Rất khó mà, kết hôn sao có thể là chuyện dễ dàng?"

Cảnh Thắng: "Bất kì lúc nào."

Từ Xước: "... Bất kì lúc nào là ý gì?"

Cảnh Thắng: "Bất kì lúc nào cũng có thể chuẩn bị."

Từ Xước: "Với ai?"

Cảnh Thắng: "Bạn gái tôi."

Chu Hãn Minh nhảy ra: "Không phải chứ, cậu chuẩn bị kết hôn thật? Không phải nói cùng mọi người độc thân tới 40 tuổi sao?"

Cảnh Thắng: "Muốn kết hôn rồi, nhất là bây giờ nằm trên giường một mình lại càng muốn cô ấy nằm bên cạnh, để tôi ôm vào ngực."

Từ Xước: "Cậu gọi mấy cô gái đến nằm cùng là được."

Cảnh Thắng: "Cậu thì hiểu cái gì, ý tôi là giường nhà tôi, giường của tôi, nhà tôi! Cô gái khác thích hợp sao?"

Chu Hãn Minh: "Tôi không hiểu nổi cậu, tôi còn chưa tìm được người muốn kết hôn cùng nữa. Lâm Nhạc ra đây, cậu nói xem sao cậu lại kết hôn với cô Khổng?"

Lâm Nhạc ra vẻ tiếc nuối: "Lời của cha mẹ không thể làm trái."

Từ Xước: "Nói láo, trước khi lấy chị dâu cậu cũng qua lại với không ít phụ nữ, sao không kết hôn cùng mấy cô đó?"

Lâm Nhạc không thể làm gì hơn ngoài thừa nhận sự thật: "Yêu cô ấy. Không yêu một người phụ nữ thì sao lại kết hôn cùng cô ấy? Tôi cũng đâu thiếu cái gì."

Cảnh Thắng rất tán thành: "Đúng vậy, yêu cô ấy."

Chu Hãn Minh vẫn mù mờ: "Nói cho bọn tôi biết cảm giác yêu là gì đi, tôi sợ mình bỏ lỡ mất thì sao?"

...

Tiếp theo, cả nhóm chat im lặng.

Tới khi mọi người nghĩ rằng Cảnh Thắng đã ngủ quên, tất cả chuẩn bị giành bao lì xì tiếp thì Cảnh Thắng gửi tới một tin nhắn rất dài.

"Nói về bạn gái của tôi đi, lúc đầu bọn tôi có mâu thuẫn, tôi không thích cô ấy. Chỉ cảm thấy đáng ghét cô ấy xinh đẹp, tính cách cũng mới lạ, cô ấy càng không để ý đến tôi, tôi càng muốn lần tới. Sau đó cứ gặp cô ấy tôi lại thấy vui vẻ một cách vô cớ, càng nhìn càng thấy cô ấy tốt, không tìm được khuyết điểm, muốn kết hôn cùng cô ấy. Trước mặt cô ấy, tôi có thể là một người đàn ông, cũng có thể là một đứa trẻ. Tôi thậm chí tình nguyện trở thành một gã hề. Các cậu đừng cười nhạo, chỉ cần thỉnh thoảng cô ấy cười với tôi một chút thôi, tôi cũng thấy mãn nguyện lắm rồi, mỗi ngày trôi qua đều không ổng phí. Tôi nghĩ cảm giác này chính là yêu."

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 40: Giây phút này có phải đặc biệt muốn hôn anh bày tỏ khen ngợi không

Biên tập: TBB

Cảnh Thắng gửi tới tin nhắn này xong, cả nhóm chat đều im lặng.

Thật lâu sau, Từ Xước mới bắt cháp: "Quá sến."

Chu Hãn Minh hòa theo: "Sến."

Lâm Nhạc: "Ngọt ề răng, cậu nói cùng bọn tôi làm gì? Nói với người nhà cậu đi chứ."

Cảnh Thắng cự tuyệt: "Không nói."

Lâm Nhạc: "Tại sao?"

Cảnh Thắng: "Không thể để cô ấy biết ban đầu tôi ham thích mới lạ được. Tôi muốn cho cô ấy cảm giác được yêu từ đầu đến cuối."

Chu Hãn Minh: "... Thắng tử, tôi muốn kick cậu ra khỏi nhóm."

Từ Xước tò mò: "Các cậu đã ai gặp cô gái đó chưa?"

Lâm Nhạc giơ tay: "Tôi đã gặp."

Từ Xước: "Là dạng gì vậy? Khiến Cảnh Thắng thần hồn điên đảo."

Lâm Nhạc: "Dáng dấp cũng được, là người tốt. Nhưng nếu nhìn kĩ thì không thấy có mị lực ở chỗ nào. Có thể khẩu vị của cậu ta khác."

Chu Hãn Minh đột nhiên nghĩ đến điều gì: "Có phải cô gái cậu ấy đuổi theo ở quán rượu ngày đó không?"

Lâm Nhạc: "Đúng đúng đúng, chính là cô ấy!"

Từ Xước: "Có mỗi tôi chưa thấy thôi à??"

Trong nhóm có thêm mấy người phụ họa nữa: "Tôi cũng chưa thấy!"

Chu Hãn Minh: "Hôm đó trời tối, tôi cũng không thấy rõ. Lúc tôi tới nơi cô ấy đã đi rồi, tôi chỉ biết Cảnh Thắng chạy ra ngoài như trúng tà."

Từ Xước: "Cô gái đó làm gì?"

Lâm Nhạc: "Không phải đại tiểu thư, là một người bình thường thôi."

Chu Hãn Minh: "Vậy hai người kết hôn thế nào? Cảnh Viêm Hoa và Cảnh Trí có thể đồng ý sao?"

Cảnh Thắng bác bỏ: "Tôi muốn kết hôn với ai liên quan gì đến bọn họ? Đâu phải lấy vợ bé cho họ?"

Chu Hãn Minh: "Cũng đúng."

Từ Xước: "Cô gái đó mà biết cậu muốn cùng cô ấy kết hôn, chắc sẽ cười ngoác miệng. Cậu nói với cô ấy chưa?"

Cảnh Thắng: "Nói rồi."

Chu Hãn Minh: "Cậu từ giã cuộc chơi hơi sớm rồi đó."

Từ Xước: "F*ck, không phải chứ?"

Cảnh Thắng: "Không đùa."

Lâm Nhạc là người từng trải: "Tùy cậu ấy đi, người trẻ tuổi cả người khô nóng, khí huyết dư thừa, có thể hiểu được."

Cảnh Thắng: "Đi đây, các cậu chơi tiếp đi."

Chu Hãn Minh: "?"

Cảnh Thắng: "Vợ tôi tìm tôi. Tôi muốn một lòng tán gẫu với cô ấy."

Cả nhóm: "Cút!"

Đúng vậy, Vu Tri Nhạc ăn cơm tối xong thì trở về phòng. Cô nán lại trên bàn ăn cùng bố mẹ và em trai chỉ cảm thấy không được tự nhiên, nhanh chóng muốn tách ra.

Nghĩ đến Cảnh Thắng, cô gửi tin nhắn WeChat hỏi anh đang làm gì.

Tốc độ trả lời của người đàn ông nhanh như chớp: "Nhớ Vu Tri Nhạc."

Vu Tri Nhạc nhìn anh trả lời rồi nói: "Đứng đắn chút."

Cảnh Thắng: "Đứng đắn."

Vu Tri Nhạc: "Em bảo anh nói chuyện đứng đắn."

Cảnh Thắng: "Anh đang nói mà."

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Em đúng là đồ con cá."

Vu Tri Nhạc không hiểu: "Cái gì?"

Cảnh Thắng: "... Một chuỗi bong bóng."

Cảnh Thắng: "... Hai chuỗi bong bóng."

Cảnh Thắng: "Tất cả đều là bong bóng, ngày nào cũng gửi bong bóng." *

* Tri Nhạc chuyên gửi tin nhắn "...", Cảnh gọi dấu ba chấm là "bong bóng", vì thế Cảnh ví Nhạc là Cá [鱼 -yú](chơi chữ với họ Vu [于- yú]) chuyên thả bong bóng.

Anh so sánh dấu chấm lửng như vậy khiến Vu Tri Nhạc buồn cười: "Được rồi, vậy em nên nói gì?"

Cảnh Thắng: "Nói nhớ anh."

Vu Tri Nhạc áp dụng ngay: "Nhớ em?" **

** Cảnh dạy Nhạc nói 想我- [xiǎngwǒ]: nhớ anh, ý bảo Nhạc nói "em nhớ anh", nhưng Nhạc nhắc lại y hệt nên sẽ thành "nhớ em".

Cảnh Thắng: "Được rồi, cho xuất sư. Thấy em nói thuận miệng như vậy, không ngại để em lấy cấp tài hoa của anh."

Vu Tri Nhạc đang muốn đáp lại bằng icon:), người đối diện đã nói tiếp: "Không nhớ anh thật? Một chút cũng không nhớ? Nếu em ngại có thể lên nói cho anh, anh nhất định không nói với người khác."

Vu Tri Nhạc cong môi, không giấu giếm: "Hơi nhớ."

Đầu kia không có động tĩnh.

Hai phút sau, Cảnh Thắng mới trả lời: "Nếu anh vô cùng nhớ em, em cũng hơi nhớ anh thì chúng ta không thể không gặp nhau. Anh gọi xe rồi, nửa tiếng nữa họ tới trước cửa nhà em. 9 giờ 20 đi xem phim, anh đặt vé xong rồi."

Trở tay không kịp, Vu Tri Nhạc ngạc nhiên phát hiện Cảnh Thắng là mẫu người thuộc phái hành động.

Cảnh Thắng than phiền: "Anh con mẹ nó năm sau sẽ thi lại bằng lái, thật phiền, muốn tự đi đón em."

Anh nhận ra người phụ nữ vẫn chưa đồng ý, liền hỏi: "Đi chứ?"

Vu Tri Nhạc liếc nhìn cửa sổ, trăng sáng sao thưa, màn đêm đã bao trùm lên tất cả.

Có lẽ cô không nhẫn tâm từ chối anh nên nói: "Em tự đi."

Cảnh Thắng: "Đừng, giờ tối rồi. Vả lại, lái xe đã lên đường. Em chờ xe đến đón đi."

Tiếp đó anh gửi tới vị trí của trung tâm thương mại, tầng 3 của nơi đó có rạp chiếu phim lớn nhất thành phố Ninh.

Vu Tri Nhạc sửa soạn đơn giản xong, xe Cảnh Thắng gọi đã tới. Cô tùy ý nói với mẹ Vu mấy câu, không đợi bà đáp lại đã ra cửa.

Người ta nói người đang yêu rất điên cuồng, chính là biểu hiện ở hành động. Không sợ ngàn dặm xa xôi đi tới bên anh ấy.

Dọc đường đi, Cảnh Thắng như đang kể chuyện lịch sử, không ngừng thể hiện tình tiết sinh động của "Hòn Vọng Thê".

"Xe tới chưa?"

"Lên xe rồi?"

"Em đừng vội."

"Đi đến đâu rồi?"

"Anh không vội đâu."

"Còn bao lâu nữa mới tới?"

"Để lái xe lái từ từ thôi, đừng vội."

"Tới chưa?"

...

Nửa tiếng sau, lái xe đưa Vu Tri Nhạc tới nơi. Dọc đường đi qua quảng trường Hằng Thịnh có một đài phun nước lớn, những tia nước vọt lên từ mặt đất kèm với ánh đèn nhiều màu rất đẹp mắt.

Vu Tri Nhạc hỏi lái xe: "Không phải ở Hằng Thịnh ă?"

Bác lái xe trung niên trả lời: "Cảnh tiên sinh bảo tôi đưa cô tới bãi đỗ xe."

Đến điểm sau, Vu Tri Nhạc xuống xe, lái xe đã quay xe đi mất.

Ga-ra xe rất yên tĩnh, cách đó không xa có một chiếc xe màu đen, hấp dẫn sự chú ý của người khác. Là chiếc Cayenne của Cảnh Thắng.

Vu Tri Nhạc đi đến bên cửa ghế phó lái, người đàn ông ngồi bên trong đang đặt tay lên vô lăng, cười với cô. Mặt anh nửa trong tối nửa ngoài sáng, càng lộ vẻ anh tuấn bức người.

Anh hát cầm: "Ngồi phía sau đi."

Vu Tri Nhạc hỏi: "Không phải đi xem phim à?"

Cảnh Thắng mở cửa ghế lái: "Còn sớm, bên ngoài lại đông người. Muốn ngồi đợi ở đây với em."

Vu Tri Nhạc cũng không khó chịu, đi thẳng ra ghế sau. Cảnh Thắng mở cửa ghế sau bên kia ngồi vào.

Cảnh Thắng nhìn cô chăm chăm, Vu Tri Nhạc nghiêng đầu nhìn lại anh theo bản năng. Cảnh Thắng lập tức nói: "Đừng động."

Vu Tri Nhạc: "Sao vậy?"

Cảnh Thắng chứng nào tật nấy, hai tay đưa qua bắt cô quay mặt lại, đối mắt với anh: "Để anh nhìn xem, lâu rồi không gặp."

"..." Không phải mới gặp lúc sáng à?

Vì buồng xe quá tối nên con người của người đàn ông càng sâu thẳm, giống như bầu trời đêm vậy.

Bầu không khí quá yên tĩnh, Vu Tri Nhạc bị anh nhìn chăm chú tới mức không được tự nhiên. Vừa gỡ được một tay của Cảnh Thắng ra, anh đã lấn tới hôn cô.

Một tay còn lại nâng mặt cô lên.

Cái hôn này bất ngờ khiến Vu Tri Nhạc không kịp đề phòng.

Đầu lưỡi anh tiến vào nhấm nháp mọi nơi trong khoang miệng cô, không ngừng trần trọc đầu lưỡi và môi dưới của Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc không thở được nên lùi về phía sau một chút, tách ra khỏi môi lưỡi cùng hơi thở nóng rực của người đàn ông.

"Cảnh Thắng." Cô gọi tên anh.

"Để anh hôn đã." Người đàn ông thở dốc, tay vòng qua eo người phụ nữ để kéo cô sát lại. Rõ ràng hai người đã gần nhau như vậy nhưng anh vẫn dùng sức đè ép, dường như muốn cô hòa vào cùng một thể với mình.

Anh lại lần tìm đôi môi ẩm ướt của cô: "Nhớ em muốn điên luôn rồi."

Vu Tri Nhạc đẩy cằm Cảnh Thắng, tỉ mỉ nhìn anh: "Đây là mục đích hôm nay của anh?"

Cảnh Thắng bắt lấy tay cô, không cho cô chặn mình lại: "Hôn bạn gái mình sao lại thành mục đích, không nên hôn? Em không muốn hôn?"

Vu Tri Nhạc bật cười: "Anh thấy sao?"

"Em muốn."

"Vì sao?"

"Nếu không sao em lại tới." Anh nói với giọng chắc nịch, rất tự tin.

"Đúng nhỉ?" Vu Tri Nhạc nở nụ cười sâu hơn: "Sao em lại phải tới?"

Nụ cười của cô rất xinh đẹp, giống như hoa hồng tỏa hương trong đêm đen vậy, anh chỉ muốn được xích lại gần hơn để thưởng thức tư vị này.

Lần này, Vu Tri Nhạc đưa tay ôm cổ, tiếp nhận nụ hôn của anh. Bất mãn với việc chỉ có thể hôn môi, Cảnh Thắng chôn mặt vào cần cổ mảnh khảnh của cô, vừa cắn vừa mút, sau đó nghe tiếng cô thở dốc. Tay anh cũng trượt vào áo khoác đang rộng mở của Vu Tri Nhạc, nhẹ nhàng vuốt eo sau đó lần xuống hông và tới những nơi khác. Cách một lớp áo và quần bò, anh xoa qua nắn lại, mỗi lúc lại dịch chuyển xuống dưới một chút khiến toàn thân cô tê dại.

Hơi thở ngày một nặng nề, Cảnh Thắng kéo tay cô để lên đùi mình.

Vu Tri Nhạc để ý đến động tác của anh, nâng mắt hỏi: "Để đó làm gì?"

Cảnh Thắng hừ cười, thổi khí bên tai cô, âm thanh động tình của đàn ông luôn rất mê người: "Cách nó gần một chút."

Vu Tri Nhạc dần hiểu ra, tay cố ý trượt vào nơi nào đó: "Nơi này?"

"Em còn mẹ nó..." Cảnh Thắng không ứng phó kịp, chưa kịp ngăn động tác của cô, chỉ có thể cười hỏi: "Xúc cảm thế nào?"

Quý háo sắc, Vu Tri Nhạc thu tay lại thì bị anh kéo lấy, cầm trên lòng bàn tay mình: "Vừa thấy em đã có phản ứng."

"Đến nỗi đó?"

"Không biết." Anh liếm môi dưới của Vu Tri Nhạc, cách cô rất gần: "Trước mặt em, anh chính là xử nam."

Vu Tri Nhạc cảm nhận được hơi thở thiêu đốt của anh: "Kĩ thuật hôn của anh không giống."

"Lão nhị của anh giống!" Người đàn ông khẽ thở dài: "Kịch động như vậy thật mất mặt."

"Thôi đi." Vu Tri Nhạc nói khẽ, vỗ khuôn mặt nhỏ của anh: "Đừng tìm cái cớ thoát tục cho việc háo sắc của mình."

Cảnh Thắng nhíu mày: "Cũng phải làm gì đáng giá với sự háo sắc của anh chứ?"

Vu Tri Nhạc nhìn về bốn phía không khí mập mờ: "Anh muốn làm ở đây?"

"..."

"Không xem phim?"

"Đi xem một chút! Sao có thể không xem." Cảnh Thắng hít sâu một hơi, ngồi dậy rồi nói: "Nói được làm được, tuyệt không thay đổi."

Ra khỏi hầm để xe, gió lạnh trên quảng trường thổi tới, lớp mồ hôi mỏng vì hai cơ thể dây dưa cũng dần biến mất không còn dấu vết.

Cảnh Thắng nắm tay Vu Tri Nhạc cùng đi.

Đài phun nước kia đã đổi sang đèn màu tím mê hoặc, giống như lớp sa mỏng sáng lấp lánh của yêu tinh.

Đang đi bỗng Vu Tri Nhạc dừng chân.

Cô thấy một ông lão nghèo khó khom lưng nhặt một bó hoa hồng héo ở thùng rác công cộng. Cảnh Thắng không hiểu, cũng cau mày nhìn sang.

Sau đó ông lão kia run rẩy đi về phía xe ba gác, đưa bó hoa cho bà lão gầy nhom, đầu bù tóc rối ngồi trên đó. Bà lão toét miệng cười, nói liên miên điều gì đó với ông ấy. Ánh sáng từ đài phun nước vừa vắn ánh lên mặt bà lão. Lúc này ánh đèn có công dụng như thuốc màu, khơi gợi lại bóng hình thanh xuân trên gương mặt khắc khổ của bà. Ông lão cũng cười theo, đôi mắt ông vui lấp dưới những nếp nhăn hằn sâu.

Người đi đến đi lui trên đường ai cũng chú ý tới cảnh tượng này. Vu Tri Nhạc mím môi, muốn cười nhưng không cười ra được, cuối cùng cô chỉ thu hồi tầm mắt.

"Sao vậy?" Cảnh Thắng hỏi.

Lông mi cô run khế, nhưng không nói gì.

Trên đời này có quá nhiều người khổ sở hơn cô, bọn họ sống tại nơi đáy vực tăm tối nhất nhưng vẫn tìm được những chú đom đóm lãng mạn của riêng mình.

Cô đâu có lý do gì để không quý trọng thực tại?

Vu Tri Nhạc không tự chủ mà siết chặt tay Cảnh Thắng. Mà Cảnh Thắng không rõ tại sao đột nhiên cô lại như vậy, cũng siết tay giống cô.

Cuối cùng... lại biến thành siết tay lẫn nhau, nếu không muốn nói là phân thắng bại.

Cuối cùng, Cảnh Thắng thất bại, anh bắt bình thay cho mình: "Móng tay em phạm quy."

Tuy là vậy, tiếp theo anh vẫn nắm tay Vu Tri Nhạc không buông một khắc. Như thế nếu không nắm lấy, cô sẽ bị màn đêm cuốn đi rồi xuyên không tới nơi nào đó.

Bộ phim diễn ra trong 2 tiếng, bi thương nhưng không kém phần thú vị. Lúc kết thúc, dòng người đổ ra ngoài, mọi người vẫn hào hứng bàn luận về nội dung phim.

Lúc đi ra ngoài, Vu Tri Nhạc thấy một cậu thanh niên nho nhã ôm bó hoa hồng đỏ tươi đứng bên ngoài. Bó hoa đầy ắp, mỗi bông hoa đều mơn mớn, ướt đẫm sương đêm, bọc bên ngoài là giấy gói màu đen, trông rất giống mỹ nhân hoa chìm trong màn mây.

Cậu thanh niên đứng đó nhìn xung quanh như đang đợi người.

Những người đi đường cũng quay đầu lại nhìn, đáy mắt các cô gái đều lóe lên tia hâm mộ.

Hôm nay là "ngày hoa hồng đỏ" sao? Lúc đi ngang qua, Vu Tri Nhạc đã nghĩ như vậy.

Một phút sau, Cảnh Thắng đột nhiên kéo lấy tay cô, không cho đi.

"Cảnh tiên sinh?" Người thanh niên hỏi.

Cảnh Thắng gật đầu: "Là tôi."

"Hoa của anh đây." Người thanh niên lễ phép.

"Không phải của tôi, là của cô ấy." Cảnh Thắng cười, dường như rất hài lòng với quyết định trước khi vào xem phim của mình.

Vu Tri Nhạc vẫn đang chú ý đến bên ngoài, bó hoa này khiến cô giật mình: "Cô à, hoa của cô."

Cảnh Thắng thấy cô không có phản ứng liền thúc giục: "Cầm đi, hoa của em kìa."

Vu Tri Nhạc nhận lấy, được rồi, bây giờ cô đã thành tâm điểm khiến tất cả mọi người quay đầu vây xem.

Cô không hiểu lắm: "Sao lại tặng hoa cho em?"

"Em muốn nhận lúc nào?"

"Vậy em nhìn chăm chăm ông bà lão kia làm gì? Xem trò vui?"

"..."

"Không tự nhiên gì chứ, được tặng thì nhận đi."

"..."

"Rất vui vẻ đúng không? Chắc hẳn em đang mở cờ trong bụng."
Cảnh Thắng đắc ý nhún vai.

"..."

Anh hơi nghiêng người, đem gò má áp vào mặt cô: "Giây phút này có phải đặc biệt muốn hôn anh bày tỏ khen ngợi không?"

"..." Đặc biệt muốn cầm bó hoa phóng đến khuôn mặt đắc ý của anh mới đúng.

...

Hết chương 40.

Lời của B.: Đang cố gắng ra chương đều mỗi ngày, cầu khen
ngợi:3

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 41: Qua đây ở chung với anh, được không?

Biên tập: TBB

Sáng hôm sau, sân khấu hí kịch ở cửa trấn chính thức biểu diễn.

Ngày Tết rất lạnh, ánh nắng yếu ớt như bị cầm, không thể ngăn lại từng đợt gió lạnh thổi tới. Nhưng nhiều người dân trong trấn vẫn tham gia, họ muốn xem phong thái hí kịch đã lâu không thấy.

Bác Hoàng đã thay bộ hí phục tay rộng, mặt trang điểm rất đậm khiến mọi người không nhận ra diện mạo ban đầu của ông.

Ông dẫn theo một vai nam trẻ, tuy vẫn chưa mở màn nhưng mọi người thấy người quay phim đã di chuyển ống kính. Người đàn ông trung niên thú vị này đi về trước hai bước, vờ đưa tay ra hiệu rất quy chuẩn, sau đó nhăn mày cười một tiếng.

Mọi người ríu rít vỗ tay ủng hộ, người đóng giả con gái cùng với con trai út nhà họ Hoàng cũng che miệng cười.

Vu Tri Nhạc ngồi sóng vai với Trương Tư Điềm dưới sân khấu, họ ngồi ở hàng thứ hai trên băng ghế dài.

Trương Tư Điềm lạnh cóng, hai chân run lẩy bẩy. Túi sưởi điện trong tay cũng không giúp cô ấy ấm lên bao nhiêu. Vu Tri Nhạc vẫn

mang theo máy ảnh, cô chụp lại những gì mình thấy ý nghĩa.

Cô vốn yêu âm nhạc, thích ca hát, cô nghĩ loại hình âm nhạc này cần một chất giọng khỏe, có lực mới có thể truyền tải mị lực của nó.

Viên Mộ Nhiên đứng cách sân khấu không xa, giao phó nhiệm vụ cho mọi người đầu vào đây. Trương Tư Điềm hơi nheo mắt đánh giá anh một hồi, sau đó dùng cánh tay huých nhẹ Vu Tri Nhạc: "Này."

Vu Tri Nhạc nghiêng đầu: "Sao?"

Trương Tư Điềm ôm túi ủ điện: "Cậu cảm thấy con trai hiệu trưởng Viên thế nào?"

"Viên Mộ Nhiên?"

"Phải."

Vu Tri Nhạc cũng liếc nhìn: "Không tệ lắm."

Trương Tư Điềm đi một đôi giày gót nhọn, chân lắc lư: "Chiều nay tớ đi xem mặt với anh ấy."

"Ừ?" Vu Tri Nhạc có chút hứng thú.

Cô gái để chân xuống mặt đất: "Hôm qua mẹ tớ thuận miệng nhắc chuyện với vợ bác Viên, vốn cũng suy nghĩ nhiều lắm. Vợ bác Viên đi hỏi thì anh ấy lại đồng ý."

Vu Tri Nhạc cau mày: "Không phải lúc này hai người đã gặp nhau rồi à?"

Trương Tư Điềm hơi nhú mày: "Anh ấy cũng không nhìn tớ một cái."

Vu Tri Nhạc hỏi: "Cậu muốn xem mặt với anh ấy à?"

Trương Tư Điềm chớp mắt hai cái: "Sao lại không nghĩ đến? Điều kiện của anh ấy không tệ."

Vu Tri Nhạc cho một tay vào túi áo, thở ra hơi sương: "Cậu thấy không tệ thì không cần tham khảo ý kiến của người khác. Mình thích là quan trọng nhất."

"Nếu anh ấy không thích tớ thì sao?" Trương Tư Điềm không tự tin lắm lắm.

Vu Tri Nhạc nghĩ ngợi trong chốc lát, đứng lên: "Đi hỏi giúp cậu nhé?"

"Này!" Trương Tư Điềm níu mạnh tay cô, một bên hơi che miệng nói nhỏ: "Đừng quấy rầy anh ấy... Tớ chỉ tự lo lắng thôi."

"Anh ấy cũng đồng ý gặp cậu rồi, tự nhiên cũng có hứng thú với cậu. Đừng đặt mình ở thế thấp hơn." Vu Tri Nhạc trở về chỗ ngồi.

Trương Tư Điềm rũ mắt: "Có lẽ mẹ Viên khách khí thôi."

"Vậy con trai bác ấy cũng có thể cự tuyệt."

"Anh ấy cũng có thể khách khí, bố mẹ bắt ép mà." Trương Tư Điềm tìm đủ loại lí do, không có chút tự tin vào bản thân.

Vu Tri Nhạc nhìn cô, không biết tính cách e dè này là giống ai.

—

Mọi việc đã chuẩn bị xong, mọi người trở về vị trí cũ.

Vừa đúng lúc đó, Viên Mộ Nhiên ngồi bên cạnh hai cô, chỉ cách Trương Tư Điềm một lối đi. Anh ngồi xuống, sau đó khách khí chào hỏi cả hai.

Vu Tri Nhạc gật đầu đáp lại, Trương Tư Điềm cũng "ừ" nhỏ một tiếng, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên.

Vu Tri Nhạc thắc mắc tiến triển bên kia: "Công việc bên kia của anh thế nào?"

Viên Mộ Nhiên đáp: "Ba báo cáo trình bày tôi đã viết xong, giờ chỉ cần thêm tư liệu ở đây nữa thôi."

Vu Tri Nhạc tán thưởng thật lòng: "Năng suất thật."

Viên Mộ Nhiên cười nhẹ: "Bình thường cũng hay viết công văn nên đã quen." Anh nhìn về phía sân khấu, có người đang sửa lại trang phục, anh tiếp: "Việc xin phong di sản rất lâu, nên nộp hồ sơ lên sớm một chút."

Lúc anh nhìn lướt qua Vu Tri Nhạc thì thấy cô gái bên cạnh cứ cúi đầu mãi... Tay ôm túi sưởi điện nhưng bả vai vẫn hơi run lên.

"Cô rất lạnh?" Viên Mộ Nhiên hỏi.

Lúc đầu Trương Tư Điềm không biết anh hỏi mình, cho là Viên Mộ Nhiên hỏi Vu Tri Nhạc nên cũng giương mắt nhìn bạn: "Cậu lạnh hả?"

Viên Mộ Nhiên nói: "Tôi hỏi cô."

Trương Tư Điềm quay đầu, đối mắt với anh, nói: "Không lạnh." Có điều nói xong lại càng thấy khăn trương, khiến sống lưng cũng

lạnh run.

Vu Tri Nhạc mỉm cười: "Cậu ấy không chịu được lạnh, chiều anh đưa cậu ấy đến tiệm nào có lò sưởi ấy."

Viên Mộ Nhiên có chút không phản ứng kịp: "Gì cơ?"

"..." Ngần không kịp.

Nhưng rất nhanh, người đàn ông đã sáng tỏ: "Cô là Trương Tư Diễm?"

Đầu Trương Tư Diễm chôn thấp hơn, dường như định đem mình rúc thành ổ bánh mì: "Phải..."

Viên Mộ Nhiên thầm nghĩ cô gái nhỏ này sao lại lạnh thành như vậy, thuận tay cởi áo khoác của mình đưa cho cô: "Sau này mặc nhiều một chút."

Ơ?

Chân bỗng đụng phải áo lông vũ của nam, Trương Tư Diễm sửng sốt. Nhưng sợ áo tuột xuống hoặc quét đất nên lấy hai tay níu chặt theo phần xạ có điều kiện.

"Anh không lạnh?" Cô hỏi lại.

Viên Mộ Nhiên cười giễu: "Tôi bận tới nóng chết, đây là lần đầu tôi ngồi xuống đây."

Trương Tư Diễm gạt đầu hai cái như hành động tua chậm. Sau đó cô cong khóe miệng vui vẻ.

Vu Tri Nhạc đã sớm không quấy rầy hai vị này, thuận đường giờ máy ảnh lên chụp hình.

Trong lúc đang chụp ảnh, cô nhận được tin nhắn của Cảnh Thắng.

Cảnh Thắng: "Anh dậy rồi."

Cảnh Thắng: "Hôn một chút."

Vu Tri Nhạc luôn bị những câu nói đủ loại của anh chọc cười.

Cô chưa kịp trả lời, anh lại gửi tin nhắn tới.

Cảnh Thắng: "Một chút nữa rồi hôn."

Cảnh Thắng: "Vẫn chưa đánh răng, vị không tốt."

Vu Tri Nhạc: "Nhị Bút." *

* Ý chỉ Cảnh hay thay đổi, suốt ngày đổi ID =)

Cảnh Thắng: "Sáng sớm đã máng chửi người làm gì? Xui xẻo, đang ăn Tết mà."

Vu Tri Nhạc: "Biệt danh."

Cảnh Thắng: "VẬY MIỄN CƯỖNG CHẤP NHẬN."

Cảnh Thắng lại gửi đến ảnh chụp bồn rửa mặt: "Ba phút nữa có thể hôn anh, hơi thở thơm mát, đảm bảo hôn rồi lại muốn hôn nữa."

Vu Tri Nhạc: [hẹn gập lại].

Cảnh Thắng: "Đừng, đi đâu mà đi?"

Vu Tri Nhạc: "Nói chuyện tử tế, chúng ta còn tiếp tục được."

Cảnh Thắng: "Không thành vấn đề, anh đây rất dễ nói chuyện. Vợ phen phó gì anh đồng ý cái đó. Thấy anh mới đổi ID WeChat không?"

Vu Tri Nhạc: "Không biết, tự sửa tên cho anh rồi."

Cảnh Thắng: "Tại sao?"

Vu Tri Nhạc: "Anh động một tí là đổi ID."

Cảnh Thắng: "Nhưng đều rất chuẩn mực mà, ID của anh là nghệ thuật, em đặt lại là phí của trời."

Nghe anh nói vậy Vu Tri Nhạc lại hơi tò mò, tiện tay mở hồ sơ cá nhân ra xem ID mới của anh.

Ánh mắt cô nhìn màn hình, thấy ID này thì không khỏi bật cười.

Vu Tri Nhạc: "Cá Khô Nhỏ Ôm Chặt Anh? Đây là ID mới của anh?"

Cảnh Thắng: "Đúng vậy, đủ tam quan."

Vu Tri Nhạc: "Tam quan gì?"

Bên kia không nhanh không chậm đáp lại...

Một, Cá Khô Nhỏ Ôm Chặt Anh chính là ôm, thanh thuần mà ôm vào ngực, còn phải ôm chặt thật chặt.

Hai, Cá Khô Nhỏ Ôm Chặt Anh, chữ cuối nằm trong tứ thanh [cười xấu xa]. *

* Chữ cuối được nhắc tới ở đây là 干 - [gān], tứ thanh trong tiếng Hán cổ là bình, thượng, khứ, nhập; trong tiếng Hán hiện đại là âm, dương, thượng, khứ chỉ các cách phát âm của chữ.

Ba, em quá gầy nên bây giờ chỉ có thể là Cá Khô Nhỏ, đợi tới lúc đầy đặn hơn có thể đổi thành Cá Bống Gai Nhỏ.

Vu Tri Nhạc đọc lời giải thích của anh thì khóe miệng không nhắc lên được.

Cô thích dáng vẻ đáng yêu, thú vị này của anh nhưng vẫn giả bộ: "Nghiêm túc chút."

Cảnh Thắng: "Anh ăn đến khi nặng 100kg, vừa vững vừa nặng. Vừa có thể ôm em, còn có thể leo mười mấy tầng không tốn sức."

Vu Tri Nhạc đáp: "Nếu anh 100kg thật, em sợ 2 tầng anh cũng không bò lên nổi."

Cảnh Thắng: "Không sợ, có thang máy."

Lúc này trên sân khấu, con trai nhỏ nhà họ Hoàng đã bắt đầu hát, giọng cậu ấy mềm mại như tơ, rất dễ khiến người ta bị thu hút.

Vu Tri Nhạc không trả lời lại, không bao lâu sau lại thấy màn hình di động sáng lên. Cô lập tức thất thần, mở tin nhắn ra rất nhanh.

Là tin nhắn của Cảnh Thắng, giọng điệu anh rất nghiêm túc.

"Sau Tết qua đây ở chung với anh, được không?"

—

Biểu diễn hí kịch rất thành công, tiếng vỗ tay rền vang sau khi kết thúc là minh chứng tốt nhất cho việc ghi hình và chụp ảnh thuận lợi. Mở đầu thuận lợi, mọi việc sau đó cũng sẽ êm xuôi.

Phòng làm việc bên kia nhanh chóng làm video ra đĩa CD, tài liệu Viên Mộ Nhiên cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Qua mừng 6, anh đã trở về thành phố Ninh và đem tài liệu nộp lên Bộ Văn Hóa. Ở đó anh quen không ít người, những thủ tục sau đó cũng được thực hiện đúng hạn. Mọi người coi như đã toàn lực rồi.

Những người phản đối phá bỏ và di dời đến giờ mới coi như thở phào nhẹ nhõm. Ở cái tuổi này đáng lẽ họ phải được thoải mái, an nhàn. Nhưng dù sao cũng đáng giá, giờ chờ kết quả thôi.

Vu Tri Nhạc cũng từ biệt cả nhà, dọn đồ đạc trở về phòng trọ của mình. Hôm đó, Cảnh Thắng đột nhiên đưa ra ý kiến ở chung bị cô bác bỏ không chút do dự.

Vu Tri Nhạc trả lời chắc chắn: "Cảnh Thắng, chúng ta mới bên nhau bao lâu?"

Cảnh Thắng: "Chưa tới một tuần."

Vu Tri Nhạc: "Như vậy đã ở chung?"

Cảnh Thắng: "Ừ."

Vu Tri Nhạc: "Anh đi rửa mặt đi, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo."

Cảnh Thắng: "Tắm rồi."

Vu Tri Nhạc: "Vậy bị nước vào rồi."

Cảnh Thắng: "Ngày 23 tháng 11 anh đã bị nước vào rồi."

Vu Tri Nhạc: "?"

Cảnh Thắng: Ngày đầu tiên em lái xe cho anh.

Vu Tri Nhạc: "..."

Cảnh Thắng: "Muốn nghĩ cho em một chút, em xem ngày nào em cũng chạy đi chạy lại đón anh sẽ rất mệt đó. Nếu ở chung chúng ta sẽ cùng ra cửa cùng về nhà. Hơn nữa, trong phòng anh cũng có nhiều thêm một người, đúng là cuộc sống thần tiên."

Vu Tri Nhạc cự tuyệt: "Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Cảnh Thắng: "Bệnh tương tư khổ lắm. Em không biết ngày nào anh cũng ngủ không ngon."

Vu Tri Nhạc phản bác: "10 giờ mới tỉnh, đúng là ngủ không ngon?"

Cảnh Thắng: "F*ck, đêm dài lắm mộng em biết không? Được rồi, qua Tết em cùng anh kiểm chứng. Em phải nằm cho tốt để anh ôm, anh mới an tâm được."

Vu Tri Nhạc: "... Anh không an tâm cái gì?"

Cảnh Thắng: "Không biết, em không ở bên cạnh, ngực anh liền lạnh buốt. Ôm em mới có thể không lo lắng."

Vu Tri Nhạc: "Đó là do anh rảnh, bận lên sẽ không vậy."

Sau đó Cảnh Thắng quăng qua một câu "Em không hiểu" rồi không nói gì với cô nữa.

Đêm mừng 8 đó Vu Tri Nhạc sắp xếp lại cái ổ nhỏ của mình, sau đó lên giường nằm.

Cô mở điện thoại ra, bỗng nhiên chú ý hôm nay đã là mừng 8 tháng 2, cuối tuần là lễ tình nhân rồi sao? Vu Tri Nhạc mở lịch ra xem lại, là cuối tuần sau.

Vu Tri Nhạc bắt đầu suy nghĩ nên tặng cho tên nhóc Cảnh Thắng kia món quà gì. Cô nghĩ lại một chút, người này ngoài việc cả ngày niệm kinh tấy não cô về việc ở chung thì từ trong ra ngoài đều không thiếu gì cả.

Vu Tri Nhạc mở Amazon ra, search từ khóa "đàn ông" thì điện thoại hiện lên có số máy lạ gọi tới, còn là số máy bàn.

Đoán là số điện thoại lừa đảo nhưng Vu Tri Nhạc vẫn chần chừ, sau đó nghe máy: "A lô? Ai vậy?"

Bên kia là giọng nữ lễ phép khéo léo: "Xin chào, cho hỏi đó có phải cô Vu không?"

"Là tôi." Vu Tri Nhạc đáp.

Người phụ nữ tiếp tục giới thiệu mình rất lễ lối: "Chào cô, chúng tôi là công ty trách nhiệm hữu hạn âm nhạc Cảnh Nguyên, thuộc công ty Truyền Thông Cảnh Nguyên. Do một người bạn thân của cô đích thân đề cử, Tổng giám Lâm của chúng tôi muốn trao đổi thêm một số việc với cô. Không biết tuần này cô có hứng thú tới công ty chúng tôi gặp cô ấy không?"

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 42: Để anh tới đi, anh con mẹ cực kỳ hoảng loạn

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc chú ý đến tên công ty đối phương nhắc tới, Cảnh Nguyên.

Điều đầu tiên cô có thể nghĩ tới là Cảnh Thắng, nhưng rất nhanh cô đã loại bỏ suy đoán trong lòng.

Cảnh Thắng rất tán thưởng giọng hát của cô, từng nói sẽ đề cử cô cho một vị trường bồi. Nhưng anh cũng chỉ nói sơ qua thôi, sau đó đã từ bỏ ý định này.

Đương nhiên cô cũng không thể đảm bảo người này có đột nhiên "dở chứng" hay không.

Trừ anh ra thì còn ai nữa đây?

Tại lúc cô đang suy đoán, chất giọng nhẹ nhàng của người phụ nữ kia lại vang lên: "Cô Vu, cô vẫn còn ở đó chứ?"

Vu Tri Nhạc hồi thần, chân mày vẫn nhíu lại như chưa hết nghi hoặc, cô trực tiếp hỏi người kia: "Xin hỏi một chút, cô có biết người bạn kia là ai không?"

Người phụ nữ đáp: "Xin lỗi, tôi không rõ việc này lắm. Tôi chỉ phụ trách chuyển lời cho Tổng giám Lâm thôi."

"Được, cảm ơn." Vu Tri Nhạc nói.

Người phụ nữ xác nhận: "Vậy tuần sau cô Vu có tới được không? Nếu cô tới, tôi sẽ gửi địa chỉ của công ty qua điện thoại cho cô."

Vu Tri Nhạc đưa ra một đáp án mập mờ: "Tôi suy nghĩ một chút."

"Được." Từ đầu đến cuối thái độ của đối phương đều ôn hòa, không khiến người khác khó chịu hay phải đưa qua câu trả lời ngay tức khắc: "Vậy cô nghỉ ngơi sớm một chút, tôi không quấy rầy cô nữa."

"Được, ngủ ngon." Vu Tri Nhạc cúp điện thoại.

Trở mình, Vu Tri Nhạc quyết định chờ hai ngày. Nếu đúng là Cảnh Thắng an bài việc này sau lưng cô, anh chắc chắn sẽ không nhìn được mà chạy tới giành công.

Hôm sau, cô bắt đầu đưa đón Cảnh Thắng đi làm. Cô cẩn thận quan sát và cân nhắc thái độ của Cảnh Thắng. Bộ dạng nói năng ngọt xớt ngu ngốc không khác gì ngày thường kia không giống như có chuyện giấu cô.

Mấy ngày sau, Trương Tư Điềm đột nhiên chia sẻ một chương trình gameshow ca nhạc của đài truyền hình nổi tiếng qua WeChat cho cô xem. Thời gian phát sóng mới trôi qua không lâu, là buổi tối mừng 8 với chủ đề ballad.

Chương trình này mời bốn nghệ sĩ có chút danh tiếng đến từ khắp nơi trên cả nước. Người quen cũ của các cô là Nghiêm An cũng có mặt ở đó.

Người đàn ông mặc quần áo đơn giản nhưng ngũ quan và khí chất cực kì xuất chúng. Nhất là hốc mắt anh sâu hơn người bình thường, mỗi khi nhìn tới mi mắt sẽ thấy như lạc vào cảnh hoàng hôn ưu buồn nơi thôn dã.

Đối mặt với sự trêu chọc của MC, Nghiêm An chỉ xấu hổ cười nhẹ chứ không nói gì.

Vu Tri Nhạc không rõ Trương Tư Điềm gửi cái này cho cô làm gì nên gửi lại "?".

Trương Tư Điềm gửi lại tin nhắn cùng với mấy dấu chấm than kích động hét chói tai: "Cậu thấy không, Nghiêm An kìa!!!!"

Vu Tri Nhạc: "Tớ thấy rồi."

Vì lười đánh chữ, Trương Tư Điềm gửi tin nhắn thoại cho cô: "Hôm trước tớ thấy tên anh ấy trên hot search Weibo, tưởng trùng họ trùng tên nhưng click vào thì đúng thật! Đúng là anh ấy! Hiện tại rất nhiều cô gái trên Weibo nói muốn gả, muốn ngủ cùng vì thần tượng những bài anh ấy hát. Họ còn gọi anh ấy là "tiểu thúc ballad", mọi người cùng điên luôn rồi... Nghiêm An bây giờ quá hot, nghe nói bây giờ anh ấy còn không tới quán bar của mình để biểu diễn được vì quá nhiều fan nữ ôm cây đọt thỏ ở đó."

Cho nên?

Liên quan gì đến cô?

Vu Tri Nhạc không rõ nên trả lời: "Thì?"

Trương Tư Diễm than nhẹ một câu, hơi cảm khái: "Không nghĩ tới người bình thường mình quen có thể trở thành ngôi sao lớn. Đúng là một đêm thành danh, Nghiêm An tốt số thật."

Tầm mắt Vu Tri Nhạc dừng lại ở mấy chữ cuối, sau đó gõ chữ trả lời: "Vốn dĩ anh ấy rất nỗ lực."

Trương Tư Diễm: "Hả?"

Vu Tri Nhạc nói tiếp: "Luôn sáng tác và hát mười mấy năm rồi."

Tích tiểu thành đại, nước chảy đá mòn, những đạo lý này vẫn luôn tồn tại xung quanh chúng ta.

Trương Tư Diễm bị kích thích tới ý chí chiến đấu, tay gắt gao nắm thành quyền, nói: "Tớ cũng phải cố gắng, không chừng mười mấy năm sau tớ sẽ trở thành bà chủ của chuỗi cửa hàng bánh ngọt Tư Diễm."

Vu Tri Nhạc bật cười: "Cố lên."

Trương Tư Diễm: "Cố lên cố lên!"

Sau khi nói chuyện xong, Vu Tri Nhạc đột nhiên nảy ra một suy đoán. Cô quyết định không giấu chuyện đêm đó với Cảnh Thắng, cũng không muốn chơi trò du kích lòng vòng nữa.

Cô trực tiếp gọi điện cho anh định hỏi kết quả.

Ba giây sau.

Đối phương từ chối không tiếp điện thoại.

Anh nhắn tin kèm theo lời giải thích: "Đang họp. Nếu không có việc gì gấp, xong việc anh gọi lại. Nếu gấp thì gửi tin nhắn."

Vu Tri Nhạc không quấy rầy anh nữa, ra ban công hút một điếu thuốc. Hút xong cô quyết định ra cửa đi dạo siêu thị, mua đồ dùng hàng ngày cho mình.

Bây giờ là đầu năm, tiệm bánh không có đơn hàng nên Vu Tri Nhạc không trở về đó. Không có xe mô-tô, Vu Tri Nhạc đi bộ đến siêu thị Carrefour gần đó.

Vu Tri Nhạc bỏ ví vào xe mua hàng xong, đi chưa được hai bước thì điện thoại trong túi đã vang lên. Cô lấy ra nhìn thì thấy Cảnh Thắng gọi đến.

"Có chuyện gì?" Anh đi thẳng vào vấn đề: "Mới tan họp, anh vẫn chưa ra khỏi phòng đã gọi điện cho em, cảm động trời đất chưa?"

Vu Tri Nhạc đứng ở chỗ cũ, một tay để trên tay vịn xe mua hàng, đi thẳng vào vấn đề: "Mấy ngày trước em nhận được một cuộc điện thoại, nói là công ty âm nhạc Cảnh Nguyên."

"Hả?"

Thấy phản ứng của Cảnh Thắng, Vu Tri Nhạc biết người bạn cô gái kia nhắc tới không phải Cảnh Thắng.

Cô bình tĩnh trần thuật lại toàn bộ: "Em nghĩ là điện thoại lừa gạt, nhưng sau đó tra lại thì đúng là điện thoại của công ty âm nhạc Cảnh Nguyên. Đối phương nói có một vị là Tổng giám âm nhạc họ Lâm muốn gặp em."

Vu Tri Nhạc dừng một giây: "Vì một người bạn của em đề cử."

"Em nghi người bạn kia là anh?" Cảnh Thắng phủ nhận: "Tuyệt đối không phải, anh lấy lão Nhị ra thề, bây giờ anh không muốn em xuất đầu lộ diện làm nghệ sĩ."

"..."

Vu Tri Nhạc tiếp tục nói: "Vì vậy chắc chắn không phải là anh rồi, nhưng em muốn biết là ai."

"Em vừa nói Tổng giám âm nhạc họ Lâm?" Giọng Cảnh Thắng ngả ngớn vọng lại: "Là Lâm Hữu Hành?"

"Ừ."

Một cái tên mọi người đều biết.

Bà ấy là nhà chế tác âm nhạc nổi tiếng trong nước, được mọi người biết đến từ hơn 20 năm trước. Những ca khúc không tuổi, lời và nhạc đều đến từ tay bà ấy.

Cảnh Thắng vạch ra mối quan hệ trong đó: "Bà ấy và chú Hai anh có quan hệ rất tốt, là bạn cũ. Từ nhỏ tới lớn anh từng ăn cơm với bà ấy mấy lần, nhưng không nhớ rõ lắm. Chi nhánh truyền thông không thuộc quyền quản lý của anh, bình thường không để ý nên không biết tình huống cụ thể thế nào."

"Anh sẽ hỏi chú Hai xem chuyện là thế nào." Cảnh Thắng thở dài một hơi, cũng nói ra nghi hoặc: "Rốt cuộc là ai lại xen vào việc của người khác như vậy?"

Vu Tri Nhạc không giấu suy đoán của mình: "Em đoán có thể là Nghiêm An."

"Mẹ nó." Vừa nghe thấy cái tên này, Cảnh Thắng đã phát hỏa: "Là anh ta? Anh ta có thể gặp được Lâm Hữu Hành?"

"Gần đây anh ấy rất nổi."

"Vì sao?"

"Trước đây không lâu anh ấy được mời tham gia chương trình gameshow âm nhạc có tỉ suất người xem cao." Những việc có vẻ vô lý, bây giờ có thể đem ra suy đoán thử: "Có thể người của công ty âm nhạc thấy tiềm lực nên muốn kí hợp đồng, anh ấy thuận tiện đề cử cả em."

Cảnh Thắng đứng ngồi không yên: "Em đợi một chút, bây giờ anh gọi cho chú Hai xem rốt cuộc có chuyện gì."

Sau đó Cảnh Thắng cúp máy.

Vu Tri Nhạc cất điện thoại vào trong túi, sau đó đứng thẳng người đẩy xe của siêu thị đi xem các kệ hàng. Lúc cô đi tới khu rau củ, Cảnh Thắng đã gọi điện tới.

Vu Tri Nhạc để lại túi cam, tiếp điện thoại.

Vừa kết nối, đầu dây bên kia đã bùng nổ, tức giận không ngừng: "Anh hỏi rồi, chính là anh ta! Sao anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định? Lâm Hữu Hành đúng là muốn ký hợp đồng với anh ta nhưng anh ta rất cao giá, muốn họ đồng thời ký với cả hai người mới chịu. Sau đó còn đề cử em, nói giọng của em tốt lại ăn ý với anh ta. Ăn ý cái gì chứ? Sao không tìm anh đây này? Anh cũng ăn ý, vừa nghe thấy tên anh ta đã muốn "ăn ý" lao đến đánh rồi!"

Mỗi câu mỗi chữ của anh đều bùng bùng lửa giận.

Vu Tri Nhạc: "..."

Xem ra đúng như cô đoán rồi.

"Em đừng đi gặp Lâm Hữu Hành, nghe chưa?" Giọng Cảnh Thắng ầm ầm tức giận.

Vu Tri Nhạc hỏi: "Chưa nói em có đi hay không, nhưng công ty các anh đồng ý điều kiện của anh ấy?"

Cảnh Thắng đáp: "Chú Hai nói bà bác Lâm thực ra rất do dự, vì Nghiêm An là cái tên đang hot, được nhiều cô gái hâm mộ nhưng chỉ với một mình anh ta thôi. Bây giờ thêm người hợp tác là nữ, sẽ không có lợi với danh tiếng của anh ta. Sau đó Lâm Hữu Hành tìm chú Hai anh hỏi chuyện này, chú Hai nói bà ấy đừng nóng vội, phải cẩn thận suy nghĩ một chút. Ký hợp đồng là chuyện lớn, không thể quyết định trong một sớm một chiều được."

Vu Tri Nhạc mím môi: "Vậy bà ấy tìm em có phải đồng ý thỏa hiệp không?"

"Chuyện đó anh cũng không biết. Lâm Hữu Hành vốn làm giàu lên từ dòng nhạc ballad, sau đó thương nghiệp hóa trên thị trường âm nhạc. Bây giờ muốn trở lại như trước cũng không phải không thể."

Cảnh Thắng suy đoán xong thì khuyên: "Tóm lại em đừng đi. Vu Tri Nhạc, dù chuyện của chú Hai anh không quản được, cũng không tiện nhúng tay nhưng vừa nãy anh đã rào trước với chú ấy là..."

"Là gì?"

"Anh nói không được ký hợp đồng với người phụ nữ được
Nghiem An đề cử. Chú Hai hỏi tại sao, em đoán anh trả lời thế nào?"

Vừa nãy còn tức giận không kiềm chế được, giờ phút này đã
miệng đầy ý cười thỏa sức khoe khoang, đôi mắt nhanh hơn tia
chớp.

Vu Tri Nhạc: "Ừ?"

Cảnh Thắng đáp: "Nửa đời sau của người phụ nữ đó đã "ký" với
anh rồi."

"..." Hừ, Vu Tri Nhạc cười nhẹ.

Cảnh Thắng còn tự mình đắc ý: "Anh nói em bị vẻ đẹp trai của
anh mê hoặc, chú Hai lại càng bị vẻ đẹp trai của anh làm choáng
váng, á khẩu không nói được lời nào."

Vu Tri Nhạc: "Chú Hai anh muốn cúp điện thoại."

Cảnh Thắng lăm bắm trong cổ họng: "Được rồi, đúng là ông ấy
nhanh chóng nói hẹn gặp lại với anh." Sau đó anh tiếp tục nhấn
mạnh điểm chính: "Dù sao em cũng đừng đi. Nếu em muốn hát thật,
anh sẽ bao rạp hát lớn nhất của thành phố Ninh, em biểu diễn một
ngày một đêm, anh cũng xem một ngày một đêm. Làm fan trung
thành của em, tặng một trăm bó hoa, nghe em hát khản cổ, không
hát được nữa mới thôi."

"Biết rồi, em đi mua đồ đã." Thấy anh lại thao thao bất tuyệt
không ngừng, Vu Tri Nhạc cắt đứt.

"Em ở đâu?"

"Carrefour đường Nam Thiên."

"Anh đi tìm em, tan sở trước giờ."

"... Anh cứ tan sở đúng giờ đi."

"Chờ anh."

"Em mua xong rồi."

"Trên đời này không có gì gọi là mua xong hết. Tiếp tục mua, mua hết tất cả, anh trả tiền. Sau đó giúp cầm túi, mời em đi ăn tối, còn lý do để từ chối anh không?"

"... Cảnh Thắng..." Vu Tri Nhạc không biết phải làm sao.

Đối phương càng không nhả nạt: "Để anh tới đi, anh con mẹ cực kỳ hoảng loạn. Không biết tại sao, thấy Nghiêm An ở gần em giống như tên biến thái theo dõi người, có thể sẽ đánh em ngất xỉu rồi khuân đi. Sau này anh không gặp được em nữa."

Vu Tri Nhạc thỏa hiệp với bạn trai: "Được rồi... Anh đến đi."

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 43: Không làm gay, chỉ làm em

Biên tập: TBB

Lúc Cảnh Thắng gọi điện thoại tới nói sắp đến siêu thị, Vu Tri Nhạc đã cố ý mang xe mua hàng ra cửa cầu thang tầng 2 chờ anh.

Người đàn ông nhanh chóng chạy tới, trong tay vẫn cầm cặp văn kiện.

Vừa thấy Vu Tri Nhạc, anh không chờ thang máy nữa mà sải hai, ba bước dài tiến đến bên cạnh cô, sau đó nở nụ cười đủ khiến người đối diện tưởng mình mắc chứng quáng túy.

"Ai da, đến muộn rồi."

Vu Tri Nhạc liếc anh một cái: "Thế nào cũng phải chạy tới."

"Đến cũng đến rồi." Cảnh Thắng thấy cô vút đồ đạc linh tinh trong xe mua hàng: "Mua nửa ngày mà được thế này thôi?"

"Mua nhiều cũng không dùng hết." Vu Tri Nhạc đáp.

Cảnh Thắng kéo tay cô, điều khiển xe đẩy: "Mua thêm một chút, đến chỗ em ăn tối."

Vu Tri Nhạc ổn định thân xe, hỏi lại: "Đến chỗ em?"

"Ừ." Anh lờm cô: "Không thì tới nhà anh?"

Vu Tri Nhạc chậm rãi phun ra hai chữ: "Không-đi."

Cảnh Thắng nói: "Thế nên đến chỗ em."

Vu Tri Nhạc dừng chân: "Đến chỗ em ăn kiểu gì?"

"Em không có phòng bếp?"

"Có phòng bếp." Vu Tri Nhạc đáp: "Em không biết nấu ăn."

"Em không nấu? Em vậy mà không biết nấu ăn?" Cảnh Thắng vô cùng kinh ngạc, sau đó đắc ý cười: "Không sao, anh nấu."

"Anh nấu?" Việc này nằm ngoài dự liệu của Vu Tri Nhạc.

"Biết chứ." Người đàn ông đáp nhẹ nhàng, phất tay một cái: "Trước kia khi còn du học ở Anh, bạn bè anh nói tay nghề của anh rất tốt, làm ra món ăn gây nghiện."

Nói cứ như thật vậy, Vu Tri Nhạc khẽ vuốt cằm, ánh mắt vẫn còn hoài nghi: "Không nói khoác?"

"Tuyệt đối không nói khoác."

"Vậy anh đến chỗ em thể hiện tài năng?"

"Ừ."

Đẩy xe trở lại siêu thị, Vu Tri Nhạc dừng lại trước quầy thịt bò, hỏi: "Mua cái này à?"

"Em mua bữa đi, anh tùy tiện phát huy." Cảnh Thắng đột nhiên cau mày, nghiêm túc hỏi: "Em không kén ăn chứ?"

Không đợi Vu Tri Nhạc mở miệng, anh đã cong môi: "Không, em kén ăn mà. Nếu không trong vạn người sao lại chọn anh."

Vu Tri Nhạc nhướn mày, từ chối cho ý kiến.

"Cứ chọn đồ em thích đi." Cảnh Thắng khuyên: "Lúc sống sợ nhất điều gì? Chính là bị ép làm điều mình không thích."

Vu Tri Nhạc nhẹ nhàng để tay lên khung xe đẩy: "Có thể no bụng đã không tệ rồi."

"Vậy sau này đặt yêu cầu cao lên." Cảnh Thắng nghiêng người, bảo bác bán thịt bò lấy cho 2,5kg: "Đổi thành muốn ăn thì ăn đồ mình thích."

"Quá nhiều." Vu Tri Nhạc đưa tay ra ngăn cản 5 ngón tay phách lồi của anh.

Bác bán thịt cũng rất ngạc nhiên: "Đúng vậy, hai vợ chồng ăn nhiều thế à?"

Hai vợ chồng?

Xưng hô này hiển nhiên đã lấy lòng Cảnh Thắng, anh hết sức khen ngợi: "Bác nói vậy, tôi lại càng muốn mua thêm 2 cân nữa."

Bác bán hàng: "???"

Vu Tri Nhạc cười khan hai tiếng: "Bác đừng để ý tới anh ấy."

Chọn xong một đồng đồ ăn, trái cây, rau củ, thịt, cá, hải sản, Vu Tri Nhạc lại bắt đầu bị giám đốc tiểu Cảnh lôi đến khu các sản phẩm từ sữa.

Hai người đứng trước tủ đông.

"Uống sữa chua không?" Cảnh Thắng hỏi.

"Anh chọn đi." Anh là kẻ mê sữa mà.

"Lạnh quá." Cảnh Thắng kêu lên một tiếng, nhanh chóng nói: "Em chọn đi, em chọn gì anh uống cái đó."

Vu Tri Nhạc lúc này mới chú ý tới bên trong lớp áo khoác da, anh mặc sơ mi trắng, còn đeo cà vạt rất quý củ: "Anh chỉ mặc mỗi sơ mi thôi à?"

Cảnh Thắng thu mắt nhìn quần áo của mình: "Phải."

"Không lạnh sao?" Người phụ nữ hỏi.

Cảnh Thắng đáp: "Lạnh."

Vu Tri Nhạc nói: "Kéo khóa áo khoác lên."

Cảnh Thắng khoát tay: "Không được, kéo lên không "soái"."

Vu Tri Nhạc: "..."

Nhìn nhau khoảng 2 giây, mắt Cảnh Thắng sáng lên, chạy ra phía sau Vu Tri Nhạc, miệng lẩm bẩm: "Em giúp anh cản khí lạnh từ tủ đông cũng được lắm."

Vu Tri Nhạc: "..."

Vừa định thốt lên câu: "Em ngốc sao?" thì một đôi tay thon dài đã luồn qua cánh tay Vu Tri Nhạc, đan chéo trước bụng cô. Vu Tri Nhạc căn bản không kịp phản ứng.

Người đàn ông dính sát vào ôm chặt Vu Tri Nhạc, cầm đặt lên vai trái của cô. Mà lưng cô và ngực anh kề sát, không để lọt chút khe hở nào.

Những vị khách đang chọn đồ ở quầy này cũng liếc nhìn rồi cười trộm.

Vu Tri Nhạc thấy gò má mình nóng lên không kiềm chế, cô dùng sức huých đầu vai trái, cũng biết rõ lực đạo này sẽ động tới cầm Cảnh Thắng. Cùng với đó cô lạnh giọng nhắc nhở: "Tránh ra, đừng người."

Giọng Cảnh Thắng gần trong gang tấc: "Anh đang hấp thu nhiệt lượng. Đừng động, sẽ tẩu hỏa nhập ma."

Giọng nói của anh vang lên mang theo khí nóng, bảy phần ý cười, ba phần xấu xa, đem đến cho người ta cảm giác làm chuyện xấu rất hấp dẫn.

Vu Tri Nhạc từ từ đẩy xe, nhỏ giọng trách: "Hấp thu xong thì đứng lên cho em."

Cảnh Thắng rập khuôn đi theo, hơi thở nóng rực phả lên tai cô: "Không được, đứng dậy không nổi."

Vu Tri Nhạc: "Tại sao?"

Cảnh Thắng vẫn cười: "Giống như nguyên lý tảng băng vậy, nếu ở trạng thái rắn thì có thể đứng vững được, nhưng một khi gặp nhiệt

lượng sẽ biến đổi. Em đỡ cho tốt, nếu không anh chỉ có thể ngã trên đất rồi bị người ta chà đạp."

Ồ, Vu Tri Nhạc hừ cười: "Cảnh Thắng, có phải anh chán sống rồi không?"

"Anh đã sớm chết rồi."

"Chết thế nào?"

Anh đột nhiên ôm chặt eo cô, sức lực kia dường như có thể nhắc bổng Vu Tri Nhạc lên: "Hồn chạy theo em mất rồi, bây giờ anh không khác gì cái xác không hồn."

"..."

...

Ai...

Vu Tri Nhạc trong lòng thở dài liên tiếp, sao có thể miễn dịch với với người mở miệng ra là tầng tầng lớp lớp mật ngọt thế này, sợ rằng một thế kỉ cũng không cưỡng lại được.

—

Ra khỏi siêu thị, mặt trời đã dần xuống núi.

Trong tiểu khu, đèn chằng quanh các vườn hoa đã sáng lên. Vì bây giờ là đầu xuân nên trời tối trước giờ rất nhanh.

Cửa phòng trọ của Vu Tri Nhạc đã hỏng một thời gian, có báo lại với chủ nhà bên kia nhưng không thấy họ đưa người tới sửa, có nói cũng như ném sỏi xuống sông.

Khi lên gác, Vu Tri Nhạc mở cửa trước, xoay người nhún mạnh: "Điều kiện nơi này rất kém, anh đừng để ý."

Người đàn ông kiên định cầm mấy túi đồ lớn gật đầu hai cái. Nhưng cửa vừa mở ra, anh mới thấy căn phòng này đúng là đơn giản. Không, phải nói là đơn sơ, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Cảnh Thắng.

"Em ở đây?!" Anh đi vào đã thấy khó tin.

Vu Tri Nhạc cup mắt, ném đôi dép cho anh rồi đáp nhẹ: "Ừ."

"Nhờ anh tới đây mà nơi này mới có chút ánh sáng."

"...?" Vu Tri Nhạc hơi nghiêng đầu, không để ý lời cảm khái từ sau lưng truyền đến. Cô đem chỗ đồ đã mua vào phòng bếp.

"Em dán nhiều poster hình đàn ông trên tường như vậy?" Có người bắt đầu xoắn xuýt xem trang trí trong phòng.

"Ca sĩ trong ban nhạc em thích."

"Anh biết!" Anh chuyển chủ đề câu chuyện, bắt bình nói: "Mỗi ngày em đều cởi quần áo trước mặt bọn họ? Không thấy có lỗi với anh à?"

"..." Vu Tri Nhạc thật bội phục sóng não của người này.

Xem "khuê phòng" của Vu Tri Nhạc xong, cuối cùng Cảnh Thắng ỉu xỉu ngồi vào bàn, nhắc lại chuyện cũ: "Không cần nhắc đến ở cùng anh thật à?"

"Sau này lại nói." Vu Tri Nhạc đem cà chua đi rửa.

"Ngày mai có việc của ngày mai, để muộn sẽ phí thời gian." Phải, đồ ngốc còn bày đặt triết lý.

...

Trong tiếng nước chảy ào ào, Vu Tri Nhạc đột nhiên thấy hơi buồn bực, quay lại nhìn người đàn ông đang thong dong ngồi đó chống cằm: "Anh bảo anh nấu ăn mà?"

"Nấu chứ." Cảnh Thắng đáp.

"Vậy còn ngồi đó?"

"Vẫn chưa đến lượt anh ra sân."

"..." Vu Tri Nhạc bưng tỉnh: "À, hóa ra anh chỉ phụ trách nấu thôi, phải không?"

Cảnh Thắng gõ ngón tay lên bàn: "Đúng! Bà xã quá thông minh, năng lực nghe hiểu cực mạnh!"

Mặt Vu Tri Nhạc đầy châm biếm, tiếp tục nói: "Lại đây cho em."

Cảnh Thắng chạy thật nhanh đến bên cạnh cô.

Vu Tri Nhạc đưa giỏ cà chua ra trước mắt anh: "Cà chua anh muốn mua đây, phải làm gì thì anh làm đi."

"Được rồi." Cảnh Thắng gạt đầu, cầm dao gọt trái cây khía hình chữ thập nhỏ trên mỗi quả cà chua rồi dùng đũa xâu lại, sau đó hơ trên bếp ga.

Vu Tri Nhạc quay lại thấy anh đã bật bếp, để xâu cà chua ở bên trên, chậm rãi xoay vòng, biểu cảm rất chăm chú.

"Anh nướng cà chua?" Cô hỏi.

"Em ngốc à, lột vỏ."

"Anh mới ngốc, không phải nên đun nước sao?"

"Làm thế này lột vỏ nhanh hơn."

"Thật sao?"

"Học theo chồng chút đi."

... Đức hạnh này.

Phương pháp của Cảnh Thắng đúng là dễ dàng hơn, vỏ cà chua nhanh chóng được lột sạch, không lưu lại chút gì.

Anh làm canh chua thịt bò, còn kiên quyết nói đây là sở trường của mình. Anh có thể ra ngoài mở cửa hàng, món này sẽ trở thành menu nổi tiếng.

Nam nữ phối hợp, làm việc không mệt.

Sau một tiếng, ba món ăn và một món canh được mang lên bàn. Vu Tri Nhạc xới cơm cho anh, người sau đắc ý bê bát cơm để lại trên bàn, giống như bưng danh hiệu cao cấp của đầu bếp thế giới vậy.

Ăn uống no đủ.

Vu Tri Nhạc chủ động xin đi rửa bát. Cảnh Thắng ngồi trên bàn, chống cằm nhìn người phụ nữ không chớp mắt. Đèn trong nhà không sáng nhưng vừa vịn chiếu lên bóng lưng người phụ nữ một tầng ánh sáng nhu hòa.

Người phụ nữ này đúng là không được. Lúc thì như khối đá cứng, cầm trên tay cũng không che hết được nhiệt lượng. Có khi lại như phong cảnh thiên nhiên, như hồ nước khẽ gợn sóng, chỉ tùy ý liếc mắt một cái cũng ngập tràn dịu dàng.

Quả táo ở cổ khẽ động, Cảnh Thắng gọi cô: "Vu Tri Nhạc."

"Sao vậy?" Vu Tri Nhạc không quay đầu.

"Em rửa xong chưa?"

"Sắp."

"Đừng rửa nữa."

"Tại sao?"

"Lại đây."

Vu Tri Nhạc không hiểu Cảnh Thắng thế nào, xoay người đi đến chỗ anh, hỏi: "Chuyện gì?"

Cảnh Thắng vỗ đùi mình: "Không rửa nữa, nghỉ ngơi đi."

"..." Vu Tri Nhạc xoay người.

Tay bị níu lại: "Quay lại đây."

Anh kích cô: "Bảo em ngồi lên đùi thôi mà, em thẹn thùng cái gì."

Vu Tri Nhạc quay lại, ánh mắt men theo đường cong của cánh tay, nhìn xuống chỗ nắm tay của hai bọn họ: "Ngồi lên đùi anh, sau đó thì sao?"

"Ngồi lên đùi anh... Ừm." Anh hơi suy tư: "Để anh ôm."

"Anh có phản ứng?"

"..." Mẹ nó, sao người phụ nữ này nói chuyện trực tiếp như vậy: "Đúng là có, em ngồi lại đây, để anh chậm rãi chút."

"Có thể chậm sao?" Cô mang một bụng hoài nghi.

Cảnh Thắng không chịu được, kéo mạnh một cái để cô ngồi lên đùi mình: "Bảo em ngồi thì ngồi đi, lấy đâu ra nhiều lời như vậy. Đây là chỗ ngồi đặc biệt của em."

Vu Tri Nhạc lão đảo không kịp, cứ như vậy ngã ngồi vào lòng anh. Cô chỉ có thể điều chỉnh người để ngồi vững.

Còn ai đó thì đạt được mục đích.

Cảnh Thắng được ngồi gần, gương mặt cảm khái: "Anh thấy mình được sống rồi."

"Bệnh thần kinh." Vu Tri Nhạc đánh mắt đi nơi khác. Ánh mắt người kia dường như có thể thâm nhập sâu vào lòng người.

Tay Cảnh Thắng tự nhiên vòng qua hông cô, kéo cô ngồi vào gần hơn. Anh lại tìm lí do cho mình: "No ấm sinh dâm dục, đây là chuyện bình thường."

Vu Tri Nhạc phản bác: "Sao em nghe nói càng ấm no lại càng lễ độ?"

"Không giống nhau, hai người không giống nhau. Một cái là dùng một lần, một cái là tích trữ rất lâu." Cảnh Thắng hừ nhẹ: "Đừng nghĩ tới chuyện lừa anh."

Vu Tri Nhạc phát hiện, tên nhóc đầu hạt dưa này có không ít học thức, chủ kiến cũng nhiều. Chẳng qua chỉ thích để lộ dáng vẻ cười đùa tùy tiện của con nhà giàu thôi.

Cô không rõ tại sao nhưng thấy anh như vậy lại càng mê người.

"Ngồi gần như vậy, hôn chứ?" Cô đề nghị.

"Sau đừng hỏi, muốn hôn liền hôn." Nói xong người đàn ông đã ngậm môi dưới của cô.

Một cái hôn không thể thu lại.

Cảnh Thắng căn bản không thỏa mãn với hai phiến môi của người phụ nữ. Tư thế ngồi của cô vừa vặn để anh làm sâu thêm nụ hôn, sau lại vùi đầu vào cổ cô, thường thức không chút kiêng kị.

Vu Tri Nhạc bám lấy cổ anh, cũng thờ hỗn hển. Cô không nhịn được nên hơi ngẩng đầu lên, tình nguyện thừa nhận đầu lưỡi nóng bỏng và hơi thở thiêu đốt của anh ở cằm, ở tai, xương quai xanh và những nơi da thịt bại lộ của mình, có cảm giác như muốn phát điên vậy.

Bên tai cô chỉ có tiếng thờ dốc của anh, ầm ách mà ần ần chờ phát động như dã thú.

Cảnh Thắng xoa ngực cô cách lớp áo len. Tay anh lần tới thân sau của người phụ nữ, vuốt dọc theo cơ thể trơn bóng.

"Sao bên trong không mặc áo?" Đưa tay cởi móc khóa áo lót, anh khàn giọng hỏi.

Vu Tri Nhạc tựa lên gò má anh, khó chịu "ưm" một tiếng: "Không quen."

Mất một chút thời gian, móc khóa nhỏ kia cuối cùng cũng bị anh cởi ra.

Cảnh Thắng biết mông lưng lớn của cô bị lộ ra ngoài, sợ Vu Tri Nhạc lạnh nên nhanh chóng kéo vạt áo xuống, hỏi: "Em không lạnh?"

"Tay anh nóng." Vu Tri Nhạc đáp.

Mẹ nó, lời này như muốn lấy mạng anh vậy.

Cảnh Thắng thu tay về phía trước, vói vào trong áo, nhào nặn hai gò núi mềm mại mới được phóng thích kia. Hơi thở của anh ngày càng thô, người phụ nữ cũng hồng hển, từ hờ nhẹ chuyển thành mê mang, động tình tới tiêu hồn.

Lòng bàn tay anh dần đi xuống, lúc chạm đến bụng, anh cảm nhận được những đường cong rõ rệt.

Có phát hiện mới, Cảnh Thắng bóp eo cô, môi dán ở mang tai Vu Tri Nhạc, mới mở hỏi: "Còn có cơ bụng? Sao em không đổi giới tính luôn?"

Vu Tri Nhạc cười nhẹ: "Muốn làm gay với em?"

"Mẹ nó..." Lời này khiến Cảnh Thắng tức cười, anh ác ý mở miệng cắn rái tai cô: "Không làm gay, chỉ làm em."

Vừa dứt lời anh đã mau chóng đỡ mông người phụ nữ rồi ôm lấy cô.

Vu Tri Nhạc kẹp chân ở eo anh, cả người bị ôm lên cũng không quên hôn người đàn ông. Cô rất thích đầu lưỡi Cảnh Thắng, vừa hôn đã biết được chăm sóc cẩn thận. Đầu lưỡi dẻo dai lại sạch sẽ, hơi thở cũng nhẹ nhàng khoan khoái. Khi dây dưa có cảm giác như ném thạch trái cây, ăn một lần sẽ nghiện.

Cảnh Thắng đặt cô trên chiếc giường nhỏ hẹp, chính mình chen vào giữa hai chân cô rồi áp người lên.

Anh một bên chống người, một bên tháo cà vạt mà vẫn nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, Vu Tri Nhạc trêu chọc: "Lần đầu tiên tới đã thân quen vậy?"

"Em nghĩ anh vào đây sẽ tìm chỗ nào đầu tiên?" Cảnh Thắng kêu căng lên tiếng.

"Không phải nói trên tường đầy người à? Không xấu hổ?"

"Để bọn họ hâm mộ đi."

"Ha." Cô cười ra tiếng.

Cảnh Thắng tiếp tục hôn, vén cao vạt áo của cô. Sau đó anh hôn xuống, lưu luyến ở bộ ngực trơn bóng của Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc mê mang đưa tay vò tóc anh, mái tóc này khiến tâm trí cô nghĩ đến những thảo nguyên xanh rì, khỏe mạnh.

Cô hơi động thân, Cảnh Thắng hỏi: "Động cái gì? Muốn?"

"Anh nặng quá."

"Vóc người anh là tiêu chuẩn."

"Cái khác thì sao?" Vu Tri Nhạc hạ mắt.

"Vượt qua tiêu chuẩn."

"Đâu thấy anh nấu ăn ngon lắm."

"Anh là nam sinh nhỏ mà."

"Lý luận gì vậy?"

"Bị thầy gọi lên bảng làm đề, nữ sinh mình thích ở dưới nhìn nên run tay, phát huy thất thường."

"Ha."

Người đàn ông hôn tới bụng Vu Tri Nhạc. Cô thích nhất đầu lưỡi của anh, ẩm ướt trần trọc trên đó. Cô run lên không rõ vì lạnh hay bị anh kích thích.

Vu Tri Nhạc thấy eo mình đang bị gắt gao ôm lấy thì đột nhiên buông lỏng, giống như áo ngực khi được cởi bỏ móc khóa vậy.

Cô vô cùng mãnh liệt khát vọng anh. Cơ thể hiu quạnh trống trải đã lâu của cô tràn ra mật ngọt nóng bỏng như mời như gọi, hy vọng được anh lấp đầy.

Cô nghe được tiếng anh cười thất lưng, lạch cạch từng tiếng vang lên trong không khí như tràn đầy tự tin.

Cô đang đợi anh...

Vu Tri Nhạc kim lòng không dặng nhắm mắt lại.

Cô cảm nhận được một cái hôn rơi xuống mí mắt mình, nhẹ nhàng mà không chân thật.

Ngay sau đó, cô nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thùng.

Thùng thùng.

Mấy tiếng liên tiếp như gõ thẳng vào tai Vu Tri Nhạc, khiến cô bừng tỉnh.

Hết chương 43.

Lời của B.: Ai cứu Cảnh với, toàn bị phá =))

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 44: Cho em, muốn bao nhiêu đều cho em

Biên tập: TBB

Cơ thể người đàn ông cứng lại, rõ ràng anh cũng nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập kia.

"Mẹ nó..." Cảnh Thắng nghiêng răng chửi một câu thô tục.

Vu Tri Nhạc chậm rãi mở mắt, đối diện với đôi mắt đen đang tâm phiến ý loạn kia.

Một trên một dưới, hai mắt nhìn nhau.

Tiếng gõ cửa vẫn dồn dập.

Vu Tri Nhạc nhìn anh chằm chằm hai giây rồi nói: "Đừng để ý, tiến vào đi."

"..." Cảnh Thắng sửng sốt một chút: "Có người gõ cửa."

"Nhà không có ai." Cô nhìn anh không chớp mắt, nhẹ giọng ra lệnh: "Tiến vào."

"Đèn vẫn sáng." Người đàn ông quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Vu Tri Nhạc bình tĩnh đáp: "Em ra cửa quên không tắt đèn."

"Vu Tri Nhạc." Cảnh Thắng cười thất thanh, cọ cọ vào trán cô, giọng điệu ần ần bực bội cùng trêu chọc: "... Anh con mẹ nó mềm một nửa rồi."

"Không muốn em?" Cô lóa thể ngược mắt. Ánh đèn vừa vắn chiếu xuống đồng tử của Vu Tri Nhạc, sóng nước lưu chuyển động lòng người: "Em bây giờ rất muốn anh."

Quần đã sớm bị vứt bên mất cá chân, lúc này Vu Tri Nhạc nói chuyện trong trạng thái trần trụi, cẳng chân trắng như tuyết ma sát bên hông anh.

Cô đúng là người phụ nữ trong ngoài không đồng nhất, sau khi cởi bỏ lớp áo choàng đen kiên định, cấm dục bên ngoài, cô lại khôi phục nguyên trạng là một nhân yêu sắc tình, dụ hoặc.

Cô "ưm" nhẹ một tiếng trong tư thái không mảnh vải che thân, như muốn hút khô ý chí của anh.

Ngực Cảnh Thắng phập phồng, vùi vào bên tai Vu Tri Nhạc, thổi khí: "Cho em, muốn bao nhiêu đều cho em."

Anh đem dã thú cọ sát bên ngoài, sau đó tiến thẳng vào nơi tư mật đã sớm ướt đầm kia.

Lúc này, tiếng gõ cửa cũng dừng lại.

Vu Tri Nhạc cong môi, phiến môi đã bị anh hôn tới sưng lên, ánh lên tia nước sáng loáng.

"Không mềm." Cô dùng thanh âm nhỏ nhẹ đánh giá.

"Lại bị em khơi dậy." Anh cũng thì thầm đáp lại, dường như trong căn phòng chật hẹp, tại chiếc giường mỏng manh này không có ai cả, chỉ có hai linh hồn giao triền quấn quýt, nhờ gió thổi lộ tâm tình của họ.

Cảnh Thắng nâng bắp đùi của cô lên cao, muồn nơi tư mật của Vu Tri Nhạc hoàn toàn tiếp nhận mình. Người khác không đến được nơi này, nhưng anh có thể tách mở nó dễ như trở bàn tay.

Vừa đẩy vào bên trong, tiếng chuông điện thoại chói tai chợt vang lên, điện thoại rung mạnh trên tủ đầu giường.

Cảnh Thắng: "..."

Có những sự ưu tư không thể dùng một hai lời thô tục để lí giải được.

Vu Tri Nhạc cũng nhú mày, đưa tay quờ quạng tủ đầu giường mãi mới lấy được điện thoại, cô nhìn xong thì liếc người đàn ông.

"Ai vậy..." Cảnh Thắng cúi đầu, lòng anh thật mệt, thật mệt.

Tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên, chân mày Vu Tri Nhạc nhíu càng sâu: "Mẹ em."

"Anh thật muốn con mẹ nó muốn... mẹ em." Cảnh Thắng không nhìn được nữa mắng một câu, cả người vô lực, trong nháy mắt gục xuống bên cạnh người phụ nữ, vùi vào tóc cô.

Trong dư quang, cô thấy Cảnh Thắng ủ rũ, Vu Tri Nhạc liếc qua: "Anh con mẹ nó muốn làm gì ai?"

"... Ừm." Anh trầm ngâm, thật nhanh đã đổi lại: "Làm mẹ tương lai của con anh."

Vu Tri Nhạc hừ cười, thở dài một tiếng rồi nhận điện thoại: "A lô, mẹ."

Giọng oán trách vang lên từ ngoài cửa: "Tri Nhạc, con ở đâu vậy? Hôm nay mẹ về nhà bên kia, tiện qua đưa chút thức ăn cho con. Ngày thường con có thể ăn. Con không ở nhà sao? Mẹ đang ở trước cửa này."

Cảm thấy người trên thân nặng hơn, Vu Tri Nhạc mỉm cười: "Con ở nhà."

Người bên cạnh đột nhiên ngẩng lên trừng mắt nhìn cô, mặt đầy dấu chấm hỏi.

"Sao lại không mở cửa?" Người phụ nữ trung niên chất vấn: "Mẹ bảo mà, đèn vẫn còn sáng sao nửa ngày không thấy con đâu."

"Con đang ngủ." Vu Tri Nhạc mặt không đỏ tim không đập: "Con đi mặc quần áo rồi mở cửa cho mẹ."

Dứt lời, cô cúp điện thoại.

Cảnh Thắng vẫn còn chống đầu nhìn cô, đáy mắt ngập tràn chất vấn.

Vu Tri Nhạc vỗ vỗ mặt anh, hôn một cái lên khóe miệng Cảnh Thắng: "Dậy đi nào."

Vừa nói cô vừa đẩy anh sang một bên, Cảnh Thắng trở mình, ngửa đầu nhìn trời. Đây là chuyện gì vậy?

"Không phải..." Nhìn người phụ nữ nhanh nhẹn mặc quần áo ở mép giường, anh không thích ứng kịp.

Cảnh Thắng rất nhanh kéo lấy cổ tay cô, thấp giọng: "Mẹ em tới, anh làm thế nào?"

Vu Tri Nhạc thu mắt: "Có thể làm sao, anh tiếp tục nằm trên giường."

Lời này nghe không ra là phản kháng hay chân thành đề nghị, Cảnh Thắng càng nóng nảy: "Em ra ngoài thật? Không giấu anh đi à?"

___ Hình như đúng cốt truyện phải là như thế.

"Giấu ở đâu?" Vu Tri Nhạc chíp một tiếng, dứt khoát kéo khóa quần: "Đâu phải chồng em về."

Cô bổ sung: "Anh muốn trốn thì trốn, em không phản đối."

Cảnh Thắng: "...". Được rồi, người phụ nữ của anh đúng là có thể làm ra chuyện này. Mạnh mẽ, cường thế khiến người ta rung động. Cô còn không sợ, lo lắng của anh có vẻ hơi dư thừa.

Anh cũng ngồi dậy, thở dài một hơi, sột sột soạt soạt bắt đầu chỉnh trang lại dáng vẻ.

Vu Tri Nhạc buộc tóc đơn giản, phân phó Cảnh Thắng đôi câu: "Anh ngồi ở bàn sách đi, chưa chắc bà ấy đã vào."

Lúc cô đi mở cửa, người đàn ông đã thành thật ngồi ngay ngắn trước bàn sách, mở một quyển sách không rõ tiêu đề, lòng không bình tĩnh nổi.

"Tri Nhạc, con mở cửa cũng lâu quá." Đợi quá lâu, lời nói của mẹ Vu không giấu được tức giận.

Vu Tri Nhạc để đôi dép cũ ra cho bà đi, chỉ gọi một tiếng: "Mẹ."

Mẹ Vu mắng cô một câu, sau đó xách bao lớn bao nhỏ bước vào. Nhưng vừa bước được một bước đã thấy một đôi giày của đàn ông. Đôi giày da đen bóng loáng, đại diện cho cuộc sống nhung lụa, giàu sang.

Mẹ Vu ngó ra, hỏi: "Còn ai đến đây nữa?"

Vu Tri Nhạc thăm liếm răng cấm, không tiếp lời cũng không trực tiếp trả lời. Mẹ Vu thò đầu vào phòng tìm kiếm theo bản năng.

Giờ phút này, Cảnh Thắng đã gác lại sách, sau lưng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Đối với buổi "gặp gia trưởng" ép buộc này, trong đầu anh vẫn đang điên cuồng suy nghĩ cách xưng hô, nên gọi là bác hay gọi là dì đây.

Mẹ Vu cau mày, mơ hồ cảm thấy người này khá quen mặt. Nghĩ một lúc, chợt nhớ đến điều gì, trong đáy mắt đầy hoang mang và tức giận, muốn nổi lên cuồng phong.

Mẹ Vu quay đầu lại nhìn con gái mình: "Đây có phải là..."

Biết mẹ muốn nói gì, Vu Tri Nhạc chặn lời bà, thản nhiên nói: "Là anh ấy, Cảnh Thắng."

Cái tên này khiến cả người mẹ Vu như bị đá một cước, suýt nữa lao đảo về phía sau, bà không thể tin được mở miệng: "Tri Nhạc, con thực sự..."

Bà từ từ giơ tay lên chỉ vào con gái. Ngón tay trở run rẩy, mắt cũng ngân ngấn ánh nước: "Con có biết bao nhiêu người đều nói con làm ra loại chuyện đó nhưng đến bây giờ mẹ vẫn không tin, một chữ cũng không để bụng. Mẹ cho là con gái mẹ trong sạch, không thể làm ra loại chuyện kia..."

Bà sợ con gái đau lòng, dù có tức giận cũng không thẳng thừng nói ra những lời cay độc. Mẹ Vu đỡ ngực, trong lòng đau đớn như rỉ máu, bà khó có thể tiếp nhận được việc trước mắt.

Hai hàng nước mắt dần ướt đầm khuôn mặt mẹ Vu: "Đúng là muốn giết mẹ mà..."

"Mẹ." Vu Tri Nhạc nhìn bà chăm chú, muốn đưa tay đỡ lại bị bà gạt ra.

Mẹ Vu lớn tiếng, nước mắt cũng đan xen: "Bố mắng mẹ cũng can giúp con! Em con cũng nói đỡ! Con thì sao?"

"Con không ngại mất mặt nhưng mẹ ngại, đừng kéo mẹ xuống cùng!"

Vu Tri Nhạc mím môi: "Mẹ nghĩ thế nào cũng được."

Mẹ Vu khó tin mở miệng: "Mẹ nghĩ thế nào cũng được? Có thể nghĩ thế nào đây? Bây giờ người ta đang ở trong phòng con rồi! Con còn lớn tiếng với bố như vậy, có chỗ dựa dẫm rồi nên xem thường cả bố mẹ!"

"Con không có!" Giọng Vu Tri Nhạc trấn định, nhưng lồng ngực phập phồng đã bán đứng cô.

"Thái độ bây giờ của con là thế nào?"

"Con cần phải thể hiện thái độ gì?" Vu Tri Nhạc đáp: "Mẹ có gì khác những người kia? Điều nghĩ mình thấy gì thì đó là sự thật."

Mẹ Vu rũ mi, hốc mắt đỏ bừng: "Mẹ thấy cái gì? Con vừa mới ngủ, không phải hầu cậu ta ngủ hay sao?"

"Con ngủ cùng anh ấy." Vu Tri Nhạc nhìn thẳng mẹ mình, không phủ nhận, chỉ đổi lại một chữ.

"À." Nước mắt trên mặt mẹ Vu không ngừng rơi, mặt bà ướt đầm như thác đổ mưa rơi: "Còn cãi? Mẹ bị con làm tức chết rồi..."

Bà giương tay lên!

Mắt thấy tay mẹ Vu hướng đến má trái Vu Tri Nhạc, một đôi tay đã vươn đến thật nhanh giữ lại, tay bà dừng lại ở giữa không trung. Đây không phải tay Vu Tri Nhạc mà là tay của người đã im lặng hồi lâu là Cảnh Thắng.

Lúc anh chạy tới cạnh cửa, hai mẹ con họ đều mải tranh luận nên không chú ý. Mẹ Vu không kiềm được ngược mắt lên nhìn anh, chỉ thấy ánh mắt chăm chú của người đàn ông từ trên cao hướng xuống, bóng dáng anh vừa vịn che khuất người phía sau.

Sắc mặt anh âm trầm, môi căng ra, cả người tỏa ra khí lạnh như khối băng.

"Cậu làm gì vậy?" Bị giữ tay giữa không trung, mẹ Vu kêu lên.

Cảnh Thắng lễ phép chậm rãi buông tay bà ra, chính thức tự giới thiệu mình: "Bác La, cháu là Cảnh Thắng, bạn trai của con gái bác."

Không rõ vì sao người này biết tên họ mình, mẹ Vu giật mình tròn mắt, hỏi ngược lại: "Bạn trai? Bạn trai gì?"

"Cậu ở bên nó?" Dường như bà nghe được chuyện gì tức cười lắm: "Cậu biết cậu là ai, còn nó là ai không?"

"Cảnh Thắng!" Vu Tri Nhạc gấp rút gọi anh, cô đã sớm mệt mỏi với những lời giải thích dư thừa rồi.

Cảnh Thắng nuốt nước miếng: "Em đừng nói gì cả."

Giọng anh lạnh băng, lại ần ần mạnh mẽ giống lần phát biểu ở bữa tiệc của phường Trần.

Cảnh Thắng tiếp tục nhìn mẹ Vu, ánh mắt không né tránh: "Cháu và con gái bác yêu đương nghiêm túc. Cháu rất thích, không, cháu rất yêu, vô cùng yêu cô ấy. Sau này cháu sẽ cùng cô ấy kết hôn, sau đó chung sống cả đời. Cô ấy là người phụ nữ ưu tú, chính trực, lương thiện và xinh đẹp nhất trên thế giới này. Cháu muốn được bác chấp thuận, vì vậy xin bác đừng nói những lời không hay như vậy với con gái mình. Với tư cách là chồng tương lai của cô ấy, cháu không đồng ý, càng không cho phép."

Trong lúc anh đang nói, Vu Tri Nhạc nghiêng đầu nhìn về phía mẹ mình, đáy mắt chấn động.

Tương tự như vậy còn có mẹ Vu Tri Nhạc, dường như bà ấy khá e ngại người đàn ông trẻ trước mặt. Khí chất ưu việt mãnh liệt của anh như ánh đèn đường đang tối, chớp mắt sau lại tỏa sáng lan tràn khắp nơi.

Hết chương 44.

Lời của B.: Tin vui cho các mẹ là chúng ta còn một chương H tử tế không bị phá đám ở phía sau hê hê, xác nhận Cảnh là con ruột mẹ Tô =) Khs tớ quên là có sự hiện diện của chương đây *hãy thứ tha cho sự tắc trách này": ">* Trong đây bố Cún nhà mình còn áp dụng câu nói "Việc quan trọng phải làm 3 lần" cơ =))))

P/s: Ai chờ Quang - Cam thì tối tối nay có nha ~

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 45: Cún cún nhỏ, Cảnh Thắng Thắng

LY THỨ 45

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Mẹ Vu ngó ra tại chỗ, bà hơi sợ hãi ánh mắt bức người của người đàn ông trẻ tuổi kia. Tầm mắt ấy dường như có sức mạnh khiến chân bà mềm nhũn, phải đỡ lấy khung cửa để ổn định cơ thể. Lời anh nói như đá vụn sạt lở rơi xuống đầu người ta, khiến bà ấy ngẩn người.

Đợi một lúc lâu, nước mắt tích tụ trong mắt mẹ Vu lại trào ra, bà không nói một lời, hai môi mím chặt tới phát run.

Vu Tri Nhạc không thể nhìn được cảnh mẹ khóc, cô im lặng khiến bà vừa giận vừa đau lòng. Mẹ Vu chỉ có thể ha một tiếng tức giận, sau đó xoay người lại, đưa lưng về phía họ rồi đi tới cạnh bàn. Đầu mũi ê ẩm, bà hít một hơi thật sâu, như thể làm vậy mới trấn áp được dòng nước mắt chảy ra từ hốc mắt.

Lát sau, Vu Tri Nhạc lại nghe giọng mẹ mình vang lên: "Cậu cưới nó?"

Cả thân thể người phụ nữ trung niên run lên, chất vấn: "Cậu lấy gì để cưới nó?!"

"..." Vấn đề này khiến Cảnh Thắng ngẩn ra.

Lấy cái gì để cưới cô đây?

Mẹ nó, chẳng lẽ anh không cưới nổi Vu Tri Nhạc hay sao? Anh đẹp trai lại có tiền như thế mà? Không lẽ trong mắt bà ấy, anh không xứng với Vu Tri Nhạc?

Cảnh Thắng buồn bực xoa tóc, không hiểu ý của mẹ Vu cho lắm.

Lấy tiền tài và tướng mạo ra thì quá nông cạn, nên anh chọn một câu trả lời có độ sâu: "Lấy tính mạng để cưới, cháu lấy tính mạng để cưới cô ấy còn không được sao? Nếu không thể kết hôn cùng con gái bác, sau này cháu cũng sẽ không tìm người khác."

"Ý cháu chính là như vậy." Anh giống như nổi giận, cũng như thề độc: "Trừ khi Vu Tri Nhạc không muốn gả, nếu không cháu nhất định sẽ lấy cô ấy!"

Mẹ Vu im lặng đưa mắt nhìn anh, rốt cuộc cũng biết anh thật lòng. Nhưng có lẽ sự nghiêm túc của anh trong mắt bà lại quá ngây thơ.

Mẹ Vu lùi lại, mệt mỏi nói: "Nhà chúng tôi không định trèo cao, tôi chỉ muốn con gái mình tìm được một người đàn ông bình thường, kiên định sống cả đời..." Giọng bà rời rạc, chậm mà nhẹ, không giống trần thuật mà như than thở.

"Mẹ..." Vu Tri Nhạc không nhận được nữa, đột nhiên quay đầu gọi mẹ mình.

Mẹ Vu bị cắt ngang lời nhìn sang hỏi: "Tri Nhạc, con định kết hôn với cậu ta?"

Cổ họng Vu Tri Nhạc khẽ động, nhưng cô yên lặng.

Cảnh Thắng liếc cô một cái, giải thích hộ: "Bây giờ cô ấy không đồng ý cũng không sao, phụ nữ cần thời gian để cân nhắc."

Mẹ Vu xoa xoa mắt mình: "Nó đồng ý cái gì, nó căn bản không dám đồng ý. Cậu ở địa vị nào, nhà chúng tôi có thân phận gì, cậu còn chưa hiểu sao?"

Cảnh Thắng nhìn bà, mỉm cười: "Cháu phát hiện, có vài người nghèo xứng đáng nghèo cả đời."

Đối với thái độ biến đổi của anh, mẹ Vu rất không thoải mái: "Cậu nói gì?"

Người đàn ông cắn môi, cau mày, lộ ra mấy phần cứng cỏi: "Nhà bác ở trong bùn lầy tồi tệ hơn nửa đời người, nhưng thế nào cũng phải kéo con gái xuống cùng mới thoải mái."

Mẹ Vu kinh ngạc nhìn anh.

"Nói thế này đi." Tay anh chỉ ra hai chỗ trên không, như đang tìm hình dung nào thích hợp: "Thật may mắn vì con gái bác không ở cùng một nơi với nhà bác. Cô ấy xinh đẹp, lương thiện, sống trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn, vừa vặn lại bị cháu thấy được."

Nói tới đây, anh kéo tay Vu Tri Nhạc để hai người đứng cạnh nhau, cùng nhìn thẳng mẹ cô: "Hàng ngày cháu lôi cô ấy ra ngoài, nuôi đến mạ vàng lấp lánh, nhà bác không phục?"

Chưa xót lại dâng lên chớp mũi, môi Vu Tri Nhạc hơi run, đưa mắt nhìn nơi khác. Thói quen trước nay của cô đều là đơn thương độc mã, luôn tự tin cho rằng một mình có thể làm được điều vạn người không thể.

Nhưng khi Cảnh Thắng đứng bên cạnh nhẹ nhàng nắm tay cô, dùng những lời kì lạ, tốt đẹp vượt xa tưởng tượng để bảo vệ cô, chính lúc ấy cô lại nghe thấy bức tường kiên cố mình xây dựng từng chút một không khổng chế được mà đổ sụp.

Lâu ngày sẽ yếu ớt.

Đặc biệt yếu ớt.

Cảm giác này như xé bỏ toàn bộ lớp giấy dán tường, những điều được che giấu, những áp bức và lắng nhục, sự mạnh mẽ bên ngoài đều bị ánh mặt trời mạnh mẽ chiếu rọi.

Mẹ Vu nhìn hai người, ánh mắt run rẩy nhưng không rơi lệ nữa.

Yên tĩnh hồi lâu.

Vu Tri Nhạc cố kiềm chế buồn bã trong lòng: "Mẹ, mẹ mang đồ về đi."

Đây là giọng tiễn khách.

"Những chuyện nên biết, mẹ đã biết hết rồi. Thái độ của mẹ con cũng đã hiểu." Giọng Vu Tri Nhạc ổn định, cô dừng một chút rồi lại tiếp: "Không còn sớm nữa, mẹ về nhà đó đi. Con gọi xe để họ tới dưới lầu đón mẹ."

"Không cần." Mẹ Vu cự tuyệt, khom người cầm túi đồ đặt ở huyền quan, lần nữa ngẩng đầu, nói: "Con tự giải quyết cho tốt đi."

Sau đó mẹ Vu xoay người, động tác xuống cầu thang của bà chậm chạp, nhịp bước tập tễnh. Chỉ một đoạn cầu thang ngắn ngủi này dường như đã hao phí hết 10 năm sức lực của bà.

Vu Tri Nhạc không đuổi theo, muốn giã ra khỏi tay của Cảnh Thắng nhưng bị anh nắm chặt. Một cánh tay khác của anh đưa ra đóng cửa lại.

Ngăn trở với thế giới bên ngoài, mi tâm anh nhú chặt, quay lại đối diện với Vu Tri Nhạc, nhếch môi nói: "Nhà em đều là thế lực gian ác."

Vu Tri Nhạc không tiếp lời, quay mặt nhìn về nơi khác, dường như không định đối diện với vấn đề này.

Cảnh Thắng nhìn cô chăm chú, sau đó tiến lên hai bước, không nói lời nào ôm người phụ nữ vào trong ngực: "Khóc đi."

Bàn tay anh còn vỗ nhẹ trên lưng cô hai cái.

Khuôn mặt Vu Tri Nhạc cứng đờ đặt trên vai anh: "..."

"Không khóc?" Anh nhận thấy cô không có động tĩnh gì.

Vu Tri Nhạc đáp: "Không muốn khóc."

"Em đúng là không theo lẽ thường." Anh oán giận nói, bỏ tay cô ra rồi ôm càng chặt hơn: "Nhưng không còn cách nào khác, anh chỉ thích em như vậy."

"Cảnh Thắng." Vu Tri Nhạc gọi anh.

Người đàn ông: "Ừ?"

"Cảm..."

"Im miệng." Cảnh Thắng đột nhiên bật ra, nói bên tai cô: "Vợ chồng với nhau có gì phải cảm ơn. Đừng khách khí như thế, nghe mà sợ."

Vu Tri Nhạc cong mắt, đột nhiên nghĩ đến điều gì: "Em có cái này cho anh." Cô thoát ra khỏi vòng tay anh, vòng người đi về phía mép giường.

Cảnh Thắng vui vẻ chạy theo, vừa đi vừa đùa: "Muốn lấy thân báo đáp à?"

Anh vừa nói xong thì thấy giây tiếp theo, người phụ nữ đã đứng ở cuối giường, ngồi xổm xuống lấy cây ghi-ta màu đen ra.

Vu Tri Nhạc nâng đàn ghi-ta lên, sau đó nhìn về phía anh: "Viết một bài hát cho anh, định Valentine sẽ tặng."

Cảnh Thắng sững sốt, sau đó đáp: "Vây Valentine lại tặng anh."

"Định làm thành CD rồi tặng cho anh." Vu Tri Nhạc lấy một chồng thảm lông trải trên mặt đất: "Nếu anh đã tới rồi, hát trực tiếp sẽ càng ý nghĩa."

Sau đó vẫy tay với Cảnh Thắng: "Lại đây."

Cô ngồi trên thảm, ôm ghi-ta trước người, tùy ý thử âm một chút. Hai tiếng trong veo vang lên như đem theo cả ánh sáng, phát ra từ đầu ngón tay cô rồi lan vào không khí. Cảnh Thắng cũng thành thật

ngồi xếp bằng bên cạnh cô, anh chưa từng nghĩ Vu Tri Nhạc sẽ sáng tác bài hát cho mình.

Sao có người phụ nữ lãng mạn như vậy chứ? Anh chưa gặp được bao giờ.

Biểu cảm của cô rất trầm tĩnh, khuôn mặt cũng như không quá để tâm, nhìn thế nào cũng không giống "đặc biệt chuẩn bị" chứ đừng nói tới biểu hiện trông ngóng vì người yêu.

Nhưng có thể vì biểu hiện tùy tâm như vậy, lại hết lần này tới lần khác đánh thẳng vào lòng anh. Tim Cảnh Thắng đập loạn, anh nhất quyết nghĩ cảm giác này là biểu hiện của việc mừng như điên.

Vu Tri Nhạc ôm đàn ghi-ta, giới thiệu: "Bài này không hay lắm đâu."

"..." Không sao, em có hát trời ơi đất hỡi anh cũng thấy mãn nguyện.

"Bài này tên là "Thắng Cún". Cô cười, trong mắt ánh lên vẻ ngây thơ của thiếu nữ.

"...?" Cảnh Thắng cho là mình không nghe rõ: "Gì cơ?"

"Thắng Cún."

"Thắng Cún?"

"Cún cún nhỏ." Vu Tri Nhạc cong mắt: "Cảnh Thắng Thắng."

Nghe có vẻ không đúng lắm, nhưng nghĩ lại thì rất hợp lý. Cảnh Thắng xoa cằm, suy nghĩ sâu xa: "Tên này có nguyên nhân gì không?"

"Không có nguyên nhân, tên WeChat em đặt cho anh thôi."

"Mẹ nó." Cảnh Thắng gào lên: "Em có thể đặt tên tử tế chút không? Ví dụ như chồng."

Vu Tri Nhạc đưa tay ra nhéo một bên mặt nhỏ của anh: "Tên này thân thiết dễ thương hơn, em thích tên này."

Động tác thân mật của cô trong nháy mắt khiến người đàn ông ngừng công kích: "Hát đi."

Anh vốn cũng không so đo chuyện đó.

Vu Tri Nhạc vừa chạm tay vào dây đàn, Cảnh Thắng đã vội gọi cô lại: "Đợi một chút."

Sao? Người phụ nữ kiên nhẫn chờ.

Cảnh Thắng lấy điện thoại trong túi ra rồi bật đèn flash: "Được rồi."

"Làm gì?"

Anh khua điện thoại hai cái, trịnh trọng nói: "Lightstick, thấy anh dày công tu luyện làm fan hâm mộ chuyên nghiệp chưa."

Anh đúng là cái gì cũng biết, Vu Tri Nhạc cười khế: "Tắt đi, chói mắt."

Cảnh Thắng nghe lời tắt flash, sau đó nói: "Có chút mà cũng không chịu được, xem ra em cũng lần đầu lên bảng làm bài."

Nụ cười của Vu Tri Nhạc càng sâu, biết anh ám chỉ điều gì, cô không phủ nhận, ngược lại thẳng thắn: "Phải, lần đầu tiên sáng tác"

bài hát cho đàn ông, còn hát trực tiếp cho anh ấy nghe nên rất khẩn trương, run tay."

"Anh mẹ nó vui muốn chết." Cảnh Thắng nhỏ giọng thì thầm.

"Anh nói gì?" Vu Tri Nhạc không nghe rõ.

Cảnh Thắng tăng âm lượng: "Lát anh có ngất cũng đừng hoảng. Đó là anh vui vẻ mà ngất."

"Ừ." Vu Tri Nhạc đồng ý, hỏi: "Em hát nhé?"

Người đàn ông gật đầu thật mạnh, sau đó lại gật đầu thêm cái nữa để bổ sung. Vu Tri Nhạc chỉnh ghi-ta xong, thanh thanh cồ hống.

Cô ngược mắt nhìn người đối diện, Cảnh Thắng vừa lúc cũng đang nhìn cô. Hai người nhìn nhau cười, không có nhạc dạo, chỉ có tiếng ngón tay người phụ nữ gõ nhịp lên thân đàn ghi-ta.

Thanh âm trong veo của người phụ nữ cất lên...

"Thắng Cún, anh ấy là một đứa nhóc

Luôn nói mình đẹp trai

Nhưng tôi lại thấy dễ thương

Anh ấy thích uống sữa tươi

Thói quen này luôn không đổi

Người khác nói anh ấy kì lạ

Anh ấy vẫn không đổi

Người vô lại này...

Mỗi ngày đều khoe mẽ với tôi

Tôi không muốn để ý tới

Nhưng càng không nhẫn tâm cự tuyệt

Anh ấy cả ngày chỉ nói yêu rồi yêu

Tôi cũng biết rõ

Cuối cùng chính mình lại không bỏ được..."

Vừa kết thúc một đoạn, Cảnh Thắng đã cười không khép miệng lại được.

Anh cho rằng với tính cách của Vu Tri Nhạc, cô sẽ sáng tác một bài hát nhẹ nhàng như nước. Không nghĩ tới ca từ đến nhịp điệu lại đáng yêu, động lòng người đến thế. Nhất là trong lúc hát, thỉnh thoảng cô còn liếc mắt, cười giảo hoạt với anh, cảm giác như hai người khác nhau vậy.

Những âm điệu cùng giọng cô như kẹo ngọt ngũ sắc, không ngừng nhảy nhót:

"Có thể anh ấy luôn nói bậy bạ

Nhưng sẽ không làm chuyện xấu

Người đã trúng điểm trí mạng

Trở thành hào quang trong cuộc đời tôi

Tôi phải bày tỏ thế nào đây?

Tôi yêu tên nhóc này mất rồi

La la la la la la

La la la la la la

Tên nhóc vô lại, biến thái

Tên nhóc kì lạ

La la la la la la

Nhóc vô lại của tôi

Tên nhóc của tôi

..."

Tim như muốn chảy ra, hóa thành mật ong ngọt ngào.

Đợi người phụ nữ hát đến âm cuối, Cảnh Thắng cười híp mắt hỏi: "Vu Tri Nhạc, em đang tỏ tình với anh đấy à?"

"Phải..." Người phụ nữ gật đầu, thẳng thắn nhìn anh, tay vẫn thành thạo giữ hợp âm trên đàn.

"Hát lại lần nữa."

"..."

"Encore! Encore!" Cảnh Thắng yêu cầu mãnh liệt: "Anh vẫn chưa nghe rõ."

"Thêm tiền không? Danh tiếng của em lớn lắm." Vu Tri Nhạc hiềm khi đùa với anh.

"Thêm thêm thêm thêm thêm thêm thêm thêm..." Anh nói không ngừng.

Ánh sáng ấm áp hòa thuận phát ra từ khung cửa sổ nhỏ, âm thanh dễ nghe lại vang lên lần nữa.

Trên tấm thảm mềm mại, ánh mắt họ nhìn nhau như đã tìm thấy nơi thuần túy, bình yên nhất cho tâm hồn.

Hết chương 45.

Lời của B.: Thật ra hôm nay định lười..... Xong tự nhiên lên fb thấy một chị cmt bảo ngày nào cũng theo dõi và chờ từng chương truyện trong nhà nên..... dù không biết chị có đọc truyện này không.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 46: Việc quan trọng phải làm ba lần

LY THỨ 46

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Hôm sau là một ngày nắng, bầu trời xanh trong như được gột rửa.

Vu Tri Nhạc đưa Cảnh Thắng đến công ty, trên đường đi anh bạn trai nhỏ này đã có thể ngân nga bài "Thắng Cún" rồi. Hôm qua anh quần lầy Vu Tri Nhạc bắt cô hát đi hát lại tới 20 lần, bây giờ đã sớm nằm lòng giai điệu kia.

"Anh có bài hát riêng, cảm giác như ngôi sao lớn vậy." Cả đường đi anh vô cùng đắc ý, còn thao thao bất tuyệt dặn dò: "Bài hát này trừ anh ra không được hát cho ai nghe nữa, biết chưa?"

Vu Tri Nhạc đáp lại: "Ừ."

Đối với cô, anh chính là ngôi sao lớn. Vu Tri Nhạc chưa thấy người nào có thể tỏa sáng rạng rỡ giữa muôn vàn người như vậy.

Đỗ xe dưới hầm, Vu Tri Nhạc tắt máy định xuống xe. Cổ tay bỗng nhiên bị người đàn ông níu lại, cô quay đầu lại chỉ thấy đôi mắt to

tròn đầy mong đợi đang nhìn mình.

"Sao vậy?" Vu Tri Nhạc cong môi.

Cảnh Thắng: "Chúng ta hôn tạm biệt?"

Cô lại xoay người trở về, hôn anh một cái.

"Nữa." Anh lại đưa ra yêu cầu.

Vu Tri Nhạc giả vờ cảnh cáo: "Một lần là được rồi, đừng một tác lại muốn một thước."

Có điều, cô vẫn để anh "một tác lại muốn một thước". Phải biết rằng, nhà tư bản đều là lòng tham không đáy. Cảnh Thắng tự mình rướn người lên, giữ cằm cô rồi mạnh mẽ ấn môi mình xuống.

Bị mạnh mẽ hôn lấy, Vu Tri Nhạc cũng không khó chịu, cô "a" một tiếng: "Được chưa?"

Cảnh Thắng cau mày, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ: "Vu Tri Nhạc, em từng nghe câu này chưa?"

"Ừ?" Mời người bắt đầu biểu diễn.

"Mọi người đều nói, chuyện quan trọng phải làm ba lần." Nói xong, tên vô lại là anh lại đặc ý nhìn cô chăm chú.

Cô lúc nào cũng bị những lý do của anh thuyết phục.

Vu Tri Nhạc thấy mình như đang dỗi trẻ nhỏ: "Hôn thêm lần nữa, anh sẽ đàng hoàng đi làm?"

Cảnh Thắng cười toe toét rồi gật đầu.

Vì thế họ lại hôn tiếp lần thứ ba. Thật phiền, việc từ biệt của hai người đang yêu điên cuồng còn khó hơn lên trời.

Huýt sáo theo giai điệu bài hát Vu Tri Nhạc sáng tác, Cảnh Thắng bước vào tòa nhà Cảnh Nguyên. Anh tùy ý sửa lại cổ áo, bước tới chỗ cậu thanh niên mặc âu phục rồi vẫy tay: "rning~"

Còn kéo dài âm đuôi, đủ thấy tâm trạng người này đang tốt tới độ nào.

Cậu thanh niên đang tự hỏi sao sắp đột nhiên lại chào hỏi mình. Cậu có nghĩ cả trăm triệu lần cũng không ngờ tới việc đối phương sẽ chủ động chào hỏi với, đang muốn cúi đầu khom lưng đáp lại thì... Người kia đã cong mắt cười, giơ tay vẫy vẫy và dùng giọng điệu tương tự chào cô gái lễ tân bên cạnh.

Cảnh Thắng cứ như vậy một đường "chào buổi sáng", khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó giật mình quay đầu lại nhìn.

Hình như hôm nay Giám đốc Cảnh... rất vui vẻ.

Phải biết rằng, bình thường nhân viên khom lưng cúi chào, anh chỉ tùy ý gật đầu, mắt nhìn đi nơi khác, một bộ dáng coi trời bằng vung.

Dừng trước thang máy đặc quyền của lãnh đạo, Cảnh Thắng vô tình thấy trợ lý Tổng đang chờ thang máy trong đám người. Anh chột tiến lên rồi gọi thân thiết: "Trợ lý Tổng..."

Cả người trợ lý Tổng lão đạo, cộng thêm bị sặc nước.

Các nhân viên khác thì nhau nhìn đến, đầu tiên là kinh ngạc nhường đường, sau đó đồng thanh nói: "Chào buổi sáng, giám đốc Cảnh."

"Được được được, chào buổi sáng mọi người." Cảnh Thắng vừa cười híp mắt vừa kéo trợ lý Tổng sang thang máy bên kia.

"Anh làm gì vậy?" Vất vả đứng vững lại, trợ lý Tổng gỡ tay anh xuống, nhẹ giọng hỏi.

Mặt Cảnh Thắng đầy chân thành: "Không làm gì, tâm trạng đại gia đang tốt, mời anh đi thang máy cao cấp."

Trợ lý Tổng: "... " Tôi thật cảm ơn đại gia anh.

"Sao không hỏi vì sao tâm trạng tôi tốt?" Thấy phản ứng sai biệt của trợ lý Tổng, Cảnh Thắng vô cùng bất mãn.

Trong lòng trợ lý Tổng đỏ mồ hôi, không biết phải làm sao: "... Sao tâm trạng anh lại tốt?"

Cảnh Thắng rất phấn khởi đáp lại: "Vợ tôi sáng tác bài hát cho tôi, anh có không?"

"..." Sao mới qua năm đã có vợ rồi? Trợ lý Tổng suy đoán: "Cô Vu?"

"Đúng vậy." Nhắc tới cái tên này, nụ cười nơi đáy mắt Cảnh Thắng càng sâu hơn, anh vẫn không quên khoe khoang: "Có người phụ nữ nào sáng tác bài hát cho anh không? Không có chứ gì."

Trợ lý Tổng đáp: "Đúng là không có."

"Tôi có!"

"Thế nên anh với cô Vu yêu nhau?"

"Không chỉ yêu." Cảnh Thắng phúi vai áo: "Tôi sẽ kết hôn với cô ấy."

Anh khum tay bên miệng hắng giọng, sau đó buông xuống rồi nói một câu sâu xa: "Trợ lý Tổng, bây giờ tôi có thể hiểu rồi. Lần trước anh nói không sai, đúng là trên thế giới có một người phụ nữ đặc biệt khiến chúng ta muốn kết hôn. Trước kia tôi chưa gặp được nên không tin, giờ gặp rồi mới hiểu."

Hai người đi vào thang máy.

Trợ lý Tổng ấn nút đóng cửa, sau đó nói: "Giám đốc Cảnh, anh hiểu là tốt rồi."

"Dù sao thì anh và cô Vu cũng rất tốt." Trợ lý Tổng bổ sung.

Nếu nói một cách công bằng, điều kiện hai bên chênh lệch quá lớn, anh ấy không phải không nhìn ra được. Nhưng nếu đã bên nhau rồi, giám đốc Cảnh cũng thề son sắt như thế, vậy thì hãy chân thành chúc phúc cho họ đi.

"Đó là đương nhiên." Cảnh Thắng lấy hộp sữa tươi trong túi ra - đây là sữa Cá Khô Nhỏ đặc biệt mua cho anh. Tới giờ cầm sữa trong tay vẫn thấy ấm áp, dễ chịu.

Vừa xé ống hút ra, cửa thang máy đã bị người bên ngoài ấn mở.

Cảnh Thắng nghiêng đầu, liếc mắt thấy người vừa tới thì yên tâm, chuyên chú cắm ống hút, thuận miệng gọi một tiếng: "Bố."

Trợ lý Tổng đi theo cũng hỏi thăm sức khỏe ông ấy, cảm thấy sự xuất hiện của mình ở nơi này dường như không thích hợp lắm.

"Ừ." Cảnh Trí Viễn đã thấy trợ lý Tổng nhưng cũng không so đo.

Bầu không khí trong thang máy yên tĩnh đến lạ. Cảnh Thắng ngậm ống hút, đứng cựa cựa phát phờ. Người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu đen cũng yên lặng, không nói một lời.

Thấy con trai không kiên trì hút sữa, ông mới liếc nhìn: "Con yêu đây à?"

"..." Cảnh Thắng trầm mặc 2 giây: "Vâng, sao bố biết?"

Cảnh Trí Viễn đáp: "Hôm qua bố uống rượu với chú Hai, chú ấy nói cho bố."

Cảnh Thắng nhả ống hút trong miệng ra, trợn trắng mắt: "Chú ấy là Tổng giám đốc công ty giải trí, sao lại làm cả nhiệm vụ của paparazzi vậy? Chuyên phơi bày đời sống của cháu trai, mất giá, mất giá quá đi mất."

"Bố muốn hỏi công việc kia của con một chút." Cảnh Trí Viễn lại nhìn về phía trước: "Công ra công, tư ra tư, đừng ném công việc ra sau đầu."

"Sao có thể?" Cảnh Thắng đứng thẳng tắp, bước lên phía trước ôm vai bố mình: "Chuyện bố giao phó, con nhất định sẽ dốc lòng tận tụy."

Cảnh Trí Viễn hừ lạnh một tiếng: "Trên đầu ta con còn một người bố đấy, áp lực lớn hơn con nhiều."

"Áp lực của con lớn hơn chứ." Cảnh Thắng cố gắng kể khổ: "Trên đầu bố chỉ có một người bố. Trên đầu con có ba người bố: bố con, bố của bố con, cộng lại có phải ba người rồi không?"

Tên nhóc thối cả ngày chỉ biết đánh trống lảng sang chuyện khác này, Cảnh Trí Viễn bật cười: "Nghe cũng đúng đấy."

"Đúng vậy, ép con lùn còn một đoạn này." Cảnh Thắng quan sát bố mình, bắt đầu nịnh nọt: "Hay bố lại trở mã cao thêm? Sắp cao hơn con rồi."

Cảnh Trí Viễn đẩy tay anh: "Sang bên kia đi."

Cảnh Thắng và trợ lý Tổng đến tầng 56 trước, anh cười hì hì chào bố mình rồi ra ngoài.

Vừa ra cửa xong, mặt Cảnh Thắng đã xịu xuống: "Tôi thật mẹ nó phiền chết." Anh ném hộp sữa tươi vào thùng rác, "bụp" một tiếng, lực ném ra rất nặng.

Trợ lý Tổng đi theo vâng vâng dạ dạ: "Sao vậy giám đốc Cảnh?"

"Chuyện phá bỏ và di dời phòng Trần!" Cảnh Thắng sai bước vào văn phòng của mình: "Đáng ra lúc đầu tôi nên đẩy đi."

Trợ lý Tổng vẫn đi theo anh: "Nếu vậy anh cũng không gặp được cô Vu..."

Cảnh Thắng đột nhiên giậm chân, suýt chút nữa khiến trợ lý Tổng đâm vào lưng anh.

Anh đứng tại chỗ, xúc cảm mãnh liệt, giương cung bạt kiếm lúc này biến mất trong nháy mắt. Lúc quay đầu lại, Cảnh Thắng ôm ngực, như vẫn còn sợ hãi, lúc này chỉ thấy may mắn: "Đúng vậy... Quá nguy hiểm, may là tôi tiếp nhận hạng mục của phương Trần."

Trợ lý Tổng: "... " Trong lòng trợ lý Tổng chỉ biết vỗ tay, tiết mục đổi sắc mặt này mới xuất sắc làm sao.

Hai tay Cảnh Thắng buông xuống, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Trợ lý Tổng đi bên cạnh anh hỏi: "Anh định xử lý chuyện kia thế nào?"

Cảnh Thắng ghé mắt, cau mày: "Sao lại xử lý thế nào, anh vẫn chưa xử lý?"

"Vâng..." Trợ lý Tổng chần chừ: "Vì cân nhắc đến việc..."

"Anh muốn tạo phản sao, làm nhanh chút đi." Cảnh Thắng không nhìn được cắt đứt lời anh ấy: "Vẫn thế, cứ làm như tôi giao phó."

Trợ lý Tổng gật đầu: "Được, tôi đi làm ngay."

—

Ngày Valentine cũng là ngày Vu Tri An trở về trường học. Vu Tri Nhạc chở em trai tới ga tàu phía Nam. Không giống lần đi mua đồ Tết trước đó, dọc đường đi hai chị em không trao đổi gì cả, bầu không khí hơi gượng ép.

Thấy ga tàu cao tốc ở phía xa, bản thân lại sắp đi mấy tháng liền, Vu Tri An quyết định phá vỡ trầm mặc: "Chị, chị nghĩ nhà chúng ta

sẽ bị phá hủy thật à?"

"Không biết." Vu Tri Nhạc dứt khoát đáp lại. Tương lai của phường Trần cũng như sắc trời mờ mịt hôm nay, không biết sẽ đi tới đâu.

"Nếu bị phá hủy thật, chúng ta phải làm thế nào?"

Vu Tri Nhạc nói: "Được sắp xếp nhà, còn có tiền bồi thường. Cũng không phải thua thiệt hay không có chỗ để về."

Thấy cô nói vậy, Vu Tri An mím môi: "Có phải phá hủy rồi sẽ mất hết không?"

"Ừ."

"Đúng là rất khó chấp nhận..." Giọng Vu Tri An nhẹ hơn vì trong lòng cảm khái không thôi. Dù sao nơi đó cũng cất chứa hơn 10 năm tuổi thơ của cậu, mọi biến đổi của thiếu niên đều in dấu ở đó.

Vu Tri An nhìn ra ngoài cửa sổ, dè dặt hỏi lại: "Chị vẫn còn tức giận vì bố à?:

Vu Tri Nhạc đáp lại rất nhanh: "Chị không tức giận gì cả."

"Không phải bố cố ý nói vậy đâu." Vu Tri An thở dài: "Sau khi chị rời đi hôm giao thừa, bố ngồi rất lâu trên bàn, không ăn cũng không uống. Em nghĩ bố chỉ mạnh miệng nhưng lòng mềm, vẫn luôn quan tâm tới chúng ta."

"Em chắc chắn?" Giọng Vu Tri Nhạc mang theo điềm tức cười.

Vu Tri An nhìn về phía cô: "Không phải sao?"

"Phải không?" Cô hỏi ngược lại.

"Đúng vậy." Cậu thanh niên khẳng định lại.

Vu Tri Nhạc nhếch môi, cô phát hiện đến sức để mĩa mai mình cũng không có: "Em bảo phải thì là phải đi."

Vì không phải ngày nghỉ, cộng thêm công việc đầu năm bận rộn nên Cảnh Thắng không xin nghỉ. Tối muộn anh mới gọi điện cho Vu Tri Nhạc, mời cô ra ngoài hòa chung không khí Valentine.

Điều khiến anh không tưởng tượng được là lúc gặp lại, người phụ nữ này lại mặc váy đứng bên cạnh xe đợi anh, dáng người yêu kiều, thướt tha.

Đây là lần đầu tiên cô mặc váy, đó là một chiếc váy liền màu nâu nhạt, độ dài vừa vặn phủ tới đầu gối, bên dưới là cẳng chân mảnh khảnh trắng nõn. Phần váy chiết nhẹ ôm vào vòng eo thon nhỏ, chỉ cần dùng một vòng tay đã có thể ôm trọn. Cô còn buộc tóc cao, thoát nhìn rất thanh thoát, ví với tiên nữ hạ phàm cũng không quá chút nào.

Từ xa cô đã nhìn thấy anh, đến giờ vẫn chăm chú nhìn Cảnh Thắng tiến lại. Anh nghĩ tim mình có thể nổ banh cả bãi đậu xe rồi.

"Em mặc thế này vẫn được chứ?" Đợi anh đến gần, cô cười hỏi nhưng không ngượng ngập chút nào. Dường như cô không hề khó chịu với cách ăn mặc khác biệt ngày thường này, thậm chí còn tràn đầy tự tin.

Cảnh Thắng quay đầu nhìn mấy lần, không tin được hỏi: "Có phải anh đang ngủ ở văn phòng vẫn chưa tỉnh không?"

Giọng Vu Tri Nhạc hơi dữ dội: "Hỏi anh đấy."

Cảnh Thắng tiến lại gần, quan sát cô hồi lâu: "Đúng là rất đẹp, nhưng hôm nay em không mặc thế này được."

"Tại sao?"

Cảnh Thắng nói như thật: "Lát nữa trên đường đều là cặp đôi, bạn gái anh đẹp thế này sẽ thu hút hoa thơm cỏ lạ. Anh sẽ bị mấy người đàn ông khác ghen tị đuổi đánh."

"Có bệnh." Vu Tri Nhạc chuyển tầm mắt đi nơi khác, ngoài miệng mắng nhưng trong lòng ngọt ngào không thôi.

Cảnh Thắng cười hì hì kéo tay cô, cầm trong lòng bàn tay vuốt ve: "Em lạnh không?"

Vu Tri Nhạc lắc đầu nhẹ: "Không lạnh."

"Sai rồi." Cảnh Thắng phản bác lại: "Làm lại."

"?"

"Vừa rồi em không nên trả lời như thế."

"Phải nói lạnh?"

"Đúng." Cảnh Thắng bắt đầu hỏi lại: "Em lạnh không?"

Vu Tri Nhạc bị anh chọc cười, phối hợp với tên nhóc: "Lạnh, rất lạnh."

Một giây tiếp theo, cô đã bị người đàn ông kéo vào ngực ôm thật chặt: "Cho em mượn áo khoác dài biết tạo nhiệt, nhiệt độ dễ chịu vô cùng."

"Áo khoác da người hay áo khoác thịt người?" Cô đặt cằm trên vai anh, nhẹ giọng hỏi.

Cảnh Thắng đưa tay nhéo mông cô như trừng phạt: "Sao em máu tanh bạo lực thế hả?"

Nhưng anh vẫn không buông ra, ngược lại tăng thêm lực bế cô lên cách mặt đất một khoảng, miệng không quên cảm thán: "Làm sao bây giờ? Không nỡ buông ra. Anh chỉ có thể ôm em như vậy, ôm đến sáng mai."

Vu Tri Nhạc nhìn thẳng anh trong gang tấc, nhắc nhở: "Đây là hầm để xe công ty anh đấy, anh không sợ bị nhân viên nhìn thấy?"

"Thấy thì thấy, họ để tay lên ngực tự hỏi xem, nếu cũng có vợ đẹp thế này, có phải cũng yêu thích không muốn buông không?" Cảnh Thắng nói như lẽ dĩ nhiên, còn rất có tinh thần mà đổi thành ôm công chúa.

Nhân lúc Vu Tri Nhạc chưa kịp chuẩn bị, anh ôm ngang hông cô rồi ngồi vào ghế lái. Làm xong những việc này anh cũng không vội đóng cửa, cúi đầu hôn cô một chút rồi lại một chút, mãi sau mới lưu luyến tách ra: "Anh đặt chỗ ở một quán ngon lắm, chúng ta đi ăn cơm trước."

Hết chương 46.

Lời của B.: Chin lỗi làng nước vì cái tiêu đề lừa đảo:"> Vài chương nữa chúng ta mới có thịt:))))))

À với ở mấy chương trước tớ bị thiếu 1 chữ trong tên bố Cảnh, sẽ soát và sửa lại toàn bộ sau khi hoàn nhá. Giờ lười quá...

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 47: Thế nên, có muốn lên nhà ngồi một lúc không?

LY THỨ 47

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Vancouver là nhà hàng đồ Tây ngon nhất ở thành phố Ninh.

Cảnh Thắng là khách quen ở đây, anh quen lối dắt tay Vu Tri Nhạc đi vào trong. Phục vụ trên đường gặp được đều khách khí gọi anh một tiếng giám đốc Cảnh.

Họ được sắp xếp ngồi ở ghế lô thanh nhã.

Từ phòng ăn Lãng Tiêu nhìn xuống có thể thấy hơn nửa thành phố vừa mới lên đèn. Họ vừa ngồi xuống, người phục vụ trẻ tuổi đã châm nến trên bàn. Bốn người đàn ông mặc áo đuôi tôm mang theo đàn violon bước vào, ngồi ở ghế diễn tấu được sắp xếp từ trước.

Để người biểu diễn đặt đàn violon lên giá xong, người phục vụ quay lại ra hiệu để họ bắt đầu trình diễn.

Ca khúc họ chơi là bản Humoresque *. Bản nhạc dạo đầu bằng tiết tấu nhanh và sáng, nhưng khúc sau lại đượm nỗi niềm da diết,

nhớ nhung. Trong tiếng nhạc du dương, người phục vụ tay cầm khăn, khui chai rượu ra rót cho họ.

* Bản Humoresque số 7, Op.101 là tác phẩm của tác giả người Tiệp Khắc Antonín Dvořák. Đây là một trong những bản nhạc lâu đời trên thế giới, tính đến nay đã có tuổi đời lên tới 124 năm.

Vu Tri Nhạc chống cằm, thấy anh giống trống kua chiêng thì cong môi cười: "Anh cũng phô trương quá đấy."

"Ừ?" Ngồi ở phía đối diện, Cảnh Thắng đang sửa lại khăn ăn giương mắt nhìn cô: "Sao lại phô trương?"

"Bữa tối với ánh nến." Cô hơi nâng cằm, ánh sáng nhu hòa vừa vịn chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Tri Nhạc: "Kiểu này lỗi thời rồi."

Cảnh Thắng cũng học cô chống cằm, cười nói: "Thứ phụ nữ không kháng cự lại được cũng là mấy thứ lỗi thời."

"Anh hiểu quá nhỉ?" Vu Tri Nhạc cười giễu.

Cảnh Thắng lắc đầu hai cái: "Không hiểu, anh rất đơn thuần. Nhưng thấy em cười như vậy, hẳn là không ghét."

Nụ cười của Vu Tri Nhạc càng sâu hơn: "Cho anh mặt mũi thôi, hiểu không?"

"Ừ...." Cảnh Thắng gật đầu, nhướn mày: "Không uống công tìm được bạn gái tốt, còn biết cho anh mặt mũi."

Trước khi đồ ăn được đưa lên, Cảnh Thắng nâng ly, nói: "Valentine vui vẻ."

Rượu vang đỏ sóng sánh trong ly thủy tinh trong suốt, Vu Tri Nhạc cùng ly với anh: "Valentine vui vẻ."

Vừa đưa ly rượu đến bên môi, tay Vu Tri Nhạc đã dừng lại: "Lát em còn phải lái xe, đây có tính là uống rượu không?"

Cảnh Thắng cau mày, nghĩ hai giây: "Vậy em bỏ xuống đi." Anh nghiêm túc: "Nhà hai người phải có một người lái xe."

Vu Tri Nhạc nghĩ thấy anh nói đúng nên bỏ ly rượu xuống.

Cảnh Thắng cười: "Đùa thôi mà, em không uống luôn hả?"

"Uống rượu vang cũng bị đo nồng độ cồn." Có kinh nghiệm nhiều năm lái xe nên người phụ nữ suy nghĩ chu toàn.

Cảnh Thắng nhướn mày, thuyết phục cô: "Lát nữa tìm người lái xe thuê, rượu này không tệ, không uống rất đáng tiếc."

Vu Tri Nhạc nghe vậy mới nhấp một ngụm nhỏ. Rượu rất ngon, chỉ nhấp một chút thôi cũng cảm nhận được vị ngọt sa hoa, dư vị còn đọng lại trên đầu lưỡi.

Bốn người chơi violin đã đổi sang một khúc nhạc khác.

Món chính là món ăn đầu bảng của nhà hàng, thịt bò bít tết. Thịt bò cắt ra còn hơi hồng, phía trên được phủ thêm một lớp nước sốt ngậy. Người phục vụ lần lượt đưa món ăn lên, hai người vừa ăn vừa trò chuyện rất vui vẻ. Tới khi gần kết thúc, cậu ấy bê một chiếc khay sứ được phủ kín, dè dặt đặt trên bàn ăn.

Người phục vụ mỉm cười, đưa tay chỉ cho Vu Tri Nhạc: "Cô Vu, đây là điểm tâm ngọt Cảnh tiên sinh đặc biệt chuẩn bị cho cô."

Vừa dứt lời, người phục vụ bỏ phần nắp đậy bằng kim loại bên trên khay ra. Chiếc khay này sáng như trắng rằm, được tô điểm bằng những bông hoa sơn trà màu đỏ, mà ở giữa những bông hoa sơn trà là một món đồ tuyệt đẹp.

Đó là đồng hồ đeo tay của nữ.

Mặt đồng hồ màu vàng hồng, dây đeo màu đỏ. Mặt trong của đồng hồ có những ngôi sao lấp lánh kết hợp với phần dây đỏ bên ngoài như những cánh hoa hoàn mỹ. Viên xung quanh được nạm kim cương lấp lánh, tỏa sáng lấp lánh tại một góc bàn ăn của họ.

Cũng như những điều được cho là lỗi thời kia, những món đồ lấp lánh thường có sức thu hút với phụ nữ.

Để ý tới Vu Tri Nhạc không rời mắt khỏi chiếc đồng hồ, Cảnh Thắng vui mừng không thôi, chưa hỏi cô có thích hay không đã lấy đồng hồ ra khỏi hộp, nói: "Đưa tay cho anh."

Lúc này Vu Tri Nhạc mới bình tĩnh lại, có điều cô không đưa tay ra. Cô biết món đồ trước mắt có giá trị không nhỏ. Thấy người phụ nữ không nghe lời, Cảnh Thắng đứng lên, vòng qua bên người rồi kéo cổ tay cô.

Trong lòng Vu Tri Nhạc có mâu thuẫn, rút tay ra phía sau theo bản năng lại bị anh cứng rắn kéo về. Cảnh Thắng ngồi xổm xuống, đeo đồng hồ cho cô.

Cụp mắt nhìn một loạt hành động của anh, Vu Tri Nhạc hỏi: "Sao lại tặng đồng hồ cho em?"

"Không biết." Anh đeo đồng hồ xong cũng không vội rời đi. Ngón tay cái chạm vào cổ tay cô, nhẹ nhàng ma sát hai cái: "Cổ tay đẹp

thể này nhưng luôn thấy thiếu gì đó. Vòng tay thì quá yếu đuối, không phải phong cách của em, nên anh mua đồng hồ."

"Chờ một chút. Còn cái này..." Cảnh Thắng đứng lên lục tìm đồ trong đồng hồ sơn trà trên khay, sau đó anh lấy ra một chiếc thiệp tình xảo, cầm lên đọc.

"Waxes or wanes, my heart will go on."

Dù có bao nhiêu thăng trầm, trái tim anh sẽ mãi mãi hướng về em.

Anh không buông tay Vu Tri Nhạc, chỉ cúi đầu nhìn cô chăm chú: "Lý do này đủ chứ? Em thoải mái nhận được chưa?"

Bị nhìn thấu tâm tư, Vu Tri Nhạc mỉm cười, ngầm đồng ý. Gương mặt sáng trong của cô tựa như trăng rằm tĩnh lặng.

—

Dùng bữa xong, hai người xuống tầng hầm lấy xe. Theo kế hoạch của ngày hôm nay, tiếp theo họ sẽ đi xem phim.

Bộ phim ca nhạc nổi tiếng của Bắc Mỹ sẽ được công chiếu trong nước vào ngày 14 tháng 2. Cảnh Thắng đặt xong vé từ sớm, anh cũng không biết Vu Tri Nhạc có thích không, nhưng là một người đàn ông, Valentine mỗi năm phải làm tròn trách nhiệm với bạn gái. Chứ không thể hời hợt một chút rồi bay thẳng tới khách sạn đặt phòng, khiến ngày này trở thành lối tắt để...

Dù anh cũng rất muốn.

... Có người đàn ông nào không muốn sao?

Nhưng làm người vẫn phải phúc hậu một chút, ít nhất phải thực hiện đủ những trình tự bình thường. Vì vậy lúc anh nhắc đến việc xem phim, Vu Tri Nhạc hơi bất ngờ.

Vu Tri Nhạc dừng chân: "Em xem rồi."

Cảnh Thắng kinh ngạc: "Không phải hôm nay mới công chiếu à?"

Vu Tri Nhạc mặt không đổi sắc: "Em xem trước trên mạng."

Cảnh Thắng so vai: "Bản em xem là bản lậu."

Vu Tri Nhạc đáp: "Đúng là thế nhưng em xem mất rồi."

"Hay không?"

"Hay."

Cảnh Thắng liếc nhìn chỗ khác, lúc sau đã tiếp nhận sự thật: "Ừ... Nhưng anh đặt vé mất rồi."

Vu Tri Nhạc ngược mắt: "Anh đặt vé rồi? Em có thể xem lại lần nữa."

"Không cần." Dù sao cũng đặt vì em, người đàn ông lắm bầm. Anh lại hỏi: "Em còn muốn làm gì không?"

Vu Tri Nhạc đứng xuôi tay: "Không có, đưa anh về nhà?"

Cảnh Thắng khó tin: "Cứ như thế đưa anh về nhà?"

Vu Tri Nhạc cười: "Ừ."

Cảnh Thắng gật đầu lia lịa: "Được, được. Về nhà, đưa anh về nhà."

Dọc đường đi, Cảnh Thắng nghiêng đầu nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, ít nói hiếm thấy. Lúc tới hầm để xe của quảng trường Chung Sơn, anh nắm lấy tay người phụ nữ, không cho cô xuống.

Vu Tri Nhạc quay đầu: "Sao vậy?"

Cảnh Thắng nhăn mày: "Cứ cảm thấy quên chuyện gì đó."

"Chuyện gì?"

Cảnh Thắng: "Đột nhiên không nghĩ ra." Anh nghiêm túc: "Em đừng gỡ tay ra, truyền khả năng suy nghĩ cho anh." Nói xong anh nắm chặt tay cô, chặt tới phát đau như thể Vu Tri Nhạc thật sự có thể truyền chân khí hay nội lực gì đó cho mình.

"Đừng nghịch ngợm." Vu Tri Nhạc gỡ tay anh ra, cô biết anh lại có chủ ý gì đó: "Không còn sớm nữa, mai anh còn phải đi làm."

Cảnh Thắng thất vọng buông tay: "Được rồi..."

Hai người cùng xuống xe.

Chân mày Cảnh Thắng nhíu càng chặt, lúc đóng cửa xe, anh gọi Vu Tri Nhạc lại: "Anh nhớ ra rồi!"

Vu Tri Nhạc xoay người, mỗi người họ đứng ở một bên cửa xe, cô nghe Cảnh Thắng nói: "Hộp và túi đựng đồng hồ của em còn ở cốp xe, nhớ lấy đấy."

"Ừ." Vu Tri Nhạc không nghĩ nhiều đã đồng ý, cô đi ra phía sau, đưa tay ấn nút mở cốp xe trên chìa khóa. Nắp cốp sau mở lên trong

nháy mắt, hương thơm nồng tỏa ra khiến Vu Tri Nhạc giật mình, lúc định thần nhìn lại...

Cốp sau vốn không có gì giờ đây được lấp đầy bằng hoa tươi. Hoa hồng phấn, tú cầu xanh nhạt, cát cánh vàng tươi, hoa ly trắng như tuyết... Tất cả đều tụ chung lại một chỗ. Có những bông còn nụ, có những bông đã tung cánh khoe sắc, nơi đây giống như khu vườn nghìn đóa vạn đóa khoe sắc rực rỡ.

Cùng với hoa là dây đèn lấp lánh đan xen, sau đó có tiếng nhạc truyền ra, đây là nhịp điệu của bài Canon.

"..."

Vu Tri Nhạc giật mình trong chốc lát, cô ngẩng đầu tìm "người làm vườn" kia, sau đó phát hiện anh đã đứng bên cạnh, mắt cong thành mảnh trăng lưỡi liềm nhìn cô chăm chú.

Vu Tri Nhạc muốn nói gì đó nhưng không nói ra được. Cô thề, lúc lái xe đến nhà hàng cốp sau vẫn không có gì cả. Vì lúc đó cô đã để thùng nước vào trong.

Cảnh Thắng đặt những thứ này vào đây từ lúc nào? Không thể tin được.

Anh mím môi, như đang nhẫn nại nén cười.

"Anh làm việc này lúc nào?" Vu Tri Nhạc thẳng người, hỏi.

Cảnh Thắng khum tay trước miệng, hắng giọng, tiếp đó vờ hời hợt đáp lại: "Mới biến ra, anh còn một thân phận bị che giấu là ảo thuật gia."

Vu Tri Nhạc bật cười: "Túi anh bảo đâu?"

Cảnh Thắng tiến về phía cốc sau, khom lưng giả vờ tìm kiếm, sau đó đáp: "Không biết, chắc không có rồi, ảo thuật có lúc cũng sơ sẩy."

Anh lại nhìn cô lần nữa: "Thích không?"

Mắt Vu Tri Nhạc ánh lên vui vẻ không thôi: "Em có thể nói không thích à?"

"Không thể." Cảnh Thắng thấp giọng đe dọa: "Nói dối sẽ bị trời phạt."

"Ha." Vu Tri Nhạc hừ cười.

Cảnh Thắng cười theo: "Biết sao lại là bài Canon không?"

Vu Tri Nhạc hỏi lại: "Tại sao?"

"Nó từng xuất hiện trong phim Hàn Quốc."

Trong nháy mắt, Vu Tri Nhạc nghĩ tới phim "Cô Nàng Ngổ Ngáo", hỏi tiếp: "Ý anh là gì?" **

** My Sassy Girl hay Cô Nàng Ngổ Ngáo (năm 2001) là bộ phim có sự tham gia diễn xuất của mọt đẹp Jun Ji Hyun và chú Cha Tae Hyun. Trong phim có cảnh nữ chính đánh đàn piano bài Canon, nam chính lên tặng hoa hồng.

"Trước kia anh rất thích nữ diễn viên đó, bây giờ lại thấy cô ấy không bằng một nửa của em."

Anh vừa nói xong, Vu Tri Nhạc không đáp lại nhưng khóe miệng đã yên lặng cong lên.

Cảnh Thắng ngưng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, biểu cảm buông lỏng dần trở nên nghiêm túc: "Thấy anh thế nào?" ***

Giọng anh cũng nghiêm túc như biểu cảm của anh vậy.

Vu Tri Nhạc luôn cảm thấy cảnh này rất quen thuộc. Cũng là hai người, cùng một địa điểm, cùng là buổi tối.

Cô cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt, hồi lâu mới đáp: "Cũng không tệ lắm."

Khóe mắt, chân mày Cảnh Thắng đều đượm ý cười, anh đóng cốp sau lại, đưa một tay vào túi áo.

"Thế nên, có muốn lên nhà ngồi một lúc không?"

*** Chị Cá thấy cảnh này quen thuộc vì đây cũng giống khung cảnh lần đầu hai người gặp nhau, sau khi chị đưa bố Cún về quảng trường Chung Sơn (Chương 1). Khác một tí ở đây là ở chương 1 bố Cún hỏi "Xe này thế nào?", giờ đổi thành "Thấy anh thế nào?". Câu cuối kia thì quen rồi nhỉ:3

Hết chương 47.

Lời của B.: Các mẹ đoán bố Cún có thực hiện được âm mưu không:)))

P/s: Hôm nay tớ hơi bận nên lên chương muộn. Tâm Ngựa chắc đêm nay hoặc sáng mai nhé~

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 48: Cho anh làm em

LY THỨ 48

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Anh vừa dứt lời, sau hai giây yên tĩnh, Vu Tri Nhạc khẽ vuốt cằm: "Được."

Cảnh Thắng trợn mắt, dường như không thể tin được: "Thật không?"

"Ừ." Cô đáp nhẹ bằng giọng mũi: "Anh bảo nói dối bị trời phạt."

Cảnh Thắng lập tức cười ha ha: "Đúng đúng đúng."

"Lên lầu thôi." Người phụ nữ vô cùng thẳng thắn.

Nín nhịn không biết bao lâu, trong nháy mắt được đồng ý, Cảnh Thắng nắm tay thành quyền, lặng lẽ cảm thán: yeah!

Tiếp theo, anh nhanh nhẹn kéo tay Vu Tri Nhạc: "Vậy chúng ta lên lầu."

Chưa ra khỏi hầm đề xe mà tên nhóc này đã đi như bay. Vu Tri Nhạc vẫn nhàn nhã, đều đặn bước đi. Ai đó đã đi vượt qua cô, chạy thẳng về phía trước.

Chê Vu Tri Nhạc đi quá chậm, anh không ngừng quay đầu thúc giục: "Em nhanh lên một chút, không gấp sao?"

Vu Tri Nhạc giương mắt, lần đầu tiên gặp một người biểu hiện hết vui vẻ trên mặt như vậy: "Không gấp."

"Ai..." Cảnh Thắng không biết phải làm sao đành dừng chân, sau đó cảm thấy mình gấp giống như kẻ ngốc nên tự cười giễu.

Vu Tri Nhạc vẫn không nhanh không chậm.

Cảnh Thắng đứng lại, đột nhiên bước trở lại, đứng ngang hàng với Vu Tri Nhạc, lần nữa cầm tay cô, nói: "Vậy cùng em đi từ từ."

Vu Tri Nhạc vẫn nhớ tới dáng vẻ mấy giây trước của anh, khẽ mắng: "Bệnh thần kinh."

Cả người anh trên dưới đều không giống một thanh niên 25 tuổi chút nào, lúc nào cũng có thể tùy tiện thấp sáng trái tim cô.

Hai người tới cửa thang máy.

Cảnh Thắng bấm 50 lần nút "Đi lên", sau đó vẫn than phiền: "Sao hôm nay chậm vậy, không bằng thang bộ!"

Nhìn mặt anh đầy vẻ "tức chết đi được", Vu Tri Nhạc thấy thú vị, nghiêng đầu hỏi: "Anh gấp thế làm gì?"

"Không biết nữa, vội muốn chết." Cảnh Thắng nắm tay cô đưa lên ngực trái của mình: "Xem tim anh đi, đập nhanh như ngựa phi,

cảm giác hôm nay như tận thế vậy."

Chạm đến ngực anh, Vu Tri Nhạc chăm chú nhìn Cảnh Thắng 2 giây rồi nghiêng đầu hôn môi anh một chút.

Trở lại chỗ cũ cô mỉm cười, hỏi: "Đỡ hơn chút nào chưa?"

Cảnh Thắng sửng sốt, lẩm bẩm: "Không thấm vào đâu..."

Một giây tiếp theo.

Cảnh Thắng tiến lên hai bước, đẩy người phụ nữ vào góc thang máy rồi hôn lên. Như mãnh thú không kiềm chế được, anh liều mạng cắn mút môi cô. Đầu lưỡi len vào khuấy đảo, tay cũng đưa xuống mông Vu Tri Nhạc, cách lớp quần không nặng không nhẹ vừa bóp vừa xoa.

Hô hấp nóng bỏng của người đàn ông như nhấn chìm người ta.

Xương bả vai không ngừng ma sát với với thang máy đằng sau, Vu Tri Nhạc thấy lạnh sống lưng nên dùng sức tách Cảnh Thắng ra, hơi thở dồn dập: "Có máy quay."

"Quay thì quay, tiểu khu này đều là anh xây." Trả lời không đúng trọng tâm, Cảnh Thắng tiếp tục mất khống chế, giữ cổ tay cô trên tường thang máy, dùng sức mút cắn cắn cổ tuyết trắng...

Một khi đã hôn sẽ khó tách ra.

Đinh____

Đã đến tầng 18.

Mặt Vu Tri Nhạc đỏ bừng, không rõ vì hít thở không thông hay vì tình triều.

Cảnh Thắng đỡ mộng cô bế thốc lên, bước tới cửa nhà.

"Anh bình tĩnh chút đi." Trên đường đi, Vu Tri Nhạc vỗ má trái Cảnh Thắng, nhắc anh đừng quá xúc động. Thế nhưng hai chân mảnh khảnh vẫn không nhịn được quán lấy eo anh.

Vừa nhập mật mã cửa, cổ họng Cảnh Thắng phát ra âm thanh trầm thấp: "Không bình tĩnh được, em hạ được anh."

Vào phòng rồi bọn họ cũng không bật đèn, Vu Tri Nhạc lần nữa bị áp lên cánh cửa. Trong thang máy đã bị gặm cắn một lần, lúc này cả người cô mềm mại như nước.

Ánh đèn bên ngoài thông qua cửa sổ sát đất ánh lên khuôn mặt người phụ nữ.

Mặc cho đầu lưỡi ướt át kia càn quét trên cổ mình, Vu Tri Nhạc hít mất hưởng thụ, miệng vẫn cãi lại: "Em hạ được anh lúc nào?"

...

...

Lòng bàn tay tay Cảnh Thắng ngừng ở nơi đó, vuốt ve không nổi buông. Hơi thở nóng rực của anh lướt qua cằm cô.

Cảnh Thắng ác ý cắn rai tai cô sau đó dán môi sau mang tai. Hơi thở nóng bỏng phả vào lỗ tai Vu Tri Nhạc: "Đã ướt thế này, còn giả mù sa mưa nói phải về nhà?"

...

Vu Tri Nhạc liếc anh, không vì thế mà ngượng ngùng: "Em đâu có nói dối? Bảo lên ngồi một lúc, anh lại vừa hôn vừa sờ?"

"Anh bảo lên ngồi?" Người đàn ông lập tức trở nên vô lại: "Anh nói là..."

Anh hạ thấp giọng, thủ thỉ tới gần như không nghe được: "Làm." Làm tình.

...

...

"Lưu manh." Vu Tri Nhạc không mẫn không nhạt đáp lại càng khiến hứng thú của Cảnh Thắng tăng cao.

Anh đỡ chân Vu Tri Nhạc, lần nữa ôm cô tới ghế salon trong phòng khách.

...

...

Khuỷu tay chống lên đệm mềm, Vu Tri Nhạc hơi nhướn người: "Anh lại đây."

Cảnh Thắng nghe lời bò qua, hai tay chống bên hông cô, đôi mắt đen thẫm: "Làm gì?"

Một tay vòng ra sau lưng kéo khóa váy xuống, mắt nhìn anh thẳng tắp, Vu Tri Nhạc ra lệnh: "Cho anh làm em."

Cảnh Thắng kéo chiếc váy đã trượt tới ngang hông cô xuống, nôi diên gặm cắn đầu vai trắng nõn của Vu Tri Nhạc.

...

Trong tiết trời lạnh dưới 0 độ này, cả người trên dưới cô chỉ mặc một chiếc váy dài, một áo ngực, một quần lót.

"Em cố ý mặc thế này." Anh khẳng định chắc chắn, vào giây phút này, anh mới nhìn thấu ý định của người phụ nữ.

Thì ra người có chuẩn bị mà đến là cô, lạt mềm buộc chặt cũng là cô.

Vu Tri Nhạc đã hoàn toàn lỏa thể, hai cánh tay thon dài vòng lên gáy anh, trên mặt là vẻ thắng lợi, đặt thành kế sách: "Anh nghĩ sao?"

Bị đùa bỡn, Cảnh Thắng tự cười giấu một tiếng. Liếm liếm môi dưới, anh đột nhiên đứng dậy, một thân một mình chạy vào phòng ngủ.

Vu Tri Nhạc nâng mi, nhìn theo bóng lưng cao ráo của anh biến mất ở khúc ngoặt, hỏi: "Chạy đi đâu vậy?"

"Lấy áo mưa!" Tiếng trả lời của anh vọng ra từ bên trong.

Vu Tri Nhạc bật cười.

Lúc quay lại, anh đã cởi sạch, ngồi xuống bên cạnh cô. Túi nhỏ kia được anh kẹp giữa ngón tay, đưa tới cạnh cô: "Em đeo giúp anh?"

Vu Tri Nhạc liếc mắt, mím môi nói: "Ừ"

Cô vừa muốn cầm, người đàn ông đã thu tay lại trong nháy mắt, dùng răng xé rách, anh cong môi: "Không cần, để anh."

Anh lười biếng nói: "Em tưởng mỗi em có chiến bào? Đây là chiến bào của anh, anh tự đeo."

Vu Tri Nhạc bị chọc cười, đáng yêu không chịu được.

Cảnh Thắng càng đáng yêu, càng như khiêu khích Vu Tri Nhạc nhúng chàm anh.

...

...

(Lược bớt)

Vu Tri Nhạc bởi vì vậy mà thờ dốc.

Nhưng điều này rất ngắn ngủi, sau đó người đàn ông lại liều mạng tiến vào lần nữa.

Vu Tri Nhạc nằm đó, gò má nóng bỏng, gắt gao lún sâu vào đệm mềm, cố gắng chống đỡ thân thể đã sớm tê dại. Tư thế này có chút sỉ nhục nhưng trong lòng cô không thể không thừa nhận mình cũng thoải mái vì từng động tác đưa đẩy của người đàn ông trẻ hừng hực phía sau.

Đợi anh lật cô lại, Cảnh Thắng lại nằm lên người Vu Tri Nhạc. Cô khẽ chạm lên làn da, ngửi mùi hương sạch sẽ, cũng nhìn chăm chú lên gương mặt anh.

Cô dừng mắt trên biểu cảm nghiêm túc, đôi mắt chuyên tâm, cảm nhận bờ lưng ướt đẫm mồ hôi của Cảnh Thắng, Vu Tri Nhạc cảm nhận được vui thích đến tận xương tủy.

Cô cam tâm tình nguyện lạc ở nơi này.

"Muốn không?" Anh hỏi.

"Muốn." Cô thẳng thắn đáp lại.

Cảnh Thắng cúi đầu, khẽ hôn lên khóe môi cô, đem vàng trán ướt mồ hôi cọ lên má cô: "Vu Tri Nhạc, nói yêu anh."

Vu Tri Nhạc cong khóe miệng: "Anh yêu em."

"Mẹ nó..." Lại chơi trò này, Cảnh Thắng bật cười: "Phải, là anh yêu em." Vừa dứt lời, anh đã tăng tốc luật động, tiến vào rút ra khiến cô hoa mắt. Vu Tri Nhạc nhắm mắt lại, toàn thân chìm trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng Cảnh Thắng kiên định không rời, lại như giận dỗi.

"Vu Tri Nhạc, anh yêu em, yêu chết em. Hôm nay thế nào cũng phải làm chết em."

Ánh sáng mờ nhạt bên ngoài chiếu vào hai thân thể quấn quít trên ghế salon.

Dường như dưới bầu trời này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thế giới dường như ngã nghiêng, từng cơn mơ to nhỏ đổ xuống như trút nước, lòng Vu Tri Nhạc không nhịn được run rẩy, cả người nương theo tần suất đưa đẩy của người đàn ông. Chính cô cũng không biết đó là tiếng tim đập hay âm thanh anh thâm nhập vào cơ thể mình.

Tiếng động kia ngày càng lớn, lấn át cả tiếng thở dốc của hai người, lấn át cả tiếng ồn bên ngoài. Nó giống như sóng biển gào thét, tiếng sấm đùng đoàng, núi lở đất sụp, dường như muốn xé nát Vu Tri Nhạc.

Cuối cùng, người đàn ông than một tiếng, gục xuống người Vu Tri Nhạc...

Cô có thể cảm nhận được sức nặng của anh, nhưng quanh thân bỗng trở nên nhẹ bẫng.

Trong ý nghĩ và ánh sáng mê đắm dường như chỉ có bồ câu trắng, mấy nghìn chú bồ câu trắng cùng cất cánh, bay về phía chân trời.

...

Hết chương 48.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 49: Cảnh Thắng, anh từng có ước mơ không?

LY THỨ 49

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Cảnh Thắng tuân thủ nghiêm ngặt lời răn dạy của người đời: chuyện quan trọng làm ba lần. Sau khi trải qua ba lần liên tiếp, Vu Tri Nhạc bắt đầu hoài nghi tố chất cơ thể mình, có lẽ cũng không tốt như cô tưởng tượng.

Hoặc thân thể của cô quá lâu không được khai hoang, không chịu được kích thích lớn như vậy, tên nhóc Cảnh Thắng trẻ tuổi khí thịnh này lại không ngừng xâm lược.

Tóm lại, bây giờ cô hết sức mệt mỏi.

Vu Tri Nhạc vừa tắm xong, bây giờ đang nằm trên giường ngủ của Cảnh Thắng, bị anh ôm vào ngực.

Hai người đều lỏa thể, da thịt kề sát nhưng không thấy lúng túng chút nào.

Sau khi thẳng thắn đối mặt, mọi chuyện đều trở nên tầm thường. Huống hồ, bọn họ còn là quan hệ yêu đương chính thống.

Sau đó, cả không gian chìm trong yên tĩnh.

Lúc này Vu Tri Nhạc thấy thân thể mình có chút trống rỗng. Bỗng nhiên cô rất muốn hút thuốc.

Thế nên cô lay tay người đàn ông, giương mắt hỏi: "Anh có thuốc lá không?"

Cảnh Thắng rũ mắt, lông mi vừa vẫy rơi vào tầm mắt cô, khe hở giữa hai mi mắt tạo thành cũng dịu dàng, mơ hồ hướng xuống: "Không, anh không hút thuốc."

Sau đó anh mới như đột nhiên phản ứng kịp: "Xong việc em còn muốn hút thuốc?"

Nằm một tư thế quá lâu, tay có chút tê dại, Vu Tri Nhạc muốn ngồi dậy. Nhưng cô ngay lập tức bị Cảnh Thắng kéo trở về, vòng tay qua cổ cô: "Anh bảo không có thuốc rồi mà."

"Không có cũng được." Vu Tri Nhạc gỡ tay anh ra, lần thứ hai thử đứng dậy.

Kết quả, Cảnh Thắng lần nữa kéo cô trở về, anh không ngồi mà nghiêng thân nằm xuống, chế trụ eo cô, đem Vu Tri Nhạc ấn chặt vào lồng ngực mình.

"Anh làm gì đó?" Chóp mũi Vu Tri Nhạc cũng bị anh áp tới nhãn lên.

Cảnh Thắng không buông ra, một tay lướt qua xương sống, sau đó dừng lại ở hông cô, cầm cọ cọ vào đỉnh đầu Vu Tri Nhạc, nở nụ cười tươi sáng: "Ôm chặt Cá Khô Nhỏ của anh."

"Buông ra." Vu Tri Nhạc trách.

Khóe miệng Cảnh Thắng cong lên: "Không buông, em quá trơn, sợ thả tay ra sẽ không bắt lại được."

Vu Tri Nhạc giãy dụa hai cái nhưng không có kết quả, cô giả vờ uy hiếp: "Quên lúc trước bị đánh ngất thế nào rồi?"

"Em con cá tinh này cũng thật không phúc hậu." Cảnh Thắng hạ thấp mặt, hôn lên trán cô một cái, cả người trên dưới đều lộ ra vẻ tiểu nhân đắc chí: "Mới hút khô dương khí tinh khiết, anh tuần của người ta đã nghĩ đến việc diệt khẩu rồi."

Vu Tri Nhạc nhéo eo anh.

Ai da, Cảnh Thắng bị đau, ôm Vu Tri Nhạc ngã người vào ổ chăn, trên mặt vẫn cười: "Em nghiện thuốc lá sao? Hung dữ như vậy."

Vu Tri Nhạc cũng nhìn anh chăm chăm: "Không nghiện thuốc lá, nhưng hơi ngứa tay."

Dưới lớp chăn lũng bùng, Cảnh Thắng mò tới tay cô, giữ lại rồi nắn bóp khiến khớp xương Vu Tri Nhạc phát đau.

Vu Tri Nhạc lạnh giọng: "Lại đang làm gì đó?"

"Giúp em xoa." Vẻ mặt anh thành thật: "Không phải em ngứa tay à?"

Vu Tri Nhạc bật cười: "Anh bỉ ổi quá đấy."

"Đừng cười." Cảnh Thắng lẳng lặng nhìn cô, lông mi cũng không động.

"Ừ."

"Anh đúng là bĩ ối." Con người đen láy của anh không hiện lên ý tứ: "Em cười một cái, anh bằng lòng nhảy từ nơi này xuống."

"..." Tình nồng ý đậm của anh khiến Vu Tri Nhạc không dám nhìn thẳng: "Đừng có ngốc."

Cảnh Thắng nghi hoặc: "Ngày nào cũng nói ngốc, anh ngốc thật hả?"

"Ừ." Vu Tri Nhạc khẳng định.

"Vậy em cũng ngốc."

"Sao em lại ngốc?"

"Người ngốc có phúc của người ngốc. Anh là người ngốc, em là vợ người ngốc. Hai người chúng ta đừng chó chê mèo lắm lông."

"Sang bên kia đi."

Anh khẳng khẳng không đi, còn phải sáp lại gần nữa, gần đến không thể gần hơn.

...

Lăn lộn quẩn quít trên giường một hồi, Vu Tri Nhạc đứng dậy đi rót nước. Cô tùy tiện mặc áo phong của Cảnh Thắng.

Cảnh Thắng mặc quần áo ở nhà, cũng xuống giường theo, theo sau cô nửa bước không rời.

Trong tủ lạnh đều là bình đựng nước và sữa tươi. Sống một mình lâu ngày nên Vu Tri Nhạc rất nhạy với mấy thứ đồ này. Cô nhanh chóng tìm được ấm siêu tốc màu trắng trong ngăn tủ, đổ nước vào rồi đặt lên đun, chờ nước sôi.

Chỉ chốc lát, Cảnh Thắng lại ra sát lại, từ phía sau ôm cô rồi dính chặt thành một khối.

Cảm giác được vai, đầu nặng trĩu, Vu Tri Nhạc nghiêng đầu, nhẹ nhàng huých vào anh: "Tránh ra."

"Nope." Cảnh Thắng cự tuyệt rất nhanh, như dây đàn dương cầm nảy lên vậy.

"Anh không có xương?"

"Có chứ."

"Sao còn dán lên người em?"

Cảnh Thắng đáp: "Anh là đồ trang trí lưng của Vu Tri Nhạc. "Một khi sử dụng phải mang theo cả đời."

Vu Tri Nhạc không khỏi bật cười.

Dây an toàn, hấp thu nhiệt lượng, áo khoác ngoài, đồ trang trí lưng... Vật nhỏ này có thể tìm được hàng nghìn lý do để ôm cô, cô đều nhớ rõ tất cả.

Không để Cảnh Thắng được lợi dễ dàng như vậy, Vu Tri Nhạc cố ý nói: "Em dùng lúc nào?"

Không ngờ lại bị trúng chiêu, người phía sau đẩy lên vài lần: "Dùng thế này, em không nhớ?"

"..."

... Không biết xấu hổ.

—

Uống chưa hết một cốc nước, Vu Tri Nhạc bị "đồ trang sức lưng Cảnh" kéo trở về phòng khách.

Dựa vào sofa mới tách được món đồ dính kèo kẹo này ra, vừa định thở dài, khuôn mặt tuần tú nhỏ kia lại thò qua: "Mấy giờ rồi?"

Không đợi cô trả lời, anh đã giơ cổ tay cô lên: "11 giờ."

Sau đó tay cũng không bỏ ra.

Vu Tri Nhạc liếc mắt đồng hồ, mặt kim cương phía trên lấp lánh như những ngôi sao nhỏ.

Đầu óc còn tỉnh táo như uống mười cốc cà phê, Vu Tri Nhạc nghĩ đến nguyên nhân quan trọng bị bỏ sót hôm nay nên dứt khoát quay đầu, đề nghị: "Chúng ta xem phim đi."

Cảnh Thắng nhướng mày: "Xem phim gì?"

"La La Land."

Cảnh Thắng hỏi: "Em xem rồi mà?"

Vu Tri Nhạc đáp: "Anh chưa xem."

Cảnh Thắng nhú mi tâm: "Bây giờ ra ngoài?"

"Không ra, muộn quá rồi." Vu Tri Nhạc liếc laptop trên bàn trà nhỏ: "Tốc độ mạng của nhà anh là bao nhiêu?"

"Một trăm triệu." Cảnh Thắng hiểu ý: "Bây giờ xem? Xem ở nhà?"

Vu Tri Nhạc gật đầu.

"Được." Cảnh Thắng nghiêng người, nâng cằm cô lên hôn một cái. Lúc tách ta, anh lại mừng rỡ: "Vợ anh thật tốt."

Vu Tri Nhạc: "?"

Vui về cái gì?

Kết nối máy tính xách tay với TV xong, hai người trở lại giường mềm mại trong phòng ngủ rồi tắt đèn.

Bóng đèn chưa kịp tắt vào căn phòng thì ánh sáng mặt trời của Los Angeles đã hiện lên trên màn hình TV. Sau đó là cảnh tắc cứng trên đường cao tốc, những dòng xe không thấy điểm đầu cũng không thấy điểm cuối. Các phương tiện giao thông vẫn đứng im bất động, chỉ có tiếng mọi người nóng nảy.

Nhưng rất nhanh, âm nhạc đã vang lên. Có giọng nữ khẽ ngâm nga bài hát ballad trong xe, chất giọng ấy nhẹ nhàng như dòng nước trong suốt chảy trôi, chậm rãi truyền ra thế giới bên ngoài.

Cô ấy mở cửa hát vang, chủ xe cũng gia nhập cùng, sau đó là càng nhiều hành khách trong xe. Mọi người đều sôi nổi nhảy múa, ca hát.

Một cảnh dài mấy phút chiếu cảnh quần áo, phục sức sa hoa khiến người xem hoài nghi bộ phim đã mở màn hay chưa.

Vu Tri Nhạc có thể cảm nhận được được tay người đàn ông gõ theo nhịp nhạc bên ngoài chẵn, anh hỏi nhỏ: "Đây là phim âm nhạc à?"

"Phải."

"Toàn bộ đều là hành trình ca hát?"

"Đại khái vậy."

"Mẹ nó."

Cảnh Thắng tiếp tục lẩm bẩm: "Anh còn tưởng là phim tình cảm."

"Là phim tình cảm, nhưng cách thể hiện không giống." Vu Tri Nhạc giải thích, người đàn ông đã dựa vào trước người, lười biếng gối đầu lên ngực cô.

"Cảnh Thắng?"

"Xem phim cho tử tế." Anh bắt lấy một tay cô, gác lên trước người mình.

Giống như chú cún đem lông xù cạ cạ tới, đòi chủ nhân vuốt ve.

Vu Tri Nhạc không nói nữa.

Bộ phim đang chiếu tới những cảnh đẹp.

Vu Tri Nhạc xem đến xuất thần. Thật ra hơn một tháng trước cô đã xem một lần rồi.

Nhưng lúc đó không giống bây giờ: Lúc đó bộ phim bị thu hẹp trên màn hình điện thoại nhỏ bé, khi đó cô cũng chỉ có một thân một

mình. Sau khi xem xong, cô chỉ có hai cảm nhận là phim rất đẹp, nhạc trong phim động lòng người.

Vu Tri Nhạc vuốt ve ngọn tóc Cảnh Thắng, đáy mắt là ánh sáng phản chiếu đang nháy nhót, nội tâm cô thể nhưng bình tĩnh đến dị thường.

Phim ca nhạc, vốn phải kiên nhẫn để thưởng thức. Thế nên lần này, cô để mình hòa cùng bộ phim.

Cô tự mình trải nghiệm mọi thứ trong đó. Cô đi theo Mia tới từng góc ngách của nhà hàng. Tất cả những ngọn nến và đèn trang trí trên cây thông Noel đều biến mất trong phút chốc. Cả thế giới chỉ còn lại một điểm sáng là người đàn ông đẹp trai, phóng khoáng đang mặc sức thể hiện khúc jazz vui tươi trước cây đàn piano.

Tim đập thành thịch.

Mia gặp lại người đàn ông đó ở một hồ bơi, họ cùng nhảy múa dưới bầu trời đầy sao của Los Angeles.

Là bất ngờ hay vui mừng đây?

Anh ấy chủ động đến gặp cô ấy tại quán cà phê ở Hollywood. Họ cùng nhau đi nghe nhạc jazz. Như một đứa trẻ cho đi hết cả, anh ấy khua chân múa tay thể hiện sự yêu thích của mình với màn biểu diễn của cô.

Người đàn ông mời cô ấy đi xem phim. Cùng ngày này, một người đàn ông khác mà Mia đang hẹn hò đưa cô ấy tới buổi hẹn ở nhà hàng cùng anh trai. Anh ấy đợi trước rạp chiếu phim đã lâu, cô ấy lại không chịu được nên trốn ra khỏi nhà hàng, mỉm cười rồi chạy vọt vào màn đêm. Cô ấy mặc một chiếc váy sáng trong màu xanh lá

cây, giống như bóng ma xuất hiện trước rạp chiếu phim, khiến tro tàn trong lòng anh ấy được thắp lên lần nữa.

Xem tới cảnh này, Cảnh Thắng nói: "... Ngoại tình? Vu Tri Nhạc, em ngàn vạn lần đừng học theo cô ấy."

"Im miệng." Cô che lại miệng anh, bị anh cười hì hì lấy ra, lần nữa nắm trong lòng bàn tay.

Nam nữ chính trong phim rất nhanh đã trở thành người yêu thân mật, anh ấy khích lệ cô gái viết vở kịch, cô ấy cũng ủng hộ anh tham gia câu lạc bộ nhạc jazz.

Hai bọn họ dường như tin chắc rằng mình là người có tài nhưng không gặp thời, họ tìm được chính mình ở người kia, tìm được nơi nương tựa, cũng tìm được nơi mình thuộc về.

Bọn họ sống trong một căn nhà nhỏ, tựa như nó là nơi cư ngụ trong mơ thiêng liêng.

Nhưng sau đó, vì thực tế xô đẩy, cuộc sống ép buộc, nam chính chơi nhạc điện tử, anh ấy có một lượng lớn người hâm mộ, thậm chí còn đi lưu diễn.

Mia xảy ra tranh chấp với anh ấy ngay tại buổi tối nam chính dày công chuẩn bị.

Cô ấy không vui nói: "Vì sao anh bắt đầu để ý đến việc mọi người thích?"

Anh ấy trả lời: "Mọi người thích, anh có thể kiếm nhiều tiền hơn, không phải rất tốt à?"

Cô ấy đột nhiên cảm thấy anh đặc biệt xa lạ, như biến thành một người khác.

Cô ấy từng cho rằng anh là người cố chấp với bản thân, nhưng có thể sau đó, anh ấy cũng bị khuất phục trước thực tế rồi.

Mọi thứ dần trở nên tồi tệ, chỉ có vài người tới xem buổi diễn của nữ chính, nam chính bận rộn tại buổi chụp ảnh nên không kịp tới xem. Hai người chia tay như một lẽ dĩ nhiên, Mia thất bại nên về quê nhà, định buông tha ý niệm trở thành diễn viên.

Tình tiết phim chuyển tới đoạn nam chính nhận được cuộc gọi mời thử vai khi đang ở nhà trọ của mình, anh ấy lại đi tìm nữ chính.

Vu Tri Nhạc nhẹ nhàng hỏi Cảnh Thắng: "Cảnh Thắng, anh từng có ước mơ không?"

Trong chốc lát, không có ai đáp lại.

Vu Tri Nhạc cúi đầu, người đàn ông dựa vào ngực cô đã ngủ say, hô hấp đều đều.

Vu Tri Nhạc đánh giá Cảnh Thắng, nhìn không được chạm vào hàng lông mày rậm của anh. Đây là hàng lông mày ngày thường luôn sống động của Cảnh Thắng.

Tiếp đó cô cười trong yên lặng.

Lần nữa ngẩng đầu, đã tới đoạn Mia đi thử vai.

Tại buổi thử vai, cô ấy bắt đầu kể về người di sống tại Paris của mình. Trong mùa đông giá rét, cô ấy để chân trần, nhún người nhảy xuống dòng sông Seine *.

* Sông Seine là một con sông của Pháp, dài 776 km, chảy chủ yếu qua Troyes, Paris và Rouen. Thượng nguồn sông Seine ở Saint-Germain-Source-Seine cao nguyên Langres, thuộc Côte-d'Or. Sông chảy theo hướng từ đông-nam sang tây-bắc rồi đổ ra biển ở Le Havre. Vì là con sông chảy xuyên qua Paris, hai bờ sông Seine ở khu vực Paris có rất nhiều công trình nổi tiếng. Sông Seine cũng là đề tài sáng tác của nhiều họa sĩ, nhà văn. (Wikipedia)

Tám màn màu đen lần nữa che lại bốn phía, Mia nhẹ nhàng ngâm nga cùng tiếng đàn piano... **

** Bài nữ chính của La La Land hát trong buổi thử vai là bài The Fools Who Dream.

Vu Tri Nhạc cũng ở trong bóng tối như vậy, đột nhiên thấy sờn tóc gáy.

Từng lời ca cùng với nữ chính dường như đang run rẩy đều khiến cô kinh sợ.

Vu Tri Nhạc nhớ lại 6 năm trước, sau khi bị bố phát hiện tiền tiết kiệm dành để thực hiện mơ ước giấu ở ngăn kéo trong phòng thì suýt chút nữa bị xét nát.

Cô cũng từng thành kính mà chắc chắn, hoặc có thể cô đương nhiên cho rằng mình có thể sẽ xa quê, đi cùng Nghiêm An, chỉ cần đem theo cây đàn ghi-ta là có thể chinh phục biển trời, chinh phục vũ trụ mệnh mông.

Kết quả là mấy năm nay, cô vẫn ở nơi ấy, bó tay bó chân lưỡng lự, chần chừ. Cuối cùng số lần cô cầm tay lái đã vượt xa hàng trăm lần số lần cô gảy tay trên dây đàn.

Sau đó, ca khúc kết phim là đoạn nhạc êm dịu...

"Tôi sẽ theo đuổi những dấu vết loang lổ này

Tìm về tấm lòng son thưở ban đầu

Trong giấc mơ có cô ấy, cùng với đất bùn hòa lẫn với tuyết trắng
bên bờ sông kia

Với nụ cười trong veo

Cô ấy nói: Cô ấy sẽ lại dũng cảm nhảy xuống dòng sông lạnh
như băng lần nữa."

Hình ảnh lại trở về băng ghế tươi sáng bên ngoài.

Vu Tri Nhạc thấy gò má mình lạnh như băng, cô đưa tay lau một
cái, cuối cùng khuôn mặt đã thấm đẫm nước mắt.

Vào thời khắc này, dường như ý thức trong lồng ngực trỗi dậy.

Cảnh Thắng hơi hé một bên mắt, mơ hồ hỏi: "Em vừa nói chuyện
với anh à...?"

"Gì cơ?" Vu Tri Nhạc muốn anh ngủ tiếp.

Mắt Cảnh Thắng vẫn không mở nổi: "Hình như nghe thấy em hỏi
anh về ước mơ, hay là anh nằm mơ..."

Anh nghe thấy.

Vu Tri Nhạc "ừ" một tiếng, nói: "Không phải, em hỏi nhưng anh
không tỉnh."

"Anh cũng không thiếu thứ gì, bây giờ chỉ muốn..." Cảnh Thắng lại gồng lên, vòng chặt tay ôm cô, dường như động tác thể này mới khiến anh hài lòng.

Anh vẫn mơ mơ màng màng: "... Cưới em." Nói xong lại nhắm mắt, nghiêng đầu ngủ mất.

Câu trả lời của anh khiến Vu Tri Nhạc nghệt thở. Nước mắt nóng bỏng yên lặng trào ra, hô hấp cũng khó khăn.

Cô đột nhiên ý thức được người đàn ông trong ngực không phải một giấc mộng hư vô. Anh chân thật như vậy, vẫn còn hô hấp, có sức nặng và ấm áp, dường như ép tới khiến tim cô ần ần đau.

Cô nhớ tới mỗi câu nói ngày đó Cảnh Thắng với mẹ mình. Mỗi một chữ đó cho thấy hôn nhân trong miệng anh không phải thứ cô cho là trò đùa của trẻ nhỏ. Anh đã sớm bố trí một tương lai có cô nhưng cô chưa từng nghiêm túc suy nghĩ hay nỗ lực về chuyện cùng anh sau này.

Nghĩ tới điều này, Vu Tri Nhạc hít một hơi thật sâu.

Cô sẽ không lại lo trước lo sau suy nghĩ cặn kẽ nữa, cô không do dự mà nói với chính mình rằng:

Cô phải đi nhảy sông Seine.

Hết chương 49.

Lời của B.: Mọi người xem La La Land chưa? Tớ thì chưa.. nên đoạn tả phim phải vắt hết não =))

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 50: Em đang tiến về phía anh

LY THỨ 50

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Hôm sau, sau khi đưa Cảnh Thắng tới công ty, Vu Tri Nhạc xin nghỉ một ngày với Trương Tư Điềm.

Cô phải về nhà lấy ít đồ.

Điều khiến cô cảm thấy ngoài ý muốn là Vu Trung Hải vẫn chưa ra ngoài, hãy còn ở nhà. Ông đứng bên ao nước nhỏ cạnh sân trời, lẳng lặng trồng một cây thông nhỏ.

Tính ông vốn nóng nảy, nghe nói giống ông nội đã qua đời như đúc. Nhưng việc kinh doanh cây cối ngược lại là di truyền chút sở thích của bà nội.

Vụ cãi vã đêm 30 khiến mối quan hệ cha con hai người từ tử lạnh thẳng cấp lên thành dòng sông băng.

Vu Tri Nhạc liếc Vu Trung Hải một cái, không chào hỏi mà đi thẳng lên lầu, trở về phòng ngủ của mình.

Cô lấy chiếc chìa khóa rỉ sét nhỏ trong túi hương treo trên tủ đầu giường ra. Sau đó quay trở về bàn đọc sách, nhét chìa khóa vào lỗ nhỏ, muốn vặn một vòng nhưng phát hiện làm thế nào cũng không xoay được.

Một tay khác nghi ngờ kéo ra, ngăn kéo kia lại được lôi ra dễ như trở bàn tay.

Vu Tri Nhạc rút tập tài liệu màu trắng bên trong ra, vừa muốn kéo sợi dây trắng bên trên xuống, cô phát hiện điểm kì lạ... Cách buộc dây này hoàn toàn trái ngược với cách bình thường của cô, cô có thói quen buộc ngược chiều kim đồng hồ.

Máu xông lên đầu, Vu Tri Nhạc thấy tóc mình cũng như bốc cháy.

Cô lấy hết tất cả đồ đạc trong ngăn kéo kia ra, cầm lấy rồi bước nhanh xuống nhà.

Vu Trung Hải đã trở về phòng lớn, xách bình nước ấm đến bên cạnh bàn, tự rót cho mình ly trà.

Vu Tri Nhạc dừng ở bên cạnh bàn.

Ầm!

Một tiếng vang lớn nổi lên, cô hung dữ ném ngăn kéo kia xuống mặt bàn, vì dùng lực rất lớn nên đồ bên trong cũng tung ra.

Cốc nước trước mặt Vu Trung Hải cũng sánh ra, ông không nhận được giạt mình.

"Làm gì vậy!" Vu Trung Hải tức giận.

Vu Tri Nhạc liếm răng căm, cố gắng ổn định lại hơi thở dồn dập, cô hát căm chỉ ngăn kéo trên bàn: "Bố lại cạy ngăn kéo của con?"

Bố Vu không phủ nhận, chỉ nói: "Bố tìm đồ."

"Bố tìm cái gì? Hỏi con là được." Vu Tri Nhạc bình tĩnh nhìn ông, có thể việc này không thể khiến người ta liên tưởng tới những chữ như "lui một bước trời cao biển rộng", mà lại giống kìm nén cuồng phong, mưa rào thấu xương: "Cần gì phải như kẻ trộm."

"Tạm thời không cần." Bố Vu cầm cốc trà lên, giọng chế giễu: "Bố trộm đồ của con? Con có chút lương tâm đi, trước kia mẹ cho tí tiền tiêu vặt cũng giấu giếm định bỏ nhà ra đi, sao chưa nói mình là kẻ trộm."

Vu Tri Nhạc hừ cười, rút ra tập tài liệu kia, giơ lên chất vấn: "Còn lục cả cái này ra? Tìm gì mà phải lục ra?"

Cô đập món đồ trong tay xuống, cười lạnh: "Một xu cũng không có, chắc là thất vọng lắm nhỉ?"

Bố Vu nghiêng đầu, trên môi nổi lên chút khó tin, nụ cười có phần co rút: "Vu Tri Nhạc, chú ý thái độ nói chuyện của con một chút."

"Được thôi, bố." Vu Tri Nhạc gọi ông: "Sao bố lại lục đồ của con?"

Cô nói lời khắc nghiệt nhất có thể: "Cần ra ngoài làm việc mà, nên vào phòng con gái vợ vét, có thể vợ vét bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu."

Ngực bố Vu phập phồng, hàm răng giật giật, ném luôn cốc trà trên bàn đi. Ông giận không kiềm chế được, vành mắt sắp nứt ra, mặt đỏ phừng phừng: "Mày mẹ nó nói cái gì?!"

Vu Tri Nhạc nghiêng đầu, né người, nhay bén tránh cốc thủy tinh ông ném tới, cốc đó đập vào mặt tường bên cạnh cô.

Choang...

Mảnh thủy tinh bắn ra khắp nơi.

Có mảnh sượt qua mu bàn tay Vu Tri Nhạc, nước trà nóng bỏng bắn lên gò má cô.

Vu Tri Nhạc chậm rãi lau mặt, cong môi: "Bố cho là con vẫn như trước kia?"

Bố Vu chống bàn, phỗi vì tức giận cũng phát đau: "Mày từng thay đổi sao? Đồ vô ơn!"

"Con vô ơn?" Vu Tri Nhạc nhìn ông: "Con thay bố trả nợ, giờ trả lại cho con là được rồi."

Nhắc tới chuyện này, bố Vu giận không có chỗ phát tiết: "Mày nằm mơ đi! Ai nuôi lớn mày?!"

"Có bố sao?" Vu Tri Nhạc đưa một tay ra: "Trả lại tiền đi, sau đó con không ngại mang cái mác vô ơn này."

"Mày có ý gì?" Mi tâm bố Vu nhú mặt, nhìn bàn tay cô thoải mái chìa đến mặt mình, sau đó cười ha ha hai tiếng: "Tao sắp quên mất, bây giờ mày đi theo người có tiền rồi. Đeo đồng hồ kim cương trên tay, cũng dám tỏ vẻ giàu có, khó trách không cần lén lút giấu tiền nữa. Kề cận người giàu tốt đấy, không coi ông bố này là người nữa rồi."

Vu Tri Nhạc nghe thì thấy nực cười, hỏi ngược lại: "Bố từng coi con là người không?"

"Bố từng tôn trọng con chưa?" Nhớ lại lúc trước, đều là những cơn ác mộng kinh hoàng.

"Lục trộm ngăn kéo, xem trộm nhật kí của con, trói lại đánh bằng roi da, cầm tù nửa tháng, bố có coi con là người không? Hay là chính bố cũng không để mình làm người?"

"Hồ dữ còn không ăn thịt con, súc vật còn hơn bố!"

"Tao súc sinh? Mà cả ngày mang suy nghĩ bỏ trốn với cái thứ âm nhạc buông thả đó, tao còn phải quỳ xuống ba đập chín cầu mày ở lại?"

Bố Vu trừng mắt tới sắp rớt ra ngoài, ông kéo khóe miệng: "Sao tao lại có loại con gái như mày? Trước kia dây dưa với tên nghèo kiết xác không làm việc đảng hoàng, giờ làm người tình được bao dưỡng của giám đốc? Mặt mũi đều bị mày ném đi rồi!"

Vậy bố đi nhanh lên, khuất mắt trông coi." Lòng mày Vu Tri Nhạc hơi động: "Chúng ta đều như vậy."

"Đây là nhà tao!"

"Đây là phòng con!"

Nhìn dáng vẻ hùng hổ dọa người của con gái, Vu Trung Hải thấy xa lạ không thôi.

Dù gì ông cũng là người đứng đầu trong nhà, dù ai thấy cũng phải lễ độ ba phần, con gái trong trí nhớ ông là thế nào?

Gầy nhỏ, yên tĩnh, trầm mặc ít nói, bị oan ức cũng chỉ biết cắn răng, nuốt nước mắt vào trong. Mà bây giờ, cô đã có thể không khách khí đối chất với ông, thậm chí giống như trước đó là cãi vã, sỉ nhục ông. Sắc mặt hừng hờ của cô như lưỡi dao hậu sinh khả úy. Cùng chung huyết thống, khi con dao kia lia qua, còn tàn nhẫn hơn ông năm đó.

Mệt mỏi to lớn cuốn lấy toàn thân, hai chân bố Vu như nhũn ra.

Ông già thật rồi, là con hổ giấy không mang nổi gánh nặng. Không, đến hổ giấy ông cũng không đủ tư cách, phô trương thanh thế cũng vô ích. Ông đã sớm không hàng phục được con ngựa nhỏ quật cường này rồi.

Ông bỗng không muốn so đo thứ gì, cũng không muốn tranh cãi tới đâu rơi máu chảy, càng không muốn đối mặt với Vu Tri Nhạc. Thế nên, ông xoay người đi ra ngoài.

Vì không muốn để mình trông như già yếu, không nơi nương tựa như chó nhà có đấm, Vu Trung Hải ngẩng đầu rảo bước ra ngoài. Ông thử một chút thì phát hiện ngay cả hơi sức rời đi mình cũng không có.

Vu Tri Nhạc bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn bóng lưng bố trong chốc lát, mở miệng: "Quét chỗ cốc bố vừa ném đi."

Sau đó cầm ngăn kéo bước lên hành lang.

Lúc xoay người, hốc mắt Vu Tri Nhạc đã đổ một vòng lớn. Cô cũng không biết đây là khoái cảm trả thù hay cảm giác chua xót thương hại.

Nhưng ý niệm bao năm trong lòng cô lại càng rõ rệt. Dù nhỏ có tận gốc có đau điếng người, cô cũng phải rời khỏi nơi này, không quay đầu lại.

Buổi trưa, Vu Tri Nhạc về thành phố, cô ngồi ở một quán cà phê trong tòa nhà gần tòa nhà Cảnh Nguyên.

Khó có được thời gian rảnh rỗi vào buổi chiều, cô gọi cho mình một cốc nước ép dâu tây và lê.

Người phục vụ rót cho cô cốc trà chanh trước, Vu Tri Nhạc nói tiếng cảm ơn. Cô mở điện thoại lên rồi vào phần tin nhắn, tìm được tin nhắn từ nhiều tuần trước của công ty âm nhạc Cảnh Nguyên gửi tới.

Trong tin nhắn, ngoài địa chỉ công ty âm nhạc Cảnh Nguyên còn có số điện thoại di động của tổng giám Lâm Hữu Hành.

Cau mày nhìn chuỗi số nhỏ nghiêng nghiêng kia, cô đặt ngón trỏ lên, nhấn gọi. Để điện thoại kề bên tai, tiếng "tút tut" bên kia kêu hai tiếng thì có người nghe: "A lô, ai vậy?"

Đây là giọng nữ trung tính, trầm ổn, đôn hậu, nghe rất thoải mái, giống như những hạt thóc vàng được phơi trên mặt đường trước cửa hàng vào mùa thu vậy.

Vu Tri Nhạc hơi mím môi, cổ họng động một chút, nói: "Xin hỏi có phải tổng giám Lâm không?"

"Đúng vậy, cô là...?"

Vu Tri Nhạc im lặng một giây: "Xin chào, tôi là..." Dừng một chút, cô nói: "Vu Tri Nhạc."

Nghiêm An vừa đề cử, chắc bà ấy đã nghe tới tên cô rồi.

"À..." Quả nhiên, đối phương kinh ngạc kéo dài giọng, có chút bất ngờ: "Là cô sao, xin chào cô Vu."

"Chào tổng giám Lâm."

Đầu bên kia điện thoại truyền tới giọng điệu vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Tôi cho là cô sẽ không liên lạc với chúng tôi."

"Xin lỗi, thời gian suy nghĩ có hơi lâu."

Lâm Hữu Hành là một tiền bối tính tình không tệ, lại tiếc người tài: "Không sao, Nghiêm An từng ba hoa về cô với tôi rồi. Tôi rất muốn gặp cô."

Chọn ngày không bằng gặp ngày, bà ấy nói: "Hôm nay tôi vừa vặn đang rảnh, buổi chiều cô đến công ty một chuyến nhé?"

Nghe cái tên đó, Vu Tri Nhạc hơi chần chừ, nghĩ một lúc mới nói yêu cầu của mình: "Tổng giám Lâm."

Cô im lặng, hít hơi: "Tôi xin mạo muội đề nghị thế này..."

"Cô nói đi."

Vu Tri Nhạc khẽ cắn môi dưới, cô biết mình đang khẩn trương nhưng vẫn cố gắng ổn định: "Tôi và bà có thể gặp riêng không?"

"Không có phương tiện tới công ty?" Lâm Hữu Hành hỏi.

"Cũng không phải."

"Được chứ." Người phụ nữ đáp thoải mái: "Tất nhiên là được, để cô tới công ty chẳng qua có đủ thiết bị, cô có thể hát để tôi đánh giá trực quan tài nghệ của cô."

"Buổi chiều nay tôi cũng có thể hát." Vu Tri Nhạc bổ sung: "Tôi mang đàn ghi-ta đi gặp bà."

Đầu bên kia sừng sốt, cười: "Được, ngoài ghi-ta cô còn chơi nhạc cụ nào không?"

"Đàn điện tử, harmonica." Vu Tri Nhạc đáp chân thành: "Cũng biết một chút."

"Cái này tốt đấy." Thấy bên kia có người gọi, lúc này Lâm Hữu Hành hẹn thời gian: "Cô Vu, khoảng 3 giờ chiều chúng ta gặp nhau đi. Gặp ở đâu thì tôi sẽ nhắn tin cho cô."

"Được."

"Vậy hẹn gặp lại, rất mong được nghe cô hát."

"Được."

Bên kia cúp máy.

Vu Tri Nhạc thở dài một hơi, tất cả các dây thần kinh dường như cứng lại cả một thế kỷ.

—

Ngồi ở quán cà phê nửa tiếng, Vu Tri Nhạc chuẩn bị trở về lấy đàn ghi-ta đi bảo dưỡng.

Trên đường thấy tòa nhà Cảnh Nguyên, cô ngẩng đầu, nheo mắt đánh giá kiến trúc tòa nhà sáng loáng, cao vút tận trời này.

Tầng 56 là tầng nào?

Cô cúi đầu lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn WeChat cho Thắng Cún: "Anh ở đâu?"

Đối phương trả lời rất nhanh: "Công ty."

Vu Tri Nhạc cong môi cười một tiếng: "Làm gì?"

Thắng Cún: "Còn có thể làm gì, đi làm cũng nhớ em."

Anh lại hỏi: "Em thì sao? Đang làm gì?"

Vu Tri Nhạc không trả lời tin nhắn bằng chữ, chỉ gửi một icon vui vẻ.

Cô lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía ánh sáng khúc xạ sáng chói trên tòa nhà, đáy lòng yên lặng trả lời.

"Em đang tiến về phía anh."

Hết chương 50.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 51: Tôi không muốn có ràng buộc với Nghiêm An

LY THỨ 51

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Ba giờ năm phút, Vu Tri Nhạc nhận được tin nhắn của Lâm Hữu Hành bảo cô tới tiệm trà chiều tên là "Trung Ý" trong quảng trường thành phố, cô nói khoảng 3 rưỡi sẽ tới nơi.

Vu Tri Nhạc tới bên kia sớm hơn 15 phút, không nghĩ Lâm Hữu Hành đã ngồi ở ghế bên ngoài chờ cô. Thật ra thì hai người chưa từng gặp mặt. Nhưng Vu Tri Nhạc đã lên mạng tìm hiểu thông tin về bà ấy, nên nhìn một cái đã nhận ra Lâm Hữu Hành.

Người phụ nữ ngồi chính giữa chiếc ô che nắng, da bà ấy rất trắng, vóc người hơi mập.

Vì đeo kính râm và mặc quần áo khiêm tốn nên trông bà ấy như người đi đường dừng chân uống trà vậy, không có quá nhiều người chú ý tới.

Những người chuyên phụ trách phổ nhạc ca khúc như Lâm Hữu Hành, phần nhiều đều là người hùng đứng phía sau, không thể so

với các ca sĩ xinh đẹp, vinh quang trên sân khấu. Là người kẻ vai sát cánh cùng các ca sĩ nhưng nếu đi trên đường, chưa chắc có người nhận ra họ.

Lâm Hữu Hành cũng nhìn thấy Vu Tri Nhạc, cười vẫy tay với cô.

Cách lớp mắt kính đen, Vu Tri Nhạc dĩ nhiên không thấy mặt bà ấy. Nhưng cô cảm giác được tầm mắt người phụ nữ này luôn dõi theo mình.

Vu Tri Nhạc không vội vàng ngồi xuống, dừng bên cạnh lễ phép chào bà ấy: "Chào tổng giám Lâm, đã để bà đợi lâu rồi."

Lâm Hữu Hành gỡ kính xuống, tùy ý để trên mặt bàn. Cả người bà ấy không có chút kiêu ngạo nào: "Là tôi đến sớm, mới ngồi xuống thôi."

Lâm Hữu Hành còn đang quan sát cô, bà dứt khoát đánh giá: "Cô Vu, hình tượng của cô không tồi."

"Vâng." Vu Tri Nhạc mỉm cười: "Cảm ơn."

Lâm Hữu Hành khoanh hai tay, những móng tay được chăm sóc cẩn thận, để dưới ánh nắng cũng trong suốt như ngọc: "Có điều, việc dáng dấp cô đẹp vẫn nằm trong dự liệu của tôi."

Thấy bà ấy một mực đánh giá vẻ bề ngoài, Vu Tri Nhạc không nhiều lời, chẳng qua chỉ mỉm cười phối hợp.

Để ý tới biểu cảm của cô gái này, Lâm Hữu Hành cong môi: "Cô Vu không cần để ý, bề ngoài cũng là một điều kiện quan trọng cần xem xét trước khi kí hợp đồng."

"Chắc cô cũng biết Nghiêm An rất đẹp trai." Người phụ nữ tủm tỉm: "Cậu ấy có thể nổi tiếng trên mạng phần lớn cũng nhờ vào mặt mũi, khí chất. Những tiết mục, thực lực, độ chăm chỉ của các ca sĩ khác trong chương trình chưa chắc đã kém cậu ấy."

Vu Tri Nhạc gật đầu bày tỏ đồng tình.

Lâm Hữu Hành chính xác là một người nhanh mồm nhanh miệng: "Cô Vu, cô và Nghiêm An có quan hệ thế nào?"

Bà ấy đoán rất chính xác: "Quan hệ người yêu cũ?"

Vu Tri Nhạc cũng không phủ nhận: "Phải, trước kia anh ấy cũng là thầy giáo dạy ghi-ta của tôi."

"Thì ra cậu ấy là thầy của cô." Lâm Hữu Hành dựa lưng trở về ghế, nghiêng ngẫm, cong môi cười.

Vu Tri Nhạc gọi một cốc nước trái cây, Lâm Hữu Hành lại hỏi: "Vì sao hôm nay lại chủ động tìm tôi?"

Vu Tri Nhạc sửng sốt, đáp lại: "Muốn ca hát."

"À..." Lâm Hữu Hành bật cười: "Những người muốn trở thành ca sĩ đều vì muốn hát."

Đầu ngón tay Vu Tri Nhạc để bên cạnh hơi giật giật, sau mới bóp chặt, đáp: "Vì nghèo."

Lâm Hữu Hành hiểu ý, cười: "Vì tiền?"

"Phải." Thẳng thắn thừa nhận không hề khiến Vu Tri Nhạc thấy xấu hổ: "Vài kế hoạch sinh nhai của tôi đều cần tiền."

"Cô có tự tin gì có thể kiếm tiền?" Lâm Hữu Hành không vòng vo với cô: "Nếu không phải Nghiêm An đề cử, tôi cũng không biết có người như cô."

Vu Tri Nhạc đáp: "Bà có thể nghe tôi hát trước."

Lâm Hữu Hành chớp mắt: "Xem ra cô rất tự tin."

"Không, tôi không tự tin." Trên đời này có quá nhiều ca sĩ ưu tú, cô chỉ là dân không chuyên, thực sự không đáng nhắc tới.

Lâm Hữu Hành để một tay trên tay vịn ghế: "Cô sẽ sáng tác chứ?"

"Sẽ."

"Ồ?" Lâm Hữu Hành hơi nghiêng người về phía trước, có chút hứng thú: "Trước kia từng sáng tác à?"

"Từng sáng tác." Vu Tri Nhạc lấy tập giấy màu trắng trong túi vải của mình ra, tháo bọc bên ngoài, chọn lấy vài tờ giấy bên trong đưa cho Lâm Hữu Hành.

Lâm Hữu Hành tùy ý rút một tờ trong số đó, hơi cầm lên khỏi bàn, chuyên tâm xem.

Không bao lâu sau, bà ấy ngâm nga theo đó mấy câu, như suy nghĩ điều gì gật đầu, sau đó nhìn lại Vu Tri Nhạc: "Ồ, không tệ lắm."

Lâm Hữu Hành trả lại tờ giấy sáng tác: "Cô hát bài này đi."

Vu Tri Nhạc nhận lại: "Bây giờ?"

Lâm Hữu Hành không chần chừ: "Phải."

Vu Tri Nhạc nhìn xung quanh một vòng, người đi tới đi lui trên quảng trường rất nhiều: "Chúng ta đang ở bên ngoài."

"Nếu cô thành ca sĩ thật..." Lâm Hữu Hàn quét mắt nhìn đàn ghi-ta của cô: "Cô phải lên sân khấu biểu diễn trước rất nhiều người, có lẽ còn đông hơn bây giờ hàng triệu lần."

Vu Tri Nhạc hơi bài xích náo nhiệt và huyên náo. Nhưng cô cũng biết, nếu quyết tâm đi theo con đường này, nhất định phải cưỡng bách mình thích ứng với những thứ không thích kia.

Vì vậy cô nghiêng người sang lấy ghi-ta.

Giữa chừng, Lâm Hữu Hành rút tờ giấy sáng tác kia ra: "Tôi mới xem ngày tháng, bài "Đạp Tuyết" này sáng tác vào năm 2009?"

"Phải."

"Câu này..." Bà ấy chớp mắt, hát chính xác một đoạn nhỏ trong đó: "Tôi thấy tuyết trắng trên mặt đất nở hoa, màu đỏ nhiễm trắng, là gò má hồng của người thiếu nữ, thật đáng yêu. Lộp cộp, lộp cộp, tôi đang giẫm lên tuyết." có ý gì?"

Vu Tri Nhạc ôm ghi-ta trong ngực: "Đây không phải hoa, là máu."

Lâm Hữu Hành ngẩn ra: "Sao lại viết vào bài hát này?"

Vu Tri Nhạc nhàn nhạt trả lời: "Ngày đó tôi bị bố cho một cái tát."

Lâm Hữu Hành không lên tiếng mấy giây, một lần dựa trở về ghế, lại lười biếng như thính giả nghe nhạc: "Cô hát đi."

Đặt ngón tay trên dây, Vu Tri Nhạc bắt đầu gảy đàn. Bài hát này có khúc dạo đầu cực dài, giống như đang chờ đợi. Chờ màn tuyết

trắng dày đặc kia phủ khắp nhân gian.

Những người ngồi phía trên nghe được nhịp điệu thì rồi rít quay đầu nhìn về bên này. Còn có một cậu bé tóc vàng cắn ống hút, nhìn Vu Tri Nhạc chăm chăm không nháy mắt.

Những giai điệu lên bổng xuống trầm này chắc chắn đã thay đổi bài hát rất nhiều. Nếu không hiểu rõ ý nghĩa đằng sau ca từ, trong đầu người ngoài chỉ có thể tưởng tượng được hình ảnh: Cô gái một thân một mình đi trong màn tuyết trắng. Cô ấy khi thì nhảy nhót một cách tự do, khi thì chà sát tay vì lạnh. Trời đất một màu trắng ngàn, gương mặt cô gái lại đỏ hây hây.

Đốt ngón tay Lâm Hữu Tay gỗ nhẹ trên tay vịn ghế.

Bà ngưng mắt nhìn Vu Tri Nhạc, thực ra lúc đầu cô bé này xuất hiện trước mặt bà, bà cảm giác như trước kia đã gặp cô rồi. Rất nhiều người trẻ tuổi tới thử giọng, cả người đều như bùng lên ngọn lửa, đúng vậy, họ rất tràn trề, có thể gọi là ngọn lửa dã tâm. Bọn họ chỉ vì dã tâm là cái lợi trước mắt, rất dễ bị lửa đốt tới thân. Điều đó khiến bà không thoải mái.

Nhưng kỳ diệu là khoảnh khắc Vu Tri Nhạc ôm lấy cây đàn ghi-ta, ngọn lửa đó đột nhiên dịu xuống, quanh thân cô chỉ còn lại hơi nước trong suốt linh hoạt, kì ảo.

Cô mang tinh thần thành kính với âm nhạc.

Giọng Vu Tri Nhạc cũng rất đặc biệt, nó sẽ khiến bà nhớ tới người phụ nữ lửa thể bọc mình trong lớp lụa trắng. Cô đang khiêu vũ, trên da thịt thỉnh thoảng lộ ra hình xăm kì lạ, biến ảo, như ẩn như

hiện. Có lẽ đó là những đốm lửa hoa hồng hoặc là những vì tinh tú trên bầu trời kia.

"Những bông tuyết mềm mại như vải bông

Bông tuyết mang âm thanh trong trẻo như đường cát

Lại như rượu trắng say mê

Nhưng bông tuyết đó cùng lạnh thấu xương như bạn...

Cuối cùng cũng sẽ bị tôi giẫm lên

Hóa thành khói, biến thành mây, như vậy sẽ không còn bị người giẫm đạp lên nữa... Lộc cộc Lộc cộc Lộc cộc..."

Lời một kết thúc.

Vu Tri Nhạc dừng lại, trở về với thế giới ban ngày.

Một ông chú ngồi bàn cách vách vỗ tay đầu tiên, lớn tiếng khen nghe thật hay. Cậu con trai bên cạnh ông ấy cũng vỗ tay theo bố mình. Trong lúc nhất thời, tất cả các vị khách ngồi uống trà đều vỗ tay cho cô. Một người phục vụ đang cầm khăn bếp cũng buông mâm xuống, cười híp mắt vỗ tay.

Vu Tri Nhạc cười mỉm gật đầu, tỏ vẻ cảm kích.

Tới khi xung quanh vắng đi, Lâm Hữu Hành mới chống bàn, không bình luận tới việc hát của cô trước đó, ngược lại nhắc tới một chuyện khác: "Cô Vu, trước đây không lâu, thật ra tôi nhận được lời nhắc nhở liên quan tới cô."

Vu Tri Nhạc nhìn về phía bà ấy: "Nhắc nhở gì?"

"Chắc chắn cô biết Cảnh Thắng." Lâm Hữu Hành chống cằm: "Chú Hai của cậu ấy, cũng là cấp trên của tôi từng nói..."

Lâm Hữu Hành khẽ mỉm cười: "Tốt nhất không nên ký hợp đồng với cô gái tên Vu Tri Nhạc đó. Thái tử nhỏ không cho phép."

"Nhưng hôm nay tôi vẫn tới gặp cô."

"Chắc cô hiểu ý tôi."

"Thế nên cô nói với tôi vì nghèo túng, tôi còn thấy hơi lạ, không phải cô đang qua lại với giám đốc Cảnh sao?"

"Sau đó tôi đại khái đã đoán được."

Vừa nói chuyện, trong mắt Lâm Hữu Hành cũng toát lên chút ưu tư: "Thế nên, vì sao hôm nay cô muốn gặp riêng tôi?"

Ghi-ta bị Vu Tri Nhạc để ngang trên đùi, cô từ từ nói ra tâm sự của mình: "Tôi biết bà nói những lời này vì Cảnh Thắng không biết tôi đến tìm bà. Tạm thời tôi cũng không có ý định nói cho anh ấy biết. Nếu bà đồng ý ký hợp đồng với tôi, tôi chỉ có một thỉnh cầu..."

Lâm Hữu Hành cười: "Sao lại thích nói yêu cầu như vậy? Khó trách cô và Nghiêm An từng là một đôi."

"Tôi không muốn có ràng buộc với Nghiêm An, tôi muốn ra mắt một mình." Vu Tri Nhạc nói rất chắc chắn.

"Ừm..." Lâm Hữu Hành trầm ngâm: "Chuyện này tôi phải suy nghĩ thêm. Trước mắt công ty chúng tôi muốn ký hợp đồng với cậu ấy vì cậu ấy đang nổi tiếng. Tốt nhất là thuận nước đẩy thuyền, nhưng tôi thấy cậu ấy rất chấp nhất với cô."

Ánh mắt Vu Tri Nhạc không rời đi: "Tôi có thể chờ."

Lâm Hữu Hành: "Thời gian chờ có lẽ sẽ rất dài, hoặc công ty sẽ trực tiếp bỏ qua cô, dù sao cô cũng đang vô danh."

Cô không để lộ chút chần chừ nào: "Không sao."

Lâm Hữu Hành cong khóe mắt, đưa ra kết luận cho lần gặp mặt này: "Được rồi, cô Vu, cô khiến người ta rất yêu thích, nhất là lúc hát. Nếu cô có thể xuất hiện trên sân khấu, tôi nghĩ sẽ có không ít người mến mộ cô."

Còn có một lời bà ấy không nói với Vu Tri Nhạc, đó là trên người cô có một loại thần sắc vượt trội, không mỏng manh ngăn ngại, cũng không phải tang thương đau đớn.

Loại khí chất đặc biệt này có lẽ đến từ dáng vẻ của cô, hoặc có lẽ đến từ sự từng trải của cô.

Chính cô cũng không hề biết điều đó.

Mấy ngày tiếp theo, trong lòng chứa đựng hy vọng, cả người Vu Tri Nhạc cũng tích cực, thoải mái hơn.

Cô không ở chung với Cảnh Thắng, nhưng không chịu được tên gia hỏa này dính chặt như sam, nên lâu lâu sẽ qua đêm ở nhà anh.

Vì tật xấu của việc lái xe thuê mấy năm, Vu Tri Nhạc thường thức đến sau 12 giờ mới ngủ được.

Cảnh Thắng thì lại tương phản, đồng hồ sinh học của anh rất khỏe mạnh. Sau khi yêu đương thì việc xã giao cũng trở nên có lệ,

anh về nhà từ sớm, 9 rưỡi uống sữa tươi, sau đó rửa mặt, đúng 10 rưỡi lên giường.

Có lúc anh muốn ôm chặt Cá Khô Nhỏ của mình, Vu Tri Nhạc vẫn còn nhàn nhã chơi điện thoại di động, đọc sách.

Cảnh Thắng sốt ruột không thôi, thúc giục: "Vu Tri Nhạc, ngủ ngủ!"

Vu Tri Nhạc: "Chờ một chút."

Cảnh Thắng tiếp tục ồn ào: "Em chưa ngủ thì làm gì? Tu tiên hả?"

Vu Tri Nhạc nhàn nhạt trả lời: "Ừ."

Cảnh Thắng nịnh nọt: "Phải phải phải, em là tiên nữ. Một người tu có gì tốt." Sau đó không biết xấu hổ bỏ nhào qua, áp người phụ nữ dưới thân: "Song tu mới có ý nghĩa."

Anh nhạy bén phát hiện trong khoảng thời gian này Vu Tri Nhạc vui vẻ hơn trước nhiều, còn cố ý nói đó là công lao của mình.

"Gần đây em ngày càng vui vẻ, xinh đẹp."

"Biết vì sao không?"

"Vì âm dương điều hòa."

"Sao lại âm dương điều hòa?"

"Vì cả ngày lấy dương bổ âm từ anh."

"Không cảm ơn anh à?"

Vu Tri Nhạc: "Cút ngay."

Có lúc trước khi đi ngủ, bọn họ sẽ có hoạt động khác, ví dụ như dựa vào đầu giường chơi điện thoại.

Cảnh Thắng cả người có độc, luôn tạo nhạc nền tự khích lệ mình, sau đó sửa đổi lời kịch của nhân vật anh hùng trong game.

Ví dụ như hai người solo.

"Phu quân còn 5 giây nữa đến chiến trường!"

"Chồng chơi cùng em~"

"Thân là đàn ông, có chuyện không thể thừa nhận được là: Chiến thắng Cá Nhỏ!"

"Anh cùng vợ đến đây dạo chơi."

"Đại soái giá lâm, toàn bộ tránh ra!"

...

Thỉnh thoảng phải chơi vai Chung Quỳ, để kĩ năng thứ nhất tăng 2 bậc anh mới gặp Vu Tri Nhạc ở trung tâm, sau đó ồn ào ôm cô đến đứng cạnh nhân vật của mình.

Thuận tiện, cánh tay trong thực tế cũng vòng sang bên cạnh người phụ nữ, siết chặt cô tới ngực mình, có chết cũng không buông, sau đó còn cười đắc ý.

Kết quả đại khái là...

Bị nhân vật thích khách của Vu Tri Nhạc ra một chiêu đánh trở về, chết n lần vẫn cười hì hì khen: "Oa vợ, em thật lợi hại."

Vu Tri Nhạc liếc anh, cảnh cáo: "Không cho phép ôm nữa, ôm một lần chết một lần."

Anh vẫn lớn lối: "Tới đây... Đánh là hôn, mắng là yêu, sợ cái gì?"

...

...

Sáng sớm một tuần sau, Vu Tri Nhạc dậy sớm đánh răng, Cảnh Thắng vẫn nằm ì trên giường, hô ngủ ngủ.

Vừa bóp ít sữa rửa mặt ra, Vu Tri Nhạc đã nghe thấy tiếng điện thoại mình vang lên. Cô nhanh chóng đánh bọt, sữa sạch mặt rồi lấy khăn lông trên giá xuống.

Ra khỏi nhà vệ sinh, cô gặp phải dì giúp việc ở nhà Cảnh Thắng. Lúc đầu cả hai đều kinh ngạc không thôi, sau mấy ngày đã quen với dì Chu, hai người cũng chào buổi sáng lẫn nhau.

Vu Tri Nhạc lau mặt và cổ, sau đó trở lại bàn trà nhỏ.

Lúc này điện thoại đã dừng lại.

Vu Tri Nhạc khom người cầm lên nhìn chăm chú, là cuộc gọi đến từ trưởng trấn Từ đã lâu không gặp.

Hết chương 51.

Lời của B.: Chương sau hai bạn lớn cãi nhau tung chảo rồi..

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 52: Chúng ta chia tay đi

LY THỨ 52

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Lúc này Vu Tri Nhạc gọi điện lại cho trưởng trấn Từ. Đối phương bắt máy rất nhanh, giọng tương đối gấp gáp: "Tiểu Vu, tiểu Vu, làm thế nào đây?"

Nghe ông ấy lo lắng không yên gọi mình nhưng lại không nhắc tới chuyện chính, mi tâm Vu Tri Nhạc hơi nhú: "Sao vậy ạ?"

Giọng cô như dòng nước, nhẹ nhàng an ủi: "Trưởng trấn Từ, bác đừng vội, cứ nói từ từ."

"Được..." Đầu bên kia ép mình bình tĩnh lại, sau đó nói ra lời tuyệt vọng thấu xương: "Việc xin phong di sản của chúng ta vô ích rồi."

Vu Tri Nhạc cả kinh trong lòng: "Vì sao, phía trên trả lời ạ? Họ loại bỏ?"

"Không phải, cụ thể bác vẫn chưa biết." Trưởng trấn Từ như tắc nghẹn: "Bác vừa theo xe cứu thương tới bệnh viện tỉnh. Tình trạng

của hiệu trưởng Viên không tốt, nghe vợ ông ấy bảo không biết buổi sáng Mộ Nhiên gọi tới nói gì, ông ấy đột nhiên bị xuất huyết não."

Dự cảm xấu cuồn cuộn dâng lên trong lòng, ngực Vu Tri Nhạc như nghẽn lại: "Mọi người đang ở bệnh viện tỉnh phải không?"

"Phải."

"Cháu qua đó tìm mọi người." Vu Tri Nhạc nắm chặt điện thoại.

Không để ý tới dì giúp việc hỏi có ăn sáng hay không, cũng không chào tạm biệt người đàn ông vẫn còn vùi đầu trong chăn, Vu Tri Nhạc mặc áo khoác, vội vàng xuống lầu bắt xe tới bệnh viện tỉnh.

Hành lang cấp cứu luôn là nơi pha trộn giữa vui buồn, tan hợp cùng mùi thuốc khử trùng.

Vu Tri Nhạc tới nhanh như gió, tìm được trưởng trấn Từ bên ngoài phòng phẫu thuật.

Viên Mộ Nhiên đang ôm đầu trên ghế dài, toàn thân căng thẳng, không thấy được dáng vẻ ung dung, ổn định của ngày thường nữa. Vợ thầy Viên bên cạnh anh ấy cầm khăn giấy, hốc mắt đỏ bừng, khóc sục sùi không ngừng.

Trưởng trấn Từ gặp được cô chỉ gật đầu ra hiệu, không nói lời nào.

Vu Tri Nhạc thở gấp: "Thế nào?" Mí mắt phải không biết vì sao giật rất mạnh: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghe thấy giọng của người phụ nữ, Viên Mộ Nhiên ngửa mặt lắc đầu, dường như không muốn nhiều lời.

Người mở miệng ngược lại là vợ thầy Viên, nước mắt bà ấy rơi không ngừng, giọng khàn khàn: "Có thể xảy ra chuyện gì... Các người, đây không phải dày vò thì là gì? Khương Nghĩa vốn bị huyết áp cao, ông ấy sống nở mày nở mặt nửa đời người, sao có thể chịu được mấy lời không thuận ý? Phong di sản, phong di sản, cuối cùng liều cả mạng..."

Bà vừa nói vừa khóc sụt sùi.

Vu Tri Nhạc hít sâu một hơi, cổ họng như bị chặn lại, không nói ra được nửa chữ.

Viên Mộ Nhiên liếc trưởng trấn Từ, đứng dậy từ ghế, ý bảo Vu Tri Nhạc ra ngoài nói chuyện. Vu Tri Nhạc gật đầu, rập khuôn đi theo.

Hai người dừng ở cuối hành lang.

Bên cạnh có người đi tới, có người khoác áo dài màu trắng, có ý tá, cũng có đủ loại bệnh nhân, thân nhân đầy lo âu sầu não.

Vu Tri Nhạc gấp gáp đặt câu hỏi: "Tôi nghe trưởng trấn Từ nói việc xin phong di sản vô ích rồi."

Viên Mộ Nhiên lau mũi, dường như đang điều chỉnh tâm trạng cùng giọng nói của mình, hồi lâu mới mở miệng: "Nói cho đúng là không có cả cơ hội được chuyên gia tỉnh xem xét hồ sơ."

Mi tâm Vu Tri Nhạc nhú chặt: "Ý anh là gì?"

"Sau Tết tôi đi tìm người, nghĩ rằng việc giấy tờ xin phong di sản sẽ được nộp lên tỉnh thuận lợi, vì bên kia đã cho tôi câu trả lời vô cùng khẳng định. Tôi nghĩ thế nào cũng 90 phần trăm được thông

qua, hơn nữa còn lập kế hoạch tận dụng các mối quan hệ ở tỉnh như thế nào."

Anh ấy nói vào việc chính: "Nhưng có một tin vô cùng xấu là ba hạng mục xin di sản của chúng ta đã bị loại bỏ thần không biết, quỷ không hay. Hôm trước tôi ở văn phòng thấy cũng lạ, vì sao tới lúc đó vẫn chưa nhận được tài liệu về tiến độ thụ lý hồ sơ nên âm thầm nhờ người dò hỏi."

Viên Mộ Nhiên kể rành mạch, lưng Vu Tri Nhạc nổi lên một cơn rét lạnh.

Trong lòng cô đã đoán được đại khái, nhưng vẫn muốn hỏi rõ: "Ai loại bỏ?"

"Còn có thể là ai?" Viên Mộ Nhiên cười mỉa mai: "Giám đốc Cảnh, người phụ trách việc phá bỏ và di dời. Chắc chắn anh ta đã sớm biết ý định của chúng ta."

Lòng ngực Vu Tri Nhạc như đông lại, một lúc sau mới hỏi lại: "Khẳng định là anh ấy an bài?"

Ngay cả cô cũng không biết mình xác nhận đi xác nhận lại việc này để làm gì, có lẽ vì muốn tranh thủ chút may mắn còn sót lại?"

"Chắc chắn." Một tay Viên Mộ Nhiên đút vào túi: "Trợ lý của anh ta làm việc đó."

Viên Mộ Nhiên nhìn về phía cô, ánh mắt như hỏi ý: "Cô cũng không biết?"

"Không biết." Vu Tri Nhạc đáp.

Cô không biết gì cả, Cảnh Thắng trước mặt cô vẫn luôn là một tên nhóc. Ngày nào cũng cười đùa cợt nhả, cô không hề nghĩ anh sẽ đứng trong bóng tối bày mưu lập kế, một tay che trời.

"Được." Viên Mộ Nhiên tin cô.

Vu Tri Nhạc ngược mắt: "Dù chỉ một chút cũng không được? Thử xin phong di sản lại lần nữa thì sao?"

Viên Mộ Nhiên lắc đầu: "Không được. Gia đình và sản nghiệp nhà họ Cảnh rất lớn, mọi người ai cũng kiêng kỵ. Hơn nữa, chính phủ cũng nghiêng về phe phá bỏ và di dời."

Anh ấy cắt đứt hy vọng: "Chấp nhận thực tế đi, Vu Tri Nhạc, như vậy cô sẽ thoải mái hơn một chút." Sau đó nghiêng đầu nhìn về phía phòng phẫu thuật: "Bố tôi cũng vì không muốn tiếp nhận nên mới làm chính mình gặp chuyện."

Người đàn ông này luôn lý trí và khách quan: "Tôi đã nói từ trước rồi, đừng kỳ vọng cao vào việc xin di sản. Mọi người phải đối mặt với đối thủ không hề đơn giản, mọi thứ chỉ như châu chấu đá xe, có cố hết sức cũng không được cảm ơn, không mang giá trị gì lớn."

"Chúng ta chính là ví dụ tốt nhất của việc đó, vì chuyện phong di sản mà ăn Tết không ngon, điều động người của cả trấn bận bịu không thôi, tôi cũng đi khắp nơi lo liệu." Viên Mộ Nhiên tự giễu: "Ha, cuối cùng không bằng một câu nói nhẹ tênh của người ta."

Giọng nói của anh ấy tràn ngập bất lực.

Mọi người đợi trước giường bệnh hiệu trưởng Viên hồi lâu, ông ấy đã thoát khỏi cơn nguy kịch nhưng mặt mũi tiều tụy, trông như già đi rất nhiều tuổi.

Vợ thầy Viên dựa vào đầu giường, ánh mắt run sợ, tâm trí cũng quá mệt mỏi, dù ai nhìn thấy cũng đau lòng.

Vu Tri Nhạc đứng ở cuối giường trông nom bọn họ, huyết thái dương bỗng phát đau. Lâu rồi cô không bị đau nửa đầu.

Viên Mộ Nhiên đã đi mua đồ ăn và cơm hộp trở lại, xách túi qua hỏi thì mọi người đều lắc đầu, không có tâm tình ăn uống.

Trưởng trấn Từ luôn lằm bằm tự trách, lau đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt già nua: "Phá thì phá... Bận bịu làm gì chứ, tạo nghiệt hại người..."

Không khí phòng bệnh ngọt ngào như chìm xuống đáy biển sâu.

Lòng ngực Vu Tri Nhạc đập phồng, quay đầu lại nhẹ giọng nói: "Tôi ra ngoài một chuyến."

Viên Mộ Nhiên nhắc đồ trong tay: "Không ăn sao?"

"Không." Vu Tri Nhạc chào tạm biệt những người khác, nhanh chóng bước ra khỏi phòng bệnh.

Mùa xuân tháng Ba, hoa bên đường đã nở rộ.

Cả người Vu Tri Nhạc đầy ắp bức bối, duỗi chân kéo tay đều không thuận, hô hấp cũng không thông.

Cô gọi điện cho Cảnh Thắng hỏi anh đang ở đâu.

Người đàn ông vẫn cười như thường lệ: "Ở nhà, chờ em về."

Vu Tri Nhạc hỏi: "Anh không tới công ty?"

Cảnh Thắng đáp: "Hôm nay cuối tuần, anh nghỉ."

"Ở nhà chờ em."

"Được thôi!" Giọng anh luôn khiến người ta tự động liên tưởng tới icon túi nhỏ dễ thương.

Vu Tri Nhạc về tới nhà anh, cô cảm thấy mình như quả bóng nước căng tròn, chỉ cần một chút nữa thôi là nổ tung. Vì thế nên lúc người đàn ông kia sáp tới ôm lại khiến cô hoảng hốt, đầu như muốn nổ tung.

Vu Tri Nhạc đứng đó, không hề đáp lại, cũng không cời giầy.

Cảnh Thắng thấy cô không đúng lắm, dù tách ra nhưng hai tay vẫn khoác lên vai cô: "Này? Sao Cá Khô Nhỏ của chúng ta lại không vui?"

Anh cẩn thận đánh giá cô, ánh mắt vẫn nhiệt tình và chân thành như thường lệ.

Vu Tri Nhạc bị nhìn tới tâm phiền ý loạn, cô nhắm hai mắt, hỏi: "Anh loại bỏ giấy tờ xin phong di sản à?"

Tay khoác lên đầu vai cô bỗng nhiên cứng đờ, sau đó rũ trở về. Tiếp đó Cảnh Thắng nói ra câu trả lời cô không muốn nghe nhất: "Đúng vậy, là anh."

Trong lòng cô vốn sót lại vài điểm sáng bây giờ như tắt lịm, chỉ còn một mảnh đen nhánh.

Cảnh Thắng chớp mắt, thẳng thắn mà đơn thuần: "Rất công bằng mà."

Vu Tri Nhạc nhếch khóe miệng, nhưng phát hiện mình không cười nổi: "Đuổi cùng giết tận ở sau lưng là công bằng của anh?"

"Em nói thử xem." Cảnh Thắng cũng bực lên, bỗng nhiên đứng đần: "Em muốn công bằng thế nào?"

"Ít nhất anh..." Trong đầu Vu Tri Nhạc như thước phim điện ảnh, những cảnh tượng cách đó không lâu ở bệnh viện, những lời đối thoại đều hiện về: "Ít nhất cũng cho mọi người một cơ hội chứ?"

Lòng cô đang run rẩy.

Lời không nói ra là ít nhất cũng cho mọi người một cơ hội để chạm tay tới mặt trời, không được sao?

Cảnh Thắng cau mày không hiểu: "Anh đã nói rồi, giữa chúng ta đừng nói chuyện phường Trần. Việc đề xuất xin phong di sản bắt nguồn từ em, nhưng em cũng không nói một chữ với anh."

Anh tự nhiên tổng kết: "Nếu nhìn từ góc độ đó thì rất công bằng."

Lời của Cảnh Thắng như đâm vào lòng cô, Vu Tri Nhạc giơ tay lên ngăn sự chua xót nơi chóp mũi, nhìn về phía khác, nhẹ giọng: "Em chịu đủ những áp đặt của anh rồi."

Cảnh Thắng càng thêm hoang mang: "Ai áp đặt em?"

Người phụ nữ nhìn lại, tầm mắt không tránh né: "Còn ai, không phải anh à?"

Cảnh Thắng càng nghi hoặc, lông mày nhú lại một chỗ: "Anh áp đặt em cái gì? Từ lúc mới bắt đầu, anh đều hướng về em, vẫn luôn đứng bên cạnh em, em không thấy à?"

Vu Tri Nhạc không nói một lời, mặt cũng nghiêm lại, không nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Cảnh Thắng không chịu nổi ánh nhìn không có tiêu điểm, đáy mắt không có anh tồn tại đó.

Anh xoay mặt cô trở lại: "Nhìn anh!"

Vu Tri Nhạc thật nhanh đã kéo tay anh ra, cảnh cáo: "Anh đừng quá phận."

"Sao anh lại quá phận? Em tức giận?"

Cảnh Thắng để ý tới từng phản ứng của cô, giải thích cho mình: "Em tức giận cái gì? Anh còn không tức, sao em lại thế này? Em cũng giấu anh xin phong di sản, sao anh không thể giấu em loại bỏ hồ sơ? Anh đã nói từ rất lâu rồi, giữa chúng ta sẽ không nhắc tới chuyện phùng Trần. Anh biết việc đó giống như kíp mìn, em không động, anh cũng không động, chúng ta đều không nên chủ động chạm vào. Nhưng em phải nhớ rõ một việc này, dù mọi người có làm gì thì anh cũng phải bãi bỏ. Chỉ đơn giản như thế thôi, anh phải phá bỏ phùng Trần. Đây là công việc của anh."

Như nhớ đến chuyện khác, ngực Cảnh Thắng phập phồng, khó hiểu nói: "Em giấu anh gặp Lâm Hữu Hành, anh đã nói gì chưa?"

Nghe tới chuyện này, Vu Tri Nhạc cứng đờ như tượng gỗ, cuối cùng để lộ ra chút ngạc nhiên: "Sao anh biết?"

"Sao anh biết?" Cảnh Thắng nói giọng mỉa mai, cười một tiếng, trên mặt cũng nổi lên tức giận mơ hồ: "Có gì anh không biết?"

Chỉ một câu nói khiến Vu Tri Nhạc không lạnh mà run.

Cô đột nhiên ý thức được rồi hoảng sợ, những thứ cô nỗ lực bằng mọi cách để có được, đối với người đàn ông trước mắt chỉ như muối bỏ bể.

Giữa bọn họ là một khoảng sông không thể nào thu hẹp. Họ căn bản không phải người trong cùng một thế giới hay có chung lập trường. Nếu cô tiếp tục sống theo những gì anh an bài thì cả đời này sẽ bị quản chế, chết già trong ngục.

Người ở địa vị cao như Cảnh Thắng luôn thấy phiền với những kiểu im lặng, không nói một lời này. Sự yên lặng lúc nào cũng có thể kích động lửa giận trong anh bùng lên.

"Em nói đi."

"Không giải thích với anh một chút?"

Sự thúc giục của Cảnh Thắng như bàn tay vô hình đẩy cô xuống vách đá.

Mất hết ý chí, thể xác kiệt quệ, Vu Tri Nhạc nghiêng rằng: "Không muốn nói gì hết."

Tất cả các đối thoại đều nên tiến hành ngang hàng.

Cô không muốn nói gì cả.

"Không muốn nói gì? Vậy anh nói, em không nói một tiếng đã đi gặp Lâm Hữu Hành thì có công bằng với anh không?"

"Một mực nói công bằng, vừa vào cửa đã nói anh không công bằng. Anh cũng muốn hỏi chuyện này, em đối xử với anh có công bằng không? Ông đây mang cả tim gan ra đối tốt với em, lấy lòng em, giả ngu giả ngốc nịnh nọt em. Anh muốn em làm gì, Vu Tri Nhạc, anh muốn em làm gì chứ? Chỉ muốn em nhìn anh lâu hơn một chút, cười với anh nhiều một chút."

"Em thì sao? Với em, cái gì cũng quan trọng hơn anh! Việc em muốn làm quan trọng hơn anh! Ước mơ quan trọng hơn anh! Việc phá bỏ trần quan trọng hơn anh! Có lẽ đối với em, bạn trai cũ cũng quan trọng hơn anh!"

Giọng anh ngày càng gay gắt, nói tới đây cả người cũng như phát điên, như có thể nổi trận lôi đình tới banh nóc nhà.

"Em nói anh không công bằng, đúng vậy, anh là thế đấy. Thực xin lỗi, nhưng anh không biết công bằng là gì, anh chỉ biết không công bằng chính là mượn cớ. Tỉnh lại đi, rất muốn nổi tiếng sao? Lập ban nhạc? Hai người ra mắt? Vậy anh nói cho em biết, hàng năm nhiều ca sĩ như thế, em có tin không, chỉ cần một câu nói của anh thì sự nghiệp của em và gã hát ballad đó đều tiêu tụt!"

Cảnh Thắng nhìn chăm chăm Vu Tri Nhạc, hốc mắt đã đỏ một vòng, anh không hiểu, thực sự không hiểu.

Anh đang chất vấn, cũng như tổ cáo: "Em muốn, tất cả anh đều có thể cho em. Em thì sao, càng muốn tự mình thực hiện. Vu Tri Nhạc, anh phát hiện anh căn bản không hiểu em, một chút cũng không hiểu. Anh sống tới lớn thế này nhưng chưa từng thất bại như

vậy. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào như thế, sao anh lại thích người phụ nữ như em chứ? Anh có bệnh! Anh tự làm tự chịu! Đừng có nhìn anh như thế..."

Cô không chớp mắt, nhìn anh chăm chăm. Ánh mắt sắc lẹm lạnh lẽo kia là con dao cứa vào lòng đau nhói, nơi đó khắc đầy lời từ biệt và xa lạ.

Như cảm nhận được điều gì, tim Cảnh Thắng đập rộn lên, bắt lấy khuỷu tay cô. Anh cố hết sức để kiềm chế bản thân, đè nén giọng mình nhẹ như mây, mềm mại mà dè dặt.

"Cá Khô Nhỏ."

"Chúng ta đừng cãi nhau vì những người không liên quan. Anh có công việc của anh, công ty cũng không phải do mình anh mở ra, chuyện của phường Trần này là công ty quyết định, anh không thể thỏa hiệp được."

"Nếu em thực sự muốn hát, anh sẽ nói với chú Hai. Lập tức gọi điện cho ông ấy, để ông ấy tìm người đóng gói đồ cho em, để em luyện tập, cho em đi lưu diễn, em muốn làm thế nào cũng được. Thật ra làm người nổi tiếng không như em tưởng tượng đâu, nhưng nếu em thực sự muốn làm việc này, anh cũng không phải không đồng ý. Chú Hai anh có rất nhiều tài nguyên, em không cần dằn vò chính mình."

"Em đừng tức giận, an ổn ở bên cạnh anh, được không?"

Một câu cuối cùng này đã trở thành giọng cầu xin.

"Cảnh Thắng." Vu Tri Nhạc gọi tên anh, đưa tay gỡ ngón tay trên cánh tay mình ra.

Cô tìm về sức lực từng đè ép anh như lần đầu họ vô tình gặp nhau. Lúc đó cô không biết anh, nên cũng không lưu lại đường sống.

"Chúng ta chia tay đi."

Một câu nói này như vật nặng rơi trúng gáy, Cảnh Thắng chết chân tại chỗ, đáy mắt đều không tiếp thu được chấn động này.

Dần dần, Cảnh Thắng khó khăn tìm lại chút tri giác. Anh lần nữa kéo Vu Tri Nhạc nhưng bị cô nhẹ nhàng tránh khỏi. Anh hơi hé miệng, muốn thử nói ra những nghi hoặc và khổ sở đang siết cổ mình.

"Đừng hỏi." Vu Tri Nhạc không cho anh bất kì cơ hội nào, cô không kiên nhẫn, cũng là kiên quyết: "Không có nguyên nhân, chia tay đi."

Hết chương 52.

Lời của B.: Chắc tôi thích tự ngược:) Hôm qua trước khi đi ngủ thì ngồi edit não nề, sáng ngủ dậy thì beta..

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 53: Không muốn bị thứ này trói buộc nữa

LY THỨ 53

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Nói chia tay lần thứ hai khiến cả người Vu Tri Nhạc như bị rút sạch khí lực. Cụp mắt xuống, vừa muốn xoay người đi tới cửa thì cô nhìn thấy đồ vật trên cổ tay kia. Dây đồng hồ mang màu sắc nhiệt liệt như lửa, vốn rất vừa vặn nhỏ bé nhưng giờ phút này lại khiến người ta thấy khó chịu.

Cô cởi bản lề móc khóa, để sang cạnh bàn.

Lúc đặt đồng hồ trở về, cánh tay cô lại bị Cảnh Thắng nắm lấy lần nữa. Vu Tri Nhạc bị buộc phải quay đầu, đối diện với đôi mắt đỏ bừng của anh.

"Vu Tri Nhạc, nói cho rõ ràng! Tại sao lại chia tay? Lý do là gì? Nói đi!" Anh nói lại những nội dung tương tự, hỏi đi hỏi lại như để chứng minh mình không thể tiếp nhận được. Còn cả người Vu Tri Nhạc trên dưới đều lặng im như mảnh gỗ chìm đáy bể.

Thấy người phụ nữ thờ ơ, Cảnh Thắng cầm lấy đồ vật kia: "Đồ anh đã tặng, không có lí nào lại trả về."

Một tay khác của anh kéo Vu Tri Nhạc về phía mình, sau đó cố đeo đồng hồ cho cô. Lúc này anh rất giống một đứa trẻ chân tay luống cuống, sợ hãi tới chiếc nơ cũng thắt không xong. Chỉ sợ rằng sau đó bọn họ sẽ không liên lạc hay xuất hiện trong cuộc đời của nhau nữa.

Động tác cưỡng bách thô bạo càng dẫn đến kết quả không vui.

Vu Tri Nhạc dùng sức giằng ra, cướp lấy đồ vật trong tay anh giơ lên giữa không trung, lăm liết nhìn vào mắt Cảnh Thắng: "Muốn lý do? Được."

Cô lắc đồ vật kia hai cái, giọng điệu cứng rắn khiến lục phủ ngũ tạng anh đau như đông lại: "Nói cho anh biết."

Cô nuốt xuống như đang đưa ra quyết định: "Em không muốn bị thứ này trói buộc nữa."

Cảnh Thắng ngơ ngẩn, đáy mắt không không chế được, nổi lên một tầng ẩm ướt không rõ nguyên do.

Nói xong, Vu Tri Nhạc lần nữa trả đồng hồ kia trở về, cô quay đầu đi không chút do dự. Bước chân người phụ nữ cực nhanh, Cảnh Thắng muốn đuổi theo nhưng vô ích, tới mức chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đẩy cửa ra ngoài.

Rầm!

Đó không chỉ là âm thanh cô đóng cửa rời đi, mà cũng là thế giới trong lòng anh đang âm ỉ chìm xuống. Trong mấy tháng qua, anh

cẩn thận xây đắp, từng cho đó là thành trì thiêng liêng không gì phá hủy được, nhưng trong phút chốc mọi thứ đã hóa thành tro tàn.

Đứng bất động hoàn toàn, đôi vai Cảnh Thắng như sụp đổ, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt kia.

Anh không biết tiếp theo mình nên làm gì, giờ đây toàn bộ giác quan đều đang tập trung ở ngực. Ở nơi đó, anh nghe được tiếng gào khóc và trống trải như gió thổi ngày đông.

Ghế làm việc trong văn phòng giám đốc ở tầng 56 của tòa nhà Cảnh Nguyên đã để trống 3 ngày.

Thân là cánh tay trái của giám đốc Cảnh nhỏ, trợ lý Tổng và thư ký Trưởng đều vô cùng lo lắng, nhất là gọi điện thoại không có ai tiếp, hoặc nếu có thì sẽ chỉ có một chữ "cút" rồi dập máy.

Trợ lý Tổng biết chuyện này có điều khác thường nhưng không lập tức phản ánh lại với chủ tịch Cảnh. Nghĩ trước nghĩ sau, trợ lý Tổng thấy việc này nhất định có liên quan tới Vu Tri Nhạc nên xin nghỉ nửa ngày xuống vùng nông thôn, đến tiệm bánh Tư Điềm một chuyến.

Không may, trong tiệm bánh chỉ có một mình Trương Tư Điềm, cô ấy nói Vu Tri Nhạc không trở về phường Trần, hình như có chuyện gì khác cần làm. Việc đưa đơn hàng mấy ngày nay đều giao cho người vận chuyển bên ngoài.

Trợ lý Tổng tìm đến, Trương Tư Điềm cũng có chút kinh ngạc nên hỏi: "Sao vậy?"

Trợ lý Tổng thấy cô ấy cũng không biết gì, anh ấy lại quanh năm làm nghề kín kẽ, sẽ không để lộ tình trạng của cấp trên cho người ngoài biết nên chỉ nói: "Tôi vừa hay tới phòng Trần, giám đốc Cảnh cũng nói gần đây cô Vu bận bịu không thấy người, nên tiện đường tới tiệm bánh xem một chút."

"Tôi cũng không biết cậu ấy bận rộn việc gì." Trương Tư Diễm cười khổ: "Thật ra thì khoảng thời gian này ai cũng bận cả, chúng tôi phải lo việc phá hủy, nhà nào lo chuyện nhà đó. Tiệm bánh của tôi cũng vậy, không biết có thể tồn tại được bao lâu."

Trợ lý Tổng sửng sốt một chút, ngay sau đó đưa ra lời khuyên cùng an ủi: "Đúng vậy, nhưng thật ra đối với mọi người, việc phá bỏ và di dời chưa chắc đã là chuyện xấu."

Khóe mắt Trương Tư Diễm cong lên rất miễn cưỡng: "Chỉ mong là như vậy."

Nhìn thì như có vẻ tốn công vô ích, nhưng thật ra chỉ cần thế này đã có thể xác nhận cơ bản rằng chuyện tình cảm của hai người họ gặp vấn đề. Từ phòng Trần trở về, trợ lý Tổng quyết định tự tới nhà tìm Cảnh Thắng, anh ấy còn xách theo một bịch sữa tươi cao cấp mà giám đốc Cảnh thích nhất.

Trước khi lên đường, anh ấy gọi điện thoại tới nhà riêng của Cảnh Thắng, dì giúp việc bắt máy.

Anh ấy quan tâm hỏi han: "Giám đốc Cảnh vẫn còn nằm trên giường?"

"Đúng vậy." Giọng dì Chu mang đầy vẻ nóng nảy, không biết phải làm sao: "Cả người chỉ rúc vào chăn, bất thanh bất động."

"Hôm nay đã ăn gì chưa?"

"Ăn rồi nhưng rất ít, buổi sáng chỉ uống hai bát cháo. Làm thế nào đây, người cao lớn như vậy, chỉ sợ sẽ đói lả."

"Cũng không ra khỏi phòng?"

"Không ra."

"Ai..." Trợ lý Tổng thở dài một hơi: "Tôi sẽ tới đó, dì mở cửa cho tôi."

"Được."

Khoảng 15 phút sau, trợ lý Tổng chạy tới, dì giúp việc mở cửa cho anh ấy. Trợ lý Tổng tùy ý lấy một đôi dép đi trong nhà ra, sau đó đi về phía phòng ngủ của Cảnh Thắng.

Cửa đang khép hờ, trợ lý Tổng đi vào trong. Trong phòng che rèm kín mít khiến anh ấy như bước chân vào khoảng đêm giữa ban ngày.

Trợ lý Tổng đưa tay muốn mở công tắc đèn theo bản năng thì bị dì Chu ngăn lại, anh ấy nghi hoặc nhìn lại thì người sau lắc đầu thật mạnh, cau mày nói nhỏ: "Bật đèn lên sẽ nổi giận ngay, cái kinh ghê lắm..."

Trợ lý Tổng dần xuôi tay xuống, đi tới mép giường nhưng không gọi anh vội. Cảnh Thắng đúng là vây chặt mình trong ổ chăn, đầu cũng vùi bên trong, cả người không động đậy.

Nhìn vừa buồn cười vừa đáng thương.

Sau khi nhìn chăm chăm anh một hồi, trợ lý Tống mới nhỏ giọng gọi hai lần: "Giám đốc Cảnh? Giám đốc Cảnh?"

"Ra ngoài." Trong chăn phát ra mệnh lệnh ồm ồm.

"..." Trợ lý Tống nói rõ thân phận: "Là tôi, trợ lý Tống đây."

"Cút!" Càng dữ dội.

Đúng là tuổi trẻ sức lực dồi dào, trong lòng trợ lý Tống thầm cảm khái. Ba ngày không ăn không uống mà khẩu khí vẫn lớn 10 phần như vậy.

Anh ấy lại nói vài câu, dường như có thể đoán trước mọi chuyện: "Tôi có thể ra ngoài, nhưng anh nằm trên giường mãi cũng không phải chuyện tốt."

Người nằm trong chăn không tiếp lời.

Trợ lý Tống cho là tâm trạng anh hơi trì trệ, mới cẩn thận mở miệng: "Giám đốc Cảnh, anh và cô Vu..."

"Cút___!!!" Một tiếng rống giận phát ra, chăn gối các loại cũng bỏ nhào tới đầu anh ấy. Trợ lý Tống không kịp đề phòng, bị đánh tới lão đảo ra sau, mất thăng bằng ngồi trên sàn nhà.

Phải, không cẩn thận sát muối vào nỗi đau.

Trợ lý Tống gạt bỏ chăn trên người, lần nữa ngẩng đầu đã thấy người đàn ông trẻ trên giường ngồi dậy. Anh đang tựa vào đầu giường, hai mắt nhắm lại, tay đỡ trán. Cả người trông rất xốc xếch, lẻ loi hưu quạnh, nản chí ngã lòng.

Trợ lý Tổng đứng lên, thay anh nhặt chăn gối trở về, sau đó mới nói: "Giám đốc Cảnh, ăn cơm nhé?"

Người ngồi đó bực bội lắc đầu: "Không muốn ăn."

"Không đói sao?"

Lắc đầu: "Không đói."

"Ăn một chút đi."

Vẫn lắc đầu: "Không ăn."

Cả người Cảnh Thắng hồn bay phách lạc, mỗi lần lắc đầu như động tác được thiết lập từ trước.

Haiz.

Trợ lý Tổng than thở trong lòng, nhìn cảnh tượng giám đốc Cảnh của chúng ta bị bỏ rơi xem. Anh ấy ngồi lại gần người đàn ông đang nhắm mắt tựa người ở đầu giường, sau đó quay lại dọn dò dì Chu đi hâm cơm. Lấy thêm dũng khí lần nữa, trợ lý Tổng tiếp tục không sợ chết: "Giám đốc Cảnh."

"Anh đi ra ngoài..." Cảnh Thắng lẩm bẩm, bắt đầu không nhận được: "Ai... Đừng phiền ông đây được không?"

"Chúng ta nói chuyện một chút đi?" Trợ lý Tổng vẫn đang thử thăm dò.

"Không muốn nói chuyện."

"Vậy anh ăn cái gì trước đi."

"Không ăn."

Trợ lý Tổng lấy sữa tươi để ở cuối giường, cắm ống hút vào, hết sức dõ dằn: "Đây là sữa anh thích nhất, uống một chút nhé?"

Dù biết bụng chưa có gì mà uống sữa sẽ không tốt cho dạ dày, nhưng vẫn tốt hơn là để cả người như khuôn sáo trống rỗng.

Người đàn ông vẫn bất động.

"Uống rất ngon đấy." Trợ lý Tổng lại đi đến bên cạnh anh lay hai cái.

"..."

Trợ lý Tổng mím môi, để sữa bò lên tủ đầu giường.

Đột nhiên Cảnh Thắng ngẩng đầu, nhìn về phía trợ lý Tổng, hỏi: "Anh có bật lửa không?"

Dưới hai con mắt to của anh đều là một mảng xám xanh, có lẽ mấy ngày nay không chỉ tuyệt thực mà còn mất ngủ.

Trợ lý Tổng không có thói quen hút thuốc lá, nhưng lúc này nhất định cầu gì được đó: "Không, có điều giám đốc Cảnh muốn có bật lửa, tôi sẽ đi mua ngay bây giờ."

Cảnh Thắng dời mắt, chậm rì rì kéo ngăn tủ đầu giường ra, lấy một nửa điếu thuốc lá trong hộp trong suốt hình vuông ra bóp trên tay, quan sát một hồi.

Trợ lý Tổng ngần ra:... Đây là gì?

"Tôi muốn hút thuốc." Cảnh Thắng đưa nửa điếu thuốc tới:
"Châm cho tôi."

"..." Trọ lý Tổng gật đầu như gà mổ thóc: "Được được!"

Anh ấy chạy tới phòng bếp, bật bếp ga châm lửa, sau đó nhanh chân chạy trở về phòng ngủ, dâng lên bằng hai tay.

Cảnh Thắng kẹp điếu thuốc ở ngón giữa, một ngón tay khác đỡ phía dưới, khuôn mặt vẫn thản thờ.

Như nhớ ra điều gì, đáy mắt anh hơi hoảng hốt, sau đó đưa nửa điếu thuốc gần cháy hết kia tới bên môi. Trọ lý Tổng rất lo lắng nên cứ nhìn anh mãi không thôi.

Cảnh Thắng giương mắt, không vui: "Nhìn cái gì?"

"..." Trọ lý Tổng nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, không nhìn - không thấy - không biết.

Trong lòng anh ấy không nhịn được nói thầm: Chắc chắn là thuốc lá của cô Vu, có điều có vẻ như đã từ lâu rồi, xong việc hút thuốc trên giường sao?

Cảnh Thắng ngậm đầu lọc trong miệng trông rất có dáng vẻ, sau đó hít sâu một hơi.

Giây tiếp theo, anh bị sặc tới chết đi sống lại, khụ khụ khụ khụ khụ khu khu khụ khụ.....

Trọ lý Tổng nhanh chóng quay đầu lại, kết quả thấy mặt anh đỏ bừng, hai mắt rớm nước.

Cảnh Thắng bắt được cánh tay trợ lý Tổng, người vẫn tiếp tục ho khan điên cuồng: "... Mẹ nó khụ khụ khụ khụ hút cái gì không biết khụ khụ khụ khụ chẳng ngon lành gì cả, đúng là muốn lấy mạng tôi khụ khụ khụ khụ..."

Trợ lý Tổng chân tay luống cuống mò tới hộp sữa bò để ở tủ đầu giường, đưa ống hút đến bên miệng anh: "Mau mau, làm trơn cổ họng."

Cảnh Thắng phiền não đoạt lấy, uống ực ực hồi lâu, sau đó mới chậm rãi bỏ xuống. Sau khi bình tĩnh, mọi thứ lại tịch mịch như cũ. Anh thả nửa liều thuốc lá ở đầu giường, vẫn giữ nguyên tư thế, tiếp tục ngơ ngẩn ở đó.

Thấy mắt cá chân anh lộ cả ra ngoài, trợ lý Tổng kéo chăn che lại giúp anh.

Kết quả Cảnh Thắng thuận tiện nằm xuống duỗi chân. Anh nằm nghiêng, đưa lưng về phía trợ lý Tổng, chỉ để lộ ra gáy: "Anh về đi, ngày mai tôi sẽ đi làm."

"Giám đốc Cảnh..." Trợ lý Tổng có chút đau lòng.

Người đàn ông không nói gì nữa.

Có lẽ anh còn muốn an tĩnh thêm một ngày. Trợ lý Tổng không quấy rầy thêm, cúi người định thu thập mẫu thuốc lá và hộp đựng.

"Đừng động." Hình như nghe thấy tiếng động nên Cảnh Thắng lên tiếng.

Tay trợ lý Tổng dừng lại: "Gì cơ?"

"Đề..." Anh vùi mặt vào gối, môi khẽ động hai cái: "Thôi, bỏ đi."

Liên tiếp hai câu liền, câu thứ nhất như nói với trợ lý Tống, câu thứ hai như khuyên nhủ chính mình: "Vứt đi."

"Được." Trợ lý Tống cầm đồ đứng dậy, nhưng thật ra anh ấy chưa từng động tới mẫu thuốc lá đó.

"Giám đốc Cảnh, anh nghỉ ngơi cho tốt. Tôi bảo dì Chu hâm đồ ăn, anh vẫn nên ăn một chút."

"Ừ." Thật ra anh rất đói, bụng réo ầm ĩ, cực kỳ đói.

Trợ lý Tống cúi đầu nhìn anh: "Vậy tôi đi đây."

Lại không có người đáp.

Trợ lý Tống ra tới cửa, tay vừa đặt lên chốt thì trên giường truyền tới một câu nói nhỏ, hỏi không tự tin.

"Mấy ngày nay... anh có thấy cô ấy không?"

Trợ lý Tống biết anh đang hỏi ai, im lặng hít một hơi thật sâu rồi trả lời đúng sự thật: "Không thấy."

"Ừ." Trong nháy mắt người đàn ông lại đem cả người chôn vào chăn.

Hết chương 53.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 54: Cô ấy không cần tôi

LY THỨ 54

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Sau khi bước ra từ nhà Cảnh Thắng, Vu Tri Nhạc về nhà trọ ngủ một buổi chiều.

Cô quá mệt mỏi, đầu như sắp nứt ra.

Cảm giác dài đằng đẵng không mang đến cảm giác thoải mái hay chuyển biến tốt. Kiểu đau nhói lên thế này như có chiếc búa vô hình gõ vào hai bên thái dương cô vậy.

Chạng vạng tối cô tới bệnh viện thăm thầy Viên, lúc tới tiệm thuốc ở cửa tiểu khu thì mua một hộp Bồ Lạc Phân *.

* Một loại thuốc giảm đau, chống viêm của Trung Quốc.

Đứng bên cạnh thùng rác gần đó, Vu Tri Nhạc mở hộp thuốc ra, chọc rách phần giấy bạc, không cần nước mà trực tiếp nuốt viên thuốc con nhộng xuống.

Dừng tại chỗ một lúc, Vu Tri Nhạc lấy điện thoại ra tắt chế độ máy bay. Thật ra mọi phương thức liên lạc của Cảnh Thắng đã bị kéo vào danh sách đen, nhưng có lẽ cô sợ, sợ mình không đủ ý chí. Chỉ cần người đàn ông chủ động một chút, cô sẽ mềm lòng mà quay đầu.

Xác nhận điện thoại không có người nào gọi tới, Vu Tri Nhạc khóa màn hình rồi cho vào trong túi lần nữa, bắt đầu đi vào trong.

Vu Tri Nhạc lần nữa trở lại bệnh viện, mang theo giỏ trái cây nhiều loại. Trưởng trấn Từ đã về quê, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là vợ thầy Viên và Viên Mộ Nhiên. Một người ngồi chờ ở mép giường, một người chống mặt ngủ gà ngủ gật. Trên ghế đặt ở cuối giường còn một hộ lý đang theo dõi máy bình truyền.

Viên Khương Nghĩa vẫn đang hôn mê, hai mắt nhắm chặt, miệng bị cắm ống dẫn khí. Ông ấy từng là người có học thức và địa vị cao nhất ở phường Trần, giờ đây đã không thấy được đáng về chỉ bảo, phóng khoáng năm đó nữa.

Vu Tri Nhạc nhẹ nhàng vào cửa, Viên Mộ Nhiên không nghĩ cô sẽ tới nên vội vàng đứng dậy. Vợ thầy Viên cũng nhìn theo, môi bà ấy giật giật muốn nói chuyện nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Vu Tri Nhạc rẽ ở mép giường, buông giỏ trái cây xuống, nhỏ giọng áy náy: "Xin lỗi, sư mẫu."

Hai mắt người phụ nữ bỗng rơm rớm: "Không trách cháu, do ông ấy nghĩ không thông."

Viên Mộ Nhiên hít một hơi thật sâu rồi thở dài. Sau đó anh ấy đi vòng qua bên người bệnh, ấn nút ở cạnh giường. Không bao lâu

sau, y tá tới đổi bình truyền lần nữa.

Vu Tri Nhạc trở về phía cuối giường, Viên Mộ Nhiên chỉ ghé: "Ngồi đi."

Cô lắc đầu: "Không cần, không sao."

Viên Mộ Nhiên nhìn cô lâu hơn một chút, sau cảm thấy sắc mặt Vu Tri Nhạc trắng như tờ giấy: "Cô không thoải mái à?"

Người phụ nữ lại hời hợt trả lời hai chữ: "Không sao."

Viên Mộ Nhiên đi tới tủ đầu giường, lấy chiếc cốc giấy duy nhất rót nước sôi cho cô: "Uống nước đi."

"Cảm ơn." Vu Tri Nhạc nhận lấy.

"Đừng khách khí."

Tay Vu Tri Nhạc cầm cốc nước, dường như giờ phút này tay cô mới có cảm giác, cổ họng cũng cảm nhận được sự khô khốc.

Thì ra đây là nóng, thì ra như vậy là khát.

Yên tĩnh trong chốc lát, thầy Viên lại thiếp đi.

Vợ thầy Viên thả người xuống, chỉ giường đối diện nói với hai người trẻ: "Tiểu Vu, ngồi đi."

Bọn họ không nói lời nào, một trái một phải đứng cạnh ghế.

Bà vốn định bụng oán giận Vu Tri Nhạc, dù sao cô gái này cũng là người đề xuất việc phong di sản. Nhưng thấy cô để ý tới thầy Viên

như vậy, một ngày tới đây hai lần, những điểm không vui kia cũng tan đi không ít.

Vu Tri Nhạc vẫn lắc đầu như cũ. Uống cạn cốc nước, cô vừa đưa tay ra, một cánh tay nhận lấy.

"Muốn uống nữa không?" Viên Mộ Nhiên hỏi.

"Không cần."

Tuy hỏi vậy nhưng anh ấy vẫn nhận lại cốc nước rồi đặt ở tủ đầu giường

Đợi Viên Mộ Nhiên trở về, Vu Tri Nhạc thấp giọng hỏi: "Thầy Viên thế nào rồi?"

Viên Mộ Nhiên đáp: "Theo chẩn đoán, bác sĩ nói bị xuất huyết không nhiều lắm."

"Ừ." Thật may mắn, ông nội Vu Tri Nhạc từng mất vì xuất huyết máu não.

Lúc này một bà cụ xách hộp cơm vào phòng bệnh, tò mò quan sát bọn họ một chút sau đó đến gần giường bệnh. Bà cụ bỏ hộp cơm xuống, quan tâm hỏi vợ thầy Viên: "Chồng cô tỉnh chưa?"

"Tỉnh rồi."

"Thế thì tốt." Bà lão gật đầu, sau đó đánh mắt về phía Vu Tri Nhạc và Viên Mộ Nhiên, chuyển qua chuyển lại mấy lần mới hỏi: "Đây là con dâu cô à?"

Vợ thầy Viên: "...". Bà cười lúng túng: "Không phải, là học sinh của chồng cháu."

"À, à." Bà cụ cũng cười xòa, vỗ vỗ chần muốn gọi người bạn già của mình dậy, một bên nói: "Tôi còn tưởng là thế chứ, trai tài gái sắc đứng cạnh nhau trông hợp lắm."

"Không phải, không phải thật mà." Vợ thầy Viên bổ sung.

Thấy bà cụ hiểu lầm, Vu Tri Nhạc nghĩ ở lại phòng bệnh thêm thì hơi bất tiện. Có lẽ vì tác dụng phụ của thuốc giảm đau, dạ dày của cô hơi nhói đau, cổ họng dâng lên vị chua.

"Tôi ra ngoài mua thuốc lá." Tùy tiện nghĩ ra một cái cớ, Vu Tri Nhạc đi ra ngoài.

Viên Mộ Nhiên gọi cô: "Cô đợi một chút."

Vu Tri Nhạc quay lại.

Người đàn ông lấy một bao thuốc trong túi của nam cho cô: "Tôi có đây, không cần mua."

Vu Tri Nhạc sửng sốt: "Không cần..."

"Cầm đi, tôi cũng không hút." Anh ấy còn móc ra một chiếc bật lửa màu bạc đưa kèm.

Vợ thầy Viên quay lại nhìn bọn họ, cũng khuyên: "Đều là hàng xóm láng giềng, cháu không cần khách khí với nó."

Vu Tri Nhạc không từ chối nữa, đưa hai tay nhận lấy rồi đi ra thang máy.

Bên dưới tòa nhà bệnh viện là một hành lang quanh co kéo dài, giờ là đầu xuân, những cây mây và dây leo vẫn chưa có động tĩnh

nhưng mầm trắng nhỏ bé của cây mai đã nhú lên, chuẩn bị tranh nhau đua sắc.

Rất nhiều người nhà bệnh nhân ngồi ở hành lang dài này để hút thuốc, họ không nói những lời sáo nhảm, cũng không đàm luận gì cả.

Vu Tri Nhạc ngậm thuốc trong miệng, cúi đầu châm lửa, sau đó chỉ nhìn chăm chăm xuống đất.

Một người phụ nữ cao gầy, xinh đẹp đột nhiên xuất hiện ở đây, có không ít đàn ông dừng lại, ngẩng đầu liếc cô.

Hoàng hôn buông xuống bốn phía, ánh lửa vụn vặt kia sáng rõ hơn một chút. Vu Tri Nhạc chậm rãi nhả ra một hơi khói trắng, kẹp thuốc lá ở giữa ngón tay, sau đó nhìn về phía xa.

"Hút ngon không?" Đột nhiên bên tai xuất hiện giọng nói của đàn ông, câu hỏi này cũng thật quen thuộc.

Nhịp tim tăng lên, Vu Tri Nhạc kinh ngạc ngược mắt.

Sau khi thấy rõ người đến, chấn động nơi đáy mắt cô dần tan ra.

Là Viên Mộ Nhiên.

Trong lòng vừa khổ sở vừa muốn tự giấu, đó vốn không phải giọng của tên nhóc kia. Những phản ứng dữ dội này của cô là từ đâu ra?

Để ý đến biểu cảm của người phụ nữ, Viên Mộ Nhiên hỏi: "Cô sợ tôi?"

"Không phải." Vu Tri Nhạc thu mắt.

"Tôi đang nghĩ hình như dáng vẻ của tôi không đáng sợ đến mức đó." Một tay Viên Mộ Nhiên nhét vào túi áo, cũng nhìn về hướng khác.

Vu Tri Nhạc không nói thêm gì nữa.

Yên lặng một hồi lâu.

"Anh..."

"Cô..."

Của được cho vốn là món nợ, Vu Tri Nhạc không thể lạnh nhạt với anh ấy được. Cô đang chuẩn bị nói gì đó, hạ điều thuốc bên miệng xuống. Không ngờ Viên Mộ Nhiên cũng đồng thời mở miệng.

Anh ấy cười: "Cô nói trước đi."

Vu Tri Nhạc hạ tay, gẩy tàn thuốc: "Anh và bạn tôi thế nào rồi?"

Viên Mộ Nhiên hỏi lại: "Trương Tư Điềm?"

"Ừ."

Viên Mộ Nhiên nói: "Không liên lạc lại."

Vu Tri Nhạc gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Viên Mộ Nhiên thấy cô yên lặng, có chút cảm giác người phụ nữ này không giống người khác: "Cô không tò mò?"

"Ừ." Vu Tri Nhạc thừa nhận.

Viên Mộ Nhiên hừ cười, anh lại cho là cô sẽ hỏi tiếp cơ đấy.

Lại không nói chuyện.

Vu Tri Nhạc hút nốt điếu thuốc trong tay, sau đó trả lại bao thuốc lá và bật lửa cho Viên Mộ Nhiên.

Người đàn ông nhận lấy, cầm trong lòng bàn tay: "Mai cô có đến không?"

Vu Tri Nhạc nhìn anh ấy một cái, trả lời nước đôi: "Xem tình hình."

"Được, về sớm một chút."

Vu Tri Nhạc dừng ở cửa hành lang: "Tôi vào chào sư mẫu một tiếng rồi về."

"Không cần." Dù sao cũng lẩn lộn trong gói chính trị vài năm, Viên Mộ Nhiên rất biết nhìn sắc mặt người khác: "Tình trạng của cô không tốt, về nghỉ đi."

Vu Tri Nhạc ngẩn ra, đồng ý: "Được, hẹn gặp lại."

Đang định đi, Viên Mộ Nhiên lại gọi cô lần nữa: "Vu Tri Nhạc."

Cô quay đầu lại, sợi tóc nhỏ xíu run rẩy trong gió.

Viên Mộ Nhiên đi thẳng qua, đứng bên cạnh cô. Nhịp bước của anh khá nhanh, vậy mà không thở gấp: "Em tin sự an bài của định mệnh không?"

Vu Tri Nhạc cau mày, không hiểu.

"Sáng nay lúc thấy em bên ngoài phòng phẫu thuật, tôi lại nhớ tới lần đầu gặp mặt trong Tết." Giọng người đàn ông rõ ràng mà ổn định

như trần thuật sự thật: "Vận mệnh an bài chúng ta sẽ ở bên nhau."

—

Ngày thứ tư, Cảnh Thắng trở lại công ty theo đúng hẹn.

Cả ngày, lòng anh không bình tĩnh được, những chữ duyên dáng, rõ ràng trên tài liệu cũng như gà bới, không xử lý được cũng đọc không vào.

Thỉnh thoảng anh lấy điện thoại ra gọi điện, gửi tin nhắn WeChat cho Vu Tri Nhạc. Không cần biết là gửi gì, ảnh, icon, viết lung tung, dấu chấm câu... dù là gì thì cũng gửi hết.

Tất cả đều vô ích.

Tất cả đều bị từ chối.

Toàn bộ đều như đá chìm đáy biển.

Từ đó đều bật vô âm tín.

Cô thật sự không cần anh nữa?

Cảnh Thắng đau khổ như bị cọc gỗ đâm vào, khổ sở tới mức không thẳng người được, anh đập đầu trên bàn, không bắt động.

Trợ lý Tổng nghe "ầm" một tiếng, lúc nhìn qua thì chỉ thấy giám đốc tiểu Cảnh của họ như mất hồn mất vía ở đó, tay rũ xuống hai bên.

Thư ký Tường nháy mắt với anh ấy, sau đó gửi tin nhắn qua IMO: "Làm thế nào đây?"

Trợ lý Tổng gõ chữ: "Thời gian là phương thuốc tốt hơn cả."

Thư ký Tường: "Nếu không tôi pha ly cà phê cho anh ấy nhé?"

Trợ lý Tổng: "Cô có cho anh ấy một trăm liều thuốc hưng phấn thì vẫn thế thôi, có tin không?"

Thư ký Tường: "Tôi tin."

Họ chỉ có thể tiếp tục để ý tới nhất cử nhất động của Cảnh Thắng.

Lúc sau, người đàn ông ngẩng đầu lên, vẫn nhìn điện thoại, sau đó mở nhóm chat ra.

Người Chết.

Ava đầu lâu đen sì cộng thêm tên WeChat kỳ dị nhanh chóng khiến Lâm Nhạc chú ý: "Ai vậy? Ai lặn vào nhóm của chúng ta vậy?"

Anh ấy ấn vào xem: "Mẹ nó, thế mà lại là Thắng của chúng ta."

Cuối cùng cũng có người đáp lại mình, Cảnh Thắng chậm rì rì gõ chữ: "Đã chết."

Lâm Nhạc là người từng trải: "... Thất tình?"

Người Chết: "."

Xem ra đúng rồi.

Lâm Nhạc lần đầu thấy anh luyên tiếu như thế, không không, ngay cả chữ cũng không buồn gõ, chỉ gửi một dấu chấm qua.

Anh ấy không thể làm gì khác là hỏi: "Vu Tri Nhạc? Này cũng có gì đâu, không phải chỉ là một người phụ nữ sao? Cậu mau bỏ hình đầu lâu với sửa tên WeChat đi, xem đã thấy xui, sợ nói chuyện cùng cậu sẽ lây xui xẻo."

Người Chết: "Nhạc tử."

Lâm Nhạc: "Ừ?"

Người Chết: "Buổi tối."

Người Chết: "Cùng tôi."

Lâm Nhạc: "...???? Ông đây nam thẳng!!!

Người Chết: "Uống rượu."

Lâm Nhạc: "... Được, cậu có thể đánh một câu hoàn chỉnh không?"

Đêm đó, nghĩ tâm trạng Cảnh Thắng cực kém nên Lâm Nhạc không đưa anh tới nơi nào quá huyền ảo, mà chỉ kéo người đàn ông nửa sống nửa chết tới Home Lounge.

* Lounge là loại hình kinh doanh đồ uống pha trộn giữ bar và quán cà phê, cung cấp cho khách hàng những loại đồ uống có cồn lẫn không cồn.

Tùy ý gọi hai chai rượu, người phục vụ vừa mới mở nắp đã bị Cảnh Thắng chờ không kịp giật lấy rồi tu một hơi.

Người phục vụ trợn mắt há mồm.

"Này này này." Lâm Nhạc cướp chai rượu từ trong tay anh: "Đây không phải bia đâu!"

Trong tay Cảnh Thắng trống không, anh chột cú đầu, cổ như không xương: "Ừ."

"Cậu sao vậy? Nhớ mãi không quên đến thế à?" Lâm Nhạc không hiểu được: "Rốt cuộc Vu Tri Nhạc có sức hấp dẫn gì hả?"

Cuối cùng Cảnh Thắng lại đá vắn đề này lại cho anh ấy: "Cậu nói cho tôi biết đi, tôi cũng muốn biết."

"Tôi sao biết được? Vì cô ấy có quá khứ?" Lâm Nhạc rót rượu cho anh, nghĩ nói chuyện dí dỏm sẽ khiến Cảnh Thắng vui vẻ.

"Dù sao trong đó cũng không có tôi." Cảnh Thắng uống một ngụm, hiu quạnh tiếp lời.

"..."

Lâm Nhạc đã quên, người thất tình chỉ để tâm vào chuyện vụn vặt, nói thế nào cũng không thông suốt được.

Một tiếng trôi qua, hai chai rượu đã cạn sạch, trên cơ bản đều đi vào bụng Cảnh Thắng.

Lúc này anh không ngừng không cam lòng.

"Ông đây có chỗ nào không tốt?"

"Rõ ràng tôi tốt như vậy."

"Nói chia tay là chia tay luôn."

"Cô ấy không thích điểm nào thì nói cho tôi, tôi thay đổi còn không được sao?"

"Tôi không được gặp lại cô ấy nữa rồi."

...

Người đàn ông trẻ rung đùi đắc ý, hai gò má đỏ bừng, vẫn tiếp tục bảo phục vụ lấy thêm rượu, tiếp tục uống.

Tửu lượng của anh vốn không tốt, Lâm Nhạc lo xảy ra chuyện rắc rối nên muốn kết thúc sớm rồi đưa tên nhóc này về nhà. Thấy mắt Cảnh Thắng không mở ra được, mơ mơ màng màng buồn ngủ, Lâm Nhạc khoác một cánh tay anh lên vai, từ từ đỡ cả người Cảnh Thắng ra bên ngoài.

Lúc ra gần tới cửa, Cảnh Thắng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía anh ấy, hai mắt sáng ngời như hồi quang phản chiếu: "Nhạc tử, có phải tôi uống say rồi không?"

Nói xong còn ợ một cái, mùi rượu xộc tới khiến Lâm Nhạc ghét bỏ nghiêng mặt, sau đó quay đầu lại đáp: "Phí lời, cậu còn mẹ nó không đứng thẳng được."

"Tôi say rồi! Tôi uống say!" Anh giẫy ra khỏi Lâm Nhạc, đi tới trước mặt anh ấy, sau đó dùng hết sức lực mới mò được di động trong túi, reo hò: "Cậu giúp tôi gọi lái xe thuê, nhanh lên —— mau gọi lái xe thuê giúp tôi. Tôi uống nhiều rồi, tôi cần lái xe thuê!"

"..." Lâm Nhạc vẫy tay: "Lại đây lại đây, hôm nay anh đưa cậu về."

"Tôi không muốn, cậu gọi lái xe thuê giúp tôi. Xin cậu đấy, Nhạc tử." Anh đi tới lay bả vai Lâm Nhạc: "Chỉ có cậu mới gọi cô ấy đến được thôi, cậu gọi hộ tôi được không..."

Cảnh Thắng không ngừng thỉnh cầu "giúp tôi gọi lái xe thuê" nhưng không lay động được Lâm Nhạc.

Lâm Nhạc không uống rượu mà bị lay choáng váng tới muốn ói, anh ấy bỏ tay Cảnh Thắng ra rồi gào lên: "Đừng mẹ nó lên cơn!"

"Tôi không lên cơn..." Cảnh Thắng không ngừng vò tóc, rất phiền não: "Cậu gọi cô ấy tới đi, rõ ràng cậu có thể gọi cô ấy tới."

"Tôi gọi cái con khỉ! Người ta không để ý tới cậu, cậu phát điên ở đây có tác dụng không? Cô ấy không để ý đến cậu thì có thể để ý tới tôi sao?" Thấy dáng vẻ suy sụp của anh, Lâm Nhạc cũng không kiềm chế được mà phát cáu.

Chỉ một câu khiến Cảnh Thắng không nói nên lời, cả người như mất hồn rồi ngồi sụp xuống.

Cuối cùng cũng dừng lại.

Lâm Nhạc thở dài, đỡ anh tới ngoài cửa. Xe của anh ấy đỗ ở gần cửa, lúc tới còn rất thoáng đãng, bây giờ hai bên đã chật kín, không có chỗ để lách người qua.

Chỉ có thể lấy xe ra trước, anh ấy để Cảnh Thắng đứng cách xe một đoạn khá xa, tức giận căn dặn: "Cậu đứng ở đây, đừng có chạy lung tung. Tôi đánh xe quay lại."

Cảnh Thắng gật đầu hai cái.

Lâm Nhạc chậm rãi buông tay, xác nhận người đàn ông có thể tự đứng được mới quay người đi lấy xe.

Nhưng anh ấy vừa mở cửa ghế lái, sau lưng đã truyền tới tiếng hét chói tai của phụ nữ. Lâm Nhạc quay đầu theo bản năng đã thấy người đàn ông vừa đồng ý sẽ đứng đằng hoàng chờ anh đang ôm một cô gái mặc đồ đen, người kia đang liều mạng đánh Cảnh Thắng.

Cảnh Thắng sống chết không buông, không ngừng ồn ào: "Vu Tri Nhạc, em đừng đẩy anh, đừng có đẩy anh! Em thấy anh uống say rồi đấy, anh say thật rồi, em đưa anh về nhà đi!"

Đã có người đi đường dừng chân nhìn lại.

Lâm Nhạc kinh hãi vội chạy về, nhanh chóng tách Cảnh Thắng ra. Anh ấy giơ tay áy náy: "Ngại quá cô à, xin lỗi cô, cậu ấy uống say rồi. Cậu ấy uống say sẽ như vậy, rất xin lỗi cô."

Cô gái vẫn chưa hoàn hồn: "Có phải có tật xấu gì không!"

"Rất xin lỗi, xin lỗi cô..." Lâm Nhạc ôm ghì lấy Cảnh Thắng còn giãy giụa, không ngừng lặp lại lời này.

"Không sao." Cô gái tức giận trừng mắt nhìn con sâu rượu kia, sau cũng không so đo, phúi lại quần áo rồi rời đi.

"Vu Tri Nhạc đi rồi!"

"Cậu buông tôi ra!"

"Cô ấy không cần tôi! Cậu buông tôi ra!"

Thấy cô gái mặc đồ đen đi càng lúc càng xa rồi hòa vào bóng đêm, Cảnh Thắng đấm đá không khí, không ngừng gào to, âm lượng vẫn tăng lên, hoàn toàn không khống chế được.

Lâm Nhạc không chịu được nữa, xoay người anh lại, chỉ hận không thể tát anh một cái thật đau mà không xuống tay được nên chỉ có thể gào lên, muốn thức tỉnh Cảnh Thắng.

"Cậu tỉnh lại đi!"

"Cảnh Thắng!"

"Tỉnh táo lại!"

Người đàn ông mắt điếc tai ngơ, không nghe thấy gì cả, chỉ một mực nghiêng đầu tìm kiếm.

Tới khi thực sự không thấy gì nữa, tới khi trong mắt chỉ còn lại màu vàng choáng váng, anh mới rệu rã, ỉu xiu quay lại đối mặt với bạn mình.

Lâm Nhạc ngẩn ra, khó tin mà nhìn chằm chằm. Anh ấy quen Cảnh Thắng nhiều năm như thế nhưng đây là lần đầu thấy anh có bộ dạng này. Trông giống như kẻ bị vứt bỏ giữa cảnh đồng hoang không bóng người, trống rỗng và tuyệt vọng.

Hết chương 54.

Lời của B.: Cảnh của tôi:((((((((((((((((((((((((((((

Còn 1 chương nữa thôi...

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 55: Mỗi nét bút đều là những mong ước chân thật trong đời tôi

Biên tập: TBB

Chạng vạng ở bên kia bệnh viện, Viên Mộ Nhiên vừa nói xong thì gió tạt ngang qua vườn hoa cỏ quanh đó.

Định mệnh an bài?

Vu Tri Nhạc chớp mắt, nhìn về nơi khác. Cô cười giễu một tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn về phía anh ấy: “Chăm sóc thật tốt cho bố anh đi.” Cô hơi không nhìn được, không định che giấu bất cứ điều gì trong lòng.

Viên Mộ Nhiên bình tĩnh lại, nhếch miệng: “Đây là cự tuyệt sao?”

Vu Tri Nhạc dứt một tay vào túi, gật đầu nhẹ: “Phải.”

Viên Mộ Nhiên vẫn duy trì nụ cười như cũ: “Là tôi xúc động rồi.”

Vu Tri Nhạc không tiếp lời anh ấy, chỉ nói: “Đi đây.”

“Được, hẹn gặp lại.”

Mấy ngày sau, bệnh cảm mạo làm Vu Tri Nhạc nhức đầu tới một tuần cũng qua đi. Cô dọn dẹp lại phòng thuê một lần, lấy giấy tờ trong két sắt ra lau sạch sẽ.

Mở giấy tờ đất ra, thứ đầu tiên đập vào mắt cô là tên người có quyền sử dụng đất, trên đó ghi ba chữ “Vu Tri Nhạc” rõ ràng. Mùa xuân năm 2010, bà nội đã đổi thành tên cô.

Chỗ giấy tờ ấy cầm trong tay thì nhẹ biết bao, nhưng chúng lại là gánh nặng ngàn cân đè ép cô mấy năm nay.

Vu Tri Nhạc khép giấy tờ lại, lấy điện thoại di động ra gọi cho mẹ mình.

Đợi một lúc, bên kia nhận điện thoại.

“A lô, mẹ.” Vu Tri Nhạc gọi bà.

Có lẽ mẹ cô đang nấu cơm, bên tai có tiếng máy hút khói: “Tri Nhạc? Sao vậy?”

Vu Tri Nhạc hỏi: “Đợt này mẹ có rảnh không?”

“Để mẹ xem một chút.” Người phụ nữ trung niên hơi dừng lại: “Con muốn làm gì?”

Vu Tri Nhạc yên lặng trong chốc lát, sau đó bình tĩnh nói: “Nếu mẹ rảnh thì về phường Trần một chuyến đi, chúng ta đem giấy tờ lên Ủy ban thôn sang tên chủ hộ.”

Tiếng hút gió chợt dừng lại, mẹ cô không nghe rõ: “Con nói gì cơ?”

“Phường Trần nhất định sẽ bị phá bỏ. Con chuẩn bị sang tên nhà chúng ta cho mẹ, mẹ tự chọn thời gian trong mấy ngày này nhé.”

Câu sau của Vu Tri Nhạc càng kiên định hơn câu trước: “Cụ thể còn cần giấy tờ hay phải điền mẫu nào, con sẽ gửi đến điện thoại cho mẹ.”

Yên tĩnh một hồi lâu, mẹ Vu mới tiêu hóa được lượng thông tin này: “Sao đột nhiên muốn sang tên cho mẹ?”

“Con không muốn nhận tiền bồi thường phá bỏ và di dời.”

“Con đang tức giận với cả nhà đấy à?” Mẹ cô khó hiểu.

“Không phải.” Giọng cô toát lên chút tươi sáng: “Mẹ lấy tiền bồi thường trả hết nợ của bố, sau đó đừng đi làm nữa. Cả hai đừng đi làm, hai người ở nhà dưỡng lão đi. Dù sao Tri An cũng lớn rồi, nếu nó muốn kết hôn cũng sẽ có nhà, bố mẹ ở chung với nó, hoặc mua một cửa hàng nhỏ cho nó cũng được.”

Cô giống như người sắp qua đời đang phân phó hậu sự. Lại giống người sắp xách hành lí chuẩn bị bước vào hành trình phiêu bạt, từ đây trời Nam đất Bắc với họ.

Đột nhiên thấy khủng hoảng, mẹ Vu kinh hãi: “Tri Nhạc! Con không nên tùy tiện quyết định chuyện này, mẹ sẽ không để con sang tên!”

Giọng Vu Tri Nhạc biếng nhác tới lạnh người: “VẬY TOÀN BỘ SỐ TIỀN ĐÓ THUỘC VỀ CON?”

“Rốt cuộc con muốn gì?” Giọng uy hiếp nhàn nhạt của cô khiến mẹ Vu rùng mình.

“Mẹ, con cần làm việc của mình.” Cô bình tĩnh trần thuật: “Con phục vụ nhà này gần 10 năm, cũng bị hai người cấm túc gần 10 năm. Bây giờ không phân rõ cái gì nên là của con, cái gì không nên là của con, những thứ con đang giữ sẽ trả lại hết cho mọi người. Con bất lực không thể bảo vệ mảnh đất của ông bà, nhưng không thẹn với lòng. Con đã tận tâm, làm hết phận sự với mẹ, với bố, với em. Con không cần báo đáp, lại càng không cần cảm kích.”

Giọng con gái bên kia điện thoại biến hóa khôn lường thành gió, thành bọt biển, lại không thể nắm bắt được.

Mẹ Vu mang theo lo lắng cùng nước nỡ: “Con muốn đi đâu?”

“Không đi đâu, chẳng qua...” Quyết định xong việc trọng đại, Vu Tri Nhạc cũng rất bồi hồi, lòng ngực phập phồng. Sau đó cô nói: “Chỉ muốn sống vì mình một lần.”

Nhân lúc cô còn trẻ.

Nhân lúc sắc trời ngoài cửa sổ kia còn tươi đẹp.

Nhân lúc cô vẫn còn sức chạy và dũng khí.

Nhân lúc ước mơ vẫn chưa hoàn toàn tan biến mà vẫn sáng lên như cũ.

Không đành lòng vứt bỏ những điều yêu thích, vậy thì hãy cắn chặt răng, đập bể mọi xiềng xích, bước một bước tới khoảng rộng ngoài kia. Ai biết được điều kì diệu khó tin đã chờ đợi lâu tới vậy?

Vu Tri Nhạc cúp điện thoại, đầu ngón tay chạm tới những ướm át, lúc này cô mới ý thức mình đã tự nắm chặt tay hồi lâu.

Mở lòng bàn tay ra, bên trong đều là mồ hôi sáng loáng.

Vu Tri Nhạc đi tới bên cửa sổ, ánh nắng dường như đang ôm lấy người cô. Cảm thấy được an ủi ấm áp lại tự do không thôi, cô không ngăn được dòng lệ nơi khóe mắt.

—

Nửa tháng, đếm từng ngày cũng tới nửa tháng.

Người ta nói thời gian nước chảy mây trôi có thể cuốn đi nhiều chuyện.

Cảm xúc của Cảnh Thắng tuy không còn kịch liệt như lúc đầu, sinh hoạt cũng quay về quỹ đạo bình thường: sáng đi chiều về, một ngày ba bữa cơm, có ra ngoài xã giao, cũng sẽ tụ hội cùng bạn bè.

Nhưng anh không xóa được WeChat của Vu Tri Nhạc, mỗi ngày thức dậy sẽ mở ra nói chào buổi sáng với cô, trước khi đi ngủ lại lần nữa chúc ngủ ngon. Việc đó đã trở thành thói quen trong cuộc sống.

Thỉnh thoảng anh còn kể vài tin đồn thú vị, sau đó thấy bên kia nháy ra câu “đối phương không còn là bạn tốt của bạn” thì tự an ủi mình rằng đây là biến tướng của việc “trả lời trong giây lát”.

Có ngày Chu Nhật, anh để trợ lý Tống lén lái một chiếc sedan tới khu nhà Vu Tri Nhạc ở rồi đỗ ở gần đó. Cứ yên tĩnh ở đó một ngày chỉ để thấy cô một cái. Cuối cùng chờ từ sáng tới tối cũng không thấy được bóng dáng hay góc áo của Vu Tri Nhạc.

Cả ngày nhìn bóng dáng những phụ nữ đi ngang qua sẽ khiến cơn sóng to lớn trong lòng anh dâng lên, nhưng tới lúc bình tĩnh nhìn lại thì mọi thứ biến thành thất vọng tột cùng.

Cảnh Thắng nhờ người điều tra chỗ Vu Tri Nhạc thuê, cô vẫn chưa trả phòng, điện nước sử dụng đều đặn. Nhưng không rõ tại sao, anh lại không dám tới tận nơi tìm Vu Tri Nhạc.

Sợ cô sẽ càng chán ghét, ác cảm với mình, sau đó còn lánh xa hơn, tới một nơi anh không còn thấy được cô nữa.

Nhiều ngày như thế, cô không lái xe thuê, cũng không vận chuyển bánh kem, mà chỉ về phường Trần hai lần.

Anh gọi điện cho chú Hai muốn hỏi trong thời gian này Lâm Hữu Hành có liên lạc với Vu Tri Nhạc không, chú Hai nói không có.

Có lúc đi làm rảnh rồi, Cảnh Thắng sẽ ngồi chơi trò trên di động trước kia cùng chơi với Vu Tri Nhạc. Chỉ ở đây, anh mới có thể ôm hy vọng và may mắn được gần gũi cô.

Anh hy vọng xa vời rằng Vu Tri Nhạc sẽ đột nhiên online, nếu vậy anh sẽ mời cô vào chung đội, nói với cô rất nhiều lời trong lòng, nói anh luôn nghĩ tới, cũng rất nhớ cô.

Nhưng...

Không có gì cả.

Từ đầu tới cuối tên cô đều xám xịt, thành tích chiến đấu cũng dừng lại vào đêm trước khi họ chia tay.

Dần dần, Cảnh Thắng cũng hiểu rõ, không phải cô hủy bỏ quan hệ bạn tốt trong trò chơi với anh, mà cô căn bản sẽ không quay lại, không trở về thế giới của anh.

Cảnh Thắng lại lần nữa ngồi ở ghế sau, ghế tài xế phía trước lần nữa là trợ lý Tổng.

Mọi thứ trở về điểm ban đầu, Vu Tri Nhạc như hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của anh.

Thời gian nửa năm ấy tựa như một giấc mộng.

—

Cuối tháng Ba, Vu Tri Nhạc cầm đầu ở nhà luyện tập hơn nửa tháng lại nhận được điện thoại của Lâm Hữu Hành, bà ấy hẹn cô ở quán “Trung Ý” lần trước.

Vu Tri Nhạc vẫn đem ghi-ta đi cùng, bây giờ nó là nửa cái mạng của cô.

Lần này, Lâm Hữu Hành đến muộn 10 phút, sau đó vẫn tốt tính xin lỗi Vu Tri Nhạc.

Vu Tri Nhạc chỉ nói: “Không sao cả.”

Hôm nay người phụ nữ vẫn ăn mặc khiêm tốn như cũ, bà ấy gọi một ly matcha latte. Bà ấy không vội nói chuyện luôn, chờ phục vụ đi rồi, nhấp một ngụm latte mới thông dong hỏi: “Cô Vu, cô chia tay với giám đốc Cảnh?”

Vu Tri Nhạc ngẩn ra, mắt lóe lên hai cái, sau mới nói: “Phải, được một thời gian rồi.”

“Phải, đúng là được một thời gian rồi.” Lâm Hữu Hành để lại ly nước mang phong cách cổ xưa lên bàn: “Nhờ Cảnh Trí Thành tới hỏi tôi mấy lần liền đấy.”

“À.” Bà ấy sợ Vu Tri Nhạc không hiểu: “Trí Thành là chú Hai của Cảnh Thắng.”

Vu Tri Nhạc gật đầu, không nói lời nào, dường như không nghĩ đề tài nói chuyện lại là việc này.

Lâm Hữu Hành lại không dễ dàng cho qua chuyện này, hơi nghiêng người về phía trước, hỏi: “Sao hai người lại chia tay?”

Vu Tri Nhạc hơi mâu thuẫn, mi tâm không nhịn được nhíu lại, nói thẳng điều trong lòng: “Điều này cũng liên quan đến cuộc gặp hôm nay?”

Lâm Hữu Hành mỉm cười: “Phải, có liên quan rất lớn.”

Bà ấy lại hỏi: “Cô nói chia tay trước?”

“Phải.”

“Vì sao?” Lâm Hữu Hành gác một chân lên, tay để trên đầu gối, nhàn nhã hỏi: “Vì sao lại chia tay với Cảnh Thắng, cô kể cho tôi một chút cũng được, tôi rất muốn nghe nguyên nhân.”

Vu Tri Nhạc yên lặng.

Lâm Hữu Hành như nhìn thấu lòng người: “Cô Vu, không phải ai cử tôi tới hỏi những điều này đâu. Không ai biết hôm nay tôi liên lạc với cô, cô có thể yên tâm. Tôi hỏi vì muốn hiểu cô hơn thôi.”

“Tôi cũng không biết nói thế nào.” Vu Tri Nhạc trả lời.

Lâm Hữu Hành nhướn mày, từ đầu tới cuối vẫn duy trì thái độ vui vẻ: “Cô cứ sắp xếp câu chữ từ từ, tôi có thể chờ.”

“Vì...” Trí nhớ như gió ùa về, Vu Tri Nhạc không để bà ấy chờ lâu, cô chỉ muốn nhanh chóng bỏ qua những điều liên quan tới Cảnh Thắng: “Tôi muốn tự mình.”

Vu Tri Nhạc nhếch miệng: “Không thể nghi ngờ rằng Cảnh Thắng đối với tôi rất tốt. Nhưng tôi không tiếp nhận được cái tốt này.”

“Tôi là một cá thể độc lập, nhưng có lẽ anh ấy coi tôi là tờ giấy trắng, một tờ giấy trắng tinh. Sau đó tự cho là đúng vẽ lên những hình vẽ anh ấy muốn, tô lên màu sắc anh ấy thích.”

“Anh ấy cho là tôi cũng thích những thứ đó.”

“Thật ra không phải vậy.”

“Nói ra cũng thật nực cười, lần trước tôi quyết tâm tới tìm bà một phần vì muốn tiến về phía Cảnh Thắng, muốn sau này ở bên anh ấy.”

Nói tới đây, Vu Tri Nhạc tự cười giễu: “Sau đó, tôi phát hiện thật ra mình sai rồi. Tôi và anh ấy đều có kế hoạch tương lai của riêng mình, trừ việc ở bên nhau thì những thứ khác đều không liên quan.”

Người phụ nữ nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt dần nhìn về nơi xa: “Những năm gần đây, tôi bị nhiều yếu tố kiềm chế, có gia đình, có cả tình cảm, đương nhiên phần nhiều vẫn là gia đình. Nếu kể cặn kẽ ra cũng không quá phức tạp, chỉ đơn giản là lẽ đời quá phá nhưng chuyện đó cũng không dễ chịu chút nào.”

“Nếu tôi là một tờ giấy thật, vậy hơn 20 năm tôi đã trải qua đó như những vết mực bị tạt lên, tôi xóa bừa bãi, vừa u ám vừa tùy tiện, lại rất khó coi.”

“Vì vậy buổi tối ngày tôi và Cảnh Thắng cãi vã rồi chia tay kia, tôi nhìn anh ấy, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Tôi phải lật lại mặt giấy này, tự tay cầm bút, lần nữa ghi dấu lên đó.”

Ánh mắt người phụ nữ như bùng lên ngọn lửa.

Giọng cô vẫn bình tĩnh và kiên định như thế.

“Có lẽ sẽ không đẹp để hoa lệ, không đủ màu đủ sắc, nhưng mỗi nét bút viết xuống đều là những mong ước chân thật trong đời tôi.”

Hết chương 55.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 56: Hôm nay anh mặc ngẫu thế này, không nhìn một cái sao?

Biên tập: TBB

Hồi lâu Lâm Hữu Hành không mở miệng, nhưng lại tỉ mỉ nhìn Vu Tri Nhạc. Thời khắc này, cô thật giống một trang giấy trắng đã lật lại. Cô dường như không có gì, dù là tình thân hay tình yêu... Nhưng cũng giống như không cần gì cả.

Lâm Hữu Hành mỉm cười, nói: “Xem ra cô chuẩn bị xong rồi.”

Vu Tri Nhạc bừng tỉnh trở lại: “Sao cơ?”

Lâm Hữu Hành nhấp một ngụm latte: “Hôm nay tôi tới là muốn báo cho cô một tin.”

Bà ấy bỏ chân xuống, ngồi thẳng người: “Công ty đồng ý ký hợp đồng với cô, chúng tôi chấp nhận cả những điều kiện kia. Cô không cần hợp lại thành ban nhạc với Nghiêm An, có thể ra mắt một mình.”

Con người Vu Tri Nhạc mơ hồ phát ra ánh sáng. Lâm Hữu Hành đã gặp rất nhiều loại ánh sáng không kiềm chế này trong ánh mắt của những người trẻ muốn theo đuổi mơ ước.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng đó ảm đạm đi mấy phần.

Phản ứng của cô nằm trong dự liệu của Lâm Hữu Hành, bà ấy nói thẳng: “Mới chia tay với Cảnh Thắng mà ký hợp đồng với công ty nhà cậu ấy, cũng có chút khó xử cho cô.”

“Thế nên...” Lâm Hữu Hành nhìn cô: “Vừa rồi tôi mới hỏi cô chuyện kia.”

“Tâm tính cô khoáng đạt, là kiểu người tôi rất thích.” Người phụ nữ trung niên đặt hai tay lên bàn: “Lời cô vừa nói lúc nãy, tôi nghe ra cô muốn thoát khỏi ý khống chế của Cảnh Thắng. Nhưng tôi phải nói trước thế này, cô có tới công ty khác hay nơi khác cũng không thoát khỏi thế lực của Cảnh Nguyên. Họ có mặt ở mọi ngành nghề, không chỉ nhúng tay trong ngành truyền thông của chúng tôi.”

Lâm Hữu Hành cũng cảm động lây: “Khi tôi còn trẻ như cô cũng vậy, là một cô gái không được gia đình coi trọng. Bố mẹ tôi là giáo viên nên mang tư tưởng truyền thống. Bọn họ thường nói: cô gái tốt thì hát hò gì chứ!”

“Nhưng tôi vẫn đi.” Bà ấy cười cười: “Tuy không thể cất giọng tới phút cuối, nhưng tôi sáng tác được rất nhiều bài hát hay, trở thành thành tựu của không ít ca sĩ ưu tú.”

“Vì vậy tôi ngồi đây, có đủ tư cách và vốn liếng để nói những lời ‘huênh hoang’ này.”

Lâm Hữu Hành nhìn cô gái trước mặt, như nhìn lại chính bản thân mình: “Vu Tri Nhạc.”

Lần đầu tiên bà ấy gọi cả tên cô, không còn gọi cô Vu một cách khách khí, lúc này đã thân cận hơn: “Cô muốn tự mình thực hiện ước mơ thì ở đâu cũng vậy. Không cần vì đàn ông mà ghét bỏ

những thứ này. Thời đại học tôi từng cự tuyệt Cảnh Trí Thành, hiện giờ vẫn làm việc dưới quyền ông ấy, ở chung rất vui vẻ.”

Như nhớ tới điều gì, Lâm Hữu Hành che miệng cười ra tiếng: “Gien nhà họ Cảnh cũng rất thú vị. Vợ chủ tịch Cảnh, còn là bà nội Cảnh Thắng cũng là nữ ca sĩ, Thích Oanh Âm, không biết cô từng nghe nói chưa.”

Vu Tri Nhạc lắc đầu.

“Ca sĩ vào thời dân quốc, lúc trước tôi chưa nhắc tới chuyện này.”

Thấy sự do dự trên mặt cô giảm bớt, Lâm Hữu Hành mới hài lòng tổng kết: “Nếu quyết định xong rồi thì hãy chuyên tâm, đừng quay đầu lại, cũng đừng nhìn xung quanh. Chỉ có cô mới có ảnh hưởng tới bản thân mình.”

Giữa tháng Tư, Vu Tri Nhạc chính thức kí hợp đồng với công ty âm nhạc Cảnh Nguyên.

Thông tin này nhanh chóng truyền tới chỗ Cảnh Thắng.

Lúc đó, anh mở cuộc họp nhỏ vào thứ Sáu, đang dạy dỗ tổng giám kế toán tới máu chảy đầu rơi. Mọi người ai cũng nơm nớp lo sợ, không dám nói một lời. Gần đây độ nóng tính của giám đốc Cảnh nhỏ như tích tụ từ 30 năm trước, người trong công ty ai cũng biết điều này.

Di động trên bàn vang lên, núi lửa Cảnh bị cắt lời, sắc mặt càng không vui.

Anh nhắm hai mắt, tê liệt ngã người vào ghế xoay, một tay mò tới cầm điện thoại giơ lên trước mắt nhìn, là tin nhắn WeChat mới.

Trợ lý Tổng: [hình ảnh]

Cảnh Thắng phóng to ảnh, đây là hợp đồng nghệ sĩ của công ty âm nhạc Cảnh Nguyên, bên B có ba chữ “Vu Tri Nhạc” như rồng bay phượng múa.

Mi tâm giãn ra trong nháy mắt, Cảnh Thắng xoa mắt trái, phóng to rồi thu nhỏ, lại phóng to rồi thu nhỏ lần nữa, nhìn đi nhìn lại chữ kí đó nhiều lần. Sau đó khước miệng anh nhếch lên, đuôi mắt cũng cong cong, không không chế được mà cười ngốc trong im lặng.

Biểu hiện này đương nhiên bị cấp dưới thấy hết, mọi người nhìn nhau, không hiểu đầu đuôi thế nào.

Sau đó, chuyện quỷ dị hơn nữa lại xảy ra. Cảnh Thắng một giây trước đang vui vẻ cười híp mắt bỗng vỗ bàn, đứng dậy tuyên bố: “Giải tán, tan họp.” Sau đó anh cầm laptop đi khỏi phòng hội nghị, để lại mọi người trố mắt nhìn nhau.

Ngay khi vào tới văn phòng, Cảnh Thắng gọi điện thoại cho trợ lý Tổng, hào hứng hỏi: “Này này trợ lý Tổng, ảnh kia không phải anh photoshop đấy chứ?”

Trợ lý Tổng đáp: “Tôi đâu có kỹ thuật photoshop cao siêu như thế.”

“Ồ.” Cảnh Thắng mừng như điên sau khi mắt còn tìm lại được: “Cô ấy ký hợp đồng với công ty nhà tôi! Có phải đang ám chỉ tôi còn cơ hội không? Nhất định là thế, ha ha, ha ha, nhất định là thế rồi.”

Anh mơ tưởng viễn vông mãi, cứ ở đó kìm lòng không đặt.

Cảnh Thắng chống mặt, một tay gấp rút gõ bàn phím, chân cũng run run vì lo lắng: “Hôm nay anh thấy cô ấy không?”

“Thấy rồi.”

“Mẹ kiếp! Tôi chưa thấy!” Cảnh Thắng lật qua lật lại quyển sách thương nghiệp vô tội, phải thực hiện động tác có tần số dao động cao một chút mới xoa dịu được nội tâm đang run rẩy, kích động của anh.

Anh oán giận nói: “Sao anh không chụp trộm vài tấm? Tôi thuê anh có ích gì?”

Trợ lý Tổng oan ức: “Tôi chụp thế nào được, chỉ thấy vài lần từ xa thôi. Hôm nay cô Vu dọn đến ký túc xá của công ty.”

“Cô ấy...” Cảnh Thắng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng chỉ nói ra hai chữ: “Ồn không?”

“Tôi thấy trạng thái của cô Vu cũng không tệ lắm.” Trợ lý Tổng dừng lại một chút rồi nói: “À, cô ấy còn cắt tóc ngắn nữa.”

“Ngắn thế nào?”

“Ngắn đến cằm, ôm vào mặt.”

“Xinh không?”

“Xinh, có cảm giác nữ tính hơn.”

“Anh mẹ nó không được nhìn nữa! Ông đây muốn khoét mắt anh ra!” Giọng Cảnh Thắng đột nhiên hung dữ.

“... Bây giờ tôi không nhìn mà.” Sao lại gấp cấp trên thế này chứ: “Bây giờ tôi đang trên đường về công ty, lấy cả bằng lái cho anh nữa.”

“Anh đừng quay lại.” Cảnh Thắng ra lệnh: “Đến cửa hàng của Trương Trì đợi tôi.”

“Hả?” Trọ lý Tống nghi ngờ.

“Mua xe.”

“?????????”

“Chúc mừng tôi lần nữa lấy được bằng lái.”

“...”

Trương Trì cũng là bạn cũ của Cảnh Thắng. Mấy năm trước, anh ấy mở cửa hàng chuyên bán Lamborghini ở trung tâm thành phố Ninh. Gần đây cửa hàng đề cử chiếc lp750, anh ấy còn cố ý chụp mấy tấm ảnh khoe khoang, tuyên bố ai không thích thì để xe lại tự lái.

Vừa vặn nửa tháng nay, Cảnh Thắng dốc lòng thi lại bằng lái, muốn mượn việc này để quên việc nhưng nhớ Vu Tri Nhạc.

Anh bình luận vào ảnh chiếc xe: “Giữ cho tôi.”

Trương Trì trả lời: “Giữ bao lâu?”

Cảnh Thắng: “Không bao lâu.”

Lúc này đi tới cửa hàng, Cảnh Thắng đi quanh xe hai vòng, yêu thích không buông tay. Siêu xe màu vàng này đúng là sinh ra dành cho anh.

Trợ lý Tổng theo sau, trong lòng mừng rỡ không thôi: Không phải lần đầu tiên người này vui lên là mua xe.

Trương Trì nhướn mi: “Thế nào, có lấy không?”

“Lấy.” Cảnh Thắng phát tay: “Bảo kế toán làm thanh toán đi, tôi ra ngoài lái thử một vòng.”

Trương Trì giao chìa khóa xe cho anh: “Không cần ai đi cùng?”

“Xem thường anh đây?” Đâu phải lần đầu lái loại xe này, cửa vừa mở ra, Cảnh Thắng đã ngồi vào ghế lái.

Chiếc xe phóng vút qua khu tổ hợp thương mại, đúng là kẻ có tiền rảnh rồi tới phát hoảng.

Có điều loại xe tràn đầy hơi thở tiền bạc khó người này vừa lăn bánh trên đường đã tự hoạch định được vị trí cao quý của nó. Trong vòng bán kính 10 mét, mọi chủ xe đều khiêm nhường, không ai dám chiếm đường.

Dọc đường đi, Cảnh Thắng coi như bình thường.

Thỉnh thoảng mới thấy có người trên đường lớn, anh sẽ tăng tốc khiến họ hít khói phía sau. Thật ra hành động này cũng biểu thị cho nỗi lòng nóng nảy, không kịp chờ tới lúc gặp Vu Tri Nhạ của anh hiện giờ.

Nửa đường, Cảnh Thắng còn rẽ vào cửa hàng tổng hợp mua quần áo và phục trang mới.

Cùng với bằng lái mới, Cảnh Thắng muốn mang hình tượng ngẫu nhất lần nữa xuất hiện trước người phụ nữ khiến anh đảo điên.

Thời thế nay đã khác, sau này anh sẽ làm tài xế cho cô.

Trên xe còn lại duy nhất một ghế ngồi, nơi đó chỉ thuộc về cô.

Đỗ xe dưới tòa nhà của công ty truyền thông Cảnh Nguyên, Cảnh Thắng hạ cửa kính xe, chậm rãi tiến vào trong. Bảo vệ ở cửa thấy là anh thì vội mở rào chắn lên. Người khác vào đây phải quét thẻ hành nghề, nhưng Cảnh Thắng không cần, anh trực tiếp quét mặt là được rồi.

Sàn xe quá thấp, không thể đi chậm rì rì qua mấy bậc giảm tốc độ được, Cảnh Thắng càng thêm phiền lòng.

Anh đỗ xe xong, sau đó gọi điện ngay cho chú Hai. Điện thoại vừa kết nối, anh quỳnh lên hỏi: “Chú, chú có ở công ty không?”

Cảnh Thắng sai đôi chân dài lên lầu.

Điện thoại đầu bên kia ồn ào, nhốn nháo, chú Hai hình như đang vội. Đợi một lúc, ông ấy mới qua chỗ yên tĩnh hơn đáp lại: “Chú không ở đó, hôm nay đi Thượng Hải rồi.”

“À...” Cảnh Thắng than thở: “Cháu cố ý đến công ty thăm chú mà.”

“Hả?” Chú Hai không tin: “Chú tin cháu mới lạ. Nói đi, có chuyện gì?”

Cảnh Thắng bước lên bậc thang, cười hì hì: “Cháu nghe nói tổng giám Lâm ký hợp đồng...”

“Vu Tri Nhạc hả?”

“Đúng đúng đúng.”

“Đã qua lâu rồi, cháu vẫn còn nhớ đến người ta?” Chú Hai lấy làm lạ.

Cảnh Thắng đút một tay vào túi, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi: “Ai bảo đàn ông nhà họ Cảnh chúng ta đều si tình chứ.”

“Đúng vậy.” Chú Hai nghe giọng anh, phối hợp cho đúng tâm trạng: “Hôm nay cháu tới làm gì?”

Cảnh Thắng nói rõ ý định: “Cháu nghe nói mấy người mới như cô ấy ở kí túc xá công ty.”

“Không sai.”

“Ở đâu —— “

“Đó là ký túc xá tập thể, cháu đừng vào làm loạn.”

“Cháu chỉ nhìn từ xa, liếc mắt thôi mà.” Cảnh Thắng năn nỉ: “Như thế cũng không được sao?”

Chú Hai không biết phải làm sao: “Bây giờ cháu ở đâu?”

“Ở cửa chính tòa nhà.” Cảnh Thắng đưa mắt nhìn bốn phía, bị ánh nắng chiếu vào nên híp híp mắt.

“Ngồi đợi ở đó một lúc, chú tìm người qua đón.”

“Ơ!” Thấy bên kia muốn cúp điện thoại, Cảnh Thắng vội gọi lại: “Chú Hai, tìm đàn ông qua nhé, cháu sợ cô ấy thấy sẽ không vui.”

“Tên nhóc này!”

“Được chứ?”

“Được —— làm theo lời cháu nói.” Chú Hai rất quan tâm, tìm một cậu trợ lý trẻ tới dẫn đường cho anh.

Cảnh Thắng đi theo bên cạnh trợ lý, tiến vào phía tòa nhà. Trong lòng anh rất gấp gáp nhưng không tiện thúc giục, nếu không trông anh sẽ giống kẻ háo sắc. Cả đoạn đường này, anh thấy mình ghen tới muốn nhập viện.

Vu Tri Nhạc ở kí túc xá mới, nơi đó có một hành lang rộng rãi lại an tĩnh.

Hai bên tường treo khung ảnh rực rỡ, nếu nhìn kĩ một chút sẽ phát hiện đó là tranh chân dung trừu tượng của những ca sĩ nổi danh trong và ngoài nước.

Trợ lý nam dừng lại: “Giám đốc Cảnh, cô Vu ở căn phòng thứ hai phía trước.

Gần ngay trước mắt.

Nhịp tim Cảnh Thắng đột nhiên gia tốc, cực kỳ thấp thỏm, chân cũng không dám bước lên phía trước bước nào.

“Có cần tôi đi gọi cô ấy không?” Trợ lý Nam hỏi.

“Đừng đừng đừng!” Anh nhanh chóng bác bỏ ý kiến này: “Đừng gọi cô ấy!”

Đột nhiên cửa phòng thứ hai bị người bên trong mở ra, hình như có người muốn ra ngoài.

Giây tiếp theo, bóng người cao ráo nhanh như chớp vọt tới sau lưng trợ lý nam, định đem cơ thể cao lớn của mình núp núp trốn trốn sau lưng anh ấy.

Trợ lý nam gầy đét:?? ... Giám đốc Cảnh, anh...?

Không thấy động tĩnh gì, Cảnh Thắng hơi ngẩng đầu lên, lộ ra hai con mắt sau bả vai trợ lý để rình xem.

Anh thở phào, người đi ra ngoài không phải Vu Tri Nhạc mà là một cô gái khá thấp, để tóc xoăn. Chắc đó là bạn cùng phòng của cô.

Trái tim thấp thỏm bình tĩnh lại, vừa vui mừng lại vừa thất vọng, Cảnh Thắng thu mắt nhìn mặt đất, uể oải đi về chỗ cũ.

Lần nữa giương mắt nhìn, cô gái tóc xoăn đó không đóng cửa mà đang quay đầu nói đùa với người trong phòng. Ngay sau đó, một phụ nữ cao gầy bước ra ngoài, sườn mặt của cô dần hiện ra sau khung cửa.

Sườn mặt ấy quen thuộc tới không thể quen thuộc hơn, cũng đẹp tới không thể đẹp hơn.

Lần đầu tiên nhìn thấy đã khiến anh say đắm.

Mấy ngày nay, sườn mặt đó xuất hiện trong giấc mơ của anh tới trăm ngàn lần.

Mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp!

Trở tay không kịp, tim lại lần nữa dâng lên tới cổ họng, xong rồi xong rồi, lần này không biết trốn vào đâu nữa.

Cảnh Thắng xoay người một trăm tám mươi độ, hoàn toàn đưa lưng về phía Vu Tri Nhạc. Anh xoa xoa tóc, hai chân như muốn xoắn vào nhau. Anh giả vờ như vô tình nghiêng người, nâng tầm mắt ngắm tranh treo trên tường.

Anh chỉ đi ngang qua.

Thật sự chỉ đi ngang qua.

Trợ lý nam nghiêng đầu liếc nhìn: ...???

Cảm nhận được hai người một cao, một thấp đang lại gần, Cảnh Thắng càng hy vọng giây phút này có kẻ hờ nào để chôn mình xuống. Thì ra anh thực sự lúng túng tới thế, anh không dám gặp Vu Tri Nhạc.

Nhưng lẽ đời thường không được như ý nguyện.

Anh trăm triệu lần không nghĩ tới, trợ lý nam không có mắt nhìn lại chủ động chào hỏi với hai cô.

Vu Tri Nhạc và cô gái tóc xoắn cũng dừng lại, cô nhất định đã nhận ra anh.

Trợ lý nhỏ còn khách khí giới thiệu: “Đây là giám đốc Cảnh của công ty địa sản Cảnh Nguyên.”

“...”

Vu Tri Nhạc không nói gì.

Chỉ có cô gái tóc xoăn mở lời: “Chào giám đốc Cảnh.”

Cảnh Thắng cố gắng điều chỉnh biểu cảm, trong lòng như muốn sụp đổ nhưng vẫn phải quay đầu lại, anh không dám đối mặt với Vu Tri Nhạc, chỉ làm bộ làm tịch gật đầu hai cái.

Chào.

Chào hai người, chào tôi... Chào tôi cái con khỉ.

“Hai người đi ăn cơm à?” Trọ lý nhỏ hỏi.

“Phải.” Cô gái tóc xoăn đáp.

“Đi đi.” Cảnh Thắng tỏ vẻ lãnh đạo thăm hỏi: “Đi ăn cơm sớm một chút.”

Vẫn không dám nhìn Vu Tri Nhạc.

Nhưng anh biết rõ, từ đầu tới cuối người phụ nữ một mực im lặng. Loại im lặng này không phải ngạc nhiên, mừng rỡ mà ngược lại là im lặng mang mâu thuẫn.

Cô gái tóc xoăn nói cảm ơn rồi đi qua bọn họ.

Lúc này Cảnh Thắng mới dám ngẩng đầu nhìn sang, đưa mắt theo bóng lưng nhỏ gầy của Vu Tri Nhạc.

Cô cắt tóc ngắn thật, để lộ cằm cổ thanh khiết. Dường như cô khác lúc trước nhưng vẫn khiến lòng anh miên man không thôi.

Cảnh Thắng đang hối hận, đúng là anh đã quá nóng lòng. Đáng lẽ anh nên chậm rãi, ổn trọng, tìm thời cơ tốt nhất để gặp lại cô.

Nhưng tới cũng tới rồi, có thể làm gì khác đây? Lái siêu xe hơn tám trăm vạn, mặc chiếc áo khoác cực ngầu cũng chỉ để thấy cô một lần, để nhìn cô một cái.

Người phụ nữ đi càng lúc càng xa, thấy cô muốn rẽ ở cuối hành lang dài, Cảnh Thắng đổi ý, gọi cô lại: “Vu Tri Nhạc!”

Hai người đồng thời dừng bước, một người quay đầu lại, một người đứng yên. Vu Tri Nhạc là người phía sau.

Anh bỏ qua trợ lý nhỏ, sai bước tiến về phía người phụ nữ, đi thẳng tới bên cạnh cô.

Cô gái tóc xoăn tò mò nhìn sang thì nhận được chỉ thị của Cảnh Thắng: “Cô đi trước đi, tôi có lời muốn nói riêng với cô Vu.”

Cô em gái nhỏ này nghe lời gạt đầu, đi trước một bước. Luật quan trọng nhất ở đây là nghĩ nhiều, nói ít, hành động cẩn trọng.

Cuối cùng chỉ còn hai người bọn họ, lúc Cảnh Thắng đang vắt óc nghĩ lời mở đầu, Vu Tri Nhạc đã nói trước, giọng cô bình bình, không nghe ra cảm xúc: “Có chuyện gì?”

Cảnh Thắng: “...”

Câm nín.

Nhưng dù sao cũng phải nặn ra lời gì đó: “Không, không có gì, chỉ muốn gặp em một chút... Ừm, lâu rồi không gặp.”

Anh từng nhanh nhẹn khéo léo, hôm nay lắp bắp không thôi, mở miệng không khác gì trẻ sơ sinh đang học nói.

Vu Tri Nhạc không nói gì.

Cảnh Thắng thu hồi tầm mắt, nhìn cô chăm chăm. Anh cứ chăm chú nhìn người phụ nữ này như vậy, vậy mà cô trước sau chỉ nhìn thẳng về phía trước, một chút dư quang cũng không cho anh.

Không rõ tại sao sự lạnh nhạt của cô không đánh bại được anh. Thậm chí, nó còn khơi dậy ham muốn chinh phục hừng hực.

Hình ảnh này, cảm giác này như đã từng quen biết. Cảnh Thắng đột nhiên tìm lại được tự tin. Anh lần nữa dùng tới vũ khí nói năng ngọt xớt, chỉ những thứ đó mới có thể mặt dày mày dạn thu phục cô.

Anh làm nũng với cô: “Hôm nay anh mặc ngẫu thế này, không nhìn một cái sao?”

“...” Thói quen thật đáng sợ, làm theo chỉ dẫn trong lời nói còn đáng sợ hơn. Vu Tri Nhạc không nhin được liếc anh một chút.

Đợi tới lúc cô nhận ra hành động theo bản năng của mình, trong lòng chợt nhen lên ngọn lửa vô danh. Cô không muốn đứng lại trước mặt anh nữa, nhanh chân bước về phía trước.

Như được khích lệ cực lớn, Cảnh Thắng cong môi, nhanh chân đuổi theo, trong miệng vẫn lầm bầm không vui: “Không phải chứ? Chỉ nhìn một cái thật?”

...

Hết chương 56.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 57: Với em, anh vĩnh viễn không sợ thất bại

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc đi rất nhanh nhưng Cảnh Thắng theo cô không rời nửa bước. Thật giống như lúc trước, cô làm thế nào cũng không bỏ rơi được anh vào buổi tối hôm đó.

Không nhìn được nữa, Vu Tri Nhạc đứng lại, nghiêng đầu nhìn anh: “Cảnh Thắng.”

“Có.” Người đàn ông chột hô khẩu lệnh như trong quân đội, diễn như thật. Giống như cô là Trung đội trưởng, còn anh là một tên lính quèn mới nhập ngũ.

“...” Loại cảm giác không biết phải làm sao quen thuộc lại hiện hữu.

Vu Tri Nhạc ổn định tâm trạng, giọng điệu lạnh lùng: “Em không muốn nhìn thấy anh.”

Đây là lời nói thật, không phải giả vờ.

Cảnh Thắng hơi sửng sốt.

Không muốn nhìn thấy anh, vậy giờ phải làm sao cho phải?

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu anh là lôi người phụ nữ này vào trong lòng, để cô dựa đầu vào ngực mình, sau đó anh sẽ dịu dàng nói: “Vậy em đừng nhìn, nghe anh nói là được.”

Hoặc cợt nhả hơn là nói: “Anh sẽ không nói gì, em nghe tiếng tim anh đập đi, nó ngừng đập một tháng, bây giờ mới cải tử hoàn sinh.”

Nhưng không được rồi, có lẽ bây giờ Cá Khô Nhỏ nhà anh vẫn đang giận, anh không dám tùy tiện chạm vào ngòai nỏ của cô.

Vì thế, Cảnh Thắng chọn một phương thức ổn thỏa nhất. Anh xoay người, hoàn toàn đưa lưng về phía Vu Tri Nhạc, sau đó nhìn qua loa về phía khác, vờ tức giận nói: “Vậy chúng ta nói chuyện thế này, em thấy thoải mái hơn chút nào không?”

Vu Tri Nhạc nhìn chằm chằm phần gáy nghiêm trang đó: “...”

Người đàn ông để lại cho cô bóng lưng tự cho là quy củ, một bên vẫn lải nhải lời trong lòng:

“Em không thích nhìn anh nên chỉ có thể như vậy. Không sao, anh không tức giận, em vui là được. Không muốn nhìn thì không nhìn. Vu Tri Nhạc, gần đây em thế nào, có phải lại gầy rồi không? Hay vì đổi kiểu tóc? Có điều kiểu tóc mới của em cũng đẹp quá đi, em làm gì mà đến kiểu tóc cũng đẹp thế...”

Nói đến kiểu tóc, anh còn cực kỳ đồng tình mà gật gật đầu.

Vu Tri Nhạc: “...”

Đoán người này còn muốn tự lằm bằm tới sáng, Vu Tri Nhạc dứt khoát thả tay xuống, quay đầu đi hướng ngược lại với anh.

“Có điều em phải ăn nhiều cơm vào, sau này còn phải lên biểu diễn. Như bây giờ gầy quá, dù sao em cao thể, béo thêm chút nữa cũng không thành vấn đề. Em có quen với kí túc xá công ty không? Cơm nước thế nào? Anh nghĩ vẫn tốt hơn phòng thuê của em một chút, thật ra em có thể tới Cảnh Nguyên nhà anh...”

Thao thao bất tuyệt thở lợ một lúc, Cảnh Thắng cảm thấy có gì không đúng lắm.

Anh đoán trước được Vu Tri Nhạc sẽ không phản ứng lại, nhưng sao lại cảm thấy sau lưng trống không?

Cảnh Thắng quay lại thì thấy người phụ nữ đã quay đầu, đi ra ngoài chừng năm mét.

Mẹ kiếp, suýt nữa thì để cô chạy mất.

Cảnh Thắng đi nhanh như bay, đuổi theo cô lần nữa. Nhịp chân dồn dập khiến những bức bối và tức tối trong lòng tràn ra, anh bắt đầu bất bình thay cho mình:

“Vu Tri Nhạc em đừng có chạy, chúng ta bao lâu không gặp nhau, biết anh nhớ đến em nhiều thế nào không?”

Vu Tri Nhạc xoa ấn đường, cô dừng lại lần nữa, định nhanh chóng đuổi tên om sòm, đánh người này đi.

Vừa muốn xoay người lại, người đàn ông đột nhiên đưa tay giữ vai, không cho cô động đậy, anh muốn Vu Tri Nhạc giữ nguyên tư thế đó.

Vu Tri Nhạc:?

Thấy người phụ nữ không cử động nữa, anh mới nói:

“Thế này cũng được, em không quay đầu lại sẽ không thấy anh. Ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, quay đầu lại sẽ thấy anh ngay đấy.”

“...”

Cảnh Thắng thật giống như thần tiên, mọi con đường đều dẫn tới thành Rome *.

* Mọi con đường đều dẫn tới thành Rome (All roads lead to Rome): Mọi việc đều có nhiều cách để thực hiện, cũng giống như có nhiều con đường dẫn tới thành Rome. Vấn đề là bạn phải biết chọn con đường ngắn nhất và tốt nhất cho bản thân.

Anh có thể tìm được những tà thuyết dị đoan, hơn nữa còn sử dụng một cách hợp logic, dù trước mặt có là cửa ải hay chương ngại vật gì.

Vu Tri Nhạc nghĩ nên nhắc nhở anh một chút, thế nên vẫn quay đầu lại hỏi: “Công ty anh không có việc?”

Cảnh Thắng cau mày, nghiêm túc trả lời: “Anh đang làm việc mà. Chú Hai đi công tác nhưng một lòng nghĩ tới công ty, phải anh tới thị sát mọi người, giám sát người mới.”

Vu Tri Nhạc vẫn thông dong: “Vậy xem xong chưa?”

Đôi mắt long lanh sụp xuống, quan sát cẩn thận như đang chiêm ngưỡng thành tựu khoa học kỹ thuật: “Vẫn đang xem.”

Vu Tri Nhạc nghiêng mặt, không nhìn được nghiêng rằng: “Cảnh Thắng, chúng ta chia tay rồi.”

“Anh biết.” Cảnh Thắng nhìn về phía cô, trong mắt anh luôn mang loại cảm tình thuần túy được gột rửa như ánh nắng xuyên qua kẽ lá: “Nếu không anh đứng ở đây làm gì?”

“Vu Tri Nhạc.” Cảnh Thắng gọi tên cô, bộ dạng phóng đại lúc trước cũng khéo léo thu lại trong khoảnh khắc.

Giọng anh đổi thành nghiêm túc: “Anh không ngại theo đuổi em một lần, hai lần, một trăm lần, một nghìn lần.”

Người đàn ông thờ ơ nhún vai: “Với em, anh vĩnh viễn không sợ thất bại.”

Hơn 10 năm trước, vào năm trung học lớp 11, Vu Tri Nhạc từng nghe biện chứng triết học: Con người không thể tắm hai lần trên một dòng sông.

Nhưng một giây này, cô lại không dám đảm bảo mình sẽ không rơi vào con đường bị Cảnh Thắng theo đuổi lần nữa.

Tư tưởng của con người rất kì lạ, nếu chia tay không phải vì bất hòa tình cảm mà do nhân tố khác, thì khi gặp lại lần nữa, trong lòng cũng không dâng lên cảm giác chán ghét.

Ngược lại, những điểm tốt của đối phương sẽ hiện hữu trước mắt, sau đó trùng khớp với hình ảnh trước mặt của anh ấy, giống như một.

Thật ra nếu Vu Tri Nhạc không có gì để nói với anh, cô có thể làm mặt lạnh, thậm chí có thể cưỡng ép bản thân nói những lời cay nghiệt làm tổn thương người kia.

Cô không nói ra miệng không phải do đau lòng người đàn ông trước mặt, chẳng qua không cần phải làm vậy. Cô tách ra với anh là vì mình, không phải lỗi của anh. Cô không ghi hận nhưng cần được tôn trọng.

Sau khi Nghiêm An đi, cô cũng không nguyên rửa nhục mạ anh ấy, càng không nói tới Cảnh Thắng.

Trong khoảng thời gian này, không phải cô chưa từng nhớ đến Cảnh Thắng. Những ngày tháng nặng trĩu ấy, có lúc cô sẽ đoán xem anh đang làm gì.

Nhưng cô chưa từng mong đợi hay cầu nguyện anh sẽ trở lại tìm mình.

Cô cũng không muốn gặp lại anh.

Ít nhất không phải bây giờ.

Thứ tình cảm này vừa mâu thuẫn vừa phức tạp.

Điều phiền lòng chính là hôm nay Cảnh Thắng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, toàn thân bừng bừng sức sống, không sai biệt với anh của trước đó là bao.

Sức sống của anh phi thường như cỏ dại, rất dễ cảm nhiễm người khác, thậm chí còn khó hơn cai thuốc. Mà cô, lại không thể tránh khỏi việc đó.

Công việc vừa mới bắt đầu, cô không hy vọng trạng thái của mình bị ảnh hưởng. Dĩ nhiên, cô càng không hy vọng Cảnh Thắng luôn đảo quanh mình. Điều là những cá thể độc lập, không ai nên vì ai mà sống.

Vu Tri Nhạc nhẹ thở dài, hỏi: “Cảnh Thắng, anh thích như vậy...”

“Thích.” Anh trả lời nhanh hơn đồ vui có thưởng.

Vu Tri Nhạc nói: “Em không thích.”

Lông mày người đàn ông đột nhiên sụp xuống: “Em không thích anh?”

“Không phải.” ... Lại bị anh làm luẩn quẩn, Vu Tri Nhạc lập tức bẻ lại: “Không phải vấn đề thích hay không thích, em có kế hoạch của em, anh cũng có cuộc sống của mình. Hôm nay anh tới, khiến... cuộc sống của em có chút không thoải mái. Anh có thể trở về không?”

“Cuộc sống của em và cuộc sống của anh có xung đột sao?”
Cảnh Thắng hỏi.

“Không xung đột.” Vu Tri Nhạc không phủ nhận, ngược lại còn nói tiếp: “Nhưng chính vì không có xung đột nên nếu trước đó không gặp em, cuộc sống của anh không có em, anh vẫn có thể sinh hoạt bình thường.”

“...” Kết luận rách nát gì đây? Nhưng dường như rất có lý.

Cảnh Thắng phát hiện Vu Tri Nhạc chẳng qua không thích nói chuyện mà thôi. Một khi cô muốn tranh luận cũng người khác, cũng biết phân thứ bậc lắm.

Nhưng vì sao anh đột nhiên cảm thấy mình trở thành người có cũng được mà không có cũng được thế này?

Cảnh Thắng nhất định phải tranh thủ lại địa vị của mình: “Anh gây ảnh hưởng tới em?”

“Bây giờ anh đang gây ảnh hưởng tới em.”

“Ảnh hưởng thế nào?”

“Anh không tới, lúc này em đã ăn cơm, chuẩn bị nghỉ trưa. Chiều nay còn có buổi tập luyện.”

“...” Hình như đúng là vậy thật...

Cảnh Thắng á khẩu không trả lời được.

Làm thế nào đây, anh lại phạm sai lầm, sau đó chỉ biết phát điên trong yên lặng. Vì sao anh làm gì cũng không tốt??

Cảnh Thắng nghĩ mình phải làm gì đó, anh bắt đầu lật túi áo khoác, tìm xem có kẹo hay bánh mì không, tóm lại không thể để Vu Tri Nhạc đói bụng được.

Mẹ nó, quần áo mới mua xong, lấy đâu ra mấy thứ đó.

Người càng cuống quýt, đầu óc càng dễ làm càn.

Cảnh Thắng không nghĩ nhiều, kéo tay áo lên, chìa cánh tay ra trước mặt Vu Tri Nhạc, trịnh trọng nói: “Lại đây cắn một cái cho hả giận đi, còn có thể lót dạ chống đói.”

Dừng một chút, anh bổ sung: “Thịt chó xịn, không chất độc hại.”

“...”

Đồ ngốc này.

Trong lòng Vu Tri Nhạc vừa giận vừa buồn cười.

Cô bức bách mình đóng băng trái tim, nhưng lại bị những điều đáng yêu, thông minh vụn vặt của anh khiến tim mềm nhũn. Cô không thể nán lại thêm với anh nữa.

Vu Tri Nhạc dứt khoát không đi ăn cơm, quay trở về phòng ngủ, đóng cửa lại.

Trước khi đi còn quăng lại một câu: “Đừng đi theo, cũng đừng tìm nữa. Đừng bắt em phải nổi giận.”

Lần này, Cảnh Thắng lại thật sự nghe lời mà đứng tại chỗ, không tiến về phía trước chút nào nữa.

Mặt mày Cảnh Thắng đầy mệt mỏi, hai tay đút vào túi áo, đi hai bước lại đá vào không khí một chút.

Đến tầng một, lúc gần hòa vào với ánh nắng chói mắt, Cảnh Thắng lại nghĩ mình không thể cứ bỏ đi như thế, ngồi chờ chết không phải phong cách của anh.

Huống hồ, Vu Tri Nhạc còn chưa ăn cơm trưa.

Làm công tác tư tưởng trước sau xong, Cảnh Thắng thả nhanh nhịp bước ra khỏi tòa nhà, tìm một nhà hàng gần đó gọi ba món ăn một món canh. Xách túi đồ ăn định ra cửa, mi tâm Cảnh Thắng bỗng nhíu lại một chỗ.

Anh trở lại quầy bán hàng, lấy tám thẻ đen trong ví ra, sau đó đưa tay gác cùi chỏ lên mặt quầy, hỏi: “Các vị có đưa cơm hộp

không?”

Sau khi trở về phòng, Vu Tri Nhạc lên giường nằm.

Vốn định nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng nhưng lẫn qua lộn lại không ngủ được, Vu Tri Nhạc lấy điện thoại ra chơi trò chơi điện tử.

Không bao lâu sau, có người gõ cửa.

Vu Tri Nhạc nhìn cánh cửa, bạn cùng phòng có thể phòng, chắc chắn không phải cô ấy.

Trong lòng cô nảy sinh nghi ngờ, xoay người xuống giường rồi tới cạnh cửa. Cô nhìn vào mắt mèo thì thấy một anh chàng đưa cơm hộp mặc áo màu lam và đội mũ lưỡi trai.

Chần chừ một lát, Vu Tri Nhạc mở cửa.

Người đưa cơm bên ngoài kéo vành mũ xuống thấp, tầm mắt một mực nhìn xuống đất, đứng đối diện Vu Tri Nhạc nhưng chỉ đưa túi đồ trong tay tới.

Tuy là vậy, Vu Tri Nhạc vẫn lập tức nhận ra đó là ai.

Cô dựa vào khung cửa, không hiểu hỏi: “Không phải nói đừng tìm em rồi à? Sao anh lại đến nữa?”

Còn chơi trò nhập vai?

“...” Thân hình người đàn ông đội mũ chột cứng đờ.

“Cảnh Thắng.” Vu Tri Nhạc ép anh trả lời: “Trả lời em.”

Người đàn ông bị phát giác trong nháy mắt không có chút buồn bã, ngược lại còn cười, cười lén lút, cười vụng trộm, mắt thường cũng thấy vai anh hơi rung lên. Anh bỗng nhiên bắt lấy một tay Vu Tri Nhạc, cứng rắn nhét túi cơm hộp cho cô.

Sau đó vắt chân lên cổ biến mất như một làn khói, nhanh như kẻ cướp vậy.

Vu Tri Nhạc: "..."

Xách túi cơm hộp nặng trĩu, người phụ nữ vẫn chưa động vào. Mấy chục giây sau, điện thoại cô cầm trên một tay khác rung lên, Vu Tri Nhạc thu mắt, mở ra.

Tin nhắn từ số lạ.

"Anh không phải Cảnh Thắng, chỉ là chuyên viên đưa cơm hộp của ca sĩ Vu Tri Nhạc."

Hết chương 57.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 58: Sẽ để em được tự do. Tự do, là sự dịu dàng của anh

Biên tập: TBB

Cảnh Thắng lái xe về thẳng công ty, anh ném mình lên ghế da, hai chân gác lên nhau để ở mép bàn, cà lơ phát phờ.

Trợ lý Tổng len lén nhìn anh từ sau màn hình máy tính.

Lâu rồi anh ấy không thấy cấp trên có điệu bộ thích ý đến thế.

Cảnh Thắng móc điện thoại ra nhìn những tin nhắn WeChat đã gửi cho Vu Tri Nhạc. Dù cô không đáp lại một chữ, nhưng anh nhìn vẫn không nhịn được cong môi.

Tay chống bên miệng, cong môi cười một cách hân hoan.

Cảm nhận được ánh mắt len lút nhìn mình chăm chăm, Cảnh Thắng liếc mắt, đụng phải tầm mắt của trợ lý Tổng: “Anh nhìn cái gì?”

“...” Trợ lý Tổng rụt cổ: “Không có gì.”

Tay hơi khum lại, Cảnh Thắng ngáp một cái, hỏi: “Trả tiền rồi chứ?”

“Trả tiền rồi.”

“Ừ.” Cảnh Thắng gật đầu: “Ông cụ nói gì không?”

“Không nói gì, chỉ bảo mua đừng lại không lái.”

Cảnh Thắng: “...Lái chứ, sao lại không lái.” Sau đó lại cong miệng cười, tưởng tượng dáng vẻ ngồi ở ghế phó lái của Vu Tri Nhạc, ai da, vui quá đi mất.

Thấy biểu cảm của anh biến đổi không ngừng, trợ lý Tống cẩn thận đặt câu hỏi: “Giám đốc Cảnh, anh vừa đi đâu vậy?”

“Tới công ty chú Hai.” Cảnh Thắng bỏ chân xuống, lấy viên kẹo sữa trong ngăn kéo, bóc ra ném vào miệng, giọng nói không rõ: “Tôi gặp Vu Tri Nhạc rồi.”

“...”

Dương dương đắc ý: “Còn nói chuyện.”

Lại thêm một câu: “Nói nhiều lắm.”

Trợ lý Tống dường như không tin được: “Phản ứng của cô Vu thế nào?”

“Rất tốt.” Cảnh Thắng nhướn mày, tự ngâm nga lời bài hát: “Tôi có cảm giác như mối tình đầu trở về.”

Trợ lý Tống: “??”

Cảnh Thắng hiếm khi sắp xếp lại đồng giầy tờ lộn xộn trên bàn, anh xúc động: “Quá tuyệt rồi.”

Sắp xếp đồng giấy tờ xong xuôi, Cảnh Thắng mới ngẩng đầu phân phó: “Trợ lý Tổng, anh tìm người đáng tin cậy tới công ty chú Hai đi, thay tôi chăm sóc Vu Tri Nhạc. Thuận tiện kiểm tra xem ai là người đại diện của cô ấy, xem cả phương thức liên hệ của người đó, có vấn đề gì phải báo cho tôi ngay. Tôi sẽ nói với chú Hai một tiếng...”

Nghĩ một lúc anh lại đỡ trán, phủ nhận chính mình: “Ai, hay là thôi đi, trước tiên cứ như thế đã.”

Trợ lý Tổng hoang mang: “Ý anh là không tìm người?”

Cảnh Thắng khoát tay: “Không tìm, trước mắt để cô ấy tự phát triển. Cô ấy không thích.”

Tới bây giờ anh vẫn còn nhớ lời Vu Tri Nhạc nói lúc chia tay, cô không muốn bị trói buộc.

Những lời này như vết sẹo hằn sâu trong tim anh.

Cảnh Thắng bắt đầu bận rộn việc của mình, có điều trong miệng vẫn ngậm nga lời bài hát.

Sẽ để em được tự do.

Tự do, là sự dịu dàng của anh.

...

Buổi chiều, vì có cơ sở về nhạc cụ nên Vu Tri Nhạc không cần đi học môn học này mà trực tiếp cầm tài liệu học tới lớp nhạc lý.

Trường hợp của cô tương đối đặc thù, cô là học sinh được thêm vào vì nhóm người mới bọn họ đa phần đều tốt nghiệp học viện âm nhạc chính quy. Vì vậy quá trình huấn luyện của Vu Tri Nhạc cũng khác bọn họ, phải bù lại kiến thức cơ bản trước.

Một gian phòng học màu trắng, trống không, sau khi Vu Tri Nhạc tới vẫn không có một bóng người.

Cô tùy ý tìm một cái ghế dựa để ngồi xuống, mở sách trong tay ra xem. Một lúc sau, cô nghe tiếng người mở cửa. Cô ngẩng đầu nhìn, là Lâm Hữu Hành. Bà ấy đứng ở cửa, đang cười cười nhìn cô. Vu Tri Nhạc đứng dậy, lễ phép và nhún nhường với vị quý nhân đang dìu dắt mình.

Lâm Hữu Hành tỏ ý bảo cô ngồi xuống, sau đó bà ấy đi tới, ngồi bên cạnh cô, ôn hòa hỏi: “Chuyển tới công ty đã quen chưa?”

“Rồi.” Vu Tri Nhạc đáp không chút do dự, trên mặt thể hiện việc tùy theo hoàn cảnh.

“Ừ.” Lâm Hữu Hành gật đầu, ánh mắt rơi xuống quyển sách đang đóng trên tay cô: “Xem sách này có hiểu không?”

Vu Tri Nhạc đáp: “Về cơ bản vẫn đọc hiểu.”

“Ồ?” Lâm Hữu Hành kinh ngạc nhướng mày: “Từng học rồi?”

Vu Tri Nhạc không định giấu giếm: “Nghiêm An đã dạy tôi.”

“Đoạn tình cảm trước đó của cô với cậu ấy, xét về mặt ý nghĩa mà nói thì cũng là một loại tài vật.” Lâm Hữu Hành nói lời này với giọng khẳng định.

Vu Tri Nhạc ngẫm thừa nhận, cô chưa từng phủ nhận rằng Nghiêm An mang tới những cái lợi đó cho mình. Việc yêu thích âm nhạc này là anh ấy đưa cô vào nghề.

“Vậy còn học không?”

“Học.” Vu Tri Nhạc đáp lại: “Lúc đó anh ấy nói sơ qua thôi.”

Lâm Hữu Hành mỉm cười: “Ừ.” Sau đó hướng cảm về phía cửa: “Bên ngoài có một người nhờ tôi dẫn vào gặp cô, cô thấy sao?”

Ngón tay đặt trên sách hơi khựng lại, Vu Tri Nhạc mơ hồ đoán được đó là ai.

Cô không từ chối, yêu hận trong quá khứ như gió bay, mọi việc đều được phân chia rõ ràng, giờ đây bọn họ chỉ là quan hệ đồng nghiệp mà thôi.

Lâm Hữu Hành gọi người đàn ông chờ 15 phút ngoài hành lang vào, sau đó nói phải rời đi, để lại không gian riêng cho họ trò chuyện.

“Đã lâu không gặp.” Nghiêm An đi tới trước mặt cô, chủ động mở lời.

Vu Tri Nhạc hơi nhếch môi trên, không biết phải mở miệng từ đâu.

Người đàn ông vẫn như cũ, không giống như cô phải cắt tóc ngắn để thay đổi hình tượng trước khi vào công ty.

Có điều, anh ấy cũng không thay đổi mấy. Những fan hâm mộ nữ điên cuồng kia thích là hình tượng anh râu ria xồm xoàm, u buồn

chán nản, toàn thân đều mang hơi thở xưa cũ.

Nghiêm An cũng đoán cô sẽ im lặng nên tự mình nói trước: “Không nghĩ tới quanh đi quẩn lại, chúng ta vẫn tới chung một chỗ.”

Vu Tri Nhạc giương mắt, đáy mắt không gợn sóng: “Anh đồng ý điều kiện kia của em với Lâm Hữu Hành?”

Thế nên cô mới thuận lợi ký hợp đồng như vậy.

Đây là phong cách trực diện quen thuộc của người phụ nữ, Nghiêm An gật đầu: “Phải.”

Anh ấy không hỏi nguyên do bởi câu trả lời đã quá rõ ràng. Nhưng người đàn ông vẫn muốn nói ra: “Vẫn luôn nợ em, bây giờ em xuất hiện ở đây, lòng anh mới thấy thoải mái một chút.”

Nghiêm An cũng đoán trước Vu Tri Nhạc không muốn hợp thành một nhóm với anh. Cô gái nhỏ vẫn quật cường như thường lệ, cho tới giờ anh cũng chưa từng mong đợi cô sẽ tình nguyện hợp tác với mình. Đó thực chất chỉ là màn dạo đầu cưỡng ép để Lâm Hữu Hành biết tới sự tồn tại của Vu Tri Nhạc mà thôi.

“Cần em phải cảm ơn sao?” Vu Tri Nhạc hỏi.

Nghiêm An dựa vào bàn ở phía trước cô: “Không cần, lần trước gặp em đã cảm tạ anh rồi.”

Anh ấy quan sát cô từ đầu tới chân: “Em như bây giờ rất ổn, khiến anh có cảm giác học sinh của mình đã trưởng thành.”

Anh ấy cậy mình nhiều tuổi hơn mà nói những lời đó, Vu Tri Nhạc đáp lại: “Đã sớm trưởng thành rồi.”

“Không đâu.” Nghiêm An khẽ mỉm cười, khóe mắt kéo dài hiện ra những nếp nhăn nhỏ, đây cũng là nơi nhóm những cô gái trẻ thích nhất.

Anh nhìn xung quanh một vòng, căn phòng này rộng rãi và gọn gàng tới bất ngờ. Ánh mắt ấy lại hướng về phía người phụ nữ mặc áo sơ mi trắng. Cô ngồi ở trung tâm, dường như có thể hòa làm một với khung cảnh này: “Đây mới là nơi thực sự thuộc về em, em có thể thoải mái vùng vẫy ở đây.”

Anh giang hai cánh tay: “Em sẽ cất cánh như thế này.”

Đâu phải Vu Tri Nhạc chưa chứng kiến hình ảnh tương tự.

Khi cô và Nghiêm An còn yêu nhau, hai người đã đi du lịch một lần. Bọn họ leo lên một ngọn núi rất cao, cả hai cùng thi leo tới đỉnh núi mới nghỉ ngơi. Đường núi khúc khuỷu quanh co, lúc lên tới đỉnh núi, cô thở dốc, không đứng thẳng được, cổ họng đều lợm vị máu tanh.

Nghiêm An không để cô nghỉ ngơi dễ dàng như vậy, anh ấy quăng cô tới sườn núi. Sau đó giang hai cánh tay, đón ánh hoàng hôn, liếc mắt nhìn cô, nói: “Vu Tri Nhạc, thầy muốn bay lên.”

“Cùng nhau chứ?” Anh ấy xúi giục cô làm tư thế tương tự.

Lúc đó cô sẽ ôm bụng cười to, khinh thường nói cảnh Titanic này anh diễn một mình đi, em không tham gia đâu.

Giây tiếp theo, Nghiêm An thu hai cánh tay, bất ngờ ôm cô vào ngực, nhẹ giọng than thở: “Bay tuyệt lắm.”

Một giây đó, gió bên sườn núi thổi tới, cỏ cây trên cả ngọn núi đó cũng như phụ họa theo tiếng tim đập của cô.

Bây giờ nghĩ lại cũng chỉ có vậy mà thôi.

Không đáng nhắc tới.

Vu Tri Nhạc cười khẽ, hỏi: “Còn việc gì không?”

Nghiêm An phủ nhận: “Không có việc gì, chẳng qua anh quá phấn khởi muốn tới gặp em, mong việc này không quấy rầy em.”

Vu Tri Nhạc không tiếp lời.

Nghiêm An thể hiện sự khích lệ của người đi trước: “Vu Tri Nhạc, cố gắng lên, em sẽ bay tới độ cao mình muốn.”

“Cảm ơn.” Vu Tri Nhạc rất khách khí, cũng rất hời hợt.

Nghiêm An còn muốn ở thêm mấy giây, vì thế lại nói: “Anh và em cũng là người mới, không cần khách khí với anh.”

“Được.” Vu Tri Nhạc tiếp nhận điều này: “Chúng ta cùng cố gắng.”

Sự nghiêm chỉnh và bài xích ở cô khiến anh ấy không quen được. Nghiêm An cười nhạt, nhìn chăm chăm cô mà không nói lời nào.

Một khoảng thời gian tiếp theo, Vu Tri Nhạc không gặp ai ngoài nhóm học viên. Cô một lòng lao vào các hạng mục tập luyện, nghe hát luyện tai, luyện tập bộ dáng, vũ đạo và thanh nhạc.

Càng về sau, cô càng thể hiện rõ ưu thế của mình. Mấy năm trước, vì đối phó với mấy kẻ quấy rối tình dục, Vu Tri Nhạc luôn giữ thói quen luyện tập thân thể, hiện giờ những động tác võ đạo này đột nhiên lại dễ như trở bàn tay. Cô mềm dẻo kinh người, dường như có thiên phú hơn nhiều người khác.

Đặc biệt là lần cô không cần gắng sức khi hạ eo, cô giáo võ đạo cũng phải giật mình, đúng là vui mừng ngoài mong đợi.

Thế giới này dường như luôn bền vững như vậy, nỗi lòng tan nát sẽ hóa thành nghệ thuật, trải nghiệm cũng có thể trở thành tài sản quý giá.

Người đại diện khuyên cô cai thuốc vì không tốt cho giọng. Tới lúc thực sự ra mắt rồi cũng mang hình ảnh không tốt.

Nhưng đề nghị này bị Lâm Hữu Hành bác bỏ ngay lập tức, cô là đại sứ tuyên truyền của việc cai thuốc hay sao? Bà ấy đã quở trách như vậy. Không phải bà chưa thấy dáng vẻ hút thuốc của Vu Tri Nhạc, nghệ sĩ hút thuốc để giảm sức ép vốn là chuyện bình thường. Huống hồ, cô cũng không hút nhiều.

Nói là không có người tìm, nhưng mỗi ngày Vu Tri Nhạc sẽ nhận được tin nhắn hỏi thăm sức khỏe của Cảnh Thắng.

Một ngày nhắc nhở cô ăn ba bữa, chào buổi sáng, còn có chúc ngủ ngon. Anh cũng sẽ kể sinh hoạt hàng ngày của mình. Nhưng lại như kể chuyện cổ tích, dùng ngôn ngữ dí dỏm khiến người đọc không cười không được.

Vu Tri Nhạc chưa từng trả lời lại, nhưng người đàn ông vẫn kiên nhẫn gửi tin nhắn lải nhải lải nhải.

Ví dụ như lúc ăn tối hôm nay, cô nhận được tin nhắn thế này.

“Hôm nay tin nhắn dài lắm, em có thể vừa ăn vừa xem, chắc chắn không trễ nải một giây nào của em. Hôm nay xe anh đụng phải một ông lão đi xe ba gác. Không phải anh lái nhanh đâu, bây giờ anh không say rượu lái xe nữa, lái lựa cực kỳ. Anh xuống xe nhìn, chưa nói gì đã quay lại xe gọi điện thoại cho cửa hàng 4s. Cuối cùng ông cụ bị dọa nên khóc ầm ỹ, quỳ trước xe anh. Một đám người đi qua chỉ chỉ chỗ chỗ, có người còn chụp hình. Một lát sau phóng viên tới gõ cửa xe anh. Xe bị hỏng còn chưa nói, anh chưa đòi bắt đền câu nào đâu đấy, họ lại mệ nó tặng anh một loạt lời nhạo báng. Anh tức giận nên không thèm đỡ ông lão trên mặt đất, ỷ thế hiếp người tùy họ nói gì thì nói. Lúc này chắc báo đưa tin rồi đấy. Vu Tri Nhạc, lâu rồi không gặp, sợ em quên dáng vẻ của anh mất rồi. Em mau tìm kiếm tin tức rồi nhìn chút đi! Chắc chắn sẽ có ảnh của anh đó, 360 độ đẹp trai muốn chết.”

Thì ra trọng điểm là câu cuối cùng.

Vu Tri Nhạc để lại thìa trong bát, tắt tin nhắn đi.

Nửa phút sau, Cảnh Thắng lại gửi thêm tin nhắn: “Đừng xem, mặt ông đây bị họ vẽ bậy rồi.”

Trong lòng Vu Tri Nhạc bật cười, anh nói như thế khiến cô lại càng tò mò hơn, sau đó đi tìm kiếm tin tức xem từng trang một, càng xem càng buồn cười.

Thật kì lạ, dù mặt người đàn ông này có bị vẽ tới thay đổi thế nào, nhưng trong đầu cô luôn tưởng tượng được biểu cảm và hành động của anh lúc đó.

Cần mẫn khổ luyện, thức khuya dậy sớm tới đầu tháng 5.

Từ sớm, một trợ lý đã chạy tới phòng Vu Tri Nhạc, nói Lâm Hữu Hành muốn gặp cô.

Vu Tri Nhạc sửa soạn đơn giản, đuổi theo anh ấy ra cửa. Trợ lý không đưa cô tới văn phòng mà trực tiếp dẫn tới phòng thu âm.

Ánh sáng trong phòng thu âm dịu nhẹ.

Có hai người ngồi trước bàn điều chỉnh âm thanh, là Lâm Hữu Hành và một người đàn ông trung niên đội mũ lưỡi trai cô không quen.

Cửa kính cách âm ngăn cách nơi này với thế giới ồn ào, náo động bên ngoài. Mọi thứ trở nên cực kỳ an tĩnh.

“Vu Tri Nhạc đến rồi!” Trợ lý nhỏ thông báo.

Hai người cùng nghiêng mặt sang nhìn Vu Tri Nhạc, Lâm Hữu Hành đứng lên, vỗ vai người đàn ông trung niên, tỏ ý bảo ông ấy vào bên trong.

Bà quay đầu nhìn Vu Tri Nhạc, cười cười: “Lại đây.”

Người đàn ông trung niên đã ra sau tấm kính, Vu Tri Nhạc ngồi vào vị trí lúc trước của ông ấy.

Lâm Hữu Hành chỉ tai nghe cho cô: “Đeo lên đi.”

Vu Tri Nhạc gật đầu làm theo, thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Lâm Hữu Hành cũng đeo tai nghe lên, sau khi mở công tắc, bà ấy làm động tác ok.

Khúc nhạc dạo vang lên, là âm thanh cổ điển của ghi-ta.

Trong chốc lát, người đàn ông đội mũ lưỡi trai bắt đầu hát. Vu Tri Nhạc nhắm mắt, tập trung lắng nghe.

Là một ca khúc hay, ca từ đẹp dễ lại độc đáo, vừa lúc kết hợp với chất giọng mang hơi thở thán năm của người đàn ông trung niên.

Vu Tri Nhạc nghe tới nhập thần, cộng thêm cơ sở vật chất đất tiền ở đây khiến người ta nhập cảnh. Tới khi kết thúc, cô vẫn đắm chìm trong đó. Lâm Hữu Hành vỗ vào vai phải của cô, Vu Tri Nhạc mới tỉnh lại, cô mở mắt ra, sắc mặt dần trấn tĩnh lại.

“Nghe hay không?” Lâm Hữu Hành cong khóe miệng.

Vu Tri Nhạc gật đầu: “Rất êm tai.”

Lời nói tiếp theo của người phụ nữ trung niên khiến cô muốn đứng bật dậy khỏi ghế: “Đây là ca khúc của cô, ca khúc solo đầu tiên của cô. Tên cũng rất dễ nghe, gọi là “Đâu Biết”.

Tim như thất lại, sau đó run rẩy không ngừng.

Vu Tri Nhạc cố gắng trấn áp những khẩn trương, kích động, phần chần cuồn cuộn trong lòng. Cô hỏi nghiêm túc: “Là ra mắt kiểu tô son điểm phấn lên sân khấu đó sao?” Giọng cô đã run run.

Phản ứng đầu tiên của cô nằm ngoài dự đoán, Lâm Hữu Hành giương môi cười, đáp: “Phải, không phải cá, “Đâu Biết” Vu Tri Nhạc.”

*

* Câu này mượn lời không phải là cá, sao biết niềm vui của cá + lồng thêm tên bài hát. Từ cá (鱼–[yú])ở đây vẫn tiếp tục chơi chữ với họ Vu (于– [yú]) của Tri Nhạc.

“Có niềm tin với chính mình đi, cô gái.” Bà ấy vén tóc cô ra sau tai, không keo kiệt đưa ra lời khích lệ cùng kì vọng: “Đây là ca khúc chỉ thuộc về cô, cũng chỉ cô mới có thể hát.”

Hết chương 58.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 59: Lúc đó tôi cho rằng được giải thoát, thực chất là đổi gông tù?

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc bắt đầu luyện tập bài hát này, tai nghe nhạc của cô rất tốt, chưa quá mấy ngày đã có thể tự đàn tự hát.

Lần đầu tiên cô công khai biểu diễn bài hát là trước mặt nhóm học viên. Công ty âm nhạc Cảnh Nguyên có hội trường riêng, ngoài việc dùng để họp hành hàng năm thì những người mới có thể thử diễn tập trước khi ra mắt tại nơi này.

Dưới sân khấu có hơn 10 người ngồi, chỉ lác đác vài ánh mắt thôi nhưng cũng đủ khiến người ta thấy áp lực.

Không có trang hoàng lộng lẫy, không có hoa tươi sắc sỡ, chỉ có ánh sáng trắng duy nhất chiếu tới chỗ người phụ nữ.

Sau khi chào hỏi, Vu Tri Nhạc ôm đàn ghi-ta, khi cô đánh lên nốt nhạc đầu tiên ——

Lâm Hữu Hành nở nụ cười.

Khi cô bắt đầu hát, sân khấu có chút ồn ào như biến thành nơi không người.

Bà ấy muốn chính là loại cảm giác kỳ ảo này.

Ánh trăng trên khe núi dần nở ra cây hoa hòe, sơn ca đậu trên cành cây hay sương khói mờ mịt đầu suối nước nóng.

Tất cả đều là “Đâu Biết” của Vu Tri Nhạc.

Ballad không phải dòng nhạc thịnh hành, nó không chạy theo ý thích của đại chúng. Điều nó đem lại là người nghe có thể tìm được bóng dáng của mình trong đó.

Ca khúc kết thúc, tiếng vỗ tay rào rào như nước.

Vu Tri Nhạc đứng dậy, đi đến bên micro, khom người cúi chào thật thấp. Hai mắt cô sáng lên như được ánh sáng cảm nhiễm.

—

Một tuần sau, Vu Tri Nhạc nhận được thông báo đầu tiên.

Đó là lời mời tới chương trình giải trí nổi tiếng của Trung Quốc, tại đây họ sẽ giới thiệu những album mới ra mắt hay nghệ sĩ đang quảng cáo phim mới. Việc ra mắt thành bại là ở điểm này, nên người đại diện của Vu Tri Nhạc rất coi trọng, sớm đưa cô tới trường quay.

Người đại diện của cô là một phụ nữ hơn 30 tuổi, tên là Đào Ninh. Cô ấy mày rậm, mắt to, mang khuôn mặt đầy kiên cường, chính trực. Đối với Vu Tri Nhạc cũng đâu ra đấy, giống người chị không nói cười tùy tiện mà rất nghiêm túc.

Cô ấy đưa Vu Tri Nhạc tới phòng trang điểm, nhân viên trang điểm đi tới tô son điểm phấn cho cô. Trong gương, gương mặt mộc mạc dần trở nên rực rỡ, sinh động.

Vu Tri Nhạc không nói lời nào, trừ phi nhân viên trang điểm chủ động nói chuyện, người phụ nữ mới lễ phép đáp lại đôi câu.

Được một nửa, Đào Ninh đi vào, cô ấy liếc nhìn Vu Tri Nhạc, hơi dị nghị: “Đừng trang điểm đậm, màu môi nhạt một chút.”

“Đậm lên hình mới đẹp.” Nhân viên trang điểm nói.

“Không cần.” Trước khi tới, Lâm Hữu Hành cố ý nói phải trang điểm để cô ấy mang về yên tĩnh, yếu ớt một chút, Đào Ninh vẫn nhớ kĩ điều này: “Cô ấy không cần như vậy.”

Đào Ninh lại đưa mắt nhìn gương trang điểm: “Ngũ quan của cô ấy đẹp, còn gầy như thế, lên hình sẽ không có vấn đề gì.”

Nhân viên trang điểm gật đầu đồng ý, lau phần son môi đã trước đó cho Vu Tri Nhạc. Cô ấy lần nữa để ý tới nốt ruồi nhỏ trên cánh mũi Vu Tri Nhạc, không nhịn được khen: “Nốt ruồi này của cô rất đặc biệt.”

Vu Tri Nhạc nói cảm ơn, trong nháy mắt bỗng nhớ tới một người, anh từng nói anh thích nơi này nhất.

Cân nhắc tới phần mục trò chuyện trong chương trình, Đào Ninh mang tới bộ áo liền quần nhẹ nhàng màu trắng lộ tay và lưng, cùng một đôi giày mũi nhọn nhỏ.

Thường thì mặc một bộ màu trắng sẽ rất khó, nhưng Vu Tri Nhạc vừa cao vừa gầy, đặc biệt phần lưng lộ ra vừa vặn khoe phần xương bướm tương xứng của cô. Tất cả những nhân viên làm việc ở đó đi qua đều không nhịn được quay lại nhìn thêm.

Sau khi chuẩn bị để lên sân khấu xong, Vu Tri Nhạc ngồi nghỉ ngơi, an tĩnh chờ đợi.

Cách lúc lên sân khấu còn một chút thời gian, nói không khăn trương là giả, lòng bàn tay đã ướt, Vu Tri Nhạc rút một tờ khăn giấy, rū mắt tỉ mỉ lau đi, vừa để giết thời gian cũng khiến tâm trạng thấp thỏm lắng xuống.

Mấy phút sau, Đào Ninh đưa đạo diễn tiến vào. Vu Tri Nhạc đứng dậy, bắt tay và chào hỏi với người đó.

Đạo diễn bắt đầu phổ biến công việc hôm nay: “Cô Vu, tổng giám Lâm đã nói với tôi rồi, cô không quá thích nói chuyện, nhưng không sao cả, hôm nay cũng không cần cô nói hay làm gì quá nhiều, cô không cần khăn trương.”

“Cô sẽ lên sân khấu với tư cách là khách mời bí ẩn.” Đạo diễn quan sát cô trong chốc lát, như đang phán đoán hình tượng hôm nay của cô có phù hợp hay không: “Sau khi lên sân khấu, cô sẽ có màn tương tác ngắn với sư huynh của mình là Nghiêm An. Sau đó cô sẽ hát, hát xong trở về chỗ ngồi, hai MC sẽ hỏi hai người một vài câu hỏi. Câu hỏi và câu trả lời để tham khảo đều có ở đây, cô chuẩn bị một chút đi.”

Tuy nhận lấy tập kịch bản, Vu Tri Nhạc vẫn còn ngẩn ra, chưa kịp hoàn hồn sau khi nghe tới cái tên Nghiêm An.

Nhưng cô không lập tức đặt câu hỏi, đợi đạo diễn dặn dò đôi câu, đóng cửa rời đi rồi, cô mới cau mày hỏi Đào Ninh: “Nghiêm An cũng ở đây?”

Đào Ninh trả lời như chuyện đương nhiên: “Nửa khoảng thời gian quay đầu tiên là sân của cô và Nghiêm An mà.”

Vu Tri Nhạc mím môi, chất vấn: “Sao tôi không biết?”

“Cô không cần biết, tiếp nhận là được rồi.” Đào Ninh thuận tay vuốt sợi tóc cô, chúng vừa bị gió thổi nên hơi rối, mang về chán chường.

“Đây không phải giấu giếm sao?” Vu Tri Nhạc nhìn cô ấy không chớp mắt, không muốn nói sang chuyện khác: “Tại sao tôi hát, Nghiêm An cũng phải có mặt ở đây?”

“Đây là quyết định của công ty.” Giọng Đào Ninh vẫn trấn định như thường, không thấy có gì không thỏa đáng.

“Khách mời bí mật là ý gì?” Vu Tri Nhạc mở mấy tờ giấy A4 kia ra, mỗi trang đều viết câu hỏi và câu trả lời.

Trong đó có một trang viết thế này:

Hỏi: Nghe nói anh từng là thầy dạy ghi-ta của Tri Nhạc?

Nghiêm: Phải.

Hỏi: Lúc đó từng sáng tác nhạc cho cô ấy không?

Nghiêm: Có.

Hỏi: Có thể hỏi đó là bài hát gì không?

Nghiêm: Lúc đó còn trẻ, bài hát viết ra không hay lắm.

Hỏi: Tri Nhạc nói thử xem, bài hát đó thế nào?

Vu: Không tồi chút nào.

Hỏi: Vì sao lần này lại sáng tác bài “Nào Biết” cho cô ấy?

Nghiêm: Một ngày là thầy cả đời là thầy. Sau khi Tri Nhạc trở thành học sinh của tôi, tôi đã sáng tác một bài hát cho cô ấy. Hiện giờ cô ấy ra mắt cũng không khác gì ‘xuất sư’, tôi không ngại sáng tác một bài nữa.

...

...

Nhìn tới đoạn này, chân Vu Tri Nhạc không đứng vững được nữa.

Cô rũ tay xuống, siết chặt tập giấy kia, quay đầu không thể tin được mà hỏi: “Nào Biết là Nghiêm An sáng tác?”

“Phải, anh ấy chủ động xin đi giết giặc.” Đào Ninh thấy biểu cảm của cô kì lạ thì giải thích: “Thật ra cô không cần để ý quá, dù bây giờ không biết thì sau đó chương trình cũng công bố anh ấy sáng tác vì cô.”

Mất hết tinh thần, Vu Tri Nhạc chỉ còn sức lực dò hỏi: “Vì sao lại làm vậy?”

“Đây là cách ra mắt tốt nhất cho cô.” Đáy mắt Đào Ninh lộ ra một tia phạm quy và ti chúc lạnh lùng: “Hãy hiểu và tuân theo quyết định của công ty, việc đó không có gì xấu với cô.”

“Tôi không tiếp nhận được.” Vu Tri Nhạc xoay người tiến về phía ghế salon, cô phải hé miệng để hô hấp, muốn dùng không khí quanh

thân khiến ngọn lửa trong lòng tiêu tan.

Cổ họng hơi căng lên, cô đưa tay sờ cổ, ở đó trống trơn nhưng lại như có gì đó vô hình khiến cô hít thở không thông.

Đào Ninh vẫn đang nhìn cô: “Cô muốn vi phạm hợp đồng?”

“Không phải mấy người lừa tôi trước?” Vu Tri Nhạc đột nhiên quay đầu, gò má đỏ bừng, chút hơi nóng như muốn bùng lên.

Nói xong cô lại quay đi, hoàn toàn đưa lưng về phía Đào Ninh.

Đào Ninh đưa mắt nhìn cô, lấy điện thoại ra gọi: “Vâng, đúng vậy, rất kích động, sắp khóc...”

Nghe cô ấy khái quát tình hình của mình, lòng Vu Tri Nhạc càng thêm phiền loạn.

Một lúc sau, điện thoại được đưa tới trước mặt cô, cô thoáng thu mắt nhìn, là mặt Đào Ninh: “Tổng giám Lâm muốn nói với cô mấy câu.”

Vu Tri Nhạc cầm lấy điện thoại di động, để sát lên tai, đè ép giọng, hỏi: “Sao lại lừa tôi?”

“Vu Tri Nhạc.” Giọng Lâm Hữu Hành vẫn như bình thường, vẫn ôn hậu, ôn hòa như thế: “Đây là lừa gạt sao? Đây là bố trí xảo diệu, là việc có giá trị với cô.”

Vu Tri Nhạc hất tóc ra sau, như thể làm vậy mới thể hiện được ý của mình: “Tới tôi thì phải ra mắt như thế?”

“Phải.”

Hốc mắt đỏ một vòng, cô lại nói: “Tổng giám Lâm, bà còn nhớ lời ngày đó tôi nói không?”

“Nhớ, tôi nhớ rất rõ.”

Cảm xúc của Vu Tri Nhạc phập phồng: “Bà đã đồng ý với tôi, sẽ không dính líu tới Nghiêm An, nhưng bây giờ thì có gì khác?”

“Đương nhiên là khác.” Cô hùng hổ chất vấn nhưng không khiến Lâm Hữu Hành tức giận: “Cô hợp thành một nhóm với Nghiêm An thì sẽ không có đất dụng võ. Trước đây cậu ấy đã có danh tiếng, sẽ dễ dàng đoạt hết hào quang của cô. Nhưng hôm nay không giống, hôm nay cậu ấy chỉ là một bước đà. Hoặc nói cả hai người đều có lợi, đây là cách tốt nhất cho những phản ứng sau này. Đừng lo, mọi người đều thích tai tiếng, thích bát quái, đặc biệt với mối quan hệ thầy trò như vậy, càng dễ khiến cô thành chủ đề nổi tiếng.”

Vu Tri Nhạc nắm điện thoại trong tay, không nhịn được run rẩy: “An phận ca hát không được sao?”

Dựa vào thực lực của chính mình không được sao?

Tổng giám Lâm đầu bên kia vẫn như hướng dẫn từng bước một, thể hiện là người có tri thức và hiểu biết: “Vu Tri Nhạc, tôi muốn nâng cô lên thì sẽ dùng mọi cách thức để thực hiện việc đó.”

“Lúc trước tôi đã nói với cô rồi, vì sao Nghiêm An có thể một đêm thành danh, ít nhất 50 phần trăm là do dáng vẻ bên ngoài của cậu ấy.”

“Cô vẫn không hiểu sao? Không hiểu thì đi xuống lầu, ra ngoài tìm bừa một cành hoa mà nhìn xem, rậm rạp chằng chịt như thế, cô tìm được đóa hoa nào đẹp nhất không?”

“Còn nếu một đóa hoa dưới đó có hai phiến lá nâng đỡ, có phải chỉ cần liếc mắt cô đã nhìn thấy không?”

“Có câu nói rất hay thế này: Hoa hồng cần có lá xanh nâng đỡ.”

“Vì vậy tôi lợi dụng sự nổi tiếng trước mắt của Nghiêm An, đó là điều kiện tốt nhất cho cô. Bây giờ cậu ấy chính là phiến lá của cô, người khác nhìn thấy cô như vậy mới hứng thú tiến lại thường thức chút hương thơm, chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp của cô.”

“Cô phải biết, thế giới này không chỉ có cô thích ca hát, có rất nhiều người có tài nhưng vẫn lu mờ.”

“Nếu nói vậy...” Vu Tri Nhạc nhìn chằm chằm ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, hai mắt khô lại, giọng chua chát: “Lúc đó tôi cho rằng được giải thoát, thực chất là đổi gông tù?”

Lâm Hữu Hành hừ cười: “Đâu có nhà tù nào thế này, đây là cơ hội lớn. Đâu có nhiều người được sống tùy theo ý mình, mỗi người đều phải sống dưới một tầng quy tắc. Dù cô lựa chọn con đường nào, nhiều hay ít cũng sẽ bị người khác điều khiển và định đoạt, một vài người nhận ra rằng họ không thể làm gì để chống lại điều đó. Nôn nóng hay chăm chỉ chưa chắc đã phát triển được, thành công cũng cần lối tắt. Tôi là người giúp cô, không phải muốn hại cô.”

“Hy vọng cô sớm hiểu rõ đạo lý này.” Có lẽ Lâm Hữu Hành vừa uống một ngụm trà, giọng hơi lạnh xuống: “Cô không phục có thể giải trừ hợp đồng ngay lập tức, sau đó quay về khóc lóc kể lể với giám đốc Cảnh, trở về than phiền với cha mẹ. Cô một thân không có gì tới đây gặp tôi, không phải vì muốn thực hiện ước mơ ca hát sao?”

“Vì nó cô đã từ bỏ rất nhiều thứ, chẳng lẽ cô còn muốn mất nhiều hơn?”

“Ở lại, công thành danh toại rồi, cô sẽ có nhiều lựa chọn hơn hay dứt khoát rời đi và tiếp tục coi mình như kẻ hành khất?”

“Cô tự suy nghĩ đi.”

...

...

Vu Tri Nhạc một mình ngồi trong phòng nghỉ hồi lâu, không lật xem kịch bản hỏi đáp kia nữa.

Tới khi Đào Ninh tới thông báo cô có thể lên sân khấu, cô mới đứng dậy, sửa sang lại quần áo, đi theo cô ấy tới sau cánh gà.

Ở đó Vu Tri Nhạc có thể nghe thấy rõ đoạn đối thoại bên ngoài, MC nữ cố làm ra vẻ huyền bí: “Thầy Nghiêm, hôm nay chúng tôi mời tới một vị khách bí ẩn, nghe nói là người phụ nữ rất quan trọng với anh, anh đoán được là ai không?”

Giọng Nghiêm An lộ ra chút ý cười: “Không lẽ là mẹ tôi?”

MC nam cười ha ha: “Nghĩ theo hướng lãng mạn hơn đi.”

Nghiêm An làm bộ suy nghĩ, sau đó mới nói: “Không lẽ...”

Cũng đúng lúc này, hai cánh cửa trước mắt Vu Tri Nhạc đột ngột mở rộng.

Mùi hơi khô, ánh đèn sân khấu hoa lệ khiến người ta hoa mắt, âm thanh truyền tới từ đỉnh đầu rất lớn, khiến màng nhĩ của cô căng

ra.

Mi tâm Vu Tri Nhạc hơi nhú, nhưng bằng tốc độ nhanh nhất, cô tiếp nhận toàn bộ hiệu quả âm thanh và ánh sáng của chương trình.

Dần dần tầm mắt rõ ràng hơn, cô thấy trên sân khấu có ba người, họ đều đang nhìn cô.

Cô nhìn thấy trên mặt Nghiêm An là những kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, ống kính máy quay đang chĩa về phía anh ấy...

Sau đó ống kính ấy cũng dần hướng về phía cô ——

Vu Tri Nhạc khéo léo giương khoe môi, không cho phép mình chùn bước, sau đó tiến về phía ánh sáng gần trong gang tấc.

Hết chương 59.

Lời của editor: Vở kịch nhỏ

Editor: Lắm nhầm ở chương trước...

Độc giả 1: Khi nào hai người mới làm lành đâyyyyyy ><

Độc giả 2: Rất thích ngược nam nhưng bộ này thấy tội Cảnh, chị về với anh đi...

Độc giả 3: *inbox* Bao giờ hai người mới quay lại hả cậu? Làm lành đâu? HE đâu? *=)))

Độc giả 4 + 5: Cmt siêu dài, siêu cảm xúc... *cảm ơn các cậu kkk*

Độc giả 6++++++: Like like like~~~

Editor: Em Cún quốc dân được mn yêu thương quá nè, sắp làm
lành rồi nhé cả nhà. Chương mới tiếp nhé. Chương sau nữa Cún đi
chửi cư dân mạng cho Nhạc, lại yêu xiu =))

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 60: Từ giờ trở đi đình chỉ nuôi thả Vu Tri Nhạc

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc tiến vào đứng bên cạnh Nghiêm An.

Khán giả dưới sân khấu phối hợp vỗ tay như sấm, họ còn giơ cao lightstick, banner, bảng đèn led lấp lánh, cô thấy tên Nghiêm An trên đó, còn có tên bài “Nào Biết.”

MC nam vẫn duy trì nụ cười, chào hỏi với cô: “Xin chào, cô Vu.”

Vu Tri Nhạc nhìn về phía anh ấy, gật đầu nói: “Chào anh.”

Nam MC cũng gật đầu đáp lại, sau đó nhìn xuống dưới sân khấu: “Rất cuộc tôi cũng hiểu vì sao thầy Nghiêm lại nhớ mãi không quên cô Vu Tri Nhạc rồi, nếu tôi cũng có bạn học xinh đẹp như thế, chắc chắn cũng sẽ muốn... À, tôi không biết sáng tác bài hát, có lẽ sẽ viết nhật kí cho cô ấy, ha ha.”

MC nữ liếc anh ấy một cái: “Sao lại là bạn học, theo tôi biết họ không phải bạn học. Tri Nhạc là học sinh của thầy Nghiêm phải không?”

Nghiêm An gật đầu.

“Theo anh ấy học gì vậy?”

Vu Tri Nhạc đáp: “Ghi-ta.”

“Là cây ghi-ta hôm nay cô mang tới kia sao?”

“Phải.”

MC nữ thấy họ giữ khoảng cách, đứng nói chuyện gượng gạo thì giờ tay lên hỏi: “Hai người cứ đứng như vậy sao? Không ôm một chút à?”

Nghiêm An nghe vậy, liếc mắt nhìn Vu Tri Nhạc như hỏi ý.

Ngược lại người phụ nữ không nghĩ ngợi, mở rộng hai cánh tay. Nghiêm An kinh ngạc, nghiêng người ôm cô, chỉ một cái ôm ngắn ngủi cũng khiến bên dưới hét chói tai.

Tiếp theo là màn phụ xướng của hai MC, mục tiêu đều là Nghiêm An. Vu Tri Nhạc cũng được nhắc tới, nhưng từ đầu tới cuối đều có liên quan tới ca khúc đơn kia.

MC nữ: “Nghe nói bài ‘Nào Biết’ do thầy Nghiêm tự sáng tác?”

Nghiêm An: “Phải, đúng là như vậy.”

MC nam cầm tờ giấy lên nhìn: “Tôi đã đọc qua rồi, lời bài hát rất đẹp dễ, thấm đượm cảm xúc, trước mắt như hiện ra hình tượng cô gái sinh động. Đây có phải biểu trưng cho ấn tượng của thầy Nghiêm về Vu Tri Nhạc không?”

Nghiêm An rất hiền lành: “Đương nhiên, dù sao cũng là viết cho cô ấy.”

MC nữ: “Thầy Nghiêm nói vậy không sợ fan nữ buồn sao?”

Nghiêm An chỉ cười, không đáp lại, như ngầm đồng ý.

MC nam thúc giục: “Mục trò chuyện sắp kết thúc rồi, hay là chúng ta nghe hát trước đi. Tôi tin rằng khán giả bên dưới cũng rất hứng thú.”

MC nữ nhìn về phía Vu Tri Nhạc đang trầm mặc, tỏ ý cô có thể lên hát.

Sân khấu tối đi theo kịch bản, Vu Tri Nhạc ôm ghi-ta ngồi trên ghế nhỏ, làm hết phận sự mà hát hoàn chỉnh bài hát.

Ánh sáng màu lam tràn đầy cả hội trường, Vu Tri Nhạc mặc đồ trắng trông rất giống ngư dân lenh đênh trên biển đêm, làn da cô trong suốt dưới ánh trắng, miệng nhẹ nhàng ngâm nga lời bài hát.

Nghiêm An đứng bên cạnh sân khấu nhìn người phụ nữ không chớp mắt, đáy mắt thấm đẫm nhu tình cùng tự hào.

Ca khúc này kết thúc, tiếng vỗ tay nổi lên như sấm.

Nghiêm An tới đón cô, Vu Tri Nhạc vẫn mỉm cười như cũ.

Hai người lại trở về ghế salon bằng da, bắt đầu mục tương tác qua lại của chương trình.

MC hỏi những câu mập mờ, cố tình gây cười, câu chữ đều ám chỉ tới chuyện cũ. Giữa chừng Nghiêm An còn bị yêu cầu hát đoạn đầu bài “Nào Biết”, quan hệ của hai người ngày đó cũng trở nên rõ ràng.

Yêu cầu này đủ để tiết mục sau càng thêm sóng to gió lớn.

Vu Tri Nhạc ngồi ở một bên, đúng là cô rất ít nói, nếu ngẫu nhiên có câu hỏi gì đó cô sẽ đáp lại một cách đơn giản.

Tới khi MC nữ bắt đầu bát quái hỏi Vu Tri Nhạc: “Thầy Nghiêm vì cô sáng tác bài “Nào Biết”, Tri Nhạc có cảm giác trở về thủa ban đầu không? Từ học sinh đến sư muội, hai người có cảm thấy khoảng cách đã gần lại một chút không?”

Vu Tri Nhạc không biết có kịch bản này, cô thoáng cúi thấp đầu, sau đó ngược mắt, mỉm cười phủ nhận: “Không.”

MC hơi biến sắc.

Nhưng Vu Tri Nhạc vẫn ôn hòa, bổ sung thêm: Trên thực tế, lúc đầu tôi không biết thầy Nghiêm sáng tác bài này cho mình. Lúc này khi đứng sau sân khấu, tôi mới biết tất cả. Có lẽ thầy định cho tôi niềm vui bất ngờ chăng?”

Lần này, ngay cả Nghiêm An cũng kinh ngạc nhìn lại.

Người phụ nữ không bị ảnh hưởng, độ cong trên môi không đổi: “Vì vậy trước khi lên sân khấu, tôi đã ngẫu hứng sáng tác một ca khúc, muốn dùng để cảm ơn người từng là thầy của tôi, Nghiêm tiên sinh.”

Sắc mặt những người trên sân khấu đều nghi ngờ, người quay phim cũng quay lại nháy mắt với đạo diễn.

Diễn biến bất ngờ thay đổi không khiến đạo diễn thân kinh bách chiến thấy có gì không ổn, ngược lại anh ấy càng hứng thú, muốn xem tiếp. Đạo diễn đưa tay phải lên, ý bảo mọi người tiếp tục làm việc, cứ an tâm, đừng nóng lòng.

MC nữ cũng nhanh chóng lấy lại nhịp chương trình: “Tri Nhạc hát chay sao?”

Vu Tri Nhạc liếc mắt tới ghi-ta để cạnh ghế salon: “Tôi có thể đệm đàn hát không?”

MC nam giơ tay nói: “Đương nhiên rồi.”

Vu Tri Nhạc đi tới lấy ghi-ta của mình, sau đó nâng chân đỡ đàn, quay lại liếc Nghiêm An một cái: “Múa rìu qua mắt thợ, mọi người tùy tiện nghe một chút là được.”

Hai MC cũng cười, chính trực nói: “Sao có thể tùy tiện chứ, chúng tôi sẽ nghiêng tai lắng nghe.”

Nghiêm An cũng không đoán được cô muốn làm gì, nhưng anh ấy vẫn đưa micro tới, chỉnh tới độ cao thích hợp cho cô.

Vu Tri Nhạc nói cảm ơn, ngón tay chạm lên dây đàn.

Điều khiến tất cả mọi người bất ngờ là câu đầu tiên cô hát lại giống câu giữa trong bài “Nào Biết” như đúc:

“Nào biết anh là ngày sáng, đêm tối, xuân hạ thu đông...”

Nhưng sau đó nhanh chóng chuyển thành giai điệu khác, nhưng lời nhạc là một câu tương tự:

“Nào biết em như tà dương dịu nhẹ, thủy triều thôi lui...”

Mọi người đều kinh ngạc nhưng vẫn tiếp tục lắng nghe.

Người phụ nữ như đứng ở nơi không người, coi trời bằng vung mà hát:

“Nào biết anh từng thẹn thùng, ngại thơ

Nào biết hương hoa nồng đậm nơi em xưa không bằng nay

Nào biết ánh mắt chứa đầy sao của anh cũng trụ lại đó

Nào biết biển khơi tạc trong lòng em bao la tới nhường nào

Nào biết khuôn mặt trang điểm hồng hào của anh

Nào biết nếu không khô héo, em sẽ vững vàng, xanh tươi như
tùng bách

Nào biết phong tư anh nhanh nhẹn, hoạt bát

Nào biết em trầm mình trong những chờ mong điều tàn

Nào biết anh khoa chân múa tay có thể lôi kéo cầu vồng

Nào biết em ít nói, thiếu lời lại thành mối lửa

Nào biết anh cười trong nước mắt nếu muốn theo đuổi điều đó

Nào biết yêu hận trong em như cát mịn trượt khỏi đôi tay

...

...”

Tới lúc này, mọi người mới hiểu nói là ngẫu hứng sáng tác, chỉ
bằng nói là cố tình cải biên thì hơn.

Đảo khách thành chủ, trả lại từng câu chữ cho Nghiêm An.

Nhưng ca từ vẫn dùng nhịp điệu của ca khúc nguyên bản, lại vẫn hòa hợp tài tình, không xung đột chút nào.

Phân biệt rõ ràng.

Nghiêm An như ngồi trên bàn chông, nhưng vẫn cố duy trì nụ cười.

Lúc này, Vu Tri Nhạc đã đàn tới phần điệp khúc. Đoạn này bị cô sửa lại hoàn toàn, khác hẳn với “Nào Biết”:

“Không phải cá, nào biết niềm vui của cá

Không phải em, nào biết em có bầu trời của riêng mình

Bầu trời cao rộng, không cam lòng để mình tầm thường, gắng gượng trong khuôn khổ, em thuận gió mà đi

A... thuận gió mà đi

Mùa đông giá rét tới, hãy cười đưa tiễn người phương xa

Cảnh xuân hòa thuận vui vẻ, mê say trên những khóm hoa

Không phải em, nào biết niềm vui của em

Không phải cá, nào biết cá cũng có khoảng không của riêng mình

Bắc Minh có cá, cá hóa thành chim, đại bàng rẽ sóng thuận gió bay đi ——

A... thuận gió bay đi... Em thuận gió mà đi...”

Vu Tri Nhạc nhắm hai mắt, xúc động ngâm nga.

Giọng cô nhẹ nhàng ngân nga như có như không, rất động lòng người. Vừa lả lướt như gió, lại như sóng trắng cùng cánh hải âu vùng vẫy giữa đại dương xanh thẳm.

Trường quay yên lặng như tờ.

Đạo diễn nghe cô hát xong mới quay đầu hỏi người đại diện là Đào Ninh: “Mấy người thực sự không trao đổi trước với nhau à?”

Đào Ninh nhìn về phía sân khấu, hiếm khi cười ra tiếng: “Không.”

Sau khi trở về công ty, Lâm Hữu Hành biết chuyện này cũng không so đo một chữ.

Một tuần sau, chương trình được chiếu định kỳ vào thứ Bảy. Chương trình vẫn giữ nguyên phần Vu Tri Nhạc hát, dường như không sửa đổi hay cắt cảnh ngẫu nhiên đó.

Đêm đó, tên Nghiêm An và Vu Tri Nhạc mau chóng trở thành “hot search”.

Lâm Nhạc thích lướt Weibo nên liếc mắt một cái đã thấy tin tức này.

Không muốn làm bạn mình tổn thương, anh ấy không lập tức gửi cho “đại ca” trong nhóm, như vậy sẽ kích thích đến trái tim yếu ớt của Cảnh Thắng. Anh ấy chỉ chia sẻ một bài hát.

Tên bài hát là: Đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ *.

*Một thảo nguyên lớn ở Mông Cổ.

Cảnh Thắng là đứa bé ngoan, tới giờ chưa từng bỏ lơ bạn bè, anh mở ra nghe hai câu rồi tắt đi, sau đó hỏi: “Bài hát gì vậy?”

Lâm Nhạc: “Bài hát tặng cậu.”

Cảnh Thắng: “?”

Lâm Nhạc gửi tới icon kèm lời nhắn: “Yêu một con ngựa hoang, tất phải có thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ.”

Cảnh Thắng: “???”

Lâm Nhạc: “Cậu tự xem Weibo đi.”

Anh nhanh chóng mở Weibo ra, video của chương trình “Trò Chuyện Với Ngôi Sao” có tới hơn 20 ngàn bình luận, tất cả đều là những lời chửi bới. Họ không chỉ mắng Vu Tri Nhạc là người mới, còn nói cô mượn tình cũ lăng xê, không biết kính trọng người trên. Người lập bài biết còn mắng chửi tổ làm chương trình và công ty ác ý lợi dụng tấm lòng của “ballad thúc thúc” để thêm nổi tiếng.

Đương nhiên cũng không ít người đau lòng cho Nghiêm An, luôn nói “moah moah mau nhào vào ngực em”, hoặc cũng có người ủng hộ Vu Tri Nhạc, cho rằng cô ra mắt một mình, trò giỏi hơn thầy vô cùng “chất”.

Thậm chí có người bình luận một câu “siêu phàm thoát tục”, chỉ có tôi cảm thấy bài hát này không tồi sao?

Cảnh Thắng mở video kia ra, xem một lần không đủ, lại xem một lần nữa, sau đó xem tới ba lần.

Chắc, Vu Tri Nhạc quá xinh đẹp.

Ai, hát cũng thật êm tai.

Cảnh Thắng không ngừng cảm khái.

Cuối cùng, anh mới chú ý lại điểm chính. Đây rõ ràng không phải hiệu quả của chương trình, biểu cảm người phụ nữ của anh, anh nhìn còn không hiểu sao? Cô không phải người dễ dàng cam chịu số phận hay tiếp nhận sắp đặt của người khác, càng không tình nguyện hát bài hát do tên ngốc ballad kia sáng tác.

Điểm này anh hiểu rõ hơn ai hết.

Cảnh Thắng mở phần bình luận ra, nhìn thấy bình luận được vote nhiều nhất: “Cô gái này quá mưu mô, đập tình cũ là thầy của mình xuống, ra vẻ thanh cao cải biên bài hát của anh ấy nhằm phủi sạch quan hệ của hai người. Vu Tri Nhạc, đồ kĩ nữ thối nát! Cô còn đi hát một ngày, tôi còn tẩy chay cô một ngày, chúc cô và cả nhà cô mau tan nát.”

Lúc này Cảnh Thắng gõ chữ: “Tới trước mặt tôi nói, tôi nhìn xem ai tan nát trước.” Anh dừng một chút, ấn đường khóa chặt đột nhiên giãn ra như đưa ra quyết định gì, sau đó mau chóng gửi bình luận bằng Weibo của mình.

Cảnh Thắng không thường đăng bài nhưng Weibo của anh có “v”, chứng thực tài khoản rất quý giá: “Giám đốc công ty địa sản Cảnh Nguyên, thành viên ban giám đốc tập đoàn Cảnh Nguyên.”

Vì giá trị cao của hình ảnh những chuyến du lịch và xe hơi lóa mắt, từ ngày này qua tháng nọ, Weibo của anh cũng có không ít mấy bà chị có gia đình cùng với một đám người đàn ông luôn hâm mộ, ghen ghét tới tận trời.

Vừa đăng xong, số bình luận đã vượt quá mức bình thường, vì Cảnh Thắng chưa bao giờ bình luận về chuyện trong giới giải trí.

Mấy “bà vợ” kêu trời trách đất, mấy người nam khuyên giám đốc Cảnh hãy giữ lí trí, đừng mù quáng dính vào việc này.

Có kẻ dung tục trả lời, cô gái này xứng được người như anh bảo vệ sao?

Cũng có kẻ quái gở bình luận, khó trách, thì ra đằng sau Vu Tri Nhạc có cái ô lớn như vậy.

Để lại lời bình luận kì dị như vậy xong, sau đó cư dân mạng kì quái khác nhảy vào càng nhiều.

Cảnh Thắng vén áo lên ra trận: Ông đây nói ở Weibo mình liên quan gì tới anh? Cô ấy rất xứng, còn anh xứng sao? Anh chỉ xứng bị ông đây mắng chửi.

Có cư dân mạng nữ không cam lòng giải vây cho anh: Cảnh Thắng nói mấy câu vì nghệ sĩ nhà mình thì có sao?

Cư dân mạng: Nói như Nghiêm An không thuộc công ty nhà anh ta vậy.

Cảnh Thắng trả lời: Cút, không phải.

Cư dân mạng nữ:

Phản ứng dây chuyền kinh động tới chú Hai ở bên này.

Khoảng nửa tiếng sau, Cảnh Thắng mở ra trận chiến nảy lửa trên Weibo của mình, sau đó anh nhận được điện thoại của chú Hai.

Chú Hai cực nôn nóng: “Tổ tông, cháu một vừa hai phải thôi được không?”

Cảnh Thắng đang trong cơn giận dữ, hỏi ngược lại: “Cháu cứ nhìn bọn họ mắng chửi người phụ nữ của mình?”

“Nghệ sĩ nào cũng phải trải qua việc này.”

“Vậy bạn trai nghệ sĩ là cháu cũng phải trải qua việc này.”

“...” Chú Hai không thể làm gì nhưng cũng không nhịn được nữa: “Cảnh Thắng, rốt cuộc cháu muốn làm gì?”

“Không làm gì.” Người đàn ông trẻ hít một hơi dài như muốn tuyên bố chuyện quan trọng, khẩu khí không cho phép ai động vào: “Từ giờ trở đi, cháu đình chỉ nuôi thả. Vu Tri Nhạc thuộc quyền sở hữu của cháu.”

Hết chương 60.

Lời của editor: Đóng cửa thả Cảnh:))))

LY THỨ 59

Tác giả: Thất Bảo Tô

Biên tập: TBB

Vu Tri Nhạc bắt đầu luyện tập bài hát này, tai nghe nhạc của cô rất tốt, chưa quá mấy ngày đã có thể tự đàn tự hát.

Lần đầu tiên cô công khai biểu diễn bài hát là trước mặt nhóm học viên. Công ty âm nhạc Cảnh Nguyên có hội trường riêng, ngoài

việc dùng để họp hành hàng năm thì những người mới có thể thử diễn tập trước khi ra mắt tại nơi này.

Dưới sân khấu có hơn 10 người ngồi, chỉ lác đác vài ánh mắt thôi nhưng cũng đủ khiến người ta thấy áp lực.

Không có trang hoàng lộng lẫy, không có hoa tươi sắc sỡ, chỉ có ánh sáng trắng duy nhất chiếu tới chỗ người phụ nữ.

Sau khi chào hỏi, Vu Tri Nhạc ôm đàn ghi-ta, khi cô đánh lên nốt nhạc đầu tiên ——

Lâm Hữu Hành nở nụ cười.

Khi cô bắt đầu hát, sân khấu có chút ồn ào như biến thành nơi không người.

Bà ấy muốn chính là loại cảm giác kỳ ảo này.

Ánh trăng trên khe núi dần nở ra cây hoa hòe, sơn ca đậu trên cành cây hay sương khói mờ mịt đầu suối nước nóng.

Tất cả đều là “Đâu Biết” của Vu Tri Nhạc.

Ballad không phải dòng nhạc thịnh hành, nó không chạy theo ý thích của đại chúng. Điều nó đem lại là người nghe có thể tìm được bóng dáng của mình trong đó.

Ca khúc kết thúc, tiếng vỗ tay rào rào như nước.

Vu Tri Nhạc đứng dậy, đi đến bên micro, khom người cúi chào thật thấp. Hai mắt cô sáng lên như được ánh sáng cảm nhiễm.

——

Một tuần sau, Vu Tri Nhạc nhận được thông báo đầu tiên.

Đó là lời mời tới chương trình giải trí nổi tiếng của Trung Quốc, tại đây họ sẽ giới thiệu những album mới ra mắt hay nghệ sĩ đang quảng cáo phim mới. Việc ra mắt thành bại là ở điểm này, nên người đại diện của Vu Tri Nhạc rất coi trọng, sớm đưa cô tới trường quay.

Người đại diện của cô là một phụ nữ hơn 30 tuổi, tên là Đào Ninh. Cô ấy mày rậm, mắt to, mang khuôn mặt đầy kiên cường, chính trực. Đối với Vu Tri Nhạc cũng đâu ra đấy, giống người chị không nói cười tùy tiện mà rất nghiêm túc.

Cô ấy đưa Vu Tri Nhạc tới phòng trang điểm, nhân viên trang điểm đi tới tô son điểm phấn cho cô. Trong gương, gương mặt mộc mạc dần trở nên rực rỡ, sinh động.

Vu Tri Nhạc không nói lời nào, trừ phi nhân viên trang điểm chủ động nói chuyện, người phụ nữ mới lễ phép đáp lại đôi câu.

Được một nửa, Đào Ninh đi vào, cô ấy liếc nhìn Vu Tri Nhạc, hơi dị nghị: “Đừng trang điểm đậm, màu môi nhạt một chút.”

“Đậm lên hình mới đẹp.” Nhân viên trang điểm nói.

“Không cần.” Trước khi tới, Lâm Hữu Hành cố ý nói phải trang điểm để cô ấy mang về yên tĩnh, yếu ớt một chút, Đào Ninh vẫn nhớ kĩ điều này: “Cô ấy không cần như vậy.”

Đào Ninh lại đưa mắt nhìn gương trang điểm: “Ngũ quan của cô ấy đẹp, còn gầy như thế, lên hình sẽ không có vấn đề gì.”

Nhân viên trang điểm gật đầu đồng ý, lau phần son môi đã trước đó cho Vu Tri Nhạc. Cô ấy lần nữa để ý tới nốt ruồi nhỏ trên cánh

mũi Vu Tri Nhạc, không nhận được khen: “Nốt ruồi này của cô rất đặc biệt.”

Vu Tri Nhạc nói cảm ơn, trong nháy mắt bỗng nhớ tới một người, anh từng nói anh thích nơi này nhất.

Cần nhắc tới phần mục trò chuyện trong chương trình, Đào Ninh mang tới bộ áo liền quần nhẹ nhàng màu trắng lộ tay và lưng, cùng một đôi giày mũi nhọn nhỏ.

Thường thì mặc một bộ màu trắng sẽ rất khó, nhưng Vu Tri Nhạc vừa cao vừa gầy, đặc biệt phần lưng lộ ra vừa vặn khoe phần xương bướm tương xứng của cô. Tất cả những nhân viên làm việc ở đó đi qua đều không nhận được quay lại nhìn thêm.

Sau khi chuẩn bị để lên sân khấu xong, Vu Tri Nhạc ngồi nghỉ ngơi, an tĩnh chờ đợi.

Cách lúc lên sân khấu còn một chút thời gian, nói không khẩn trương là giả, lòng bàn tay đã ướt, Vu Tri Nhạc rút một tờ khăn giấy, rū mắt tỉ mỉ lau đi, vừa để giết thời gian cũng khiến tâm trạng thấp thỏm lắng xuống.

Mấy phút sau, Đào Ninh đưa đạo diễn tiến vào. Vu Tri Nhạc đứng dậy, bắt tay và chào hỏi với người đó.

Đạo diễn bắt đầu phổ biến công việc hôm nay: “Cô Vu, tổng giám Lâm đã nói với tôi rồi, cô không quá thích nói chuyện, nhưng không sao cả, hôm nay cũng không cần cô nói hay làm gì quá nhiều, cô không cần khẩn trương.”

“Cô sẽ lên sân khấu với tư cách là khách mời bí ẩn.” Đạo diễn quan sát cô trong chốc lát, như đang phán đoán hình tượng hôm

nay của cô có phù hợp hay không: “Sau khi lên sân khấu, cô sẽ có màn tương tác ngắn với sư huynh của mình là Nghiêm An. Sau đó cô sẽ hát, hát xong trở về chỗ ngồi, hai MC sẽ hỏi hai người một vài câu hỏi. Câu hỏi và câu trả lời để tham khảo đều có ở đây, cô chuẩn bị một chút đi.”

Tuy nhận lấy tập kịch bản, Vu Tri Nhạc vẫn còn ngẩn ra, chưa kịp hoàn hồn sau khi nghe tới cái tên Nghiêm An.

Nhưng cô không lập tức đặt câu hỏi, đợi đạo diễn dẫn dò đôi câu, đóng cửa rời đi rồi, cô mới cau mày hỏi Đào Ninh: “Nghiêm An cũng ở đây?”

Đào Ninh trả lời như chuyện đương nhiên: “Nửa khoảng thời gian quay đầu tiên là sân của cô và Nghiêm An mà.”

Vu Tri Nhạc mím môi, chất vấn: “Sao tôi không biết?”

“Cô không cần biết, tiếp nhận là được rồi.” Đào Ninh thuận tay vuốt sợi tóc cô, chúng vừa bị gió thổi nên hơi rối, mang về chán chường.

“Đây không phải giấu giếm sao?” Vu Tri Nhạc nhìn cô ấy không chớp mắt, không muốn nói sang chuyện khác: “Tại sao tôi hát, Nghiêm An cũng phải có mặt ở đây?”

“Đây là quyết định của công ty.” Giọng Đào Ninh vẫn trấn định như thường, không thấy có gì không thỏa đáng.

“Khách mời bí mật là ý gì?” Vu Tri Nhạc mở mấy tờ giấy A4 kia ra, mỗi trang đều viết câu hỏi và câu trả lời.

Trong đó có một trang viết thế này:

Hỏi: Nghe nói anh từng là thầy dạy ghi-ta của Tri Nhạc?

Nghiêm: Phải.

Hỏi: Lúc đó từng sáng tác nhạc cho cô ấy không?

Nghiêm: Có.

Hỏi: Có thể hỏi đó là bài hát gì không?

Nghiêm: Lúc đó còn trẻ, bài hát viết ra không hay lắm.

Hỏi: Tri Nhạc nói thử xem, bài hát đó thế nào?

Vu: Không tồi chút nào.

Hỏi: Vì sao lần này lại sáng tác bài “Nào Biết” cho cô ấy?

Nghiêm: Một ngày là thầy cả đời là thầy. Sau khi Tri Nhạc trở thành học sinh của tôi, tôi đã sáng tác một bài hát cho cô ấy. Hiện giờ cô ấy ra mắt cũng không khác gì ‘xuất sư’, tôi không ngại sáng tác một bài nữa.

...

...

Nhìn tới đoạn này, chân Vu Tri Nhạc không đứng vững được nữa.

Cô rũ tay xuống, siết chặt tập giấy kia, quay đầu không thể tin được mà hỏi: “Nào Biết là Nghiêm An sáng tác?”

“Phải, anh ấy chủ động xin đi giết giặc.” Đào Ninh thấy biểu cảm của cô kì lạ thì giải thích: “Thật ra cô không cần để ý quá, dù bây giờ không biết thì sau đó chương trình cũng công bố anh ấy sáng tác vì cô.”

Mất hết tinh thần, Vu Tri Nhạc chỉ còn sức lực dò hỏi: “Vì sao lại làm vậy?”

“Đây là cách ra mắt tốt nhất cho cô.” Đáy mắt Đào Ninh lộ ra một tia phạm quy và ti chúc lạnh lùng: “Hãy hiểu và tuân theo quyết định của công ty, việc đó không có gì xấu với cô.”

“Tôi không tiếp nhận được.” Vu Tri Nhạc xoay người tiến về phía ghế salon, cô phải hé miệng để hô hấp, muốn dùng không khí quanh thân khiến ngọn lửa trong lòng tiêu tan.

Cổ họng hơi căng lên, cô đưa tay sờ cổ, ở đó trống trơn nhưng lại như có gì đó vô hình khiến cô hít thở không thông.

Đào Ninh vẫn đang nhìn cô: “Cô muốn vi phạm hợp đồng?”

“Không phải mấy người lừa tôi trước?” Vu Tri Nhạc đột nhiên quay đầu, gò má đỏ bừng, chút hơi nóng như muốn bùng lên.

Nói xong cô lại quay đi, hoàn toàn đưa lưng về phía Đào Ninh.

Đào Ninh đưa mắt nhìn cô, lấy điện thoại ra gọi: “Vâng, đúng vậy, rất kích động, sắp khóc...”

Nghe cô ấy khái quát tình hình của mình, lòng Vu Tri Nhạc càng thêm phiền loạn.

Một lúc sau, điện thoại được đưa tới trước mặt cô, cô thoáng thu mắt nhìn, là mặt Đào Ninh: “Tổng giám Lâm muốn nói với cô mấy câu.”

Vu Tri Nhạc cầm lấy điện thoại di động, để sát lên tai, đè ép giọng, hỏi: “Sao lại lừa tôi?”

“Vu Tri Nhạc.” Giọng Lâm Hữu Hành vẫn như bình thường, vẫn đôn hậu, ôn hòa như thế: “Đây là lừa gạt sao? Đây là bố trí xảo diệu, là việc có giá trị với cô.”

Vu Tri Nhạc hất tóc ra sau, như thể làm vậy mới thể hiện được ý của mình: “Tới tôi thì phải ra mắt như thế?”

“Phải.”

Hốc mắt đỏ một vòng, cô lại nói: “Tổng giám Lâm, bà còn nhớ lời ngày đó tôi nói không?”

“Nhớ, tôi nhớ rất rõ.”

Cảm xúc của Vu Tri Nhạc phập phồng: “Bà đã đồng ý với tôi, sẽ không dính líu tới Nghiêm An, nhưng bây giờ thì có gì khác?”

“Đương nhiên là khác.” Cô hùng hổ chất vấn nhưng không khiến Lâm Hữu Hành tức giận: “Cô hợp thành một nhóm với Nghiêm An thì sẽ không có đất dụng võ. Trước đây cậu ấy đã có danh tiếng, sẽ dễ dàng đoạt hết hào quang của cô. Nhưng hôm nay không giống, hôm nay cậu ấy chỉ là một bước đà. Hoặc nói cả hai người đều có lợi, đây là cách tốt nhất cho những phản ứng sau này. Đừng lo, mọi người đều thích tai tiếng, thích bát quái, đặc biệt với mối quan hệ thầy trò như vậy, càng dễ khiến cô thành chủ đề nổi tiếng.”

Vu Tri Nhạc nắm điện thoại trong tay, không nhịn được run rẩy: “An phận ca hát không được sao?”

Dựa vào thực lực của chính mình không được sao?

Tổng giám Lâm đầu bên kia vẫn như hướng dẫn từng bước một, thể hiện là người có tri thức và hiểu biết: “Vu Tri Nhạc, tôi muốn nâng cô lên thì sẽ dùng mọi cách thức để thực hiện việc đó.”

“Lúc trước tôi đã nói với cô rồi, vì sao Nghiêm An có thể một đêm thành danh, ít nhất 50 phần trăm là do dáng vẻ bên ngoài của cậu ấy.”

“Cô vẫn không hiểu sao? Không hiểu thì đi xuống lầu, ra ngoài tìm bừa một cành hoa mà nhìn xem, rậm rạp chẳng chịt như thế, cô tìm được đóa hoa nào đẹp nhất không?”

“Còn nếu một đóa hoa dưới đó có hai phiến lá nâng đỡ, có phải chỉ cần liếc mắt cô đã nhìn thấy không?”

“Có câu nói rất hay thế này: Hoa hồng cần có lá xanh nâng đỡ.”

“Vì vậy tôi lợi dụng sự nổi tiếng trước mắt của Nghiêm An, đó là điều kiện tốt nhất cho cô. Bây giờ cậu ấy chính là phiến lá của cô, người khác nhìn thấy cô như vậy mới hứng thú tiến lại thưởng thức chút hương thơm, chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp của cô.”

“Cô phải biết, thế giới này không chỉ có cô thích ca hát, có rất nhiều người có tài nhưng vẫn lu mờ.”

“Nếu nói vậy...” Vu Tri Nhạc nhìn chằm chằm ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, hai mắt khô lại, giọng chua chát: “Lúc đó tôi cho rằng được giải thoát, thực chất là đổi gông tù?”

Lâm Hữu Hành hừ cười: “Đâu có nhà tù nào thế này, đây là cơ hội lớn. Đâu có nhiều người được sống tùy theo ý mình, mỗi người đều phải sống dưới một tầng quy tắc. Dù cô lựa chọn con đường nào, nhiều hay ít cũng sẽ bị người khác điều khiển và định đoạt, một vài người nhận ra rằng họ không thể làm gì để chống lại điều đó. Nôn nóng hay chăm chỉ chưa chắc đã phát triển được, thành công cũng cần lối tắt. Tôi là người giúp cô, không phải muốn hại cô.”

“Hy vọng cô sớm hiểu rõ đạo lý này.” Có lẽ Lâm Hữu Hành vừa uống một ngụm trà, giọng hơi lạnh xuống: “Cô không phục có thể giải trừ hợp đồng ngay lập tức, sau đó quay về khóc lóc kể lể với giám đốc Cảnh, trở về than phiền với cha mẹ. Cô một thân không có gì tới đây gặp tôi, không phải vì muốn thực hiện ước mơ ca hát sao?”

“Vì nó cô đã từ bỏ rất nhiều thứ, chẳng lẽ cô còn muốn mất nhiều hơn?”

“Ở lại, công thành danh toại rồi, cô sẽ có nhiều lựa chọn hơn hay dứt khoát rời đi và tiếp tục coi mình như kẻ hành khất?”

“Cô tự suy nghĩ đi.”

...

...

Vu Tri Nhạc một mình ngồi trong phòng nghỉ hồi lâu, không lật xem kịch bản hỏi đáp kia nữa.

Tới khi Đào Ninh tới thông báo cô có thể lên sân khấu, cô mới đứng dậy, sửa sang lại quần áo, đi theo cô ấy tới sau cánh gà.

Ở đó Vu Tri Nhạc có thể nghe thấy rõ đoạn đối thoại bên ngoài, MC nữ cố làm ra vẻ huyền bí: “Thầy Nghiêm, hôm nay chúng tôi mời tới một vị khách bí ẩn, nghe nói là người phụ nữ rất quan trọng với anh, anh đoán được là ai không?”

Giọng Nghiêm An lộ ra chút ý cười: “Không lẽ là mẹ tôi?”

MC nam cười ha ha: “Nghĩ theo hướng lãng mạn hơn đi.”

Nghiêm An làm bộ suy nghĩ, sau đó mới nói: “Không lẽ...”

Cũng đúng lúc này, hai cánh cửa trước mắt Vu Tri Nhạc đột ngột mở rộng.

Mùi hơi khô, ánh đèn sân khấu hoa lệ khiến người ta hoa mắt, âm thanh truyền tới từ đỉnh đầu rất lớn, khiến màng nhĩ của cô căng ra.

Mi tâm Vu Tri Nhạc hơi nhíu, nhưng bằng tốc độ nhanh nhất, cô tiếp nhận toàn bộ hiệu quả âm thanh và ánh sáng của chương trình.

Dần dần tầm mắt rõ ràng hơn, cô thấy trên sân khấu có ba người, họ đều đang nhìn cô.

Cô nhìn thấy trên mặt Nghiêm An là những kinh ngạc và vui mừng khôn xiết, ống kính máy quay đang chĩa về phía anh ấy...

Sau đó ống kính ấy cũng dần hướng về phía cô ——

Vu Tri Nhạc khéo léo giương khoe môi, không cho phép mình chùn bước, sau đó tiến về phía ánh sáng gần trong gang tấc.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 61: Cá Khô Nhỏ, anh rất nhớ em

Biên tập: TBB

Tối muộn hôm đó, Vu Tri Nhạc nằm trên giường chuyên tâm đọc sách.

Thỉnh thoảng điện thoại di động trên gối sẽ hiện lên thông báo nhắc có tin nhắn mới, cả tin nhắn WeChat, cuộc gọi đến cũng rất nhiều.

Vu Tri Nhạc đều không phản ứng.

Tùy Nhã là bạn cùng phòng của cô, mới tốt nghiệp học viện âm nhạc trung ương. Cô ấy rất có tài đánh đàn, công ty bồi dưỡng cô ấy như người nổi nghiệp ban nhạc Red, có thể nói là tiền đồ vô hạn.

Cô ấy rũ mắt xem bình luận trên Weibo, sau lưng phát lạnh: “Mấy anh hùng bàn phím thật khủng bố.”

“Có thể khủng bố tới đâu?” Vu Tri Nhạc liếc mắt.

Tùy Nhã xấu hổ đọc: “Nói những điều thô tục, tôi nói giúp cô một chút đã nhận lại hơn 200 lời mắng chửi... Những người này quá gắt gỏng.”

“Có điều...” Tùy Nhã tò mò: “Cô làm thế nào mà đứng trước nguy cơ trong chương trình đó vẫn sáng tác được bài hát?”

“Thở nóng cũng cần người.”

“Cô không giống thở chút nào...”

“Chó cùng rứt giậu.”

“...”

Nhắc tới chó lại nhớ tới một người.

Tùy Nhã đấm vai hai cái: “Bị cô thay đổi như vậy, cuối cùng bài nào được phát sóng?”

“Phát sóng bài phía sau.” Vu Tri Nhạc lại rời mắt về trang sách: “Lúc ấy đã ghi hình xong rồi.”

“Vậy bài Nghiêm An sáng tác cho cô thành phế thải?”

“Ừ.”

“Mẹ nó, cô lợi hại thật đó.”

Bát quái là bản tính của phụ nữ, Tùy Nhã lại tiếp tục lướt Weibo xem tin tức liên quan tới Vu Tri Nhạc, những bêu rếu ùn ùn kéo tới đó không biết là tốt hay xấu với cô.

Nhưng Tùy Nhã mau chóng phát hiện ‘một dòng chảy trong suốt’ trong tình cảnh hỗn loạn này, hay có thể nói là... ‘luồng gạch đá’?

Anh trích dẫn những bình luận nhục mạ Vu Tri Nhạc, sau đó trả lời bằng những lời ủng hộ và bảo vệ cô, thái độ cực tươi sáng và

thoải mái. Hơn nữa việc đó còn thành công giúp cô giảm đi 30 phần trăm thù hận và giễu cợt. Sức chiến đấu của người này cực mạnh, đẩy lùi cả đoàn fan như ong vỡ tổ kia.

Tùy Nhã thấy tên người này rất quen.

Đợi tới khi vào Weibo của anh, cô ấy đột nhiên nghĩ tới hình như đây là người tới vào giữa trưa hôm đó...

Tùy Nhã nhìn người phụ nữ trên giường: “Tri Nhạc, giám đốc Cảnh hôm trước tới chỗ chúng ta tìm cô là giám đốc Cảnh Thắng của công ty địa sản Cảnh Nguyên sao?”

Ngón tay đặt lên trang sách hơi dừng lại, Vu Tri Nhạc đáp: “Phải.”

“Tôi không nhận được nữa rồi.” Tùy Nhã tùy ý thả mình xuống ghế dựa: “Cô và anh ấy có quan hệ thế nào vậy? Bạn bè? Người yêu? Dù sao cũng không bình thường đi.”

Vu Tri Nhạc không tiếp lời.

“Anh ấy chơi cũng lớn quá đi.” Tùy Nhã mở Weibo của Cảnh Thắng ra, đọc vanh vách những lời bùng bùng khí thế của anh với cư dân mạng:

“Tôi tình nguyện nói giúp Vu Tri Nhạc đây, balabalabala một lúc, cô gấp như thế là sợ tôi không trả nổi phí nói chuyện?”

“Xét ngược lại cả dòng họ Cảnh, tôi là phú nhị đại, ba đời trên cũng vậy. Anh thì sao? Nghèo n đời đi, có sức có lực sao không đi kiếm tiền còn ngồi lên mạng nói nhảm.”

“Tôi không đáng? Tôi cực thẳng thắn, không hề quanh co, thẳng thắn tới mức dám dùng tên thật để dạy kẻ trốn chui trốn lủi trong cống ngầm như anh cách làm người.”

“Đề ý tới một ca sĩ mà không đề tâm giọng hát, không nghĩ tới tác phẩm của cô ấy, cứ thế gán cho cô ấy mấy cái mác rách nát kia sao? Ballad thúc thúc của mấy người có phải không dám xuất đầu lộ diện không? Sợ bị học sinh vượt mặt nên chỉ có thể dùng sự thương hại thê thảm đó vớt vát lại?”

“Cô ấy vốn không ‘đen’, tôi thay cô ấy tẩy trắng cái gì?”

“Cái gì? Chó cặy chủ? Thế nên cô cũng kêu ‘gâu gâu’ khi gọi Nghiêm An?”

...

Tùy Nhã vừa đọc vừa cười: “Ha ha ha anh ấy thật thú vị, đọc cũng thấy đã.”

Vu Tri Nhạc: “...”

Người phụ nữ muốn tiếp tục đọc sách, hai tai không nghe chuyện bên ngoài. Nhưng nghĩ tới Cảnh Thắng không đầu không đuôi ra mặt chém giết giúp mình, cô đột nhiên thấy phiền muộn, không đọc nổi chữ nào.

Vì sao lại có kiểu bạn trai cũ... đầu gấu như vậy chứ?

Nghĩ đi nghĩ lại, Vu Tri Nhạc ngồi dậy rồi xuống giường, lấy điện thoại ra khỏi phòng ngủ.

Đứng ở hành lang không bóng người, Vu Tri Nhạc bấm vào số điện thoại vẫn luôn gửi tin nhắn tới cho mình.

Đối phương nhận điện thoại nhanh như chớp.

“A lô? Vu Tri Nhạc?” Giọng anh mang vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, còn có ý cười. Mỗi chữ nói ra đều như chớp động sáng lấp lánh: “Có phải Vu Tri Nhạc không? Không phải bị trộm điện thoại đấy chứ? Này! Là em hả?”

Chân mày Vu Tri Nhạc khẽ động, mím môi: “Em đây.”

“...” Bên kia đột nhiên im lặng, mấy giây sau mới đáp lại: “Em đợi chút, lát nữa hãy nói chuyện.”

“...?”

“Tim không ổn lắm, để anh nghỉ chút.”

“...”

“Lừa em đó.” Lại là giọng nói bỉ ổi quen tai đó: “Sức khỏe anh tốt lắm, thân thể cường tráng.”

“...”

Không muốn nghe anh tán dóc linh tinh, Vu Tri Nhạc mau chóng trở về chuyện chính: “Anh đừng trả lời bình luận trên mạng nữa, được không?”

“Thì ra em vẫn luôn để ý anh.” Sau đó Cảnh Thắng lại cười hì hì, vui vẻ đặc ý: “Biết em liên lạc vì chuyện này, anh đã sớm mắng chửi họ một chút.”

“... Cảnh Thắng.” Vu Tri Nhạc liếm răng: “Đừng ồm ỉ nữa, anh không phải một người.”

“Đúng, nói không sai, anh là chó nhỏ của Vu Tri Nhạc.”

“Ý em là mỗi lời nói, cử chỉ của anh đều là hình tượng của công ty, đừng tự do làm loạn như vậy.”

“Hình tượng của anh rất tốt, không thể bắt bẻ.” Anh ở đầu kia vẫn nói năng ngọt xớt.

“Cảnh Thắng!” Vu Tri Nhạc nổi giận, trách anh.

Cảnh Thắng hơi xịu xuống, như thể tai và đuôi cũng cụp xuống, vừa tiu nghỉu vừa đáng thương: “Được, anh không mắng dân mạng nữa.”

Giọng anh đột nhiên hạ thấp, nhẹ nhàng như lông vũ gại vào tai người, gọi biệt danh chỉ hai bọn họ biết: “Cá Khô Nhỏ, anh rất nhớ em.”

Lời này như dòng nước ấm tưới vào lòng Vu Tri Nhạc, ấm áp và căng chặt. Cô thở dài một hơi, cuối cùng điều muốn nói đều không thoát ra được.

Vừa muốn nói tạm biệt, người đàn ông đột nhiên nói: “Em xuống dưới đi.”

Không đợi Vu Tri Nhạc phản ứng, anh lại nói thêm: “Anh đến tòa nhà chỗ em rồi.”

Không quá tin tưởng, nhưng tim Vu Tri Nhạc vẫn đập mạnh liệt: “Anh đừng làm loạn nữa được không?”

“Anh đến thật mà.” Cảnh Thắng nói rất chính xác: “Lúc em gọi điện thoại, anh mới đi ra từ ga-ra. Rất muốn gặp em, bây giờ sẽ tới gặp em.”

“Bây giờ muộn lắm rồi.” Vu Tri Nhạc nhớ lúc trước màn hình khóa điện thoại hiển thị 23:22.

“Không muộn, giờ là thời gian sớm nhất của một ngày.” Hô hấp bên tai thêm nặng, Vu Tri Nhạc nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của anh trên hành lang quanh co.

Cảnh Thắng vẫn còn nói: “Hơn nữa, lúc nào tới gặp em cũng không muộn.”

Anh nhẹ nhàng báo tình hình bên mình: “Anh muốn lên gác. Sợ điện thoại ngắt tín hiệu nên không đi thang máy, em tới cửa thoát hiểm ở hành lang chờ anh, chỗ...”

Giọng nói của anh hơi ngừng lại.

Vu Tri Nhạc đang đứng ở vách tường, quay lại thì bắt gặp người đàn ông đứng ở bậc thang cuối.

Anh đứng ở chỗ cũ, vẫn còn hơi thở dốc. Giữa hành lang mờ tối, áo sơ mi trắng của anh như ánh lên một tầng sáng. Anh vẫn đang nhìn cô, tình ý trong đôi mắt đen như mực chưa từng giảm đi.

Vu Tri Nhạc rũ tay, cô bỗng thấy cảnh này thật quen thuộc.

Có lẽ vào một đêm yên tĩnh năm cô mười mấy tuổi, từng có một thiếu niên áo trắng bay tới, bất ngờ xông vào giấc mơ đẹp đẽ của cô.

Hai người một trên một dưới, nhìn nhau qua góc nghiêng này trong giây lát.

Khuôn mặt người đàn ông dần lộ ra nụ cười ngạc nhiên, mừng rỡ. Anh không đứng tại chỗ nữa mà bước nhanh tới chỗ cô. Sau đó không đợi Vu Tri Nhạc nói lời nào đã ôm cô vào ngực.

Cảnh Thắng ôm gấp gấp, siết chặt — như dùng hết sức lực, muốn đem Vu Tri Nhạc khảm vào thân thể mình, có như vậy cô mới không chạy thoát được.

Vu Tri Nhạc cảm nhận được cảm anh cọ vào thái dương của mình, cô cũng cảm nhận được phần dấu vết gai gai, ngứa ngứa tích lại nhiều ngày mà anh chưa kịp xử lý.

Vu Tri Nhạc muốn dời mắt đi, tách xa anh mấy cm.

“Vu Tri Nhạc.” Cảnh Thắng bỗng nhìn góc mặt nghiêng của cô, tay vốn đang vòng qua người Vu Tri Nhạc hơi nới lỏng, sau đó đưa tới sau gáy cô: “Có phải em biết anh sẽ đến không?”

Anh hỏi, đột nhiên kéo mũ lên áo của cô lên, tay cách lớp áo để lên gáy Vu Tri Nhạc. Sau đó anh lần nữa ấn cô trở lại ngực mình, hai người thân mật không chút khoảng cách, cũng không thể cự tuyệt.

“Bây giờ em là người nổi tiếng rồi.” Giọng nói ấm áp của người đàn ông ở bên cạnh trêu chọc: “Không muốn để người khác thấy mặt em, chỉ có thể đứng ở đây thôi.”

Hết chương 61.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 62: Anh là fan nảo bại liệt của Vu Tri Nhạc

Biên tập: TBB

“Này.”

Ôm quá lâu, Vu Tri Nhạc định cựa ra, không ngờ Cảnh Thắng vẫn ôm chặt, ngữ điệu trên chọc ngàn năm không đổi:

“Có cảm thấy sức anh lớn không? Trong khoảng thời gian này anh tập tành đó.”

Nghe như còn rất tự hào.

“Như vậy có thể ôm chặt hơn một chút, sợ trượt tay em lại chuồn mất.” Vừa nói còn nghiêng răng nghiêng lợi: “Dù sao lần này có chết anh cũng không buông.”

Đồ ngốc trước mắt vĩnh viễn như viên mật đường, vừa dính lại vừa ngọt.

Vu Tri Nhạc nghiêng mắt nhìn nơi khác, môi mím lại để kìm nén ý cười muốn bật ra, cô cố ý lạnh giọng hỏi: “Muốn ôm bao lâu? Anh nghĩ ngoài thang máy ra, những nơi khác không có máy quay giám sát?”

“Anh biết có máy quay.” Cảnh Thắng lập tức buông ra, nhìn về phía máy quay trong góc rồi quơ quơ tay. Lúc quay lại, mặt anh đầy trịnh trọng:

“Đã xong, đừng lo, nó bị đẹp trai mù luôn rồi.”

Tiếp đó anh lại kéo người phụ nữ trở lại, tiếp tục ôm. Thế nào cũng phải ôm mười năm, trăm năm, một thế kỷ, như thế bốn phía đều gần nam châm.

Vu Tri Nhạc: “...”

Không dây dưa nữa, Vu Tri Nhạc gạt mũ chùm đầu xuống, thoát ra khỏi vòng tay anh: “Anh về đi.”

“Đợi lát nữa.” Cảnh Thắng liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Dù sao bây giờ toàn thế giới đều biết em và anh có quan hệ nam nữ bất thường không thể cho ai biết.”

Vu Tri Nhạc dứt một tay vào túi: “Chúng ta quay lại?”

“Không quay lại, thế nên anh không phải bạn trai em.” Cảnh Thắng gạt đầu: “Chỉ có thể làm hôn phu thôi.”

“...” Đối mặt với định nghĩa quan hệ nhảy vọt sau ba ngày như vậy, Vu Tri Nhạc không còn lời gì để nói.

“Nếu em sợ bài hát kia không đánh bật được Nghiêm An...” Mặt Cảnh Thắng đầy vẻ nóng lòng muốn thử: “Anh tình nguyện bị em lợi dụng, giúp em quét sạch ong bướm trên con đường theo đuổi sự nghiệp.”

Vu Tri Nhạc liếc anh: “Chưa thấy ong bướm nào ngông cuồng, phóng túng hơn anh.”

“Phải không?” Người đàn ông cố ý tỏ vẻ ngượng ngùng, xoa xoa gáy: “Biết anh ở trong lòng em chiếm vị trí đặc biệt mà, hoàn toàn khác bọn họ, có một không hai.”

“...”

Được rồi, thương nhân mồm mép cũng nhanh nhạy quá.

Cô bái phục.

Vu Tri Nhạc không nhìn anh nữa.

Cảnh Thắng cong môi, đột nhiên cười nhẹ, sau đó sờ mũi, cố trở lại vẻ nghiêm túc.

“Cười cái gì?”

“Không có gì.”

“Nói.”

“Anh vui cũng không được?”

Vu Tri Nhạc đút hai tay vào túi: “Anh về được rồi đấy.”

“Hỏi xong chuyện này rồi về. Anh là gì của Vu Tri Nhạc?” Cảnh Thắng nói với tốc độ cực nhanh: “A. Bạn trai, B. Không phải bạn trai, C. Chồng, D. Vị hôn phu, E. Người yêu, F. Không phải người yêu, G. Tình nhân. Mời trả lời, có thể chọn nhiều đáp án, có được đáp án anh sẽ về ngay lập tức.”

Còn định đưa ra một đồng đáp án để cô loạn trí? Vu Tri Nhạc nhanh chóng tìm được hai đáp án phủ định trong đó: “B,F.”

“Được.” Đạt được mong muốn, Cảnh Thắng cười to: “Tốt lắm, anh biết anh là ‘BoyFriend’ của Vu Tri Nhạc mà.”

“ ... ”

“Anh thiếu đòn?” Nếu như vậy còn nhìn được thì còn gì không nhìn được đây?

Cảnh Thắng lập tức nghiêng người, đưa sườn mặt tới trước mặt cô: “Đây, em nhẹ thôi.”

Vu Tri Nhạc đứng ở đó, mặt không cảm giác, cô vốn không muốn động tay động chân thật.

“Không đánh?” Người đàn ông nhanh chóng quay đầu lại, mặt anh đột nhiên gằn trong gang tấc, đôi đồng tử đen nhánh như vực sâu đầy cạm bẫy.

Như một bước đạp hụt, tim Vu Tri Nhạc đập dồn dập, muốn lui về phía sau hai bước để phòng bị. Cảnh Thắng cực nhanh tiến về phía trước, hôn nhẹ vào môi cô một cái, sau đó thẳng người, cong môi hài lòng nhìn cô.

“ ... ”

“ ... ”

Vu Tri Nhạc thở ra: “Hôm nay không nên gọi điện thoại cho anh.”

“Không gọi anh cũng tới.” Cảnh Thắng thu lại nụ cười, ánh mắt nồng đậm: “Em cần anh.”

“... Em cần yên tĩnh.”

“Ok, ngày mai anh sẽ đổi tên thành Yên Tĩnh.”

“...”

Cảnh Thắng nhìn cô chăm chăm: “Có phải anh nên đi rồi không?”

“Ừ.”

“Ôm chút nữa?”

“Không ôm.”

“Em đừng để tâm mấy kẻ trên Weibo đó.” Anh vẫn đang lo lắng việc này.

Vu Tri Nhạc đáp lại theo bản năng: “Em càng không yên lòng về anh. Công khai thân phận như thế sẽ kéo theo những vấn đề phía sau.”

“Không sao, ngày mai giá cổ phiếu của công ty giảm một chút thôi, sau hai ngày lại trở về bình thường.” Rõ ràng đang mở cờ trong bụng, nhưng Cảnh Thắng vẫn cố ý cau mày: “Hơn nữa chuyện anh làm rất phù hợp với thân phận.”

Anh lập tức trao cho mình chức vụ mới: “Anh là fan não tàn số 1 của Vu Tri Nhạc.”

Đâu chỉ là não tàn, Vu Tri Nhạc không biết phải làm sao: “Não bại liệt mới đúng.”

“Vậy thì não bại liệt.” Cảnh Thắng lấy điện thoại ra: “Em thích gọi là não bại liệt hả? Thế anh đi đổi giới thiệu trên Weibo một chút.”

“... Dừng lại.”

“Được rồi.”

Cảnh Thắng cất di động đi, không định nói nhăng nói quạ nữa, cuối cùng cũng nói ra mục đích chính: “Vẫn còn giận anh à?”

Tim Vu Tri Nhạc hơi run lên, ngược mặt: “Anh thì sao?”

“Gì cơ?”

Cô hỏi anh vấn đề tương tự: “Còn giận em không?”

Giống hai học sinh tiểu học ngốc nghếch chuẩn bị làm hòa với nhau.

“Em đùa hả? Sao anh giận em được?” Giọng Cảnh Thắng lớn hơn mấy đề-xi-ben: “Anh mới là người phải hỏi em câu đó chứ.”

Vu Tri Nhạc sờ sờ sườn cổ, lần nữa nhìn trở lại, cô nói: “... Xin lỗi.”

Cô rất ít khi chủ động mở lời xin lỗi người khác, mỗi khi nói như vậy sẽ thấy không quen cho lắm.

“Em cấp thẻ người tốt cho anh?!” Giọng Cảnh Thắng nóng nảy tới mức muốn giậm chân.

Vu Tri Nhạc mỉm cười, nụ cười thật thẳng thắn: “Khoảng thời gian tách ra này, em đã nghĩ thông suốt một chuyện.”

Cô nhìn về phía anh, khuôn mặt an tĩnh như phát sáng: “Cảnh Thắng, anh đối rất tốt với em.”

“Mẹ kiếp, đúng là thế người tốt thật?”

Sự dịu dàng trong tâm can nhiễm dần tới mắt Vu Tri Nhạc: “Ngày đó em quá xúc động, không nên như thế.”

Cô rũ mắt: “Cả hai chúng ta đều nên đặt mình vào địa vị của người kia chứ không nên tự cho là đúng.”

“Đừng.” Phản ứng của Cảnh Thắng cực kỳ nghiêm túc, anh vừa mừng vừa lo, hoảng hốt lo sợ, ứng phó không kịp: “Anh sai anh sai! Tất cả đều là anh sai! Em không có vấn đề gì hết, là anh không hiểu, không tôn trọng em. Có thể bây giờ vẫn chưa hiểu hoàn toàn, ví dụ như vì sao đột nhiên em lại xin lỗi, anh hoàn toàn không hiểu. Em như vậy khiến người khác sợ lắm, biết không? Vu Tri Nhạc, em không bị ai nhập đó chứ?”

“Không.” Nụ cười trên mặt người phụ nữ rõ ràng hơn rất nhiều: “Ít nhất trong tình cảm, anh kiên định và thẳng thắn hơn em nhiều. Điểm này em không bằng anh.”

“Em đừng nói nữa.” Cảnh Thắng cắt đứt lời cô: “Anh biết rồi, thế này đi. Sau này em trước tiên là ca sĩ Vu Tri nhạc, sau đó mới là bạn gái của Cảnh Thắng. Sau này anh trước tiên là fan nào bại liệt của ca sĩ Vu Tri Nhạc, sau đó mới là bạn trai của cô ấy. Thế nào?”

Thì ra cái gì anh cũng hiểu rõ. Vu Tri Nhạc không nhiều lời nữa, ngậm thừa nhận.

Cảnh Thắng lại không đứng đắn: “Đã 12 giờ đêm rồi, hoàng tử sắp tan biến, vị công chúa này không ôm anh ấy chút sao?”

Vu Tri Nhạc cười nhạt, không nghĩ ngợi vòng tay qua eo anh.

Còn phải chần chờ gì nữa đây? Cô căn bản không rời được, cũng không bỏ được anh.

Anh là loại thuốc mê huyền kì ảo, khó có thể đong đếm được, thật may cô đã giác ngộ kịp lúc, mọi thứ vẫn chưa muộn.

Người đàn ông ôm chặt cô, bắt đầu oán khí ngất trời, nói bô bô...

“Còn nói chia tay nữa anh sẽ chết thật đó.”

“Ừ.”

“Tự sát.”

“Ừ...”

“Dù sao cũng đừng nói.”

“Ừ.”

“Đừng cho số điện thoại và WeChat của anh vào danh sách đen nữa.”

“Ừ.”

“Sau lúc này nhớ bỏ ra.”

“Được.”

“Chắc chắn?”

“Ừ.”

“Vu Tri Nhạc rất yêu Cảnh Thắng.”

“Û.”

Vu Tri Nhạc dừng lại một chút, cho là cứ đáp như vậy tới khi phát hiện mình nhanh miệng không thỏa đáng lắm.

“ ”

■ ■ ■

[illegible]

“Anh ngứa da?”

“Không sợ, dù sao em cũng không bỏ được, anh cũng không ngại dùng chiêu cũ... Á, em đánh thật hả, ra tay còn mạnh nữa chứ? Đánh thử cơ lưng rắn chắc của anh đi này, này này, đừng đánh mà đau tay đó...”

■ ■ ■

Tiền Cảnh Thắng về xong, Vu Tri Nhạc trở lại phòng ngủ.

Không nói chuyện thật lâu, không kiên trì tra hỏi, bọn họ xúc động mà bắt đầu, sau lố mǎng chia tay, đến giờ phút này hợp lại, mọi thứ trở nên thật tự nhiên, không cần nói nhiều cũng hiểu.

Sờ sờ một lúc, Vu Tri Nhạc đột nhiên thấy sau cổ mình nặng trĩu, có chút khác thường.

Vu Tri Nhạc đưa tay dò tìm phía sau lại ngoài ý muốn tìm được một hộp quà tinh xảo màu đen trong mũ liền áo.

Nhét vào lúc nào đây?

Cô cau mảy, mở ra nhìn thì thấy là dây chuyền có mặt hình trái tim.

Cùng lúc đó, điện thoại trong túi cũng rung lên, tin nhắn của Cảnh Thắng gửi tới:

“Trái tim anh. Nhận rồi không thể trả lại.”

Vu Tri Nhạc tỉ mỉ nhìn mặt dây chuyền trên lòng bàn tay, bên ngoài làm bằng bạch kim, bên trong là sắc kim cương trân quý.

Vu Tri Nhạc bật cười, trái tim sáng lấp lánh thế này không phải của anh thì của ai?

—

Nghiêm An đăng một Weibo dài tới mấy ngàn chữ, nhìn thì như thành thật giải vây cho Vu Tri Nhạc, nhưng cuối cùng lại kích thích lửa giận của các fan.

Không biết dân mạng nào đem chuyện tình cảm của Vu Tri Nhạc và Nghiêm An phơi bày trước ánh sáng, ngoài ra còn tình cảnh gia đình, quan hệ trước đó của Cảnh Thắng và Vu Tri Nhạc, tiếp đó còn một lời hai nghĩa chế giễu Vu Tri Nhạc, nhắc lại chuyện làm “tài xế” trước đó.

Tối nay đối với công ty âm nhạc Cảnh Nguyên là một đêm mưa gió máu tanh tới mất ngủ.

Lâm Hữu Hành trước sau vẫn luôn chú ý động tĩnh trên mạng, bà ấy đã sớm nghĩ tới một bài đính chính nhưng không ngờ Cảnh Thắng cũng tham dự vào, lại càng không nghĩ Nghiêm An chưa thương lượng gì với mình đã đăng Weibo.

Việc không ngờ tới nhất ngược lại là cô gái Vu Tri Nhạc này.

Lại thêm chút nữa, tổ làm chương trình “Trò Chuyện Cùng Ngôi Sao” dựa theo thương lượng trước đó tuyên bố nội dung chương trình đều do các vị khách quý ngẫu hứng thể hiện, không phải tiết mục được dàn xếp.

Fan tất nhiên không tin, sao có thể ngay lập tức sáng tác một bài hát tại đó chứ? Rõ ràng Nghiêm An bị gài bẫy.

Theo sau đó, công ty âm nhạc Cảnh Nguyên cũng tuyên bố nghệ sĩ của mình bị lừa và lấy làm tiếc. Nhưng trước khi kết thúc, họ trình trọng tuyên bố đối tượng bị lừa không phải Nghiêm An, mà là Vu Tri Nhạc. Họ cũng yêu cầu dân mạng dừng việc công kích Vu Tri Nhạc, nếu không sẽ để pháp luật can thiệp.

Lời lẽ chính nghĩa, giấy trắng mực đen.

Có người bắt đầu phản bội, nhưng có nhiều người tức giận hơn. Họ kêu gào mọi người đừng không có đầu óc như vậy, rõ ràng Vu Tri Nhạc có hậu thuẫn là thái tử nhỏ của Cảnh Nguyên, công ty tự nhiên cũng hướng về phía anh ấy. Giới giải trí tòi tệ lắm, chỉ có Nghiêm An là thiệt thòi lớn... vân vân.

Rất nhanh, có người chú ý tới Cánh Thắng đột nhiên hủy bỏ “v” trên Weibo.

Nhóm người đó mau chóng cuồn cuộn vui vẻ, cho rằng vị thiếu gia trẻ tuổi này không ngăn được bọn họ người đông, thế mạnh, bị họ mắng chửi nên xám xịt cụp đuôi mất rồi.

Nhưng chưa kịp phục hồi tinh thần, mọi người lại phát hiện phần giới thiệu ngay dưới Weibo của Cảnh Thắng bất ngờ được đổi thành

Fan nảo bại liệt của Vu Tri Nhạc.

Hành động này không khác gì công khai khiêu khích, các fan tức giận không nhẹ, chuyển từ ỷ thế hiếp người thành công kích cá nhân. Họ nói anh có mắt không trông, danh xưng nảo bại liệt thiếu năng trí tuệ đúng lắm, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa không thôi.

Được được được, tốt quá rồi, cứ đến mắng tôi mắng tôi mắng tôi đi. Không mắng Vu Tri Nhạc là được, dù sao anh cũng không thành vấn đề.

Phải biết rằng một khi đứng ở độ cao nào đó, những thứ om sòm nháo nhào, ếch ngồi đáy giếng đó có làm gì cũng không chạm tới được.

Nhận được tin nhắn Vu Tri Nhạc chất vấn vì sao không trả lời tin nhắn, Cảnh Thắng ngồi trước bàn đọc sách, cười ngốc nghếch.

Lời quở trách của phụ nữ đồng nghĩa với bận tâm. Mấy lần đồn đại vớ vẩn có là gì, anh nhận hết, coi như lời tán thưởng.

Hết chương 62.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 63: Không đảm bảo sẽ không làm ra chuyện mất trí gì khác

Biên tập: TBB

Phản ứng giãy chuyền xảy ra, việc Vu Tri Nhạc bị chê cười cùng chửi rửa kéo dài suốt ba ngày.

Nhưng cũng nhờ sự kiện lần này, sau khi bài hát đơn “Nào Biết” được công bố, chỉ trong 24 giờ đã đạt tới 10 triệu lượng click. Đây là thành tích hiếm thấy trong mấy năm gần đây, với ca sĩ mới ra mắt lại càng ngoài dự đoán.

Vậy mới nói mạng xã hội cũng rất thú vị, muốn đội vương miện tất nhiên phải chịu được sức nặng của nó, đen đỏ cũng là một loại đỏ.

Vu Tri Nhạc không dùng Weibo, cô chưa từng cố ý lên xem và đọc kĩ những lời công kích kia.

Tùy Nhã rất bất ngờ với phản ứng của cô, cô ấy nói: “Vu Tri Nhạc, tôi cảm thấy cô không phải người bình thường, nếu tôi bị mắng chửi như vậy, có lẽ sẽ muốn đi nhảy lầu.”

Vu Tri Nhạc dựa vào ghế chơi game trên điện thoại, không tập trung cười một tiếng, không trả lời lại. Những lời mắng trong quá

khứ của bố so với những câu này còn hung bạo hơn nhiều. Cần gì phải để ý tới những người không quan trọng, cả đời chưa chắc đã đụng mặt một lần đó?

Đối với cô mà nói, những thứ này không là gì cả.

Nhưng rất nhanh, qua hai ngày, sự kiện của Vu Tri Nhạc lại được xoay chuyển tình thế khiến người ta kinh hãi.

Thật ra, Lâm Hữu Hành vẫn nắm con bài chủ chốt trong tay. Bà ấy là người từng trải trong lĩnh vực này, những tin tức kia biến đổi nhanh chóng nhưng cũng sẽ lập tức biến mất. Với những lời kinh khủng nhằm vào Vu Tri Nhạc mấy ngày gần đây, bà ấy chọn lấy tĩnh chế động.

Trước buổi tối hôm đó, đầu tiên bà ấy bày đường lui cho công ty, sau khi tuyên bố cũng không đưa ra lời thanh minh hay xin lỗi gì khiến các fan càng phẫn nộ. Cảnh Thắng chủ động tham dự vào, tạo ra đề tài kích động quần chúng càng khiến bà ấy có nhiều thu hoạch bất ngờ.

Lâm Hữu Hành nghĩ tên nhóc có tiền này bị tình yêu làm cho mê muội rồi, cuối cùng vẫn hành động tùy hứng.

Anh hùng bàn phím không nào nổi lên càng nhiều, bọn họ mắng chửi tới lợi hại, sau cùng lại hứng chịu một cái bạt tai vang dội.

Không phải không hành động, mà là chưa tới thời điểm.

Thế nên khi “đoạn băng tại phòng nghỉ” dài gần 10 phút mà hai bên sắp xếp như “phương pháp trấn an quần chúng” được đăng tải lên Weibo, gió lớn sóng trào lại lần nữa cuộn cuộn.

Trong đoạn băng là hình ảnh Vu Tri Nhạc và người đại diện Đào Ninh xung đột tại phòng nghỉ trước khi quay chương trình “Trò Chuyện Cùng Ngôi Sao”.

Vì đoạn băng trong phòng nghỉ cũng có tác dụng cho các phần của chương trình, ví dụ như nhất cử nhất động của ngôi sao sẽ bổ sung chi tiết cho các mục khác nên trong phòng chờ cũng được gắn máy thu hình.

Trong khi Vu Tri Nhạc và người đại diện tranh chấp, tất cả những lời đối thoại, hành động, thần thái đều được phản ánh ở đoạn băng này.

Thời gian chính xác, nhân vật biểu hiện chân thực, không thể nghi ngờ là băng giả được.

Đoạn băng này vừa được tung lên, không khí chợt trở nên an tĩnh, chỉ còn lại tiếng đổ vỡ giòn giã. Những người gương cao “ngọn cờ chính nghĩa”, không kiêng kị mở lời dơ bẩn trên mạng kia đều bị chôn vùi hơn nửa.

Những người từng không dám lên tiếng, lo sợ nếu nói giúp Vu Tri Nhạc một câu sẽ bị fan hâm mộ của “ballad thúc thúc” trả lại trăm ngàn lời chửi bới cuối cùng cũng dám đứng ra, xây dựng đề tài mang tên #Xin_Vu_Tri_Nhạc_thứ_lỗi.

Mấy người cầm đầu nhanh chóng xóa bỏ những lời nhục mạ từ hai ngày trước, sau đó mau mau dấn thân vào nhân vật đòi công lý mới, hơn nữa cũng hướng tới một đối tượng...

Điều làm người ta không tưởng tượng được là trưởng fanclub của Nghiêm An cũng đứng ra xin lỗi. Người đứng đầu đã nhận sai,

rất nhiều fan cũng không giả chết được nữa, họ đều ào ào vào đề tài đó biểu đạt áy náy.

Trong này, phần lớn có lẽ không phải thành ý thật, nhưng nếu hiểu thấu nguyên tắc của fan hâm mộ đối với thần tượng thì mấu chốt là phải kịp thời thu hồi độ yêu thích của họ đối với “tiểu thúc thúc”.

Công ty âm nhạc Cảnh Nguyên dùng những từ ngữ tương đối xảo quyết để đăng Weibo: “Nghệ sĩ Vu Tri Nhạc và công ty chúng tôi đã ký hợp đồng toàn quyền quản lý, nhưng xét tới việc quan tâm không chu toàn tới đời sống cá nhân và cảm nhận của cô ấy, chúng tôi lấy làm xin lỗi với việc Vu Tri Nhạc bị lừa.” Họ không lưu tình mà nhắc nhở cư dân mạng hãy chỉ trích chính mình, việc tới nước này chúng tôi cũng đã xin lỗi, mấy người không tin, chúng tôi cũng không còn cách nào.

Tuy không tránh được việc bị công kích, danh dự và hình tượng công ty cũng chịu không ít tổn thất, nhưng nhờ vậy cũng ghìm chuyện này xuống trước thời hạn. Vì vậy những bão táp mưa sa cũng ít và nhẹ hơn so với tưởng tượng.

Đào Ninh từng hỏi Lâm Hữu Hành: Vu Tri Nhạc có nên mượn thể này lập Weibo, sau đó thể hiện tha thứ và thấu hiểu cho công ty không?

Lâm Hữu Hành lập tức khoát tay bác bỏ: Không, cứ như vậy, để cô ấy mang cảm giác thần bí. Những cư dân mạng sẽ càng thích hình tượng không màng thế tục, không tranh giành của cô ấy.

Cảnh Thắng không trích dẫn đoạn băng mà chia sẻ bài “Nào Biết” về, không nói những lời châm chọc, chỉ kèm theo năm chữ: “Nghe

nhieu suy ngẫm nhiều.”

Càng có nhiều người tin tưởng đó là bài hát Vu Tri Nhạc ngẫu nhiên sáng tác, vì vậy họ cũng bắt đầu chú ý tới âm nhạc và tài hoa của cô. Trước khi cô lên sân khấu, không có kịch bản gì ngoài lời và nhạc, trong lòng vẽ ra biển mêh mông, trời xanh thẳm.

Về sau, chuyện càng trở nên lờ mờ khó phân biệt. Không biết ai tìm vài con rối vào Weibo của Nghiêm An rồi liên tục để lại những bình luận kì quái.

“Bạch Liên Hoa tiểu thúc thúc *, mấy năm trước bỏ rơi “học sinh yêu quý”, sao không thấy anh có áng văn thâm tình, chân thành như thế?”

*Bạch Liên Hoa: Hoa sen trắng, nghĩa bóng dùng để chỉ những người luôn tỏ ra trong sáng, ngây thơ, vô tội.

“Nói là vì theo đuổi ước mơ nên mỗi người một ngã, nhin đau bỏ thứ yêu thích, hay quá nhỉ? Không phải sợ bạn gái nhỏ ghim chân anh à?”

...

...

Cả một ngày những bình luận vẫn ùn ùn kéo đến.

Nếu xóa bình luận, kéo tài khoản của họ vào danh sách đen thì một đoàn lâu la khác lại nhảy vào. Họ còn không ngừng bình luận để được lên top. Những người ăn theo cũng thích thú vào hóng hớt, thậm chí còn chủ động dò hỏi ngọn nguồn, cầu chi tiết.

Fan của Nghiêm An kêu gào đòi bằng chứng, nếu không đừng ăn nói lung tung.

Một lượng nhỏ những người còn lại sẽ tự diễn kịch của mình, trả lời bọn họ: “Đáng sợ! Ballad thúc thúc thâm tình thì ra là tra nam ích kỷ!”

Ngày nào Nghiêm An cũng bị quấy rầy như vậy, một số ít fan cũng dần có khuynh hướng ghét bỏ, muốn Nghiêm An giải thích.

Anh ấy không nhìn được nữa, tự mình đến tìm Vu Tri Nhạc.

“Việc này có liên quan đến em?”

Buổi trưa, hai người ngồi đối diện nhau trong quán cà phê ở công ty. Nghiêm An đưa thẳng điện thoại di động cho cô.

Vu Tri Nhạc quét mắt, cau mày, sau đó đáp: “Không.”

Nghiêm An tra hỏi cô một chặp, sau đó mới nói: “Anh cũng đoán không phải em, nhưng vì sao lại biết rõ chuyện của chúng ta như vậy?”

Anh ấy đưa ra một suy đoán khác: “Là Cảnh Thắng?”

Dù sao tên nhóc này cũng công khai mắng chửi Nghiêm An trên Weibo của mình.

“Anh nghĩ mình quan trọng quá rồi đấy, Nghiêm An.” Vu Tri Nhạc khoanh tay, dựa vào lưng ghế: “Em không nhắc về anh với anh ấy, anh ấy lại càng không nhắc tới. Anh ấy căn bản không biết chúng ta từng có quan hệ tới đâu, nguyên nhân chia tay là gì. Mà thực chất, Cảnh Thắng cũng không có hứng thú muốn biết.”

Cô vẫn thông dong, đáng vẻ không màng mọi chuyện khiến lòng Nghiêm An không vui: “Chuyện lúc trước... Xin lỗi, là công ty sắp xếp, cả hai chúng ta đều là người bị hại.”

Vu Tri Nhạc trừng mắt nhìn: “Không sao.”

Nghiêm An nghi ngờ.

Vu Tri Nhạc đưa một tay cầm ly cà phê lên trước mặt: “Không có anh và công ty hợp lại thúc giục, em còn không biết mình có thể sáng tác trong điều kiện như vậy.”

“Vì vậy em được công ty cho phép rồi, sau này có thể hát bài hát hoàn toàn thuộc về mình.” Cô thuận tay làm tư thế ‘cheers’, giương mắt đầy tự tin: “Cảm ơn anh.”

Lời này khiến cả người Nghiêm An nổi da gà, anh ấy kinh ngạc không thôi nhìn Vu Tri Nhạc chăm chăm, như thể đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ, mà khuôn mặt của cô lại quen thuộc đến thế.

Khí chất của cô đã khác biệt hoàn toàn với lần anh gặp cô cùng Trương Tư Điềm. Cô lại lần nữa phá kén thành bướm, tắm lửa hồi sinh, không màng tới những đấu đá kịch liệt hay tin tức phui bày trần trụi. Cô lại càng không màng hơn thua, trong giới chìm nổi này vẫn tạo nên một phương thức thích hợp cho chính mình, mà đó cũng là khoảng trời yên ổn của cô.

Rõ ràng Nghiêm An biết mình đang sợ điều gì, hiện giờ khi Vu Tri Nhạc nhìn về phía anh, đáy mắt hồn nhiên lúc xưa đã trở thành nhìn từ trên cao xuống. Bọn họ không còn là thầy trò, thậm chí khi cô nhìn lại, anh cũng không còn xứng là đối thủ của cô nữa.

Thật nực cười, ở bên ngoài lang bạt nổi trôi, tự thấy mình am hiểu sâu sắc đạo lý ở đời, lại cả ngày sút đầu mẻ trán vì danh xưng. Chuyện xảy ra vào một đêm kia, anh múa bút thành văn, lặp đi lặp lại khuyến cáo của mình chỉ vì muốn gỡ tội cho cô gái nhỏ anh yêu quý. Anh hy vọng cô có thể đạt được thành tựu.

Nhưng sau khi kết thúc, anh ấỵ lần nữa đọc lại đoạn văn kia thì càng kinh ngạc khi nhận ra một bụng hẹp hòi và khùng hoảng giữa những con chữ kia. Giống như khi anh sáng tác bài “Nào Biết”, trong lúc lưu luyến vẫn muốn lừa mình dối người, cho rằng cô vẫn còn ỷ lại anh như trước đây.

Bất tri bất giác, học trò của anh đã như chú chim đủ lông đủ cánh, có thể vững vàng đỗ trên cây ngô đồng mà anh không tài nào với tới được.

Dù là tài hoa hay phong thái, anh vẫn giậm chân tại chỗ, không còn theo kịp cô nữa.

Nghiêm An đột nhiên không còn chút sức lực nào, anh biết anh thua rồi, anh hoàn toàn bại trận.

Nửa tháng sau, chuyện lùm xùm của Vu Tri Nhạc lắng xuống.

Cảnh Thắng để chú Hai làm cầu nối, lén mời Lâm Hữu Hành một bữa cơm.

Vào trong nhà hàng Nhật Bản cao cấp, vừa ngồi xuống, Lâm Hữu Hành đã cười nói: “Đúng là hiếm có được.”

Chú Hai trêu chọc: “Bây giờ em là cấp trên tốt của người trong lòng nó, thể nào thằng nhóc chẳng tới lấy lòng em.”

Lâm Hữu Hành nhẹ khoát tay: “Em đâu có lợi hại như vậy, anh mới là sếp to nhất mà.”

Cảnh Thắng đỡ má, một tay nâng ly, nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Bây giờ mọi người đều biết Vu Tri Nhac là người trong lòng cháu là được.”

“Còn ai không biết đâu?” Chú Hai và Lâm Hữu Hành trăm miệng như một, người làm loạn đến xôn xao dư luận còn không phải ngại đây?

Cảnh Thắng cong môi: “Được, được, biết là tốt.”

Có thể, không ai trên thế giới này dám động vào Cá Khô Nhỏ của anh.

Anh lười biếng quét mắt tới chỗ chú Hai: “Hai vị Cảnh Viêm Hoa và Cảnh Trí Xa có biết không?”

“Biết chứ, ông cụ còn gọi điện cho chú để hỏi đó.” Chú Hai dùng đũa khêu thịt cá thu nướng trên bàn.

Cảnh Thắng ngồi thẳng dậy: “Sao ông không hỏi cháu?”

“Nhìn một cái đã biết cháu đang bực bội, ai dám chọc vào? Thiên vương hay thổ địa cũng phải nhường cháu ba phần.” Chú Hai cười khể.

Lâm Hữu Hành hứng thú hỏi: “Địa vị ở nhà của giám đốc Cảnh rất cao sao?”

Chú Hai thở dài sâu kín: “Trời cao chừng chiều, địa vị có thể không cao sao? Trong nhà chỉ có một đứa nhóc độc tôn là nó, sau sẽ thừa kế ngôi vị hoàng đế. Mọi người không quản, có coi trời bằng vung đi nữa cũng chỉ có thể nhìn nó hoành hành.”

Lâm Hữu Hành lần nữa quan sát chàng trai trẻ tuổi trước mắt, anh đang gấp miếng cá hồi vào đĩa nhỏ trước mặt, xoay xoay hai vòng sau đó mới chấm nước sốt: “Vậy Vu Tri Nhạc của chúng tôi vận khí không tệ nhỉ?”

Chú Hai: “Đâu chỉ không tệ, anh còn nghĩ thằng nhóc này mất trí rồi, có lẽ bị cô gái kia hạ cổ độc. Trước kia cũng có phụ nữ nhưng chưa thấy nó thế này bao giờ.”

“Chậc, cháu cải tà quy chính cũng không được?” Cảnh Thắng cũng tò mò: “Chú Hai chú Hai, chú nói thế nào với ông nội?”

“Chú nói không ít lời khen giúp cháu.”

“Thế nào?”

“Chú nói lần này sợ là A Thắng nghiêm túc thật, không thu hồi được, cũng không định chơi bời lêu lổng nữa.” Chú Hai cố nói lời thăm thía, nhưng miệng vẫn nhai thịt cá: “Ông cụ có thể trông ngóng ôm chắt trai được rồi, chỉ mong cháu sớm kết hôn.”

Cảnh Thắng truy hỏi: “Không nói gì khác?”

“Không.”

“Không đánh giá Vu Tri Nhạc? Chưa khen cô ấy đẹp? Không khen hát hay? Không nói nếu so với bà nội sẽ không phân cao thấp,

khó trách khiến Cảnh Thắng mê đến thất điên bát đảo?” Anh vừa nói hai mắt còn lấp lánh, vô cùng tự hào.

“Không.” Chú Hai lắc đầu, giả giọng ông nội nói: “Chỉ nói cháu —— ăn thịt cá nhiều rồi, bây giờ thích cháo trắng.”

Cảnh Thắng liếc mắt: “Vô vị.”

Nghe được lời này, Lâm Hữu Hành cũng cười ra tiếng.

Từ bỏ việc tìm hiểu cái nhìn của các trưởng bối về Vu Tri Nhạc, Cảnh Thắng chuyển mục tiêu sang nhân vật mấu chốt của ngày hôm nay là Lâm Hữu Hành.

Cảnh Thắng cụp mi, vớt trứng gà sống vào bát cơm, đầu chưa nâng lên: “Bà Lâm, mấy ngày nay tôi vẫn suy nghĩ một chuyện.”

“Sao?” Lâm Hữu Hành nhìn về phía anh.

Cảnh Thắng lại rót thêm nước tương: “Tôi muốn chuộc thân cho Vu Tri Nhạc, tiền hủy hợp đồng tôi chịu.”

Chú Hai cũng giật thót: “Làm gì? Vu Tri Nhạc bây giờ không phải đang rất tốt sao?”

Cảnh Thắng khuấy trứng trong bát cơm, ánh mắt trắng đen rõ ràng: “Mọi người nâng đỡ, lăng xê cô ấy, nhưng khi những người khác nhắc tới tác phẩm của cô ấy cũng thuận tiện bát quái về đời tư, như vậy có ổn không?”

“Nghệ sĩ không phải đều như vậy sao?” Chú Hai nhận lấy trà người phục vụ tiếp thêm: “Không có chút lịch sử đen mới ngại không dám nhận mình là người nổi tiếng đấy.”

Bát cơm đã trộn đều, Cảnh Thắng đặt đĩa trở về, phân tích: “Vu Tri Nhạc, cô ấy xứng đáng được phát triển ở một nơi tốt hơn nữa.”

Trên gương mặt người đàn ông trẻ tuổi dần hiện lên trách nhiệm và chút áp bức: “Là người đàn ông của cô ấy, nếu có điều kiện và thực lực, vì sao không đưa cô ấy tới nơi nhìn nhận được tài năng của cô ấy, dù là công ty đối thủ? Mở một công ty riêng cho cô ấy cũng không thành vấn đề.”

Lâm Hữu Hành ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm, xuống nước cho cả hai bên: “Giám đốc Cảnh, cậu đùa sao?”

“Không.” Cảnh Thắng nhún vai, động tác tuy nhỏ nhưng trên mặt không mang tia hiền lành: “Dã tâm của bà quá lớn. Bà Lâm, chuyện lần này đã được giải quyết, nhưng bà có thể đảm bảo sẽ không có lần sau không?”

Lâm Hữu Hành không lên tiếng, trước đó bà luôn nhận định Cảnh Thắng chỉ là một tên ma vương xa hoa dâm dật, chỉ biết chơi bời lêu lổng.

Cảnh Thắng chống mặt, hai má ửng lên khiến anh giống một cậu sinh viên trắng nõn, vô hại: “Bà có thể tiếp tục nâng đỡ cô ấy. Cô ấy nổi tiếng và nhận được sự công nhận, cô ấy vui, tôi càng thêm kiêu ngạo. Nhưng bà phải đổi cách khác.”

“Nếu không tôi...” Anh ngoài cười mà trong không cười, giọng uy hiếp: “Không đảm bảo sẽ không làm ra chuyện mất trí gì khác.”

Cảnh Thắng gơ ly rượu lên trước mặt, nhướn mày: “Được không?”

Hai chữ, một ly rượu, là thông điệp cuối cùng, cũng là lễ nghĩa của anh.

Lâm Hữu Hành nghĩ ngợi trong chốc lát, sau đó tự cười giễu.

Trong lòng than nhẹ, người phụ nữ��ung ly với anh. Tiếng thủy tinh thanh thúy vang lên như lời đáp ứng.

Hết chương 63.

THÂM TÌNH KHÔNG ĐỪNG ĐẪN (SAY MÊ)

Thất Bảo Tô
dtv-ebook.com

Chương 64: Cầu hôn là chuyện của đàn ông

Biên tập: TBB

Đầu tháng 5, cả trấn ký xong thỏa thuận, khoản tiền bồi thường cũng thích hợp, trong một tháng các nhà ở phường Trần đã gần chuyển đi hết.

Trần nhỏ mang phong cách cổ xưa này cuối cùng vẫn phải nghênh đón sự suy sụp, vỡ vụn.

Mọi vật như cỏ cây, có thịnh thì có suy.

Con người vì an cư lạc nghiệp nên trao ý nghĩa và sinh mạng mới cho đất đai. Họ phá hủy nơi này không chút lưu tình cũng vì sau khi khai khẩn, tận dụng sẽ có được nhiều giá trị phong phú hơn.

Nhưng cũng vì chuyện tư lợi đó mới có được những thay đổi biến ảo, sinh sôi không ngừng sau đó.

Ngày xe ủi xúc đất lên, Vu Tri Nhạc xin nghỉ để trở về phường Trần.

Lâu lắm rồi cô không tới nơi này, những ngày mưa gió qua cô luôn ở lại công ty, người nhà và bạn bè không phải không tìm cô.

Mỗi ngày điện thoại sẽ nhận được vài cuộc gọi tới, có mẹ, có em trai, còn có Trương Tư Điềm.

Thông thường sau khi nhắc máy cũng chỉ nói vài câu rồi thôi.

Cả nhà cô đã dọn tới phòng được bồi thường.

Em trai gửi ảnh chụp qua WeChat, nói tập đoàn Cảnh Nguyên rất phúc hậu, hoàn cảnh của ngôi nhà không tệ, điện nước đảm bảo.

Bên tai tràn đến tiếng máy móc dầu diesel, Vu Tri Nhạc không màng tới ánh mắt của tài xế, đi vào ngõ hẻm.

Cô bỏ khẩu trang ra, châm thuốc.

Hút một hơi, cô kẹp thuốc trên ngón tay, lững thững đi vào trong.

Vẫn là những ô ngói đỏ của năm đó, chỉ là nơi đây không còn được hơi thở của cuộc sống. Cửa sổ đóng chặt, nơi nào có người thì họ cũng đang dọn dẹp, chuẩn bị gỡ bỏ ván cửa rồi bỏ đi.

Đâu còn xe ba gác chất đầy rau củ, đâu còn tiếng chuông leng keng leng keng trên xe.

Đâu còn âm thanh rao bánh quẩy, đâu còn hương thơm sữa đậu nành thơm nức lòng.

Đâu còn ông lão đem theo lồng chim, bên hông đeo radio nhỏ hát ỉ ôi.

...

Mọi thứ đều biến thành bọt biển, khó có thể chạm đến.

Vu Tri Nhạc dừng chân ở bồn hoa nhà số 15, đây là cửa nhà cô.

Khóm hoa nhỏ bao quanh gốc cây thấp bé vẫn vươn mình trong gió, không hề biết vận rủi tương lai sắp tới.

Vu Tri Nhạc ngưng mắt nhìn một lát, sau đó cầm lấy chiếc xẻng nhỏ bên cạnh đào nó lên. Cô đến một mình, thật ra cũng không mang theo gì cả, chỉ muốn đưa chúng ra ngoài đồng ruộng, nơi có đất trống trải, sau đó cầu nguyện chúng có thể có một cuộc sống mới.

Đào gốc cây xong, ngón tay Vu Tri Nhạc dính không ít bùn đất, cô xách theo cái cây kia lên nhưng không biết đặt ở chỗ nào.

Đột nhiên, một chiếc túi nilon được đưa tới trước mắt cô.

Vu Tri Nhạc quay đầu thì bắt gặp được gương mặt quen thuộc. Cô cực kì kinh ngạc, không nghĩ anh sẽ xuất hiện ở đây.

Hai người nhìn nhau trong giây lát.

Người đàn ông vẫy vẫy cái túi: “Ngây ra làm gì, cầm đi.”

Lúc này Vu Tri Nhạc mới hồi thần, nhận lấy túi nilon nhét rễ cây vào. Sau đó mới hỏi: “Cảnh Thắng, sao anh cũng tới?”

“Không biết, có thể từ trường của em ở đây, anh bất tri bất giác bị hút tới.” Cảnh Thắng nhún vai.

Vu Tri Nhạc cười khẽ, không bình luận.

Cảnh Thắng cup mắt nhìn cây nhỏ trong tay cô: “Thích thì đem về trồng đi.”

Anh nhướn mày: “Thật ra bị nghiền chết cũng không có gì. Dù sao cây này cũng thu được lời chúc phúc từ người kim quang phát sáng như anh, đời này nó sống không uổng.”

Vu Tri Nhạc: “?”

“Anh đùa thôi.” Cảnh Thắng cười hì hì, chủ động cầm lấy túi trong tay Vu Tri Nhạc: “Bắn chết đi được, để anh cầm.”

Anh nắm lấy đôi tay đang dính bùn của cô, ghét bỏ đưa ra xa: “Chậc, em cũng bắn.”

Vu Tri Nhạc giả vờ tức giận rút tay ra, nhân cơ hội này nâng mu bàn tay bôi lên mặt anh, sau đó mặt không đổi sắc rũ tay xuống cạnh người.

“Vu Tri Nhạc! Em làm gì vậy?” Cảnh Thắng sửng sốt, không tin nổi: “Bây giờ em cũng học thói xấu!”

Giọng Vu Tri Nhạc bình tĩnh, phun ra bốn chữ: “Mặt nạ thiên nhiên.”

“Được ——” Cảnh Thắng kéo dài giọng, gạt đầu hai cái, đột nhiên rút túi trong tay đi, nhốt Vu Tri Nhạc lại, dùng sức đưa mặt qua cọ cọ cô hai cái: “Chúng ta có phúc cùng hưởng.”

Vu Tri Nhạc dở khóc dở cười, muốn đẩy người đang có ý đồ xấu nhưng lại quên mất tên nhóc này có tập tành, sức lực bây giờ không như trước, cô cũng phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa.

Náo loạn một hồi, hai người mới yên tĩnh.

Họ song song thả bước, cầm tay nhau đi ra ngoài.

“Sao anh lại đến đây?”

“Tủ trường của em ở đây.”

“... Đừng dẫn chút.”

“Anh đoán em sẽ đến.”

“Thật?”

“Thật ra là tới công ty em tìm người, em không ở đó nên anh nghĩ có lẽ sẽ tới đây.”

“Em tưởng anh đến trông coi việc phá bỏ và di dời chứ...”

“Anh là giám đốc cơ mà, đâu phải đội trưởng đội phá bỏ và di dời...”

Đến cửa trấn, Vu Tri Nhạc đột nhiên dừng lại, nhìn về một hướng.

Cảnh Thắng nương theo tầm mắt cô nhìn sang, chỉ thấy mấy chục người đông nghịt, họ đứng ở bờ ruộng cách đó không xa. Họ đều là những người già ở phường Trần, từng bị anh chĩa mũi nhọn, nói lời không hay.

Giờ đây họ lại lâm vào cảnh tượng chua chát đến thế.

Hôm nay anh chỉ có một người, yếu không địch lại mạnh.

Lúc này Cảnh Thắng muốn quay đầu chạy mất, cuối cùng bị Vu Tri Nhạc kéo lại: “Chạy đi đâu?”

“Anh không tiện qua nơi đó.” Cảnh Thắng hướng về phía bên kia, vừa nói xong liền quay mặt đi, sợ bị bọn họ nhìn thấy.

“Anh không cần qua đó, đứng ở đây đi.” Vu Tri Nhạc phân phó xong thì hướng về phía những người già kia.

Chưa đi được bao xa, Vu Tri Nhạc bỗng dừng bước.

Khó có thể tiến về phía trước nữa.

Bởi những người già kia chợt đồng loạt quỳ xuống, cúi rạp đầu trên đất. Bọn họ đã cao tuổi nên chậm rãi thực hiện động tác này, nhưng cũng vì thế mà càng lộ vẻ ngoan đạo và thành kính, áy náy cùng thương cảm.

Bọn họ từng dãi nắng dầm sương, che gió chắn bão vì mảnh đất này, vậy mà tới bây giờ mấy cơ thể đơn bạc chỉ có thể tụ lại một chỗ. Nếu nhìn từ xa sẽ giống như mầm cây dây leo, muốn hòa thành một thể với mặt đất.

Gió thổi qua khiến ruộng lúa mạch xanh rì rung động, cành lá va đập vào nhau. Từng vòng sáng đáp trên người bọn họ tạo thành những thân ảnh trắng đứng như tùng tuyết.

Ầm ——

Sau lưng vang lên âm thanh dữ dội, Vu Tri Nhạc không quay đầu lại. Dù không quay lại, cô cũng biết âm thanh đó biểu trưng cho điều gì.

Đó là tất cả tín ngưỡng, hoài ức, mọi vui buồn hợp tan, hỉ nộ vô thường trên mảnh đất này trong mấy thập niên qua, mọi thứ bỗng chốc đổ sụp ầm ầm, vỡ vụn gào thét như đám tang ma.

Từ đây, trên bản đồ sẽ không còn trổn đào nguyên nhỏ xinh đẹp mang tên phường Trần, và từ đây bóng hình năm xưa của cô cũng dần tan biến. Chưa tới một trăm năm nữa, có lẽ đời sau cũng quên mất. Những hình ảnh của phường Trần đi sâu vào cốt tủy của mọi người đã sớm an giấc ngàn thu. Không có người nhớ đến, cũng không có ai nhắc tới, không rõ từ lúc nào, bọn họ lại trở thành đáng sáng thể khắc lên bóng hình quê hương tươi đẹp.

Mấy cụ già đỡ nhau, run run rẩy rẩy đứng dậy.

Hiệu trưởng Viên đứng ở chính giữa, ông ấy một tay chống gậy, một tay như đang gạt đi dòng nước mắt.

Âm thanh sau lưng vẫn tiếp tục vang lên, sau đó bụi bặm không kiêng kị xộc thẳng vào mũi cô. Chóp mũi Vu Tri Nhạc chua xót tới kì lạ.

Cũng vào khoảnh khắc này, mắt cô được một bàn tay che lại.

Nhân lúc cô còn chưa kịp phản ứng, chủ nhân của đôi tay đã vọt đến trước mặt, kéo cô hướng về phía mình.

Bóng dáng cao ráo màu đen đó nghiêm nghiêm chỉnh chắn ở phía trước, bỗng nhiên trong tầm mắt cô chỉ còn lại thân thể bèn chắc không thể phá hủy ấy.

“Đừng nhìn.” Giọng Cảnh Thắng ôn hòa như đang khuyên răn: “Không nhìn nữa.”

Buổi chiều, Vu Tri Nhạc tới Hòa Gia Viên, đây là tiểu khu công ty địa sản Cảnh Nguyên đã sắp xếp cho những hộ được bồi thường.

Cảnh Thắng đi theo cô không rời nửa bước.

“Anh không đi làm?” Bước từ ghế phó lái xuống, Vu Tri Nhạc quay đầu liếc nhìn cái đuôi to này.

Đuôi mắt Cảnh Thắng hơi cụp xuống, tỏ vẻ vô tội: “Anh đang đi làm mà.”

“Anh làm gì?”

Cảnh Thắng nghiêm túc đáp lại: “Vệ sĩ của ca sĩ Vu Tri Nhạc, kiêm chức giám đốc công ty địa sản, tới khảo sát hạng mục mình từng phụ trách.”

Anh cố ý đùa giỡn, Vu Tri Nhạc lại không để ý: “Chỗ này là anh xây?”

“Phải.” Cảnh Thắng đưa mắt nhìn bốn phía: “Sớm biết bố mẹ và em vợ ở đây, anh sẽ sắp xếp cho bọn họ một căn hộ trang hoàng đầy đủ.”

“Anh vừa nói gì?”

“Bố mẹ vợ.”

“Đi vào ngay.” Vu Tri Nhạc cảnh cáo: “Không được gọi như vậy.”

“Không lẽ gọi bố mẹ?”

“...”

“Không được hả?”

“Muốn bị em đạp xuống lầu không?”

“... Chỗ này là thang máy.”

...

Đến tầng 6, Cảnh Thắng đột nhiên nhận ra hai tay mình trống trơn, đi vào như vậy không hay cho lắm.

Vu Tri Nhạc nhìn anh: “Anh có thể không vào.”

“Vậy anh ở bên ngoài làm gì?”

“Ăn gì đó.”

“Ăn gì?” Cảnh Thắng nhìn về phía hành lang: “Gần đây hình như không có món gì ngon.”

“Đóng cửa không tiếp.”

“... Vu Tri Nhạc, em mẹ nó ít khi về nhà.”

Người phụ nữ đặt tay lên cánh cửa: “Nhưng em vẫn về.”

Lần này, Cảnh Thắng tức cười nói: “Nói em ít về, em càng hăng hái đúng không.”

Vu Tri Nhạc cau mày: “Anh không cần cười.”

“Anh cổ vũ vợ, hành động theo quán tính.”

“Ờ.”

Vu Tri Nhạc gõ cửa, chưa tới hai cái, người bên trong nhanh chóng mở cửa ra.

Là Vu Tri An, cậu ấy vừa thấy người tới là Vu Tri Nhạc, đôi mắt nhanh chóng mừng rỡ: “Chị!”

“Ừ.” Vu Tri Nhạc đi vào trong.

Sau đó cậu ấy liếc thấy Cảnh Thắng, lại hào hứng gọi: “Anh rể!”

Vu Tri Nhạc cau mày: “Sao em lại thế này?”

“Không phải anh rể à?” Vu Tri An chớp mắt.

“...” Cảnh Thắng đứng ở huyền quan, tầm mắt nhìn theo người phụ nữ đang lấy dép lê cho anh, nhỏ giọng: “Miệng em trai em ngọt hơn em nhiều.”

Sau đó...

Độp ——

Nhanh như chớp, một đôi dép lê bay đến trước mặt anh.

Lúc này, mẹ cô từ phòng bếp đi ra.

Từng có mâu thuẫn với Cảnh Thắng, anh lại là khách quý nên bà ấy có chút bất an, tay không ngừng bầu vào khăn bếp.

“Chị, chị hát nghe hay quá, em cài làm nhạc chuông điện thoại này. Sau đó còn chia sẻ cho bạn ở lớp, để bọn họ nghe nhạc trả phí bản quyền.” Ngồi ở bàn trà, Vu Tri An vừa rót trà cho hai người, vừa vui vẻ nói chuyện.

Mẹ Vu nấu canh móng giò sắp xong nên tắt bếp, trở lại phòng khách, nói: “Tri Nhạc, lâu lắm rồi con không về.”

“Bận.” Lòng mi Vu Tri Nhạc khẽ nhúc nhích, chỉ đáp lại một chữ.

Vu Tri An nịnh nọt phụ họa: “Đúng vậy, chị bận lắm.”

Thấy dư quang cô cũng không nhìn mình, mẹ Vu hơi chua xót: “Biết con bận rồi.”

“Ở công ty có ổn không?” Rốt cuộc lo lắng cho con gái, mẹ Vu lại hỏi.

Vu Tri Nhạc đáp: “Rất tốt.”

“Tốt chứ.” Người bên cạnh thốt lên lời vô cùng tự tin: “Có cháu ở cạnh cô ấy, có thể không tốt sao?”

Mẹ Vu: “...” Gật đầu: “Phải phải, để giám đốc Cảnh nhọc lòng rồi.”

“Đừng khách khí, sao mọi người trong nhà đều khách khí vậy.” Cảnh Thắng vẫn duy trì nụ cười: “Cháu cũng không phải người xấu.”

Tiếp theo lại im lặng.

Mẹ Vu chỉ muốn ra khỏi nơi ngột thở này, dứt khoát hỏi: “Mẹ vừa hầm canh móng giò xong, lấy cho hai đĩa nhé.”

“Vâng.”

“Không cần.”

Người nói trước là Cảnh Thắng, phía sau là Vu Tri Nhạc.

Hai người nhìn nhau, định thống nhất câu trả lời.

“Không cần!”

“Vâng.”

Vu Tri Nhạc ném ánh mắt như đao tới, Cảnh Thắng đành buông tay vô tội.

Ha ha, Vu Tri An bị chọc cười ra tiếng. Ngay cả mẹ Vu cũng hơi cong khoe miệng, xoay người vào phòng bếp.

Không khí ngọt ngào dần tan ra.

Mẹ Vu bưng hai bát canh nóng hổi ra, Vu Tri Nhạc không bận bịu uống canh mà lấy một tập giấy tờ trong túi ra.

Cô rút một tờ giấy trong đó ra, đưa cho mẹ Vu: “Mẹ, đây là thỏa thuận phụng dưỡng sau này.”

Vu Tri An tò mò thò đầu sang.

Hành động của con gái luôn bất ngờ như vậy, mẹ Vu xem thử một trang, sau đó không xem tiếp nữa mà hỏi: “Đây là cái gì?”

Vu Tri Nhạc mím môi cười: “Vì yêu cầu công việc, sau này con sẽ không thường xuyên về nhà. Thu nhập của con cũng liên quan tới công ty, làm vậy để tránh phiền toái.”

Cô khéo léo chọn lời: “Con nghĩ thỏa thuận trước, bên trong có ghi số tiền mỗi năm sẽ gửi cho hai người. Mẹ có thể nhìn xem, có ghi ở phần giữa. Nếu có tình huống ngoài ý muốn, con sẽ không đưa thêm khoản nào cả. Những tình huống ngoài ý muốn cũng được ghi ở phía cuối. Cuối cùng, tờ thỏa thuận này cần bố mẹ kí tên.”

Cô giống như nữ luật sư lão luyện, nói từng lời mạch lạc mà lạnh lùng.

Cảnh Thắng cũng không ngờ Vu Tri Nhạc trở về để vạch rõ quan hệ tiền bạc với bố mẹ.

Vậy anh tới làm gì? Giúp cô chống lưng?

Nghĩ vậy, Cảnh Thắng ưỡn ngược, phải cho Vu Tri Nhạc thêm chút khí thế mới được.

Mẹ Vu hơi run sợ, giọng cũng không ổn định: “Không phải con sang tên nhà cho mẹ rồi à?”

Ánh mắt Vu Tri Nhạc như nhìn thấu: “Có lẽ sau này vẫn cần.” Cô lại hỏi: “Bố còn nợ không?”

Mẹ Vu gật đầu: “Trả xong vẫn dư lại kha khá.”

Cảnh Thắng cũng gật đầu nói: “Phải, tập đoàn Cảnh Nguyên đúng là có lương tâm, việc phá bỏ và di dời đúng là đáng cứu thế.”

Ba người nhà họ Vu: “...???”

“Nên xử lý thỏa thuận này trong ngày, hôm nay con xin nghỉ về đây là vì việc này.” Vu Tri Nhạc bổ sung.

Không phải lần đầu bị chồng, con trai, con gái bức bách như vậy, mẹ Vu chết lặng lấy điện thoại trong túi ra: “Mẹ gọi bây giờ đây.”

Vừa nói máy, ánh mắt sáng quắc của Vu Tri Nhạc đã nhìn bà ấy.

Mẹ Vu trần thuật lại ngọn nguồn, trầm mặc một lúc, bà buông điện thoại xuống: “Bố muốn nói chuyện điện thoại với con.”

Vu Tri Nhạc dừng hai giây, không quá do dự nhận lấy: “A lô.”

Cô không gọi bố.

Ở đầu bên kia, chất giọng của Vu Trung Hải đã bớt vắn đục hơn trước, hiện giờ nhẹ nhàng, khoan khoái hơn rất nhiều. Có lẽ không còn khoản nợ và việc đấu đá, rốt cuộc ông ấy cũng nhìn thấy mặt trời lần nữa, nên cả người thoải mái, ung dung.

“Lấy thỏa thuận về đi, không cần.” Đây là câu đầu tiên ông nói.

Vu Tri Nhạc sửng sốt, đáp lại: “Không ký thì không có phí phụng dưỡng.”

“Chúng ta không cần.” Giọng bố Vu vang vang, mang theo ý không thỏa hiệp: “Bố biết bây giờ con cứng cáp rồi, bây giờ bố không quản được nữa. Con muốn thế nào thì thế đó đi. Bố hiểu con đang lo lắng chuyện gì, vậy nghe cho rõ đây, nhà này không cần tiền của con, chúng ta cũng sẽ không đòi tiền con.”

Bố Vu hừ nhẹ: “Đừng quên, con rốt cuộc là do ai sinh ra. Lòng tự trọng của con được di truyền từ bố.”

...

Sau khi nói chuyện xong, Vu Tri Nhạc trả điện thoại di động về, sắc mặt lạnh đi.

Cô phát hiện người cha đem tới cho mình bao phiền muộn và oán hận, người đối chọi gay gắt hơn 20 năm với cô, trước khi chia tay lại trở thành một bức thành lũy, hơn nữa ông ấy nói được làm được.

Sau mười năm mệt nhọc nai lưng vì gia đình này, rốt cuộc cô cũng thoát khỏi gông xiềng, có thể tự do bay nhảy. Cô vốn cho rằng mình có thể quan sát người cha từng tra tấn, lấn át ý chí của mình sụp đổ, chứng kiến ông trở thành con kiến nhỏ bé, thậm chí nực cười như một que diêm.

Nhưng không có gì cả, cô vốn muốn đưa tay đến bên môi, muốn khiêu khích hét lên với bố mình rằng: Tới đây đi, ông còn đánh được tôi nữa không ——

Nhưng ông đã sớm chấp tay rời đi mà không nói một lời.

Ông thay đổi chiến cuộc, trong nháy mắt để mình từ “người bị vứt bỏ” trở thành người nắm quyền chủ động duy nhất rồi vứt bỏ cô trước.

Máu mủ ruột thịt thật đáng sợ, có lẽ... cô nên cảm tạ bố mình.

Không có những kế thừa và kích thích từ ông ấy, trong cô có lẽ sẽ không có lòng tự trọng rực cháy đến vậy. Ngọn lửa hừng hực ấy đủ nóng để cô sống lại lần nữa.

“Bố nói không cần.” Vu Tri Nhạc nhìn lại mẹ mình.

“Mẹ biết, bố nói với mẹ rồi.” Mẹ Vu không khống chế được những chua xót và tiêu điều nơi khóe mắt, bà chỉ có thể rũ mắt, đẩy tờ thỏa thuận trở về: “Tri Nhạc, chúng ta không cần thật, con quên chuyện này đi.”

Mẹ Vu ngưng mắt nhìn Vu Tri Nhạc, đáy mắt mang hơi nước mờ mịt.

Bà như đem hy vọng cả đời kí thác trên người con gái, không dám tưởng tượng đáng về cả đời này của cô.

“Tri Nhạc, con gái của mẹ, sống thật tốt nhé. Hãy sống thật tốt.”

—

Chạng vạng tối, Vu Tri Nhạc không trở về kí túc xá công ty.

Cô qua đêm ở chỗ Cảnh Thắng, hai người vừa vào nhà đã bắt đầu hôn, môi lưỡi trần chọc khiến người ta nghẹt thở.

Quần áo rơi rớt một đường trên thảm...

Phòng ngủ vẫn chưa bật đèn, chỉ có hai thân thể giao triền, lò mờ đông đưa trên tấm đệm hỗn độn...

Vu Tri Nhạc ngồi trên người anh, luật động lên lên xuống xuống có tiết tấu.

Lúc đầu Cảnh Thắng chỉ than nhẹ, tới khi người phụ nữ phục cả người xuống, cố ý cắn mút... Yết hầu anh không kiên nhẫn được nữa, mau chóng hừ ra tiếng.

...

...

Xong việc, Cảnh Thắng ôm Vu Tri Nhạc ở trước ngực, đầu ngón tay tùy ý vuốt ve đường cong lả lướt ở hông, eo và lưng cô. Cuối cùng anh sờ tới sợi tóc mềm mượt, sau rồi cứ chôn mãi ở đó.

Nhẹ vuốt ve, Cảnh Thắng đột nhiên nhớ tới lúc Lâm Nhạc nhắc tới thảo nguyên lớn kia, đột nhiên xúc động: “Em còn lâu mới là

ngựa hoang, anh mới là ngựa hoang.”

“Bị em ‘cưỡi’ thoải mái quá phải không?” Lờn Vu Tri Nhạc hỏi như gió thoảng mây trôi.

Cảnh Thắng: “???” Sao anh thấy lờn này như đang khiêu chiến tôn nghiêm đàn ông của mình vậy?

Vừa định liều mạng nhào vào cô phân rõ thắng bại, người phụ nữ đã phủ thêm áo ngủ, nhanh nhẹn xoay người xuống giường, đi về phía nhà vệ sinh.

Nhào hụt.

Bỏ đi, dù sao sau này thứ anh có nhiều nhất chính là cơ hội. Cảnh Thắng gãi đầu, mặc đồ ở nhà rồi ra ghế salon trong phòng khách.

Hai chân gác lên bàn trà, Cảnh Thắng cầm điều khiển từ xa định mở tivi thì chuông điện thoại vang lên.

Anh liếc mắt nhìn tên, Tần Tử Khâm.

Mẹ ời, người phụ nữ 800 năm không liên lạc với anh lúc này lại gọi tới, không đúng lúc chút nào.

Cảnh Thắng thuận tay nhận điện thoại: “A lô.”

“Thắng nhi.” Bên kia truyền tới giọng phụ nữ nhẹ nhàng.

“Gì ạ...” Cảnh Thắng kéo dài giọng.

“Con đang làm gì?”

“Con không làm gì hết.”

Bên kia khéo léo làm nũng: “Mẹ muốn gặp Vu Tri Nhạc kia một chút.”

“Trên mạng không phải đầy rẫy ảnh cô ấy sao.” Cảnh Thắng xỏ dép, đi vào phòng bếp: “Cứ tìm thoải mái.”

“Mẹ muốn nhìn người thật.”

“Vậy xem video.”

“Bố con cũng muốn nhìn.”

“Vậy mẹ cùng Cảnh Trí Xa cùng xem video, trước khi ngủ hai người sóng vai ngồi trên giường xem, vui vẻ biết bao.” Cảnh Thắng lười biếng bước tới mở cửa tủ lạnh, tiện tay lấy chai nước.

“Đưa tới cho chúng ta nhìn thì mất miếng thịt nào của con?”

“Thế này nhé, bạn gái con bận lắm, bây giờ địa vị của cô ấy rất lớn.” Cảnh Thắng đóng cửa tủ lạnh ‘ầm’ một cái: “Không phải muốn gặp là gặp được đâu, hiểu không?”

Cảnh Thắng xoa xoa đầu tóc tán loạn: “Cô ấy rất dễ tâm vào sự nghiệp, nếu con nhắc tới việc gặp gia trưởng sẽ khiến cô ấy khẩn trương cao độ. Sau đó nghĩ Đông nghĩ Tây, suy nghĩ miên man một hồi sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tâm trạng. Còn nữa, nếu bị paparazzi chụp được thì làm sao bây giờ? Mẹ chịu nổi trách nhiệm không?”

Anh diễn sâu tới khi nói xong lời cuối, cứ hùng hồn, dũng dạc như mình là đại diện của Vu Tri Nhạc vậy.

“ ... ”

Mẹ Cảnh im lặng mấy giây.

“Con bé ở chỗ con?”

“Sao mẹ biết?!”

“Mẹ nghe thấy tiếng nước.”

“Tai mẹ thính quá đấy.”

“Con muốn cúp máy rồi.” Cảnh Thắng trở về ghế salon, nghiêng đầu kẹp di động, vặn nắp bình nước.

“Được rồi.” Mẹ Cảnh trầm ngâm: “Vậy con cúp trước đi.”

Vu Tri Nhạc bước ra từ phòng vệ sinh, xoa xoa tóc, nhìn Cảnh Thắng ở phía xa.

Người đàn ông đang cầm di động trên ghế salon, cười tủm tỉm.

“Ra rồi à?” Anh nhìn về phía cô.

Vu Tri Nhạc lau tai, gật đầu.

Cảnh Thắng ngoắc ngoắc tay: “Lại đây lại đây!”

Vu Tri Nhạc cau mày: “Làm gì?”

Cảnh Thắng toét miệng, trong mắt như có ngôi sao nhỏ: “Anh đang xem video hài này hay lắm.”

Vu Tri Nhạc đi tới, ngồi vào ghế salon, Cảnh Thắng thu lại nụ cười, một tay đưa di động tới trước mặt cô.

Video gì? Người phụ nữ tập trung nhìn vào, trên màn hình là một nam một nữ, người đàn ông đẹp đẽ, người phụ nữ duyên dáng, có điều hai người hơi lớn tuổi, họ đều dí sát mặt vào màn hình, ánh mắt nghiên cứu.

Ba người đồng thời sửng sốt.

Chớp mắt, chớp mắt, đồng loạt chớp mắt.

Càng thêm hoang mang.

Lúc này, Vu Tri Nhạc mới liếc tới chữ facetime bên trên.

Vừa muốn nổi giận, lúc này Cảnh Thắng đã rút điện thoại về, nhanh mồm nhanh miệng nói một lèo tới tắc thờ.

“Được chưa được chưa đó là mặt mộc thanh thuần nhất đó bố mẹ muốn tìm ở đâu cũng không có đâu ngủ ngon hẹn gặp lại!”

Sau đó, anh bấm tắt video.

“Bố mẹ anh?” Vu Tri Nhạc khó tin hỏi lại.

Gật đầu một cái, lại gật thêm cái nữa.

“Cảnh Thắng!” Vu Tri Nhạc hiếm khi không bình tĩnh, từ trên ghế salon nhào tới: “Sao anh có thể như thế hả!”

Đầu lông mày người đàn ông nhất thời hiện lên ưu tư: “Anh cũng bị ép buộc mà.”

“Sai rồi, anh sai rồi.” Anh để hai tay thành chữ X rồi nằm trên salon, làm bộ anh dũng chịu chết, mắt nhắm chặt, môi suy yếu mấp máy: “Em muốn xử lý thế nào cũng được.”

Vu Tri Nhạc cup mi nhìn anh chăm chú hồi lâu, vừa tức vừa buồn cười. Cô đi vào phòng để quần áo, sau đó hung dữ vút lại một câu: “Chờ đó.”

Chốc lát sau, Vu Tri Nhạc đi ra, ngồi trở lại ghế salon, nhanh gọn ra lệnh: “Ngồi dậy.”

Người đàn ông nằm trên ghế salon vẫn tiếp tục bất động, giả chết. Cảnh Thắng khẽ nheo mắt trái nhìn cô, người phụ nữ không nhúc nhích. Nhưng anh biết, cô vẫn nhìn anh hồi lâu.

“Anh không ngồi dậy?” Giọng Vu Tri Nhạc dừng dưng: “Em có thứ này cho anh.”

“Không phải quả đấm hay dao đấy chứ?” Cảnh Thắng vẫn hơi sợ hãi, dù sao đây là lần đầu tiên anh thấy Vu Tri Nhạc kích động như vậy.

“Không phải đồ nguy hiểm.”

“Chắc chắn?”

“Chắc chắn.”

Lúc này Cảnh Thắng chống người lên, anh nhanh chóng lấy gối ôm để ra trước ngực làm tấm chắn, phải tùy cơ ứng biến việc ngoài ý muốn: vợ báo thù.

Thấy bộ dạng phòng bị của anh, Vu Tri Nhạc nhìn hồi lâu sau đó không nhin được bật cười.

Thấy cô cười thật đẹp, lòng Cảnh Thắng cũng mềm đi, anh bỏ gối ôm sang một bên: “Thứ gì vậy?”

Vu Tri Nhạc hơi thu lại ý cười, đưa hộp màu đỏ trong tay tới: “Cho anh này.”

Bỗng nhiên được quan tâm mà sợ, người đàn ông mở to đôi mắt, nhận lấy: “Cho anh cái này làm gì? Còn Cartier? Vu Tri Nhạc, bây giờ em được lắm.”

Vừa nói một bên vẫn cong môi, mở hộp xong thấy đồ vật bên trong, Cảnh Thắng sửng người tại chỗ.

Nhẫn?

Lại còn là nhẫn đôi?!

Tên nhóc mặt dày như tường thành của ngày thường bỗng nhiên đỏ mặt.

Hồi lâu không thấy anh không nói gì, Vu Tri Nhạc cảm thấy mọi thứ bỗng trở lại như ngày mới quen.

Phản ứng của anh khiến cô vui thích, Vu Tri Nhạc lẳng lặng cười: “Nhớ lời trước đó anh nói em không, mua nhẫn trước để nhắc nhở bản thân quyết tâm kết hôn với người này. Vậy em cũng dùng khoản tiền đầu tiên kiếm được để mua nhẫn. Có thể không quá đặc biệt, cũng không quá đắt tiền, nhưng muốn nói cho anh biết: em rất thích anh, muốn cùng anh chung sống cả đời.”

Cảnh Thắng ngốc luôn rồi.

Ở trước mặt Vu Tri Nhạc, anh thật sự muốn phát bệnh, hơn nữa còn không điều chỉnh được bản thân.

Anh nhìn người phụ nữ chăm chú, cô mặc áo ngủ màu trắng thanh thuần, lặng lẽ ngồi ở đó, an tĩnh như ánh trăng, lại trong suốt như sương trên mặt đất.

Cô cũng nhìn anh, tựa như đang nhìn mặt hồ tĩnh lặng hay một cảnh đẹp thôn quê. Chim đã di trú về phía Nam, chỉ còn cô vẫn xao xuyến nơi đây.

Cảnh Thắng đề thấp giọng, không ngừng hít thở nặng nề, đè nén trái tim đang mừng như điên muốn vọt khỏi cổ họng.

Anh hỏi: “Em đang cầu hôn anh?”

Vu Tri Nhạc mỉm cười: “Anh cho là vậy cũng được.”

Cảnh Thắng thực hiện tư thế phòng bị như phản xạ có điều kiện, nhưng Vu Tri Nhạc vẫn luôn ôn hòa chờ đợi.

Anh lấy nhẫn dành cho nam đeo lên ngón áp út của mình, một bên làm bầm: “Nhẫn anh nhận, nhưng tạm thời không chấp nhận lời cầu hôn của em...”

Đáy mắt Vu Tri Nhạc thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Một giây sau, giọng anh lại vang lên: “Cầu hôn, là chuyện của đàn ông.”

Vu Tri Nhạc hừ nhẹ rồi bật cười.

Cảnh Thắng liếc nhìn nhẵn dành cho nữ, lại lẩm bẩm: “Lại còn để đó, không thèm đeo cho người ta.”

Vu Tri Nhạc xụ mặt, bắt lấy tay anh: “Chê thì trả đây.”

Cảnh Thắng nhảy xa hai mét, cười hề hề nhìn Vu Tri Nhạc, sao có thể trả lại, chặt ngón tay anh cũng không trả, có chết cũng không trả.

Ba tháng sau, Vu Tri Nhạc nhận được lời mời tha thiết của chương trình “Dọc Đường Đi”.

“Dọc Đường Đi” là chương trình âm nhạc biểu diễn di động. Mỗi quý họ sẽ quy hoạch một tuyến đường, tuyến đường này đi qua 12 thành phố, có trong nước và cả nước ngoài. Trước khi tới đâu, tổ làm chương trình sẽ công khai địa điểm trên mạng trước một tuần và để mọi người bầu chọn, nơi nào được bầu nhiều nhất sẽ được chọn để tổ chức đêm diễn âm nhạc. Sau đó họ chọn 300 fan bỏ phiếu ngẫu nhiên để mời tới trường quay xem ca nhạc miễn phí.

Vì hình thức đặc biệt, lại quay trực tiếp và kết hợp sự hỗ trợ từ fan hâm mộ nên chương trình này nổi tiếng trên cả nước.

Mùa hè năm nay, bọn họ tới thành phố Ninh. Sau khi bầu chọn kết thúc, thành phố Ninh đứng đầu bảng, Vu Tri Nhạc nghe theo sắp xếp của công ty, vui vẻ tiếp nhận thông báo.

Hôm nay Vu Tri Nhạc sẽ biểu diễn ngoài trời, địa điểm được ấn định là bến tàu Đình Châu của thành phố Ninh. Trải qua mưa dầm gió bão tạt bao năm, bến tàu Đình Châu lúc này không có thuyền bè qua lại nữa mà được chuyển đổi thành địa điểm du lịch.

Ban đêm, mặt hồ mờ mịt, bầu trời đầy sao sáng, đèn sân khấu chiếu xuống sáng rõ. Tuy chỉ là buổi diễn nhỏ nhưng tổ làm chương trình dựng sân khấu khá công phu. Xung quanh sân khấu là cảnh tượng thanh nhã, tươi đẹp.

Trước khi khán giả vào sân đều được phát một tấm banner, thuận tiện cho việc cổ động.

Lúc Vu Tri Nhạc đi lên, sân khấu là một màu đen, một ánh đèn chiếu xuống duy nhất là bạn đồng hành của cô. Cô mặc một bộ váy dài màu trắng, cổ áo có khuy nút bọc, tóc búi cao, khí cốt nhẹ nhàng.

Đứng trên sân khấu, cô bắt đầu hát đoạn đầu bài “Nào Biết”.

Đột nhiên!

Ánh đèn trên sân khấu sáng rõ như ban ngày.

Sáu cô gái mặc đồ trắng chơi đàn cổ sau lưng Vu Tri Nhạc cũng thanh khiết như ngọc. Ở giữa có một chiếc đàn trống không, Vu Tri Nhạc đi tới rồi cùng gảy đàn dây với bọn họ, đây là thành quả học tập mấy tháng nay của cô.

Ở vòng ngoài là tổ hợp ban nhạc mặc đồ tân triều màu đen. Trống jazz, bass, đàn điện tử.... cùng hợp tấu với đàn cổ vừa độc đáo lại không lạc đề.

Tao nhã mà sục sôi, nét hiện đại kết hợp cùng cổ điển trong nháy mắt khiến khán giả phía dưới gào thét điên cuồng như sóng thần.

...

Vu Tri Nhạc hát ba bài, mỗi bài đều trở thành bài hát nổi tiếng, có cả những bài hát cô sáng tác từ mấy năm trước, có lẽ nửa năm sau có thể cho ra mắt album cá nhân đầu tiên.

Trong thời gian nghỉ ngơi, MC nam bước lên sân khấu đưa một chiếc điều khiển cho Vu Tri Nhạc, anh ấy nói cô hãy chọn một khán giả ở dưới lên sân khấu để tương tác.

Quay đầu nhìn về phía con số nhấp nháy trên màn hình lớn, Vu Tri Nhạc tùy ý nhấn nút.

Con số được chọn là 23, MC nam ra dấu, người quay phim hướng máy quay về phía khán giả. Mọi người đều khó kìm nén kích động, nháo nhào cùng tìm kiếm.

Cuối cùng, khán giả rồi loạn bống dừng lại.

Trên màn hình xuất hiện một hình ảnh, cả Vu Tri Nhạc và MC nam đều sửng sốt.

Sau khi nhạc nhiên, MC nam trêu đùa: “Xem ra cô Vu khí chất hơn người, còn thu hút được cả ‘loài vật’ yêu ca nhạc.”

Mọi người cười ầm lên.

Đúng vậy, đúng như mọi người thấy, lúc này trên màn ảnh là gương mặt chú cún lông xù đáng yêu.

—— Chính là bộ quần áo bông mọi người thường mặc để quảng cáo nhãn hiệu.

Chú cún nọ đứng trong đám người, tương đối dễ thấy.

Đây là một vị khán giả đặc biệt.

“VẬY... mời vị cún tiên sinh đáng yêu của chúng ta lên sân khấu nhé?”

Nhưng cún tiên sinh không nhúc nhích, chỉ khoát tay như cụp tuyệt.

“Xem ra đây là vị cún tiên sinh kiêu gạo hay ngượng ngùng rồi.”
MC duy trì ngữ điệu hài hước khiến khán giả bên dưới cười vang.

Cún tiên sinh lại khoát tay lần nữa, sau đó hơi cúi đầu, hai tay giơ bảng viết bằng bút huỳnh quang, phía trên là ba chữ lấp lánh, rõ ràng:

【 Cá Khô Nhỏ 】

Vu Tri Nhạc đã nhếch miệng, cô căn bản không nhịn được cười vì sớm đoán được đó là ai. Mà có lẽ, cô vốn không cần đoán.

Bảng thứ nhất bị thay đi, cún tiên sinh lại giơ bảng thứ hai.

【 marry me 】

Bảng thứ ba có kí hiệu lớn nhất.

【 ? 】

Bữa tiệc nhất thời sôi trào vì màn cầu hôn bất ngờ này. Không ít người huyết sáo, tiếp đó nhảy nhót không thôi, như thể họ là ngàn con đom đóm muốn ủa ra.

MC tròn tròn mắt: “Chỉ chọn anh lên tương tác, sao anh lại cầu hôn luôn rồi?”

Mỗi tay Cún tiên sinh âm thầm cầm lên một tấm bảng, một bên là “marry me”, bên còn lại là dấu “?”. Sau đó còn dùng đưa, tựa như thúc giục, muốn người phụ nữ đứng giữa sân khấu mau chóng trả lời mình.

Vu Tri Nhạc mím chặt môi, mắt đong đầy ý cười lấp lánh.

MC nam bật cười, tay cầm micro đi xuống dưới sân khấu, đứng bên cạnh cún tiên sinh. Sau đó anh ấy đưa micro tới, làm như thật: “Vị cún tiên sinh này, anh nói được ngôn ngữ của loài người không?”

Cún tiên sinh cũng nhập vai khá sâu: “Đương nhiên, tôi vốn là con người.” Anh rúc đầu bên trong, giọng nói phát ra ồm ồm.

MC nam vẫn cố ý gây khó khăn: “Nếu anh là người mà cầu hôn không lộ mặt thì mất thành ý lắm đấy nhé.”

Cún tiên sinh nói khoác không biết ngượng, đường đường chính chính tìm cho mình một cái cớ, giọng còn cực kì chính thức: “Là thế này, trên người tôi có một lời nguyện, nếu vị tiểu thư trên sân khấu đồng ý hôn tôi, tôi mới có thể trở về hình dạng con người.”

Khán giả quay đầu nhìn hai người bọn họ, rồi rít lấy điện thoại ra chụp ảnh. Trên mặt mỗi người đều treo nụ cười ngốc nghếch.

“Giống câu chuyện cổ tích trong sách của trẻ nhỏ.” Nam MC nói như có điều suy nghĩ.

Cún tiên sinh đồng tình gật đầu hai cái.

Nam MC nhìn về phía sân khấu, mặt đầy vẻ khó xử: “Cô Vu, phải làm thế nào đây, cô có định cứu vị cún tiên sinh này khỏi nước sôi

lửa bỏng không?”

Cứu chứ cứu chứ ——

Trong đầu Vu Tri Nhạc đang nghĩ đồ ngốc này trước sau vẫn thích sắm vai như vậy. Cô cười tươi, lưu loát nói: “Được, tôi đồng ý, không thành vấn đề.”

Cũng tại giờ phút này, cún tiên sinh kéo mũ chùm đầu hình cún ra, trên màn hình hiện lên khuôn mặt tươi cười anh tuấn, như ánh nắng chiếu rọi vào đêm tối.

Nụ cười ấy như phát ra từ tận tâm can, vui mừng khôn xiết, như một đứa trẻ được thời đặc ý. Anh không che giấu mà cười lộ hàm răng trắng bóc, ánh mắt cũng cong cong chỉ còn lại một kẽ hở sáng lấp lánh, nơi đó như tụ hội mọi ánh sáng của nơi đây.

Toàn trường thét chói tai, có tiếng huýt sáo, có tiếng vỗ tay rền vang. Những âm thanh ồn ào tỏa ra khắp bến tàu.

Có người như muốn nhảy căng lên, cũng có người nhận ra đây là vị thái tử gia của tập đoàn Cảnh Nguyên, người từng tự xưng là “fan nảo bại liệt của Vu Tri Nhạc”.

Công tử phú quý ăn chơi trác tác trong lòng lại chân thành đến thế, không tận mắt chứng kiến thì họ không thể biết anh dụng tâm tới đâu.

Cảnh Thắng đứng ở dưới đã mau chóng đổi sang một bộ quần áo nghiêm chỉnh, vừa nhìn đã thấy là có chuẩn bị mà đến.

Tới lúc này, MC không kiềm được nữa, nở nụ cười xin lỗi: “Cô Vu, Cảnh tiên sinh cố ý liên lạc với tổ làm chương trình chúng tôi để

âm thầm chuẩn bị màn cầu hôn này, hy vọng cô không thấy khó chịu.”

“Này!” Cảnh Thắng gọi anh ấy lại: “Tôi vẫn chưa xong việc đâu, vội cho tôi xuống đài thế à?” Dưới đài cười to một trận, mọi người cùng vui vẻ, cảm giác hạnh phúc như virus lan tràn khắp nơi.

“Được được, anh tiếp tục đi.” MC tìm chỗ tránh đi, để lại sân khấu cho hai người bọn họ.

Cảnh Thắng thanh cổ họng, trả lại micro cho nhân viên bên cạnh, sau đó sờ sờ, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương. Người quay phim quay gần lại, viên kim cương to như “trứng bồ câu” này khiến các fan hâm mộ nữ phía dưới gào thét vì ghen tị.

Cảnh Thắng đứng trước mặt Vu Tri Nhạc, nghiêm túc, đưa quyền đến bên miệng, lại tiếp tục cố gắng nghiêm túc. Anh rất vui vẻ, bây giờ chỉ muốn cười thôi. Người phụ nữ này như cảnh xuân tươi đẹp, vừa thấy trong lòng đã muốn nở hoa.

Vu Tri Nhạc lườm anh: Nhanh lên một chút.

Cảnh Thắng hiểu ý, gật đầu: Tuân lệnh, anh mau chóng hoàn thành màn cầu hôn ngay đây.

Anh quỳ một gối xuống đất, ngược lên chớp mắt.

Trên mặt hồ cách đó không xa bỗng có đốm lửa nhỏ vọt lên trời, trong chớp mắt chúng hóa thành một tràng hoa rực rỡ, sau đó bầu trời an tĩnh một lát. Nhưng một giây tiếp theo, vô số đốm lửa nhỏ lại vọt lên trời cao, những đóa hoa liên tiếp nở rộ, tô sáng cả bầu trời đêm.

Cảnh tuyệt đẹp khiến mọi người kinh ngạc sửng người tại chỗ, chỉ biết trợn mắt há miệng.

Sau một lúc lâu....

A a a a a!

Trong tiếng hò hét, có cô gái bụm miệng, kích động tới đỏ mắt.

Pháo hoa vẫn liên tiếp nổ ra, mọi người không nghe được âm thanh trên sân khấu nữa.

Nhưng Vu Tri Nhạc vẫn nghe được, vì cô đứng gần anh đến vậy. Thế giới của thời khắc này, khoảnh khắc trong quang cảnh này, Cảnh Thắng là người gần cô nhất.

Cảnh Thắng ra hiệu, làm như thật nói: “Dù em đã đồng ý với anh nhưng không lược bỏ nghi thức được. Trở thành chồng của ca sĩ, sao có thể qua loa?”

Anh ngửa đầu nhìn cô, bao vì sao như ẩn hiện trong đáy mắt: “Gả cho anh.”

Vu Tri Nhạc rũ mắt, không chút nghĩ ngợi đón lấy chiếc nhẫn lóa mắt kia: “Được, được, mau đứng dậy.”

Cuối cùng Cảnh Thắng co tay lại, không cho cô cầm, còn cố ý nổi giận quát: “Cướp cái gì!” Sau đó lại cười híp mắt lấy lòng: “Để chồng đeo cho em.”

Ngư ngốc, Vu Tri Nhạc không thể làm gì khác nên đưa tay tới trước mặt anh. Sau đó chứng kiến anh trịnh trọng, dần dần đẩy chiếc nhẫn kim cương kia vào ngón áp út của mình.

Đeo xong, Cảnh Thắng còn ngắm nghía trong giây lát, sau đó hôn nhẹ lên mu bàn tay cô rồi mới hài lòng đứng dậy.

Vu Tri Nhạc nhìn lại: “Anh đặt lúc nào?”

“Sau lần đầu tiên nói muốn kết hôn với em.” Cảnh Thắng nhớ lại: “Chính là lần trên xe đó, trong lòng anh đã thề, nhất định phải lấy được em.”

Anh cười, trong lòng như mở cờ, ngoài mặt vẫn thờ dài nói: “Ai, không được rồi, tim đập nhanh quá, huyết áp cao, choáng váng, hạnh phúc quá, anh lại cưới được Vu Tri Nhạc cơ đấy.”

Sau đó lời thoại thay đổi, bắt đầu tự luyện: “Có điều cái này là đương nhiên, anh vừa trẻ tuổi lại đẹp trai chết ngất, có người phụ nữ nào cưỡng nổi hả?”

Vu Tri Nhạc muốn cười nhưng chớp mũi lại hơi chua xót. Cô nghiêng mặt, những xúc động nơi hốc mắt như muốn trào ra.

Lần nữa mở miệng, giọng cô đã ghen ngào. Cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lúc nói ra chỉ còn lại ba chữ: “Cảnh Thắng, cảm...”

Lời còn lại không sao nói ra được.

Chưa kịp dứt câu cô đã bị người đàn ông kéo vào trong ngực, dùng sức mà ôm lấy.

Làm sao để có thể ôm chặt Cá Khô Nhỏ thêm chút nữa đây? Làm sao để siết chặt người phụ nữ anh yêu sâu sắc, lại ôm lại ôm chặt cô thêm một chút nữa?

Lần đầu tiên khi ngồi sau xe mô-tô của cô, lần đầu tiên ôm cô từ phía sau, anh đã tự nói với mình một khi đã ôm cô, chỉ có thể lại ôm chặt hơn nữa, để cô vùi trong lồng ngực ấm áp, dễ chịu của anh.

Người phụ nữ này quá mạnh mẽ, chính cô cũng không biết về mạnh mẽ, kiên cường ở mình có bao nhiêu đẹp đẽ và động lòng người. Chúng như đóa hoa nở trên vách núi vào đầu xuân, màu sắc thanh lạnh và vẻ tự vệ đó cuối cùng cũng được hòa tan. Từ nay về sau, có gió có mưa, đã có anh che chắn.

Cảnh Thắng nhẹ nhàng nói bên tai cô: “ Bao nhiêu lần rồi? Sao em lại có tật xấu này vậy, giữa vợ chồng với nhau không cần khách khí.”

Vu Tri Nhạc không lên tiếng, ở nơi anh không thấy được, cô để mặc nước mắt nóng bỏng lăn dài trên má.

Kể cả những thời điểm khổ sở và khó khăn nhất, em cũng chỉ cho phép hốc mắt đỏ lên. Nhưng hiện tại, dựa vào vai anh, em lại muốn khóc thật lớn.

Năm tháng vô biên, cuộc đời ngắn ngủi.

Em từng hoài nghi cuộc đời này, từng coi nhẹ bản thân mình, từng mệt mỏi bất kham, cũng từng nản lòng thoái chí.

Lúc này em đã biết, tất cả mọi thứ đều là lời tiên tri.

Thắng cún dễ thương của em, tên nhóc vô lại, biến thái, kì lạ trong lòng em... Những điều em từng cho là xui xẻo, không may kia, thì ra đều là những hy sinh xứng đáng cho thời khắc này.

Để em chạm được tới ánh sáng, để em gặp được anh.

【 HOÀN CHÍNH VĂN 】